

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΟΥΚΑΣ

Γενικός Επιθεωρητής του Παιδομαζώματος

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ
ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΤΑ
ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ

Ιωάννης Χρ. Γιαννάκης

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΜΑΝΟΥΚΑ
Πρώην Γενικού Επιθεωρητού του «Παιδομαζώματος»

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΘΕΝΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ 1961

Νεώτερη ΕΚΔΟΣΗ: ΙΟΥΛΙΟΣ 2005

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τον Μάρτιο του 1948 κοντά στις τόσες άλλες συμφορές που προκάλεσε στη χώρα μας το Κ.Κ.Ε., πρόσθετε και το Παιδομάζωμα. Επρόκειτο περί ενός νέου εγκλήματός του με το οποίο απεκορύφωσε την τραγωδία του Ελληνικού λαού.

Η είδησις, απροσδόκητη, απίστευτη και καταπληκτική, ότι αρπάζονται παιδιά κατά χιλιάδες από την μαρτυρικήν ύπαιθρο και οδηγούνται στο παραπέτασμα, κατετάραξε την Ελλάδα και συνεκίνησε βαθιά όλον τον πολιτισμένον κόσμο.

Το Παιδομάζωμα, ο σύγχρονος αυτός γενιτσαρισμός δεν ήταν απόφασις μιας στιγμής που τη συνέλαβε ο εγκέφαλος των αρχισυμμοριτών του ΚΚΕ στο Γράμμο και το Βίτσι.

Ήταν απόφασις της Σλαβικής ηγεσίας του διεθνούς κομμουνισμού, που πραγματοποιήθηκε χάρις σ' ένα σατανικό και καλομελετημένο σχέδιο που το εξετέλεσαν με πρωτοφανή ευσυνειδησία δούλων οι συμμορίτες του ΚΚΕ. Άλλωστε και οι ίδιοι οι συμμορίτες ομολογούν ότι «δεν τους ήρθε μια ωραία πρωία η σκέψη» να κάνουν το παιδομάζωμα.

Το απαίσιο έγκλημα του παιδομαζώματος υπήρξε μια μόνον σατανική εκδήλωσις της συνεχούς και επιμόνου προσπάθειας των Σλάβων να εξοντώσουν την Ελληνικήν Φυλήν. Με το Παιδομάζωμα επεδίωξαν να αφελληνίσουν μίαν Έλληνικήν γενεάν διαστρέφοντες την εθνική της συνείδηση.

Ο Ραδιοσταθμός των ξενοδούλων συμμοριτών του ΚΚΕ ανήγγειλε την έναρξη του εγκλήματος του παιδομαζώματος την 4η Μαρτίου 1948 ως εξής:

«Στο τελευταίο Βαλκανικό Συνέδριο της Νεολαίας στο Βελιγράδι, ύστερα από πρόταση του Έλληνα αντιπροσώπου, ομόφωνα πάρθηκε η απόφαση από τους αντιπροσώπους όλων των Δημοκρατικών χωρών, να παρασχεθῇ βοήθεια και περίθαλψη σε 12.000 παιδιά, προερχόμενα από την Ελλάδα.

Τα παιδιά αυτά, ηλικίας 3-15 χρονών, θα στέλλονται στις γειτονικές δημοκρατικές χώρες, όπου θα τους προσφέρεται κάθε βοήθεια, περίθαλψη και εκπαιδευτική μόρφωση. Για κάθε 25 παιδιά θα υπάρχει μια δασκάλα που θα επιβλέπει».

Είναι ΚΟΛΟΣΙΑΙΟ ΨΕΥΔΟΣ που αποβλέπει στην παραπλάνησι του Ελληνικού λαού και της διεθνούς κοινής γνώμης, ο ισχυρισμός ότι οι νέοι των Βαλκανικών χωρών απεφάσισαν να παρασχεθῇ «βοήθεια» και «περίθαλψη» σε 12.000 Ελληνόπαιδες! Το σχέδιο του παιδομαζώματος συνέλαβε «ο μεγάλος δεσμοφύλακας» στη Μόσχα, το εισήγαγε προς «γνώσιν» στην συνεδρίαση της κομινφόρμ περί τα τέλη Ιανουαρίου 1948, από δε το αποκληθέν «Βαλκανικόν Συνέδριον της Νεολαίας» έγινε η «Εκφώνησις» του σχεδίου «βοηθείας» και «περιθάλψεως» των Ελληνοπαίδων!

Με την εξαπόλυση πρωτοφανούς προπαγανδιστικής εκστρατείας, κύματος φόβου κι εκβιασμών άρχισε η απόσπασις των Ελληνοπαίδων απ' την αγκαλιά των μητέρων. Σύντομα μετεβλήθη σε αρπαγή και απεκορυφώθη, όταν μπροστά στην άκαμπτη άρνηση των γονέων, ετέθη σε εφαρμογή η μέθοδος της κλοπής των παιδιών διά πολεμικών επιχειρήσεων και της δολοφονίας μητέρων, οπότε

ανυπεράσπιστα πλέον τα παιδιά ήσαν στην διάθεση των συμμοριτών.

Οι Ραδιοφωνικοί σταθμοί των χωρών του παραπετάσματος με κυνικά σχόλια περιέγραφαν την «στοργική» υποδοχήν κ.λπ. των «καταφυγόντων» Ελληνοπαίδων.

Είναι εμπαιγμός προς το Έθνος και την ελευθέραν ανθρωπότητα ο ισχυρισμός του Κομμουνιστικού συνασπισμού ότι «φιλανθρωπικοί» λόγοι τον ηνάγκασαν να «περιθάλψη» τα «καταφυγόντα» στις χώρες του «αθώα θύματα του μοναρχοφασισμού».

Το ΚΚΕ στην προσπάθειά του να συγκάλυψη το βδελυρόν έγκλημα, επεχείρησε να παρουσιάσει το έργο του αυτό ως πράξιν «θεάρεστον» την δε ενέργειαν του Έθνους να σώσει τα εναπομείναντα παιδιά από την αρπαγή, ως «Παιδομάζωμα το οποίον ενεργούν οι μοναρχοφασίστες με επικεφαλής τη... Βασίλισσα Φρειδερίκη!»

Η σκοτεινή πρόθεση στο σχέδιο του παιδομαζώματος δίνει το χαρακτήρα ειδεχθούς εγκλήματος από το σημείο που το ΚΚΕ αποβάλλοντας τη μάσκα φανέρωνε το βρωμερό του προσώπειο, όταν ύστερα από ένα χρόνο απ' την αρπαγή τους, οδήγησε απ' το παραπέτασμα παιδιά 15 χρονών στη σφαγή του πολέμου, στον πόλεμο κατά της Πατρίδος τους.

Είναι οδυνηρότατο και προκαλεί αποτροπιασμό σε κάθε Ελληνική συνείδηση, αλλά και σε οποιαδήποτε συνείδησι πολιτισμένου ανθρώπου, το ότι ανάμεσα στα πτώματα των συμμοριτών, ευρέθησαν και πτώματα παιδιών 15 χρονών, από εκείνα τα οποία απήγαγαν οι βάρβαροι στις χώρες τους, διά να τα «περιθάλψουν» όπως ισχυρίσθησαν και να τα «σώσουν» απ' τις φρικαλεότητες του πολέμου!! Και έπειτα τα έφεραν κρυφά στην Ελλάδα να πολεμήσουν!!

Δυστυχώς το δράμα των παιδιών δεν έκλεισε με τη συντριβή του συμμοριτισμού. Ίσως ακριβώς τότε άρχιζε!

Άρχισε με εντατικήν προπαγάνδαν και σατανικό σύστημα η αλλοίωσις της εθνικής τους συνειδήσεως, η δημιουργία Σλαβικών ψυχών σε Ελληνικά κορμιά.

Το βιβλίο μου αυτό προσφέρω στους απανταχού Έλληνας από τη συνείδησι του καθήκοντος προς την αλήθειαν και προς τις 28.000 Ελληνόπουλα που το ΚΚΕ τη εμπνεύσει των Σλάβων τους αλλοίωσε την εθνική συνείδησι. Είναι προϊόν μόχθου και φιλοδοξία μου είναι να το διαβάση και ο τελευταίος Έλλην πολίτης διά να χρησιμεύση ως απάντησις:

- 1.Εις το ερώτημα: «Τι έγιναν τα θύματα του παιδομαζώματος» ερώτημα που έμεινε αναπάντητο σε κείνους που αγαπούν τα παιδιά, και
- 2.Εις τους θλιβερούς ιδεολόγους και τους αποχαυνωμένους Έλληνας κομμουνιστάς, οι οποίοι δεν συνετίσθησαν σε τίποτε απ' το παρελθόν, αλλά προσδοκούν απ' τους «συντρόφους» των του εξωτερικού και απ' το παιδομάζωμα, «όπλα» και «φώτα» διά μίαν χίμαιραν ιδεολογικήν.

Η Ελλάδα υπέστη πολλές επιδρομές και αντιμετώπισε μεγάλους κινδύνους. Η ιστορία λέγει, ότι της επετέθησαν κατά καιρούς Πέρσαι, Ούννοι, Χαγάνοι, Τούρκοι, Ρωμαίοι. Όλοι εμόχθησαν να καταστρέψουν την Ελληνικήν φυλήν. Ουδείς όμως ποτέ κατόρθωσε να επιτύχει τούτο. Ο θεός τον οποίον λατρεύει η

αθάνατη Ελλάδα, έδωσε δύναμη στα παιδιά της και έσωσαν την φυλήν τους.

Εναντίον του κινδύνου απ' τον Σλαβισμό, πάλιν ο ίδιος θεός, δεν θα αφήσει την Ελλάδα να χαθεί, όσα ο Σλαβισμός και αν βυρσοδομεί εναντίον της. Τα όπλα του Κρεμλίνου, δεν θα κατισχύσουν στο φως που εκπέμπει η Ακρόπολις!

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ο γράφων, είχε το θλιβερόν προνόμιον να ζήση το δράμα του παιδομαζώματος αφού έλαβε μέρος «εν τω μέτρω των δυνάμεών» του σ' αυτό! Προπαντός έζησε τούτο, όταν ετέθη επικεφαλής του στο Παραπέτασμα, ως υπεύθυνος οργανωτής του.

Λίγες γραμμές διά την «σταδιοδρομίαν» μου.

Το 1941 με την υποδούλωσιν της πατρίδος μας στον Χιτλεροφασισμό, ακολούθησα με πατριωτικήν συνείδησι και με αγαθή πάντοτε πρόθεσι, όπως έκαμαν οι πιο πολλοί Έλληνες — ένα δρόμο που, όπως ενόμιζα θα μας οδηγούσε στην απελευθέρωσι της πατρίδος και θα μας επανέφερε την προτέρα γαλήνη.

Δυστυχώς, ο μανδύας τον οποίον προσωπικώς εφόρεσα ήταν Ερυθρός. Και κάτω από αυτόν, όπως ήταν επόμενο, άρχιζα να οραματίζομαι μίαν Ελλάδα όχι «που ανθεί φαιδρά η πορτοκαλέα και θάλλει η ελαία» αλλά κάποιαν άλλη «χωρίς Βασιλείς και Άρχοντες ή άρχοντες και δούλους, χωρίς καταπιεστές και καταπιεζομένους, εκμεταλλευτάς και εκμεταλλευομένους». Γενικά μια κοινωνία αν όχι κοινωνίαν Αγγέλων, τουλάχιστον κοινωνίαν Αγίων. Και διά τα ιδανικά αυτά εργάσθηκα με αρκετόν ζήλον, θυσιάσας πολυμελή οικογένειαν, προσωπικά συμφέροντα κ.λ.π.

Τα τραγικά γεγονότα του Δεκεμβρίου του 1944 και τα μεσολαβήσαντα γεγονότα μέχρι του 1947, μολονότι μου έβαλαν πολλά ερωτηματικά, δεν τους έδωσα καμμία απάντησι, διότι δεν μ' άφισε ο «επαναστατικός παλμός». Το 1947 με άρπαξε το ΚΚΕ, με «ενηγκαλίσθη» και με περιέβαλε με αρκετές «τιμές»! (συντάκτην Κομμουν. εφημερίδος, οργανωτήν της «Λαϊκής Παιδείας» διά την Ελλάδα, Γενικόν επιθεωρητήν της «Λ. Παιδείας» στη Δυτ. Μακεδονία και Ήπειρον!) θα ήταν παράλειψις να ισχυρισθώ, ότι δεν ειργάσθην φιλότιμα.

Τον Μάρτιον του 1948 το άδειασμα των χωριών της Δυτ. Μακεδονίας, απ' τα γεγονότα του παιδομαζώματος, μου αφήρησε προσωρινά τη «λεοντή» των αξιωμάτων, διότι εξέλιπαν οι «πελάται» (παιδιά) πλην όμως με ετοποθέτησε σε θέσι όπου «δοκίμασα το δράμα του παιδομαζώματος. Εκεί, στο διαχωρισμό γονέων και παιδιών, εδοκίμασα τις περισσότερες συγκινήσεις, ακούοντας τας γοεράς κραυγάς μανάδων, που απ' τις αγκάλες τους άρπαζαν τα παδιά στα σύνορα και τα έστελναν στο Παραπέτασμα!

Σε συνέχεια μου επεφύλαξε το ΚΚΕ μεγαλυτέραν «τιμήν». Με διώρισε «Γενικόν επιθεωρητήν του παιδομαζώματος» και κλήθηκα να «παράσχω τας υπηρεσίας μου» περιοδεύσας αρκετές φορές τις χώρες του Παραπετάσματος.

Δυο πράγματα είναι εκείνα που συνετέλεσαν στο να στραφώ αναζητώντας την γαλήνην που είχα πρώτα στη ζωή μου!

Πρώτον: Η πλάνη μου, σχετικά με την ειλικρίνειαν του ΚΚΕ. Τούτο κατεπρόδωσε τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδος. Κατεπρόδωσε το παιδομάζωμα, μεταβαλλόν τούτο σε μια γενεά Γενιτσάρων, κάμνοντάς το όπως λέγει το ίδιον:

«μια γενναία νέα γενιά, που να έχη συνείδησι της δύναμής της, να μη φοβάται τις δυσκολίες, να είναι έτοιμη για να τσακίση όλα τα εμπόδια. Νάχει θάρρος αλύγιστο, να μη ξαίρει τι θα πη φόβος

στον αγώνα εναντίον του εχθρού. Καρποφόρα δουλειά και επαναστατική ορμή, αυτά τα γνωρίσματα του Μπολσεβίκικου χαρακτήρα πρέπει να αναπτυχθούν στη νέα γενιά απ' τα σχολικά θρανία»

διδασκτική Ιστορίας στο Παιδομάζωμα, σελ. 12

Και με μεν το ΚΚΕ διέλυσα το «συμβόλαιον» κάπως νωρίς. Ανάμεσα στις υπογραφές των κομμουνιστών που ετέθησαν στο «πρακτικό της καταδίκης μου» είναι και η δική μου με την διαφοράν ότι, των μεν κομμουνιστών οι υπογραφές τέθηκαν με τον χαρακτήρα «καταδίκη» η δε ιδική μου ήταν υπογραφή της σωτηρίας μου! Έτσι, μετά την υπογραφή αυτή, εδοκίμασα μίαν των ευτυχесτέρων ημερών της ζωής μου, διότι απηλλάγην επαχθούς βάρους!!!

Δεύτερον: Η βαθειά συμπάθεια η οποία αναπτύχθηκε προς τους λαούς με τους οποίους έζησα 13 χρόνια. Με αυτούς πολλά χρόνια εργάσθηκα ως εργάτης σε εργοστάσια βαρειάς βιομηχανίας, σε Κομμουνιστικούς συνεταιρισμούς στην ύπαιθρον, σε μηχανοτρακτερικούς σταθμούς, φοροεισπράκτορας γεωργικών προϊόντων και σε διάφορες κρατικές θέσεις στο κομμουνιστικόν εμπόριον.

Ανέπτυξα μεγάλες γνωριμίες και εδιδάχθην απ' το καινούργιο σύστημα τόσα, ώστε να πιστεύω, ότι δεν θα μπορούσα να διδαχθώ, όσα σχολεία, πανεπιστήμια και Ακαδημίες εάν τέλειωνα!

Τα ιδανικά της «νέας ζωής» τα εδοκίμασα στην πράξι. Μετεκπαιδεύθηκα κοινωνικά επαρκώς. Επιχειρώντας να φτύσω κάποιον διά την πλάνην του που υπελόγιζε, ότι η κομμουνιστική ζωή χαρίζει την Ευτυχίαν, αυτός ο κάποιος θα είναι πρώτα ο εαυτός μου! Διά τούτο θεωρώ αξιολύπητους ιδεολόγους και θλιβερούς νοσταλγούς —πρώτον φυσικά τον εαυτόν μου— εκείνους οι οποίοι έσπευσαν να πιστεύουν, διότι «εσπούδασαν» ή «άκουσαν» ή «διάβασαν» ή «επληροφόρηθησαν» ότι ο κομμουνισμός θα τους φέρει την ευτυχίαν!

Προ παντός θεωρώ αξιοθρηνήτους μερικούς «θαυμαστάς» που μετέβησαν στο Παραπέτασμα και «είδαν» τους «υποδέχθησαν» και τους «ωδήγησαν»! Τους διαβεβαιώ, ότι, εφ' όσον δεν εδοκίμασαν την σοσιαλιστικήν «ουράν», την «υπομονήν», το «τσιμπούκ» (—φιλοδώρημα) τα βογγητά, τους αναστεναγμούς και τους αναθεματισμούς των εργατών, διά την απώλειαν του πολυτιμωτέρου αγαθού, της ελευθερίας και υποφέρουν απ' τον «μυστικισμόν» του Κομ. Κόμματος, τον βάρβαρον δεσποτισμόν, τον χλευασμόν των ιδανικών της ελευθερίας, δικαιοσύνης και ανθρωπίνης αξιοπρεπείας από μίαν ανώνυμον τυρρανίαν που λέγεται Κομμουνιστικόν σύστημα, τους διαβεβαιώ, επαναλαμβάνων, ότι ουδέν «οίδαν».

ΜΕΡΟΣ Α'
ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. ΟΙ «ΛΕΠΡΟΙ»

Στα μέσα Δεκεμβρίου 1947 συγκεντρώθηκε στην περιοχή της Πρέσπας όλη η ηγεσία του ΚΚΕ (Πολιτικόν Γραφείον, Γενικόν αρχηγείον των συμμοριτών κ.λπ) και στις 23 Δεκεμβρίου του 1947 ανηγγέλθη ο σχηματισμός της ψευτοκυβερνήσεως που την ωνόμασαν «Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση». Την ίδρυσιν της ψευτοκυβερνήσεως θέλησαν να την συνδέσουν με την κατάληψιν της Κονίτσης. Την ετίμησαν όμως με μια οικτρά αποτυχία.

Τα όρια της επικρατείας της «ΠΔΚ» περιορίζονταν τότε στα χωριά της Πρέσπας και σε μερικά χωριά του Βίτσι και του Γράμμου που ήλεγχαν οι συμμορίτες.

Στην περιοχήν λοιπόν της Πρέσπας εγκατεστάθη μόνιμα η ψευτοκυβέρνησις και το επιτελείον του Κόμματος. (Βραδύτερον, αρχές του Μάρτη 1948, μετεκινήθη προς τον Γράμμο).

Την περιφέρεια της Πρέσπας, λόγω της σπουδαιότητος που απέκτησεν με την εγκατάστασιν της ηγεσίας, δια λόγους ασφαλείας την εκήρυξαν ως ζώνην απαγορευμένην. Διέδωσαν σ' όλα τα χωριά του Βίτσι, ότι στα χωριά της Πρέσπας παρουσιάσθησαν οι αρρώστειες, λέπρα και χολέρα. Δι' αυτό απαγορεύθη η είσοδος και η έξοδος εκ της περιοχής αυτής σ' όλους, εκτός εκείνων που είχαν «ειδικόν» δελτίον! Την είδησιν αυτήν την πίστευσε αρκετός κόσμος, όπως και εγώ!

Δια να εισέλθη κανείς στα χωριά της Πρέσπας πρέπει αναγκαστικά να περάσει από τον αυχένα, Πρεβάλι όπου διέρχεται κεντρικός δρόμος συνδέων την περιφέρειαν της Πρέσπας με το δημόσιο δρόμο Φλωρίνης — Καστοριάς. Στον αυχένα αυτόν είχαν εγκαταστήσει φυλάκιον δια τον έλεγχον των εισερχομένων και εξερχομένων εκ της ζώνης των «λεπρών»! Το άλλο μέρος της Πρέσπας που συνορεύει με την Αλβανία και Γιουγκοσλαβίαν ήταν τελείως αφύλακτο. Όλες οι πόρτες ήσαν ανοιχτές. Μπαινόβγαινε ο κόσμος χωρίς «δελτία». Οι δρόμοι προς Κορυτσάν—Τίρανα και Βελιγράδι ήσαν ανοιχτοί.

Είχε συνηθίσει τότε ο κόσμος εκεί πάνω, να εννοεί με τις λέξεις «μέσα» τις χώρες Αλβανία και Γιουγκοσλαβία

Έτσι συχνά άκουγε κανείς τα ερωτήματα:

- Τι νέα έχουμε από «μέσα»;
- Τι μας ήρθε από «μέσα»;
- Ποιος πάει «μέσα»;

Στις 15 Ιανουαρίου του 1948 έγινε μεγάλη πολιτική και στρατιωτική σύσκεψις στην έδρα της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε. Η σύσκεψις αυτή λόγω της συμμετοχής των ανωτέρων και ανωτάτων πολιτικών και στρατιωτικών στελεχών, απέκτησε κάποια σοβαρότητα. Μπροστά της ετέθη ολόκληρο το πρόβλημα της «επαναστάσεως». Και κυρίως το πώς θ' αντιμετωπισθή η προετοιμαζομένη εαρινή —του 1948 εκστρατεία του «μοναρχοφασισμού». Παρουσιάσθησαν δυσκολίες, τόσο σε στρατιωτικά, όσο και σε πολιτικά ζητήματα. Ανάμεσα στις δυσκολίες αυτές, ήταν και η στάσις του πληθυσμού στις περιοχές όπου ήλεγχαν οι συμμορίτες. Ο πληθυσμός άρχισε να υποφέρει τόσο από έλλειψιν τροφίμων, διότι τ' απορροφούσε ο «Δημοκρατικός στρατός», όσο και από έλλειψιν ησυχίας.

Ημέρα και νύχτα όλοι οι άνθρωποι ήσαν στην υπηρεσία των συμμοριτών. Αγγαρείες και βάσανα εκάλυπταν τον περισσότερο χρόνο! Δι' αυτό ήταν έκδηλη η διαρροή των κατοίκων προς τις πόλεις όπου εύρισκαν καταφύγιο. Υπεράνω δε όλων εκρέμμετο ο φόβος της επιστρατεύσεως, η οποία στην αρχή είχε χαρακτήρα «εθελοντικό» αλλά αργότερα πήρε τη μορφή αληθινής βίας και ανθρωποκυνηγητού, ασχέτως φύλου! Στη σύσκεψη αυτή ανάμεσα στις δυσκολίες που παρουσίασαν οι υπεύθυνοι πολιτικοί, ήσαν και οι δυσκολίες που παρουσίαζεν ο άμαχος πληθυσμός (παιδιά και γέροι), στις κινήσεις των συμμοριτών. Την κατάστασιν αυτήν του πληθυσμού και την εξέλιξιν γενικά της «επαναστάσεως» την παρακολουθούσε όχι μόνον η ηγεσία του Κ.Κ.Ε., αλλά και η «μεγαλύτερη ηγεσία», το γραφείο της Κόμινφορμ. Εκεί εδίδετο «αναφορά» διά να λάβουν γνώσιν οι «μεγάλοι» ιθύνοντες και απ' εκεί εδίδοντο τα «σινιάλα» στις χώρες του παραπετάσματος διά βοήθεια στο κίνημα του «αδελφού κόμματος». Εκεί λοιπόν βρέθηκε και ο τρόπος να απαλλαγούν οι συμμορίτες από τις δυσκολίες του αμάχου πληθυσμού —των παιδιών και γερόντων— και υπεδείχθη το σχέδιο της «σωτηρίας» των παιδιών στις χώρες του παραπετάσματος. Στην σύσκεψη δε που έκαμε η Κόμινφορμ στο τέλος του Ιανουαρίου 1948, πέρασε η υπόθεσι των Ελληνοπαίδων διά «διεκπεραίωση» μάλλον, διότι η απόφασι είχε ληφθή και η διαταγή ήταν έτοιμη να κοινοποιηθή στο Κ.Κ.Ε. διά εκτέλεσι.

Στο τέλος του Ιανουαρίου του 1948 —καμιά 15ριά ημέρες μετά την σύσκεψιν που αναφέρουμε πιο πάνω— βρισκόμουν κοντά στην Πρέσπα, στο χωριό Ανταρτικό. Είχα έλθη από την Ήπειρο, διά να επιθεωρήσω κάποιο εκπαιδευτικό φροντιστήριο που λειτουργούσε εκεί. Όταν τελείωσε το φροντιστήριο, μου υπέδειξαν να παραστώ και στη γιορτή της λήξεώς του. Το φροντιστήριο ήταν μικτό· έβγαλε δασκάλους διά τη σλαβική και την Ελληνική γλώσσα.

Όταν τελείωσε το φροντιστήριο και πριν αρχίσει η γιορτή, ειδοποιήθηκα ότι θα έλθη στη γιορτή και ο «υπουργός» Κόκκαλης. Και μια και επρόκειτο να έλθη υπουργός, εκλήθη η μουσική και παρετάχθη μπροστά στην εκκλησία. Επρόκειτο να γίνει η γιορτή μέσα στην εκκλησία!

Όταν ειδοποιήθηκα ότι θα έλθη και ο «υπουργός» μου, πήρα τα «κατάλληλα» μέτρα υποδοχής. Ετοίμασα και πρόχειρη έκθεσι. Ήταν η πρώτη φορά που επρόκειτο να συναντηθούμε στα βουνά.

Με αγωνία περίμενα να έλθη ο «υπουργός» από το δημόσιο δρόμο Καστοριάς— Φλωρίνης και ποτέ φυσικά από την απηγορευμένην ζώνην της Πρέσπας που έπασχε από «λέπραν».

Σε λίγο όμως ήλθεν από την «λεπρήν» Πρέσπαν. Έτσι μετά το «σχηματισμό» της ψευτοκυβερνήσεως συνήντησα τον πρώτο «λεπρό Υπουργό».

Στη γιορτή είπε τον πανηγυρικό της ημέρας κάποιος Σλάβος εκπαιδευτικός. Μίλησε περί «πεπρωμένων του σλαβομακεδονικού λαού» περί «Μακεδονίας του Αιγαίου» περί Μ. Αλεξάνδρου, κ.λπ. Μίλησα κι εγώ και τελευταίος ο «υπουργός».

Όταν τελείωσε η γιορτή μιλήσαμε με τον Κόκκαλη ιδιαιτέρως. Του είπα λοιπόν: «Τι μας έλεγε σήμερα αυτός ο Σλάβος; Περί ποίας Μακεδονίας μίλησε;» Έπειτα μιλήσαμε δια τα παιδιά. Ο Κόκκαλης με μια χαρακτηριστική του αποστροφή, είπε: «Θα δούμε τι θα γίνη μέσα»... Και με την διαβεβαίωσι αυτή, έμεινα περίεργος να μάθω, τι θα γίνη «μέσα», δηλαδή στην Αλβανία ή Γιουγκοσλαβία

Δεν επρόκειτο φυσικά περί της Αλβανίας, αλλά περί της Γιουγκοσλαβίας. Μα ούτε και από τον Τίτο επρόκειτο να έλθη κάτι, διότι ο Τίτο δεν είχε καμιά σχέση με την παιδεία μας. Έμεινα από τότε με την περιέργεια να ίδω, σαν τι επρόκειτο να έλθη από την Γιουγκοσλαβία.

Μετά όμως από 15 περίπου ημέρες ήλθε είδησις από «μέσα», απ' το Βελιγράδι, ότι απεφασίσθη έξοδος των παιδιών. Η είδησις αυτή έγινε κοινό μυστικό στα στελέχη. Λύθηκε και η δική μου απορία, ότι δεν ήταν καμιά απόφασις της Κυβερνήσεως του Βελιγραδίου, αλλά μιας άλλης υπερκυβερνήσεως δηλαδή της Κομινφόρμ, η οποία συνεδρίασε περί τα τέλη Ιανουαρίου ή αρχές Φεβρουαρίου 1948

Κατά τα μέσα Φεβρουαρίου 1948 μου ανηκοίνωσεν ο γραμματεύς της κομμουνιστικής οργανώσεώς μας Παπαδόπουλος, ότι ελήφθη ένα σοβαρό μέτρο από την Κυβέρνησί μας —φυσικά δεν μπορούσε αυτός να είπη απ' την Κόμινφορμ. Τα παιδιά έπρεπε να φύγουν όλα δια τις γειτονικές Λαϊκές Δημοκρατίες και η δράσις μου σταματούσε πλέον. Τότε μου λύθηκε κάθε απορία, ότι, η απόφασις είχε ληφθή από «μέσα» η κοινοποίησις έγινε στο Κ.Κ.Ε και δεν υπελείπετο παρά να προσδιορισθή ο χρόνος της συγκεντρώσεως των παιδιών.

Ο Λαός στη φοβερή παγίδα του Κ.Κ.Ε.

Με σπουδή η ψευτοκυβέρνησις εκινητοποίησε όλα τα πολιτικά στελέχη σε όλα τα χωριά που μπορούσαν να ελέγξουν. Στα χωριά που δεν μπορούσαν να πάνε διότι τα ήλεγχε ο στρατός, έστειλαν μυστικές εντολές σε φανατικούς κομμουνιστές να καταγράψουν τα παιδιά και να καταστρώσουν σχέδιον αρπαγής. Μια πρωτοφανής προπαγάνδα αρχίζει σε όλα τα χωριά. Τίποτε δεν ηκούετο παρά μόνο η υπόθεσις των παιδιών

Οι κάτοικοι αναστατώθηκαν μόλις πληροφορήθηκαν από στόμα σε στόμα την απαίσιαν απόφασι. Ένας γενικός φόβος και ένας πανικός κατέλαβε τον κόσμο. Έλεγαν οι άνθρωποι: «Ως τώρα μας έπαιρναν τα μεγάλα παιδιά και κορίτσια και τα έκαμαν αντάρτες. Τώρα θέλουν και τα μικρά»

Αι υποσχέσεις των κουκουέδων έδιναν κι έπαιρναν: «Θα σώσουμε τα παιδιά από βέβαιο θάνατο», «Παραδεισένια ζωή τα περιμένει εκεί που θα πάνε». «Γρήγορα θα ελευθερωθούμε και θα επιστρέψουν τα παιδιά αγνώριστα».

Από άλλα μέρη, από την Ήπειρο, έφθαναν και κυκλοφορούσαν φοβερές είδησεις. Όλη την Δυτική Μακεδονία, συνέιχε ο φόβος των εκτελέσεων.

Στην περιφέρεια Κονίτσης εκτελούσαν κατά ομάδες πολίτες, μητέρες γέροντες παπάδες ως δήθεν «πράκτορες του μοναρχοφασισμού». Ο κόσμος έτρεμε, ακούοντας το όνομα «πράκτωρ». Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα είχε την τύχη να του πέση τέτοιος χαρακτηρισμός. Και τέτοιους χαρακτηρισμούς ήταν εύκολα να κάμη και ο πιο άξεστος συμμορίτης και δια μόνο το λόγο ότι κάποιος του αρνήθηκε να δώση το ζώο ή ένα κομμάτι ψωμί

Οι συμμορίτες προετοιμάζονται πυρετωδώς να αντιμετωπίσουν την άνοιξη την εκστρατεία του «μοναρχοφασισμού». Τα χαρακώματα, αμπριά, πολυβολεία, μετακινήσεις πυρομαχικών, γυμνάσια, εκνευρίζουν τον κόσμο.

Φόβος και τρόμος συνέχει τα γυναικόπαιδα από διαδόσεις των συμμοριτών ότι ο «μοναρχοφασισμός» θα ρίψη προσεχώς στα χωριά «δηλητηριώδη αέρια και ατομικές βόμβες»!

Οι κάτοικοι των χωριών βρίσκονται σ' αναστάτωση. Από τη μια μεριά ο φόβος και η τρομοκρατία, από την άλλη η πολεμική ατμόσφαιρα περί επικείμενων συγκρούσεων, βομβαρδισμών, καταστροφής. Υπεράνω όλων όμως ο φόβος απ' τους χαρακτηρισμούς, «μαύρος», «πράκτωρ», «προδότης».

Το τελευταίο Ευαγγέλιο.

Τον Δεκέμβριο του 1947 βρίσκονται στη Λυκόρραχη. Εκεί οι «συναγωνιστές» μου παρεχώρησαν ένα δωμάτιο που κάθονταν και ένας άλλος «μινιόν» κομμουνιστής, ο Αβδελίδης.

Κατά σύμπτωσιν στο δωμάτιο αυτό έμενε κάποτε-κάποτε και ο εφημέριος του χωριού, ο οποίος κατοικούσε στο διπλανό χωριό.

Μια βραδυά, δεν θυμούμαι ακριβώς, αν ήταν Σαββατοκύριακο ή άλλη γιορτή, συναντηθήκαμε με τον εφημέριο. Είχε έλθει από το βράδυ διά να λειτουργήσει την επομένη. Κατά σύμπτωσι έλλειπε εκείνη τη βραδυά και ο «μινιόν» κουκουές κι έτσι δεν γινόταν λόγος δια συνωστισμό στο δωμάτιο.

Παληότερα, όχι και πολύ παλιά, είχα κι εγώ μέσα μου θρησκεία! Και εκείνη μου φώτιζε το δρόμο! Μα σαν φώλιασε ο «κουκουές» εκείνη τραβήχθηκε στη μπάντα. Σαν μπήκε λοιπόν στο δωμάτιο η θεϊκή μορφή ενός απλού ιερέα και με καλησπέρισε, σηκώθηκα γρήγορα και χωρίς να καταλάβω έπιασα το χέρι του και το φίλησα. Ίσως ντρεπόμουν να κάνω τέτοιο «ανούσιο» πράγμα, αν ήταν εκείνη την ώρα κοντά μας κάποιος κουκουές!

Χαμογέλασε ο σεβάσμιος: «Βλέπω, μου είπε, ότι είσαι κουκουές Χριστιανός». Ήμουν παπούλη, του απήντησα. Ήμουν και ψάλτης δεξιός. «Χαίρω πολύ μου απάντησε.. αύριο θα σε δοκιμάσω στην εκκλησία. Μα δεν πιστεύω να έλθης στην εκκλησία, γιατί σεις οι κουκουέδες δεν είσθε με το κόμμα το δικό μας, το κόμμα του Χριστού»

Τα λόγια του σεβασμίου πως «δεν είμαστε με το κόμμα του Χριστού» με υπεχρέωσαν, να τον διαβεβαιώσω, ότι, χωρίς άλλο, έξω από έκτακτη υπηρεσία, θα πάω στην εκκλησία! Τα λόγια του ότι «δεν είμαι με το κόμμα του Χριστού» μου έδωσαν ένα χτύπημα!

Αφού κάναμε πολλές συζητήσεις, ψάλλαμε λίγο και τις καταβασίες «Χριστός γεννάται», εκείνος τραβήχθηκε στη γωνιά δια το «απόδειπνο» και κοιμηθήκαμε.

Την άλλη ημέρα πήγα στην εκκλησία. Ο ιερέας λειτουργός κι εγώ ψάλτης. Εμείς αποτελούσαμε και όλο το εκκλησίασμα! Δύο-τρεις γρηούλες είχαν έλθει, έδωσαν τις λειτουργίες στον εφημέριο και έφυγαν. Φαίνεται ήταν της «υπηρεσίας» των «συναγωνιστών»

Σαν τέλειωσε η λειτουργία βγήκαμε και καθίσαμε στο προαύλιο της εκκλησίας. Μια και ο καλός ιερέας πίστευσε πως ήμουν «χριστιανός κουκουές», μου λέει: «Γιατί δεν έρχονται και οι άλλοι στην εκκλησία; Αφού τσοπάνηδες και γεωργοί

ήσαν στα χωριά μας; Πώς τα χάλασαν με την εκκλησία; Αλλά ας κάνουν το σταυρό τους, όπου βρεθούν, όταν χτυπάει η καμπάνα. Κι αν ντρέπονται, ας τον κάνουν μέσα τους! Κανένας δεν τους βλέπει αν ντρέπονται».

Αφού τελειώσαμε τη συζήτηση, χωριστήκαμε. «Αιντε καλή αντάμωσι», μου λέγει, και χαμογελώντας μου ψιθύρισε: «Μπορεί καμμιά φορά, όπως πηγαίνουν τα πράγματα, να μην ξανανταμωθούμε! Μπορεί να είναι σε σένα το τελευταίο απολυτίκιο που είπες σήμερα, μπορεί και σε μένα το τελευταίο Ευαγγέλιο! Κύριος οίδε!»

Χωριστήκαμε με εγκαρδιότητα. Μου έκανε ο απλός και αγράμματος αυτός παππός μαθήματα Θεολογίας! Μου υπενθύμισε το «κόμμα του Χριστού» «πως τα χαλάσαμε με την εκκλησία!» «Ας κάνουν τον σταυρό τους μέσα τους, γιατί κανένας δεν τους βλέπει!!» κ.λπ.

Μετά από 2-3 μήνες, βρισκόμουν στην περιφέρεια Φλωρίνης, και άκουσα ότι τον σκότωσαν οι συμμορίτες με τη συνήθη κατηγορία του «πράκτορα του μοναρχοφασισμού».

Ο σεβάσμιος, μαζί με τόσους άλλους συναδέλφους του, θύματα της θηριωδίας, πέρασε στη χορεία των νεομαρτύρων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑΤΟΣ

Ο Αρμαγεδδών του συμμοριτισμού.

Μέσα σε σπαρακτικές σκηνές των μανάδων άρχισε το έγκλημα της αρπαγής. Στο τέλος Φεβρουαρίου έγινε προκαταρκτική συγκέντρωση παιδιών από χωριά που ελέγχοντο απ' το στρατό.

Τα παιδιά αυτά ωδηγήθηκαν προς την συμμοριτοκρατούμενη ζώνη και ύστερα από καλά προσχεδιασμένο δρομολόγιο, ενώθηκαν με άλλες φάλαγγες παιδιών και άρχισε η γενική έξοδος απ' την Ελλάδα προς το Παραπέτασμα.

Την 1η Μαρτίου 1948 άρχισε η έξοδος. Είχε εκδοθή διαταγή από την «ΠΔΚ» να τελειώση μέσα σε 10-15 ημέρες. Οι αιματοβαμένοι κομμουνιστές, πρωτοστάτησαν δίδοντες πρώτοι το παράδειγμα στην παράδοσι των παιδιών. Σε πάρα πολλά μέρη η αρπαγή είχε πάρει χαρακτήρα μάχης. Παιδιά που ήταν σε χωριά που ήλεγχε ο στρατός, έβγαιναν τη νύχτα με επιχειρήσεις των συμμοριτών. Είχαν ειδοποιηθή όλα τα συμμοριακά τμήματα να προστατεύουν τις φάλαγγες των παιδιών. Μπροστά, πίσω και στα πλάγια, πήγαιναν συμμορίτες. Στη μέση τα παιδιά. Ανάμεσά τους οι μάνες με τα μωρά στα χέρια. Αυτές διετάχθησαν να φθάσουν ως τα σύνορα με τα μωρά στην αγκαλιά και εκεί να τα παραδώσουν στις «ομάδες προωθήσεως». Πολλά παιδιά διέφυγαν απ' τις φάλαγγες, δι' αυτό είχαν ληφθή μέτρα «συνοδείας».

Τα «αρχηγεία» των συμμοριτών σε συνεννόησι με την «ΠΔΚ» είχαν καταρτίσει σχέδιο κινητοποιήσεως διά κάθε περιοχή. Η κινητοποίησης ετηρήθη απόρρητη μέχρι την ώρα που άρχισε το ξεκίνημα. Το σχέδιο κινητοποιήσεως περιελάμβανε «ώρα εκκινήσεως - δρόμο - κατάλυμα - ανάπαυση - διανυκτέρευση - ώρα εγέρσεως - τόπο αποκρύψεως την ημέρα - συσσίτιο» κ.λπ. Ώρες εκκινήσεως ήσαν πάντοτε οι βραδυνές. Δια το κάθε χωριό είχε συνταχθή και ιδιαίτερο σχέδιο μετακινήσεως.

Αι «πύλαι εισόδου» στις χώρες του παραπετάσματος (Αλβανία, Γιουγκοσλαβία και Βουλγαρία) είχαν κανονισθη εκ των προτέρων. Σε συνεννόησι με τους αντιπροσώπους του ΚΚΕ και αντιπροσώπους των ανωτέρω χωρών είχε κανονισθη και ο τρόπος παραλαβής των παιδιών. Όταν αυτά έμπαιναν στη ξένη χώρα, οι πόρτες ήταν ανοικτές. Στις εισόδους των συνόρων δεν υπήρχε κανένας στρατιώτης φύλακας. Ήταν σχεδιασμένα έτσι, ώστε να φαίνεται, ότι τα παιδιά «καταδιωκόμενα από αεροπλάνα και τρομαγμένα ξεχύθηκαν στα σύνορα» και έμπαιναν μέσα στις ξένες χώρες κύματα - κύματα

Αυτό το απαίσιο σχέδιο είχαν καταστρώσει δια να το προβάλουν σαν όπλο δικαιολογίας στους ξένους. Πως τάχα έμπαιναν τα παιδιά σα φοβισμένο κοπάδι από το «κυνηγητό των αεροπλάνων»!

Ως τις «πύλες εισόδου» έφθαναν και μερικοί γονείς εκτός από εκείνους που έφερναν στην αγκαλιά τα μωρά! Ήθελαν να συνοδεύσουν τα παιδιά τους ως το τελευταίο Ελληνικό σημείο!

Ποτέ δεν είδα δραματικώτερη στιγμή από εκείνη του αποχωρισμού των παιδιών απ' τους γονείς των!!! Δέν ημπορούσα να κοιμηθώ επί 15 ημέρες που διήρκεσε το

δράμα αυτό, απ' τη συγκίνησι που δοκίμαζα.

Τα παιδιά, έφθαναν κατά εκατοντάδες, κατατσακισμένα κυριολεκτικώς απ' τις πολυήμερες κακουχίες. Αρκετά ήσαν άρρωστα!

Οι γονείς κατησπάζοντο μια, δυο, χίλιες φορές, τα παιδάκια τους. Σεκινούσαν να γυρίσουν αφού τα κατατυραννούσαν με τα αγκαλιάσματα και τα φιλήματα, μα ξαναγύριζαν και φώναζαν «σταθήτε να ξαναφιλήσουμε τα παιδιά μας»!!

Παρέες - παρέες οι γυναίκες, μάνες, στέκονταν βουβές, άλλες μοιρολογούσαν ως που να απομακρυνθούν τα κάρρα με τα μαύρα καραβάνια. Σε όλους τους λόγγους αντηχούσαν γοερές κραυγές!

Ιδού και μερικά απ' τα πρώτα χωριά της μαρτυρικής Ελληνικής υπαίθρου, από την οποίαν πέρασε ο Αρμαγεδδών του συμμοριτισμού:

Κρανιώνα, Μαυρόκαμπος, Τρίβουνο, Μακροχώρι, Βατοχώρι, Σφήκα, Οξυά, Αγκαθωτό, Σιδηροχώρι, Γάβρος, Μοσχοχώρι, Φιλιππαίοι, Ζιάκα, Βεργή, Τσιούκα, Μικρολίμνη, Άγιος Γερμανός, Τριανταφυλιά, Βατοχώρι, Λυκόραχη, Πισοδέρι, Πλατύ, Μηλιώνα, Λαιμός, Πυξός, Άνω Μελάς, Φιλιωτά, Ίδα, Πρόδρομος, Εύρωπος, Θηριόμετρα, Βορεινόν, Μελάνθιον, Πολυκάρπη, Καλή Βρύση, Σκυλόπετρα, Χιονάτο, Γιαννοχώρι, Φτεριά, Κομνηνάδες, Πεύκο, Διποταμία, Λουτράκι, Σαρακηνοί, Ριζοχώρι, Νερόμυλοι, Νώτια, Αετοχώρι, Αγάθη, Βίτσιστα, Κορομηλιά, Άγιος Βασίλειος, Καλλιθέα, Περιβολάκι, Ψαράδες, Λευκώνα, Μεσολούρι, Ανταρτικό, Γλυκονέρι, Περιβολάκι, Μέγας Πλάτανος, Όρμα, Κρανιές, Πετροπουλάκι, Χρυσή, Βροντερό, Πολυάνεμος, Πευκόφυτο, Λάγγα, Πεύκος, Κορυφή.

Ιδού τώρα και μερικά απ' τα «φιλόξενα» στρατόπεδα των χωρών του παραπετάσματος:

Αλβανία: Δυρράχιον, Κορυτσά, Πρένες, Σκόδρα, Αυλών.

Βουλγαρία: Ζέμες, Στάρα-Ζαγόρα, Μπάγκες, Γκόρνο-Πανιτσέρεβο, Σόφια, Χάσκοβο, Πύργος, Φιλιπούπολις, Βάρνα, Κάρλοβον, Σιρόκα-Λούκα, Ντέβεν, Πάβελ-Μπάνια, Μπερκόβιτσα, Σλίβεν, Γκάμπροβο, Μπότεβγραδ.

Γιουγκοσλαβία: Μπέλα-Τσέρκβα, Περλεπέ, Μπούλκες, Τσερκβένιτσα, Σμεντίρεβο, Μοναστήρι, Πάντιστι, Όσιζεκ, Πέτροβιτς, Βελιγράδι, Ζάγκρεμ, Κράνια, Σκόπια, Βούρσατ, Νέρου.

Ουγγαρία: Νόβονγκραντ - Πάρουτσε, Τίσαδοπ, Φοτ - Βουδαπέστης, Ζάμαρτι, Νοτ-Μάγγορς, Μπάλατον-Άλμαντι, Τάμπαντλαντ, Βουδαπέστη, Τσούρκο, Μπάλατον Λέλε.

Πολωνία: Λόντεκ-Ζδρούι, Σολίτσε-Ζδρούι, Ζκόρζελετς.

Ρουμανία: Τούλγκες, Σινάια, Βουκουρέστιον, Πλοέστι, Βραΐλα, Ορέστια· Κλουζ, Καλλιμανέστι, Βάτσα, Τουρκόβιστα.

Τσεχοσλοβακία: Ούτεξ, Σόμποτιν, Ούκβαλτι Γκόμοκτου Πέτσεναδι Κόσιτσε, Πράγα, Μπουρνό Σλόβεντσκι-Λούπε, Άλμπρεχλκτιγκε-Νιόρα, Ουνίτσιοφ, Βέλιχοφ, Κλόκοτσοβ, Οστράβα, Ούκβαλτι, Κήσελκα, Μελτς, Δάρκωφ, Μπρατισλάβα,

Χαράκωβ-Μίκολοφ.

Η μάσκα του Κ.Κ.Ε. προς κάλυψιν του εγκλήματος

Είναι γεγονός αναμφισβήτητον, ότι τα στοιχεία του φόβου, του τρόμου, των εκβιασμών, της αρπαγής και των δολοφονιών απ' τους συμμορίτες, είναι εκείνα που επέδρασαν στο λαό της Ηπείρου της Μακεδονίας και της Θράκης αλλά και άλλων περιοχών της Ελλάδος και απεσπάρθησαν τα Ελληνόπουλα απ' τη μητέρα Ελλάδα και ευρέθησαν στο Παραπέτασμα

Διότι, ερωτώμεν:

Ποια Ελληνίδα μάνα, ποια κακούργα μάνα θα δεχόταν να παραδώση το παιδί της «ευχαρίστως» στην αγκαλιά μιας ξένης νταντάς έξω της Ελλάδος, μιας Αρβανίτισσας λ.χ. ή μιας Βουλγάρας; Καμμία!

Και όμως ευρέθησαν άνθρωποι —ποιοι άλλοι απ' την ηγεσία του ΚΚΕ— οι οποίοι το δράμα της αρπαγής των παιδιών, εχαρακτήρισαν ως «χαράν, και πανηγύρι, ως λαχτάραν και ανυπομονησία των μανάδων» να παραδώσουν τα παιδιά τους στις ξένες νταντάδες!

Ιδού τι «κατήγγειλε» η Ζαχαριάδου, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Ε σ' ένα παγκόσμιον συνέδριον γυναικών στην Ουγγαρία:

«Οι δολοφόνοι των χιλιάδων παιδιών της Ελλάδας άρχισαν και χύνουν κροκοδείλια δάκρυα και να σηκώνουν καπνούς συκοφαντίας. Ταυτόχρονα για να σταματήσουν τους γονείς που με λαχτάρα ζητούσαν να στείλουν τα παιδιά τους στις Λ. Δημοκρατίες, άρχιζαν το φοβερό παιδομάζωμα με επικεφαλής την... Βασίλισσα Φρειδερίκη».

Ιδού δε και πως προσεπάθησαν να συγκαλύψουν την ευθύνη τους μπροστά στην παγκόσμια κατακραυγή δια το φοβερό παιδομάζωμα: Έγραφαν στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών σ' ένα υπόμνημά τους, ότι:

«...Τις ημέρες εκείνες που γινόταν απ' τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών καμπάνια για το παιδί, διεξάγονταν εδώ λαϊκό έργο αλληλεγγύης. Δώδεκα χιλιάδες παιδιά είχαν σωθή. (Ομιλούν δια τις 12.000 που αρπάχτηκαν τις πρώτες 5-10 ημέρες).

Σε συνέχεια έγραφαν:

«Είναι αλήθεια, πως πολλοί απ' τους γονείς μετάνιωσαν που δεν μιμήθηκαν τους άλλους».

Με κυνικότητα επεξηγούν εδώ, ότι μετάνιωσαν δήθεν πολλοί γονείς διότι δεν έστειλαν τα παιδιά τους στο παραπέτασμα όπως έπραξαν άλλοι.

Μετανοήσαντας λοιπόν χαρακτηρίζουν τους γονείς που κατώρθωσαν και γλύτωσαν τα παιδιά τους, είτε διότι κατέφυγαν στις πόλεις σ' ασφαλή καταφύγια, είτε κατέφυγαν στα δάση, είτε τα έκρυψαν σε κατακόμβες, είτε καθ' οιονδήποτε τρόπον διέφυγαν τον τυφώνα που ενέσκυψε στα χωριά τους.

Και εβεβαίωναν ότι:

«Κανένας καταναγκασμός δεν ασκήθηκε ούτε είναι δυνατόν να ασκηθεί. Σας επαναλαμβάνουμε μονάχα τούτο: Ούτε ένα παιδί δεν στάλθηκε σε μια δημοκρατική χώρα, χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων του».

Ο λαός των παραμεθορίων περιοχών όπου κυρίως έλαβε χώραν το παιδομάζωμα ας ενθυμηθή τις τραγικές ημέρες και νύχτες, όταν αρπάχτηκαν τα παιδιά. Είναι ο μόνος αψευδής μάρτυς, να διαβεβαιώση αν αρπάχτηκαν τα παιδιά τους με τη βία, τότε την ημέρα και τότε τη νύχτα, με επιδρομές και επιχειρήσεις. Ο ίδιος θα κρίνη το θράσος των συμμοριτών, οι οποίοι διαβεβαίωναν, διά να παραπλανήσουν την διεθνή κοινή γνώμη και να συγκαλύψουν το έγκλημά τους, ότι δήθεν ούτε ένα παιδί δεν ανηρπάγη με τη βία!

Ας ενθυμηθούν οι γονείς εκείνοι που ευρίσκοντο στον στρατό ή μακριά των οικογενειών τους λόγω της εργασίας τους όταν εγένετο το παιδομάζωμα: Ποίοι απ' αυτούς έδωσαν συγκατάθεσιν να αρπαγούν τα παιδιά τους; Είναι γνωστόν ότι, όχι μόνον δεν συγκατετέθησαν, αλλά ούτε εγνώριζαν, ούτε εφαντάζοντο ότι θα ευρίσκοντο άνθρωποι να κλέψουν τα παιδιά τους. Και παρετηρήθη το τραγικόν φαινόμενον, ότι πάρα πολλοί γονείς εξ αυτών έμαθαν την αρπαγήν των παιδιών τους ύστερα από ένα ή και δύο χρόνια, όταν επέστρεψαν στα σπίτια τους.

Ας ενθυμηθούν οι κάτοικοι των χωρίων Ασημοχώρι, Χιονάδες, Λυκόρραχη, Βούρμπιανη, Ζέρμα, Πυρσόγιαννη, Κάντσικο και Κεράσοβο της επαρχίας Κονίτσης, τα 572 παιδιά που αρπάχτηκαν απ' τα χωριά τους χωρίς να θέλουν οι γονείς ή και χωρίς να ξαίρουν ακόμη.

Ας ενθυμηθούν πολλοί επαγγελματίαι κτίσται, υλοτόμοι και κτηνοτρόφοι εκ της Δυτικής Μακεδονίας, οι οποίοι λόγω της φύσεως του επαγγέλματός τους ευρίσκοντο σε διάφορα μέρη της Ελλάδος όταν έγινε το φοβερό παιδομάζωμα ότι, όταν επέστρεψαν στα σπίτια τους, τα βρήκαν έρημα, διότι αρπάχτηκαν όχι μόνον τα παιδιά τους, αλλά και οι γυναίκες τους ακόμη.

Ας ενθυμηθούν οι τρεις αδελφοί Τσιάγκα απ' το χωριό Ζέρμα Κονίτσης, οι οποίοι επέστρεψαν στα σπίτια τους μετά ένα χρόνο ποίον βρήκαν; Κανέναν. Και οι τρεις οικογένειές τους, γυναίκες και παιδιά είχαν οδηγηθή στο παραπέτασμα! Και επηκολούθησεν η τραγική συνέπεια δια τις οικογένειές τους!

Κι ας ενθυμηθούν τουλάχιστον οι γείτονες μερικών τραγικών οικογενειών, των οποίων εσκότωσαν τις μάνες και αργότερα άρπαξαν τα παιδιά τους!

Και δια να πληροφορηθή όχι εκείνος ο λαός ο οποίος εδοκίμασε τον τρόπον εκ της αρπαγής των παιδιών του, αλλά ο άλλος, ο οποίος εξ ίσου εδοκίμαζεν την ψυχικήν οδύνην εκ των τραγικών ειδήσεων, θα αναφέρωμε μερικές περιπτώσεις αρπαγής παιδιών, εξ εκείνων που γνωρίζωμεν προσωπικώς, δια να συγκρίνη ο λαός τας μεθόδους της αρπαγής, την λαχτάραν, την οποίαν εδοκίμασαν, και τις μεθόδους που εσοφίζοντο πολλοί άνθρωποι δια να αποκρύψουν τα παιδιά τους.

«Χαρήκαμε που γλυτώσαμε από τους Αρβανίτες»

Στις αρχές Απριλίου 1948, βρισκόμουν στο χωριό Γιαννοχώρι Καστοριάς. Μια

ημέρα έλαβα ένα σημείωμα «κατεπείγον». Με ειδοποιούσε η «πολιτοφυλακή» της περιφέρειας να κατέβω στην έδρα της, στο χωριό Λειβαδοτόπι.

Το σημείωμα δεν μου έλεγε τίποτα, σχετικά με το σκοπό που με καλούσε, παρά: «Παρουσιασθήτε ενώπιόν μας το συντομότερο».

Μια και το σημείωμα ήταν «κατεπείγον» κατέβηκα αμέσως.

Όταν κατέβηκα στο χωριό, τράβηξα ίσια στην έδρα και παρουσιάστηκα στη διοίκηση. «Σε καλέσαμε», μου είπε ο διοικητής, «μια και είσαι στην περιφέρεια «ειδικός» για τα παιδιά να κάνουμε μαζί διαφώτιση σε τούτα τα παληόπαιδα που το σκάσανε απ' την Αλβανία».

Δίπλα του έστεκαν 4 παιδάκια ηλικίας 10-12 χρονών. Κατάγονταν από κάτι χωριά που είναι κοντά στο Νεστόριο, Αγία Άννα, Φτελιά, έτσι κάπως τα λέγανε. Το ένα ήταν λίγο μεγαλύτερο.

Άλλο απ' την ταλαιπωρία και την κούρασι, άλλο απ' την πείνα και άλλο από φόβο που τα «πιάσανε» οι πολιτοφύλακες, κάθονταν ζαρωμένα, σα να περίμεναν καμιά δίκαιη τιμωρία. Ήταν κατάχλωμα.

Άρχισε η συνεδρίαση - δικαστήριο. Μου έδωσαν τον λόγο. Άρχισα να ερωτώ τα παιδιά.

—«Συναγωνιστή, μου λέγει το πιο μεγάλο. Εδώ και αρκετές ημέρες μας πήραν απ' τα χωριά μας, καμιά 300ριά παιδιά. Μας τράβηξαν προς τα Αλβανικά σύνορα, εκεί ανάμεσα στα χωριά Καληβρύση-Διποταμιά-Κομνηνάδες. Στο δρόμο μάς συνώδευαν οι «παιδαγωγήτριες» και λίγοι αντάρτες. Μας έδωσαν κουράγιο και συστάσεις, ώστε όταν φτάσουμε στα σύνορα, να περάσουμε σα σκιαγμένα!!

Όταν φθάσαμε στα σύνορα πετάχτηκαν οι Αλβανοί στρατιώτες και μας γύρισαν τα όπλα. Τρομάξαμε και σκορπιστήκαμε στο δάσος! Έτρεξαν αυτοί που μας συνώδευαν και μας συμμαζέψανε. Τρομάξαμε να συμμαζευτούμε. Πολλά παιδιά κλαίγανε και ήθελαν να γυρίσουν πίσω. Αλλά μας κατάφεραν και μας πέρασαν στα σύνορα.

Όταν περάσαμε, ήρθε ένας Αλβανός με γαλόνια. Μας εξήγησε, ότι κάνανε «λάθος» οι στρατιώτες του. Αλλά τώρα, μη φοβάστε μας λέγει. Είστε καλά παιδιά. Τώρα άιντε, αυτοκίνητο, Κορυτσά, βράδυ.. φαί, γλέντι!

Μας πήγαν στην Κορυτσά. Δεν είχαν μέρος να μας βάλουν σε σπίτια και μας τοποθετήσανε σε κάτι αποθήκες.

Στην Κορυτσά μείναμε καμιά 20ριά μέρες και πεινούσαμε. Ένα κομμάτι μπομποτά με σίκαλη ήταν το φαί. Δεν μας έφθανε πουθενά και πουθενά. Τη μέρα γύριζα μισοπεινασμένος. Έκανα σαν χαζός. Άρχισα να κλαίω μου ήρθε στο μυαλό μου να φύγω. Πήγα και βρήκα και άλλα παιδιά. Κι' εκείνα το ίδιο. Αποφασίσαμε να φύγουμε. Γίναμε παρέες-παρέες. Εγώ με τα παιδιά αυτά φύγαμε πρώτοι κατά το αποβραδís. Δεν ξέρουμε τι έγιναν οι άλλοι. Το δρόμο προς την Ελλάδα τον θυμόμασταν πολύ καλά.

Όταν ξεκινήσαμε μοιράσαμε σε κομμάτια το ψωμί που είχαμε στις τσέπες και κρυφοκουβεντιάζοντας φύγαμε. Όταν γυρίσαμε το βουνό άρχισε να φέγγη.

Γνωρίζαμε καλά που πηγαίναμε. Τραβήξαμε ίσα τα χωράφια πιο κοφτά προς τα σύνορα. Δεν πηγαίναμε το δρόμο-δρόμο, μη μας πιάσουνε.

Όλη τη μέρα την περάσαμε στα χωράφια και τις ρεμματιές. Μας εμποδίζαν πολύ τα χαντάκια. Είχε πάρει να σουρουπώσει κι αποφασίσαμε να μη περάσουμε νύχτα τα σύνορα, αλλά να κοιμηθούμε κοντά και το πρωί-πρωί να περάσουμε.

Καθίσαμε τη νύχτα κοντά στα σύνορα, σ' ένα χαντάκι μαζεμένα σαν ένα κουβάρι. Έκανε και κρύο, αλλά.. ξημέρωσε.

Το πρωί-πρωί σηκωθήκαμε και κανονίσαμε από που να προσπεράσουμε, διαλέξαμε το μέρος και αποφασίσαμε... Περάσαμε χωρίς να μας πάρη είδησι κανένας Αρβανίτης. Χαρήκαμε που γλυτώσαμε από τους Αρβανίτες, είπαμε με ένα στόμα!

Τραβήξαμε το πλάι και όταν φθάσαμε ανάμεσα στα χωριά Διποταμιά και Μεσόβραχο, μας... βρήκαν αυτοί οι συναγωνιστές και μας έφεραν εδώ».

Αφού τελείωσε ο μικρός, γύρισα και είπα στο διοικητή:

—Και τώρα, τι θέλετε από εμένα;

—Τίποτε, μου λέγει. Μόνο σε φέραμε εδώ να δήτε σεις οι πολιτικοί τα χάλια σας! Αν αυτά τα παιδιά δεν τα πιάναμε και φθάνανε στο Νεστόριο, καταλαβαίνετε, ποια πολιτική ζημιά θα παθαίναμε! Όλα θα τα μάθαιναν οι μοναρχοφασίστες και πήγαινε, εσύ να ξαναπάρης παιδιά.

Είχε τελειώσει η συζήτησις αυτή και αμέσως άρχισε ο ίδιος αυτή τη φορά να κάνη στα παιδιά μάθημα Γεωγραφίας.

—Βλέπετε; Έλεγε στους μικρούς. Βλέπετε κείνο το βουνό; Ε, πίσω απ' αυτό είναι τα χωριά σας. Εμείς, θα σας πάμε ως εκεί κι έπειτα βρίσκετε τα χωριά σας. Πηγαίνετε... στο καλό!

Μπροστά ένας πολιτοφύλακας, στη μέση τα παιδιά «κατηγορούμενοι» πίσω ένας άλλος πολιτοφύλακας και.. δρόμο προς το Γιαννοχώρι! Λίγο πίσω απ' όλους πήγαινα εγώ. Γύριζα πάλι προς το Γιαννοχώρι μια και «τέλειωσα» τη δουλειά. Ήμουν έξω απ' τη γραμμή. Φαίνεται ότι με είχαν απαλλάξει της κατηγορίας, του «...πολιτικός δεν πρόβλεψε να μη φύγουν τα παιδιά απ' την Κορυτσά»!

Στο δρόμο που πήγαινα, βλέποντας τους μικρούς, όλο και με ενοχλούσε εκείνο το «χαρήκαμε που γλυτώσαμε απ' τους Αρβανίτες!»

Φθάσαμε στο Γιαννοχώρι. «Οι κρατούμενοι» με τους δύο πολιτοφύλακες πέρασαν το ποτάμι έξω απ' το χωριό, και τράβηξαν τον ανήφορο. Πέρασαν το Μονόπυλο, έπειτα ένα μεγάλο ανήφορο. Τα παιδιά ιδέαν δεν είχαν πως τα έσερναν πάλι στην Αλβανία, αλλά από άλλο μέρος! Φθάσανε στα Αρβανίτικα φυλάκια και παραδόθηκαν κανονικά, χωρίς βέβαια «επί αποδείξει» και βράδυ... φαί... Κορυτσά, πάλι στα γνώριμα σοκάκια!!!

Έκρυψε το παιδί της στη γη.

Στην περιοχή Καστοριάς, όχι και μακριά απ' τα Αλβανικά σύνορα, είναι, αν ενθυμούμαι καλά, ο Μεσόβραχος ένα μικρό χωριουδάκι, κοντά στην Καληβρύση και Διποταμιά. Δεν ξέρω αν σήμερα είναι αυτό το χωριουδάκι.

Εκεί την εποχή του συμμοριτοπολέμου, είχε ιδρυθή επιμελητεία. Εκεί μάζευαν όλα τα κατασχεμένα από τα γύρω χωριά. Εκτός της επιμελητείας ήταν και σταθμός διερχομένων. Έμενε μόνιμη φρουρά.

Δια όλες τις υπηρεσίες αυτές, (αποθήκη, γραφεία, μαγειρεία, ξενώνας, σταύλοι δια τα ζώα κ.λ.π.) βρέθηκαν κατάλληλα σπίτια.

Στα σπίτια αυτά κοιμήθηκα κι εγώ. Έφαγα ψωμί, πήρα εφόδια δια το δρόμο, έδεσα και το ζώο μου στον σταύλο.

Μια βραδυά κοιμήθηκα στον «ξενώνα» του χωριού. Από συνήθεια άνοιξα κουβέντα και με τη γρηά σπιτονοικοκυρά. —Πώς είσθε, που είναι ο γέροντάς σου, τα παιδιά σου; κ.λ.π.

Μια κι αποκτήσαμε φιλία, άρχισε κάπως να μου παραλέει τα μυστικά του σπιτιού της. Έτσι τούτο — έτσι εκείνο. —Έχω και ένα παιδί, μου λέει νεαρό, αλλά το κακόχρονο, εδώ και αρκετό καιρό έφυγε, τόσκασε! πήγε στην Καστοριά! Το γρουσουζικο, δεν υπελόγισε μάννα και πατέρα. Μας ντρόπιασε. Και σαν να το κυνήγαγε κάποιος έφυγε! Να, όλα τα παιδάκια φεύγουν με το καλό για την Αλβανία!

Πήρα έπειτα το λόγο κι εγώ:

—Κρίμα, της λέγω, που δεν είναι εδώ! Ευκαιρία ήταν θα το έστελνα στις Λ. Δημοκρατίες και θα τον έβαζα επικεφαλής!

Και ξανασυμπλήρωσε η γυναίκα:

—Ας προκόψουν τα άλλα παιδάκια, που διώξατε για τις Λ. Δημοκρατίες και ας πάει χαμένο το δικό μου.

Το πρωί, την ευχαρίστησα δια τη φιλοξενία και έφυγα

Μετά από αρκετό καιρό έμαθα το εξής καταπληκτικό: Η γρηά αυτή, επειδή δεν ήθελε να της πάρουμε το παιδί και να το «τακτοποιήσουμε» εμείς, στην Αλβανία, το είχε κρύψει! Και που το είχε κρυμμένο; Θεέ μου! Μέσα στο σταύλο! Ακριβώς εκεί που έδεσα το ζώο! Είχε κάμει μεγάλο λάκκο μέσα στη γη κι είχε χωμένο το παιδί κάτω απ' το παχνί του ζώου Το «καταφύγιο» είχε μικρή τρύπα απ' την οποίαν έπαιρνε αέρα το παιδί και απ' εκεί το τροφοδοτούσε όταν έδινε τροφή στα ζώα! Έτσι δεν φανταζόταν κανείς, ότι μπορούσε να είχε άνθρωπο κρυμμένο κάτω απ' τα κόπρανα των ζώων, και δεν μπορούσε να υποψιασθή κανείς τις κινήσεις της

Τι να την ανάγκασε τη γρηά αυτή, καπετάν Μάρκο και Ζαχαριάδη, να κρύψη κατά τον τρόπο αυτό το παιδί της;

«Θα δώσω τα παιδιά μου για να σχηματίσουν οι αντάρτες καλή ιδέα για μένα!»

Στο τέλος Φεβρουαρίου ή αρχές Μαρτίου 1948 βρισκόμουν δια «υπηρεσία» στο χωριό Ανταρτικό, του Νομού Φλωρίνης. Ρύθμιζα ωρισμένα ζητήματα παιδιών που επρόκειτο να φύγουν δια το παραπέτασμα. Εκεί γνώρισα και τον Πρόεδρο του χωριού, κάποιον Αντώνη. Θυμάμαι πως ήταν και κουτσός! Είχε λάβει και αυτός εντολή να με βοηθεί στην αποστολήν μου. Λόγω της συνεργασίας μας και λόγω της φιλοξενείας στο σπίτι του, μου απέκτησε την εμπιστοσύνη.

Μια ημέρα λοιπόν μου εκμυστηρεύθηκε: «Θέλω να σου πω κάτι συναγωνιστή! Στα παιδιά που έχεις, σε εξορκίζω, να μην πης τίποτα πουθενά. Εγώ δεν θέλω να δώσω τα παιδιά μου για έξω. Μα τι να κάμω; Με έχουν βάλει πολύ στο στομάχι, και οι οργανώσεις και οι αντάρτες! Τι διάβολο έχω κάνει; Βλέπεις φτωχός και σακατεμένος είμαι! Αλλά τι να κάνω, θα τα δώσω τα παιδιά μου, για να σχηματίσουν οι αντάρτες καλή ιδέα για μένα!»

Δεν του έδωσα καμμιά γνώμη. Δεν ήξερα άλλωστε κι αν συνέβαινε τίποτα με τον άνθρωπο αυτό. Αλλά και τι να του ειπώ;

Σκέφθηκα πολλές φορές, την αγωνία που είχε αυτός ο άνθρωπος ως τότε που έδωξε τα παιδιά του! Και όταν «πρόσφερε» τα παιδιά του, ξαλάφρωσε! Του έφυγαν οι συλλογισμοί! Έπαυσαν να τον παραδέρνουν οι φόβοι! Αφού τα έδωσε πάνε πια οι υπόνοιες και οι φόβοι.

Τι συνέβη όμως; Ύστερα από λίγον καιρό, τον εξετέλεσαν οι συμμορίτες! Έτσι πληρώθηκε, δια την προσφορά των παιδιών του!

Στα δάση προς αναζήτησιν παιδιών.

Κατά τις 20 Μαρτίου 1948 ήμουν στο χωριό Τύρνοβο της περιφέρειας Φλωρίνης. Εκεί μου έστειλαν οι κουκουέδες («ΠΔΚ») ένα «φερμάνι» να κάμω μια περιοδεία από Φλώρινα ως την Κόνιτσα, να ανακαλύψω κρησφύγετα παιδιών. «Να καταβάλης κάθε προσπάθεια —μου έλεγαν— να ανακαλύψης καταδιωκομένους, να πάρης τα παιδιά τους και να τα στείλεις μέσα» (Αλβανία).

Ο κομιστής μού υπέδειξε, όπως του είπαν και αυτού, μέρη εις τα οποία πιθανόν κρύπτονται παιδιά. Μου είπε ότι απ' το Νεστόριον και σ' όλη την οροσειρά προς Αλβανίαν μέχρι Αλεβίτσης, ευρίσκοντο πολλές οικογένειες. «Έκρυψαν τα παιδιά τους και κάνουν το κορόιδο. Ούτε αντάρτες πηγαίνουν ούτε τα παιδιά στέλνουν μέσα». Μου είπε επίσης ότι «κατά τις πληροφορίες, που είχε» στην Κοτίλη αρνήθηκαν να παραδώσουν παιδιά. Το ίδιο στα χωριά Διποταμιά, Πευκόφυτο και Καλύβια - Επταχωρίου!

Του απήντησα ότι θα μου ήταν πιο εύκολο να σέρνω στη ράχη μου εκατό οκάδες βάρος, παρά να κάμω τέτοια δουλειά μόνος μου.

Επίσης του απέκλεισα να πάω στη Διποταμιά. Διότι εκεί, του είπα, μετεχειρίσθησαν όλα τα μέσα οι πολιτικοί και στρατιωτικοί διά να αποσπάσουν τα παιδιά και δεν μπόρεσαν να κάμουν τίποτα. Τόσο, ώστε τα ίδια τα παιδιά τους κυνήγησαν με τις πέτρες. Κι αναγκάσθηκαν έπειτα να περνούν όλοι απ' έξω από το χωριό. «Και θέλεις εσύ, να πάω εγώ να με σκοτώσουν;» Τον ερώτησα.

Γλύτωσα απ' αυτό, δεν γλύτωσα όμως απ' τ' άλλο. —Θα πας, μου είπε, και με πολιτικότητα κάνε τη δουλειά σου. Έπειτα έχεις και παιδιά (πολιτοφύλακες) αν σου χρειασθούν!

Ξεκίνησα λοιπόν με σκυμένο κεφάλι και γραμμή διά... επιχειρήσεις.

Στα Βόλια.

Έφθασα στο βουνό Βόλια. Πράγματι ανεκάλυψα οικογένειες. Γύριζα από καλύβα σε καλύβα κανείς δεν μου έδιδε σημασία. Άρχισα να απογοητεύωμαι. Σκέφθηκα να φύγω πάλι διά την έδρα αλλά δεν μπόρεσα να κάμω τίποτε. Τι διάβολο θα έλεγα στον «προϊστάμενο»;

Απεφάσισα να μεταχειρισθώ το «κόλπο». Διέδωσα ότι, «σε λίγο θα έλθουν αντάρτες να επιστρατεύσουν όλα τα παιδιά! Και όπως είδα, θα κάνουν λόχο ολόκληρο». Οι γονείς εθορυβήθησαν και ανησύχησαν. Και πάνω που ετοιμαζόμουν να φύγω, ήλθαν 4-5 και μου πρότειναν αν ήθελα να πάρω τα μεγάλα παιδιά και να τα στείλω στην Αλβανία. Τους απήντησα ότι: «Τα μικρά ως 14-15 χρονών ναι. Τα μεγάλα όχι! Δεν επιτρέπεται. Αυτά προορίζονται για αντάρτες»!

Άρχισαν τα παζάρια. Υπεχώρησα. Δέχθηκα να διώξουμε μερικά μεγάλα, αλλά μέσα σ' αυτά να είναι τα περισσότερα μικρά! Ούτε αυτό το εδέχθησαν και τελικά με κατάφεραν. Πέρασε ο αθώος υπολογισμός των χωρικών. Εγώ ήθελα να πάρω λίγα παιδιά μεγάλα να σπάσω τον πάγο, και ανάμεσα στα μεγάλα να πάρω και όλα τα μικρά, διά τα οποία ήταν και η αποστολή μου. Μα εκείνοι, με κατάφεραν, και μου έδωσαν μερικά μεγάλα αλλά κανένα μικρό. Τα μεγάλα τα έδωσαν διά να γλυτώσουν την επιστράτευση απ' τους συμμορίτες.

Παίρνοντας θάρρος απ' το «κατόρθωμα» τράβηξα προς την Κοτίλη. Διερχόμενος από το Λιβαδοτόπι βρήκα στην Πολιτοφυλακή μια καταγγελία από αντάρτικα τμήματα, ότι σε κάποιο χωριό Περιστέρια, κάποιος Κωστέας, έδιωξε τα δικά του παιδιά «μέσα» και μια ανεψιά του την κράτησε να του φυλάει τα γίδια. Προτού πάω εκεί, έρωτησα άλλους που εγνώριζαν τον Κωστέα και μου έδωσαν την εξής απάντηση: «Ο Κωστέας είναι δεξιός και δεν ήθελε να διώξη τα παιδιά του αλλά φοβήθηκε, τρομοκρατήθηκε και δεν ήξερε τι να κάνει. Τα παιδιά του τα πήρανε μαζί με τ' άλλα και την ανεψιά του την έκρυψε. Ο πατέρας της κόρης που κρύφθηκε, δεξιός κι εκείνος, είχε φύγει μη τον πιάσουν οι αντάρτες». Αφού άκουσα αυτά, δεν έλαβα υπ' όψιν μου την καταγγελία.

Και ο... Βλαντάς!

Φεύγοντας απ' το Λιδαβοτόπι τράβηξα δια το Πεύκο. Εκεί βρήκα τον Βλαντά και τον «υποστράτηγο» Σκοτίδα. Με κάλεσε ο Βλαντάς και μου ζήτησε «αναφορά», (ο Βλαντάς τότε μεσουρανούσε). Του είπα λοιπόν τη δράση μου και από «μπράβο σε μπράβο», φθάσαμε στη μικρή Κωστέα, που άλλα μου κατήγγειλε η πολιτοφυλακή μα άλλα έλεγε ο κόσμος! —Πώς;.. Πώς; μου είπε ο Βλαντάς!...

—Γρήγορα να πας να το πάρης το κορίτσι! Τον παληάνθρωπο τον Κωστέα, κράτησε το κορίτσι για εκμετάλλευση! Γρήγορα, πάρε πολιτοφύλακες και δρόμο για την Περιστεριά.

Ξεκίνησα λοιπόν... με πολιτοφύλακα... και σαν να με φόρτωσε ο Βλαντάς 100 οκάδες αλάτι στην πλάτη μου, τράβηξα διά την Περιστεριά, δια τη μικρή Κωστέα!

Στο δρόμο ο Πολιτοφύλακας σαν «στρατιωτικός» κατέστρωνε τα σχέδια κυκλώσεως της μικρής και δεν μιλούσα, αφού είχα «στρατιωτικό» μαζί μου. Διά την επιχείρησι, δεν με έννοιαζε!!

Φθάσαμε στην Περιστεριά, αφού τρομάξαμε να ανακαλύψουμε αυτό το χωριό. Ο «στρατιωτικός» τράβηξε ίσα στο καλύβι του Κωστέα και παραμόνευε. Εγώ κάθισα πιο έξω. Περίμενε και αυτός και εγώ, ως που να έλθη η μικρή με τα γίδια.

Στο μεταξύ άρχισαν να καταφθάνουν τα γίδια, κοπαδάκια-κοπαδάκια. Πρώτα άρχισα να ρωτώ εγώ. Κάθε γυναίκα που περνούσε, τη ρωτούσα: —Ποια είναι η Κωστέα; Μου απαντούσαν: «Δεν είμαι εγώ».

Σιγά-σιγά έφθασε και η ίδια. —Ποια είναι η μικρή Κωστέα; Τη ρωτώ. —Άι συναγωνιστή, είναι εκείνη που προσπέρασε πρωτύτερα! Το πίστευσα — αφού δεν την εγνώριζα— και τράβηξα δεξιά προς την πρώτη. Εκείνη τράβηξε αριστερά προς το δάσος και μου την έσκασε. Έτσι γλύτωσε.

Αφού έπαθα τέτοια «ήττα» έφυγα ντροπιασμένος. Κρίμα στα σχέδια! Στην δεύτερη αυτή «επιχείρηση», αποτέλεσμα μηδέν.

Έγινα και... Καραγκιόζης.

Λυκόραχη Δεκέμβριος 1947

Στην Λυκόραχη της Κονίτσης είχα διά μερικές ημέρες την έδρα μου: «Γενική Επιθεώρηση Λαϊκής Παιδείας, Δυτικής Μακεδονίας». Ο Στρίγκος μου έκανε την χάρι, να κατέβω στο χωριό ν' ανοίξω το γραφείο, διότι πάνω στο βουνό, στο Γράμμο μέσα στην καλύβα, δεν είχα ησυχία να συντάξω «νομοθετήματα» δια την παιδεία. Είχα άλλωστε αντικατασταθή από «υπεύθυνος της Παιδείας» δια όλη την Ελλάδα που ήμουν δια λίγες ημέρες, από κάποιο Βέττα. Μα κατεβαίνοντας στην «μεραρχία» στάθηκα ευτυχώς «Γενικός Επιθεωρητής»! Απ' τη Λυκόραχη έλυνα τα εκπαιδευτικά προβλήματα, διώριζα δασκάλους, έδιδα οδηγίες και έστελνα αναφορές στο Βέττα, μια κι ήταν προϊσταμένη μου αρχή. Εκεί έδωσα και «συνέντευξι» σε μια Γαλλίδα δημοσιογράφο τη Σιμόν Τερί. Αυτή έφθασε ως το Γράμμο και από εκεί ήθελε να επισκφθή την «Ελεύθερη Ελλάδα». Όνειρό της ήταν να γυρίση την «Ελεύθερη Ελλάδα» τουλάχιστον με αυτοκίνητο. Τελικά όμως την έπεισαν «να την γυρίση» με ζώο και αφού ήξεραν ότι όλη τους η «Ελεύθερη Ελλάδα» ήταν τότε 5-6 χωριά στο μέρος εκείνο, έδωσαν συνοδό της ένα καλά δασκαλεμένο διαφωτιστή στο σχέδιο περιοδείας της κ. Σιμόν Τερί. Το σχέδιο περιελάμβανε να περάση τα 4-5 χωριά μια φορά, έπειτα άλλη μια φορά τα ίδια χωριά, αλλά από άλλους δρόμους και μονοπάτια, δίδοντας άλλα άγνωστα ονόματα στα χωριά, κι έτσι μια, δυο, πέντε φορές τα ίδια χωριά, έγιναν πολλά! Ολόκληρη περιοχή «Ελεύθερη Ελλάδα»

Αφού λοιπόν τελείωσε η περιοδεία ανά την «ελεύθερη Ελλάδα», θέλησε να πάρη κι από μένα στοιχεία εκπαιδευτικά διά την κατάστασι σ' όλην την Ελλάδα! Δεν πρόλαβα να καλοσκεφθώ τι θα της έλεγα και να ο διαφωτιστής! Μου λέγει λοιπόν στα Ελληνικά — δεν καταλάβαινε η Σιμόν Τερί τίποτα «άφησε

συναγωνιστή, μη στενοχωριέσαι, θα της τα πω εγώ. Μου έδωσαν έτοιμες τις απαντήσεις από πάνω (το αρχηγείο). Εσύ πες ό,τι θέλεις, εγώ στη μετάφραση θα της λέγω αυτά που μου είπαν από πάνω». Έτσι λοιπόν έδωσα τη «συνέντευξι». Τα στοιχεία ήσαν πολύ ικανοποιητικά και δια την κυρία και δια τον εαυτό μου. Με έβγαλε απ' το αδιέξοδο η καθοδήγησι.

Τσεχοσλοβακία Ιούνιος 1948: Βρισκόμουν στην Πράγα και ετοιμαζόμουν να κάνω περιοδεία στις προσωρινές παιδοπόλεις της Τσεχοσλοβακίας. Προτού ξεκινήσω δια την περιοδεία, έρχεται ο Μάξιμος. Ήταν τότε «πρεσβευτής» του Κ.Κ.Ε. στην Πράγα και μου λέγει: «Μια Γαλλίδα δημοσιογράφος βρίσκεται εδώ και θέλει να σε ιδή, πιθανόν να σου ζητήσει στοιχεία διά την κατάστασι της Παιδείας στη Ελλάδα. Του απήντησα ότι ξαίρω αρκετά, μα όχι τέτοια που μας χρειάζονται διά τον έξω κόσμο. Μου απήντησε ότι μερικά ήξερε και εκείνος. Κι έτσι ήμουν έτοιμος να δώσω τις «κατάλληλες» απαντήσεις. (Τα στοιχεία περιλάμβαναν αγραμματοσύνη στην Ελλάδα 50% — κ.λπ. σύμφωνα με τις στατιστικές του Κ.Κ.Ε. πάντοτε).

Σε λίγο, έφθασε και η Γαλλίδα. Ήταν η ίδια, η Σιμόν Τερί, εκείνη που είχε έλθη στην Ελλάδα προ 7 μηνών και δώσαμε δημοσιογραφική συνέντευξι στη Λυκορράχη του Γράμμου. Μ' έπιασε κρύος ιδρώτας. Τι να της πω; Πού είναι εκείνος ο διαφωτιστής που είχε το σχέδιο; Εγώ φυσικά με το Μάξιμο τη στρώσαμε τη δουλειά με το σχέδιο που είχαμε κάμει, αλλά αν αυτή παραβάλη τα καινούργια στοιχεία που θα της έδινα τώρα με εκείνα που της δόθηκαν στη Λυκορράχη από το διαφωτιστή; Το μόνο που θυμόμουν, ήταν το ποσοστό των αγραμμάτων στην Ελλάδα. Της είχαμε ειπεί τότε, ότι κυμαίνεται μεταξύ 48,5 έως 48,9%! Τώρα που πέρασαν 7 μήνες, μια και οργανώθη καλά η παιδεία και το «Υπουργείο Παιδείας μας» έπιασε καλά τη δουλειά, ημπορούσα με ευχέρεια να μειώσω το ποσοστόν των αγραμμάτων σε 40 και 35%. Ποιός θα με εμπόδιζε;

Το μάθημα δια τις δύσκολες στιγμές το είχα μάθει καλούτσικα. Είχα σκεφθή: Αν με ρωτήσει δια τα γεωγραφικά όρια της «Ελεύθερης Ελλάδας» θα της έλεγα έτσι: «Τώρα πλέον καταργήθηκαν τα ζώα. Πηγαίνει κανείς συνήθως με αυτοκίνητο» (ήξερα άλλωστε ότι είχε λίγο δρόμο το Κ.Κ.Ε. στη επικράτειά του στο Βίτσι). Αν με ρωτήσει δια την παιδεία, βελτιώθηκε κατά 10%!!

Με ρώτησε λοιπόν έτσι: «Πιστεύω, ότι τόσο τα γεωγραφικά όρια της Ελλάδας όσο και η Παιδεία ασφαλώς μεγαλώσανε, αλλά θα ήθελα να μάθω πώς έφυγαν τα παιδιά από την Ελλάδα. Γιατί, ο κόσμος έξω ξεσηκώθηκε όλος! Λέει, ότι τα αρπάξατε! Στριμώχτηκα λοιπόν στα γερά. Είχα μάθει ότι αυτή είναι αριστερή, αλλά όσο να είναι δεν είχαμε γνωρισθή καλά. Κι εδώ που τα λέμε, άλλα είναι τα κόλπα στο Κ.Κ. Γαλλίας, άλλα στους πάντα «έξυπνους» κουκουέδες της Ελλάδος! Αλλά τι να πω δια το άρπαγμα των παιδιών; Εκεί η «συντρόφισσα» με κάρφωσε κυριολεκτικά!

Απεφάσισα λοιπόν να κάμω άλλο πράμα. Της πρότεινα να έλθη μόνη της σ' ένα παιδικό σταθμό μαζί μου να ρωτήσουμε τα ίδια τα παιδιά. Εκεί πλέον θα φανή από τα ίδια τα παιδιά η αλήθεια. Έμεινε σύμφωνος και ο Μάξιμος. Κι έτσι εγώ, ο Μάξιμος και η Σιμόν Τερί ξεκινήσαμε δια μια παιδόπολι.

Στο δρόμο, με βασάνιζαν οι σκέψεις τι θα έλεγαν άραγε τα παιδιά στη δημοσιογράφο. Ήμουν διαρκώς σκυμμένος και καταστενοχωρημένος!

Φθάσαμε στην Παιδόπολι και αμέσως η «μηχανή». Αρχισα πρώτα-πρώτα μόλις πλησίαζα, να φωνάζω με τεντωμένες τις γροθιές διακεκομένα: «Μάρκος-

Μάρκος, μας έ-σω-σε! Στά-λιν, Στά-λιν».Και επαναλάμβαναν τα παιδιά το ίδιο.Τι φωνάζουν τα παιδιά; Ερώτησε η κ.Σιμόν. Της απήντησα, ότι «εκφράζουν την ευγνωμοσύνη τους στο Μάρκο που τα έσωσε». Και αμέσως, άρπαξα τα παιδιά και μπήκα στο χορό. «Πάνω στα ψηλά βουνά κ.λ.π.». Τα παιδιά μπαίνουν στο χορό, κοντά ο δάσκαλος και η Σιμόν Τερί! «Ενθουσιασμός», «σωτηρία»... γέμισε το καρνέ της! Φύγαμε κατενθουσιασμένοι. Στο γύρισμα όταν φθάσαμε στην Πράγα, η κ. Σιμόν Τερί είπε εμπιστευτικά στον Μάξιμο: «Γι' αυτόν τον επιθεωρητή (εμένα) είχα τις εξής εντυπώσεις: Στην Ελλάδα που τον γνώρισα, εγνώριζε θαυμάσια τα Ελληνικά προβλήματα της παιδείας! Σήμερα στο δρόμο που πηγαίναμε σχημάτισα τη γνώμη ότι είναι πολύ βαρετός και δεν είναι ικανός εκπαιδευτικός. Αλλά όταν φθάσαμε στον παιδικό σταθμό ήταν θαυμάσιος!» Έτσι λοιπόν έγινα και Καραγκιόζης! Ικανοποιημένοι όλοι αλλά προ παντός η Σιμόν Τερί και η «διεθνής κοινή γνώμη». Φαντάζουμε, πως περιέγραψε «για τη διεθνή γνώμη» τον ενθουσιασμό και προ παντός την «ευγνωμοσύνη των παιδιών στο Μάρκο και το Στάλιν, που τα έσωσαν» αρπάζοντάς τα απ' την αγκαλιά της μάνας!

Έτσι λοιπόν κι εκεί το μαύρο έγινε άσπρο! Η βία που ασκήθηκε στο άρπαγμα των παιδιών, μεταβλήθηκε σε χαρά, σωτηρία κι ευγνωμοσύνη! Τέτοιο ήτο το πνεύμα, τέτοια η καθοδήγησις!

Είμαστε Φασίστες! (Απ' το ημερολόγιό μου).

Βουλγαρία Μάρτιος 1950:

Επιθεώρησα την Παιδόπολι Μπότεβγκραδ. Οι υπεύθυνοι της Παιδοπόλεως — Βούλγαροι και Έλληνες μου εξέθεσαν την κατάσταση των παιδιών, (μου έδωσαν «αναφορά»).

Ανάμεσα στα στοιχεία που περιείχε η αναφορά, ήταν και τούτο: «Έχουμε τούτο... κείνο, κάναμε έτσι ενεργήσαμε έτσι... φαγητό διαπαιδαγώγηση... έχουμε παιδιά δημοκράτες τόσους και φασίστες δύο (2)!» Μου έκανε κατάπληξι το μέρος αυτό της αναφοράς και «φασίστες δύο»... Περίεργος και ωργισμένος από το είδος αυτό της «αναφοράς», πια πολύ ωργισμένος διότι δεν κατώρθωσαν μέσα σε δυο χρόνια —διότι ήδη πέρασαν δύο χρόνια από τότε που είχαν αρπαχθή απ' την Ελλάδα— να τα «εκδημοκρατήσουν». Κάλεσα τους υπευθύνους να μου δώσουν περισσότερες εξηγήσεις: «Ναι μου λέγει ο Βαγγέλης, ο υπεύθυνος! Ναι παράξενο σου φαίνεται; Ήταν, είναι και θα είναι φασίστες! Και που να δης και άλλα πράγματα!..»

Πήγα και βρήκα τα παιδιά να ακούσω με τα αυτιά μου, να ιδώ τη φάτσα τους σαν τι «παληόμουτρα» ήταν οι «φασίστες»!

Τα βρήκα ξέχωρα απ' τα άλλα παιδιά! Καθότανε ξέχωρα, σαν ψωριάρικα! Είχαν δικό τους κόσμο!

—Τι είστε σεις μωρέ καλόπαιδα; Κι εκείνα μου απήντησαν: Τι καλόπαιδα μας λες, αφού είμαστε φασίστες!

—Μα, τι κουβέντες είναι αυτές που λέτε; Δεν καταλαβαίνω τι λέτε;

—Κι εμείς δεν ξέρουμε, αλλά δύο χρόνια τώρα μας φωνάζουν όλοι μικροί και

μεγάλοι «φασίστες». Και αφού μας λένε έτσι, συνηθίσαμε κι εμείς να πιστεύουμε έτσι. Εμείς είμασταν στην Ελλάδα δεξιοί και γι' αυτό μας φωνάζουν έτσι εδώ

—Κι αφού ήσασταν δεξιοί, πώς ήλθατε εδώ; Εδώ είναι, βλέπετε, όλο αριστεροί, όλο κουκουέδες! Τέτοιους έστειλαν στις Λ. Δημοκρατίες οι αντάρτες.

—Δε μας ρώτησαν όταν μας πήραν απ' τα χωριά μας αν είμασταν δεξιοί ή αριστεροί. Μας έβαλαν μπροστά τη νύχτα και δεν ξέραμε που πηγαίνουμε.

—Καλά, κι αφού σας έστειλαν οι γονείς;

—Ποιοί γονείς; Δεν ήταν κανένας. Ο πατέρας μου ήταν στο στρατό, η μάνα μου φευγάτη να μην την πιάσουν οι αντάρτες! Η γιαγιά μου ούτε έβλεπε ούτε άκουε, εμάς αφού μας έβαλαν μπροστά, τι να κάνουμε;

—Από που είσθε;

—Από τη Θράκη.

—Είναι και άλλα παιδιά σαν κι εμάς, συναγωνιστή! Μου είπε ο άλλος. Να ο... στον Πύργο οι... στο Σλίβεν...

Συντετριμένος απ' την ιστορία έφυγα. Δεν μου έμεινε στην συνείδησί μου το ότι πήρανε τα παιδιά με τη βία, όσο το ότι ήξεραν το ένα, το άλλο, ποίοι είναι «οι δεξιοί» και που είναι!! Φαίνεται τα «ωργάνωσε» τα παιδιά η «κοινή τύχη» που είχαν. Εγνώριζαν και συνεδέοντο με όλους τους «δεξιούς» που ήταν στους άλλους σταθμούς.

Κι οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. διευτυμπάνιζαν: «Ούτε ένα παιδί δεν πάρθηκε με τη βία!» Ας καμαρώσουν λοιπόν τους «φασίστες» στο Μπότεβγραντ της Βουλγαρίας! Εκείνοι θα τους ειπούν πώς «έφυγαν»!

Ρωσικά αεροπλάνα μετέφεραν παιδιά του παιδομαζώματος.

Βουδαπέστη - Αύγουστος 1949:

Το Κόμμα έκαμε «αερογέφυρα». Συνδέει τα Τίρανα με την Βουδαπέστη. Σταμάτησε ο δρόμος μέσω Γιουγκοσλαβίας και συνδέονται αεροπορικώς, Τίρανα - Βουδαπέστη. Μου έμεινε συνήθεια να λέω: «Έχουμε τίποτα σήμερα απ' τα Τίρανα;». Ημέρα με την ημέρα περίμενα αεροπλάνα να μου φέρουν «φορτίο». Με είχαν διορίσει εκφορτωτή! Ξεφόρτωνα παιδάκια που είχαν αρπάξει «λάφυρα» απ' τη Ρούμελη και Θεσσαλία, απ' την Καρδίτσα και το Καρπενήσι

Μόλις άνοιγε η πόρτα του αεροπλάνου ξεμυτούσε από ένα-ένα «καβουράκι». Έτσι είχαν καταντήσει απ' τις ταλαιπωρίες του δρόμου, κι απ' την «ειδική» περιποίηση που έτυχαν στην Αλβανία, ώστε δεν μπορούσε κανένα να κατεβή χωρίς βοήθεια τη σκαλίτσα του αεροπλάνου. Είχα βοηθό στο ξεφόρτωμα ένα Ρώσο ταγματάρχη. Αυτός συνώδεε την αποστολή. Ήταν Ρώσικα τα αεροπλάνα.

Σε ένα φορτίο ανεκάλυψα και μια μικρή πατριώτισσά μου. Ήταν απ' το Καρπενήσι. Τη λέγανε Κυρίτση. Την είχαν αρπάξει στη μάχη του Καρπενησίου και την κουβάλησαν ως την Αλβανία. Από εκεί τη φόρτωσαν στο αεροπλάνο μαζί με

άλλα και την πέταξαν στην Ουγγαρία δια να την πετάξουμε κι εμείς με τη σειρά μας στην Πολωνία και τη Γερμανία.

Όταν ήλθε στη Βουδαπέστη, είτε από τις κακουχίες του δρόμου Καρπενήσι-Αλβανία, είτε απ' την «καλοπέρασι» στην Αλβανία, ήταν σωστό ράκος.

Σύμφωνα με τους κανονισμούς των κουκουέδων πρώτη δουλειά ήταν να πάρω τα στοιχεία. Τα στοιχεία έλεγαν ότι ήταν «λάφυρο ακαθόριστο» απ' την μάχη του Καρπενησίου. Όταν έγινε η διαλογή στα ανθρώπινα «λάφυρα», την βρήκαν φαίνεται ακατάλληλη δια να κρατήση όπλο και την μετέθεσαν στο παιδομάζωμα.

Την έστειλα στην Ανατ. Γερμανία. Δεν ήταν δυνατόν να ξαναδή Ελλάδα, Πατρίδα! Δεν περνούν καθόλου τα παρακάλια δια «λευτεριά»!

Η μικρή Κυρίτση όμως όταν την κουβαλούσαν στην Αλβανία, έφερε μέσα της, κλεισμένη στην ψυχή της την Ελλάδα. Δεν την εξετόπισαν ούτε οι Αλβανίες, ούτε οι Ουγγαρίες, ούτε το Παραπέτασμα με όλον τον κόσμο του! Κράτησε την Ελλάδα κλεισμένη στην καρδιά της. Δεν μπόρεσε να της την πάρει κανένας. Και μια μέρα —όπως έμαθα— που βρισκόταν στο Ανατ. Βερολίνο, σκέφθηκε, ότι από εκεί, από την θέσι που ήταν, δεν ήταν μακριά η Ελλάδα κι η ελευθερία. Και με 2-3 βήματα πέρασε στο Δυτικό Βερολίνο. Απ' εκεί βρήκε την πατρίδα.

Πάσχισε, απελπίσθηκε, ζητώντας ελευθερία. Δεν μπόρεσε —στο κλουβί που ήταν — να την βρη μα τελικά τη βρήκε με τα «πόδια».

Είναι και αυτό αποτέλεσμα «εθελοντικής» διαδρομής, «τουριστικού ταξιδιού» Καρπενήσι - Αλβανία. «Ούτε ένα παιδί» λέει το ΚΚΕ, «πάρθηκε με τη βία!...»

Την 14-2-1950 μετεδόθησαν Ελληνιστί από το Βουκουρέστι της Ρουμανίας, προς την «Φωνή της Αμερικής» τα εξής:

«Η «Φωνή της Αμερικής» δεν δύναται να χωνεύση το γεγονός, ότι 28.000 Ελληνόπαιδες και Σλαβομακεδόνες μετεφέρθησαν εις τας Λαϊκάς Δημοκρατίας με την πλήρη συγκατάθεσιν των γονέων των. Τα παιδιά ταύτα θα εξακολουθήσωσιν να ζώσιν εκεί συμφώνως προς την επιθυμίαν των γονέων των, θ' ανατραφώσιν εις την ιδίαν αυτών γλώσσαν εν τω εθνικώ πνεύματι και θα εκμάθωσι μίαν τέχνην...»

Ιδού τώρα και ένα μακάβριον παράδειγμα, δια μίαν «συγκατάθεσιν» γονέων, να αποστείλουν πέντε παιδιά τους στο Παραπέτασμα, να «ανατραφούν εις την γλώσσαν των εν τω εθνικώ πνεύματι και να μάθουν μίαν τέχνην»!

Η Τραγωδία μιας οικογενείας.

Λυκόρραχη Κονίτσης, Δεκέμβριος 1947:

Στη Ζέρμα ήταν το 1947 δάσκαλος του χωριού κάποιος Μήτσης. Δεν ξέρω αν υπάρχει τώρα στη ζωή. Είχε γυναίκα και πέντε παιδιά. Ο φτωχός δάσκαλος Κύριος οίδε, πόσες οικονομίες έκαμε και κατάφερε να αποκτήση μια σπουδαία περιουσία! Τη «Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια». Αυτή ήταν η μόνη του περιουσία. Δεν τον εγνώρισα ποτέ, αλλά όπως λέγει ο κόσμος ήταν πολύ μελετηρός. Το δείχνει άλλωστε η περιουσία που φρόντισε να αποκτήση.

Τον Δεκέμβριον του 1947 είχα την έδρα μου στη Λυκόρραχη Κονίτσης. Γραφείο μεγάλο, βιβλία μηδέν. Μια ημέρα κάποιος συμμορίτης μου είπε: «Στη Ζέρμα, σ' ένα σπίτι υπάρχουν κάτι μεγάλα βιβλία. Έβαλαν χέρι οι αντάρτες, κόβουν φύλλα και!» Ζέρμα και μεγάλα βιβλία! Σκέφθηκα. Σαν κάτι το παράξενο!

Ξεκίνησα και πήγα στη Ζέρμα δια τα βιβλία. Βρήκα το σπίτι. Ήταν του δασκάλου Μήτση. Κύταζα τα βιβλία, χωρίς να καταλάβη κάποιος γέρος —πιθανόν ο πατέρας του— και είδα τη «Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια»

Δεν είπα τίποτα στο γέρο δια τα βιβλία, παρά πως πήγα από «περιέργεια» να τους ιδώ!.

Ανέφερα στο «Γενικό αρχηγείο» ότι οι συμμορίτες έβαλαν χέρι σε μια βιβλιοθήκη με την «Μεγάλη εγκυκλοπαίδεια», κόβουν φύλλα και...

Το «Γεν. Αρχηγείο» με διέταξε να την κατάσχω! Δεν το πήρα και τόσο στα σοβαρά, μα αντίθετα χάρηκα που θα γλυτώσουμε ένα τόσο ωραίο βιβλίο να το διαβάζουμε Έτσι πήγα και την πήρα αφού άλλωστε ήταν έρημο το σπίτι. Μα κι αν ήταν κάποιος, τι μπορούσε τότε να κάμη; Την πήρα και την έφερα στη Λυκόρραχη. Μα σε λίγες μέρες μου ήλθε νέο φιρμάνι από τον Βέτα να την στείλω χωρίς αντιρρήσεις στο «Γεν. Αρχηγείο». Πήρα λοιπόν ένα μουλάρι το φόρτωσα γερά-γερά και... καλή Αλβανία! Ήξερα, ότι στο Γράμμο δεν μπορούσε να σταθή! Όσο δια την Αλβανία, ήξερα, ό,τι καλά και άσχημα, εκεί μαζεύονταν.

Η «Μεγάλη Εγκυκλοπαίδεια» μου έδωσε αφορμή να μάθω και δια τον κάτοχό της. Έλεγε λοιπόν ο κόσμος δεξιοί και αριστεροί, ότι ο φουκαράς ο δάσκαλος τη «γλύτωσε!» Τον κυνηγούσαν οι συμμορίτες και έφυγε. Ευτυχώς που γλύτωσε. Άλλωστε, θα την πλήρωνε με το κεφάλι του. Έτσι που ήλθαν τα πράγματα, τότε στην Κόνιτσα κανένας δεν ήταν σίγουρος! δια το παραμικρό, τον έτρωγε το σκοτάδι... Ο δάσκαλος λένε, ήταν άλλοτε στο Ε.Α.Μ και ποιος ξέρει ο άνθρωπος διατί δεν ήθελε να ξαναμπερδευτή. Τέλος μια και τον κυνηγούσαν θα ειπή ότι δεν ήταν δικός τους. Έτσι έλεγε ο κόσμος

Έμεινα με την εντύπωση, ότι το δράμα αυτής της οικογενείας έφθανε ως εκεί. Αυτός γλύτωσε απ' το μαχαίρι. Την μοναδική περιουσία που είχε του την πήραμε. Αλλά πάλι καλά. Ας είναι καλά η οικογένειά του, (η γυναίκα του και τα παιδιά του) έλεγε ο κοσμάκης.

Βουδαπέστη, Αύγουστος 1949:

Στη Βουδαπέστη είχαμε την έδρα μας. Τον Αύγουστο του 1949 ήμουν υπεύθυνος του Κεντρικού γραφείου και «Επιθεωρητής» πάλι του παιδομαζώματος.

Στο γραφείο μας σύμφωνα με τα έθιμα του Κ.Κ.Ε. είχαμε υπηρεσία ειδική που ήλεγχε όλα τα γράμματα που έρχονταν απ' την Ελλάδα. Κάθε γράμμα ύποπτο... το έτρωγε η φωτιά! Άλλωστε απ' τα γράμματα βγάζαμε και πολλά συμπεράσματα δια την κατάσταση στην Ελλάδα. Οι γονείς πιστεύοντας στο «απόρρητο» των επιστολών, γράφανε ό,τι θέλανε. Αλλά κομμουνισμός και... απόρρητο!!

Μια ημέρα μου λέγει ο Γιάννης, ο υπεύθυνος της λογοκρισίας:

—«Συναγωνιστή, ήλθε ένα γράμμα απ' την Ελλάδα και απ' την αρχή ως το τέλος

είναι ύποπτο! Γρήγορα διάβασέ το, να δούμε τι λέγει αυτός ο φασίστας!»

Το πήρα το «ύποπτο γράμμα» το έβαλα στην τσέπη μου και συνέχισα τη δουλειά μου!

Το απόγευμα όταν τελείωσα, πήγα κοντά στο Δούναβι και έκανα βόλτες να ξεκουρασθώ. Κάθισα κάπου και παρακολουθούσα τα θολά νερά του Δούναβι, έτσι που κυλούσε ήσυχα-ήσυχα! Εκεί θυμήθηκα και το γράμμα του «φασίστα» που είχα στην τσέπη μου! Το έβγαλα, το είδα αρκετά καλογραμμένο και έτρεξα στο τέλος να δω ποιος το έγραφε. Είδα λοιπόν ότι προήρχετο απ' το δάσκαλο Μήτση της Ζέρμας. Τι θέλει σκέφθηκα εδώ. Τι δουλειά έχει αυτός με μας. Και, Θεέ μου, ζητούσε να μάθη ο δυστυχής δάσκαλος, πού είναι τα παιδιά του, πού είναι το μικρό παιδί του, αν κλαίει δια τον πατέρα του και δια τη μάνα του και αν είναι όλα μαζί. «Εάν σας κοιτάζει η Σπυριδούλα» και.. «φροντίστε να μάθετε πού είναι η μητέρα σας» διότι δεν ξέρω. Το διάβασα και το ξαναδιάβασα. Θυμήθηκα καλά, ότι αυτού ήταν η «Εγκυκλοπαίδεια» που είχαμε κατάσχει και αυτός ήταν εκείνος που κυνηγούσαν οι συμμορίτες να τον σκοτώσουν.

Τα μάτια μου άρχισαν να βουρκώνουν! Τι διάβολο, λέγω, δεν τέλειωσε το δράμα αυτού του ανθρώπου; Τον κυνηγούμε να τον πιάσουμε, του πήραμε την περιουσία του πήραμε και τα παιδιά, και τώρα δεν ξέρει δια τα παιδιά του; Και σε ποια χώρα είναι η γυναίκα του; Φαίνεται ότι του πήραν μαζί με τα παιδιά και τη γυναίκα, σκέφθηκα!

Ξεκίνησα αμέσως και πήγα στο γραφείο μου. Έβαλα τα «μητρώα» κάτω και άρχισα γρήγορα-γρήγορα να ξεφυλλίζω να βρω σε ποια χώρα είναι τα παιδιά, διότι το γράμμα έλεγε πως είχε πολλά! πέντε παιδιά!

Με χαρά βρήκα ότι είναι στην Ουγγαρία και μάλιστα μερικά, μέσα στη Βουδαπέστη. Σκέφθηκα να πάω αμέσως να βρω ένα, να του δώσω το γράμμα με τα φιλιά από τον πατέρα του... αλλά, θυμήθηκα και τη μητέρα τους. Έπρεπε να βρω σε ποια χώρα ήταν να τους συνδέσω με αλληλογραφία και να χαρούν, τα καημένα τα παιδάκια.

Ξεφύλλισα όλα τα «μητρώα». Δεν βρήκα πουθενά τη γυναίκα του φτωχού δασκάλου. Άρχισα να βρίζω τους υπευθύνους των χωρών, που δεν είχαν καλά μητρώα!!

Έκλεισα το γραφείο και τράβηξα δια την παιδόπολι. Ήταν αργά και τα παιδιά είχαν κοιμηθή. Έφυγα δια το δωμάτιό μου, αλλά δεν ημπορούσα να ησυχάσω!

Την άλλη ημέρα ξαναπήγα στην παιδόπολι. Βρήκα μια μικρή κοπελίτσα και χωρίς καν να της δώσω υποψία πως είχα γράμμα, άρχισα να τη ρωτάω: —Πού είναι ο πατέρας σου; Η μάνα σου; Τα αδέλφια σου; Και το κοριτσάκι, μου απήντησε: —«Ο πατέρας μου έμεινε στην Ελλάδα, δεν ξέρω που είναι και αν είναι ζωντανός. Τα αδέλφια μου, εγώ η αδελφή μου και ένα παιδί, είμαστε όλα εδώ, τάλλα δυο δεν ξέρω. Για τη μάνα μας δεν ξέρουμε που είναι. Σε κάποια χώρα θα είναι και αυτή. Γιατί όταν μας πήραν οι αντάρτες και ζητήσαμε τη μάνα μας, γιατί δεν θέλαμε να φύγουμε χωρίς αυτή, μας είπαν, ότι θα τη βρούμε εδώ. Έφυγε πηγαίνει μπροστά, μας είπαν». Γύρισα να φύγω και τότε άκουσα πάλι τη μικρή να μου λέγει: «Συναγωνιστή, κύτα να δης που είναι η μάνα μας και να μας ειδοποιήσης! Έχουμε ενάμισυ χρόνο να τη δούμε και την πονέσαμε, είμαστε σαν ορφανά Και γιατί συναγωνιστή, μας γέλασαν οι αντάρτες; Πού είναι η μάνα μας;»

Δεν έμεινα ικανοποιημένος απ' τη μικρή. Δεν ήξερε πολλά πράγματα και πήγα να βρω άνδρες και γυναίκες απ' την περιφέρεια Κονίτσης να βρω το τέλος σ' αυτή την υπόθεσι

Βρήκα! Αλλά τι βρήκα! Όταν έμαθα, έτρεμαν τα πόδια μου και τα χέρια μου από συγκίνησι! Με επληροφόρησαν ότι τη μάνα των παιδιών, την σκότωσαν οι συμμορίτες κοντά στο χωριό της. Και όταν έφυγαν τα παιδιά την είχαν σκοτωμένη. Δεν ήξεραν τα παιδιά τίποτα. Ούτε ο πατέρας των παιδιών! Και η μικρή περίμενε να ξαναπεράσω στην παιδόπολι να την πληροφορήσω σε ποια χώρα (!) είναι η μάνα της! Την είχαν «τακτοποιήσει» οι συμμορίτες στις ρεμματιές του χωριού τους! Και τα παιδιά; Τα «τακτοποίησε» το κόμμα! Κι εδώ «ούτε ένα παιδί δεν πάρθηκε με τη βία!..» Τι θα μας έλεγε το Κ.Κ.Ελλάδος; Και τι η εγκληματική φωνή απ' το Βουκουρέστι;

Με άρπαξαν οι ανταρτομάδες!

Η αρπαγή των παιδιών εξηκολούθησε μέχρι της καταρρεύσεως. Το 1949 το θλιβερό αυτό έργο, είχε ανατεθεί στις λεγόμενες «ανταρτομάδες» που εισχωρούσαν κρυφά μέσα σε χωριά και πόλεις και μαζί με τη δράση τους σε στρατιωτικούς στόχους, έκαμαν και παιδομάζωμα. Όποιο παιδί εύρισκαν το άρπαζαν και το παρουσίαζαν ως «λάφυρο». Ο Μπαρτζώτας στη συνδιάσκεψη γυναικών που έγινε το Φεβρουάριο του 1949 στην Πρέσπα είχε δώσει διαταγή σ' όλες τις γυναίκες να προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να διευκολύνουν τις «ανταρτομάδες» στη δράση τους σχετικά με την αρπαγή παιδιών

Είναι προφανές, ότι πολλές γυναίκες σε χωριά που κατείχε ο στρατός, ενόμιζαν ότι ήταν απολύτως εξασφαλισμένα τα παιδιά τους. Κυρίως στις αγροτικές περιοχές. Εκεί τα εναπομείναντα παιδιά κυκλοφορούσαν κάπως ελεύθερα γύρω στα χωράφια τους, νομίζοντας ότι εξέλιπε ο κίνδυνος της αρπαγής τους. Όμως, έτσι πολλά παιδιά αρπάχθηκαν ανύποπτα από παραμονεύοντες συμμορίτες.

Απόσπασμα από σημειώσεις μας στο Παραπέτασμα

«... Στις περιοδείες των αντιπροσώπων της επιτροπής των παιδιών στις χώρες του παραπετάσματος, συναντήσαμε σοβαρές καταστάσεις ανάμεσα στα παιδιά. Πολλά παιδιά έκλαιαν και ωδύροντο, τραβούσαν τα μαλλιά τους κυριολεκτικά, διότι τα άρπαξαν με τη βία και τα έβαζαν στην Αλβανία, χωρίς να ξέρη κανένας από το σπίτι τους τι απέγιναν. Τέτοια φαινόμενα ήσαν συχνά. Και σε γενικές συνελεύσεις που κάναμε δια να ενισχύσουμε ηθικά τα παιδιά, ένα μεγάλο μέρος των συζητήσεων εκάλυπταν διαμαρτυρίες παιδιών που τα άρπαξαν απ' το δρόμο ή το χωράφι τους. Ένας της επιτροπής μας που επεθεώρησε τα παιδιά της Πολωνίας, έγραφε ανάμεσα στα άλλα:

—«...Πλησίασα ένα κορίτσι που καθόταν σε μια γωνιά κλαίοντας. Ήταν 12-14 χρονών. Το ρώτησα γιατί κλαίει. Άρχισε με οργή να καταργιέται και να φωνάζει. Με πήραν με τη βία... Φύλαγα τα γίδια μου απέξω απ' το χωριό... νόμισα ότι δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος, γιατί φαινόταν ησυχία. Όταν αντελήφθηκα ότι κάποιος ερχόταν κατ' επάνω μου άμεσα πήγα και κρύφτηκα στα τσουγκάρια, αλλά έψαξαν-έψαξαν και με βρήκαν. Ήταν αντάρτες. Με πήραν με τη βία και με ωδήγησαν στην Αλβανία. Απ' εκεί με έστειλαν στην Πολωνία. Τώρα κλαίω τη μοίρα μου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Πρώτοι και καλύτεροι οι ραδιοσταθμοί των Τιράνων, της Σόφιας και του Βελιγραδίου, άρχισαν να δίδουν στοιχεία δια τα αφικνούμενα στις χώρες τους παιδιά. Οι ειδήσεις τους, ήσαν αφιερωμένες κυρίως στα αίτια της φυγής των παιδιών! «Η πείνα, ο φόβος απ' τα κανόνια και οι εκτελέσεις παιδιών, ανάγκασε τα κακόμοιρα, να... παραβούν τα σύνορά μας και να ζητήσουν άσυλο» έλεγαν με υποκρισία. Δεν παρέλειπαν να τονίσουν, την «στοργήν» με την οποίαν «περιέβαλαν τα παιδιά» και την «φιλανθρωπία» των «Δημοκρατικών οργανώσεων» προς «περίθαλψίν των». Αλλά και το Κ.Κ.Ε. όταν «τακτοποιήθηκαν» κατ' αρχήν τα παιδιά στις διάφορες χώρες, εξαπέλυσε την προπαγάνδα του στη διεθνή κοινή γνώμη και τους γονείς ακόμη των παιδιών, ότι: «Τα παιδιά τοποθετήθηκαν σε παλάτια», ότι «άρχισε μια παραδεισένια ζωή», ότι «όλες οι φιλανθρωπικές οργανώσεις έσπευσαν και με συμπάθεια περιέβαλαν τα παιδιά», ότι οι Ερυθροί Σταυροί ανέλαβαν τα ζητήματα των παιδιών, ότι δια την οργάνωση, την εκπαίδευση και «τα ζητήματα της εθνικής αγωγής συστήθηκε επιτροπή με έδρα τη Βουδαπέστη αποτελούμενη απ' τους» κ.λπ. κ.λπ. Αυτά διεκήρυξε δια του ραδιοσταθμού του και του τύπου.

Η αλήθεια δι' όλα τα ζητήματα των παιδιών, περιλαμβάνεται στις εκθέσεις που έκαμα στην αρμοδία επιτροπή και στο Κ.Κ.Ε. Είναι αλήθεια, ότι τα Κ.Κ. των χωρών του Παραπετάσματος δια των ειδικών επιτροπών που κατήρτιζαν δια τα Ελληνόπουλα, ήθελαν να μαθαίνουν πλαγίως ή κατ' ευθείαν το περιεχόμενον των εκθέσεών μου. Έβαζα αναγκαστικά τις απαραίτητες «σάλτσες» δια «πολιτικούς λόγους» σύμφωνα με το «συμφέρον» μας. Τέτοιο πράγμα, «περιεργείας» δηλαδή δια το τι γράφω, μου συνέβη ιδιαίτερα στη Βουλγαρία. Εκεί έφθασαν ως το να μου λέγουν ανοικτά: «Πρέπει κι εμείς να ξέρουμε τι γράφεις!!!» Διότι μύριζε... βρωμιά!

«Οι Πρεσβευταί».

Απεφάσισε λοιπόν «η Κυβέρνηση» του βουνού να τοποθετήσει μονίμους αντιπροσώπους στις χώρες του Παραπετάσματος. Στη γλώσσα όμως των «αστών» αυτοί οι αντιπρόσωποι λέγονται «πρεσβευταί».

Το παιδομάζωμα βρήκε απ' τους «πρεσβευτάς» θερμή υποστήριξι! Διότι αυτοί ήσαν οι πρώτοι που κανόνιζαν με τα «αδελφά κόμματα» και τις «αδελφές κυβερνήσεις» όλα τα προβλήματα προ και μετά την εγκατάστασι των παιδιών. Είχαν και την κομματική ευθύνη και δι' αυτό στις εκθέσεις τους προς την ηγεσία του Κ.Κ.Ε. έκαμαν ειδικό λόγο δια την κατάστασι των παιδιών της χώρας που υπηρετούσαν.

Με τους «πρεσβευτάς» είχα και εγώ αργότερα όταν επιθεωρούσα τις παιδοπόλεις, συνεργασία και μέσω αυτών συνδεόμουν με τις ξένες επιτροπές που μεριμνούσαν δια τα ζητήματα των παιδιών.

Μερικοί απ' αυτούς, όπως ο Αναστασιάδης στη Γιουγκοσλαβία δε στάθηκαν τυχεροί. Διότι μια και η Γιουγκοσλαβία το 1948 διέκοψε τις σχέσεις με τις άλλες χώρες, διέκοψε αναγκαστικώς και η «Ελλάδα» των κομμουνιστών τις «διπλωματικές σχέσεις» της με την Γιουγκοσλαβίαν κι έτσι ενωρίς απέσυρε τα «διαπιστευτήρια»

Ο «πρεσβευτής» του Κ.Κ.Ε. στη Βουλγαρία Σιαπέρας, στάθηκε αρκετά τυχερός, όχι τόσο απ' την ιδιοσυγκρασία του, σαν κόλακας και δουλοπρεπής, χαρακτηριστικά που τον διέκριναν στις σχέσεις του με τους Βουλγάρους, αλλά και διότι «δούλεψε ακούραστα» δια τον καταρτισμό και την αποστολή παρανόμων στην Ελλάδα. Είναι ο «ειδικός» σε τέτοιες δουλειές! Ένα τέτοιοι άλλωστε ήθελαν και οι Βούλγαροι. Σχετικά με τα παιδιά, τις χιλιάδες παιδιών που τα έδερνε η πείνα, η ξυπολησιά, η ακαθαρσία και η ψώρα, δεν παρασκοτιζόταν. Οι «αδελφοί Βούλγαροι» είχαν το νου τους!

Οι Γεωργίου και Μάξιμος στην Πολωνία και Τσεχοσλοβακία δεν είχαν τέτοια βάρη. Είναι μακριά τα σύνορα της Ελλάδος και δεν υπήρχαν προβλήματα άμεσα, δια την αποστολήν κατασκοπευτικών ομάδων δια τα «πήγαινε-έλα» στα σύνορα και γενικά δεν είχαν «κλειδιά» συνόρων, όπως ο Σιαπέρας στη Βουλγαρία. Όσο δια την Αλβανία, εκεί το «πήγαινε-έλα» ήταν του συρμού και την είχαν οι συμμορίτες σαν πατρίδα τους. Και διότι είχε ένας συνάχι ή του μάτωνε το δάκτυλο ή η μύτη, γραμμή δια την Κορυτσά ή Τίρανα, ανάλογα με το «τραύμα» του!

Δια τον «πρεσβευτή» στη Ρουμανία Αποστόλου, θα μπορούσε να γράφει κανείς ημέρες ολόκληρες! Στάθηκε τυχερός που εγνώρισε τις «εξοχότητες». Λόγω της «ιδιαζούσης θέσεως» του Βουκουρεστίου, εγνώρισε και τις άλλες τις πιο πάνω εξοχότητες της Κόμινφορμ! Και απ' τα χέρια του ασφαλώς πέρασαν πολλές υποθέσεις που συνδέουν το Κ.Κ.Ε. με την Κόμινφορμ!

Κομμουνιστική Κοινότητα Μπούλκες.

Οι ίδιοι οι κομμουνισταί λένουν «... στην ιστορία του Κ.Κ.Ε. με ντροπή προφέρεται το όνομα Μπούλκες!!» Απ' αυτό μπορεί να συμπεράνη κανείς τη βρωμιά που έκρυψε αυτή η «κοινότητα» στην 3χρονη ή 4χρονη δράσι της στη Γιουγκοσλαβία!! Αφού οι κουκουέδες ντρέπονται να προφέρουν το όνομά της, αφού οι ίδιοι —όσοι τουλάχιστον έζησαν εκεί— ανατριχιάζουν απ' τα εγκλήματα που διέπραξε η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. με τα δολοφονικά επιτελεία του, τότε ο άλλος κόσμος τι να ειπή, δια την «ιστορική» αυτή Κοινότητα;

Η υπόθεσις ή μάλλον η ιστορία «Μπούλκες» συνδέεται δυστυχώς — δεν μπορούσε κι αλλιώς να γίνη— και με το παιδομάζωμα. Και δι' αυτό και μόνο αναφέρουμε εδώ το απαίσιο όνομά της!

Στην «Κοινότητα» του Μπούλκες, στη Μόσχα του Κ.Κ.Ε., όπως συνήθιζαν να λένε οι κουκουέδες, ιδρύθησαν σχολές, Πανεπιστήμια σωστά, του Μαρξισμού.

Στην 4χρονη ζωή και δράση της οφείλονται πάρα πολλά. Έστειλε στρατιωτικούς και πολιτικούς ηγέτες δια τη συγκρότησι ανταρτικών ομάδων, έστειλε πρωτοπαλλήκαρα, έβγαλε «πρεσβευτάς», «θεατρικά συγκροτήματα», «τυπογραφικό συγκρότημα», «καθοδήγηση» κ.λ.π. Έβγαλε και εκπαιδευτικούς ικανούς δια πολεμικήν αγωγήν!

Είχαν καταφύγει εκεί και εξεπαιδεύθησαν μερικοί εκπαιδευτικοί, πρώην καπεταναίοι του ΕΛΑΣ και της ΟΠΛΑ. Απ' αυτούς διάλεξε το Κ.Κ.Ε. τους πιο καλούς, εκείνους που είχαν μεγαλύτερη επίδοσι στην «πολεμική παιδαγωγική τέχνη» και διώρισε «επιθεωρητές» του παιδομαζώματος, έναν σε κάθε χώρα. Όταν εγώ επήγα, τους βρήκα πανέτοιμους δια τη μεγάλη «παιδαγωγική μάχη»!

Μαζί τους έφεραν εκτός απ' τα «πνευματικά» εφόδια του Μπούλκες και όπλα. Ένας έφερε και το «ένδοξο» πιστόλι μαζί του!! Το έβλεπε και απ' αυτό —την ιστορία του— αντλούσε δύναμι κι edίδασκε το παιδομαζώμα στη Βουλγαρία! Ο Κάπαρης! Το ανθρωπόμορφο τέρας! «Κατ' εικόνα και ομοίωσιν» με τη Βουλγάρικη εγκληματική φυσιογνωμία!

Το Μπούλκες έστειλε λοιπόν «επιθεωρητάς». Έστειλε και «ειδικές» επιτροπές μια σε κάθε χώρα, δια να ολοκληρωθή το διοικητικό «απαράτ». Σ' αυτές τις επιτροπές χρωστούν τα παιδάκια, αρκετά απ' τα «φώτα» που πήραν.

Ιδιαίτερο ρόλο και ξεχωριστή «ευγνωμοσύνη» θα χρωστούν τα παιδιά και όλοι μας σε κάποιο «καλλιτεχνικό συγκρότημα» που απετελέσθη από παιδάκια — κορίτσια 8-12 χρονών. Το συγκρότημα αυτό είναι θρέμμα του Μπούλκες! Τα εξαπαίδευσαν ειδικά στο Μπούλκες, το πλαισίωσαν με «πολεμικούς καλλιτέχνες» και το εξαπέλυσαν στις χώρες του Παραπετάσματος και «συγκινούσε» τον κόσμο με τραγούδια και θεατρικές εμφανίσεις, δια τα «κατορθώματα» των συμμοριτών στο Γράμμο και Βίτσι! Η λέξις «αισχύνη» δεν αποδίδει τίποτα απ' όσα έγραφε κι έλεγε το «καλλιτεχνικό» αυτό συγκρότημα! Είχαν τόσο πορωθή απ' τη διδασκαλία, ώστε δεν ένοιωθαν καθόλου τι έλεγαν και προ παντός τι τραγουδούσαν!

Ανάμεσα σ' αυτό, είχαν και μια κοπελλίτσα, αδελφή του καπετάν Γιαννούλη, τον οποίον εδολοφόνησαν ο Γούσιας κι ο Ζαχαριάδης! Παρ' ότι η Γιαννούλη, το ήξερε, εν τούτοις «τραγουδούσε» τους δολοφόνους του αδελφού της!!

Το όνομα Μπούλκες έμεινε τρομακτικό. «Μπουλκιώτικο πνεύμα έχεις;» ή «Μπουλκιώτικες μέθοδες (δηλ. σύστημα δολοφονίας) εφαρμόζεις;» έλεγε ο ένας κουκουές στον άλλο, όταν ήθελε να τον βρίση ή να τον τρομοκρατήσει!

Διορίζομαι «Γενικός Επιθεωρητής» του παιδομαζώματος!

Κατά τις 20 Απριλίου του 1948 μου έστειλε η «Κυβέρνηση» του Κ.Κ.Ε. ένα τηλεγράφημα —ήμουν στην περιφέρεια Καστοριάς-Γράμμου— να αναχωρήσω διά το Βελιγράδι μέσω Αλβανίας. Μου εδόθη προφορικά από «ειδικό» το δρομολόγιό μου. (Μοσχοχώρι Ελλάδος, Κορυτσά Αλβανίας, Σκόπια Γιουγκοσλαβίας και Βελιγράδι).

Ακολουθώντας το δρομολόγιο αυτό και με «αρκετές προφυλάξεις» να μη γίνω αντιληπτός από «δεξιά στοιχεία» έφθασα στο Βελιγράδι. Με ωδήγησαν στην «Γιάφκα» κι απ' εκεί την άλλη ημέρα στον ξενώνα της «Ελληνικής κομμουνιστικής πρεσβείας» Εκεί έκαμα γνωριμίες με τον «πρεσβευτή» Αναστασιάδη. Εκεί με περίμενε και ο «υπουργός» Κόκκαλης.

Ο Κόκκαλης μου ανεκοίνωσε το σκοπό της μεταβάσεώς μου. Μου ανεκοίνωσε δηλαδή, ότι με απόφασι της «Κυβερνήσεως» τοποθετήθηκα «Γενικός επιθεωρητής» του παιδομαζώματος. Με έστειλε στο Μπούλκες δια καμμιά 15ριά ημέρες ώσπου να ετοιμασθούν τα χαρτιά μου. Πήγαινε μου είπε και «... κατά το διάστημα αυτό των δέκα πέντε ημερών να μελετήσης την κοινωνία του Μπούλκες». Έφυγα λοιπόν από το Βελιγράδι και έφθασα στο Μπούλκες. Εκεί μου απεδόθησαν και «τιμές» μια και προοριζόμουν δια «μεγάλο διοικητικό πόστο» στο «**Εξωτερικό**».

Αφού ετοιμάσθησαν τα χαρτιά μου, πήγα πάλι στο Βελιγράδι. Εκεί με πήρε πρώτα και με «ξομολόγησε» ο «πρεσβευτής», μου «ενεχείρησε» διορισμόν «Γενικού Επιθεωρητού του Παιδομαζώματος» και μου ανακοίνωσε, ότι του λοιπού θα ανήκω στο «διπλωματικόν» σώμα και θα συνεργάζομαι με τους κατά χώρες «πρεσβευτάς» του Κ.Κ.Ε.

Έπειτα έλαβε σειρά ο Κόκκαλης. Με εκείνον «συνεδριάσαμε» πολύ. Βάλαμε τα σχέδια της οργανώσεως της «νέας κοινωνίας» (παιδομαζώματος). Μου έδωσε αρκετές οδηγίες, προ παντός δια την ανάπτυξιν του «πολεμικού μένους» και παλμού των παιδιών. Συγχρόνως μου ανακοίνωσε, ότι σύμφωνα με απόφασι της «Κυβερνήσεως» ιδρύθη ειδική επιτροπή δια το παιδομάζωμα, με δύο μέλη. Πρόεδρος αυτής διωρίσθη ο ιατρός Φωτόπουλος και μέλη —μοναδικό μέλος— εγώ. Ο πρώτος δια τα πολιτικά και διοικητικά ζητήματα και εγώ δια τα εκπαιδευτικά.

«Εννοείται, μου εξήγησε, ότι ο κομματικός αντιπρόσωπος —δηλ. ο «πρεσβευτής»— θα αποτελέ μέλος, χωρίς να φαίνεται γραμμένος πουθενά!» Έδρα της επιτροπής ωρίσθη η Βουδαπέστη.

Ο «πρεσβευτής» επί προσθέτως μου έβγαλε διαβατήριο απ' τη Γιουγκοσλαβική κυβέρνησι. Με έφερε σαν κάτοικο Βελιγραδίου! Αλλά με το όνομά μου. Έτσι ξαναγεννήθηκα στο Βελιγράδι (!) και αργότερα στο... Βουκουρέστι!

Αφού με εφωδίασαν με επίσημα χαρτιά (διορισμός «Γεν. επιθεωρητού» μέλος της επιτροπής, διαβατήριο γενικό κ.λπ.), άρχισα την πρώτη γενική περιοδεία, αρχίζοντας απ' τη Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία, Ρουμανία, Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία και Ουγγαρία.

Πρώτη γενική περιοδεία στο Παραπέτασμα.

Όταν εφωδιάσθηκα με τα «διπλωματικά» ντοκουμέντα, άρχισα γενική περιοδεία σ' όλες τις χώρες του Παραπετάσματος όπου είχαν «τοποθετηθή» τα Ελληνόπουλα! Και μια και ήμουν στην Γιουγκοσλαβία άρχισα πρώτα απ' εκεί. Θα ακολουθούσα το εξής δρομολόγιο: Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία-Ρουμανία-Ουγγαρία-Τσεχοσλοβακία, Αλβανία!

Γιουγκοσλαβία: Από 1-10 Μαΐου επεσκέφθην το Μπούλκες. Δεν βρήκα παιδιά διότι τα είχαν προωθήσει στην Τσεχοσλοβακία, μα εκεί εμελέτησα τη ζωή της θλιβεράς αυτής «κοινότητας» που το όνομά της ντρέπονται να το προφέρουν και αυτοί οι κομμουνιστάι της Ελλάδος. Μερικοί δάσκαλοι που παρευρίσκονταν εκεί, μου εξήγησαν πώς λειτουργούσαν τα σχολεία και το νηπιαγωγείο της «κοινότητος». Πώς μετέφρασαν στα Ελληνικά μερικές Ρώσικες μεθόδους και μ' αυτές «φώτιζαν» τα παιδιά. Πώς διεμορφώθη τέλος η ζωή της «κοινότητος».

Εν συνεχεία επεσκέφθην μερικούς σταθμούς που είχαν παιδιά, όπως το Νέρου, Μπέλλα Τσέρκβα, Βούρσατ από 10-15 Μαΐου 1948.

Έδωσα μερικές οδηγίες στο Ελληνικό προσωπικό και γύρισα στο Βελιγράδι. Εκεί με περίμενε ο Κόκκαλης. Του έδωσα «αναφορά» και έπειτα τράβηξα δια τη Βουλγαρία, μέσω Νύσσης.

Βουλγαρία: Στη Βουλγαρία έμεινα απ' τις 20-30 περίπου Μαΐου του 1948. Ήλθα

σε επαφή με τις Βουλγάρικες αρχές μέσω του «πρεσβευτή» Σιαπέρα, και επεσκέφθην τα κέντρα συγκεντρώσεως των Ελληνοπαίδων. Το Μπάγκες, κάποιο μέρος μέσα στη Σόφια, το Μπότεβγκραδ, το Ζέμες. Εκτός απ' το Μπάγκες που ήταν υποφερτά τα κτίρια των παιδιών, τα άλλα ήταν από εκείνα που μόνον αιχμάλωτοι και κατάδικοι θα άξιζε να καθίσουν! Παληές στρατώνες εγκαταλελειμμένες, υπόστεγα και ένα παληό μοναστήρι. Οι υπεύθυνοι Βούλγαροι με διαβεβαίωσαν, ότι θα «διορθωθούν» όλα. Όμως τα κτίρια αυτά έμειναν διά πάντα μόνιμη κατοικία των παιδιών! Όσα μου είπαν διά «διόρθωση της καταστάσεως» ήσαν διά τα μάτια, ώσπου να τους ξεφορτωθώ! Εν συνεχεία είδα τις άλλες συνθήκες διαβιώσεως. Τροφή, ρούχα, υποδήματα, μέτρα διά την υγιεινή περίθαλψι. Μια και με διεβεβαίωσαν ότι «όλα θα διορθωθούν», δεν έβαλα ζητήματα διά λύσιν! Είχα άλλωστε και ρητή εντολή απ' τον «υπουργό μου» και τους «πρεσβευτάς» να φέρωμαι με το γάντι στους «φίλους μας» Βουλγάρους. Δηλαδή δουλικώτατα.

Σεβόμενος λοιπόν και εγώ τις σχέσεις, έγραφα στις εκθέσεις μου προς το Κ.Κ.Ε. εκείνα που επέβαλε η προπαγάνδα και μερικές φορές μέχρις Ουρανού εκθειάσεις. Τι να κάμω; Έπρεπε να τηρώ «απαρεγκλήτως» τόσον τα προσχήματα της «διπλωματίας», όσο και τους «ιδιαιτέρους δεσμούς με το αδελφό Κ. Κόμμα»! Αργότερα μετά από δυο χρόνια που παρεσπόνδησα στις αρχές της κομμουνιστικής «πολιτικότητας» πάρα λίγο να το πληρώσω με τη ζωή μου.

Έκαμα λοιπόν την έκθεσί μου, χάρηκαν και οι «σύντροφοι Βούλγαροι» που έμαθαν πως έγραφα στο κόμμα μου καλά πράγματα. Στην έκθεσί μου δεν παρέλειψα να γράψω, ότι τόσοσ ενθουσιασμός επικρατεί, ώστε και η γυναίκα του Δημητρώφ επεσκέφθη τα παιδιά και μοίρασε ένα αυτοκίνητο γεμάτο με δώρα!

Αφού μείναμε όλοι «ευχαριστημένοι», έφυγα διά τη Ρουμανία. Η Βουλγάρικη Ασφάλεια μάλιστα με συνώδευσε ως το Γιούργεβο, στα σύνορα Βουλγαρίας-Ρουμανίας, «για να μη πάθω κανένα κακό στο δρόμο!»

Ρουμανία: Στη Ρουμανία έφθασα και έμεινα περίπου από 1-10 Ιουνίου 1948. Συνεδέσθην αμέσως με τον Αποστόλου. Εκείνος με συνέδεσε με τους Ρουμάνους και επεθεώρησα βασικούς σταθμούς. Τα περισσότερα παιδιά ήταν συγκεντρωμένα σε δύο μεγάλες παιδοπόλεις Στη Σινάια περί τα 1.500 παιδιά και στο Καλλιμανέστι 1.000.

Επεσκέφθην τη Σινάια όπου ήταν τα πιο πολλά παιδιά. Σε δυο μεγάλα ξενοδοχεία «Πάλλας» και «Καραϊμάν» είχαν τοποθετήσει 1.500 παιδιά. Μεγάλο προαύλιο κατάφυτο από δένδρα συνέδεε τα δυο μεγάλα ξενοδοχεία. Το μέρος αυτό σαν κέντρο παραθερισμού είναι αρκετά καλό, μολονότι είναι κλεισμένο ανάμεσα σε δυο βουνά.

Είναι αλήθεια, ότι ευχαριστήθηκα πολύ απ' τη θέα αυτών των κτιρίων. Έμαθα ότι ήσαν κατεσχεμένα από πρώην δεξιούς. Τούτο δεν με ενδιέφερε φυσικά. Ούτε και με θάμπωσαν οι αρχιτεκτονικές τους. Προχώρησα στη μελέτη της ζωής των παιδιών. Άφησα κατά μέρος τις υποκειμενικές μου εντυπώσεις και προσεπάθησα να μετατεθώ στη θέσι των παιδιών που δεν τα συγκινούσαν οι σκάλες και οι μεγάλες τραπεζαρίες. Ούτε το αν τα κρεβάτια τους ήσαν στο Β' ή Γ' πάτωμα. Όταν έβγαιναν σε ένα αυλόγυρο, όσο και μεγάλος κι αν ήταν ξεχύνονταν κοπάδια-κοπάδια! Φανταστήτε 1.000-1.500 παιδιά να ευρίσκωνται εγκλωβισμένα! Εν πάσει περιπτώσει, είδα μια καλή εκ πρώτης όψεως κατάσταση.

Η διατροφή τους δεν μου άρεσε τόσο ποσοτικά, όσο και ποιοτικά διότι διέθεταν

τότε 4 δρχ. Ρουμανικές δια τη μερίδα του παιδιού, ποσόν που δεν επαρκούσε. Αργότερα τις έκαμαν 5 ημερησίως. Αλλά τι φαγητό ημπορούσε να γίνη σε καζάνια δια 1.000-1.500 παιδιά; Είναι λοιπόν φυσικόν να είναι και ποιοτικά και ποσοτικά κατώτερο. Εκείνο που συνεζήτησα με τους υπευθύνους ήταν τούτο: Μολονότι εγκατεστάθη ιατρείο, δεν έπαυε ο συνωστισμός ενός μεγάλου αριθμού παιδιών στο ίδιο κτίριο, να εγκυμονή μεγάλους κινδύνους επιδημιών, πράγμα που αργότερα μετά 6μηνον δεν απεφεύχθη. Δια τα άλλα παιδιά που επεσκέφθην στην παιδόπολι Καλλιμανέστι, το μόνο που σοβαρά με ανησύχησε ήταν το γεγονός ότι όλα τα παιδιά, περίπου 1.000 ήσαν μέσα σε ένα ξενοδοχείο, που ήταν κατασκευασμένο εσωτερικά με ξυλεία. Διέβλεψα ένα μελλοντικόν κίνδυνον πυρκαϊάς. Αργότερα που ξαναπέρασα βρήκα τα παιδιά πεινασμένα! Στον σταθμό αυτό μεγάλα παιδιά έψαχναν να βρουν στα σκουπίδια τα κοτσάνια και τα φύλλα απ' τα κραμβολάχανα. Έκαμα μια «εξαιρετική» έκθεσι στο Κ.Κ.Ε. Μετεφράσθη στα Ρουμάνικα, έμειναν και εκείνοι και εμείς οι «μεγάλοι ευχαριστημένοι» και έφυγα δια την Ουγγαρία.

Ουγγαρία: Στην Ουγγαρία έμεινα από τις 10-20 Ιουνίου. Πρώτα-πρώτα έφαγα μια άνευ προηγουμένου «κατσάδα» απ' τον αντιπρόσωπο του Κ.Κ.Ε. στην Ουγγαρία, Φώτη Αλευρά. Αυτός ο υπέρ -κομματικός, ο «συνωμότης», είχε τρυπώσει κάπου και είχε το θράσος να βαδίζουμε από νύχτα σε νύχτα δια να τον βρούμε, δια να μας συνδέση με τις Ουγγρικές αρχές που είχαν την επίβλεψι των παιδιών. Έπαιρνε δήθεν μέτρα συνωμοτικά, να μη μάθουν τίποτε οι Ούγγροι (οι οποίοι ήσαν όλοι δεξιοί) και γίνει σκάνδαλο! Ωσάν να μη είχαν μάτια οι Ούγγροι να ιδούν που είχαμε την «πρεσβείαν»!

Αφού συνεδέθην με τους Ούγγρους, επεσκέφθην μερικούς σταθμούς γύρω της λίμνης Μπάλατον. Είχαν επιτάξει μερικά κτίρια, πρώην εξοχικά κέντρα και εκεί είχαν τοποθετήσει τα παιδιά. Δεν ήτο καθόλου καλή η κατάσταση της διατροφής. Είχε όμως ληφθή μέριμνα να εκδηλώνωνται πλούσια σε μαρξιστικές εκδηλώσεις όλα τα παιδιά. Με την παραγγελίαν ότι θα έκανε περιοδείαν το άλλος μέλος της επιτροπής που έμεινε στη Βουδαπέστη, έφυγα δια την Τσεχοσλοβακίαν.

Τσεχοσλοβακία: Στην Τσεχοσλοβακία συνήντησα σοβαρές δυσκολίες. Πρώτον επικρατούσε μια κατάσταση πολιτικού αναβρασμού, διότι ήταν οι ημέρες που είχαν διακοπεί αι σχέσεις Γιουγκοσλαβίας και των χωρών του Παραπετάσματος. Έπειτα εγίνοντο τοπικές εθνικές γιορτές και ήσαν απασχολημένοι όλοι οι αρμόδιοι με τις γιορτές τους. Μετά βασάνων κατώρθωσα και απέσπασα ένα αυτοκίνητο να κάμω περιοδεία στους παιδικούς σταθμούς. Οι σταθμοί ήσαν διασκορπισμένοι σ' όλη σχεδόν την Τσεχοσλοβακία. Επεσκέφθην τους σπουδαιότερους. Οι Τσέχοι, δεν ετοποθέτησαν καθόλου καλά τα παιδιά. Αποτέλεσμα ήταν, ότι εσημειώθη επιδημία τύφου και χάσαμε πολλά παιδιά. Ο Έλλην «πρεσβευτής» του Κ.Κ.Ε. στην Πράγα μου έλεγε, ότι συναντούσς σοβαρές δυσκολίες. Από άλλες πηγές έμαθα, ότι οι Τσέχοι δεν ήσαν καθόλου διατεθειμένοι να δεχθούν τα παιδιά μας και ότι αυτό τους επεβλήθη χωρίς να το θέλουν. Όπου υπήρχε περιποίηση παιδιών, τούτο ωφείλετο στον ανθρωπισμό που έτυχε να έχουν οι Τσέχοι διευθυνταί! Δουλειά από συνείδησι ανθρωπίνη και όχι από καθήκον προς το κόμμα τους!

Ζήτησα να θέσω τα ζητήματα των παιδιών υπ' όψιν της αρμοδίας Τσεχικής επιτροπής. Κατώρθωσα και ήλθα σ' επαφή με τον υπουργόν τότε της Προνοίας που ήταν και Πρόεδρος της Τσεχικής επιτροπής δια την «προστασίαν των Ελληνοπαίδων». Έλαβε μόνον σημειώσεις.

Αργότερα μετέβη στην Τσεχοσλοβακία και ο Πρόεδρος της Ελληνικής επιτροπής δια να παρακολουθήσει την κατάσταση των παιδιών. Είχα σχηματίσει την πεποίθησιν πλέον, ότι δεν ήθελαν οι Τσέχοι διόλου στη χώρα τους παιδιά. Εχρειάσθη αργότερα να κάμω συστάσεις η Κομινφόρμ, δια να διορθωθεί κάπως η κατάσταση.

Εντυπώσεις απ' την περιοδεία στο Παραπέτασμα.

Ο ένας σκληρός χωρισμός διαδέχεται τον άλλον. Το δράμα του χωρισμού ανάμεσα στα ίδια τ' αδέρφια! Το καθένα παίρνει το δρόμο του! Άλλο σε μια χώρα, άλλο σ' άλλη!

Στα κέντρα συγκεντρώσεως της Αλβανίας και Γιουγκοσλαβίας ήταν στιβαγμένα τα παιδιά, κατά εκατοντάδες και χιλιάδες. Τραίνα απ' την Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Γιουγκοσλαβία και Ρουμανία, περίμεναν να «φορτώσουν». Οδηγούνται τα παιδιά κοπάδια-κοπάδια στα βαγόνια! Σ' άλλο τραίνο το ένα αδελφάκι, σ' άλλο το άλλο, σε άλλο η μάνα! Και το κάθε τραίνο παίρνει και το δικό του δρόμο! Άλλο δια τη Ρουμανία, άλλο δια την Ουγγαρία, άλλο δια την Γιουγκοσλαβία ή Τσεχοσλοβακία. Πάνε οι παρέες που είχαν κάμει τα παιδιά! Άλλοι «παιδαγωγοί» ερύθμισαν τις παρέες τους! Κι ενώ ως προχθές αποτελούσαν συγκροτημένη οικογένεια στο όμορφο σπιτάκι τους, χθες έμειναν μόνα, μα σήμερα όμως έγιναν σαράντα κομμάτια! Δεν τα ενώνει η κοινή τύχη. Άλλοι κανονίζουν τις τύχες τους!

Και το δράμα εξακολουθεί. Τα βαγόνια που φθάνουν σε μια χώρα, «ξεφορτώνουν» σε κέντρα «γενικά». Κι εκεί, άλλη κατανομή..! Άλλα στέλνονται στον άλφα παιδικό σταθμό, άλλα στον βήτα. Και απέχουν οι σταθμοί ημέρες ολόκληρες με το τραίνο. Και δεν φθάνει αυτό. Δεν τελειώνει ακόμα το μαρτύριο της διαιρέσεως και υποδιαιρέσεως. Πρέπει να ολοκληρωθή και να μη μείνη μισοτελειωμένο. Κι εκεί λοιπόν που φθάνουν, στην ίδια ας πούμε πόλι, πρέπει να χωρίσουν. Αλλού τα αγόρια, αλλού τα κορίτσια Κι αλλού τα μικρά αγόρια ή κορίτσια αλλού τα μεσαία και αλλού τα μεγάλα! Χθες συγκεντρωμένα στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο καλύβι, σήμερα σε «κοινόβια» από σαράντα καρυδιές καρύδια! Εδώ λοιπόν ετοιμάζονται οι «σοφοί» να κάνουν τα παιδιά «ανθρώπους»!

Απ' τα «γενικά» κέντρα συγκεντρώσεως στην Αλβανία και Γιουγκοσλαβία, αποστέλλονται στη Ρουμανία, στην Ουγγαρία, στην Τσεχοσλοβακία και Γιουγκοσλαβία, από 3-4 χιλιάδες παιδιά. Η Βουλγαρία δέχεται τα παιδιά της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης. Η Αλβανία δεν μπορεί να συντηρήσει τόσα παιδιά και κατ' αρχήν χρησιμοποιήθηκε ως μεταβατικός σταθμός. Δέχεται και προωθεί.

Τον Ιούνιο του 1948 απεμονώθη η Γιουγκοσλαβία, λόγω διακοπής των σχέσεών της με την Κόμινφορμ. Αυτό προκαλεί σοβαρές δυσκολίες στο παιδομάζωμα. Πρώτα-πρώτα απεμονώθησαν τα παιδιά αυτά που ήταν μέσα στη Γιουγκοσλαβία και δεύτερον εμποδίζονται μετακινήσεις παιδιών από χώρα σε χώρα. Αφού έγιναν αι «κατ' αρχήν τοποθετήσεις» άρχισαν σιγά-σιγά γενικές μετακινήσεις από χώρα σε χώρα, τόσο δια να πέσουν τα βάρη ίσα, όσο και να τοποθετηθούν παιδιά και σε άλλες χώρες. Έτσι τον Οκτώβριον (1-5) του 1948 μεταβαίνω προσωπικώς στην Πολωνία επικεφαλής 500 παιδιών από τη Ρουμανία. Εν συνεχεία ξαναγυρίζω στη Ρουμανία και παίρνω άλλα 500 δια την Πολωνία. Δια την Πολωνία θα μιλήσω ιδιαίτερα πιο κάτω.

Το φθινόπωρο (τέλος Νοεμβρίου 1948) η Αλβανία στέλνει στη Ρουμανία το σύνολο των παιδιών που είχαν μείνει εκεί. Τον Μάρτιο του 1949 πηγαίνω πάλι στην Ουγγαρία παραλαμβάνω 500-600 παιδιά προερχόμενα από τη Γιουγκοσλαβία και τα οδηγώ στην Πολωνία. Ακολούθως πηγαίνω στη Ρουμανία δια πολλοστήν φοράν και παίρνω άλλα 500 παιδιά δια την Πολωνίαν.

Το καλοκαίρι του 1949 άρχισε αεροπορική μεταφορά παιδιών από τα Τίρανα στη Βουδαπέστη. Στην Αλβανία, είχαν συγκεντρωθή παιδιά από διάφορα μέρη της Ελλάδος. Από τη Βουδαπέστη δε, άλλα μένουν εκεί, άλλα στέλνονται στην Τσεχοσλοβακία, άλλα στην Πολωνία. Απεφασίσθη με μεσολάβησι της Κόμινφορμ, να σταλούν παιδιά και στην Ανατολική Γερμανία. Έτσι τον Ιούλιο του 1949 στέλνονται «συμβολικώς» στην Ανατολική Γερμανία 300 παιδιά που προέρχονται από τη Θεσσαλία-Ήπειρο-Ρούμελη!

Στη Ρουμανία εξακολουθούν να στέλνονται όσα παιδιά καταφθάνουν εξ Αλβανίας, και απ' εκεί μοιράζονται «δίκαια» σ' όλες τις άλλες χώρες! Τον Μάιο του 1950 στέλνονται εκατοντάδες παιδιά από την Βουλγαρία στη Γερμανία και Ρουμανία. Είχε υπερφορτωθή η Βουλγαρία και δεν «αντείχε» στο βάρος.

Το φοβερό δράμα των μετακινήσεων, του «αλωνίσματος» από τόπο σε τόπο, δεν σταμάτησε. Εξηκολούθησε δια πολλά χρόνια! Στο μεταξύ μετά την κατάρρευσι όταν κατέφυγαν στις χώρες του Παραπετάσματος γονείς, άρχισε άλλος χορός. Παιδιά εστάλησαν στους παιδικούς σταθμούς διότι δεν ημπορούσαν να τα ζήσουν. Μικρά παιδιά —ανταρτάκια— προωθήθησαν κι αυτά στους παιδικούς σταθμούς. Εν συνεχεία έγιναν άλλες μεγάλες «παιδοπόλεις», άλλες μετακινήσεις, άλλοι χοροί του «Ησαΐα» συμπτώξεων και αποκεντρώσεων. Θα έπρεπε βιβλίο ολόκληρο να γραφή μόνον δια τις μετακινήσεις και το «χορό» που έχουν τραβήξει αυτά τα άμοιρα παιδιά!!!

Και τα δικά τους; Τι τα έκαναν τα δικά τους παιδιά οι αρχηγοί; Οι «υπουργοί», οι «στρατηγοί» και οι «πρεσβευταί»;»

Ο Ζαχαριάδης, όσο ήταν στο Γράμμο «λιακάδες» και «ησυχία», γύριζε με το παιδί του, με ένα στεν στην πλάτη! Να το παιδί του αρχηγού, σου έλεγε ο άλλος. «Πολεμιστής κι αυτός της λευτεριάς»! Μα όταν άρχισαν τα ανιχνευτικά αεροπλάνα οι «γαλατάδες», τότε στη Βουδαπέστη κι απ' εκεί στη Μόσχα ο μικρός «μαχητής» Άλλοι έκρυβαν τα παιδιά τους στους σταύλους δια να μη τα πάρη το παιδομάζωμα, και οι «Αρχηγοί» στη Μόσχα!

Κι ο «υπουργός» του παιδομαζώματος; Όπου αυτός κι εκείνα! Στα μέγαρα και στην τρυφή. Και δεν έφθανε αυτό. Μαζί με αυτά καλοπερνούσαν και τα παιδιά της υπηρέτριας! Μετακινήσις του Πέτρου; Μετακινήσις και των παιδιών του, μετακινήσις και των παιδιών της υπηρέτριας! Το ίδιο και τα παιδιά «των πρεσβευτών», των «στρατηγών» κλπ. Στους παιδικούς σταθμούς-φυλακές-παιδιά των «αγωνιστών».

Τραγωδίες στο Παραπέτασμα.

Σημειώσεις απ' τα ημερολόγια των περιοδειών μου

α) «Έφθασα στην Τσεχοσλοβακία. Σ' όλους τους σταθμούς το ίδιο παράπονο, τα ίδια κλάματα απ' τα παιδιά. —Συναγωνιστή, αυτού που γυρίζεις μην είδες τα

αδελφάκια μου; Όταν μας έβαλαν στα τραίνα στη Γιουγκοσλαβία, εμένα με έβαλαν σε άλλο τραίνο, τον αδελφό μου τον μικρότερο σε άλλο και την αδελφούλα μου σε άλλο! Και το κάθε τραίνο πήρε το δρόμο του! Γιατί συναγωνιστή μας χωρίσατε;..»

β) «... Να, συναγωνιστή πάρε αυτά τα γράμματα κι όπου βρης τα αδελφάκια μου, να τα δώσεις και να τους πης πως είμαστε στην Τσεχοσλοβακία». Αυτά μου λέγαν άλλα παιδιά σε άλλους σταθμούς».

γ) Και φθάνω σε άλλο σταθμό! Εκεί άλλο δράμα. Είδα μια γυναίκα να κλαίει. Την πλησίασα. Δεν είχε το κουράγιο να μου μιλήσει. Προσπάθησα να ιδώ τι συμβαίνει. Άρχισε να μου κάνει παράπονα και κατάρρες. «Καταστρέψατε την οικογένειά μου» μου λέγει! Μαζί με τα παιδιά του χωριού της, πήραν κι αυτήν οι συμμορίτες σαν επικεφαλής χωρίς να ξέρη ο άνδρας της! Και ο άνδρας της ήταν συμμορίτης! Μου διηγείται τον τραγικό χωρισμό που της έκαναν στην Γιουγκοσλαβία. «Με χώρισαν, μου λέγει, στη Γιουγκοσλαβία. Η Ελληνική επιτροπή που κανόνιζε τις αποστολές για τις χώρες του Παραπετάσματος, με έβγαλε έξω απ' το βαγόνι που ήταν τα δυο μου παιδάκια και μερικά άλλα του χωριού μου. Δεν ξέρω που είναι. Σκοτώστε με όπως κατάντησα! Έχασα τα παιδιά μου!!»

Κατά σύμπτωση τα δυο της παιδιά τα γνώριζα απ' την Ελλάδα, και βλέποντάς τα στη Μπέλα Τσέρκβα της Γιουγκοσλαβίας τα θυμήθηκα. Τα ρώτησα δια τη μάνα τους, μα εκείνα δεν ήξεραν πού ήταν. Αφού δεν ήξερε η μάνα που είναι τα παιδιά, περίμενα εγώ να ξέρουν τα παιδάκια δια τη μάνα! Έτσι λοιπόν στη Γιουγκοσλαβία, μετριάσθηκε ο πόνος της, αφού έμαθε ότι τα παιδιά της ήσαν ζωντανά.

δ) Το καλοκαίρι του 1948 βρισκόμουν στο Τούλκες της Ρουμανίας. Εκεί οι Ρουμανικές αρχές ετοίμαζαν σε μια ερημική περιοχή των Καρπαθίων, να μετατρέψουν κάτι παλιούς στρατώνες στα παλιά Ούγγρο-Ρουμάνικα σύνορα, σε παιδόπολι. Κάναμε συνεδρίασι (εγώ και οι Ρουμάνοι αντιπρόσωποι). Μια ολόκληρη νύχτα η συνεδρίασις ασχολήθηκε με τη διαίρεσι των παιδιών, μέσα στην ίδια παιδόπολιν. Χωρίσανε τα παιδιά κατά ηλικία και τα τοποθετήσανε σε διάφορα κτίρια. Αδελφούλες μικρές ή μικρά αδελφάκια που ως χθες κοιμούντανε πλάι-πλάι σκεπάζοντας το ένα το άλλο, βρέθηκαν όλα χωρισμένα. Και δεν επιτρεπότανε να πηγαινοέρχονται στα κτίρια, εκτός μια φορά την εβδομάδα! Έτσι είχε κανονισθή η επίσκεψις!

ε) **Στη συνεδρίασι εκείνη, μεταξύ άλλων είπα:** «Συναγωνισταί, αυτό το δράμα του χωρισμού, του φοβερού χωρισμού, πρέπει αν δεν μπορέση να λείψη, τουλάχιστο να μετριασθή. Δεν ημπορώ να υποφέρω το παράπονο των παιδιών. Στις περιοδείες μου αντιμετωπίζω φοβερή κατάσταση. Όλα τα παιδιά πετάγονται επάνω μου και το μόνο που ζητούν, είναι να τα πληροφορήσω, τι κάνουν τα αδέλφια τους, που είναι σε άλλους σταθμούς! Παιδιά αδέλφια, που ζούνε στην ίδια χώρα, βρίσκονται σε διάφορες πόλεις. Και πέρασε τώρα ένας χρόνος που δεν συναντηθήκανε. Προτείνω αμέσως να συγκεντρωθούν τα αδέλφια στην ίδια παιδόπολι και να αφίσουμε ελεύθερη την αλληλογραφία των παιδιών. Μάλλον να υποχρεώσουμε τα παιδιά κάθε Σάββατο να κάνουν γράμματα προς τους φίλους τους προς τους γνωστούς. Και την αλληλογραφία να την διανέμουμε εμείς με ειδική υπηρεσία και γρήγορα. Να ξαναζεστάνουμε με αυτόν τον τρόπο τη παλιά ζωή των παιδιών!»

στ) Ιούνιος 1949. Βρισκόμουν στη Βουδαπέστη. Εκεί συνεκεντρώθησαν μερικά

παιδιά που τα έστελναν αεροπορικώς από την Αλβανία. Η «Κυβέρνηση» μετά από μεσολάβηση της Κόμινφορμ, επρόκειτο να στείλη 300 παιδιά κατ' αρχήν, στην Γερμανία.

Ο Κόκκαλης έδωσε εντολή να σταλούν «μόνο Ελληνόφωνα». Ούτε ένα Μακεδονόπουλο, δε θα σταλή είπε. Και έτσι ξεχωρήσαμε 300 παιδάκια «καθαρόαιμα» και ετοιμάσθηκαν δια την αποστολή στη Γερμανία. Επίσης μου έδωσε προσωπική διαταγή, να διαλέξω παιδιά πειθαρχικά, να αποκλεισθούν παιδιά «που βαρύνονται με παρελθόν». Και να είναι όλα ηλικίας 8-14 χρονών. «Ούτε ένα μου είπε δεν θα κινηθή προς Γερμανίαν αν δεν είναι πειθαρχικό και αν δεν έχει την ηλικία που σας είπα...» Ξεκίνησα λοιπόν να τακτοποιήσω τα ζητήματα, όπως μου τα έβαλε σαν καθήκον ο «υπουργός» μου.

Πρώτα-πρώτα ζήτησα στοιχεία δια τα παιδιά Οι «παιδαγωγοί» που συνώδευαν τα παιδιά από την Αλβανία, μου είχαν στείλει κατάστασι «βεβαρυμένων» και με βάσι αυτήν απεφάσισα να ξεχωρίσω τα «βεβαρυμένα με κακό παρελθόν». Τι παιδιά ήσαν; Πληροφορήθηκα λοιπόν, ότι ήταν μερικά ηλικίας 14-16 χρονών που είχαν στρατολογηθή στη Ρουμανία τα έστειλαν στην Ελλάδα να πολεμήσουν και επειδή εκεί δεν τα κατάφεραν, δέιλιασαν και τα ξανάστειλαν να τα εκπαιδεύσουμε καλύτερα δι άλλην αποστολήν..! Αλλά με «φάκελλο βεβαρυμένο!» Αφού λοιπόν έμαθα ποια παιδιά ήσαν, τα κάλεσα ιδιαιτέρως με τη δικαιολογία ότι θα τους αναθέσω κάποια σοβαρή δουλειά, και τα κράτησα.. Δεν τα έστειλα στη Γερμανία! Έτσι αμείφθηκαν δια την «λιγοψυχία τους!»

η) Σύμφωνα με τη διαταγή του «υπουργού» ερευνώ τα στοιχεία των παιδιών. Κυρίως την ηλικία. Είχα διαταγή να ξεχωρίσω δια τη Γερμανία παιδιά ηλικίας 8-14 χρονών. Δυσκολεύθηκα φοβερά! Βρήκα πολλά μικρά. Και μικρά που ήταν μαζί με τα μεγάλα τους αδέρφια Πώς λοιπόν να ξεχωρίσω τα αδέρφια; Τα παιδιά παρετάχθησαν ενωρίς στον περίβολο των «διερχομένων» και περίμεναν να πάρουν διαταγή να προχωρήσουν δια το τραίνο! Δυο διαταγές με επέζαν. Η μια απ' τους Ουγγαρέζους να δώσω αμέσως κατάστασι των παιδιών που επρόκειτο να αναχωρήσουν απ' τη χώρα τους! Και η άλλη η διαταγή του «υπουργού» μου που με επέζε να ξεχωρίσω τα μικρά!! Και μια άλλη διαταγή, αυτή ήταν η χειρότερη, που έβγαινε μέσα απ' τη συνείδησή μου και μου έλεγε: «...πρόσεχε μη κάνης αυτό το έγκλημα! Μη χωρίσης τα αδελφάκια». Και βρέθηκα απολιθωμένως! Έφερνα βόλτες στο γραφείο σαν τρελλός! Τι να κάνω; Απεφάσισα λοιπόν, να μη κάνω το έγκλημα! Έσχισα όλες τις καταστάσεις που έγγραφαν την ηλικία των παιδιών, κι έκανα μια καινούργια, γράφοντας όλα τα παιδιά ηλικίας 8-14 χρονών! Έτσι ξεκίνησαν διά το σταθμό. Στο δρόμο δε φαινότανε ποια ήταν μικρά και ποια μεγάλα, διότι ήσαν μέσα στα αυτοκίνητα! Όμως στο σταθμό όταν παρετάχθηκαν εκεί «ξεσκεπάστηκα» κυριολεκτικά. Όσα παιδάκια ήταν 5, 6 και 7 χρονών, κατάφερα και τα δικαιολόγησα. Είναι η «ράτσα» τους έλεγα. Δεν είναι μικρά, αλλά μεγάλα σε ηλικία. Και τα μικρά χαϊβάνια, με κυτούσαν κατάματα αν θα καταφέρω να ξεγελάσω την επιτροπή, να μη αποσπασθούν απ' τα χέρια των μεγαλύτερων αδελφών τους! Έτσι τα κατάφερα!! Μα δε μπόρεσα να ολοκληρώσω το έργο μου! Διότι ένα κοριτσάκι ηλικίας 2-3 χρονών, δεν ημπορούσε να σταθή στη γραμμή! Και το κρατούσε ο αδελφός του στην αγκαλιά του! Το άρπαξαν λοιπόν απ' την αγκαλιά, το διέγραψαν απ' την κατάστασι που τους είχα δώσει και... το τραίνο έφυγε και εκείνο με τεντωμένα τα χεράκια φώναζε «αδελφούλη μου που με αφήνεις!!»

Δεν θυμάμαι το όνομα του κοριτσιού. Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι ήταν και αυτό «λάφυρο», απ' τις επιχειρήσεις της Καρδίτσης.

Απ' το πατρικό σπίτι στο «στρατώνα»

Εντυπώσεις απ' την περιοδεία μου

«...Χιλιάδες παιδιά άφισαν την ομορφιά του σπιτιού και βρέθηκαν σε άγνωστους κόσμους, όπου παράξενα στοιχεία συνθέτουν τη ζωή. Η μια πλάνη διαδέχεται την άλλη: Η μικρή φαντασία τους βασανίζεται να ανακαλύψει πώς τα Αρβανιτάκια ή τα Ούγγαρεζάκια μιλούν παράξενες γλώσσες.

Χθες στην ανεξαρτησία του σπιτιού, σήμερα στην πειθαρχημένη ζωή του «στρατώνα»!..

...Μικρέ μου, δεν ξανακοιμάσαι δίπλα στο αδελφάκι σου, αλλά δίπλα σε άλλα δυο... πέντε... δέκα... εκατό! Και δεν θα κλείσει τα ματάκια σου το νανούρισμα της μάνας, αλλά το πρόσταγμα της παραμάνας: Και τώρα κλείσε τα ματάκια σου! Με το ένα... δυο, να ετοιμασθής... με το τρία... τσιμουδιά! Ούτε ξανακούς το παραμύθι της γιαγιάς! Και το πρωί δεν θα σε ξανασηκώσει το απαλό χάδι της μάνας, αλλά η απαίσια σφυρίχτρα του «παιδαγωγού» ή της παραμάνας!

Ούτε θα ξανακαθίσης στο πατρικό τραπέζι, αλλά στο πάγκο μαζί με άλλα 40-50. Εκεί θα σπρώχνεσαι να πάρης θέσι και μη περιμένης να έλθη η μάνα σου να σε σερβίρη και να σου κάμη τα γούστα σου. Μη γκρινιάζης διότι αργεί το πιάτο! Θα φάνε 500-1000 πρώτα κι έπειτα εσύ. Άδικα γκρινιάζεις και θυμώνεις. Κανένας δεν πρόκειται να συγκινηθεί. Φωνάρες θα είναι η πληρωμή σου αν σου απαντήσουν!

Εκεί ψηλά στη γωνιά του δωματίου σου, δεν θα ξαναδής το εικνισματάκι της Παναγίας με το παιδάκι στα χέρια! Θα ιδής άλλες απαίσιες μορφές! Το Μάρκο, το Ζαχαριάδη, το Δημητρώφ, το Χότζα. Από χθες ως σήμερα, βλέπεις, άλλαξε ο Θεός σου! Δεν θα κάνης το σταυρουδάκι όπως σ' έμαθε η μάνα σου, αλλά θα σε μάθουν να κλείνης τη γροθιά σφιχτά, να την τεντώνεις και να λες! «Για τη λευτεριά με το Μάρκο εμπρός»

Αύριο είναι η γιορτή σου. Ξέχασες; Μη περιμένεις να έλθη ο θεός ή η θεία με τη γιαγιά να σου φέρουν καραμέλλες ή το δώρο της γιορτής σου. Ούτε «χρόνια πολλά» θ' ακούσης, ούτε «Χριστός ανέστη». Κάποια άλλη γιορτή μπήκε στη μέση! Η γιορτή του Στάλιν και τα γενέθλια του δημίου σου Ζαχαριάδη! Τότε θα μπης στη γραμμή, θα περιμένης να έλθη η σειρά σου, θα περάσης μπροστά σε κείνη που βαστάει το κανίστρι με τα «δώρα» και θα πάρης. Πρόσεξε μη κάνης νάζια, γιατί δεν ξαναβλέπεις τίποτα όταν περάση η σειρά σου, κανένας δεν συγκινείται από το παράπονό σου! Τέντωσε λοιπόν το χέρι, πάρε ό,τι σου βάλουν στο παλαμάκι σου και δρόμο!

Στο διάλειμμα θα βγεις και θα μπεις στη σειρά. Δε μπορείς να ανοίξης τις πόρτες της φυλακής δια να πας στο προαύλιο! Θα υπομείνης ώσπου έλθη η ώρα που θα σφυρίξουν οι «παιδαγωγοί»! Ούτε θα ανεβοκατεβαίνης τις σκάλες να παίξης όπως ήσουν «κακομαθημένο» στο σπίτι σου. Θα κατέβης ρυθμικά, θα ζαρώσης στην άκρη της σάλας, θα μπεις στη γραμμή και με το ένα, δύο τρία θα ξεκινήσης τραγουδώντας! Εδώ έτσι είναι η ζωή μικρούλη μου! Όλα τα κανονίζει το ένα, δυο... τρία!! Η πειθαρχημένη ζωή!!»

Στην αγκαλιά της παραμάνας!

Εντυπώσεις από την περιοδεία μου

Οι παραμάνες, οι επαγγελματίες «μητέρες», μοιράσθηκαν τα παιδιά, όπως μοιράζει ο τσέλιγκας το κοπάδι! Μαλώνουν ποια να πάρη το πιο «πειθαρχημένο» κοπάδι! Κι αν δεν συμφωνούσαν βάζαν κλήρο! Και αν δεν τους πέση το τυχερό «πειθαρχημένο» το επιβάλλουν οι φωνάρες τους, τα μαλώματα, τα σπρωξίματα, τα μουντζώματα, οι κλωτσιές και το ξύλο! «Απείθαρχα παιδιά σου λένε, όλο γκρινιάζουν και τσιρίζουν, σαν κάτι να τους λείπη. Να! Όλα τα έχουν. Τι τους λείπει;»

Και να περιμένης την νταντά (την Αρβανίτισσα και τη Βουλγάρα νταντά) να σου καθαρίση τα παιδιά, σ' αυτές που η ψείρα και η ψώρα είναι μόνιμο φαινόμενο

Κι αν υπήρχε καμμιά ελπίδα σε μερικές μάνες που συνώδευσαν τα παιδιά απ' τα σπίτια τους ή καλλίτερα σ' εκείνες που ανέθεσαν και εμπιστεύθηκαν μερικοί γονείς τα παιδιά τους, αυτές χάθηκαν! Μπήκαν και εκείνες σε «πειθαρχημένη» ζωή. Πλένουν τα πιάτα, σφουγγαρίζουν τα τραπέζια, καθαρίζουν τα λάχανα και τις πατάτες, τους διαδρόμους και τα αποχωρητήρια! Τι, θέλει και ρέστα; Είχε την απαίτηση να γίνει αφεντικό;

Σε ποιόν λοιπόν οι αγνές παιδικές ψυχές να ειπούν το παράπονο, τις παιδικές ιδιοτροπίες; Στη μάνα; Τώρα έχει άλλη μάνα! Και αυτή δεν δουλεύει όπως η μάνα, η πραγματική μάνα. Αυτή ξαίρει μόνο οκτάωρο. Οκτάωρη «αγάπη στο παιδί». Άλλως τε σαν τους αρέσει! Αυτή είναι! Δεν έψαξαν να τις βρουν αλλά είναι όλες από εκείνες που «προσφέρθηκαν» να κάνουν το δωρο! Και σαν της κάνουν μιας νταντάς την «παρατήρηση» οι ξένοι ή την «κριτική» οι δικοί μας οι κουκουέδες, διότι δεν βγήκε στο πρόγραμμα καλά, τότε βρίσκει τη λύση, διότι είναι τόσο εύκολη! Αρπάζει το παιδί απ' τα χέρια ή και τα μαλλιά —όχι και τόσο σπάνια— και σπρώχνοντάς το το βάζει γρήγορα-γρήγορα στη γραμμή και να! Πρώτη η ομάδα της στο φαί, πρώτη στη σάλα που περιμένουν να συνταχθούν όλα δια να κάμη επιθεώρησι, η «αρχιμάννα». Και σαν τελειώσει το δωρο τότε πάλι η παραμάννα κάνει το «καθήκον» της: Περνάει στα πεταχτά και γρήγορα-γρήγορα από το θάλαμο, τα βλέπει —και κείνα στέκουν ξερά, αμίλητα— τα «χαϊδεύει» και τότε όλοι μαζί παραμάννα και παιδιά «καληνύχτα ή καλημέρα» και δρόμο δια το σπίτι της! Εκεί στη γειτόνισσα ή στη «συνάδελφο» κάνει τον «απολογισμό» της δουλειάς. Πρώτα-πρώτα εκφράζει όλη τη «συμπόνια» δια τα καημένα τα Ελληνόπουλα: «Αχ τα κακόμοιρα! Νάξερεις πόσο τα αγαπώ! Αλλά είναι και πολλά βρωμιάρικα... και παράξενα... δεν σε καταλαβαίνουν... ποιος ξέρει τι γονείς είχαν!... Τσιγγάνους!... Να, δεν βλέπεις, τα πιο πολλά είναι μαύρα! Αλλά, τι τα θέλεις, εγώ τα αγαπώ. Μακάρι να τα αγαπούσαν κι οι άλλες έτσι! Μακάρι να τα αγαπούσαν και οι μάνες τους έτσι! Δε βλέπεις πώς μας τα φέρανε; Και πώς... λαμποκοπούνε τώρα;»

Κι έχουν χρόνια τώρα αυτή τη μόνιμη «αγάπη». Μ' αυτές τις εξεζητημένες φιλοφρονήσεις, μ' αυτά τα παγερά φιλιά της Βουλγάρας, που αντικατέστησε το θερμό φιλί της πραγματικής μάνας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΕΚΠΑΛΗΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ

Εκπαιδευτικόν φροντιστήριον δια καταρτισμόν δασκάλων.

Προτού αναχωρήσω εκ Βελιγραδίου δια την πρώτην γενικήν περιοδείαν στις χώρες του Παραπετάσματος, έγινε συνεδρίαση με τον Κόκκαλη, και σ' αυτή μεταξύ άλλων συνεζητήθη και το ζήτημα της εκπαιδεύσεως των παιδιών. Υπολογίζαμε να αρχίσω από το φθινόπωρο — ήταν τότε Μάιος— και με δυνάμεις εκπαιδευτικές δικές μας, καθαρά Ελληνικές. Δεν ανεφύησαν ζητήματα σλαβικής γλώσσης ή Σλάβων δασκάλων. Τα ζητήματα τα σχετικά με Σλάβους δασκάλους και σλαβικά σχολεία, συνεζητούντο —και ελαμβάνοντο αποφάσεις— από το Κ.Κ.Ε. και κοινοποιούνται σ' εμάς δια εκτέλεσι.

Μου εδόθη εντολή από τον Κόκκαλη «υπουργό» της Παιδείας της «Π.Δ.Κ.»: 1) Να επισημάνω κατά τις περιοδείες μου, ποια πρόσωπα θα ήσαν ικανά να γίνουν δάσκαλοι, ύστερα από μια εκπαιδευτική προπαρασκευή που θα ημπορούσαμε να τους κάμωμε το καλοκαίρι και 2) Να ζητήσω απ' την Ελλάδα, απ' τις «στρατιωτικές μονάδες» ή απ' τις πολιτικές οργανώσεις την αποστολή δασκάλων ή άλλων μορφωμένων ανθρώπων, ώστε να παισιώσουμε το διδακτικό προσωπικό με ειδικούς και δοκίμους δασκάλους. Έγραψα στην Ελλάδα απ' όπου ήλθαν μερικοί. Κατά την περιοδείαν μου, εν συνεργασία με τους «επιθεωρητάς» των χωρών, επεσήμανα διαφόρους νέους που είχαν σχετική μόρφωσι. Όταν ετελείωσε η περιοδεία ζητήσαμε απ' τη Ρουμανία να μας δώση τα μέσα δια την λειτουργίαν ενός εκπαιδευτικού φροντιστηρίου 3-4 μηνών στο έδαφός της. Προτιμήσαμε τη Ρουμανία διότι ήταν στο κέντρον του Παραπετάσματος πράγμα που θα μας βοηθούσε να επιτύχουμε την λειτουργία του φροντιστηρίου.

Η έγκρισις απ' τη Ρουμανία μας εδόθη. Πήγα αμέσως στο Βουκουρέστι να ρυθμίσω τα της λειτουργίας του φροντιστηρίου.

Στο Βουκουρέστι επελέγη από τις Ρουμανικές αρχές ως τόπος λειτουργίας του φροντιστηρίου, μια τοποθεσία στα Καρπάθια.

Το Κ.Κ.Ε. μου έδωσε προσωπικήν εντολήν να καταρτίσω και το διδακτικόν προσωπικόν του φροντιστηρίου, πράγμα που έπραξα. Κατηρτίσθη δε τούτο ως εξής:

- 1) Από τον γράφοντα, ως πολιτικόν υπεύθυνον του φροντιστηρίου και δάσκαλον ενός κύκλου μαθημάτων (ιστορίας, μαθηματικών κ.λ.π.)
- 2) Τον Γ. Αθανασιάδην, δια τα παιδαγωγικά και τεχνικά μαθήματα,
- 3) Ευθ. Πλαστήν, καθηγητήν Φιλόλογον, δια την Ελληνικήν γλώσσαν,
- 4) Στρατήν Τσιρατζίδην, μετεκπαιδευθέντα δάσκαλον δια τα φυσιικά, γυμναστικήν, και
- 5) Ένα Ρουμάνον καθηγητήν και μίαν καθηγήτριαν δι ωρισμένα τεχνικά μαθήματα και μαθήματα οικοκυρικής.

Στο φροντιστήριο προσήλθαν περί τους 145 υποψήφιοι εκ των χωρών

Βουλγαρίας, Γιουγκοσλαβίας, Ρουμανίας, Ουγγαρίας και Τσεχοσλοβακίας. Δεν ήλθαν από την Αλβανία, διότι ημποδίσθη η διέλευσής τους από την κατάσταση που εδημιουργήθη μετά την «αποστασίαν» του Τίτο. Και η λειτουργία του φροντιστηρίου άρχισε από τις 10 Ιουλίου περίπου. Η ποιότης των υποψηφίων δασκάλων ήταν χαμηλή, διότι οι περισσότεροι ήσαν ή δεν ήσαν τελειόφοιτοι Δημοτικού. Λίγοι ήσαν τελειόφοιτοι Γυμνασίου ή απόφοιτοι Γυμνασιακών τάξεων.

Το φροντιστήριο ελειτούργησε περίπου ένα τρίμηνον. Εδόθησαν μερικά στοιχεία εκπαίδευσως. Τι ημπορούσε άλλως τε να γίνη σε ένα τρίμηνο και σε υποψηφίους με τέτοιο μορφωτικόν επίπεδον;

Στο τέλος του φροντιστηρίου, περίπου 1-5 Οκτωβρίου, έγινε γιορτή δια την λήξιν των μαθημάτων του. Στη γιορτή παρευρέθη και ο Κόκκαλης. Ήλθαν επίσης και οι «επιθεωρηταί» των χωρών του Παραπετάσματος, (απ' τη Βουλγαρία ο Κάπαρης, απ' τη Ρουμανία ο καθηγητής Πλαστής, απ' τη Γιουγκοσλαβία ο δάσκαλος Γεωργιάδης, απ' την Ουγγαρία και Τσεχοσλοβακία οι δάσκαλοι Μ. Οικονόμου και Ιωάννης Νούτσος).

Μετά τη γιορτή έγινε συνεδρίασις όλων των ανωτέρω. Σ' αυτή παρευρέθη επίσης ο Αποστόλου, «πρεσβευτής» τότε του Κ.Κ.Ε. στο Βουκουρέστι, και εκ μέρους του Ερυθρού Σταυρού Ρουμανίας κάποιος Ιουλιάν Δημήτριος.

Στη συνεδρίασι συνεζητήθη κυρίως ο τρόπος που θα λειτουργούσαν τα σχολεία με το υπάρχον διδακτικόν προσωπικόν. Απεφασίσθη να ζητήσουμε τη βοήθειαν από δασκάλους και άλλους εγγραμμάτους που βρίσκονταν σε άλλες χώρες. Να ζητήσουμε από το Κ.Κ.Ε. να στείλῃ ἔξω ὅσους μορφωμένους ημπορούσε. Και ὥσπου να γίνουν αυτά, να αρχίσουν να λειτουργούν τα σχολεία με τις υπάρχουσες δυνατότητες· ἐδώσαμε δε οδηγίες, ὥστε κοντά σε κάθε καλόν δάσκαλο να υπάρχουν ο αδύνατος ή οι αδύνατοι. Κάθε μήνα να γίνωνται συγκεντρώσεις δια να παίρνουν οδηγίες δια την εκπαίδευσιν. Ο επιθεωρητής της χώρας να επισκέπτεται συχνά τα σχολεία και να δίδῃ οδηγίες, ἀκόμη να στέλνῃ οδηγίες διδακτικές και δια αλληλογραφίας.

Κατά τον Σεπτέμβριον μας ἤλθεν ἀπὸ τὴν Ελλάδα μια ομάδα Σλαυοφώνων «δασκάλων». Τους ἔστειλε τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ διδάξουν τὴ Σλαβικὴ γλῶσσα στοὺς Σλαβόφωνους που προπαρασκευάζοντο στὸ φροντιστήριον. Αφού ἤλθαν με ἐντολή, τοὺς παρεχώρησα αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Δεν ἤξερα, οὔτε φανταζόμουν, ὅτι αὐτὸ ἦταν «σινιάλο» δια τὴ μετέπειτα αὐτονομία τῆς Παιδείας, μετὰ τὴν αποφασισθεῖσαν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας. Μέχρι τότε ἐβλεπα ὅλους τοὺς υποψηφίους δασκάλους σαν Ἕλληνες καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ σαν Ἑλληνόπουλα. Καὶ μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἄρχισα τὸ φροντιστήριον. Ἀργότερα ὅλα αὐτὰ ἐτορπιλλίσθησαν.

Ἐφυγαν οἱ δάσκαλοι δια τὶς χώρες τοῦ Παραπετάσματος με τὴν εὐχὴν νὰ κάνουν καλὰς δουλειὰς καὶ με τὴν ἐντολήν, νὰ συγκεντρώνουν πείρα ἀπὸ τὴ διδακτικὴ τοὺς δρᾶσι, δια νὰ ξαναγίνη τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι φροντιστήριον καὶ ἔτσι νὰ γίνουν καλοὶ δάσκαλοι.

Διάλυσις των Ελληνικῶν σχολείων.

Τὸ χειμῶνα τοῦ 1948-1949 ὁ Κόκκαλης, μετὰ ἀπὸ συνεννόησιν με τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπεφάσισε νὰ διαλυθοῦν τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ Παραπετάσματος καὶ οἱ μαθηταὶ νὰ φοιτήσουν σε σχολεῖα ξένα, διδασκόμενοι

ό,τι διδάσκονται και τα παιδιά της χώρας που βρίσκονται.

Η πρώτη χώρα η οποία εδέχθη να προσλάβη τα Ελληνόπουλα στα σχολεία της, ήταν η Τσεχοσλοβακία. Ο Κόκκαλης τακτοποίησε με τις αρμόδιες Τσεχοσλοβακικές αρχές τις λεπτομέρειες της λειτουργίας των μικτών Ελληνοτσέχικων σχολείων.

Εν συνεχεία ήλθεν ο Κόκκαλης στην Πολωνίαν όπου βρίσκόμεν.

Εκεί μου ανεκοίνωσεν ότι: «Μετά το ιστορικόν γεγονός της τοποθέτησεως των παιδιών στις Λαϊκές Δημοκρατίες, ευρισκόμεθα εξ ίσου σε μια ιστορική καμπή των παιδιών: Όλα τα παιδιά θα μορφωθούν πλέον εις τα ξένα σχολεία, υπό ξένων διδασκάλων, σύμφωνα με τους νόμους και τα προγράμματα των χωρών που ευρίσκονται». Επηκολούθησε μεταξύ μας συζήτησις. Επεχείρησα να του υπενθυμίσω ό,τι είχαμε αποφασίσει 5 ή 6 μήνες ενωρίτερα σε μια συνεδριάσί μας στο φροντιστήριον της Ρουμανίας. Του υπενθύμισα, ότι γνωρίζαμε όλοι τις δυσκολίες που διερχόμεθα σχετικά με το διδακτικό προσωπικό. Είχαμε ένα σχέδιον, ώστε να παρακάμψωμε τις δυσκολίες σιγά-σιγά, και σε όχι μεγάλο χρονικό διάστημα, να είμαστε σε θέσι να έχουμε Ελληνικά σχολεία με καθαρά Ελληνικό χρώμα, σε διδακτικό προσωπικό, σε διδασκομένη ύλη και γενικά στη λειτουργία. Εξέφρασα τους ενδοιασμούς μου δια την απόφασιν αυτήν αλλά μια και ήταν απόφασις του Κόμματος, δεν σήκωνε το πράγμα συζητήσεις. Συγχρόνως, την ιδίαν ημέραν, έγινε συνεδρίασις στην παιδόπολι Λόντεκ-Ζδρούι της Πολωνίας, που έλαβαν μέρος, ο Κόκκαλης, εγώ και ο Έλλην «Πρεσβευτής» του Κ.Κ.Ε. στην Πολωνία Βάσος Γεωργίου. Από την Πολωνικήν πλευράν ήταν ο Πολωνός τότε υπουργός της Παιδείας με την ακολουθίαν του. Στην συνεδρίαση ορίσθη να κάμω εγώ την εισήγησιν δια τις ανάγκες της παιδείας των Ελληνοπαίδων και εφ' όσον μου είχε ανακοινωθεί η απόφασις του κόμματός μου δια την ένταξιν των παιδιών μας σε ξένα σχολεία επρότεινα, ότι θέλουμε Πολωνούς δασκάλους να διδάξουν τα παιδιά μας (!!!) προβάλλων το επιχείρημα, ότι δεν έχουμε εμείς! Ότι «οι δάσκαλοί μας πολεμούν και... εμπιστεύονται τη μόρφωση των παιδιών μας σε σας!» (Τους Πολωνούς).

Ο Πολωνός υπουργός «συγκινηθείς» και αυτός εκ της καταστάσεώς μας όπως την παρουσιάσαμε, εδέχθη αсуζητητί τούτο και έτσι τακτοποιήθηκε κι εκεί η δουλειά μας «θαυμάσια!»

Μετά τις «ιστορικές» αυτές αποφάσεις και την συνεδριάσιν μας στην Πολωνία, ο Κόκκαλης ειδοποίησε τους υπευθύνους όλων των χωρών διά αλλαγή της πορείας στην εκπαίδευσι. Προσωρινά έμεινε στους Έλληνες δασκάλους το δικαίωμα να διδάσκουν στην Ελληνική γλώσσα λίγη ανάγνωσι, Γεωγραφία και Ιστορία. Εδόθησαν συγχρόνως διαβεβαιώσεις ότι τα ζητήματα αυτά θα ρυθμισθούν σε μελλοντική γενική συνάντησι. Και, έτσι από τότε άρχισε η διάλυσι των σχολείων μας και η αφομοίωσί τους σε ξένα σχολεία.

Την ίδια εποχή ήταν στη Βαρσοβία ο Ιωαννίδης, μέλος τότε του πολιτικού γραφείου του Κ.Κ.Ε. Με κάλεσε να του εκθέσω την κατάστασι των παιδιών. Εκεί μου ετόνισε και αυτός την «τεραστίαν ωφέλειαν» των παιδιών, από τη διδασκαλία ξένων γλωσσών κ.λπ. «Για φαντάσου, μου είπε, πόσα παιδιά θα σπουδάσουν, πόσοι γλωσσομαθείς θα κατέβουν στην Ελλάδα και τι τεραστία συμβολή θα δώσουν στη Λ. Δημοκρατία! Πόσα στελέχη θα έχουμε, ώστε να μη βρεθούμε ποτέ στην ανάγκη να ζητήσωμε ξένους για να μας βοηθήσουν! Θα έχουμε τεράστιο κεφάλαιο πείρας, από τόσες χιλιάδες παιδιά!..» Κάτι του μουρμούρισα, μα η δουλειά είχε τελειώσει προ πολλού!

Από τότε λοιπόν που υποχρεώθημεν να αλλάξωμεν τιμόνι στην εκπαίδευσι, άρχισα να σκέπτομαι ή μάλλον να οραματίζωμαι, τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά στο μέλλον! Φάνηκε καθαρά πλέον, ότι ετοιμάζαμε Ελληνόπαιδες να αποκτήσουν Βουλγάρικη, Αρβανίτικη, Ρουμάνικη, Ουγγρική, Τσέχικη και Πολωνική συνείδησι! Πώς θα ημπορέση το μικρό παιδάκι των 5-6 χρονών ή τα μικρότερα που ξεχάσανε ή που δεν θυμόντανε μάνα και πατέρα και τώρα μάνα έχουν τις ξένες παραμάνες, πώς θα μπορέση λοιπόν αυτός ο μικρός μέσα σε μια ζωή παράξενη, με παράξενα ήθη και έθιμα, να γίνη ένας Έλληνας; Πώς θα ημπορέση αυτός ο μικρός να πιστέψη ότι πατρίδα του είναι η Ελλάδα, αφού ημέρα νύχτα σφυροκοπιέται με διδασκαλίες και επιδράσεις της κοινωνικής ζωής ξένων κρατών; Ποιος θα αντισταθή; Οι γονείς του; Οι χωριανοί; Η πατρίδα του; Ο Δάσκαλός του; Κανείς απολύτως. Τραβάει να γίνη κατ' ευθείαν Βουλγαρόπαιδο ή Αρβανιτάκι ή Ρουμανόπουλο κ.λπ.

Έμεινα λοιπόν γεμάτος πίκρα απ' τις καινούργιες αποφάσεις. Αυτή η στροφή, μου άφισε μέσα μου μεγάλα ερωτηματικά δια το μέλλον των παιδιών. Μου γεννήθηκαν μέσα μου ισχυρές αμφιβολίες δια την ειλικρίνεια και τα σχέδια του Κ.Κ.Ε. Στους γονείς όταν πήρανε τα παιδιά, είπανε ότι θα τα μορφώσουν Έλληνες δάσκαλοι, έστω και κουκουέδες! Μα τώρα; Που τραβάμε; Αλλά το Κ.Κ.Ε. ήξερε τι έκανε! Εμείς είμαστε κοντόφθαλμοι! Αυτό έβλεπε ως τη Μόσχα και πέραν αυτής! Αγκάλιαζε με μια ματιά ένα ολόκληρο «Προλεταριάτο»!

Το «αυτόνομον Μακεδονικόν» κράτος.

Σε μερικά χωριά των Νομών Καστοριάς και Φλωρίνης οι κάτοικοι μιλούν εκτός της Ελληνικής και την τοπική διάλεκτο που περιέχει και σλαβικές λέξεις. Τέτοια χωριά επεσκέφθηκα αρκετές φορές το φθινόπωρο του 1947 και την άνοιξι του 1948. Σε μερικά δε, έμεινα αρκετό καιρό. Εκεί μου εδόθη η ευκαιρία να γνωρίσω αρκετά καλά τη ζωή αυτών των ανθρώπων. Δεν είδα λοιπόν εκτός των εθνικοτοπικών ενδυμασιών και της τοπικής διαλέκτου που λίγοι μιλούσαν και αυτήν, κάτι το οποίο να ξεχωρίζω τον κόσμο αυτό, ώστε να φθάση αργότερα το Κ.Κ.Ε. στο θλιβερό σημείο, να τους εντάξη σε ίδιον «Μακεδονικόν κράτος».

Δεν μου έκαμαν όμως καλήν εντύπωσιν μερικά κατασκευάσματα του Κ.Κ.Ε. και μερικών σλαβικών στελεχών, τα οποία εδημιούργησαν μια κατάσταση, η οποία μέσα σε λίγο καιρό, σ' όποιον έμπαινε μέσα στη περιοχή αυτή, εδίδετο η εντύπωσις ότι δεν βρίσκεται στο Ελληνικό κράτος αλλά σε κάποιο σλαβικό.

Όλοι οι κεντρικοί τείχοι των σπιτιών γέμισαν από πλακάτ με συνθήματα, γραμμένα σε Βουλγαρική γλώσσα. Τα συνθήματα έδιναν «θέσεις» από τις σλαβικές οργανώσεις του Ν.Ο.Φ. και Α.Φ.Ζ. «Μακεδονικές απελευθερωτικές οργανώσεις των ανδρών και των γυναικών». Χρειασθήκαμε να μας εξηγήσουν άνθρωποι δια το τι έλεγαν αυτά, σε σλαβική γλώσσα συνθήματα. Συνεχώς σλαβικά στελέχη εκινητοποιούντο και δράστηριοποιούσανε τους Μακεδόνες αυτούς, ώστε να ενταχθούν με κάθε θυσία στις Σλαβικές οργανώσεις όλοι οι γνωρίζοντες την Σλαβικήν γλώσσαν. Έτυχε να βρίσκωμαι μια φορά στα Γιαννοχώρια. Εκεί είχαν καταφθάσει στελέχη σλαβικά και ζητούσαν, κυριολεκτικά επέζαν τους κατοίκους να ενταχθούν στις οργανώσεις τους. Μάλιστα έφθασαν σε σημείο πολλοί κάτοικοι, να καταφεύγουν σε μας, τις οργανώσεις δηλαδή του Κ.Κ.Ε. και να ζητούν προστασία απ' τις πιέσεις που τους έκαμαν. Με την πίεσι αυτή επήλθε μεταξύ των ομιλούντων την Σλαβική γλώσσα διαίρεσις με διαστάσεις. Οι μεν, οπαδοί των Σλαβικών οργανώσεων και οι δε, εχθροί τους. Και εμείς οι «Έλληνες» τους κατατάξαμε σε «Μακεδόνες

Σλαβίζοντες» και «Μακεδόνες Ελληνίζοντες!»

Εκτός λοιπόν της καταστάσεως αυτής, οι σλαβικές οργανώσεις δια προπαγανδιστικούς σκοπούς, να προσελκύσουν δηλ. όλους τους Μακεδόνες εδημιούργησαν ένα καλλιτεχνικό συγκρότημα με εξαιρετικό μουσικό, το οποίο περιήρχετο από χωριό σε χωριό και ξεσήκωνε τον κόσμο!

Συνεδριάσεις και κόντρα συνεδριάσεις δεν άφιναν τον κόσμο ήσυχο! Τις συνεδριάσεις αυτές «ετιμούσαν» με την παρουσία τους και οι ηγέται του Κ.Κ.Ε. Ζαχαριάδης, Μπαρτζώτας, Κόκκαλης, Πορφυρογέννης κ.λ.π.

Θεωρίες επί θεωριών άρχισαν να αναπτύσσονται από τα Σλαβικά στελέχη. Μιλούσαν περί «προαιωνίων πόθων και δικαιωμάτων του Μακεδονικού λαού!» Μια βραδυά έτυχε να είμαι στο ίδιο «κατάλυμα» με ένα στέλεχος σλαβικό, στο χωριό Κρυσταλλοπηγή. Όλη τη νύχτα μου έκανε μάθημα «Μακεδονικής ιστορίας» και γεωγραφίας. Μου έλεγε, ότι «η Μακεδονία του Αιγαίου αρχίζει από ένας μέρος της Γιουγκοσλαβίας, καταλαμβάνει κατά πλάτος μέρη της σημερινής Αλβανίας, Βουλγαρίας και Ελληνικής Μακεδονίας και κατά βάθος, στην Ελλάδα φθάνει περίπου μέχρι του Ολύμπου!» Και δεν ήταν καθόλου αγράμματος, ο σλάβος εκείνος! Ήταν αρκετά καλά δασκαλεμένος!

Ειδικά, επειδή έφερα σοβαράν ευθύνην δια την Παιδείαν, μια και ήταν στην «δικαιοδοσίαν» μου έστρεψα την προσοχήν μου στα εκπαιδευτικά, να ιδώ πώς εννοεί τα ζητήματα αυτά το νεοφώτιστον «μακεδονικόν κράτος!» Τι να ιδώ! Οι σλαύοι είχαν ήδη κάνει μόνοι τους, ανενόχλητοι εκπαιδευτικόν φροντιστήριον στον Άγιο Γερμανόν Φλωρίνης και έφτιαχναν Σλάβους δασκάλους. Εν συνεχεία τον Ιανουάριον του 1948 άρχισε να λειτουργή άλλο φροντιστήριο στο Ζέλοβο Φλωρίνης. Εκεί όμως είχαν κάνει καυγά οι Σλαυόφωνοι Μακεδόνες. Οι σλαύοι, ήθελαν να γίνη το φροντιστήριο στη σλαβική γλώσσα και με περιεχόμενο καθαρά σλαβικό. Οι κάτοικοι το ήθελαν Ελληνικόν, χωρίς απολύτως καμμιά διάκρισιν. Τέλος συνεφώνησαν να κάμουν δύο τμήματα. Ένα σλαβικό και ένα Ελληνικό. Και στα δύο, φυσικά οι υποψήφιοι δάσκαλοι ήσαν Έλληνες.

Στην πορεία της λειτουργίας του φροντιστηρίου, έμαθα την επέμβασι σλαύων και μετέβην από την Ήπειρον στην έδρα του φροντιστηρίου, να πληροφορηθώ εκ του πλησίον την κατάστασιν και να δώσω λύσεις, εφ' όσον έφερα την ευθύνη της παιδείας. Τι συνέβη; Οι μεν σλάβοι, καμμιά δεν ήθελαν ή ανεγνώριζαν ανάμειξί μου. Οι δε Έλληνες με παρεκάλεσαν να καθίσω, να παρατείνω τις ημέρες της λειτουργίας του και με καθαράς Ελληνικής πνοής περιεχόμενον!

Μπροστά σ' αυτή την κατάστασι, εζήτησα εξηγήσεις και οδηγίες από την καθοδήγησί μου. Και μου εδόθη η εξής ακριβώς απάντησις: «Θα συμπεριφέρεσαι προς τους σλαβομακεδόνες με θρησκευτικήν εύλάβειαν. Ουδεμία ανάμιξις εις λαόν, που εδεινοπάθησεν εις το παρελθόν εκ του μοναρχοφασισμού και της δικτατορίας του Μεταξά και σήμερον αρχίζει να ευρίσκη τα πεπρωμένα του!» Μετά λοιπόν από αυτό, έβαλα την ουρά μου στη θέσι της και έπαυσα να «κοκορεύωμαι»! Συγχρόνως έλαβα εντολήν να δημιουργήσω ή να επιθεωρώ μόνον τα Μακεδονικά εκείνα σχολεία, που ιδρύθησαν με βάσιν την Ελληνικήν γλώσσαν, διότι σχεδόν σε κάθε χωριό, ιδρύθησαν δύο τύποι σχολείων, ένα σε σλαβική γλώσσα και ένα σε Ελληνική.

Και τα παράδοξα εξακολουθούν. Οι Σλαύοι, ώρισαν επιτροπή δια να καταρτίσουν βιβλία σε Βουλγάρικη γλώσσα, επικεφαλής της οποίας ήταν ο εκπαιδευτής Πάβελ Ρακόφσκυ. Επεσκέφθην μια ημέρα το γραφείον του και είδα να έχη έτοιμες

τις εικόνες του βιβλίου. Είχεν εικόνες από τη Σλαβική ζωή, και γεωργούς με Σλαβικές εθνικές στολές αλλά με «ευλάβειαν» εισήλθα και με «ευλάβειαν» απήλθα εκ του γραφείου του! Μάλιστα ήθελα να φύγω εντελώς απ' την περιοχή εκείνη, διότι λόγω της καταστάσεως η οποία εδημιουργήθη, ενόμιζα ότι τίποτα δεν ημπορούσα να προσφέρω ή μάλλον, ότι κατά «λάθος» βρέθηκα εκεί!

Στις κομματικές συνεδριάσεις που έπαιρνα μέρος, και μάλιστα συνεδριάσεις στελεχών έμαθα πλέον, ότι όλες οι κινήσεις των Σλαύων ωφείλοντο στα δικαιώματα «ισοτιμίας» στην Ελληνική Μακεδονία που τους εδόθησαν εκ μέρους του Κ.Κ.Ε.

Το Κ.Κ.Ε. διδάσκει στα Ελληνόπουλα τη Σλαβική γλώσσα!

Εσύρθησαν τα παιδιά στις χώρες του Παραπετάσματος! Και τα παιδιά αυτά ήσαν παιδιά καθαρά παιδιά Ελλήνων. Και βρέθηκα στο Βελιγράδι, όταν με διώρισαν επιθεωρητή και υπεύθυνο της Παιδείας σ' όλο το παιδομάζωμα, ευρέθην σε εξαιρετικά δύσκολη θέση, μπροστά στο πρόβλημα της γλώσσης των παιδιών, των αποφάσεων του κόμματος δια «δικαιώματα καταδυναστευθέντος λαού» κ.λ.π. Και εδήλωσα αμέσως στον Κόκκαλη που ήταν τότε και «υπουργός» της Παιδείας και στον Αναστασιάδη που ήταν «πρεσβευτής» του κόμματος στη Γιουγκοσλαβία, ότι όλα τα παιδιά ήσαν Ελληνόπουλα και θα εδίδασκα μόνον στην Ελληνική γλώσσα αδιαφορώντας ποια γλώσσα ήθελε ο καθένας. Μου απήντησαν ότι, «εφ' όσον δεν είχαμε δασκάλους σλάβους, επί του παρόντος» να τα μάθαινα Ελληνικά.

Αργότερα και ενώ λειτουργούσε ένα εκπαιδευτικόν φροντιστήριον στα Καρπάθια της Ρουμανίας, μου έστειλαν οι οργανώσεις του Κ.Κ.Ε. απ' την Ελλάδα, μια ομάδα σλαβοφώνων στελεχών, να διδάξουν την σλαβική γλώσσαν και «να βάλουν τις βάσεις για μια πάρα πέρα δράση εις το γλωσσικόν των σλαβοφώνων». Επειδή βρέθηκα πάλι σε δύσκολη θέση και δεν ημπορούσα να δώσω αυθεντική λύσι μια και βρισκόμουν πολύ μακριά απ' την Ελλάδα, εξήτησα την γνώμη του Αποστόλου, ο οποίος, ήταν τότε «πρεσβευτής» του Κ.Κ.Ε. στη Ρουμανία. Ο Αποστόλου με βοήθησε και δώσαμε μια προσωρινή λύσι. Να τους αφίσουμε, να διδάξουν την σλαβική γλώσσα στους Μακεδόνες δασκάλους, σε ξεχωριστές ώρες, εκτός του φροντιστηρίου.

Αργότερα επειδή εχακτηρίσθη κάπως ύποπτη «η πρόθεσι» αυτών των δασκάλων της σλαβικής γλώσσης, τους τοποθετήσαμε σε μέρη, που δεν ημπορούσαν να δράσουν αμέσως. Εν τούτοις εκινήθησαν να δράσουν δι' αλληλογραφίας. Μάλιστα κατεφέροντο εναντίον μου!

Κατά τον Μάρτιον και Απρίλιον του 1949 μου έπεσε σα βόμβα στο κεφάλι μου μια πληροφορία ό,τι το Κ.Κ.Ε. με απόφασί του (Πέμπτη ολομέλεια Κεντρ. επιτροπής του Κ.Κ.Ε. Ιανουάριος 1949) καθώρισε πλέον ότι: «Έπαθλον των αγώνων του σλαβομακεδονικού λαού, θα είναι η πλήρης αυτού εθνική αποκατάστασις»... Βλέπω λοιπόν, ότι το Κ.Κ.Ε. πέταξε τη μάσκα και έδιδε το δικαίωμα της «αυτονομίας» στους Έλληνες της Μακεδονίας, ως «έπαθλον των αγώνων τους!» Και επειδή εγώ με το παιδομάζωμα βρισκόμουν στο Παραπέτασμα, «λεύτερα» και χωρίς οχλήσεις απ' το «μοναρχοφασισμό» έπρεπε να επέλθη άμεση «αυτονομία» και στην παιδεία! Έτσι σύμφωνα με «εσωκομματικές επεξηγήσεις» υπέστειλα την σημαίαν μου και ετοιμαζόμουν δια αλλαγὴν φρουράς.! Σε λίγο κατέφθασαν αντιπροσωπείες σλαβόφωνων αυτονομιστών δια «επιθεώρησης». Όταν με βρήκαν και επληροφορήθησαν δια την κατάστασι των παιδιών «των» με

χτύπησαν στον ώμο: «Ωραία αλλά... εκεί στη γλώσσα, μας τα λέρωσες, Ρουμελιώτη, αλλά... ανηστεία (!...) και γίνεσαι Μακεδόνας Ρουμελιώτη!...»

Έμεινα λοιπόν εκεί λίγον καιρό, αλλά χωρίς την λεοντήν του «Επιθεωρητού». Μετά από λίγες ημέρες, μου ξέσπασε άλλη βόμβα στο κεφάλι.

Προς ειρηνικήν ζωήν ή πόλεμον;

Όταν τελείωσε η γενική περιοδεία υπέβαλα στην Επιτροπή των παιδιών γενική έκθεσι, αναφέροντας τις σπουδαιότερες παρατηρήσεις μου δια τη ζωή των παιδιών Ξεχωριστό λόγο έκαμα δια το ηθικό των παιδιών. Ετόνισα ιδιαιτέρως ένα πράγμα που μου έκαμε κατάπληξιν: Ότι «πολεμικόν πνεύμα και στρατιωτική αγωγή εχαρκτήριζε σχεδόν όλους τους παιδικούς σταθμούς όλων των χωρών» του Παραπετάσματος. Ποιος λοιπόν διωχέτευσεν αυτή τη γραμμή;

Τη διωχέτευσαν οι επιθεωρηταί και οι επιτροπές που διωρίσθησαν απ' την κομμουνιστικήν οργάνωσιν Μπούλκες. Είχαν «γραμμή» από το κλιμακίον του Κ.Κ.Ε. στο Μπούλκες! Και άρχισαν να την εφαρμόζουν από την πρώτη ημέρα που ήλθαν σ' επαφή με τα παιδιά.

Την γραμμή αυτή είχα εντολή από τον Κόκκαλην να εφαρμώσω κι εγώ! «Θα προσέξης ιδιαιτέρως, μου ετόνισεν ο Κόκκαλης στο Βελιγράδι, κατά την εκεί συνεδρίασίν μας, να καλλιεργηθούν συνθήκες ώστε να αναπτυχθή ο επαναστατικός παλμός των παιδιών, πράγμα που δεν θα αφήση τα παιδιά να ξεχάσουν τον αγώνα...»

Είχαμε εντολή να καλλιεργούμε τον «επαναστατικό παλμόν». Να κάμωμεν τα παιδιά να «ανάψουν», να διψάνε δια πόλεμο και δια αίμα! Ξεχάσαμε εκείνο που είπαμε στους γονείς όταν τα πήραμε. «... θα στείλουμε τα παιδιά στις γειτονικές λαϊκές δημοκρατίες, να ζήσουν ήσυχα, να μην ακούνε τα αεροπλάνα του Τρούμαν, να κάνουν τον περίπατό τους ήσυχα, να χαίρωνται τη ζωή τους, χωμένα μέσα στην καλοπέραση απ' τα μέσα που τα περιμένουν στις λαϊκές δημοκρατίες...!»

Να, σε ποια κατάστασι βρήκα τα παιδιά ύστερα από 3-4 μήνες από την ημέρα που έφυγαν απ' την πατρίδα τους. (Σημειώσεις απ' το ημερολόγιό μου). «Ταχτοποιήθηκαν» τα παιδιά στις χώρες μα φάνηκαν αμέσως μαχητικές εκδηλώσεις. Ουρανομήκεις ζητωκραυγές υπέρ του Κ.Κ.Ε. και των ηγετών του, υπέρ του Στάλιν, Δημητρώφ, και των αρχηγών των άλλων κομμουνιστικών κομμάτων! Διακεκομένες φωνές αντηχούσαν στον αέρα: «Στά—λιν, Τι—το, Δη—μη—τρώφ, Ζα—χα—ρι—ά—δης, Χό—τζα..» Μικρά παιδιά που δεν ημπορούσαν να αρθρώσουν λέξι ή που δεν έφθανε η φωνή τους, μάθαιναν να σηκώνουν τη γροθιά και να την κινούν ρυθμικά, όταν άλλοι εξητωκραύγαζαν υπέρ των αρχηγών των κομμουνιστικών κομμάτων.

Κάθε κίνησις ομάδων παιδιών στα γύρω των παιδικών σταθμών μέρη, στην πόλι ή στους περιπάτους, έπρεπε να γίνεται με βήμα και να συνοδεύεται με επαναστατικά τραγούδια, και από καιρό σε καιρό να διακόπτουν με ζητωκραυγές. Ο κόσμος, ο ξένος κόσμος, έμενε κατάπληκτος ακούοντας αυτές τις εκδηλώσεις. Εσχημάτιζε την εντύπωση ότι οι παιδικοί σταθμοί δεν ήσαν κέντρα παιδικά, αλλά στρατώνες!

Μέσα στους θαλάμους διαμονής είχαν αναρτηθή εικόνες των αρχηγών του Κ.Κ.Ε. και των συμμοριτών. Διάφορα συνθήματα επαναστατικά στους τοίχους. Μπροστά από κάθε φαγητό και στο τέλος, προτού κοιμηθούν τα παιδιά, προτού αρχίσουν να λένε κανένα ποιηματάκι, έπρεπε να τεντώσουν τη γροθιά και να φωνάζουν ομαδικά: «Με το Μάρκο — ή με το Ζαχαριάδη εμπρός για τη λευτεριά». Όταν έπιαναν να γράψουν κάτι, έπρεπε να αρχίσουν έτσι: «Για τη λευτεριά με το Ζαχαριάδη εμπρός» και όταν τελείωναν, να κλείσουν το γραπτό τους έτσι: «Θάνατος στο φασισμό, λευτεριά στο λαό...»

Συγκεντρώνονταν σε μια μεγάλη αίθουσα και αυτή την ωνόμαζαν «λέσχη». Το μάθημά τους εκεί ήταν φανταστικές περιγραφές από «καθοδηγητές» του Κόμματος των δήθεν «στρατοπέδων συγκέντρωσης των Ελληνοπούλων στην Ελλάδα, που πήρε με τη βία ο μοναρχοφασιστικός στρατός και τα κάνει γενιτσάρους!» Και ότι «πεθαίνουν κατά εκατοντάδες απ' τις στερήσεις και την πείνα!» Εκεί εξησκούντο να ζητωκραυγάζουν ρυθμικά διάφορα επαναστατικά συνθήματα των συμμοριτών. Έπαιζαν θεατράκια και σκετς, προπαρασκευασμένα έτσι, που να φαίνεται «εξόντωση στρατιωτών, χωροφυλάκων και δεξιών, από αγανακτισμένους αντάρτες». Τα παιδιά σπαρταρούσαν απ' τα γέλια! Απ' τις ψεύτικες υποβολές πολλές φορές παιδάκια συγκινούνται και έκλαιγαν από το δήθεν «εξόντωμα παιδιών» τα οποία είχαν μείνει στην Ελλάδα και «δεν πρόλαβαν να φύγουν και κείνα» όπως έφυγαν αυτά και «σώθηκαν». Και φούντωνε το μίσος των παιδιών εναντίον των «φασιστών» που ήσαν αίτιοι!

Τα μεγάλα παιδιά στην πλειοψηφία τους έφεραν δίκοχα και σχεδόν όλα, διάφορα διακριτικά συνθήματα του Κ.Κ.Ε. και του «Δ.Σ.Ε.».

Οι σταθμοί, ερυθρίσθη απ' το Κ.Κ.Ε., να είναι μικτοί κατ' αρχήν από παιδιά Ελληνόφωνα και σλανόφωνα και μεταξύ τους να φωνάζουν διάφορα συνθήματα «αλληλεγγύης και ισότητας». (Τότε ίσχυε η αρχή της «ισότητας των εθνοτήτων», σύμφωνα με απόφασι του Κ.Κ.Ε. Αργότερα, όταν απεφασίσθη η «αυτονομία των Μακεδόνων», τα παιδιά χώρισαν).

Μια τέτοια πολεμική αγωγή τι μπορούσε να φέρη στα παιδιά; Δίψα δια πόλεμο! Και δεν άργησε να έλθη. Ύστερα από 8-10 μήνες σχηματίσθηκαν τάγματα από παιδιά, ωδηγήθηκαν στην Ελλάδα και έλαβαν μέρος στο συμμοριτοπόλεμο

Οι παιδικοί σταθμοί είχαν μεταβληθή σε κέντρα εκπαιδεύσεως μικρών στρατιωτών και όχι σε κέντρα χαράς!

Δραγατσάνι.

Σημειώσεις απ' το ημερολόγιό μου. Αρχές Οκτωβρίου 1948

Με ειδοποίησε ο Ερυθρός Σταυρός της Ρουμανίας να ετοιμασθώ να κάνουμε με αντιπρόσωπό του ένα γύρω στα διάφορα μέρη της Ρουμανίας δια να βρούμε κατάλληλη θέσι δια εγκατάστασι μιας νέας Παιδοπόλεως με Ελληνόπουλα. Ξεκίνησα από το Βουκουρέστι κατευθυνόμενος προς τα δυτικά της Ρουμανίας. Κατά το μεσημέρι έπαθε το αυτοκίνητο βλάβη. Τράβηξα πιο πέρα σ' ένα υψωματάκι, να θαυμάσω τη φύσι, ως που να επιδιορθωθή το αυτοκίνητο. Ήταν ωραίο πραγματικά μέρος. Μικρά-μικρά βουναλάκια κατάφυτα από αμπέλια! Γύρω-γύρω δάση και πιο κάτω στην κοιλάδα μια αρκετά όμορφη πόλι. Πήγα γρήγορα γρήγορα στο Ρουμάνο που συνταξιδεύαμε και εζήτησα πληροφορίες δια την πόλι και τα ωραία αυτά μέρη. Μου απήντησε με πολύ λίγα λόγια: «Ναι, ωραίο

είναι! Κάνει τα καλύτερα κρασιά της Ρουμανίας! Το λένε Δραγατσάνι και νομίζω, όπως άκουσα μια φορά που ήμουν μαθητής, ότι εδώ σκοτώθηκαν κάτι δικά σας παιδιά!»

Ανέβηκα αμέσως στο ύψωμα. Άρχισα να κλονίζωμαι! Ξέχασα πως βρισκόμουν στη Ρουμανία. Στο μυαλό μου άρχισε να περνά σαν κινηματογραφική ταινία όλο το 1821! Ξέχασα —δεν έβλεπα πλέον— τις ομορφιές της φύσεως αλλά τις ομορφιές της ιστορίας μας! Άρχισα να μιλάω... με τους δασκάλους μου, που με δίδασκαν πως στο Δραγατσάνι της Ρουμανίας εθυσιάσθησαν οι ιερολοχίτες πολεμώντας υπέρ ιερών και οσίων! Και έπειτα να μαλώνω με τον εαυτό μου! Δια ποιών σκοπό πολεμώω εγώ; «Τούτο το έδαφος που πατάς, μου έλεγαν μερικές φωνές, δεν δικαιούσαι να το πατάς. Το μολύνεις!!!»

Έφυγα και τραβήξαμε το δρόμο! Προσπαθούσα να αποκρύψω τη συγκίνησή μου, αλλά και τη συντριβή μου. Είχα νικηθεί από τους ιερολοχίτες κατά κράτος!!

Γενίτσαροι.

Την 11-12-1948 ο ραδιοφωνικός σταθμός της Μόσχας, μετέδωσε ότι πολλά από τα παιδιά της Δημοκρατικής Ισπανίας, τα οποία είχαν μεταφερθεί κατά την διάρκεια του Ισπανικού εμφυλίου πολέμου στη Σοβιετική Ένωση, εξελίχθηκαν σε καλά καταρτισμένους εργάτες και τεχνίτες που μόλις διακρίνονταν από τους Σοβιετορώσους συναδέλφους των. Ο εκφωνητής του Σταθμού είπε ότι: «Η Ισπανία θα χρειαστεί μίαν ημέρα τα βιαίως εκπατρισθέντα τέκνα της». Κατέληξε δε ειπών, ότι κατά την διάρκεια του πολέμου επροθυμοποιήθηκαν να καταταγούν στον Ερυθρό στρατό αλλά δεν τους επετράπει να πράξουν τούτο, διότι «είναι πολύ πιθανόν να είναι πολύ χρήσιμα στο μέλλον δια την πατρίδα τους».

Δεν είναι τυχαίον, το ότι εσύρθησαν στο παραπέτασμα χιλιάδες Ελληνόπαιδες, να αποτελέσουν ένα αδελφοκτόνον και γενοκτόνον εφεδρικών στρατόν, όπως και οι Ισπανόπαιδες! Τι «ευτυχής» σύμπτωσης!

—«Οι παίδες ηρπάζοντο από των οίκων αυτών εις ηλικίαν επτά ετών και μέχρις ότου δυνηθούν να φέρωσιν όπλα, ησκούντο εις πάσαν στέρησιν και σκληραγωγίαν». Έτσι περιγράφει ο ιστορικός το παιδομάζωμα επί τουρκοκρατίας. Και τώρα ο ίδιος ορισμός!

Με την διαφοράν ότι αντί των «Γενί—Τσερί και «Ατζέμ γλαν» τα θύματα προορίζονται δι' ένα στρατόν!. Με τον ανθρώπινον λοιπόν αυτόν στρατιωτικόν φόρον, οι Σλαύοι, υπελόγισαν να συγκεντρώσουν ένα απόθεμα εμπύχου υλικού μιας γενεάς Ελληνοπαίδων, γαλουχημένων με αισθήματα επαναστατικά—μισελληνικά. Αλλά ας παρακολουθήσωμεν τα γεγονότα.

Τον Μάιον του 1949 βρισκόμουν σε μια παιδόπολι της Πολωνίας Πήρα επείγον τηλεγράφημα να επιστρέψω στη Βουδαπέστη. Με ζητούσε ο Κόκκαλης δια να ασχοληθούμε με τα θέματα των παιδιών, μετά από την τροπή που πήρε τόσον η Παιδεία όσο και το ζήτημα των Σλαβόφωνων παιδιών, σχετικά με τις αποφάσεις του Κ.Κ.Ε. δια «αυτονομία.

Έφθασα στη Βουδαπέστη και αμέσως, επειδή απουσίασα πολύ από την έδρα, εζήτησα να πληροφορηθώ δια την γενικήν κατάστασιν των παιδιών σ' όλες τις

χώρες. Πήγα και στον κομματικό υπεύθυνο να κατατοπισθώ δια τα κομματικά ζητήματα. Κατατοπίσθηκα αρκετά καλά, τόσο δια το «Μακεδονικό» όσο και δια μια «αρρώστεια» του Μάρκου ο οποίος πολύ ενωρίτερα είχε απαλλαγεί απ' την «αρχιστρατηγία». Ήμουν μακριά, στην Πολωνία και δεν είχα γρήγορη ενημέρωση πάνω στα κομματικά.

Από μερικά κομματικά μέλη άκουσα, μου ήλθε στα αυτιά μου, μια φοβερή είδησις. Πως κάτι παιδιά του παιδομαζώματος από τη Ρουμανία, εστάλησαν να πολεμήσουν στην Ελλάδα! Σκοτώθηκα να πάω πάνω στο κόμμα, είτε να καταγγείλω τη «συκοφαντία» είτε να μάθω αν πράγματι συμβαίνει κάτι! Εκεί μου ανekoίνωσαν χωρίς περιστροφές, χωρίς υπονοούμενα, χωρίς ντροπή, ότι στη Ρουμανία ήταν ο Πορφυρογένης και σε συνεργασία με τους υπευθύνους, ενήργησε στρατολογία, έκαμε τάγματα με παιδιά απ' το παιδομάζωμα, και τα έστειλε στην Ελλάδα να πολεμήσουν!...

Αισθάνθηκα τη μεγαλύτερη ντροπή! Συλλογιζόμουν το κατάντημά μας! Την ψευτιά μας! Την δολιότητα! Την απάτη! Την προδοσία! Την κακουργία και το έγκλημα! Γελάσαμε τους γονείς πως τα παιδιά θα «ζούσαν ευτυχισμένα, μακριά από αεροπλάνα και πολέμους!» Και τώρα, μετά από ένα χρόνο «αναύπαση» τα στέλναμε στον πόλεμο! Να πολεμήσουν εναντίον εκείνων που ώφειλαν να σέβωνται! Σκέφθηκα, ότι δεν είχαμε ούτε μιας δεκάρας φιλότιμο! Διότι αν είχαν έστω και μιας δεκάρας φιλότιμο εκείνοι που διέπραξαν τέτοιο ανοσιούργημα, έπρεπε να πέσουν στο Δούναβι να ξεπλύνουν την ντροπή και το αίσχος απ' το κατάντημά τους! Αλλά που ντροπή!

Ξαναθυμήθηκα το Δραγατσάνι που είχα «πατήσει» πριν 8 μήνες. Τώρα δεν έβλεπα τον εαυτόν μου να μολύνει με το πέρασμά του το ιερό χώμα που βάφηκε με το αίμα των ιερολοχιτών. Έβλεπα τους νέους, τα άμοιρα αυτά παιδιά, φάλαγγα, να περνούν πάνω απ' το Δραγατσάνι και με βία να προωθούνται στην Ελλάδα να πολεμήσουν! Τι τραγική αντίθεση στην ιστορία! Άλλοι —οι Ιερολοχίται του 1821— να τραβούν δια τον βωμό της θυσίας πολεμώντας δια την ελευθερία του Έθνους και άλλοι — νέοι και αυτοί— μετά από ένα αιώνα, να τραβούν ξεκινώντας απ' τα ίδια ιερά χώματα, να πολεμήσουν. Εναντίον τίνος; Αίσχος! Αν γράψη η ιστορία κάπου τη λέξι «Αίσχος» θα είναι αυτό! Αυτό και μόνον. Αυτό είναι το μεγαλύτερο —και δεν πιστεύω να βρεθή άλλο— αίσχος, που θα αναφέρει η σύγχρονος ιστορία μας!

Αυτή την ημέρα αισθανόμουν σαν να είχα νεκρό στο σπίτι μου! Μα στάσου και θα δεις και άλλα!.. Και άλλους νεκρούς!

Επίλεκτο Τάγμα «Φάτσανος».

Πήγα επιθεώρησα τσακισμένος απ' αυτή τη φοβερή είδησι μια-δυο παιδοπόλεις μέσα στη Βουδαπέστη. Και μετά μου υπέδειξε το Κόμμα, να επιθεωρήσω μια άλλη παιδόπολι, δύο χιλιόμετρα έξω απ' τη Βουδαπέστη. Και την άλλη ημέρα ξεκίνησα να πάω να ιδώ τα παιδιά. Από μακριά, βλέποντας μια ωραία τοποθεσία, ένα θαυμάσιο δάσος στις πλαγιές της Βούδας, φαντάσθηκα την ωραιότητα των κτιρίων και τη χαριτωμένη ζωή των παιδιών! Ο συνοδός μου —ένας Ούγγρος— μου εξήγησε, ότι εκεί ήταν άλλοτε κέντρον παραθερισμού των πλουσίων!

Έφθασα και τράβηξα ίσια δια το προαύλιο, να ιδώ τα παιδιά που παίζουν. Μα όταν επλησίασα είδα παιδιά ντυμένα με χλαίνες, άρβυλα και με δίκοχα,

παρατεταγμένα και ασκούμενα στη στρατιωτική τέχνη! Προσπαθούσα να ξεχωρίσω, μήπως έχω καμμιά αυταπάτη! Δεν είχα καθόλου αυταπάτες! Το Κ.Κ.Ε. είχε δώσει εντολή μυστική να στρατολογηθούν και στην Ουγγαρία παιδιά και κορίτσια —όλα όσα ημπορούσαν να φέρουν όπλα—να εκπαιδευθούν και να σταλούν στο «μέτωπο». Ενόμιζα ότι μόνον στη Ρουμανία είχε συμβή τέτοιο πράγμα. Αλλά το κόμμα δια των αντιπροσώπων του, ετοίμαζε «ιστορικές» αποστολές δια την Ελλάδα, απ' όλες τις χώρες, εκτός της Πολωνίας, διότι εκεί εξακολουθούσαν να τα έχουν κρυμμένα τα παιδιά.

Δεν είχα ιδέα δια τις εγκληματικές αυτές ενέργειες του Κ.Κ.Ε. Ήμουν στην Πολωνία, όταν έκανε αυτή τη στρατολογία! Και όταν ήλθα στη Ουγγαρία, τότε τις έμαθα και τις είδα. Αλλά και αν ήμουν; Τι ημπορούσα να κάνω;

Στον «Φάτσανο» λοιπόν της Βουδαπέστης, συνεκέντρωσαν όλα τα μεγάλα κορίτσια και παιδιά, τα έντυσαν τα εξεπαίδευσαν και τα παιδιά περίμεναν ημέρα την ημέρα να αναχωρήσουν δια το «μέτωπο» της Ελλάδος!

Η σκληρή μοίρα των «νεοσυλλέκτων».

Οι στρατολογηθέντες στη Ρουμανία μαθηταί, επεβιβάσθησαν σε Ρουμανικά αυτοκίνητα και δια μέσου του Γιούργεβο πέρασαν στη Βουλγαρία. Τα πήραν άλλα αυτοκίνητα και τα ωδήγησαν στο στρατόπεδο των φυγάδων του Κ.Κ.Ε. στη Βουλγαρία Εκεί έφεραν και άλλα παιδιά από άλλα μέρη της Βουλγαρίας. Τα ξανάβαλαν σε αυτοκίνητα και δια μέσου Βουλγαρίας και Σερβίας, έφθασαν στην περιοχή του Βίτσι. Υπεβλήθησαν σε ασκήσεις και έλαβαν μέρος σε μάχες. Μερικά έδειξαν δειλία στο άκουσμα του πρώτου πυροβολισμού και βόμβας αεροπλάνου. Ελήφθη τότε νέα απόφασις. Τα κάπως θαρραλέα διεσκόρπισαν σε λόχους πεπειραμένων συμμοριτών, τα δε «δειλιά» τα συνεκέντρωσαν, τα έστειλαν στην Αλβανία και από εκεί πάλιν στην Βουδαπέστη στα χέρια μας, δια «μετεκπαίδευσιν».

Η στρατιωτική μονάδα που είχε συγκροτηθή στο Φάτσανο της Βουδαπέστης, δεν πρόλαβε να κατέλθη στην Ελλάδα, διότι δεν επέτρεπαν την διέλευσίν της οι Γιουγκοσλάβοι, δεδομένου ότι αι σχέσεις τότε της Γιουγκοσλαβίας και των χωρών του Παραπετάσματος δεν ήσαν ομαλαί. Κι έτσι οι νέοι αυτοί, δεν είχαν την «τύχην» να πολεμήσουν εναντίον της πατρίδος των, όπως οι συνάδελφοί τους της Ρουμανίας και Βουλγαρίας!

Στην Τσεχοσλοβακία είχαν επισημανθή τα πιο μεγάλα παιδιά, αλλά περίμεναν να φύγουν από την Ουγγαρία τα άλλα και τότε να φύγουν αυτά. Συνεπώς έμειναν και αυτά, ακολουθούντα την ιδίαν τύχην των άλλων της Ουγγαρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' **«ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑΤΟΣ»**

Ανασυγκρότησις της «Κεντρικής Επιτροπής».

Κατά το διάστημα που διέρρευσε από τότε του ετοποθετήθησαν τα παιδιά στις χώρες του παραπετάσματος (Μάρτης 1948 - Ιούνιος του 1949) μεσολάβησαν γεγονότα τα οποία έκαμαν επιτακτική την ανάγκη να γίνη αναδιοργάνωσις της Κεντρικής Επιτροπής των παιδιών, σε πλατύτερες βάσεις. Μέχρι τότε ήταν σχεδόν διμελής με Πρόεδρον τον ιατρόν Φωτόπουλον που απεχώρησε συντόμως και με εμένα ως εκπαιδευτικόν. Επόπτης φυσικά ήταν ο Κόκκαλης που ερύθμιζε τις σχέσεις των παιδιών με τις χώρες του παραπετάσματος και ενημέρωνε το Κ.Κ.Ε. δια τη ζωή των παιδιών. Το Κ.Κ.Ε. έπαιρνε και ξεχωριστές εκθέσεις δια τη ζωή των παιδιών από τους κατά χώρες «πρεσβευτές» του. Κυρίως όμως ο άμεσος συνδετικός κρίκος παιδομαζώματος και Ζαχαριάδη ήταν ο Κόκκαλης. Ο ίδιος έφερε τον τίτλο «Υπουργός Υγιεινής, Προνοίας και Παιδείας». Από τότε όμως που έγινε το παιδομάζωμα μάλλον υπουργός του Παιδομαζώματος» ήταν, παρά άλλης υπηρεσίας. Τις σπουδαιότερες υποθέσεις των παιδιών, τις υψηλές και δύσκολες ερύθμιζε ο Κόκκαλης είτε σε συνεργασία με τα Κόμματα του Παραπετάσματος είτε και με την Κόμινφορμ μέσω του Κ.Κ.Ε., όταν ήταν σοβαρή ανάγκη επεμβάσεως αυτής.

Τον Μάιον του 1949 με κάλεσε στη Βουδαπέστη ο Κόκκαλης από την Πολωνίαν. Με ενημέρωσε επί των θεμάτων που αφορούσαν το παιδομάζωμα. Βασικά θέματα που προέκυψαν στο διαρρέυσαν διάστημα, ήσαν:

1) **Το ζήτημα των σλαυοφώνων παιδιών.** Το ζήτημα τούτο σχετικά με την παιδεία των Σλαυοφώνων είχε σχεδόν λυθή, διότι χιλιάδες παιδιά σλαυόφωνα, βρίσκονται τώρα στις χώρες του παραπετάσματος και έχουν κάθε ελευθερία να ξεκοπούν τελείως από τη Μητέρα Ελλάδα. Το Κ.Κ.Ε. απεφάσισε να γίνη «συνδιοικήσεις» της παιδείας. Οι Έλληνες δηλαδή δια τα Ελληνόφωνα και οι Σλαύοι δια τα σλαυόφωνα, με επόπτην γενικόν «υπουργόν» τον Κόκκαλη. Έτσι και έγινε. Το Κ.Κ.Ε. έστειλε απ' την Ελλάδα εκπαιδευτικόν Σλαυόφωνον, τον δάσκαλον Σικαβίτσα, ο οποίος ήλθε στη Βουδαπέστη, δια να αναλάβη την διοίκησιν και εκπαίδευσιν των Σλαυοφώνων παιδιών.

2) **Ζητήματα παιδείας.** Μετά απ' την απόφασιν του κόμματος να αφομοιωθούν τα σχολεία μας με τα ξένα σχολεία, προέκυψε ανάγκη να «μπουν βάσεις» σ' εκείνα τα μαθήματα που έμειναν στους Έλληνες ή Σλαύους δασκάλους. Να κανονισθούν δηλ. τα διδακτέα μαθήματα, να εξευρεθή ο χρόνος και το διδακτικόν προσωπικόν.

3) **Ζητήματα πολιτικά.** Είχαμε την εντύπωσιν ότι ο πόλεμος στην Ελλάδα θα διαρκούσε πολύ ακόμη. Εγώ τουλάχιστον, όπως μου είπε ο Κόκκαλης, περίμενα σοβαρές μεταβολές στα Βαλκάνια. Πώς; Μετά από την απόφασιν του Κ.Κ.Ε. να παραχωρήση «αυτονομία» στους σλαυοφώνους Έλληνες Μακεδόνες, μου είχε γίνει πια συνείδησις, ότι αυτό δεν ήταν τυχαίο, της σκέψεως και του κεφαλιού του Ζαχαριάδη, αλλά γενικώτερον σχέδιον, σχέδιον εκείνων που ερύθμιζαν τις τύχες όλου του Παραπετάσματος. Δι' αυτό περίμενα να ξεσπάση κάτι το σοβαρόν. Αφ' ετέρου ο Κόκκαλης σε μια συζήτησί μας πολιτική, περί των «δυσκολιών» που έφερεν ο Τίτο στα Βαλκάνια, μου έλεγε: «Δεν πρέπει να παραξενευτούμε. Θα δούμε καμιά μέρα, να ξεσηκωθούν οι Μακεδόνες όλοι, να

ιδρύσουν ίδιον κράτος, να υπερφαλλαγγισθή και να απομονωθή αυτό το τέρας ο Τίτο».

Και συνεχίζοντας πρόσθεσε: «Νομίζεις ότι θα τον αφίσουν έτσι;»

Σε άλλη μας συζήτησι μου είπε, όταν ήλθε ο Σλαύος εκπαιδευτικός να αναλάβη τα σλαυόφωνα παιδιά, τα εξής: «Πρόσεχε πολύ στις σχέσεις σου με αυτόν τον Σλαυομακεδόνα, διότι ενδεχόμενο να τον δούμε αύριο υπουργό της Παιδείας στην Μακεδονία», εννοούσε το «νέον Μακεδονικόν κράτος» που περιμέναμε να γίνη.

4) Σοβαράι ανησυχίαι των γονέων. Όταν έφυγαν τα παιδιά απ' την Ελλάδα, άρχισαν σιγά-σιγά οι γονείς να στενοχωρούνται και να ανησυχούν σοβαρά δια την τύχην των παιδιών τους. Είχαν φθάσει στην Ελλάδα, ως τα αυτιά των γονέων, ότι τα παιδιά κακοπερνούν. Ότι πέθαναν πολλά από τύφο. Ότι έγιναν πολλά δυστυχήματα. Ότι δεν μαθαίνουν γράμματα και τέχνες, αλλά Μαρξισμό και Πολεμική τέχνη. Είδαν με τα μάτια τους παιδιά που ήλθαν απ' τη Ρουμανία και Βουλγαρία να πολεμήσουν! Είχε περάσει χρόνος και δεν πήραν καθόλου γράμματα. Ένα κύμα λοιπόν διαμαρτυριών και φωνές απελπισίας έφθασαν στην ηγεσία του Κ.Κ.Ε. Και το Κομ. Κόμμα θορυβημένο ζητούσε από εμάς εξηγήσεις! Δεν έβλεπε ότι ήταν φυσικό να περιέλθουν τα παιδιά σ' αυτήν την κατάντια, αφού το ίδιο το κόμμα την εδημιούργησε.

Έπρεπε λοιπόν εμείς να βρούμε τρόπους προπαγάνδας να παρακάμψουμε τον φοβερόν αυτόν σκόπελον. Και ελήφθησαν σοβαρά μέτρα προπαγάνδας τα οποία απεκοίμισαν τους γονείς δια λίγους μήνες τουλάχιστον, διότι μετά από 3-4 μήνες έγινε η κατάρρευσις και ανετράπησαν όλα τα σχέδια των κουκουέδων.

Στην Ελλάδα και σ' όλον τον κόσμο, είχε ξεσηκωθεί η κοινή γνώμη δια το απαίσιο έγκλημα του παιδομαζώματος. Ο Κόκκαλης που παρακολουθούσε τα έξω του Παραπετάσματος πολιτικά ζητήματα, παρουσίασε έκδηλα σημεία ανησυχίας. Μολονότι δεν μας ανεκοίνωσε τίποτε, εννοούσαμε αρκετά καλά, ότι η διεθνής γνώμη ετάχθη σύσσωμη εναντίον μας δια την εγκληματικήν πράξιν του παιδομαζώματος. Όταν πήγα από την Πολωνία στη Βουδαπέστη κατόπιν εντολής του Κόκκαλη, βρήκα σωρείαν αλληλογραφίας ανεκτέλεστη· βρήκα χιλιάδες γράμματα από γονείς που ζητούσαν να μάθουν δια την τύχην των παιδιών τους. Τα γράμματα ήταν φορτωμένα με κατάρες δια εκείνους που πήραν τα παιδιά τους ακόμη και με οδηγίες να αντιστέκωνται τα παιδιά σε πιέσεις. Βρήκα αλληλογραφία από το Διεθνή Ερυθρό Σταυρό που ζητούσε παιδιά, ζητούσε πληροφορίες περί της τύχης αιχμαλώτων κ.λπ.

Μια καινούργια κατάσταση εδημιουργήθη με τα παιδιά που ήσαν στη Γιουγκοσλαβία, όπου ο Τίτο έκαμε δική του πολιτική. Δεν είχαμε πλέον εμείς κανένα δικαίωμα να ρυθμίζουμε τα ζητήματα των παιδιών που έμειναν εκεί.

Δια όλα τα ζητήματα και τις καταστάσεις που εδημιουργήθησαν έπρεπε να ληφθούν μέτρα αντιμετώπισεως. Να διαπλατυνθή το κεντρικόν όργανον με αρκετά πρόσωπα.

Το Κόμμα που ερύθμιζε τα ζητήματα της διοικήσεως, είχε τότε μερικούς εκπαιδευτικούς που ήλθαν από Αίγυπτον, Γαλλίαν, Ελβετίαν. Δεν είχε όμως την εμπιστοσύνην να αναθέση σοβαρούς τομείς διοικήσεως σε εκπαιδευτικούς που δεν είχαν «ευδόκιμη» κομμουνιστικήν υπηρεσίαν. Ήσαν στην διάθεσίν μας το καλοκαίρι του 1949 οι παρακάτω αρκετά καλοί εκπαιδευτικοί: 1) Ένας γυμνασιάρχης, που ήλθε από την Αίγυπτο. 2) Τρεις καθηγηταί. 3) Δύο παιδαγωγοί

(δάσκαλοι μετεκπαιδευθέντες στην Ελβετία). 4) Μία παιδαγωγός-Λογοτέχνης. 5) Δύο δάσκαλοι μετεκπαιδευθέντες στο Πανεπιστήμιον Αθηνών και άλλοι δάσκαλοι.

Μετά από εντολήν του Κόμματος καταργήθηκε η παλαιά επιτροπή και έγινε νέα, με τα εξής πρόσωπα και αρμοδιότητες:

- 1) Κόκκαλης, Πρόεδρος της Επιτροπής.
- 2) Μανούκας, Γραμματεύς της Επιτροπής.
- 3) Σικαβίτσας, υπεύθυνος των «σλαβομακεδόνων» μαθητών.
- 4) Έλλη Αλεξίου συγγραφέας περιοδικών του παιδομαζώματος.
- 5) Αθανασιάδης, δια την συγγραφήν βιβλίων.

Εκτός του Κόκκαλη οι υπόλοιποι 4, είχαμε το δικαίωμα και τις υποχρεώσεις να επιθεωρούμε εκ περιτροπής τους παιδικούς σταθμούς των χωρών του παραπετάσματος, να ρυθμίζουμε συνολικά τα εκπαιδευτικά φροντιστήρια και γενικά ζητήματα του παιδομαζώματος.

Δια τα ανωτέρω πρόσωπα της διοικήσεως (εκτός του Κόκκαλη) υπήρχε η εξής γνώμη του κόμματος:

1) **Διά τον Μανούκαν** δεν υπήρχε ουδεμία αντίρρησης, διότι ήταν γνωστός από την δράσιν του στην Ελλάδα. Είχε την σοβαρωτέραν πείραν του παιδομαζώματος δεδομένου ότι ήταν αρμόδιον πρόσωπον στην Ελλάδα, αλλά και γνώστης των πραγμάτων σ' όλο το παιδομάζωμα, όλων των χωρών.

2) **Διά τον Σικαβίτσαν** ουδεμία αντίρρησης διότι εστάλη από την ψευτοκυβέρνησι των συμμοριτών, μετά από υπόδειξι των «Σλαβομακεδονικών» οργανώσεων.

3) **Διά την Αλεξίου** κατ' αρχήν υπήρχαν μερικοί ενδοιασμοί διότι έμεινε στο Παρίσι και παρ' ότι την καλούσε το Κόμμα ηρνείτο να έλθη προσποιούμενη αρρώστεια. Όταν όμως ήλθε μετά από ένα χρόνο και επειδή ήταν μέλος του Κομ. Κόμματος και γνωστή διά την αριστεράν δρασιν της απεφασίσθη να προσληφθή μέλος. Και

4) **Διά τον Αθανασιάδην** υπήρχον κατ' αρχήν σοβαρές αντιρρήσεις. Ήλθεν από την Αίγυπτο, μάλλον δεν έζησε στην Ελλάδα και δεν εγνώριζεν ούτε την εκπαίδευσιν όπως ήταν τουλάχιστον στην Ελλάδα, ούτε τις ανταρσίες του Κομ. Κόμματος στην Ελλάδα. Και διά τούτο παρ' ότι ήλθεν ενωρίς δεν του ανετέθη υπεύθυνος δουλειά στην κεντρική διοίκησι. Του παρουσιάσθησαν άλλωστε και μερικά οικογενειακά ζητήματα που δεν του επέτρεπαν να φύγη εκ Ρουμανίας. Επενέβη όμως ο Ρούσσος, εβεβαίωσε ότι είχε δράσιν (ο Αθανασιάδης) στο Κίνημα Μέσης Ανατολής στην Αίγυπτο και έτσι προσελήφθη και ως μέλος του Κόμματος και ως μέλος της διοικήσεως. Δια δε τους άλλους δεν εγένετο καθόλου λόγος διότι δεν είχαν κομματικές περγαμηνές. Έτσι λ.χ. ο γυμνασιάρχης εστάλη σαν απλός δάσκαλος, δίπλα σε δοκίμους (Τελειοφ. Δημοτικού) δικούς μας, οι καθηγηταί και οι παιδαγωγοί πάλιν σαν δάσκαλοι.

Έναν μάλιστα καθηγητήν, τον Γ. Σκεπετάρην, τον λέγαμε κατά παραγγελίαν

«λάφυρο» διότι συνελήφθη αιχμάλωτος κ.λπ. άλλον, τον Λάμπρου, διότι τηρούσε μια στάσι αξιοπρεπή και καθαρά πατριωτική, βλέποντας τα παιδιά όλα σαν παιδιά Ελληνόπουλα και όχι Έλληνες και Σλαύους έφθασε στο σημείο αργότερα το Κόμμα να τον διαπομπεύση μπροστά στα παιδιά, με χυδαίες λέξεις.

Το κόμμα όμως είχε τον σκοπό του. Δεν ήθελε τέτοιους δασκάλους! Δεν του ταίριαζαν, δεν μπορούσαν τέτοιοι άνθρωποι ν' αποτελούν «εγγύησιν δια το μέλλον» των παιδιών και άλλους από αυτούς έστειλε φυλακή, άλλους στα εργοστάσια να μάθουν «γράμματα» και άλλους πέταξε στα σκουπίδια.

Μετά την ανασυγκρότησιν της Κεντρικής Επιτροπής του παιδομαζώματος, εδόθησαν οδηγίαι να γίνουν ανασυγκροτήσεις επιτροπών και στις χώρες του παραπετάσματος. Οι Σλαυόφωνοι εκπαιδευτικοί και γενικά τα στελέχη ελάμβαναν δραστήρια μέτρα δια την ανάπτυξιν της σλαβικής γλώσσης. Πρώτα άρχισαν να ξεχωρίζουν τα παιδιά απ' τους παιδικούς σταθμούς. Τα σλαυόφωνα παιδιά, έλεγαν, πρέπει να αποτελέσουν ξεχωριστές παιδοπόλεις με ξεχωριστό σύστημα εκπαιδεύσεως.

Στην «Ελεύθερη Ελλάδα» η ψευδοκυβέρνησις του Κ.Κ.Ε. είχε ανασχηματισθή, μπήκαν τώρα και σλαυόφωνες «υπουργοί» (Μιτρόφσκυ, Κώτσεφ).

Ο Μιτρόφσκυ, «υπουργός» σλαύος, επισκέπτεται το Παραπέτασμα και το παιδομάζωμα. Αντιπροσωπεία γυναικών σλαυοφώνων επισκέπτεται όλους τους παιδικούς σταθμούς όπου υπάρχουν σλαυόφωνα παιδιά και αναλύει σ' αυτά τις αποφάσεις του Κ.Κ.Ε. δια «αυτονομία» της Μακεδονίας. Τα παιδιά νομίζουν ότι είναι πλέον ανεξάρτητα και αρχίζουν να αποστρέφονται δασκάλους και παιδιά Ελληνόφωνα. Δια το παραμικρόν παράπονον, εφοβέριζαν: «Καθήστε καλά, διότι θα γράψουμε στο Μιτρόφσκυ».

Εις γενικές συνελεύσεις όπου εγένοντο ακόμη μικταί (Ελληνόφωνα και σλαυόφωνα) επιζητούν τα σλαυόφωνα παιδιά, να καλύπτουν τις συζητήσεις με θέματα σλαβικά. Η παραμικρή διδασκαλία που είχε γενικό χαρακτήρα, μπορούσε να γίνη αφορμή μεγάλου «σκανδάλου» να προκληθούν γενικές συνελεύσεις δια να φθάσουν μέχρι την Ελλάδα τα παράπονα!

Παρέστην μάρτυς σε μια γενική συνέλευσι μαθητών σλαυοφώνων στη Βουδαπέστη. Εις αυτήν θέμα ήταν μια φράσις ενός Έλληνος καθηγητού του κ. Λάμπρου. Αυτός ωμίλησε γενικά σαν σε παιδιά της Ελλάδος. Δεν έκαμεν καμμιά νύξι περί «Σλαυομακεδόνων» ή στο κάτω-κάτω και Ελλήνων. Το αποτέλεσμα ήταν να προκληθή γενική συνέλευσις άνω των 400 παιδιών, να έλθουν στελέχη και όλοι μαζί μαθηταί και προσωπικόν ζητούσαν... να σταυρώσουν τον καθηγητή τους!

Ακόμα δεν επέτρεπαν οι σλάβοι να υπάρχη στους σταθμούς τους κανένα άτομον εκ των Ελληνοφώνων. Σαν ήθελε να είναι κάποιος δάσκαλος εκεί, έπρεπε να ξέρη ή αν δεν ξέρη, να μάθη σλαβικά.

Νέαι βάσεις, εκπαίδευσις και διαπαιδαγώγησις

Μετά την ανασυγκρότησιν της κεντρικής επιτροπής η οποία απεφασίσθη στο εξής να λέγεται «επιτροπή βοηθείας στο παιδί» (ΕΒΟΠ) ετέθησαν προς συζήτησιν διάφορα θέματα. Αργότερα έγινε και λεπτομερής καταμερισμός όλης

της δουλειάς, αλλά στο τέλος Αυγούστου η επακολουθήσασα κατάρρευσις ανέστειλε και πολλά από αυτά ανέτρεψε.

1) Η λειτουργία του γραφείου διεχωρίσθη σε 4 βασικά τμήματα α) Τμήμα υποθέσεων με τις επιτροπές των χωρών του Παραπετάσματος, β) Τμήμα αλληλογραφίας με την Ελλάδα (γονείς παιδιών), γ) Τμήμα σχέσεων της επιτροπής μας με τον διεθνή Ερυθρόν Σταυρόν και Ερ. Σταυρόν Γιουγκοσλαβίας και δ) τμήμα λογοκρισίας. Όλη η αλληλογραφία των παιδιών που ήρχετο από την Ελλάδα, έπρεπε να λογοκρίνεται και ανάλογα να δίδεται ή να καταστρέφεται (αργότερα θα γράψω δια τα πορίσματα αυτού του ελέγχου).

2) Απεφασίσθη να εκδοθούν δύο περιοδικά. Ένα διά το διδακτικό προσωπικό (με τίτλον «Εκπαιδευτικόν δελτίον») και ένα διά τα παιδιά («Αετόπουλα»).

Το εκπαιδευτικόν δελτίον κατ' αρχήν εγράφη από εμάς, τα μέλη της αντρικής διοίκησης τα δε «Αετόπουλα» από συνεργείο εκπαιδευτικών, υπό την διεύθυνσιν της Έλλης Αλεξίου.

Διά τα σλαυόφωνα απεφασίσθη να εκδίδωνται τα ίδια περιοδικά σε σλαβική γλώσσα αλλά και με θέματα ανεξάρτητα.

3) Απεφασίσθη να ενταθή η προπαγάνδα διά των Ραδ. σταθμών των χωρών του παραπετάσματος. Ζητήσαμε και μας εδόθη ειδική «ώρα του παιδιού». Στις εκπομπές αυτές μιλούσαν κυρίως παιδιά ειδικά εξασκημένα. Είναι γνωστά, ο «Σκαλιστήρης» στην Βουδαπέστη ή ο «Τάκης» στο Βουκουρέστι κ.ο.κ. απ' τα στόματα των παιδιών αυτών ελέγοντο σχεδιασμένα από παιδαγωγούς υβρεολόγια εναντίον κάθε ιερού και οσίου της πατρίδος.

4) Τις χώρες του Παραπετάσματος περιήρχετο ένα λεγόμενον «καλλιτεχνικόν συγκρότημα παιδιών και κοριτσιών». Το συγκρότημα αυτό ήταν κατασκευάσμα της κομμουνιστικής κοινότητος Μπούλκες και είχε αποκλειστικόν σκοπόν να προπαγανδίζει με τραγούδια, σκετς και θεατρικές παραστάσεις τα «κατορθώματα» των συμμοριτών. Τα παιδιά αυτά είχαν δηλητηριασθή τόσο, ώστε όλη η συζήτησίς τους, τραγούδι και ζωή, δεν ήταν τίποτε άλλο από μίσος κατά της Ελλάδος. Στην πορεία της δράσεώς του, εξέλεξε τα πιο καλά παιδιά απ' το παιδομάζωμα, ώστε να γίνη πραγματικό θεατρικό συγκρότημα. Περιήλθε όλες τις χώρες του Παραπετάσματος ήλθε και στην «ελεύθερη Ελλάδα». Τα έξοδα των μετακινήσεών του ήταν πάρα πολλά. Όλα τα επλήρωναν τα Κομμ. Κόμματα των χωρών του Παραπετάσματος.

5) Απεφασίσθη να εκλαϊκευθή η υπόθεσις του παιδομαζώματος σε Έλληνες και ξένους, με την έκδοσιν ενός βιβλίου προπαγανδιστικού. Η επιτροπή μας και ιδιαίτερα ο Κόκκαλης, κατέβαλε πάρα πολλές προσπάθειες δια να παραστήσουμε τη ζωή των παιδιών παραδεισένια, δια να εξαπατήσουμε την κοινή γνώμη είτε στην Ελλάδα είτε σ' όλον τον κόσμον.

Το βιβλίο αυτό εγράφη από εμάς και τυπώθηκε στην Πράγα σε Ελληνική, Γαλλική και Αγγλική γλώσσα! Έφερε τον τίτλον «Για το λαό μας, για την διεθνή κοινή γνώμη»

6) Ελήφθησαν ωρισμένες αποφάσεις δια την λειτουργία των σχολείων μας. Όπως γράψαμε και σε προηγούμενο κεφάλαιο, τα σχολεία μας διαλύθηκαν και συνεγχωνεύθησαν με τα ξένα. Το κόμμα όμως απεφάσισε να διδάσκωνται στα

παιδιά λίγη ανάγνωση, λίγη γεωγραφία και λίγη ιστορία σε ξεχωριστές ώρες, ώστε να διασκεδασθή και να καλυφθή η προσπάθεια πλήρους αφελληνισμού των Ελληνοπαίδων (σε ειδικό κεφάλαιο θα αναλύσουμε το περιεχόμενο αυτών των μαθημάτων). Εδόθησαν λοιπόν στις επιτροπές των χωρών του Παραπετάσματος οδηγίες πολυγραφημένες δια την εξοικονόμηση χρόνου ως και οδηγίες δια την διδασκαλίαν των 3 μαθημάτων. Συγχρόνως αποφασίσθη να λειτουργήσουν σε κάθε χώρα εκπαιδευτικά φροντιστήρια δια να ανυψωθή κάπως το ποιόν του διδακτικού προσωπικού. Δια τους «Σλαυομακεδόνας» ελήφθησαν ιδιαίτερες αποφάσεις σχετικά με την γλώσσα και τα μαθήματά τους έτσι ώστε να μη πληγωθή το «εθνικόν» τους φιλότιμον. Ο Κόκκαλης έδωσε ειδικές οδηγίες, ώστε να ενταθή η εκμάθησις της ρωσικής γλώσσης απ' τα Ελληνόπουλα και αν είναι δυνατόν ιδιαιτέρως.

7) Μέχρι του θέρους του 1949 πολλές χώρες καθυστέρησαν εις ωρισμένα προβλήματα των παιδιών, ενώ όλες κατέβαλαν πλουσίους κόπους δια την πολιτικήν Μαρξιστικήν μόρφωσιν. Δεν έδειξαν προθυμίαν εις ζητήματα διατροφής, ενδυμασίας, υγιεινής περιθάψεως κ.λπ. και δια τούτο αποφασίσαμε να κάμωμεν συνδιάσκεψιν από αντιπροσώπους Έλληνες και ξένους, στην Πολωνία. Εκλέξαμε την Πολωνίαν δια να ιδούν και οι άλλοι αντιπρόσωποι, ότι στην Πολωνία η ζωή των παιδιών ήταν καλή. Αποφασίσθη λοιπόν η συνδιάσκεψις να γίνη σε μια παιδόπολι της Πολωνίας ονομαζομένην Σολίτσε-Ζδρούι. Είχαμε αρκετά καλά ετοιμασθή και προσδιωρίσαμε την ημέρα της συνδιασκέψεως. Ξεκίνησαν άλλοι αεροπορικώς και άλλοι σιδηροδρομικώς, να μεταβούν στην συνδιάσκεψιν. Ένα όμως τηλεγράφημα που μας έστειλε η Κόμινφορμ απ' το Βουκουρέστι ανέβαλε την συνδιάσκεψιν. Ήταν ακριβώς η ημέρα της καταρρεύσεως του συμμοριτισμού στην Ελλάδα. Η Κόμινφορμ παρακολουθούσε άγρυπνη την εξέλιξι των γεγονότων της Ελλάδος και ειδοποίησε και μας να αναβάλουμε την περίφημη συνδιάσκεψιν. Έτσι επί τη ευκαιρία της «λήξεως» του συμμοριτισμού εματαιώθη και η συνδιάσκεψίς μας.

Αποστολή παιδιών στην Ανατολική Γερμανία

Στην Βουδαπέστη όπου έμεινα 10 μήνες εκτός της υπηρεσίας που είχα στην κεντρική επιτροπή, ήμουν επιφορτισμένος να ρυθμίζω και ζητήματα παιδιών που ήρχοντο εξ Αλβανίας αεροπορικώς. Λόγω των εμποδίων που παρενέβαλλε η Γιουγκοσλαβία δεν ήταν δυνατόν να γίνωνται μεταφορές μέσω της χώρας αυτής. Και ως εκ τούτου κάθε μεταφορά από την Αλβανίαν στην Ουγγαρίαν εγένετο αεροπορικώς δια ρωσικών μεταγωγικών αεροπλάνων. Τα παιδιά που ήρχοντο εξ Αλβανίας προήρχοντο όχι εκ του παιδομαζώματος του 1948 αλλά από παιδιά που άρπαξαν οι συμμορίτες ή οι λεγόμενες «ανταρτοομάδες» που δρούσαν στο εσωτερικό της Ελλάδος, και τα προωθούσαν στην Αλβανία. Από εκεί αεροπορικώς εστέλλοντο στην Βουδαπέστη σ' εμάς και εμείς οργανώναμε αποστολές σ' άλλες χώρες του Παραπετάσματος. Είχεν μεταβληθή λοιπόν η Βουδαπέστη σε σταθμό διερχομένων παιδιών, του οποίου η λειτουργία είχαν ανατεθή σε μένα. Έφεραν παιδιά κυρίως από την Ήπειρον, Ρούμελην και Θεσσαλίαν. Τα παιδιά αυτά όταν έφθαναν εκεί, ήσαν κυριολεκτικά ράκη από τις κακουχίες των διαδρομών. Επέρασαν λοιπόν πολλές εκατοντάδες παιδιών απ' τα χέρια μου. Μία αποστολή τέτοιων παιδιών οργανώθη δια την Ανατολικήν Γερμανίαν.

Η Γερμανία μέχρι του θέρους του 1949 δεν εδέχθη ή δεν επιέσθη να δεχθή παιδιά εξ Ελλάδος. Το θέρος όμως του 1949 ανέλαβε να δεχθή ως 300 μόνον παιδιά συμβολικώς. Και εστάλησαν περί τα μέσα ή τέλη Ιουλίου 1949. Μάλιστα οι

κομμουνιστικές οργανώσεις της νεολαίας της Αν. Γερμανίας, ωργάνωσαν προς τιμήν των παιδιών, θεαματική υποδοχή. Τα παιδιά αυτά σύμφωνα με διαταγήν του Κόκκαλη ήσαν ηλικίας 8 έως 14 χρονών. Υπήρχαν όμως περιπτώσεις παιδιών-αδελφών μικρής και μεγάλης ηλικίας και δεν εδέχθη να διαχωρίσω αδέρφια, παρεσπώνδησα στην διαταγή του Κόκκαλη και έστειλα αδέρφια ηνωμένα, εκτός μιας εξαιρέσεως συμπτωματικής. Επίσης κατόπιν διαταγής του Κόκκαλη τα παιδιά που εστάλησαν στη Γερμανία, ήσαν όλα Ελληνόφωνα και ούτε ένα σλαυόφωνο, πράγμα δια το οποίον παραπονέθησαν οι «σλαυομακεδόνες». Από τις εκθέσεις που μας έστειλαν οι υπεύθυνοι, τα παιδιά κακοπέρασαν από έλλειψη τροφίμων. Δεν υπήρχε κρέας, ψωμί και φρούτα. Αντί ψωμιού έτρωγαν πατάτες.

Στην Γερμανία εστάλησαν αργότερα αρκετές εκατοντάδες παιδιών από την Βουλγαρία. Τον Μάιον του 1950, λόγω του ότι στη Βουλγαρία είχε επιδεινωθή η κατάσταση των παιδιών από επισιτιστικής κυρίως καταστάσεως, απεφασίσθη απ' τα κομμουνιστικά κόμματα να μεταφερθή μεγάλος αριθμός παιδιών στην Γερμανία και Ρουμανία, πράγμα που έγινε διαρκούντος του έτους 1950.

Ο Κόκκαλης έδειχνε ιδιαιτέραν συμπάθειαν προς την Ανατ. Γερμανίαν, δι' αυτό ήθελε να στείλη εκεί παιδιά «έξυπνα» καθώς έλεγε. Και χαρακτήριζε τα παιδιά αυτά, ως «παιδιά προνομιούχα».

Και κατάσκοπος

Η πιο «τιμητική» δουλειά που μου ανετέθη απ' το Κ.Κ.Ε. καθ' ον χρόνον ήμουν στην Ουγγαρία, ήταν μια κομματική «αποστολή». Μου ανέθεσε καθήκοντα «Κοβάρχη», γραμματέα δηλ. των κομματικών μελών που ήσαν στην Βουδαπέστη και στους παιδικούς σταθμούς. Αλλά το πιο τιμητικόν ήταν τούτο. Μου διέγραψαν ως σοβαρά καθήκοντα:

- 1) Να ανακαλύψω και να παρακολουθώ παλαιούς Έλληνες που τυχόν βρίσκονταν στην Ουγγαρία και ιδιαιτέρως στην Βουδαπέστη
- 2) Να ανακαλύψω μίαν μεγάλην Ελληνικήν Βιβλιοθήκην που ήταν κρυμμένη στην πόλι της Βουδαπέστης,
- 3) Να παρακολουθώ δύο πρόσωπα, το ένα δια τυχόν ύποπτες κινήσεις του και το άλλο να το παρακολουθώ να μη του συμβή τίποτε κακό.

Τα πρόσωπα αυτά ήσαν:

- 1) Ο Βασίλειος Τζήμας ή Σαμαρινιώτης και
- 2) ο Κόκκαλης.

α) Άρχισα λοιπόν απ' το πρώτον. Λαγωνικά δι' ανακάλυψιν δεν είχα σύμφωνα όμως με τις ειδικές οδηγίες του κόμματος, άρχισα απ' τις εκκλησίες. Σαν παλαιοί Έλληνες αυτοί, πρέπει, έλεγα, να εκκλησιάζωνται· εμείς οι «Νεοέλληνες» δεν είχαμε καμιά σχέση με τις εκκλησίες και με το «κόμμα» τους. Έμαθα ότι στο κέντρον της Βουδαπέστης ήταν ένα μικρό εκκλησάκι και τράβηξα κατ' ευθείαν, χωρίς να είναι ημέρα εορτής. Πήγα λοιπόν στο εκκλησάκι και μόλις μπήκα μέσα, βρέθηκα αντιμέτωπος μ' έναν ολόξανθον ιερωμένον.

Σπινθηροβολούσαν τα μάτια του! Άρχισε να με βομβαρδίζει σε διάφορες γλώσσες! Αγγλικά, Γερμανικά, Αράβικα, Γαλλικά! Στα τελευταία συνεννοηθήκαμε. Μου λέγει αμέσως: «Είσαι κατάσκοπος! αυτή την ώρα δεν έρχονται οι άνθρωποι για προσευχές! Κάτι ψάχνεις να βρης, εδώ δεν υπάρχει εκείνο που ζητάς!!!» Έφυγα χωρίς να βγάλω τσιμουδιά, ντροπιασμένος απ' την γκάφα μου. Ρώτησα γείτονες Ούγγρους διά τον ιερωμένον αυτόν και με επληροφόρησαν με ευκολίαν: «Είναι Ρώσος, μπολσεβίκος κατάσκοπος, ντυμένος ράσα», μου είπαν. Και έφυγα όχι ντροπιασμένος πλέον, αλλά κατατρομαγμένος από τον ιερωμένον, θηρίο.

Μου υπέδειξαν, ότι ακριβώς κοντά στο Δούναβι, ήταν μια ορθόδοξη εκκλησία. Και την Κυριακή πρωί-πρωί τράβηξα διά τη θεία λειτουργία. Πήγα και δεν υπήρχε κανείς απ' το εκκλησίασμα, εκτός ενός Ούγγρου παπά και ενός Έλληнос κανδηλανάφτη, ο οποίος δεν άκουε. Όταν τέλειωσε η λειτουργία, απελπισμένος διότι δεν έκαμα τίποτα, γύρισα να φύγω. Στην έξοδο της εκκλησίας με κτύπησαν στον ώμο δύο κύριοι. «Τι κάνεις εδώ;» Μ' ερώτησαν. Ήλθα να εκκλησιασθώ, τους απήντησα. «Και δε φοβάσαι; Και εμείς είμαστε Έλληνες, που βρεθήκαμε εδώ. Σπουδάζουμε κτηνιατρική, μου λένουν, αλλά δεν τολμάμε να μπούμε ούτε στην εκκλησία, διότι κάτι αριστεροί που ήλθαν τώρα μας παρακολουθούν!! Και δεν ξέρουμε τι να κάνουμε! Θέλουμε να φύγουμε διά την Ελλάδα, μα ποιος ξέρει αν θα φθάσουμε, να ιδούμε πατρίδα!»

Πήγαμε πιο πέρα, τινάξανε τις τσέπες τους, εξοικονόμησαν λεπτά διά μια μύρα, με κέρασαν από «αλληλεγγύη» και χωριστήκαμε! Και έτσι έφυγα και απ' εκεί άπρακτος. Το μόνο που ανεκάλυπα ήταν ότι βρήκα δύο Έλληνες σκλάβους, που αγωνίζονταν να βρουν τρόπον διά να γυρίσουν στην πατρίδα τους

β) Διά την βιβλιοθήκη, έφαχνα, έφαγα τον τόπο, μα δεν ημύρεσα να ανακαλύψω απολύτως τίποτε.

γ) Στα πρόσωπα Σαμαρινιώτης και Κόκκαλης, πάλαιψα φοβερά. Ο Σαμάρινιώτης άλλοτε μέλος του Στρατηγείου του ΕΛΑΣ και σύνδεσμος του ΕΑΜ στον Τίτο, είχε έλθει σε μεγάλη διάστασι με το Κ.Κ.Ε. Τον είχανε υπό περιορισμόν στο Μπούλκες της Γιουγκοσλαβίας. Απ' εκεί όπως έμαθα εδραπέτευσε, άλλοι λένε ότι τον έστειλε το κόμμα στην Ουγγαρία, μα εκεί τον κλείσανε σ' ένα ψυχιατρείο. Διά πρώτη φορά επρόκειτο να τον γνωρίσω. Και επρόκειτο τώρα να τον παρακολουθήσω!

Με το πρόσχημα λοιπόν ότι θέλω να τον συνοδεύω στο Νοσοκομείο και κάποτε-κάποτε να του δίνω και χαρτζιλίκι, πήγα και τον γνώρισα. Ομολογώ, ότι βρέθηκα μπροστά σε μια κομμουνιστική προσωπικότητα! Το μόνο που απεκόμισα όσες φορές πήγα και τον έβλεπα ήταν τούτο: Ότι όχι μόνον δεν ήθελα να πηγαίνω, αλλά απεναντίας επιζητούσα να πηγαίνω πολύ συχνά να με διδάσκη. Επρόκειτο περί ανθρώπου που αιχμαλωτίζει και δεν αιχμαλωτίζεται.

Πήγα στο κόμμα και κατέθεσα την εντολήν: «Παραιτούμαι της αποστολής. Παντού με ψώνισαν και πουθενά δεν ψώνισα», είπα.

δ) Δια τον Κόκκαλη δεν είπα στο Κόμμα τίποτα, διότι ήταν προϊστάμενός μου και μολονότι ήμουν οχυρωμένος πίσω απ' την κομματική μου ιδιότητα και δεν ήταν εύκολο να μου βάλη χέρι, εντούτοις απέφυγα να ειπώ στο κόμμα κάτι τι, από φόβο παρεξηγήσεως.

Ο «σοφός» καθηγητής

Το κόμμα, επειδή ήμουν στενός συνεργάτης του Κόκκαλη, ιδιαίτερός του δια μεγάλο χρονικό διάστημα, ήθελε να τον προσέχω! Όχι δια κακό, αλλά δια καλό! Να τον προφυλάω όσο μπορώ από στενοχώριες, διότι ήταν καρδιακός, να τον απαλλάσσω από δουλειές που ημπορούσα, να μη κουράζεται κ.λπ. Μάλιστα μου είπαν ρητά: «Μετά το θάνατο του Γληνού, ο Ζαχαριάδης έχει τοποθετήσει τον Κόκκαλη στη θέσι του». Ο Ζαχαριάδης επαινούσε πάρα πολύ τον Κόκκαλη. Δεν ξέρω από που προήρχετο αυτή η αγάπη, αλλά και ο Κόκκαλης επαινούσε τον Ζαχαριάδη, λέγοντας ότι μετά τον θάνατο του Δημητρώφ, ο Ζαχαριάδης έρχεται πρώτος. Έτσι λοιπόν έβγαλα το συμπέρασμα ότι η «Αλεπού επαινούσε την Κουκουβάγια, διότι και η κουκουβάγια επαινούσε την Αλεπού».

Ήταν εποχή που η θρησκεία της προσωπολατρίας και της σκοπιμότητος, δια τους Έλληνες ηγέτες της «επαναστάσεως» είχε υπερβή τα όρια της «ελεύθερης Ελλάδας» και αγκάλιαζε όλο το Παραπέτασμα. Ο κόσμος στο παραπέτασμα χωρίς να έχη πραγματική ιδέα δια την Ελληνική ανταρσία επρόφερε με θαυμασμό το όνομα του Μάρκου. Έτσι είχε δασκαλευθή από το κόμμα. Αλλά ο Μάρκος ήταν στρατιωτική φυσιογνωμία. Έπρεπε ο κόσμος να μάθη και την πολιτική φυσιογνωμία. Ίσως λοιπόν έπρεπε να είναι τέτοια, ο Κόκκαλης και αν δεν ήταν πραγματικά θα έπρεπε να καλλιεργηθή δια προπαγάνδας. Σε μια Πρεσ-Κόμπερανς που έδωσε σε ξένους δημοσιογράφους δια το «Ελληνικό κίνημα» εδημοσιευθησαν φωτογραφίες του όπως συνήθως, αλλά και εγκώμια σαν τούτο: «Ο σοφός καθηγητής Κόκκαλης εις την πρωτεύουσάν μας». Κι ενώ την άλλη ημέρα ο ίδιος δυσανασχετούσε διότι δεν ήταν καλές οι φωτογραφίες του στις εφημερίδες, αντιπαρήλθε εκείνο το «σοφός». Φαίνεται ότι και ο ίδιος δεν αμφέβαλλε περί της «σοφίας» του.

Αυτά τα σημάδια σοφίας, πολιτικής διορατικότητας, ψυχολογικής διαγνώσεως και πλείστα άλλα, τα οποία —κατά τον εαυτόν του πάντοτε— τον κοσμούσαν, μας έδωσαν την δυνατότητα να καταλάβουμε —αλλά εν κρυπτώ— το πολιτικό «θηρίο» που είχαμε μπροστά μας. Δεν εχρειάσθη ούτε σοφία, ούτε πολιτική διορατικότης, ούτε ψυχολογική διαίσθησις να βγάλουμε κι εμείς τα αναγκαία συμπεράσματα, ότι: έναν άνθρωπο που θέλει να λέγεται διανοούμενος, αν δεν τον κοσμή η στοιχειώδης μετριοφροσύνη δεν είναι ούτε κοινός άνθρωπος. Πόσο μάλλον, πολιτικός, ψυχολόγος και... «σοφός»

Αλλά ας έλθουμε και στην παιδεία του παιδομαζώματος, να ιδούμε τον «υπουργό» και από ιστορικής πλευράς.

Το καλοκαίρι του 1949 συνεδριάζαμε στο γραφείον μας. Είχαμε ως θέμα συζητήσεως: «Ποια ιστορία πρέπει να διδάσκωνται τα παιδιά». Ανεπτυχθησαν οι απόψεις της Αλεξίου και του γράφοντος. Η Αλεξίου, υπεστήριζε έντονα, ότι το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας που πρέπει να διδαχθούν τα παιδιά, θα πρέπει να το καλύπτει η ιστορία της Ελλάδος (αρχαία, νεώτερη κ.λπ.) και ένα μικρό μέρος η ιστορία άλλων λαών. Ο «υπουργός» σαν ιστορικός εξανέστη: «... Τι λες; Ποιά ιστορία; Πού την βρήκαμε εμείς την ιστορία, αν εξαιρέσης εκείνο το κομματάκι (κι έκανε ένα μορφασμό) του αιώνα του Περικλή; Πού έχουμε εμείς αλλού ιστορία;...».

Έτσι έβαλε την σφραγίδα του και στην ιστορία. Και όλα καλά και προ παντός «σοφά».

ΜΕΡΟΣ Β'
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Γενική κινητοποίησης του έθνους διά το έγκλημα

Ταυτόχρονα με τα γεγονότα του παιδομαζώματος υπό των συμμοριτών, στην Ελλάδα και στον Ελεύθερον κόσμον διεξάγονταν ένας άλλος φοβερός αγών, δια την επιστροφήν των παιδιών που αρπάχτηκαν και την διάσωσιν των άλλων που απέμειναν.

Τα γεγονότα αυτά που συνεκίνησαν όλον τον πολιτισμένο κόσμο είναι ανάγκη να εκθέσωμεν σε ιδιαίτερον μέρος του βιβλίου μας.

Όταν εγίνετο το παιδομάζωμα, δεν ήμουν καθόλου σε θέσι να συλλάβω το βαθμό της αναταραχής που έγινε σ' όλη την Ελλάδα εξ αιτίας της αρπαγής των παιδιών. Διαισθανόμουν την ενοχήν του Κ.Κ.Ε. και όλων μας που βοηθήσαμε τότε στο έγκλημα, αλλά λόγω της θέσεώς μου, δεν ημπορούσα να καταλάβω ποίαν εκτασιν θα έπαιρναν οι διαμαρτυρίες του Ελληνικού λαού και του Έθνους ολοκλήρου.

Όταν αργότερα ευρέθην στο Παραπέτασμα, άρχισα να εννοώ κάλλιστα το ξεσήκωμα της Ελλάδος, απ' την ίδια την προπαγάνδα που ξεσήκωσαν οι Κομμουνιστικές οργανώσεις του εξωτερικού. Άρχισαν λ.χ. να διαδίδωνται, ότι ο στρατός στην Ελλάδα κάνει «παιδομάζωμα», ότι η Βασίλισσα (και έλεγαν τόσες και τόσες βρωμερότητες) «συνεκέντρωσε τα παιδιά σε στρατόπεδα και τα κάνει Γενιτσάρους», ότι «συγκέντρωσαν με τη βία παιδιά, τα μετέφεραν στις πόλεις όπου άλλα πεθαίνουν στα σοκάκια και άλλα πουλήθηκαν σαν δουλάκια!» Ότι «πείνα, καταστροφή και θάνατοι θερίζουν τα παιδιά». Πολλά από αυτά διδάσκοντο ως μάθημα στα παιδιά του παιδομαζώματος, με σκοπόν να προκαλέσουν το μίσος τους εναντίον της Ελλάδος και να δημιουργηθή «συμπόνοια» προς τα «δυστυχισμένα ελληνόπουλα που δεν πρόλαβαν να φύγουν και να σωθούν». Εκ τούτου κατάλαβα αρκετά καλά, ότι ξεσηκώθηκε όλη η Ελλάδα να προστατεύση τα παιδιά που δεν προλάβαμε να αρπάξουμε εμείς.

Εν τω μεταξύ με διέταξαν να κρύψω 2.000 παιδιά στην Πολωνία. Απ' την ώρα που μου ανεκοίνωσαν τούτο κατάλαβα πολύ καλά, ότι θα έχη πλέον ξεσηκωθή όχι μόνον η Ελλάδα, αλλά και ο κόσμος ολόκληρος. Δεν είχε άλλο νόημα η απόκρυψις αυτή.

Και όταν αργότερα άρχισαν να καταφθάνουν κατά χιλιάδες γράμματα των γονέων προς τα παιδιά τους, εκεί πλέον εφάνη όλη η κατακραυγή όχι μόνον του «μοναρχοφασισμού» αλλά και των ίδιων των γονέων, τους οποίους ξεγέλασαν ή τους εβίασαν και πήραν τα παιδιά τους. Επί πλέον άρχισαν να καταφθάνουν αιτήσεις των γονέων μέσω του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, με τις οποίες ζητούσαν να αποδοθούν τα παιδιά τους, που αρπάχθηκαν. Συγχρόνως μαθαίναμε ότι ο Ο.Η.Ε. ασχολείται με την κατάστασιν της Ελλάδος και του παιδομαζώματος.

Η υπόθεσις του παιδομαζώματος δεν έγινε μόνον υπόθεσις της Ελλάδος, αλλά όλου του πεπολιτισμένου κόσμου. Στις ξένες Βουλές και Γερουσίες ήταν έντονες οι διαμαρτυρίες και οι καταδίκες του εγκλήματος. Ο ξένος τύπος ασχολήθηκε δια μακρών με την βάρβαρη αυτή πράξιν εναντίον του ανθρωπισμού. Η διεθνής

κοινή γνώμη ετέθη συμπαθώς στο πλευρόν της πληγείσης Ελλάδος και εστιγμάτισε την απαισίαν πράξιν. Και επάνω από όλα, έγινε κατ' επανάληψιν αντικείμενον μακράς συζητήσεως και πραγματικής μάχης στα Ηνωμένα Έθνη και στην επιτροπή του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού.

Τα διαδραματισθέντα γεγονότα έφθαναν στο Παραπέτασμα με μεγάλη μυστικότητα και μυστήριον εκάλυπτε τις σχετικές αποφάσεις των κομμουνιστικών κομμάτων του Παραπετάσματος

Τα ανώτερα όμως στελέχη του Κ.Κ.Ε. που εκινούνται στο Παραπέτασμα, οι λεγόμενοι «πρεσβευταί» του Κ.Κ.Ε. στο Παραπέτασμα, ο Κόκκαλης ο οποίος χειρίζετο το όλο ζήτημα του παιδομαζώματος και ο γράφων επληροφορούμεθα τα γεγονότα που διεδραματίζοντο στις συσκέψεις και στα συνέδρια.

Θα εξιστορήσουμε σε γενικές γραμμές πώς είδαμε την μακροχρόνια αυτή πολιτική μάχη δια την απόδοσιν των αρπαγέντων παιδιών.

Εκτός των διαμαρτυριών τις οποίες έκαμε σύσσωμος ο Ελληνικός λαός ασχέτως τάξεως και κοινωνικής αποχρώσεως, η Ελληνική Κυβέρνησις μόλις εξεδηλώθη το παιδομάζωμα, κατήγγειλε την πράξιν αυτήν στην Βαλκανική επιτροπή του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ), η οποία, ως επληροφορήθη, όταν ευρισκόμεν στη Γιουγκοσλαβία, επελήφθη αμέσως της εξετάσεως του σοβαρού τούτου προβλήματος. Το πόρισμα δε της επιτροπής περιελάμβανε τα εξής γενικά σημεία:

«Η διενεργουμένη απαγωγή των παιδιών αποτελεί σχέδιον, σκοπός του οποίου είναι η μετάδοσις εις τα Ελληνόπαιδα της κομμουνιστικής ιδεολογίας και η καταστροφή της Ελληνικής φυλής. Η πράξις αυτή αποτελεί αδίκημα γενοκτονίας Η δε κατακράτησις αυτών από τα κράτη που κρατούν τα παιδιά αποτελεί πράξιν αντίθετον προς τας γενικώς παραδεδεγμένας περί ηθικής αρχάς εις τας διεθνείς μεταξύ των κρατών σχέσεις».

Η απόφασις αυτή της Βαλκανικής επιτροπής κοινοποιήθη στην Ελληνική Κυβέρνηση, την Βουλγαρίαν, Γιουγκοσλαβίαν και Αλβανίαν.

Η Ελληνική Κυβέρνησις διεμαρτυρήθη τηλεγραφικώς σε όλες τις χώρες του Παραπετάσματος και εξήτει εν ονόματι των στοιχειωδών περί ανθρωπισμού και των κυριαρχικών δικαίων, την παλινόστησιν όλων των απαχθέντων Ελληνοπαίδων.

Ήταν Ιούνιος 1948. Περιώδευα το Παραπέτασμα, όταν έφθασαν οι διαμαρτυρίες αυτές της Ελληνικής Κυβερνήσεως. Αντελήφθη καλώς το πνεύμα που επικρατούσε στα συνεργαζόμενα κομμουνιστικά κόμματα υπό την αιγίδα της Κόμινφορμ. Είχα σχηματίσει την πεποίθησιν, ότι όλες αυτές οι διαμαρτυρίες θα αποβούν επί ματαίω, διότι ούτε κατά διάνοιαν υπήρχε πρόθεση αποδόσεως των παιδιών, τα οποία άλλωστε μόλις προ 4 μηνών είχαν απαχθή.

Όλες οι Κυβερνήσεις, ως ήταν επόμενον, έδωσαν αρνητικήν απάντησιν· μερικάί δε έκαμαν και επίθεσιν εναντίον της Ελλάδος, ότι δήθεν «συκοφαντούνται» διά πράματα που ούτε έκαμαν (!) και ούτε γνωρίζουν!

Η Ουγγαρία ειρωνεύθη την Ελληνικήν Κυβέρνησιν. Απήντησε, ότι δεν πρόκειται περί απαγωγής παιδιών, αλλά περί «απορφανισθέντων συνεπεία των επιχειρήσεων, τας οποίας διεξάγει ο στρατός στην Ελλάδα». Και επί πλέον ότι,

«εμπνεομένη» και αυτή από τις ίδιες αρχές του «ανθρωπισμού» όπως η Ελληνική Κυβέρνησις, «αδυνατεί» να ικανοποιήση το Ελληνικόν αίτημα!

Η Γιουγκοσλαυία επικαλεσθείσα τις ανώμαλες στην Ελλάδα περιστάσεις, λόγω των πολεμικών συνθηκών, ισχυρίσθη ότι παρείχεν απλώς άσυλον στα παιδιά αυτά, τα οποία δεν «ημπορούν να επιστρέψουν εις την Ελλάδα, εφ' όσον δεν μεταβληθούν αι εν Ελλάδι συνθήκαι».

Η Πολωνία μέχρι τον καιρόν που έλαβε την διαμαρτυρίαν, δεν είχε στο έδαφός της Ελληνόπαιδες. Αλλά ετοιμάζετο να δεχθή Ελληνόπαιδες, πράγμα το οποίον έπραξε μετά 2-3 μήνες, υπό μυστηριώδεις συνθήκας, όπως σ' άλλο μέρος αναφέραμεν. Εν τούτοις η Πολωνία, δεν ηρκέσθη στο να γνωρίση στην Ελληνική Κυβέρνησι μόνον το γεγονός, ότι δεν είχε Ελληνόπαιδες, αλλά όπως έμαθα, εχαρακτήρισε την διαμαρτυρίαν αυτήν της Ελλάδος, περί αποδόσεως των παιδιών, ως «εμπνεομένην όχι από πραγματικόν ενδιαφέρον προς τα παιδιά, αλλά ως δυσφημηστικήν εκστρατείαν εναντίον της Πολωνικής Κυβερνήσεως». Και εν τω μεταξύ η «ευαίσθητη» Πολωνία, εφρόντιζε να κρύψη Ελληνόπουλα σ' απόκρημνα βουνά της.

Με ανάλογο πνεύμα απήντησαν η Αλβανία, η Βουλγαρία, και η Τσεχοσλοβακία. Στην Ανατολική Γερμανία, δεν είχαν ακόμη προωθηθή παιδιά διά να ιδώμεν τις διαθέσεις της.

Η Εκκλησία της Ελλάδος.

Η Εκκλησία της Ελλάδος εκινήθη αμέσως εναντίον του φρικιαστικού εγκλήματος, όπως εχαρακτήρισε αυτήν την πράξιν των κομμουνιστών. Απηύθυνε διαμαρτυρίαν στον ΟΗΕ και το Παγκόσμιον Συμβούλιον των Εκκλησιών. Διά των διαμαρτυριών τούτων εχαρακτήριζε την πράξιν ως «γενοκτονίαν αποβλέπουσαν εις την εξόντωσιν και εκκρίζωσιν της Ελληνικής εθνότητος». Επεκαλείτο δε συγχρόνως βάσει των θεμελιωδών του ανθρωπισμού και της θρησκείας αρχών, την επείγουσαν ηθικήν αρωγήν προς περαιτέρω αποτροπήν του κακού.

Η Ελληνική Κυβέρνησις ενημέρωσε συγχρόνως τις ξένες κυβερνήσεις και την κοινήν γνώμην του εξωτερικού διά την μορφήν και έκτασιν του εξοντωτικού της Ελληνικής φυλής σχεδίου του Κ.Κ.Ε. με σύμπραξιν των γειτονικών κρατών.

Ταυτόσημον τηλεγράφημα διαμαρτυρίας απηύθυνεν η Ελληνική Κυβέρνησις προς την Γραμματείαν του ΟΗΕ, καταγγέλουσα τις βάρβαρες μεθόδους και τους επιδιωκόμενους σκοπούς του παιδομαζώματος. Έκαμε έκκλησιν προς την παγκόσμιαν δημόσια κοινή γνώμη, να επέμβη διά το διαπραττόμενον έγκλημα.

Ο Ε.Ε.Σ.

Ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός, μόλις επληροφορήθη το απαίσιον παιδομάζωμα, έσπευσε και διεμαρτυρήθη στα κατωτέρω ανώτατα παγκόσμια σώματα:

—Ο.Η.Ε.

—Σύνδεσμον Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών

—Διεθνή Ένωσιν Προστασίας Παίδων.

«Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός διαμαρτύρεται εντόνως δι' ομαδικήν απαγωγήν Ελληνοπαίδων 4-16 ετών υπό ανταρτικών συμμοριών τη υποκινήσει εχθρών δρώντων εκτός της χώρας και αποβλέπουσαν εις εξόντωσιν δια θανατώσεως Ελληνικής φυλής

Καταγγέλλοντες το βάρβαρον τούτο μέσον αντίθετον προς ανθρωπιστικές αρχάς, εξαιτούμεθα άμεσον επέμβασιν αρμοδίων οργανισμών»

Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός

Την ιδίαν ημέραν 6.3.1948, ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός Νεότητος, απηύθυνε το κατωτέρω τηλεγράφημα, προς τον Σύνδεσμον Ερυθρών Σταυρών Νεότητος.

Προς τον Σύνδεσμον Ερυθρών Σταυρών Νεότητος, Γενεύην.

«Ερυθρός Σταυρός Ελληνικής Νεότητος θεωρεί καθήκον του καταγγείλη εις δημοσίαν γνώμην, ειρηνικές οργανώσεις, το τρομερόν έγκλημα μαζικής αρπαγής Ελληνοπαίδων 4-16 ετών υπό ανταρτικών συμμοριών και μεταφοράς των εις ξένα κράτη. ΣΤΟΠ.

Χιλιάδες Ελληνικών οικογενειών βλέπουν αρπαζόμενα βιαίως τα τέκνα των με σκοπόν εξοντώσεως του Ελληνικού γένους εις βόρειον Ελλάδα ΣΤΟΠ.

Ο Ερυθρός Σταυρός Ελληνικής Νεότητος επιμένει εις το καθήκον συνδέσμου οργανώσεων προς προστασίαν των αθών παιδιών τα οποία είχαν την φοβεράν αυτήν ατυχίαν».

Ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός Νεότητος.»

Μετά δύο ημέρας, ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός, απηύθυνε και το εξής τηλεγράφημα διαμαρτυρίας:

«Επι τη ευκαιρία συγκεντρώσεως εκτελεστικής επιτροπής, φέρομεν εις γνώσιν σας, ότι ανταρτικάί συμμορίαί αρπάζουν μαζικώς Ελληνόπαιδας 4-16 ετών τη προτροπή εχθρών κινουμένων εκτός της χώρας με σκοπόν την εξόντωσιν του Ελληνικού γένους δια γενοκτονίας ΣΤΟΠ.

Καταγγέλλοντες την βάρβαρον αυτήν μέθοδον, η οποία είναι αντίθετος προς τας ανθρωπιστικές αρχάς, παρακαλούμεν εγγραφήν θέματος τούτου εις ημερησίαν διάταξιν εκτελεστικής επιτροπής.

Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός»

Επίσης ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός δι' επιστολής του (11-3-1948) προς τον εν Ελλάδι μόνιμον αντιπρόσωπον του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού κ. LABERT, ζητεί την βοήθειάν του δια τον συναγερμόν του πολιτισμένου κόσμου και ιδία των αρχών του τόπου του, εναντίον του εγκλήματος τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Χρόνια εξακολουθούσε να απασχολή την διεθνή κοινή γνώμη, το φοβερόν έγκλημα που διεπράχθη, σε βάρος της Ελληνικής Φυλής, απ' τους ερυθρούς εγκληματίας. Άρθρα πολύστηλα γράφτηκαν σε εφημερίδες και περιοδικά. Λόγοι εκφωνήθησαν σε Γερουσίες και βουλές από ξένους Βουλευτάς και Γερουσιαστάς. Κινητοποιήθηκαν τα ανώτατα διοικητικά και φιλανθρωπικά σώματα του κόσμου. Προσωπικότητες δια τηλεγραφημάτων τους προς τα ανώτατα σώματα, εξήτησαν την επέμβασιν των σωμάτων ασφαλείας και εστιγμάτισαν το ειδεχθές έγκλημα. Απεσταλμένοι της Δύσεως μετέβησαν στα απαίσια στρατόπεδα του Παραπετάσματος να ίδουν εκ του πλησίον την τραγικήν μοίραν των απαχθέντων Ελληνοπαίδων.

Και μόνον η άκαμπτos άρνησις του Σλαβισμού έμενεν ανάληπτη και προχωρούσε σταθερά να ολοκληρώση τα σκοτεινά σχέδια.

Ο Άγγλος Καθηγητής κ. Λουδοβίκος-Κάρολος Άνιμπος, σ' επιστολήν του προς τον Ο.Η.Ε. έγραφεν:

«Η ίδια κόλασις δεν θα ημπορούσε να κυοφορήση περισσότερον σατανικόν σχέδιον. Το απαίσιον τούτο έγκλημα το οποίον υπερβαίνει πάσαν περιγραφήν, συνωδεύθη εις κυνικά σχόλια μεταδοθέντα εκ του Αλβανικού ραδιοσταθμού, ως και εκ των ραδιοσταθμών της Βουλγαρίας, Ουγγαρίας, Ρουμανίας, δια την «Θερμήν» και «στοργικήν» υποδοχήν, ήτις επεφυλάχθη εις τα αθώα μικρά θύματα, εις τας πρωτεουσας των χωρών αυτών. Απήχθησαν δια να διδαχθούν το μίσος κατά των γονέων των, της θρησκείας και της πατρίδος των ως και της κοινής πολιτισμένης κληρονομιάς. Αυταί αι δυστυχείς μικραί ψυχαί κίνδυνος υπάρχει να απωλεσθούν οριστικώς και αν ποτέ επιστρέψουν να ενεργήσουν ως γεννήματα «εχιδνών» κατά του στήθους της μητρός Ελλάδος.

»Χιλιάδες παιδιών της Ελλάδος απαχθέντων μακράν αυτής από τους ερυθρούς εγκληματίας, οι οποίοι προσέθεσαν εις τον φρικτό κατά της πατρίδος κακούργημά των και την τραγωδίαν του ειδεχθούς παιδομαζώματος, αντιμετωπίζουν τον τρόμον και την φρίκην του σοβιετικού ολοκληρωτισμού και πιέζονται απανθρώπως δια να μεταβάλουν την εθνικήν των συνειδήσιν και ν' αποβώσιν εχθροί της πατρίδος των».

Ιδού και μερικά ενδιαφέροντα αποσπάσματα από λόγους, άρθρα και δημοσιεύσεις εις τον ξένον τύπον:

«...Είναι αδύνατο να πη κανείς με βεβαιότητα πόσα παιδιά έχουν απαχθή. Μερικά —ίσως πολλά— έχουν χαθή στο δρόμο, γιατί η μεταφορά τους ανάμεσα σε βουνά περπατώντας ή πάνω σε μουλάρια, δεν ήταν εύκολη, ιδίως τον χειμώνα. Για τους γονείς η απαγωγή ενός παιδιού από τους κομμουνιστάς είναι χειρότερο κακό και από το θάνατο ακόμη του παιδιού. Η γενική εικόνα ήταν αφάνταστα τραγική. Όταν τα παιδιά τα συγκέντρωναν τσίριζαν και οι μητέρες θρηνούσαν και ικέτευαν. Κάθε προσπάθειά τους να κρατήσουν τα παιδιά βάναισα αποκρούονταν. Οι χωρικές ήταν τρομοκρατημένες κι ήξεραν πως κάθε αντίστασις ήτανε μάταιη...»

Εκ του βιβλίου του Άγγλου δημοσιογράφου F. A. VOIGT «Ελληνική Ανταρσία».

«... Είδα την άθλια κατάσταση των παιδιών που τριάντα ημέρας ταξίδευσαν με τους

σιδηροδρόμους της Γιουγκοσλαβίας και Ουγγαρίας για να φτάσουν στον προορισμό τους. Τα περισσότερα ήταν εξασθενημένα, πολλά ήταν άρρωστα. Όλα ρακένδυτα. Λίγα είχαν παπούτσια. Κλαίγοντας ζητούσαν να ξαναγυρίσουν στους δικούς τους»

Messenger d'Athènes 23-3-48

«...Αυτά τα παιδιά μπορεί σήμερα να είναι άχρηστα, αλλά αύριο, όταν η διάνοιά των θα έχει ποτιστεί με το γνήσιον δόγμα του κομμουνισμού και το κορμί των θα έχει εξασκηθεί στον πόλεμο, θα σχηματίσουν ένα στρατό καθ' όλα έτοιμο να καταλάβη την χώραν τους.

«MATIN» ΛΩΖΑΝΗΣ 2-2-50

«Τα παιδιά έχουν μικρές αναμνήσεις. Τα Ελληνόπουλα θα προσαρμοσθούν γρήγορα στη νέα τους κατάσταση».

EGGYPTIAN MAIL 2-2-50

«...Η διαπαιδαγώγησις άρχισε με μεθοδικότητα. Πρώτο μέλημα ήταν να ξυπνήσουν στις ψυχές των παιδιών ένα μίσος φανατικό κατά της Ελληνικής πολιτείας. Παρουσιάζουν το συμμοριτισμό σαν την πραγματική κυβέρνηση που μάχεται για την ελευθερίαν του Ελληνικού λαού. Τα τραγούδια που διδάσκονται είναι γραμμένα στο ίδιο πνεύμα και εξυμνούν αδιάκοπα τις ανύπαρκτες νίκες των κομμουνιστών. Τα ίχνη της αρχαίας Ελληνικής ιστορίας εξαφανίζονται. Η ιστορία αρχίζει απ' την επανάσταση του 1821, αλλά και αυτή παρουσιάζεται τελείως διαφορετική. Οι κλέφτες και οι αρματωλοί ήσαν κι εκείνοι σαν τους σημερινούς «συμμορίτες»...

Messenger d'Athenes 27-2-1949

«... Κάθε ίχνος θρησκευτικής διδασκαλίας εξαφανίζεται. Τα παιδιά αναπτύσσονται σε τέλεια αθεΐα. Ο Στάλιν παρουσιάζεται ως ο προστάτης της ανθρωπότητας...»

N D. KENTEME 29-1-50

«... Όπως μια γυναίκα απάγεται για να ξεκαθαριστεί από τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες, έτσι και τα παιδιά απάγονται για να ελευθερωθούν από τον δήθεν «φασισμό, τον Αγγλοαμερικανικό ιμπεριαλισμό και την τρομοκρατία των μοναρχοφασιστών». Σκεφθείτε ένα παιδί να αναπτύσσεται σε μια ξένη αφιλόξενη χώρα, να εκπαιδεύεται στην αθεΐα, στην προδοσία, να διδάσκεται πώς να καταφρονή και να μισή όλα όσα ώφειλε να αγαπά και να σέβεται, να διδάσκεται πώς θα γίνη ο συνεργός και ο καταδότης ενός πονηρού εχθρού. Αν το παιδί αυτό είναι να ξαναγυρίση στο χωριό του μια μέρα, θα επιστρέψη σαν ένας προπαγανδιστής, ένας προδότης, ένας εχθρός, θα βλέπη στα πρόσωπα των γονέων του τους «μοναρχοφασίστας» στο πρόσωπο του προέδρου της κοινότητος έναν εχθρό του λαού. Θα βλέπη τον παπά σα «μαύρη αντίδραση» και κάθε μικροπωλητήν σαν «ρυπαρή δεισιδαιμονία». Το καθήκον του είναι να προσυλητίση, να εκφοβίση, να αποκηρύξη, ακόμη και να σκοτώση».

από το βιβλίο του κ. VOIGT «Ελληνική ανταρσία»

«... Όχι, κανείς δεν μας εξαπατά. Όλοι γνωρίζουμε, ότι δεν ήτο από ενδιαφέρον προς τα άτυχα αυτά παιδιά, που η Ουγγαρία, η Βουλγαρία, η Ρουμανία και άλλες χώρες κρατούν ακόμη τα θύματά τους, αλλά είναι για να προσαρμώσουν στις θεωρίες τους να σβύσουν από τις καρδιές των την εκπαίδευση την χριστιανική, την πατριωτική, την οικογενειακή, που έλαβαν στα πρώτα τους χρόνια. Είναι για να τα κάνουν να πιστέψουν και να υποστηρίζουν την Μόσχα, έτσι που όταν

επιστρέψουν, να μεταφέρουν το νέο ευαγγέλιό τους στην Ελλάδα»

Εφημερίς «RHONE» 13-1-50

«...Καταλαβαίνουν πολύ καλά, ότι αν διδάξουν στα παιδιά της Ελλάδος την ψεύτικη φιλοσοφία τους, ο αγώνας τους στον κόσμο θα είναι πολύ πιο εύκολος».

Ραδιοφωνική ομιλία στο Σαν Φραντσίσκο από τον Κ. GEORGE CHRIZTOJAHER

«...Αν η Ελλάς τελικά δεν πέσει σε χέρια κομμουνιστικά, οι κομμουνισται θα ξαναστείλουν τα παιδιά αυτά στη χώρα των, όταν θα έχουν πλέον ενηλικιωθή και θα έχουν εκπαιδευθή κατά τις θεωρίες της Μόσχας για να δημιουργήσουν πυρήνες προπαγάνδας υπέρ της Κόμινφορμ.

«MONTE» Παρισίων 17-1-50

«...Οι Ελληνόπαιδες μεταφέρθηκαν πέραν των συνόρων για να ανατραφούν ως κομμουνισταί και να διδαχθούν σε κομμουνιστικά σχολεία, μέσα σε ατμόσφαιρα μίσους, έτσι ώστε όταν μεγαλώσουν να επιστρέψουν πάνοπλοι εναντίον της πατρικής των γης».

απ' το λόγο του κ. FLEMING στην Καναδική Βουλή την 22-4-50

Ένας διπλωμάτης επεσκέφθη ένα παιδικό σταθμό στην Ουγγαρία. Και έπειτα εδημοσίευσε στην εφημερίδα: GREEK STAR:

«... Στο στρατόπεδον της BALATON FURE με συνώδευε ένας υπάλληλος που μιλούσε Ελληνικά. Ο υπάλληλος μίλησε σ' ένα μικρόν που όταν άκουσε την γλώσσα του άστραψε από χαρά και άρχισε να ομιλή βιαστικά τα παιδιακίστικα Ελληνικά του. Μα ένα μεγαλύτερο παιδί ήρθε τότε και τράβηξε τον μικρό απ' το χέρι και είπε, ότι δεν πρέπει να παραβαίνει τον κανονισμό, να μιλά Ελληνικά και μάλιστα σε ξένους.»

«GHEEK STAR» 16-3-50

Τον χειμώνα του 1949 επεσκέφθη την Ουγγαρία ένας απεσταλμένος του Δ.Σ. της Γενεύης, ο Λ. Μάγκι. Ο ξένος αυτός όταν ήλθε στη Βουδαπέστη, εξήτησε την άδεια να επισκεφθή παιδικούς σταθμούς. Του εδόθησαν τα ονόματα μερικών σταθμών που ήσαν γύρω της Λίμνης Μπαλατόν της Ουγγαρίας. Τα παιδιά στους σταθμούς αυτούς ήσαν εγκατεστημένα σε πρώην εξοχικά, τα οποία είχε δημεύσει το κομμουνιστικόν καθεστώς από ιδιοκτήτες χαρακτηρισθέντας δεξιούς. Προτού λοιπόν γίνη η επίσκεψις είχε κινητοποιηθή ολόκληρος η προπαγανδιστική μηχανή να ετοιμάση τους σταθμούς που επρόκειτο να επισκεφθή ο ξένος. Είχαν τακτοποιηθή όλα με μεγάλη προσοχή. Είχαν ξοδευθή πολλά χρήματα δια λόγους προπαγάνδας. Είχαν προετοιμασθή ακόμη στην εντέλεια και τα παιδιά να είναι έτοιμα να ξέρουν τι θα ειπούν και πώς θα φερθούν. Έγινε η επίσκεψις. Ο Μάγκι όταν επέστρεψε εδημοσίευσε εκτενέστατα άρθρα στην εφημερίδα «Κοτιντιάνο» της Ρώμης. Τα άρθρα αυτά είχαν σοβαράν απήχησιν σ' όλον τον κόσμο και προεκάλεσαν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Αναδημοσιεύομεν κατωτέρω ένα εκ τούτων;

«Ένας δριμύς πολύ παγωμένος αέρας τaráσσει τα νερά της μεγάλης λίμνης Βαλατόν όπως μεγαλοπρεπώς την ονομάζουν οι Ουγγαρέζοι. Τα γραφικά και κατακάθαρα χωριά αναπαύονται σιωπηλά στις φωτεινές και ήσυχες όχθες, λες και κοιμούνται περιμένοντας την ποθητή άνοιξη. Επαύλεις με γυμνούς και απανθισμένους κήπους, σπίτια που φέρουν ακόμη τα άγρια ίχνη του

πολέμου, οικότροφεία, εστιατόρια, ξενοδοχεία που, κυριαρχούνται από ένα μεγάλο ερυθρό άστρο, θυμίζουν και ψιθυρίζουν σ' αυτούς που έχουν ξεχάσει. Βλέπετε; Έχομε εκρωσισθή.

»Και πράγματι. Περιπλανώμενος από χωριό σε χωριό από τη μια όχθη στην άλλη αυτής της λίμνης αποκτά κανείς μια απόδειξη και επικύρωση της ακούραστης προσπάθειας του «εκρωσισμού», που είναι πάντα ενεργητική, δραστήρια, άγρυπνη. Στο Βαλατόν σε μια μικρή πολίχνη, που φημίζεται όπως και το Σιοφόν για την ομορφιά της λίμνης του και την οικογενειακή φιλοξενία τις σπάνιες ηλιόλουστες ημέρες, χιλιάδες παιδιά και νέοι ξεπροβάλλουν στις όχθες.

»Βγαίνουν ζωηρά και πονηρά από επαύλεις, που αφήρεσε το κόμμα από τους νόμιμους ιδιοκτήτες τους, για να εφαρμόση δήθεν την κοινωνική ισότητα.

»Οι νέοι δεν μιλούν Ουγγαρέζικα. Ή μάλλον, στην γλώσσαν των προσθέτουν μερικές λέξεις Ουγγρικές και πολλές ρωσικές. Έχουν έλθη από μακριά, από τα μέρη της Καστοριάς, των Γρεβενών, του Σμόλικα, της Θράκης. Είναι τα παιδιά, τα αρπαγμένα από τα χωριά των, από την οικογένειάν των από τους ίδιους των γονείς.

»Μας συνώδευε ένας νέος κομμουνιστής παιδαγωγός, ευγενής, και πρόθυμος, που μιλούσε με μεγάλη ευφράδεια και πειστικότητα. Επισκεφθήκαμε τις τάξεις, τους κοιτώνες, το μαγειρείο, τις αίθουσες αναγνώσεως και ψυχαγωγίας. Παντού επικρατούσε τάξις, καθαριότητα, ευπρέπεια και πειθαρχία. Θα ήταν παράλειψις ειλικρινείας να το αρνηθή κανείς. Είδαμε νεαρές γυναίκες και άλλες πιο ηλικιωμένες, να ράβουν, να πλένουν, να καρικιώνουν, ενώ το ραδιόφωνον ακούραστα μετέδιδε πολεμικά και επαναστατικά τραγούδια. Αυτά τα τραγούδια που επαναλαμβάνονται πενήντα, εκατό φορές την ημέρα, μαζί με όλες τις κόκκινες επιγραφές που γεμίζουν τους διαδρόμους, τις σκάλες, τους τοίχους των τάξεων και των αιθουσών που σου θυμίζουν συνεχώς πως ο εκρωσισμός πάντοτε ενεργεί, πάντοτε βρίσκεται εν δράσει.

»Ρωτήσαμε γιατί επιβάλλεται στα μικρά όπως και στα μεγάλα παιδιά να μιλούν μεταξύ των μόνον ρωσικά τιμωρώντας τα εάν τολμούσαν να μιλήσουν την μητρική των γλώσσα. Ο φιλόφρων συνομιλητής μας έσπευσε να μας πληροφορήση πως η ρωσική έχει γίνει πλέον η παγκόσμιος γλώσσα, όχι μόνον διότι ανεγνωρίσθη παγκόσμια στις διεθνείς συνδιασκέψεις, αλλά και διότι απέκτησε την συμπάθεια και την αγάπη όλων των λαών. «Μαθαίνει κανείς ρωσικά, πρόσθεσε, για να μπορή να διαβάξη απ' ευθείας, τα έργα των μεγάλων μας δασκάλων, την ζωή» και τις κατακτήσεις του σοσιαλισμού και τις πηγές της Σοβιετικής δυνάμεως».

»Τον παρετήρησα ότι τα Ελληνόπουλα φιλοξενούμενα της Ουγγαρίας, δεν μπορούν να έχουν την αξίωσι να διαβάζουν και να αναλύουν έργα του Λένιν είτε τον Στάλιν. Ο παιδαγωγός με βεβαίωσε:

»—Αυτά τα μικρά δεν είναι πλέον Ελληνόπαιδες από την στιγμήν που η Ρωσία πρόβλεψε να τα σώση από την σκληρότητα του πολέμου και να τα πάρη από τους μοναρχοφασίστες στρατιώτες, που θα τα έκαναν μεθαύριο υπηρέτες και δούλους τον καπιταλισμού. Αυτά τα παιδιά ανήκουν στην Ρωσία στον κομμουνισμό. Εδώ τα καλομεταχειριζόμεθα, τα ντύνουμε, τα περιποιούμεθα και τους δίνουμε μία αληθινή ανατροφή, σύμφωνα με τις ηθικές και κοινωνικές αρχές μας».

»Ήμουν περίεργος να μάθω και άλλα σχετικώς με το ζήτημα της αγωγής των παιδιών αυτών. Με συνόδευσε στη βιβλιοθήκη και μου έδειξε τις διάφορες δημοσιεύσεις, στις εφημερίδες και τα βιβλία για τα παιδιά. Μέσα από αυτά —όπως εξηγούσε ο οδηγός μου— οι νέοι μαθαίνουν την πάλη, τον πόλεμο και κυρίως ότι πρέπει να καταπολεμηθούν όλοι όσοι δεν αναγνωρίζουν τον Λένιν και τον Στάλιν ως θεμελιωτάς της νέας εποχής, της προόδου και της ευημερίας των λαών.

Επομένως διδάσκονται το μίσος, την μνησικακία, τον φθόνο, την αποστροφή για όσους δεν ασπάζονται τον κομμουνισμό. Και όλα αυτά εξηγημένα, εικονογραφημένα σε έντυπα και σε βιβλία γραμμένα από ακατάλληλα και ενίοτε γελοία πρόσωπα, ικανά όμως να σπείρουν ευκολότατα την περιφρόνησιν και το μίσος στις ψυχές των μικρών παιδιών.

»Σε μια κλειδωμένη βιβλιοθήκη, φυλάγονταν τα βιβλία και οι εκδόσεις για τα μεγαλύτερα παιδιά. Απρεπείς εικόνες, αισχρά έντυπα, ανήθικες επιγραφές, υπήρχαν εκεί. «Είναι καλά —έγραφε ένα βιβλίο— να γνωρίζουν οι νέοι μετά το δέκατον έτος της ηλικίας των, τα προβλήματα της ζωής χωρίς υπονοούμενα και σεμνοτυφίες. Το να τους κρύβουν τις ανάγκες της φύσεώς των, την δύναμιν του πόθου των, είναι σαν να τους εμποδίζουν την πλήρη ανάπτυξη της προσωπικότητάς των. Εξ άλλου βλέπουμε πως όλα αυτά τα παιδιά έχουν μια ανεπιτήδευτη ροπή στον ελεύθερο έρωτα που θα αποτελέσει μεθαύριο, μαζί με την αγάπη και την υπακοή στο κόμμα, τον κυριότερο σκοπό της ζωής των. Μπορεί μεταξύ αυτών των νέων να υπάρχουν μερικοί εξαιρετικά τολμηροί και ακόρεστοι. Αυτό δεν μας στενοχωρεί καθόλου, διότι έχουμε τα μέσα να επανορθώσουμε τις συνέπειες. Στέλνουμε τα μικρά αμέσως, σε ειδικά άσυλα να μεγαλώσουν με την φροντίδα του κράτους».

»Στις αίθουσες τις προορισμένες, για μελέτη, υπάρχουν μεγάλες αναπαραστάσεις πόλεων και μνημείων ρωσικών. Η διδασκαλία γίνεται, στη ρωσική από ειδικούς διδασκάλους και διδασκάλισσες. Υποστηρίζεται πως η μελέτη του Μαρξισμού, από την καταγωγήν έως την σημερινήν φάσιν της ερυθράς προοδευτικότητας, είναι η βάση όλων των άλλων επιστημονικών γνώσεων. Οι πρεσβύτεροι και οι ηλικιωμένες γυναίκες πρέπει επίσης να παρακολουθούν ειδικά διαφωτιστικά μαθήματα. Ποτέ δεν τους υπενθυμίζουν πως ίσως προσφιλή των πρόσωπα τους περιμένουν με αγωνίαν, ποτέ δεν τους μιλούν για την επιστροφή, για τον πόθο να ξαναδούν το σπιτικό τους έστω και κατεστραμμένο και κατεδαφισμένο. Γιατί οι άτυχοι αυτοί «Ελληνοπρόσφυγες» δεν ανήκουν πια στην πατρίδα των, ούτε και στους εαυτούς των, αλλά είναι τα θύματα μιας γιγαντιαίας όσο και βάρβαρης «πολιτικής αποσπάσεως».

—Και όλα πρέπει να μιλούν ρωσικά είπε ο συνομιλητής μου.

—Πεισθείτε πως η ρωσική είναι η γλώσσα του μέλλοντος. Δια μέσου της χιλιετούς ιστορίας της ανθρωπότητας, παρατηρείται πως οι γλώσσες διαδέχονται η μια την άλλη. Η Λατινική γλώσσα ήταν του Μεσσαίωνος. Η Γαλλική επικρατούσε στη Φεουδαλική εποχή. Η Αγγλική επροτιμήθη ως παγκόσμιος γλώσσα του καπιταλισμού. Ρίχνοντας ένα βλέμμα στο μέλλον, βλέπομε πως η ρωσική γλώσσα και μόνον η ρωσική εμφανίζεται ως διεθνής γλώσσα του οικονομικού σοσιαλισμού, του κομμουνισμού, του μαρξισμού.

»Αλλά —ετόλμησα να του υπενθυμίσω: «Η κομμουνιστική προκήρυξις» δηλαδή τα έργα τον Μαρξ και του Έγκελς, έχουν γραφεί σε Γερμανική γλώσσα. Σ' αυτήν την παρατήρησι ο συνομιλητής μου δεν απήντησε...

Ένα παιδί μας επλησίασε τότε και ρώτησε κάτι ρωσικά. Επωφελήθηκα της ευκαιρίας για να ρωτήσω Ουγγαρέζικα —Τι κάνεις εδώ πιτσιρίκο; Τι περιμένεις;

Κι εκείνο με τη γλυκεία φωνούλα του μου απάντησε: —«Περιμένω να γυρίσω στο χωριό μου κύριε να φάω κεράσια... Είχαμε τόσα πολλά!..»

Καϊμένο παιδί. Πόσο μάταιη και πικρή είναι η ελπίδα σου κι ανώφελη η αναμονή σου. Εσύ, όπως χιλιάδες Ελληνόπουλα, όπως τα 28.000 αδέρφια σου, δεν θα ξαναγυρίσης πια ποτέ στις πλαγιές των βουνών, στις όχθες των ρυακιών σου, στα λουλούδια των περιβολιών σου, στις κερασιές,

και στις αμνγδαλιές σου, γιατί δεν είσαι πλέον «Έλληνας» αλλά «διεθνής κομμουνιστής». Δεν έχεις πλέον πατρίδα! Αντί των κόκκινων κερασιών που ονειροπολείς, θα μαζεύεις μόνον τα αγκάθια που σου ρίχνουν η κακία και η αγριότητα του κόμματος στο δρόμο της ζωής σου... Και ο πολιτικός κόσμος ακόμη ομιλεί και συζητεί για την τραγική τύχη των Ελληνοπαίδων. Και διαρκώς εξυμνεί τον μεγάλο δεσμοφύλακα».

Η Διάσωσης των παιδιών στην Ελλάδα.

Παγκόσμια κατακραυγή ξεσηκώθηκε σ' όλον τον κόσμο εναντίον του ΚΚΕ, που διέπραξε το ανήκουστον έγκλημα.

Η Ελλάδα αναταράχθηκε. Και έσπευσε να γλυτώση όσα παιδάκια πρόλαβε απ' τα νύχια του κομμουνισμού.

Οι κομμουνισταί είχαν «πλάνο» να πάρουν τουλάχιστον 50.000 παιδιά! Δεν κατώρθωσαν να το πραγματοποιήσουν όμως, διότι έσπευσαν οι γονείς και τα έκρυψαν, οι δε Ελληνικές αρχές συμάζεψαν τα παιδιά κι έτσι εγλύτωσαν χιλιάδες από βεβαία αρπαγή.

Οι κομμουνισταί διά να δικαιολογηθούν στην παγκόσμια κοινή γνώμη ξεσήκωσαν προπαγάνδα με τα πρακτορεία τους, ότι τα παιδιά, τους τα παρέδωσαν οι γονείς, ότι οι γονείς είναι εκείνοι που εξήτησαν πρώτοι να επέμβη η «Π.Δ.Κ.». Και μάλιστα, ζητώντας και ρέστα, καταφέρονταν εναντίον εκείνων που τους «συκοφαντούν» Και δεν σταμάτησε η πόρωσις και ασυνειδησία τους! Έφθασαν στο σημείο να διαμαρτύρωνται στον κόσμο εναντίον της τότε Ελληνικής κυβερνήσεως και των Ελληνικών αρχών, πως τάχα άρπαξαν οι «μοναρχοφασίστες παιδιά απ' την αγκαλιά της μάνας (!) και τα πούλησαν δουλάκια ... στις πόλεις!»

Στον Οργανισμόν Ηνωμένων Εθνών, λίγους μήνες από την εποχήν που άρχισε το παιδομάζωμα, έφθασε μια καταγγελία του Κ.Κ.Ε. διά της ψευδοκυβερνήσεώς του με την υπογραφήν του «στρατηγού» της Μάρκου, έχουσα ως εξής:

«... Το παιδομάζωμα, το πραγματικό παιδομάζωμα, έκαμαν οι μοναρχοφασίστες, οι οποίοι μόλις πληροφορήθηκαν, ότι οι γονείς στέλνουν τα παιδιά τους στις Λ. Δημοκρατίες άρπαξαν τα παιδιά απ' την αγκαλιά των μανάδων τους...».

Αυτά κατήγγειλε ο καπετάν Μάρκος. Ας βγάλη καθένας συμπέρασμα. Εμείς δεν κάνουμε σχόλια πάνω σ' αυτό το αναιδές ντοκουμέντο.

Εν συνεχεία στη Βουδαπέστη το 1948 σε ένα συνέδριο μιας παγκοσμίας οργανώσεως των «Δημοκρατικών γυναικών», η Ζαχαριάδου, «κατήγγειλε» τη Βασίλισσα της Ελλάδος, ως εξής:

«... Τα παιδιά της Ελλάδος που με επικεφαλής τη... Βασίλισσα Φρειδερίκη αρπάχτηκαν με τη βία από τη βόρειο Ελλάδα, είναι δουλάκια κι αλήτες στις πόλεις ή πεθαίνουν από την πείνα..»

Ας κρίνουν οι φιλελεύθεροι άνθρωποι και αυτό το ντοκουμέντο. Οι κομμουνισταί, το έργο της διασώσεως των παιδιών στην Ελλάδα, το χαρακτηρίζουν ως «παιδομάζωμα», το δε πραγματικό παιδομάζωμα που διέπραξαν αυτοί, χαρακτηρίζουν ως πράξιν θεάρεστον!!!

Παράλληλα με τις διαμαρτυρίες της Ελλάδος δια το διαπραχθέν έγκλημα του παιδομαζώματος, επρόβαλε το ζήτημα της διασώσεως των παιδιών, τα οποία ήσαν εκτεθειμένα στον κίνδυνο της αρπαγής απ' τον συμμοριτισμόν. Οι γονείς των παιδιών, οι οποίοι κατοικούσαν στις απειλούμενες από τους συμμορίτες περιφέρειες, έσπευσαν προ του νέου κινδύνου τον οποίον αντιμετώπιζαν, να ζητήσουν την προστασίαν των αρχών, στις οποίες παρέδιδαν τα παιδιά τους, να διασωθούν από το παιδομάζωμα.

Από στελέχη τα οποία έφθαναν στο Παραπέτασμα όπου βρισκόμουν, όταν εξεστράτευσε το Έθνος να σώση τα απειλούμενα απ' την αρπαγή παιδιά, έμαθα, ότι διάφορα πατριωτικά ιδρύματα, ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός και το υπουργείον Προνοίας της Ελλάδος, συνειργάσθησαν και επέτυχαν την άμεση σωτηρία χιλιάδων παιδιών. Από τον Απρίλιον 1948 —αμέσως μετά τον κίνδυνον — ιδρύθησαν αι πρώται παιδοπόλεις και υπό την Μητρικήν στοργήν και την εμπνευσμένην καθοδήγησιν της Βασιλίσσης, ανεπτύχθησαν, εστέγασαν και εμόρφωσαν άνω των 16.000 παιδιών τα οποία δεν επρόλαβε να οδηγήση ο σλαβισμός στο Παραπέτασμα.

Το θεάρεστον αυτό έργον της Βασιλίσσης, επροκάλεσε το μίσος των συμμοριτών, οι οποίοι άρχισαν δια των ραδιοφωνικών σταθμών τους, να βάλλουν εναντίον της! Λιβελλογραφήματα ολόκληρα εκάλυπταν τον κομμουνιστικόν τύπον.

Η υπόθεσις των Ελληνοπαίδων στα διεθνή συνέδρια.

Στο Διεθνές συνέδριον Προστασίας παιδων. (Στοκχόλμη Αύγουστος 1948)

Οι προσπάθειες προς διαφώτισιν της διεθνούς κοινής γνώμης και κινητοποίησιν αυτής δια την καταδίκην του εγκλήματος εξηκολούθησαν αμείωτοι.

Έτσι το συνελθόν στη Στοκχόλμη διεθνές Συνέδριον Προστασίας Παίδων, από 10-14 Αυγούστου 1948, ασχολήθηκε με το παιδομάζωμα και εξέδωκε ομοφώνως την εξής απόφασιν:

«... Το Γενικόν Συμβούλιον της Διεθνούς Ενώσεως Προστασίας Παιδιού συνελθόν εν Στοκχόλμη την 14-8-1948 πληροφορηθέν ότι σοβαρός αριθμός Ελληνοπαίδων απήχθησαν από την πατρίδα των άνευ της συναινέσεως των γονέων των και θεωρών, ότι μία τοιαύτη πράξις είναι κατάφωρος παραβίασις των αρχών και της δηλώσεως των δικαιωμάτων τον παιδιού, της ονομαζομένης «δηλώσεως της Γενεύης».

Αποφασίζει:

- 1) Όπως τα Ηνωμένα Έθνη παρακολουθούν επιμόνως να εξεύρουν τα κατάλληλα μέσα, ώστε να εξασφαλισθή όσον το δυνατόν ταχύτερον η επιστροφή εις τας εστίας των, απάντων των παιδιών τα οποία κρατούνται μακράν των γονέων των, εναντίον της Θελήσεως τούτων.
- 2) Όπως προσφερθώσιν αι υπηρεσίαι της Διεθνούς Ενώσεως Προστασίας Παιδιού, εν συνεργασία με άλλας οργανώσεις, ίνα δοθή περίθαλψις εις τα παιδιά ταύτα, οπουδήποτε και αν ευρίσκωνται.
- 3) Όπως ζητηθή από τα Ηνωμένα Έθνη να λάβωσι μέτρα ώστε τα παιδιά όλων των εθνών να

εξασφαλισθώσιν εναντίον βιαίας μεταφοράς και κρατήσεως μακράν της πατρίδος των άνευ συγκαταθέσεως των γονέων των».

Β'. Διακοινοβουλευτική διάσκεψις της Ρώμης.

Ομοίως η συνελθούσα στη Ρώμη διακοινοβουλευτική διάσκεψις έλαβεν επί του ιδίου θέματος την κάτωθι απόφασιν:

«Η απομάκρυνσις των παιδιών εκ των χωρών των άνευ της συγκαταθέσεως των γονέων των ή των νομίμων κηδεμόνων των, καθώς και τα παρεμβαλλόμενα εμπόδια προς επαναπατρισμόν των, αποτελούν καταφανή παράβασιν της διεθνούς ηθικής».

Γ'. Στο Διεθνές συνέδριον του Ερυθρού Σταυρού στη Στοκχόλμη (Σεπτέμβριος 1948).

Αι διαμαρτυρίαι της Ελληνικής Κυβερνήσεως, της Εκκλησίας της Ελλάδος, της Ακαδημίας, του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού και πλείστων εθνικών οργανώσεων, έφθασαν και έγιναν αντικείμενον σοβαράς συζητήσεως στο διεθνές συνέδριον του Ερυθρού Σταυρού, το οποίον συνήλθε στη Στοκχόλμη κατά τον Σεπτέμβριον του 1948. Στο συνέδριον εξετέθη η συμφορά η οποία έπληξε την Ελλάδα με το έγκλημα του παιδομαζώματος και προεκάλεσε συγκλονιστικήν εντύπωσιν.

Το συνέδριον εξέφρασεν ομοφώνως την κατάπληξίν του δια το έγκλημα τούτο της γενοκτονίας (GENOCIDE) και εξέφρασε την ευχήν του αμέσου επαναπατρισμού των απαχθέντων παιδιών.

«Η 17η διεθνής διάσκεψις του Ερυθρού Σταυρού εκφράζει την ευχήν, όπως οι πέραν των εθνικών συνόρων απαχθέντες Ελληνόπαιδες επαναπατρισθούν το ταχύτερον».

Προσφυγή στον Οργανισμόν Ηνωμένων Εθνών (Ο.Η.Ε.)

α) Η Βουλή των Ελλήνων.

Την 5.11.1948 η 4η αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων έλαβε την εξής απόφασιν:

«Η Βουλή των Ελλήνων διαπιστώσασα ότι εφαρμόζεται συστηματικώς υπό των συμμοριτών πρόγραμμα γενοκτονίας δια του παιδομαζώματος και της ομηρίας. Ότι η σημειουμένη απαγωγή ομήρων είναι αποτέλεσμα ενόπλου και ωμής βίας ασκουμένης εις βάρος χηρών και ορφανών, των οποίων οι προστάται εσφάγησαν υπό των συμμοριτών.

Αποφασίζει

Διαμαρτύρεται προς άπαντα τον πολιτισμένον κόσμον και ειδικώτερον προς τας Βουλάς των ελευθέρων εθνών και ποιεΐται έκκλησιν προς τον Ο.Η.Ε. όπως έλθη αρωγός εις το άνευ προηγουμένου τούτο δράμα των Ελλήνων και χωρήση άνευ αναβολής εις την λήψην πρακτικών και αποτελεσματικών μέτρων, τόσοσιν δια τον επαναπατρισμόν των απαχθέντων, καθώς και δια τον τερματισμόν της ανηκούστου ταύτης τραγωδίας».

Υπόμνημα των κομμουνιστών στον Ο.Η.Ε.

Μετά απ' την εξεγέρσι της Ελλάδος και της διεθνούς Κοινής Γνώμης και την προσφυγή που έκαμε η Ελλάδα στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών δια την κατάστασιν που δημιουργήθηκε με την απροσχημάτιστη βοήθεια του Παραπετάσματος προς τους Κομμουνιστάς, απεφάσισε και η ψευτοκυβέρνησι του Κ.Κ.Ε. να αντιδράση με «ντοκουμέντα». Έστειλε λοιπόν ένα υπόμνημα στον Ο.Η.Ε (ημερ. 19-9-48). Στο υπόμνημα αυτό περιελάμβανε το ιστορικόν της ανταρσίας και το τελευταίο μέρος του ανεφέρτετο στο παιδομάζωμα. Να, πώς επεχείρησαν να παραπλανήσουν τον Ο.Η.Ε. (Δημοσιεύουμε αυτό ακριβώς, όπως έφθασε στον Ο.Η.Ε.).

«... Θα θέλαμε ακόμη να θίξουμε ένα ζήτημα που το χρησιμοποίησε η μοναρχοφασιστική προπαγάνδα για να εξαπολύση μια απ' τις προκλητικές καμπάνιες της. Πρόκειται για το ζήτημα των παιδιών. Με μία επιστολή που απηύθυνε ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως μας στρατηγός Μάρκος προς την αυτού εξοχότητα το Γενικό Γραμματέα του οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, ξεσκεπάσαμε όλο αυτό το μοναρχοφασιστικό θόρυβο. Ελπίζουμε πως έχετε λάβει γνώση αυτής της επιστολής.

Θέλουμε όμως και δω να επαναλάβουμε πως και στο ζήτημα αυτό όπως και στο σύνολο τον Ελληνικού προβλήματος και ίσως περισσότερο η αλήθεια έχει διαστρεβλωθή από τους συκοφάντες της Αθήνας. Είχαν το θράσος να αρνηθούν, ότι βομβαρδίζουν με τα αμερικάνικα αεροπλάνα τους, τα χωριά της ελεύθερης Ελλάδας σκοτώνοντας σχεδόν αποκλειστικά γυναικόπαιδα. Τόλμησαν να αρνηθούν το γεγονός ότι με την απαγόρευση κάθε εμπορικής επαφής ανάμεσα στην ελεύθερη και στη σκλάβια Ελλάδα, έχουν καταδικάσει σε θάνατο τους πληθυσμούς της Ελλάδος και κατά πρώτο λόγο τα παιδιά. Τόλμησαν να αρνηθούν ότι εξεκένωσαν με τη βία ολόκληρες περιοχές μεταφέροντας τους πληθυσμούς των 700.000 ως την ώρα μέσα στα αστικά κέντρα όπου κυρίως τα παιδιά πεθαίνουν απ' την πείνα, την αθλιότητα και τις αρρώστιες. Τόλμησαν να αρνηθούν το γεγονός ότι με την εκτέλεση εκατοντάδων και εκατοντάδων γονιών, ανδρών και γυναικών, δημιούργησαν στρατιά ορφανά που στερούνται τα πάντα. Και σαν όλα τα πράγματα να πήγαιναν θαυμάσια ισχυρίζονται πως μια ωραία πρωία μας ήρθε η σατανική σκέψις να αρχίσωμε το παιδομάζωμα για να οδηγήσουμε με τη βία τα παιδιά μακριά απ' τους γονείς τους, και να τα κάνουμε... στρατιώτες προκαλώντας έτσι εναντίον μας το μίσος όλων των πληθυσμών τας ελεύθερης Ελλάδος. Και βρίσκονται άνθρωποι ακόμα και υπεύθυνοι που για πολιτικούς λόγους παριστάνουν ότι πιστεύουν τέτοιες ανοησίες.

Η αλήθεια όμως είναι τόσο απλή που ο καθένας χωρίς την παραμικρή προσπάθεια θα μπορούσε να διαπιστώση. Η απαθλίωση των παιδιών, η πείνα τους, η εγκατάλειψή τους στις αεροπορικές επιδρομές και στις στρατιωτικές επιχειρήσεις, υποχρέωσαν τους γονείς των παιδιών να τα στείλουν σε ασφαλή τόπο. Οι φιλανθρωπικές οργανώσεις των λαϊκών Δημοκρατιών, δέχτηκαν με τη μεσολάβησή μας, να περιποιηθούν και να φιλοξενήσουν αυτά τα φτωχά θύματα των μοναρχοφασιστικών φρικαλεοτήτων. Και τις μέρες εκείνες ακριβώς που γινόταν απ' τον οργανισμό των Ηνωμένων Εθνών η παγκόσμια καμπάνια για το παιδί, διεξάγονταν εδώ ένα λαϊκό έργο αλληλεγγύης (!) δώδεκα χιλιάδες παιδιά είχαν σωθή. Φυσικά δεν ήταν όλα τα παιδιά της Ελλάδος. Πολλοί γονείς, είτε επειδή είχαν τα μέσα να τα θρέψουν, είτε γιατί δεν ήθελαν να τα αποχωριστούν δεν τα έστειλαν και κανένας δεν τους ανάγκασε να το κάνουν. Άλλοι πάλι γονείς έστειλαν ένα ή δύο παιδιά και κράτησαν τ' άλλα. Είναι αλήθεια πως πολλοί απ' τους τελευταίους μετάνοιωσαν που δε μιμήθηκαν τους άλλους. Όταν τα αμερικανικά αεροπλάνα σκότωσαν πολλά απ' αυτά, και η πείνα απεδεκάτιζε τα άλλα. Το γεγονός αυτό εν πάσει περιπτώσει, δείχνει πως κανένας καταναγκασμός δεν ασκήθηκε ούτε είναι δυνατόν ν' ασκηθή. Σας επαναλαμβάνουμε

μονάχα αυτό: Ούτε ένα παιδί δε στάλθηκε σε μια δημοκρατική χώρα, χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων του. Σε κάθε χωριό άλλωστε, οι γονείς εξέλεξαν μονάχοι τους μια ενήλικη κοπέλλα ή μια γυναίκα για κάθε ομάδα 20-25 παιδιών για να τα συνωδεύσουν.

Οι μοναρχοφασίστες με το μοναδικό τρόπο που ξέρουν να χρησιμοποιούν αυτή τη βία, που τους είναι τόσο προσφιλής, υπεχρέωσαν μερικούς γονείς που συνέλαβαν να καταθέσουν πως τα παιδιά τους αρπάχτηκαν με τη βία. Και η Βαλκανική Επιτροπή αν και σε ένα χωριό οι ίδιοι οι γονείς τους διέψευσαν αυτή τη συκοφαντία έτοιμη καθώς είναι πάντοτε να υποστηρίξει τους μοναρχοφασίστες και στις προκλήσεις τους, κράτησε αυτές τις μεμονωμένες μαρτυρίες που αποσπάσθηκαν προφανώς με την βία και δεν καταδέχτηκε να προσέξει το αυτονόητο της υπόθεσης, ούτε τις χιλιάδες τω γονιών που διαμαρτυρήθηκαν με χιλιάδες γράμματα εναντίον αυτής της συκοφαντίας.

Η Βαλκανική όμως επιτροπή παρασιώπησε μια μικρή λεπτομέρεια που σας έχουμε καταγγείλει: Το παιδομάζωμα, το πραγματικό παιδομάζωμα που έκαναν οι μοναρχοφασίστες. Και πράγματι οι μοναρχοφασίστες μόλις πληροφορήθηκαν ότι οι γονείς στέλνουν τα παιδιά τους στις Λ. Δημοκρατίες, άρχισαν επιδρομές στα χωριά των κατεχομένων ή μισοελεγχόμενων απ' αυτούς περιοχών και άρπαζαν τα παιδιά από την αγκαλιά των μανάδων τους. Τραγικές σκηνές διεδραματίσθησαν παντού. Και τα κακόμοιρα τα παδιά μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα ή παραδόθηκαν σε πλούσιες οικογένειες σαν υπηρέτες. Για να σκεπάσουν αυτό το πραγματικό έγκλημα διπλασίασαν το θόρυβο, γύρω από το δήθεν παιδομάζωμα, το δικό μας. Να η αλήθεια για την καμπάνια αυτή που ξεσήκωσαν τόσο τεχνητά και τόσο κυνικά οι μοναρχοφασίστες και οι πάτρωνές τους.

Ελεύθερη Ελλάδα 15-8-48
Ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως
Στρ. Μάρκος»

Μία απάντησις (δική μας) στο υπόμνημα του Μάρκου.

Παραπονείται η ψευτο-κυβέρνησις («Π.Δ.Κ.») ότι ο «Μοναρχοφασισμός» κατεδίκασε τα παιδιά στην πείνα και αναγκάσθηκε να επέμβη δια να τα σώσει απ' την πείνα, στέλνοντάς τα στις Λ. Δημοκρατίες». Και ερωτώ: Ποιος εδημιούργησε δυσχερή απελπιστικήν κατάστασιν στα γυναικόπαιδα των ανταρτοκρατούμενων περιοχών; Δεν είμαστε εμείς σ. Μάρκο με την «επιμελητεία» μας που δεν αφίναμε πέτρα πάνω στην πέτρα, ψάχνοντας να βρούμε και να αρπάξουμε τα τρόφιμα των οικογενειών; Και πολλές φορές δεν εφωδίαζε ο «μοναρχοφασισμός» με τρόφιμα τις οικογένειες, απ' την άλλη δε πόρτα τα αρπάζαμε δια τις ανάγκες των κατσαπλιάδων; Υπενθυμίζω μερικά παραδείγματα που συνέβησαν στην μονάδα μου, μέσα σε μια και μόνο πορεία.

Η φάλαγγά μας περνούσε τον Αχελώο (Οκτώβριος 1947) και πλησίαζε ένα χωριό του Βάλτου, που λεγότανε Αυλάκι. Οι κάτοικοι του χωριού, επειδή είχαν πικρή πείρα αρπαγής των τροφίμων εκ μέρους των συμμοριτών, σηκώθηκαν και μέσα σε μια ώρα αρπάξανε και κρύψανε ό,τι μπορούσαν δια να μη πέσουν στα χέρια μας, και συγχρόνως εξηφανίσθησαν μέσα στα δάση. Δεν βρήκαμε απολύτως κανέναν στο χωριό. Και όταν μπήκαμε στο χωριό, ολόκληρη την ημέρα που μείναμε εκεί, δεν αφίσαμε τίποτα ανεξερεύνητο δια να βρούμε τρόφιμα. Δεν αφίσαμε όχι κόττες, μελίσινα, αλεύρι και αλάτι, μα ούτε λάχανα στους κήπους! Το απόγευμα οι «ευγενείς» αυτές επιχειρήσεις επεξετάθησαν και στα γύρω, στο

χωριό τσουγκάρια και στο δάσος! Οι κάτοικοι νομίζοντας ότι εμείς δεν θα είχαμε καιρό να ψάξουμε πιο πέρα απ' τα σπίτια, είχαν κρύψει τα τρόφιμά τους, όσα δεν μπόρεσαν να πάρουν μαζί τους, ανάμεσα στις πέτρες και στα έλατα. Δεν έμεινε λίθος επί λίθου σε κείνο το χωριό! Ποιος λοιπόν φταίει συναγωνιστή Μάρκο, δι' αυτή την κατάσταση; Ξέρεις ότι τα παιδάκια αυτά όταν γύρισαν στο χωριό δεν βρήκαν απολύτως τίποτα. Και ασφαλώς αρρώστησαν και πέθαναν! Μήπως φταίει ο «μοναρχοφασισμός»;

Η πορεία μας έφθασε ως τη Βωβούσα Ηπείρου. Εκεί τράβηξα δια τον Γράμμο. Στο δρόμο είχα συνοδοιπόρους άλλους δυο συμμορίτες. Φθάσαμε στο χωριό Φούρκα. Είχα μάθει ότι στο χωριό αυτό οι συμμορίτες δεν άφισαν καθόλου ψωμί στις οικογένειες και τα παιδιά πεινούσαν. Και αν είχε κανείς κρυμμένο λίγο αλευράκι, το έκανε «κουρκούτι» τη νύχτα και συντηρούσε τα παιδιά του. Μου ερχόταν λίγο υπερβολική η διάδοσις αυτή. Το βράδυ που φθάσαμε, ζητήσαμε κατάλυμα, μα δεν μας έβαζε κανένας μέσα στα σπίτια! Είχαν τρομοκρατηθῇ από τις αρπαγές. Απεφάσισα να μεταχειρισθῶ κάποιο κόλπο. Φώναξα σε κάποιον να μου ανοίξει την πόρτα, αλλά πριν μου ανοίξη του είπα: —«Δεν θέλω ούτε ψίχα ψωμί, μόνον λίγο τόπο να κοιμηθῶ». Και επειδή κατάλαβα ότι δυσπιστούσε στα λεγόμενά μου, απεφάσισα να του επαναλάβω αυτό, αλλά τώρα με όρκο! Και έτσι τον κατάφερα και μας δέχθηκε στο σπίτι του. Όταν μπήκαμε μέσα, βρήκαμε τα παιδιά του τρομαγμένα. Τα καθησύχασα. Μετά από λίγη ώρα τραβηχθήκαμε στην άκρη του δωματίου διά να κοιμηθούμε. Άργησα να κοιμηθῶ, και τι αντελήφθην; Μετά μια-δυο ώρες ο νοικοκύρης σηκώθηκε κρυφά, κάπου είχε κρυμμένο ένα κομμάτι ψωμί, το πήρε και το μοίραζε στα παιδιά του, διά να μη καταλάβουμε εμείς, μπουκιά-μπουκιά, όπως μοιράζει ο παπάς το αντίδωρο στην εκκλησία. Και την άλλη ημέρα όταν έλεγα, το τι είδα, οι «συναγωνιστές» μου, μου έλεγαν ότι αυτός ήταν τσιγκούνης! Έτσι βλέπαμε εμείς οι κουκουέδες, τότε τα πράγματα!

Την μεθεπομένη το βράδυ φθάσαμε στο χωριό Λυκορράχη. Την ίδια «υποδοχή» μας έκαναν και εκεί. Αλλά εκεί οι «συναγωνιστές» μου μετεχειρίσθησαν βία. Και η γρηά σπιτονοικοκυρά θέλοντας και μη, μια και αντελήφθη τις «καλές» διαθέσεις μας, μας έδωσε λίγο αλεύρι και κάναμε «κουρκούτι». Μα τη νύχτα επιδοθήκαμε σε «επιχειρήσεις». Ψάξαμε το δωμάτιο (η γρηά με το εγγονάκι της είχε κοιμηθῇ στο άλλο) και κάπου σε ένα ταγάρι ανακαλύψαμε καλαμπόκι. Κρίναμε λοιπόν «σκόπιμο» και «λογικό» να γεμίσουμε τα σακκιδιά μας και να μη αφήσουμε ούτε σπειρι στο σπίτι. Έτσι πληρώθηκε το εγγονάκι της δια τη φιλοξενία που μας έκανε. Και πόσα άλλα θα έχουν ιδή ή θα έχουν κάνει, όλοι, όσοι βρέθηκαν σ' αυτή την κόλασι!

Ισχυρίσθη στο υπόμνημά του ο καπετάν Μάρκος —η ψευτοκυβέρνηση δηλαδή— ότι οι «μοναρχοφασίστες» εξετέλεσαν γονείς κι έτσι δημιουργήθηκε στρατιά ορφανών. Και εσείς δεν κάνατε τίποτα; Ξεχάσατε τις κρεμάλες στα έλατα; Ξεχάσατε ότι είχατε γεμίσει τις λαγκαδιές με εκτελεσμένους και απαγορεύατε στους «αντάρτες» μας να πίνουν από τις βρύσες νερά διότι είχαν μολυνθῇ απ' τα πτώματα των εκτελεσθέντων; Ξεχάσατε το μοναστήρι της Φούρκας που ήταν η έδρα του «Στρατοδικείου» και το νεκροταφείο που δημιουργήθηκε από εκτελεσμένους, από τα χωριά της Κόνιτσας; Πόσους παπάδες εκτελέσατε εκεί; Ξεχάσατε τις μάνες που εκτελέσατε και αφήσατε πεντάρφανα ένα σωρό παιδιά; Πού είναι η γυναίκα του Μήτση; Δεν την σκοτώσατε και έπειτα πήρατε τα πέντε παιδιά; Πώς λοιπόν δημιουργήθηκε η στρατιά των ορφανών;

Θεωρεί η «Κυβέρνηση» ως συκοφαντία αυτά που έλεγε ο «μοναρχοφασισμός» ότι τάχα πάρθηκαν τα παιδιά δια να γίνουν γενίτσαροι. Αλλά μετά από 7-8 μήνες από τότε που η «ψευτοκυβέρνηση» εξορκιζότανε, έστειλαν απ' τη Ρουμανία και

Βουλγαρία κάτι «μάχιμες» μονάδες απ' το παιδομάζωμα δια το μέτωπο! Πού τα έστελναν εκείνα τα παιδιά; Σε τουριστικά ταξίδια ή στον πόλεμο; Ιδού τι είπαν τα παιδιά σε δημοσιογράφους που τα επεσκέφθησαν μετά τη σύλληψή τους:

«... Κάπου ψηλά στο Βίτσι είχαμε συναντήσει καμιά τριανταριά παιδιά δεκατεσσάρων ως δεκάξη χρόνων. Τα είχανε φέρει από τη Ρουμανία, καθώς μας είπανε. Τους είχαν πει πως έπεσε η Φλώρινα και η Κασταριά. Και πως ήταν ελεύθερα να γυρίσουν πίσω στα σπίτια τους. Το πίστευαν κι ήταν τα άμοιρα όλο χαρά. Όταν τα ξανάδαμε μετά δύο μέρες έκλαιγαν και οδύρονταν. Τα ρώτησα ποιος ήταν ο λόγος. —Μας έμπλεξαν στην παγίδα, είπαν. Μας έφεραν τάχα για να μας στείλουν στα σπίτια μας αλλά θα μας ρίξουν στην μάχη!— Μα καλά, ξέρετε τα όπλα όλα; Ρωτήσαμε. — «Μας γύμνασαν τέσσερες μήνες στην Καλλιθέα της Τρέσπας». Έκλαψαν, έκλαψαν. Στην αρχή τα αγρίεψαν. Μα σαν είδαν και αποείδαν πως δεν έβγαινε με τις φοβέρες τίποτα, πως είχαν να κάνουν μόνον με παιδιά, τα χώρισαν. Τα πιο μικρά κι αδύνατα τα έστειλαν πίσω, τα άλλα τα ώπλισαν».

Ισχυρισθήκατε φίλοι του Κ.Κ.Ε., ότι δεν μεταχειρισθήκατε βία. Και απόδειξις τούτου, όπως είπατε στον Ο.Η.Ε., είναι ότι αφίσατε τους γονείς να στείλουν όσα παιδιά θέλουν, ένα ή δυο κ.λπ. Σ' αυτό είμαστε σύμφωνοι. Μας είχατε δώσει οδηγίες, ότι όπου συναντούμε σοβαρές δυσκολίες δια την απόσπασιν παιδιών, να μη εκβιάζουμε δι' όλα τα παιδιά, αλλά να αρκούμεθα έστω και σε λίγα, σε ένα εν ανάγκη, και αυτό δια «να σπάσει ο πάγος». Και άκουγες να λένουν οι γονείς: «Να, εκείνος κάτι έδωσε, ας δώσω και εγώ ένα, δυο!». Έφθαναν δηλαδή οι άνθρωποι σε σημείο να αγανακτούν απ' τις πιέσεις και να λένε:

—Θα σας δώσω επιτέλους ένα ή δυο και να με... αφήσετε ήσυχο! Σε τέτοιο σημείο είχανε φθάσει. Είχε μεταβληθή το παιδομάζωμα σε αγοραπωλησία παιδιών. Είχαν φθάσει σε σημείο πολλοί γονείς να λένουν: —Ας δώσω ένα ή δυο και ας ζήσουν τα άλλα!

Δια το αν δεν μεταχειρίσθησαν βία, όπως ισχυρίσθησαν το είδαμε σε προηγούμενα κεφάλαια.

Υπεστήριζαν ότι οι γονείς που έδωσαν μερικά παιδιά, «μετάνοιωσαν» που δεν έστειλαν και τα άλλα. Όμως απ' τα γράμματα που έστελναν κουκουέδες γονείς αργότερα στα παιδιά (και τα γράμματα τα λογοκρίναμε εμείς όλα) έβγαινε, ότι οι γονείς ούτε ήθελαν να ακούσουν δια άλλα παιδιά και ωδύροντο δι' εκείνα που έστειλαν. Στα γράμματα αναθεματούσαν την ώρα που χώρισαν απ' τα παιδιά τους. Μάλιστα όταν είδαν ότι εστρατολογήθησαν παιδιά απ' το παιδομάζωμα και εστάλησαν στην Ελλάδα να πολεμήσουν, ξεσπούσαν σε κατάρες και έγραφαν στα παιδιά: «Μάθαμε ότι σας κάνανε στρατιώτες! Αν σας ξαναπούν τέτοια πράματα, να τους σπάσετε στο ξύλο. Σας στείλαμε να ζήσετε και όχι να γίνετε στρατιώτες...».

Είδα να γράφη στον Ο.Η.Ε. η ηγεσία των συμμοριτών, ότι το παιδομάζωμα, το πραγματικό παιδομάζωμα, το έκαναν οι «μοναρχοφασίστες», «αρπάζοντας τα παιδιά απ' την αγκαλιά της μάνας». Λυπούμαι πολύ, που δεν κατώρθωσα να διασώσω μερικές φωτογραφίες, που έδειχναν καθαρά πώς οι γονείς άρπαζαν τα παιδιά τους και έτρεχαν προς τις πόλεις, δια να σωθούν. Οι σπαρακτικές σκηνές σ. Μάρκο, εξετυλίχθησαν εκεί που πήραν τα παιδιά οι συμμορίτες και τα φίλησαν οι γονείς τους δια τελευταίαν φοράν! Εκεί που εγίνετο ο χωρισμός ... κηδεία. Που απεχαιρέτησαν δια τελευταίαν φοράν μάνα, πατρίδα και Θεό!

Η Χατζηβασιλείου και η Ζαχαριάδου δια το παιδομάζωμα.

Στις 16 Δεκεμβρίου 1948 έγινε στη Βουδαπέστη της Ουγγαρίας το Β' Συνέδριο της «Παγκοσμίου Οργανώσεως Δημοκρατικών Γυναικών» της γνωστής ως Π.Δ.Ο.Γ. που είναι μία από τις ποικιλλώνυμες «διεθνείς» οργανώσεις εμπνεύσεως και δημιουργίας του Κρεμλίνου διά να εξυπηρετούν τα συμφέροντα του διεθνούς κομμουνισμού. Οι αντιπρόσωποι των κομμουνιστικών χωρών δεν παρέλειψαν την ευκαιρία να υμνήσουν τις «Ελληνίδες μαχήτριες του Δημοκρατικού στρατού». Ωστόσο η αντιπρόσωπος, νομίζω της Ελβετίας ετόλμησε στην κομμουνιστική παρασυναγωγή να υψώσει την τιμία και φιλελευθέρα φωνή της και να καταγγείλη το έγκλημα του παιδομαζώματος:

«Το παιδομάζωμα, ετόνισε η ηρωική εκείνη γυναίκα, έγινε μεθοδικά και συστηματικά διά να δημιουργήσει εις το μέλλον στρατόν Γενιτσάρων και διά να χρησιμοποιηθή διά την Σοβιετικήν επέκτασιν και επιρροήν επί της Ελλάδος.»

Φυσικά το «θράσος» της Ελβετίδος αντιπροσώπου προεκάλεσε τις θυελλώδεις διαμαρτυρίες των κομμουνιστριών αντιπροσώπων και την διακοπή της ομιλίας της. Την άλλη ημέρα εγκατέλειψε το Συνέδριον και επέστρεψε στην πατρίδα της σίγουρα αηδιασμένη από την κομμουνιστική υποκρισία.

Το Κ.Κ.Ε. αντιπροσώπευσε στο Συνέδριο η Χρύσα Χατζηβασιλείου και η Ρούλα Κουκούλου—Ζαχαριάδου. Η πρώτη σε μια μελοδραματική της κορώνα είπε: «Καίονται τα χωριά στην Ελλάδα και κατακρεουργούνται κατά μάζες γυναίκες και παιδιά (!!))».

Η Ζαχαριάδου με κυνικότητα ύαινας μεταξύ άλλων είπε: «Με θλίψη αναλογιζόμαστε την κατάστασι των παιδιών που έμειναν στην Ελλάδα και δεν πρόλαβαν να σωθούν από τον Δημοκρατικό στρατό. Με την βία αρπάχτηκαν από την Βόρειο Ελλάδα από τα όργανα της Φρειδερίκης και τώρα είναι δουλάκια κι αλήτες στις πόλεις ή πεθαίνουν από την πείνα στα παιδικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Και για να σκεπάσουν το καινούργιο τους έγκλημα για να συκοφαντίσουν τις Λαϊκές Δημοκρατίες και τη Δημοκρατική Κυβέρνηση της Ελλάδας οι μοναρχοφασίστες σήκωσαν ολόκληρο θόρυβο στον Ο.Η.Ε. και ζήτησαν να παρθή απόφασις να γυρίσουν τα παιδιά μας απ' τις Λαϊκές Δημοκρατίες». Καμαρώστε γυναίκες που επιμένουν να λέγωνται Ελληνίδες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

Η απόφασις του Ο.Η.Ε.

Το θέμα του παιδομαζώματος ετέθη προς συζήτησιν στην Α' Πολιτικήν Επιτροπήν της Γ' Γενικής Συνελεύσεως του ΟΗΕ στο Παρίσι τον Νοέμβριον του 1948.

Η Ελληνική αντιπροσωπεία εξήτησε να διατυπωθή σύστασις προς τα κατακρατούντα Ελληνόπαιδα κράτη, ασχέτως αν αυτά ήσαν ή όχι μέλη του ΟΗΕ περί επιστροφής των απαχθέντων παιδιών και παροχής από τις ενδιαφερόμενες Κυβερνήσεις όλων των σχετικών προς τούτο διευκολύνσεων.

Αι διεξαχθείσαι συζητήσεις κράτησαν πολύ και ήσαν επίπονοι. Μετά από σφοδρές αντιδράσεις του Ανατολικού Συνασπισμού με επικεφαλής τον Σοβιετικόν αντιπρόσωπον Βισίνσκυ, την 27.11.1948, η Γενική Συνέλευσις του ΟΗΕ εξέδωκε την εξής απόφασιν:

«Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ επιστροφήν των Ελληνοπαίδων, άτινα ευρίσκονται μακράν των εστιών των, εφ' όσον αυτά τα παιδιά ο πατήρ ή μήτηρ εν απουσία αυτού ή αυτής ο πλησιέστερος αυτών συγγενής, εκφράσουν προς τούτο επιθυμίαν.

ΚΑΛΕΙ όλα τα μέλη των Ηνωμένων Εθνών και άλλα Κράτη επί του εδάφους των οποίων ευρίσκονται τα παιδιά αυτά, όπως λάβουν τα αναγκαία μέτρα δια την εκτέλεσιν της παρούσης συστάσεως.

ΕΠΙΦΟΡΤΙΖΕΙ τον Γενικόν Γραμματέα, όπως ζητήση από την επιτροπήν του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού και από την Ένωσιν των Οργανώσεων Ερυθρών Σταυρών και της Ερυθράς Ημισελήνου, να οργανώσουν και να εξασφαλίσουν την επαφήν μετά των Εθνικών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού των ενδιαφερομένων Κρατών, επί τω σκοπώ όπως εξουσιοδοτήσουν τας Εθνικάς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, ένα λάβουν εις τα ενδιαφερόμενα Κράτη τα αναγκαία μέτρα δια την εφαρμογήν της παρούσης συστάσεως».

Δια την εκτέλεσιν της αποφάσεως αυτής ο Γενικός Γραμματεύς του ΟΗΕ Τρήκβε-Λη απηύθυνε την 31ην Δεκεμβρίου 1948 επιστολές προς τις Κυβερνήσεις Αλβανίας, Βουλγαρίας, Γιουγκοσλαβίας, Τσεχοσλοβακίας, Ουγγαρίας και Ρουμανίας —δεν συμπεριελάμβανε την Πολωνίαν, διότι δεν ήταν γνωστόν ότι κρατούσε 1003 Ελληνόπουλα κρυμμένα στο δάσος του Λόντεκ Ζδρούι— με τις οποίες ζητούσε στοιχεία των παιδιών και τη βοήθεια των κατά χώρες Ερυθρών Σταυρών να «καταστή δυνατή η έκφρασις της βουλήσεως των παιδιών και των γονέων των».

Επίσης εκοινοποίησε την απόφασιν αυτήν προς την Επιτροπήν του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού και την Ένωσιν των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, παρακαλών τα ιδρύματα αυτά να έλθουν σ' επαφή, μετά των Ερυθρών Σταυρών των χωρών του Παραπετάσματος δια την εφαρμογήν των αποφάσεων της Γενικής Συνελεύσεως.

Οι δύο αυτές επιτροπές έλαβαν απόφαση να στείλουν επιτροπές προς όλες τις ενδιαφερόμενες χώρες που κρατούσαν παιδιά, δια να εξετάσουν το πρόγραμμα του επαναπατρισμού των επί τόπου. Έγινε δυνατή η αποστολή μιας τέτοιας επιτροπής μόνον στη Βουλγαρία, Τσεχοσλοβακία, Ελλάδα και Γιουγκοσλαβία.

Εζητήθησαν επιπροσθέτως από τις χώρες του Παραπετάσματος καταστάσεις των Ελληνοπαίδων τα οποία κρατούσε κάθε χώρα, δια να γίνη γνωστή η διαμονή των παιδιών και ευχερές το έργο της αναγνωρίσεως και επανόδου.

Στις αιτήσεις όμως αυτές του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, ουδεμία εδόθη απάντησις εκ μέρους των χωρών του Παραπετάσματος!

Κρύβουν παιδιά στα δάση της Πολωνίας.

Τον Σεπτέμβριον του 1948 κατόπιν επεμβάσεως της Κόμινφορμ, εδέχθη η Πολωνία να πάρη παιδιά, αλλά υπό τον όρον να μείνουν αυτά κρυμμένα στα δάση της, ώστε να μη γίνη γνωστόν τόσοσ στην κοινή γνώμη της Πολωνίας όσον —το και σπουδαιότατον— στη διεθνή κοινή γνώμη, η οποία είχε εξεγερθή εναντίον εκείνων των χωρών του Παραπετάσματος, που εδέχθησαν τα απαχθέντα παιδιά. Είχεν πλέον εγερθή ζήτημα στον ΟΗΕ δια την Ελληνικήν τότε κατάστασι. Το πολιτικόν όμως ζήτημα ετέθη προς συζήτησιν στο Ανώτατο Πολιτικόν δικαστήριον με μεγαλύτερη οξύτητα, διότι εκτός των άλλων πολιτικών ζητημάτων που προέκυψαν απ' την ανταρσία, παρουσιάσθη και το ζήτημα της απαγωγής των παιδιών.

Εδέχθη, λοιπόν η Πολωνία να πάρη παιδιά. Η απόφασίς της αυτή κοινοποιήθη στο ΚΚΕ και τούτο διέταξε τον Κόκκαλην να πραγματοποιήση την απόφασι. Ο Κόκκαλης, σε μια συνεδρίασι που είχαμε στα Καρπάθια, επί τη λήξει του λειτουργήσαντος εκεί «φροντιστηρίου» ανεκοίνωσε σ' όλους τους εκπαιδευτικούς την απόφασι της Πολωνίας και εξήτησε από εμάς να δηλώσουμε ποίος ήθελε να ηγηθή της αποστολής και της εγκαταστάσεως των παιδιών στην Πολωνία. Δεν εδέχετο κανείς διότι ήταν χώρα μακρυνή με άγνωστα ήθη και έθιμα. Εδέχθην όμως εγώ και αμέσως ετοιμάσθηκα. Μου ανεκοίνωσε συγχρόνως ο Κόκκαλης, ότι κατ' αρχήν θα μετακινήσωμεν 1000 παιδιά από την Ρουμανία στην Πολωνία, διότι, όπως μου είπε, «συσσωρεύτηκαν» πολλά παιδιά τότε (Σεπτέμβριος 1948) στη Ρουμανία και ήταν ανάγκη να γίνη κάποια ελάφρυνσις προσωρινή. Άλλως τε, περιμέναμε συνεχώς παιδιά απ' την Ελλάδα, τα οποία κατ' αρχήν συγκεντρώνοντο στη Ρουμανία και από εκεί εστέλλοντο σ' άλλες χώρες. Εκεί άλλως τε ήσαν και τα γραφεία της Κόμινφορμ και ό,τι ζήτημα σοβαρόν προέκυπτε, ελύετο συντόμως.

Η Πολωνία —η κεντρική επιτροπή του ΚΚ Πολωνίας— εν τω μεταξύ επεσήμανε ειδικόν μέρος της Πολωνίας δια την συγκέντρωσιν του συμφωνηθέντος αριθμού παιδιών. Σαν κατάλληλο μέρος δια τον σκοπόν τούτον έκρινε μια μικρή κωμόπολι, χωμένη μέσα σ' ένα δάσος παρά τα Πολωνο-Τσεχοσλοβακικά σύνορα. Λέγονταν Λόντεκ. Προηγουμένως αυτή η κωμόπολις ήταν Γερμανική, αλλά εγκατελείφθη κατά τον Β' Παγκόσμιον πόλεμον απ' τους Γερμανούς. Εκεί λοιπόν στο δάσος ετοίμασαν την εγκατάστασι των παιδιών.

Κατά τα μέσα του Οκτωβρίου 1948 επραγματοποίησα την μετακίνησιν 1000 παιδιών εκ Ρουμανίας, σε δυο ταξείδια, στην Πολωνία, δια ειδικού τραίνου του Ερυθρού Σταυρού Πολωνίας. Κατά το ταξίδι μου εδόθη εντολή απ' το κόμμα να

λάβω μέτρα, ώστε να μην αντιληφθώ κανείς δια που κατευθύνοντο τα παιδιά. Οι αμαξοστοιχίες πέρασαν δια μέσου της Ρουμανίας, Ουγγαρίας και της Τσεχοσλοβακίας. Φυσικά οι χώρες αυτές ήξεραν ότι έχουν παιδιά εξ Ελλάδος, δεν ημπορούσαν όμως να ξέρουν που κατευθύνοντο.

Στην Τσεχοσλοβακία και παρά τα σύνορα Τσεχοσλοβακίας-Πολωνίας οι αμαξοστοιχίες πέρασαν νύχτα και τις πρωινές ώρες έφθασαν στον προορισμό τους, στο Λόντεκ της Πολωνίας. Ο σταθμός αυτός απείχε περίπου μισή ώρα από τα σύνορα. Είχα αντιληφθή, ότι η με μυστικότητα μετακίνησης και εγκατάστασις αυτή των παιδιών στην Πολωνία, απέβλεπε σε πολιτικούς σκοπούς. Μετά από λίγες ημέρες ο αντιπρόσωπος του ΚΚΕ στη Βαρσοβία, μου ανεκοίνωσε επίσημα, ότι η Πολωνία έχει κρυμμένα τα παιδιά, με σκοπόν κατά τις πολιτικές συζητήσεις του ΟΗΕ δια το παιδομάζωμα, να δηλώση ότι, ούτε έχει, ούτε γνωρίζει καν ζήτημα παιδιών!

Η απόκρυψις αυτή των παιδιών εκράτησε μέχρι το καλοκαίρι του 1949 (εν τω μεταξύ στο Μάρτιον — Απρίλιον του 1949 μετέφερα άλλα 1000 παιδιά στην Πολωνίαν, 500 εκ Ρουμανίας και 500 εκ Γιουγκοσλαβίας).

Το καλοκαίρι του 1949 η Πολωνία εγκατέλειψε τους κρυψώνες και συγκέντρωσε τα παιδιά σε μια μεγάλη παιδόπολι παρά τα σύνορα Πολωνίας και Ανατολικής Γερμανίας, στο Ζγκόρζελετς.

Καθ' όλον το διάστημα που ήσαν κρυμμένα τα παιδιά, δηλαδή περίπου 10 μήνες, το κομμουνιστικόν κόμμα Πολωνίας μου συνέστησε να αποφύγω δημόσιες εμφανίσεις, διά να μη γνωσθή στον Πολωνικό λαό, ότι στην Πολωνία υπάρχουν παιδιά. Είχαν δε τοποθετήσει στους παιδικούς σταθμούς πεπειραμένα ανώτερα κομμουνιστικά στελέχη.

Μου εδόθησαν ευκαιρίες —χωρίς φυσικά να τις επιζητήσω— να κάμω την εμφάνισίν μου ως «κάποιο εκπαιδευτικό στέλεχος» που «έτυχε» να βρεθή στην Πολωνία και όχι ως υπεύθυνον στέλεχος παιδιών που ήσαν εκεί, όπως κατά τον μήνα Μάρτιον του 1949 στην πόλιν Κάτοβιτς της Πολωνίας. Εκεί εγένετο Πανπολωνική συνεδρίασις γυναικών. Σκοπός της ήταν η ανάπτυξις δράσεως διά την συλλογήν εράνων υπέρ του «αγωνιζομένου» δημοκρατικού Ελληνικού λαού. Ήσαν συγκεντρωμένα περί τα 200 γυναικεία στελέχη. Η επιτροπή των γυναικών πληροφόρηθη ότι εκεί «κατά σύπτωσιν» υπήρχε κάποια αντιπροσωπεία Ελλήνων (ήμουν εγώ με 2-3 μέλη της επιτροπής των παιδιών) και αμέσως μας εκάλεσε στη συνεδρίασι... Μου εδόθησαν αμέσως «αι δέουσαι οδηγίαι» από το Κόμμα να εμφανισθώ όπως «έπρεπε» και κατά τα καθιερωμένα (τσιμουδιά... δια παιδιά!) .

Την ίδια σχεδόν περίοδο με εκάλεσε κάποια «Πρότυπη Παιδαγωγική Ακαδημία» στην ίδια πόλιν, δια να επισκεφθώ τις εγκαταστάσεις των κτιρίων της, να ιδώ τον τρόπον της λειτουργίας της να εκφέρω γνώμην και να αναπτύξω την πείραν μου από «Παιδαγωγικές Ακαδημίες που λειτουργούσαν στην Ελεύθερη Ελλάδα». Επιβάλεται εδώ μια παρένθεσις: Η προπαγάνδα του ΚΚΕ στις χώρες του Παραπετάσματος ήταν τέτοια ώστε επικρατούσε η γνώμη πως «μεγάλοι στρατηγοί» και «μεγάλα πολιτικά πρόσωπα» κατηύθυναν την «επανάστασιν» στην Ελλάδα, πως ήταν «απολύτως εξησφαλισμένη η νικηφόρος έκβασις του αγώνος». Περί της λειτουργίας δε των διοικητικών υπηρεσιών, υπήρχε η εντύπωσις, ότι ήταν «θαυμάσια». Δια την Παιδεία π.χ. όταν ήμουν στη Ρουμανία και έτυχε να παρευρεθώ σε μια πρες κονφεράνς που έδωσε ο Κόκκαλης, μας ερώτησαν ξένοι δημοσιογράφοι να τους πούμε: «Αν έχουμε στην ελεύθερη Ελλάδα πανεπιστήμιο και που είναι η έδρα του». Με «κουκουέδικη» ευστροφία...

απαντήσαμε ότι «... γρήγορα με σχετική ανακοίνωσι θα ικανοποιηθήτε...» κ.λπ. Έτσι αποφύγαμε τις «οδυνηρές ερωτήσεις».

Νέα έντασις του παιδομαζώματος.

Ενώ ο Ο.Η.Ε. ελάμβανε απόφασιν που συνιστούσε να επιστραφούν τα αρπαγέντα παιδιά στην πατρίδα τους, η ηγεσία του συμμοριτισμού διέτασσε να ενταθή το παιδομάζωμα σ' όλη την Ελλάδα!

Στο «κράτος της Πρέσπας» όπου ήταν εγκατεστημένος ο κομματικός και «κυβερνητικός» μηχανισμός του ΚΚΕ, έγιναν συνέδρια και συσκέψεις, με συμμετοχήν κομματικών Ελλήνων και σλάβων. Η έδρα του «κράτους» δεν απείχε παρά δύο χιλιόμετρα απ' τα σύνορα Αλβανίας ή Γιουγκοσλαβίας. Η «ψευτοκυβέρνηση» της Πρέσπας δια να δώση ευρύτητα στο «κράτος» της, δεν επέτρεπε την είσοδο σε κάθε ξένο επισκέπτη κατ' ευθείαν απ' τα σύνορα, που ήταν δυο βήματα, ως την έδρα, αλλά δια λόγους «σκοπιμότητας» τον ωδηγούσε από άλλο μέρος στην έδρα της. Έτσι όποιος επεσκέπτετο την έδρα, περνούσε από την Κορυτσά, ακολουθούσε τον δρόμο προς την Ελλάδα και απ' εκεί δια του δρόμου Καστοριάς — Φλωρίνης έφθανε στο Πρεβάλι και εν συνεχεία στην «πρωτεύουσα». Η διαδρομή αυτή έτσι μάλιστα που πάντοτε σχεδιαζόταν με σταθμούς και παρασταθμούς, έδινε την εντύπωσι σε κάθε ξένον επισκέπτη, ότι προχωρεί πολύ σε βάθος της «ελεύθερης Ελλάδας» ενώ δεν ήταν τίποτε άλλο από τον κύκλον ενός βουνού που χωρίζει την Αλβανία απ' την Πρέσπα.

Είπαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο ότι στην Βουδαπέστη, έγινε στις 1-6 Δεκεμβρίου 1948 συνέδριο γυναικών που παρευρέθησαν γυναίκες αντιπρόσωποι απ' όλες σχεδόν τις κομμουνιστικές χώρες, αλλά και από άλλες χώρες της Δύσεως. Στο συνέδριο αυτό ήταν και αντιπροσωπεία του ΚΚΕ αποτελούμενη από την Χατζηβασιλείου, την Κουκούλου ή Ζαχαριάδου, την Λαζαρίδου και Σλαυόφωνα στελέχη.

Η Ελληνική κομμουνιστική επιτροπή μετά το τέλος του συνεδρίου επεσκέφθη την Ρουμανία, όπου εκτός των άλλων υποσχέσεων που έδωσε το ΚΚ Ρουμανίας δια βοήθειαν προς τον συμμοριτισμόν, υπεσχέθη ότι γρήγορα θα πραγματοποιούσε το «πλάνο» των παιδιών. Ως τότε είχε δεχθη 5 χιλ. παιδιά. Τώρα όμως υπεσχέθησαν, ότι γρήγορα θα πραγματοποιούσαν το «πλάνο» που προέβλεπε 8.000 παιδιά. Εδήλωσαν ότι ήσαν έτοιμοι να πραγματοποιήσουν το «πλάνο» των 8.000 παιδιών, αρκεί να ευρίσκωντο τα παιδιά.

Η Χατζηβασιλείου (πρώην μέλος του πολ. γραφ. του ΚΚΕ) ήταν άρρωστη και έμεινε στη Βουδαπέστη. Είχε τεθή άλλως τε στο περιθώριο από το ΚΚΕ λόγω διαφωνιών της με την γραμμήν, όλην δε την οργανωτικήν εργασίαν έκανε η Κουκούλου ή Ζαχαριάδου. Ήταν γραμματεύς της λεγομένης τότε «ΠΔΕΓ» (Πανελλήνιος Δημοκρατική Ένωσις Γυναικών).

Η Κουκούλου—Ζαχαριάδου, έσπευσε να οργανώση στην «Ελεύθερη Ελλάδα» συνδιάσκεψιν γυναικών, δια να αναλύση τις αποφάσεις του συνεδρίου που έγινε στη Βουδαπέστη. Το συνέδριον της Βουδαπέστης μια και ήταν οργανωμένο από τα κομμουνιστικά κόμματα, ασχολήθηκε διά μακρών με την Ελληνικήν ανταρσίαν ιδιαίτερα δε, με την δράσιν των συμμοριτιστών, και με το παιδομάζωμα. (Οργάνωσε λοιπόν η Κουκούλου «συνδιάσκεψιν» από γυναίκες. Οι εργασίες δε της συνδιασκέψεως έγιναν στις 29.2.1949 στην έδρα της

ψευτοκυβερνήσεως, στην Πρέσπα.

Στο Συνέδριο εκλήθησαν να λάβουν μέρος και τα κομμουνιστικά κόμματα του Παραπετάσματος. Πράγματι εστάλησαν αντιπροσωπείες από τα κομμουνιστικά Κόμματα, Αλβανίας, Βουλγαρίας, Ρουμανίας, Ουγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας και αντιπρόσωπος του ΚΚ Γαλλίας. Επίσης αντιπρόσωποι του ΚΚΕ, της ψευτοκυβερνήσεως, του «ΑΚΕ» (Αγροτικόν κόμμα Ελλάδας) και των σλαβικών ΝΟΦ και ΑΦΖ.

Το ΚΚΕ εκπροσωπούσε ο Μπαρτζώτας, «Πολιτικός Επίτροπος» του «Γενικού αρχηγείου» των συμμοριτών, την ψευδοκυβέρνησι ο Κόκκαλης και το «ΑΚΕ» ο γραμματεύς του Παπαδημήτρης.

Το περισσότερον μέρος των ομιλιών τόσο των Ελλήνων κομμουνιστών, όσο και των ξένων αφιερώθη σχεδόν στο παιδομάζωμα. Οι ξένοι δεν προλάμβαναν να εκδηλώσουν την αγάπην και την «φροντίδα» τους διά τα παιδιά που είχαν στις χώρες τους, ο δε Μπαρτζώτας μπροστά στην «ακατάσχετη» αυτή αγάπη και προθυμία των ξένων, έβαλεν σοβαρώτατον καθήκον στις γυναίκες αντάρτισσες που παρευρίσκοντο εκεί να εντείνουν όλες τις προσπάθειές τους διά να αρπάξουν παιδιά από τις «κατεχόμενες» από το «μοναρχοφασισμό» περιοχές και να τα στείλουν εκεί που «τα περιμένουν με ανοιχτές τις αγκαλιές (!)», στο Παραπέτασμα! Έτσι, το Κ.Κ.Ε. όχι μόνον δεν εσκέπτετο να αποδώση τα παιδιά στους γονείς ή τουλάχιστον να σταματήσει το παιδομάζωμα, αλλά απεναντίας διέτασσε έντασιν του παιδομαζώματος.

«Θα επιστρέψουν τα παιδιά μετά... την νίκη».

Οι αντιπρόσωποι των κομμουνιστικών κομμάτων του Παραπετάσματος, έδωσαν από συμφώνου υποσχέσεις ότι, όχι μόνον θα «περιποιηθούν τα παιδιά», αλλά θα τα μορφώσουν και θα τα επιστρέψουν μεγάλα και «μορφωμένα». Αντιγράφουμε αποσπάσματα απ' τους λόγους που εξεφώνησαν:

Η Λίλη Ολτ του ΚΚ Ουγγαρίας: «... Τα Ελληνόπουλα που φιλοξενούμε στη χώρα μας (στην Ουγγαρία) είναι το καλύτερο δείγμα εκτιμήσεως προς τον αγώνα σας...»

Ζήνοβα του ΚΚ Τσεχοσλοβακίας: «...Τα Ελληνόπουλα που φιλοξενούμε στη χώρα μας, αντί των γονέων τους που πολεμούν, θα σας τα επιστρέψωμεν μεγάλα και μορφωμένα...».

Άννα Ρούμπου του ΚΚ Ρουμανίας: «...Τα παιδιά σας που φιλοξενούμε θα σας τα στείλουμε με τη Νίκη...» (ακούσθηκαν και φωνές: «μάνες να είστε σεις τώρα στα παιδιά μας!»).

Ζαμποτέσκα Στανισλάβα του ΚΚ Πολωνίας: «...Διαπαιδαγωγούμε τα παιδιά σας με το παράδειγμα των ηρώων σας, σαν το Μήτσο Παπαρήγα. Πιστεύουμε ότι τα παιδιά σας και τα παιδιά μας, είναι τα παιδιά της μεγάλης οικογένειας των λαών. Θα σας τα επιστρέψουμε με τη λευτεριά και τη λαϊκή Δημοκρατία...»

Βίτο-Κάρο του ΚΚ Αλβανίας: «... τα παιδιά σας τα είδαμε χλωμά όταν ήρθαν στη χώρα μας. Ανοίξαμε την αγκαλιά μας και τα δεχθήκαμε...».

Η αντιπρόσωπος του ΚΚ Βουλγαρίας: (Βουλευτίνα του ΚΚ Βουλγαρίας). Εξύμνησε τις σχέσεις και τις «εγκάρδιες φιλίες που συνδέουν τα δύο κόμματα (το ΚΚΕ και ΚΚΒ). Ενώ δηλαδή ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών εψήφισεν υπέρ της επιστροφής των Ελληνοπαίδων στην πατρίδα τους, τα Κράτη του Παραπετάσματος καίτοι εδέχθησαν —τουλάχιστον επιφανειακά— την απόφασί του, από το άλλο μέρος, στα σκοτεινά, έδιναν υποσχέσεις στο Κ.Κ.Ε., ότι θα «επιστρέψουν τα παιδιά, μόνον μεγάλα και μόνον μετά τη ΝΙΚΗ!»

Μίλησε και ο Γραμματέας του ΝΟΦ (κυβερνητικός αντιπρόσωπος στη Μακεδονία) και είπε: «... κι έτσι από σήμερα μπορούμε να διακηρύξουμε για ένα Λαϊκό Ανεξάρτητο Μακεδονικό κράτος που θα είναι κομμάτι των Βαλκανικών Λαϊκών Δημοκρατιών. Το κεντρικό συμβούλιο του ΝΟΦ διαβεβαιώνει τον Ελληνικό λαό, πως θα κρατήσει την ενότητα ανάμεσα στον Ελληνικό και Σλαβομακεδόνικο λαό, γιατί οι σκοποί μας είναι κοινοί: Λευτεριά — Ανεξαρτησία».

Μετά έλαβε τον λόγον και ο Κόκκαλης, ο οποίος λιβάνισε τα κόμματα του Παραπετάσματος δια την «στοργή και φροντίδα» με τα οποία περιέβαλαν τα παιδιά. «Τα παιδιά μας στις Λ. Δημοκρατίες που είδα μόνος μου (!) ζουν μια ζωή παραδεισένια! Ούτε στ' όνειρό τους δεν είδαν τέτοια ζωή! Εκτός απ' τη διατροφή, περιθάλλονται επιστημονικά, ειδικεύονται σε τέχνες! κ.λπ.».

Είχε λησμονήσει ο «υπουργός» ότι του έλεγα: «Στη Βουλγαρία υποφέρουν από ψώρα, στο Καλλιμανέστι της Ρουμανίας τα παιδιά ψάχνουν στα σκουπίδια να βρουν κοτσάνια από λάχανα και αλλού κλέβουν δια να φάνε. Στο Μπουρνώ της Τσεχοσλοβακίας πεθαίνουν κατά δεκάδες απ' τον τύφο και στην Αλβανία υποφέρουν απ' την πείνα, ακαθαρσία και ψείρα». Αλλά ο Κόκκαλης, δεν τα καταλάβαινε αυτά τα πράγματα! Έβλεπε τις πρωτεύουσες και τα κόμματα! Ησυχολείτο με την πολιτική!

Έτσι τελείωσε το συνέδριο με τρία σοβαρά συμπεράσματα: α) Τα ξένα κόμματα ανέλαβαν το «καθήκον να μεγαλώσουν, να μορφώσουν τα παιδιά και να τα επιστρέψουν στη Λ. Δημοκρατία», β) Ο Μπαρτζώτας έδινε αυστηρή διαταγή να ενταθή το παιδομάζωμα στα «κατεχόμενα απ' το μοναρχοφασισμό μέρη» και γ) ο Σλάβος ωραματίζετο το νέο «Λαϊκό ανεξάρτητο Μακεδονικό κράτος, κομμάτι των Βαλκανικών λαϊκών Δημοκρατιών».

«Δεν πρόκειται να πάρουν πίσω παιδιά».

Τον χειμώνα του 1948-1949 βρισκόμουν με τα κρυμμένα παιδιά στο δάσος Λόντεκ-Ζδρούι. Κρυμμένα τα παιδιά κρυμμένος φυσικά και εγώ.

Οι συζητήσεις στον Ο.Η.Ε. σχετικά με το παιδομάζωμα είχαν λάβει «δραματικόν χαρακτήρα» όπως μου ανακοίνωσεν αντιπρόσωπος του Κ.Κ.Ε. που με επεσκέφθη. Μάλιστα μου ανακοίνωσε, ότι έγινε «κατατρόπωσης» της Ελληνικής αντιπροσωπείας από τον Ανατολικό συνασπισμό και ότι «ο Βισίνσκυ υπερασπίζεται την Ελληνικήν υπόθεσιν μετά εξαιρετικού ενδιαφέροντος».

Κατά τον Φεβρουάριον ή αρχές Μαρτίου 1949, επεσκέφθη την παιδόπολιν ο Κόκκαλης και ο υπουργός της Παιδείας της Πολωνίας. Ανυπομονούσα να μάθω, τι εν λεπτομερεία διημείφθη στον Ο.Η.Ε. σχετικά με το παιδομάζωμα και ποιες ήσαν οι αποφάσεις του. Μου μίλησε γενικά δια την πορείαν των συζητήσεων, αλλά δια να μη στενοχωρηθώ απ' την απόφασι δια την επιστροφή των παιδιών,

έσπευσε και μου είπε χαρακτηριστικώς: «Δεν πρόκειται να πάρουν πίσω τα παιδιά στην Ελλάδα!» Αυτό το «δεν πρόκειται» δεν ήταν τυχαίο! Εκείνος το ήξερε, διότι του το είπαν άλλοι, οι πιο «μεγάλοι».

Είναι γεγονός, ότι έγινε σκληρή πολιτική μάχη μεταξύ του Δυτικού κόσμου και των αντιπροσώπων του Ανατολικού συνασπισμού, δια το ζήτημα της επιστροφής των παιδιών. Αλλά η πλάνη του κόσμου της Δύσεως έγκειται σε τούτο: Πίστευσε πραγματικά, ότι η Ελλάς ημπορούσε να πάρη πίσω παιδιά από το μεγάλο δεσμοφύλακα, της Ανατολής! Περίμενε τότε η Ελλάδα να ιδή παιδιά!!! Δυστυχώς δεν είχαν εννοήσει, ότι τα παιδιά τα πήραν να μη τα επιστρέψουν πίσω! Ή αν τα επιστρέψουν, να τα... επιστρέψουν «μεγάλα!!!» Αλλά ας παρακολουθήσωμεν την πορεία των γεγονότων, να ιδώμεν την «καλήν θέλησιν» των κρατών του Παραπετάσματος δια την επιστροφή των παιδιών.

Το δυσχερές έργον του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Εις εκτέλεσιν της αποφάσεως του Ο.Η.Ε. και κατόπιν συνεννοήσεως μετά του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός συνεκέντρωσε αιτήσεις των γονέων ή πλησιέστερων συγγενών των παιδιών, δια των οποίων εζητείτο η επιστροφή των παιδιών.

Το έργον τούτο του Ελ. Ερ. Σταυρού φάνηκε από την αρχή εξαιρετικά δύσκολο, λόγω των σοβαρών δυσκολιών που είχε να αντιμετωπίση.

Εν πρώτοις οι συμμορίτες εξαπέλυσαν επί της υποθέσεως αυτής κατ' εντολήν του Κ.Κ.Ε. πρωτοφανή τρομοκρατίαν, ώστε να αποφευχθή τόσον η συγκέντρωσις αιτήσεων, όσον και κάθε άλλη έκφρασις επιθυμίας προς παλινόστησιν των παιδιών.

Αφ' ετέρου το Κ.Κ.Ε. με την προοπτική να έχη υπέρ εαυτού εξασφαλισμένην δήθεν «συγκατάθεσιν των γονέων» δια την αποστολήν των παιδιών στο Παραπέτασμα, έδωσε εντολή στα κομμουνιστικά στελέχη να περιέλθουν τις συμμοριτοκρατούμενες περιοχές και να αποσπάσουν με κάθε εκβιαστικόν τρόπον οψίμους δηλώσεις των γονέων περί δήθεν «οικειοθελούς» παραδόσεως των παιδιών τους σ' αυτούς.

Είναι προφανές ότι με το εκβιαστικόν τούτο μέσον επεδιώκετο όχι μόνον να εμφανίζεται μεγάλος ο αριθμός των γονέων που «συγκατετέθησαν» δήθεν στην παράδοσι των παιδιών, αλλά να κλονίση με εκφοβισμόν την θέλησιν πολλών γονέων, ούτως ώστε, αν κληθούν στο προσεχές μέλλον να εκδηλώσουν την επιθυμία τους να αρνηθούν τούτο, κάτω απ' την επήρειαν του εκφοβισμού.

Ένα άλλο στοιχείον που ήταν φοβερό εμπόδιο στο να ανευρεθούν οι γονείς ή οι συγγενείς των παιδιών δια να ληφθή η συγκατάθεσις τούτων, ήταν και ο διασκορπισμός τούτων σ' όλην την Ελλάδα λόγω των αιφνιδιαστικών εισβολών των συμμοριτών, ιδιαιτέρως στην Δυτική Μακεδονία, την Ήπειρο και την Θράκη.

Από τα στοιχεία που είχαμε στο Παραπέτασμα, φαινόταν ότι πολλοί γονείς από τις περιφέρειες αυτές βρέθηκαν μακριά της κατοικίας τους όπως π.χ. στην Κρήτη και την Πελοπόννησο λόγω απασχολήσεώς τους ως κτίστες ή κτηνοτρόφοι. Λόγω συνεπώς των σοβαρών δυσκολιών δεν ήταν δυνατόν να επανέλθουν στα σπίτια τους ή και να έλθουν σ' επαφή ακόμη με συμπατριώτες

τους.

Πολλοί εξ άλλου, απ' τους γονείς είχαν στρατολογηθή βιαίως από τους συμμορίτες και ως εκ τούτου δεν ήταν δυνατόν να εκδηλωθή η επιθυμία τους περί επιστροφής των παιδιών τους.

Το φοβερώτερον όμως εξ όλων ήταν το γεγονός, ότι λόγω των εκτελέσεων από τους συμμορίτες μεγάλου αριθμού ατόμων, εξέλιπαν οι φυσικοί προστάτες των παιδιών και ήταν εξαιρετικά δύσκολο να ανευρεθούν και να εξακριβωθούν ποίοι από τους συγγενείς ήσαν πλησιέστεροι προς τα παιδιά, δια να ληφθή το δικαίωμα αιτήσεως δι' επιστροφήν των παιδιών σύμφωνα με την απόφασιν του Ο.Η.Ε.

Και να σκέπτεται κανείς, ότι η περίοδος που εκαλείτο να εκτελέση το σοβαρόν τούτο εθνικόν έργον ο Ερυθρός Σταυρός Ελλάδος, ήταν ο χειμώνας του 1948-1949, όταν οι συμμορίτες εισέδυσαν στο Καρπενήσι ή την Καρδίτσα! Ακόμη να σκέπτεται κανείς, ότι δια να κινηθούν άνθρωποι δια τον σκοπόν τούτον θα έπρεπε να περνούν από ναρκοπέδια και να αντιμετωπίζουν τις σφαίρες των συμμοριτών σ' όλη την ύπαιθρο!

Το Κ.Κ.Ε. υπελόγιζε με πονηρία και μικροψυχία ότι τα εμπόδια αυτά θα αποτελούσαν αποφασιστικόν παράγοντα, ώστε να ναυαγήση κάθε προσπάθεια εκ μέρους του Ε.Ε. Σταυρού, δια το έργον της συλλογής των αιτήσεων. Και όταν αργότερα έφθασαν σ' εμάς αιτήσεις δια την επιστροφήν 14.000 παιδιών η ηγεσία μας άφρισε από λύσσα δια την τόσην δραστηριότητα και το ενδιαφέρον του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Δυστυχώς όμως, η αυτοθυσία των αγνώστων τούτων στρατιωτών του Ε.Ε. Σταυρού, δεν επρόκειτο να στεφθή από δικαίωσιν, ώστε να ίδουν πραγματοποιούμενον τον επαναπατρισμόν των παιδιών, διότι ο κομμουνισμός ήτο αποφασισμένος να μη επιστρέψη τα παιδιά!

Οι αιτήσεις του Ε.Ε. Σταυρού στα χέρια του Κ.Κ.Ε.

Τον Μάιον του 1949 επέστρεψα από την Πολωνία στη Βουδαπέστη, στην έδρα μας. Εκεί καθόταν και ο Κόκκαλης μόνιμα. Το γραφείο είχε πολλή δουλειά και δύσκολη, διότι οι γονείς των παιδιών διεμαρτύροντο ζητούντες στοιχεία δια τη ζωή τους.

Στο γραφείο μας μια ημέρα μπήκε η Ουγγαρέζα Ολτ, σύζυγος υπουργού και υπεύθυνη της Ουγγαρέζικης Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού, και μου λέγει, ότι έφθασαν τόμοι ολόκληροι από τον Δ. Ε. Σταυρό. Είναι γραμμένα τα παιδιά που ζητούν οι γονείς πίσω στην Ελλάδα. Τα βιβλία αυτά που περιείχαν αιτήσεις τις οποίες είχε εντολή απ' το Διεθνή Ερ. Σταυρό να ενεργήση ο ίδιος ο «Ερυθρός» Σταυρός Ουγγαρίας, τα παρέδωσε στο Κ.Κ.Ε. και του είπε: «Πάρτε τα και κάμετε ό,τι θέλετε».

Τέτοια βιβλία πήγαν και στις άλλες χώρες του Παραπετάσματος. Αλλά απεφασίσθη, κατόπιν υποδείξεως, απ' το «μεγαλύτερο γραφείο των κομμάτων», την Κόμινφορμ, να αναληφθή ενιαία προσπάθεια απ' τα κομμουνιστικά κόμματα δια να είναι μια και μόνη η απάντησις. Το Κ.Κ.Ε. έδωσε στο γραφείο μας τα βιβλία αυτά, με την εντολή να μελετήσουμε τους καταλόγους και να

ετοιμάσουμε «συντριπτικήν απάντησιν». Μου ανεκοίνωσε επίσης ο Κόκκαλης, ότι η υπόθεσις αυτή, τα στοιχεία δηλαδή που θα ετοιμάσουμε σαν απάντησι «θα δοθούν στον Βισίνσκυ, που υπερασπίζεται την γενικήν υπόθεσιν του λαού και των παιδιών στον Ο.Η.Ε.».

Την ίδια εποχή κάναμε ειδική συνεδρίασι (ο Κόκκαλης, ένας αντιπρόσωπος του Κ.Κ.Ε. και εγώ) να ιδούμε ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να αντιμετωπίσουμε την κατάστασι. Και απεφασίσαμε να βρούμε στοιχεία που να μπερδεύουν το γνήσιο των αιτήσεων που ήλθαν απ' την Ελλάδα. Και τα στοιχεία αυτά ήσαν εξαιρετικά δύσκολο να βρεθούν. Οι γονείς που ζητούσαν τα παιδιά ήσαν στην Ελλάδα! Μου εδόθη προσωπική εντολή να ανακαλύψω «στοιχεία» ερευνώντας με όποιο μέσον ημπορούσα, μέσα στα ίδια τα παιδιά. Εις εκτέλεσιν της αποφάσεως αυτής εγκατέλειψα το γραφείο και περιώδευα στους παιδικούς σταθμούς της Ουγγαρίας, να ανακαλύψω στοιχεία! Ή μάλλον να «κατασκευάσω» στοιχεία δια τον Βισίνσκυ!

Προς «κατασκευήν στοιχείων διά τον Βισίνσκυ»

Ξεκίνησα διά τους παιδικούς σταθμούς της Ουγγαρίας, έχοντας μαζί μου τις αιτήσεις των γονέων βιβλιοδετημένες όπως μας τις έδωσε ο Ερυθρός Σταυρός της Ουγγαρίας.

Ευθύς εξ αρχής το έργον τούτο έγινε δυσκολώτατον. Τι στοιχεία ημπορούσα να συλλέξω από παιδιά που είχαν αρχίσει να ξεχνούν γονείς, συγγενείς, και πατρίδα; Εστράφην τότε προς μεγαλύτερα παιδιά ή πρόσωπα που ενεθυμουντο τους γονείς τους.

Περνούσα εκατοντάδες ονόματα παιδιών, παρέβαλλα τα ονόματά τους με τα ονόματα των παιδιών που περιελάμβαναν οι αιτήσεις, καθώς και το πραγματικό όνομα του αιτούντος πατέρα ή μητέρας και δεν εύρισκα απολύτως τίποτε το αφύσικο. Έβλεπα, ότι ο πραγματικός πατέρας ή μητέρα ή εν ελλείψει τούτων ο παππούς ή η γιαγιά, όπου δεν υπήρχαν γονείς, να ζητούν το άλφα ή βήτα παιδί τους.

Ανέφερα στη διοίκησι, ότι δεν υπήρχαν περιπτώσεις τέτοιες που θέλαμε να βρούμε. Αλλά δεν απελπιστήκαμε. Αποφασίσαμε να καταπιαστούμε από μερικές περιπτώσεις που θα μας έδιναν το δικαίωμα να βγάλουμε συμπεράσματα όπως τα θέλαμε. Έτσι με καινούργιες «νομικές» οδηγίες ξαναρίχτηκα διά ανεύρεσι στοιχείων. Να, μερικές περιπτώσεις αιτήσεων:

Υπήρχαν περιπτώσεις στις αιτήσεις που παρουσιάζετο μόνον ο πατέρας, ζητών την επιστροφή των παιδιών. Ε! Εν τοιαύτη περιπτώσει βγάζαμε το συμπέρασμα, ότι εφ' όσον δεν ζητούν τα παιδιά αμφότεροι οι γονείς, υπάρχει «διχογνωμία» και παρουσιάσαμε κατάστασιν παιδιών που δεν είναι σύμφωνοι οι γονείς δια τον επαναπατρισμόν.

Υπήρχαν περιπτώσεις που στις αιτήσεις ζητούσε τον επαναπατρισμόν ο παππούς ή η γιαγιά, διότι οι γονείς των παιδιών ευρίσκοντο μακριά από τα παιδιά, όταν εγίνετο το παιδομάζωμα. Και ζητούσαν τα παιδιά τα οποία «παρέδωσαν» οι ίδιοι. Ε! Τότε... φτιάχναμε άλλες καταστάσεις στις οποίες αναγράφαμε «γονείς που δεν ζητούν την επιστροφή των παιδιών —διότι δεν θέλουν— και τις υπέγραψαν άλλα πρόσωπα ξένης ή μακρυνής συγγενείας, κατόπιν πιέσεως των

«μοναρχοφασιστών».

Συνέβη να ζητούν την επιστροφή παιδιών, των ιδίων π.χ. παιδιών δύο αιτήσεις: Μία του πατέρα που ευρίσκετο σε μακρυνή απόστασι και άλλη της μάνας που ευρίσκετο στη Δυτ. Μακεδονία η Θράκη. Ε! Τότε «θρίαμβος». «Οι μοναρχοφασίστες» θέλουν να παρουσιάσουν όγκον αιτήσεων, χιλιάδες, κύμα αιτήσεων κ.λπ. Τότε αυτές τις αιτήσεις, τις διπλές ή τριπλές, τις κατατάσσαμε σε ξεχωριστές κατηγορίες, σαν «τρομερά και ειδικά όπλα» δια την επικείμενη μάχη στον Ο.Η.Ε. (τέτοιες περιπτώσεις υπήρχαν πραγματικά, αλλά ήταν πολύ εύκολον να εξηγήση κανείς το γεγονός, ότι δεν ήταν εύκολο να συνεννοηθούν ή να συναντηθούν οι γονείς λόγω της εξαιρετικά ανωμάλου τότε καταστάσεως, ώστε κατά την σύνταξιν των αιτήσεων, να μη παρουσιασθούν «χάσματα» και «ανωμαλίες». Και έτσι τα ζήτησε και η μάνα που ήταν στη Θράκη και ο πατέρας που ευρίσκετο στην Κρήτη!)

Συνέβη κατά την αρπαγήν των παιδιών, να φεύγουν μαζί με αυτά και μερικές μητέρες, ως συνοδοί των παιδιών. Ποιος ξέρει, τι είδους βία εξασκήθηκε ή και τι έταξαν τέτοιας μάνας και έφυγε με τα παιδιά, χωρίς καν να ξέρη ο άνδρας της που ήταν πολύ μακριά όταν εκπατρίζοντο γυναίκα και παιδιά. Και όταν αργότερα ο πατέρας ζητούσε με την αίτησιν γυναίκα και παιδιά τότε εμείς με τα «στοιχεία» κάναμε ξεχωριστές καταστάσεις: «Καταστάσεις γονέων, κατά τας οποίας η μητέρα ούσα δημοκρατικών φρονημάτων, κατέφυγεν εις τας Λ. Δημοκρατίας και πατέρας ων φασίστας, ζητάει την επιστροφή κ.λπ.». Ήταν εύκολο να κάνουμε τέτοιες καταστάσεις και κάναμε όπως τις θέλαμε μια και είχαμε στα χέρια μας μάνες! Και πόσα δράματα δεν παρουσιάσθησαν σε τέτοιες περιπτώσεις! Πόσες γυναίκες επιέσθησαν από τον «προστάτην» τους το Κομ. κόμμα, να απαρνηθούν τους συζύγους και να παντρευτούν εκεί «συναγωνιστές». Και πόσες περιπτώσεις υπάρχουν, που επειδή δεν επέστρεψαν οι γυναίκες αναγκάσθηκαν οι άνδρες να τις αποκηρύξουν, να ξαναπαντρευτούν στην Ελλάδα, και ενώ εκεί όπου χθες άνθιζε μια οικογένεια σήμερα βρίσκονται ερείπια και δυστυχία!

Ευρέθησαν και παιδιά που την επιστροφήν τους ζητούσε κάποιος συγγενής! Και ενώ ενομιζέτο ότι «σκόπιμα» αποφεύγει ο γονεύς την επάνοδον του παιδιού του και ο «μοναρχοφασισμός» ασκούσε βίαν σ' άλλο πρόσωπον να υπογράψη αίτησιν, απεδεικνύετο αργότερα, ότι δεν υφίσταντο γονείς! Είτε απέθαναν, είτε εξοντώθησαν απ' τους συμμορίτες. Αλλά υπήρχαν και περιπτώσεις γονέων που τελούσαν υπό το κράτος της τρομοκρατίας, στις περιοχές τις ελεγχόμενες υπό των συμμοριτών, και δεν τολμούσαν να ζητήσουν την παλινόστησιν των παιδιών τους φοβούμενοι αντίποινα.

Με τον τρόπον και τις μέθοδες αυτές έγιναν πολλές καταστάσεις! Εκμετάλλευσιν σε κάθε τυπογραφικό σφάλμα. Κάθε κακή διατύπωσις έδινε την ευκαιρία να ερμηνευθή από την επιτροπήν μας όπως θέλαμε. Και φυσικά ήταν αδύνατον, μέσα σε χιλιάδες αιτήσεις που ήλθαν, να μη υπάρχουν και τέτοια σφάλματα Αλλά αυτό δεν ήταν η ουσία όλης αυτής της υποθέσεως. Η ουσία ήταν να βρεθούν, να είναι έτοιμα μερικά στοιχεία να τα έχη στη διάθεσί του ο υπουργός των Εξωτερικών της Ρωσίας Βισίνσκυ, ώστε «αν τολμήση» (!) η Ελλάδα, αν δηλαδή είχε το «θράσος» να ξαναζητήση παιδιά, να της δοθή μια δια πάντα αρνητική απάντησις. Δεν κατάλαβαν τότε οι πολιτικοί της Ελλάδος, ότι το Κ.Κ.Ε. σε συνεννόησι με τα «αδελφά» του κόμματα, πήρε τα παιδιά διά να μη τα ξαναεπιστρέψη! Όσο διά αφορμές, όσες ήθελε εύρισκε το Κ.Κ.Ε. Σκοπός ήταν πώς να βάλη στο χέρι τα παιδιά. Όταν άρπαξαν τα παιδιά, δεν κοιτούσαν τέτοια ψιλοκοσκινίσματα που θέλουν οι διεθνείς ή οι ντόπιοι νόμοι! Παρά, τα έβαλαν

μπροστά σαν πρόβατα και τα σαλάγησαν προς την Αλβανία ή Βουλγαρία όπως οδηγεί ο τσοπάνης τη στάνη!

Μετά από 2-3 μήνες, από τότε που αρχίσαμε την εκστρατεία διά την κατασκευήν «στοιχείων» έγινε η κατάρρευσις που άλλαξε κάπως τα ζητήματα. Εν τούτοις, η συγκέντρωσις «στοιχείων» εξηκολούθησε να γίνεται ως την επόμενη χρονιά

Μαύρα μαντάτα απ' την Ελλάδα.

Οι γονείς υπέβαλαν αιτήσεις και ζητούσαν τον επαναπατρισμό των παιδιών τους. Κι εμείς, το Κ.Κ.Ε. πασχίζαμε να βρούμε «στοιχεία» να διαψεύσουμε τον πόθο των γονιών διά την επιστροφή των παιδιών τους.

Με την ευκαιρία αυτή, θα ήταν σοβαρή παράλειψις να αφήσουμε απαρατήρητη μια σοβαρή κατάσταση από συναισθηματικής πλευράς, που παρουσιάσθη μετά απ' το χωρισμό, τόσο στους γονείς, όσο και στα παιδιά.

Ο Χωρισμός των παιδιών ήταν σκληρός. Έλειψε απ' το σπίτι το γέλιο και η χαρά! Τα χωριά ρήμαξαν. Έλλειψε το παιγνίδι και η φωνή του παιδιού που τράνταζε όλη την ημέρα το χωριό. Οι γονείς, και εκείνοι ακόμη που δεν είχαν παιδιά, περιήλθαν σε μια κατάσταση μελαγχολίας. Τι μπορούσε να αναπληρώση τη χαρά που έλλειψε; Ήταν λοιπόν φυσικόν να δημιουργηθή σοβαρός ψυχικός κλονισμός συνεπεία του χωρισμού. Και το πράγμα αυτό συνέβη όχι μόνον σ' εκείνους που τους άρπαξαν τα παιδιά με τον άλφα ή βήτα λόγο και πρόσχημα, αλλά και σ' εκείνους τους λίγους, τους φανατικούς κουκουέδες που έγιναν οι πυρήνες να παραδοθούν τα παιδιά. Μια ημέρα, μια εβδομάδα λείπει το παιδί από κοντά σου και αναταράζεσαι, ώσπου να το ιδής. Φαντάσου λοιπόν να σου πάρουν το παιδί, να το πετάξουν σε ξένον κόσμον, στην άλλη άκρη της Ευρώπης, όπου παράξενοι άνθρωποι, ήθη έθιμα και γλώσσες συνθέτουν τη ζωή! Και να το ιδής (ή να μη το δης ποτέ), ύστερα από χρόνια.

Μετά από ένα χρόνο από τότε που χώρισαν τα παιδιά, οι γονείς με έκπληξι είδαν να ξαναφέρνουν τα παιδιά —τα μεγάλα παιδιά— διά να πολεμήσουν! Πήραν τα παιδιά να τα μορφώσουν και να ζήσουν ειρηνικά «μακριά απ' τον πόλεμο» (έτσι τους κατάφεραν και τους τα άρπαξαν) και τώρα τα φέρνουν γυμνασμένα να πολεμήσουν 15 και 16 χρονών παιδιά! Ήταν δικαιολογημένη η οργή που ξεσηκώθηκε σ' όλο το λαό της Δυτ. Μακεδονίας, της Ηπείρου και της Θράκης, εναντίον της εγκληματικότητος και της απάτης, που διέπραξε το Κ.Κ.Ε. στρατολογώντας και κάμνοντας γενιτσάρους απ' το παιδομάζωμα!

Μαύρα μαντάτα απ' τις χώρες του Παραπετάσματος έρχονταν στην Ελλάδα το ένα κοντά στο άλλο. Από σημείωμα σε σημείωμα, από στόμα σε στόμα, έφθασαν στην Ελλάδα τα νέα. Καμμιιά συνοχή δεν είχαν τα παιδιά. Χώρισαν αδελφάκια, χώρισαν συνοδούς, αλλού πείνα και αρρώστειες, αλλού ομαδικοί θάνατοι, δυστυχήματα όχι λίγα, μετακινήσεις και ταλαιπωρίες επί ένα χρόνο τουλάχιστον ώσπου να εγκατασταθούν κάπου μόνιμα. Και χίλια δυο μαντάτα που έρχονταν απ' τις χώρες που «ρέει μέλι και γάλα (!)» συγκλόνιζαν τις ψυχές των ανθρώπων κι έβαλαν τον κόσμον σε μια σοβαρή αγωνία και ανησυχία.

Σιωπή ανάμεσα σε γονείς και παιδιά επεκράτησε πολλούς μήνες, διότι λόγω της μετακινήσεως των παιδιών δεν υπήρχε μόνιμη διαμονή και εξ άλλων δυσκολιών, δεν κατορθώθη να αλληλογραφήσουν σύντομα. Όλα αυτά έφεραν τους γονείς και

τα παιδιά σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Παιδάκια βλέπαμε να μας κυτούν στα μάτια, να τους πούμε κάτι νέο, να τους δώσουμε κανένα γραμματάκι απ' τους γονείς! Έπιασαν λοιπόν οι γονείς και έστελναν γράμματα προς άγνωστες διευθύνσεις! Γράμματα κάθε βδομάδα! Χιλιάδες γράμματα μαζεύτηκαν στη Βουδαπέστη, Βουκουρέστι, Βαρσοβία, Πράγα.

Τον Οκτώβριον του 1948 ήμουν στην Πολωνία. Σε δυο-τρεις μήνες έφθασαν δέματα ολόκληρα με γράμματα από γονείς... προς παιδιά!! Ανοίξαμε τα δέματα και βρήκαμε γράμματα γονέων που τα παιδιά τους βρέθηκαν στην Πολωνία. Με χαρά μεγάλη δώσαμε τα γράμματα στα παιδιά. Δεν πέρασαν όμως ημέρες, ούτε ώρες! Πηγαίνοντας μέσα στο δάσος από σταθμό σε σταθμό να επισκεφθώ τα παιδιά (οι σταθμοί ήταν όλοι μέσα στο δάσος) βρέθηκα προ μιας φοβερής καταστάσεως. Έβλεπα παιδιά παρέες-παρέες μακριά κάπου στην ρίζα ενός έλατου να κλαίνουν ομαδικά. Διάβαζαν τα γράμματα και έβλεπαν τα μαύρα μαντάτα που τους έγραφε η μάνα ή ο πατέρας. Ποιος να τα παρηγορήσει; Σε άλλο σταθμό, που είχε όλο κορίτσια μόλις πήραν γράμματα άρχισε η τραγωδία. Άλλα έγραφαν ότι σκοτώθηκε ο πατέρας στο Γράμμο, άλλο ο αδελφός στο Βίτσι κ.λπ. Και άρχιζε το φοβερό μοιρολόι των κοριτσιών. Αντηχούσαν οι λαγγαδιές από τους θρήνους! Το ίδιο φαινόμενο σε όλους τους σταθμούς!

Αμέσως έκαμα έκτακτη συνεδρίαση του προσωπικού, δια να σκεφθούμε πώς θα αντιμετωπίσουμε την κατάσταση. Αλλά στη συνεδρίαση δεν ήλθαν ούτε οι μισοί. Αν είχαν τα παιδιά βάσανα και καϋμούς απ' τα γράμματα, είχαν και οι μεγάλοι. Έγραφε η αδελφή από την Ελλάδα ότι σκοτώθηκε ο άνδρας της. Άλλη έλαβε γράμμα που έγραφε ότι σκοτώθηκαν ο άνδρας και ο αδελφός της. Από που να βρη κανείς άκρη σε τέτοια πένθιμη αλληλογραφία;

Απεφάσισα να λάβω μέτρα περιορισμού των ... θρήνων και των οδυρμών. Του λοιπού η αλληλογραφία δεν θα εδίδετο απ' ευθείας στα παιδιά, αλλά θα λογοκρίνεται. Το πένθος θα πηγαίνει στη φωτιά και θα... μένη η χαρά μόνον στα παιδιά!!

Ήλθαν και ξαναήλθαν γράμματα. Κρατούσα τα πένθιμα γράμματα και τα άλλα τα έδινα στα παιδιά. Σκοπούσα τη χαρά κι έκρυβα το πένθος, όπου φυσικά ημπορούσα, διότι έτυχε μια φορά να μη τα καταφέρω διότι ήλθε ένα γράμμα από μια μάνα, από το Σιδεροχώρι Καστοριάς και έγραφε σε ένα κοριτσάκι πως σκοτώθηκε ο πατέρας του. Από περιέργεια πήγα στο σταθμό και βρήκα το κοριτσάκι. Του φώναξα να το ιδώ και μόλις του φώναξα, ήλθαν άλλα τρία κορίτσια (ήταν αδελφές του) να ιδούν μήπως κι είχαν γράμμα! Μόλις είδα μπροστά μου όχι ένα ορφανό αλλά τέσσαρα, γύρισα αμέσως και τράβηξα μόνος προς την ερημιά! Δεν ημπορούσα να συγκρατηθώ!...

Απ' την αλληλογραφία αυτή των παιδιών έβγαλα σκληρά συμπεράσματα. Μερικά λόγια που έγραφαν οι γονείς στα παιδιά δεν θα τα ξεχάσω. Δεν μπορώ δηλαδή να τα ξεχάσω. Σημειώνω μερικά:

«Αχ παιδάκι μου! Όταν ξεψυχούσε ο πατέρας σας (τραυματίας) στα χέρια μου είπε: Παιδιά μου πώς ξεγελάστηκα και μου φύγατε απ' τα χέρια και δεν μπόρεσα να σας δω για τελευταία φορά».

«... Μας φύγατε απ' τα χέρια μας! Άλλες μάνες σας καμαρώνουν! Τώρα ό,τι και να πούμε, πέταξε το πουλί...»

«... Άδειασαν τα χωριά! Ρήμαξε ο τόπος! Έμειναν πίσω τα κούτσουρα!»

«... Καθόμαστε στη φωτιά σα δαυλιά καμμένα. Με ποιόν να γελάσουμε;»

«... Άμα πάρεις το γράμμα, να φορέσης μαύρη κορδελίτσα! Αυτά είναι τα χαιρετίσματα απ' τον πατέρα σου...»

«... Γράμμα θα παίρνεις αλλά μόνο από μένα. Ο πατέρας σου δε θα σου ξαναγράψει...»

«... Μας ήλθαν παιδιά απ' αυτού για αντάρτες! Σας γέλασαν και σας επιστράτευσαν. Να ... τον πατέρα του Ζαχαριάδη, που έβγαλε τέτοιο νόμο!...»

«... Ο Πασχάλης και οι άλλοι γυρίζουν καβάλα στα άλογα! Ο πατέρας σου πέθανε στο χαράκωμα...» και πόσα άλλα τέτοια!

Αυτά φυσικά δε συγκινούσαν τις καρδιές του Ζαχαριάδη και του Κόκκαλη. Αυτά ήσαν «παιδιακίστικες» εκδηλώσεις! Αυτοί τα είχαν τακτοποιήσει τα παιδιά τους και δεν τους ένοιαζε. Ο μεγάλος το έκρυψε στη Μόσχα και ο μικρότερος τα έκρυβε στις βίλλες που του παραχωρούσαν τα «άδελφά» κόμματα στη Βουδαπέστη και στο Βουκουρέστι.

Όμως ήξεραν να δώσουν «μηχανές» και «στοιχεία» στο Βισίνσκυ, να ματαιώση την επάνοδο των παιδιών στην αγκαλιά της μάνας!

Δραματική έκκλησις της Βασιλίσσης της Ελλάδος προς τον πολιτισμένον κόσμον.

Το φθινόπωρο του 1949 η Βασίλισσα της Ελλάδος επεσκέφθη πάλιν την μαρτυρικήν ύπαιθρο, στην παραμεθόριο ζώνη και ήλθεν σ' επαφή με γονείς που τους πήραν τα παιδιά:

Το δράμα των γονέων απεικονίζεται στην κατωτέρω έκκλησι της Βασιλίσσης της Ελλάδος προς τον πολιτισμένον κόσμον δια το παιδομάζωμα.

«... Οι μητέρες τους ήλθαν και μου ζήτησαν βοήθεια. Είδα την απελπισία μέσα στα μάτια τους, κι άκουσα τον σπαρακτικό τους θρήνο. Με τη δική τους βασανισμένη ψυχή και με τ' άδεια τους χέρια, στρέφομαι σήμερα προς όλους σας και σας ικετεύω εν ονόματι του Θεού και προς χάριν των παιδιών σας βοηθήστε με να ξυπνήσω την συνείδησιν της Οικουμένης, ενώστε την φωνήν σας με τη δική μας, για να ξαναφέρωμε πίσω τα παιδιά μας, στην αγκαλιά της μάνας τους. Πάρα πολύν καιρόν έχει μείνει σιωπηλός ο πολιτισμένος κόσμος. Η σιωπή μπρος σε μια τόσο βαρειά προσβολή, μεγαλώνει το έγκλημα και μας κάνει όλους συνενόχους...»

ΒΑΣ. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

Εγκληματικές υπεκφυγές.

Τον Σεπτέμβριον του 1949 εδόθη εντολή από τα κομμουνιστικά κόμματα Ελλάδος και Τσεχοσλοβακίας, στον Ερυθρό Σταυρό Τσεχοσλοβακίας, να αναφέρει

σ' απάντησι των ζητουμένων παιδιών, ότι μόνον 100-150 «ανεγνωρίσθησαν» και ότι ευρίσκονται στην Τσεχοσλοβακία. Είχε δε τότε η Τσεχοσλοβακία, περί τις 5.000 παιδιά! Όλα λοιπόν ήσαν άγνωστα (!) εκτός 138! Είναι ευνόητον, ότι όλη αυτή η κωμωδία επαίζετο δια να φανή δήθεν η Τσεχοσλοβακία, ότι διαπνέεται από «καλήν» θέλησιν δια την εκτέλεσιν των αποφάσεων του Ο.Η.Ε. Στην απάντησί της μάλιστα προς τον Διεθνή Ερυθρόν Σταυρόν, ετόνιζε, ότι ο επαναπατρισμός έστω και αυτών που ανεγνωρίσθησαν θα γίνη υπό όρους ειδικών εγγυήσεων. Οι σχεδιασμένες αυτές απαντήσεις είχαν αποκλειστικόν σκοπόν να ευρεθούν προσκόμματα, να παρελκύεται η υπόθεσις και να μένη άλυτη δια χρόνια ή δια πάντα. Οι άλλες χώρες δεν απήντησαν καθόλου. Πληροφορηθήκαμε ότι απήντησε και η Γιουγκοσλαβία, το περιεχόμενον όμως της απαντήσεώς της δεν το μάθαμε, διότι οι σχέσεις μεταξύ αυτής και των άλλων χωρών του Παραπετάσματος διεκόπησαν και ήταν δύσκολο να μάθουμε λεπτομέρειες. Επίσης μάθαμε ότι μόνον ο Ερυθρός Σταυρός Γιουγκοσλαβίας ανέλαβε να συνεννοηθή απ' ευθείας με τον Ελλην Ερ. Σταυρόν δια τα ζητήματα του επαναπατρισμού των παιδιών.

Τον Οκτώβριον του 1948 η Εκτελεστική Επιτροπή Ενώσεως Συλλόγων Ερ. Σταυρού συνεζήτησε στη Γενεύη εκ νέου το ζήτημα του επαναπατρισμού των απαχθέντων Ελληνοπαίδων. Κατ' αυτήν ο εκπρόσωπος του Σοβιετικού Ερυθρού Σταυρού, επετέθη σφοδρώς κατά της υποθέσεως ταύτης. Και εζήτησε —κατά την προσφιλή μέθοδον του Ανατολικού Συνασπισμού— να ληφθή απόφασις καταδικάζουσα την Ελληνικήν Κυβέρνηση/, ως εξασκούσαν τρομοκρατίαν! Η Εκτελεστική Επιτροπή εξέδωσε απόφασιν—παράκλησιν να εξετασθή πάλιν η υπόθεσις του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων:

«Η εκτελεστική επιτροπή, λαμβάνουσα υπ' όψιν την απόφασιν Νο ΧΙΥ ψηφισθείσαν παρά της ΧΥΙΙης Διεθνούς Διασκέψεως του Ερυθρού Σταυρού, ως και της ληφθείσης παρά του ΟΗΕ την 27ην Νοεμβρίου αναφορικώς με τον επαναπατρισμόν των Ελληνοπαίδων.

Παρατηρεί, ότι τα ληφθέντα μέτρα δια τον επαναπατρισμόν των παιδιών δεν έσχον μέχρι σήμερον ειμή λίαν περιωρισμένον αποτέλεσμα και κατά συνέπειαν αι οδύναι των γονέων παρατείνονται άνευ λόγου.

Αναθέτει εις τον Γενικόν Γραμματέα, όπως τεθή εις επαφήν μετά του Διεθνούς Κομιτάτου Ερυθρού Σταυρού, ίνα εξετασθώσιν μετά του ΟΗΕ οι τρόποι και τα μέτρα, άτινα θα ηδύναντο να διευκολύνωσι και να επισπεύσωσι τον επαναπατρισμόν τούτον».

Δια Β' φοράν εις τον Ο.Η.Ε.

Η Γενική συνέλευσις του Ο.Η.Ε. αφού έλαβε υπ' όψιν της ότι κανένα αποτέλεσμα δεν είχαν οι προηγούμενες ενέργειές της, τον Νοέμβριον του 1949 έλαβε την κατωτέρω νέαν απόφασίν της:

«Η Γενική συνέλευσις, λαμβάνουσα γνώσιν της υποβληθείσης εκθέσεως παρά της Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού και της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού επί του ζητήματος του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων (Α. 1014) και εκτιμώνσας προσπάθειάς, τας οποίας ανέπτυξαν αι δύο Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, ίνα διευκολύνωσι την πραγματοποίησιν της αποφάσεως 193 (ΙΙΙ) Σ. της Γενικής Συνελεύσεως.

Παρατηρούσα ότι οι Ελληνόπαιδες δεν επεστράφησαν εισέτι εις τας εστίας των, ως συνίστα η απόφασις της Γενικής Συνελεύσεως, αναγνωρίζουσα δε, ότι δέον να καταβληθώσι νέαι προσπάθειαι προς πλήρη εφαρμογήν της αποφάσεως ταύτης.

1. Αναθέτει εις τον Γενικόν Γραμματέα, όπως καλέση το Διεθνές Κομιτάτον Ερυθρού Σταυρού και την Ένωσιν των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού και εξακολουθήσωσι τας προσπάθειάς των δια την εξυπηρέτησιν του ανθρωπιστικού τούτου θέματος και τοις παράσχη πάσαν δέουσαν βοήθειαν δια την εκτέλεσιν του έργου των.

2. Καλεί θερμώς πάντα τα Έθνη, μέλη του Ο.Η.Ε. και τα άλλα Έθνη, τα παρέχοντα άσυλον εις Ελληνόπαιδας, όπως λάβωσι πάντα τα μέτρα, από κοινού και εν συνεργασία μετά των Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού, όπως διευκολύνωσι την ταχείαν επιστροφήν των παιδιών εις τας εστίας των, συμφώνως προς την άνω αναφερομένην απόφασιν.

3. Καλεί τας Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, όπως αναφέρωσιν εις τον Γενικόν Γραμματέα προς πληροφορίαν των μελών του Ο.Η.Ε. τας προόδους της εκτελέσεως της παρούσης αποφάσεως».

Προς εκτέλεσιν της νέας αυτής αποφάσεως του Ο.Η.Ε. αι διεθνείς οργανώσεις των Ερυθρών Σταυρών άρχισαν πάλιν τις ενέργειες να πείσουν τους Ερυθρούς Σταυρούς του Παραπετάσματος να βοηθήσουν δια την πραγματοποίησιν των αποφάσεων που είχαν ληφθή.

Εν τω μεταξύ οι χώρες του Παραπετάσματος ακολουθούντες την προσφιλή μέθοδο των παρεκλύσεων, δια της προβολής διαφόρων «εμποδίων», ανεκάλυψαν, ότι οι πρώτοι κατάλογοι τους οποίους έλαβαν περιείχαν τα ονόματα και τα λοιπά στοιχεία με Λατινικούς χαρακτήρες και είναι «δυσανάγνωστοι». Εζήτησαν λοιπόν την αποστολήν των στοιχείων με Ελληνικούς χαρακτήρες!

Οι Ερυθροί Σταυροί εις ειδικήν σύσκεψιν

Οι διεθνείς οργανώσεις Ερ. Σταυρών έχοντας υπ' όψιν, ότι όλες οι ενέργειές τους δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα ως τότε, απεφάσισαν να συγκαλέσουν τον Μάρτιον του 1950 ειδικήν σύσκεψιν που θα συμμετείχαν αντιπρόσωποι των Ερυθρών Σταυρών του Παραπετάσματος και να εκτεθούν όλες οι γνώμες μαζί με τις τυχόν αντιρρήσεις δια να εξευρεθή ο πλέον πρακτικός τρόπος δια την επίλυσιν του προβλήματος του παιδομαζώματος.

Ήμουν στη Σόφια τον Φεβρουάριον-Μάρτιον του 1950. Μια ημέρα στο τηλέφωνο του γραφείου μου με καλούσε το κεντρικον τηλεφωνικον κέντρον Σόφιας. Σ' ερωτήσεις μου, τι με θέλουν, μου απήντησαν, ότι «ο Ερυθρός Σταυρός Γενεύης, ζητάει τον Ερυθρόν Σταυρόν Βουλγαρίας».

—«Και τότε διατί ζητάτε το γραφείον των Ελληνοπαίδων», απήντησα.

—«Ο Ερυθρός Σταυρός ο δικός μας, μου απήντησε, δεν γνωρίζει τίποτε (!) και ενόμισα, ότι σεις ίσως θα μπορούσατε να δώσετε ωρισμένες εξηγήσεις». Εδέχθην την προσκλησιν, είπα την ταυτότητα της υπηρεσίας μου, μα η φωνή απ'

τη Γενεύη μου επανέλαβε πολλές φορές. «Ζητώ τον Ερυθρόν Σταυρόν της Βουλγαρίας. Διατί δεν απαντά». Έκλεισαν όλα τα τηλέφωνα, και έμεινε η υπόθεσις χωρίς απάντησι! Είχα καταλάβει πλέον, ότι η Σόφια, δεν είχε καμμίαν διάθεσιν να μιλήσῃ με την Γενεύη! Ταυτοχρόνως έμαθα, ότι οι οργανώσεις των Ερ. Σταυρών της Γενεύης, εκάλεσαν σε σύσκεψι τους αντιπροσώπους των κρατών του Παραπετάσματος δια να συζητήσουν δια πολλοστήν φοράν, το ζήτημα της επιστροφής των παιδιών!! Φυσικά, έχοντας πείρα απ' την προηγούμενη στάσι των ενδιαφερομένων κρατών, προεδίκασα το ναυάγιο και της συσκέψεως αυτής τουλάχιστον απ' τη συμμετοχή του Ανατολικού Συνασπισμού. Ως ήταν επόμενο, εκ των χωρών του Παραπετάσματος, στην πρόσκλησι να συμμετάσχουν στη σύσκεψι, άλλες μεν (Βουλγαρία - Τσεχοσλοβακία - Ρουμανία αρνήθηκαν συμμετοχήν, άλλες δε, (Πολωνία -Ουγγαρία) ούτε καν απήντησαν!

Η σύσκεψις, με πρότασιν της Ελληνικής αντιπροσωπείας (η μόνη προσελθούσά εξ όλων των προσκληθεισών) εξέδωσε την κατωτέρω ανακοίνωσιν!

«Με τον σκοπόν να επιταχυνθή ο επαναπατρισμός των Ελληνοπαίδων των ζητηθέντων παρά των γονέων των και εντός του πλαισίου των διαβημάτων τα οποία έκαμον μέχρι τούδε αναφορικώς με το ζήτημα αυτό, ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός και η Ένωσις των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού είχαν προσκαλέσει τους Εθνικούς Ερυθρούς Σταυρούς των ενδιαφερομένων Κρατών να μεταβώσιν εις Γενεύην την 9ην και 10ην Μαρτίου δι' ανταλλαγήν απόψεων και εξεύρεσιν μιας λύσεως του σπουδαίου τούτου ζητήματος.

Αι ενέργειαι αύται εγένοντο εν συνεχεία των δύο αποφάσεων της Γενικής Συνελεύσεως των Η.Ε. των απευθυνθεισών πρώτον εις τας Κυβερνήσεις, με τας οποίας οι Ερυθροί Σταυροί παραμένουν εν επαφή.

Αρκετοί Εθνικοί Σύλλογοι, ο Βουλγαρικός, Ρουμανικός, Τσεχοσλοβακικός Ερυθρός Σταυρός, δεν εδέχθησαν την πρόσκλησιν. Ο Γιουγκοσλαβικός, δεχθείς κατ' αρχήν, δεν απέστειλεν Αντιπρόσωπον. Οι Ουγγρικός και Πολωνικός δεν εγνωστοποίησαν την απόφασίν των. Μόνον ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός απέστειλεν Αντιπροσώπους εξ Αθηνών εις την σύσκεψιν.

Η Διεθνής Επιτροπή Ερυθρού Σταυρού και η Ένωσις των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού είναι αποφασισμένοι να συνεχίσωσιν τας προσπάθειάς των προς επαναπατρισμόν των Ελληνοπαίδων τούτων.

Θα εξακολουθήσωσιν ούτως ενεργούσαι προς εκπλήρωσιν της ανατεθείσης αυταίς εντολής παρά του Γραμματέως των Η.Ε. δυνάμει των δύο αποφάσεων των υιοθετηθεισών ομοφώνως παρά της Γενικής Συνελεύσεως, θα δεχθώσι κάθε πρωτοβουλίαν δυναμένην να επιταχύνη την λύσιν τον προβλήματος, θεωρουμένου ουσιώδους παρά του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, ως και παρά του Ο.Η.Ε.»

Αρνήσεις — Αναβολαί — Προσχήματα και δυσχέρειαι.

Αι διεθνείς οργανώσεις των ερυθρών Σταυρών, παρ' ότι δεν επετεύχθη ο σκοπός της ειδικής συσκέψεως που ωργανώθη τον Μάρτιον του 1950 από την άρνησιν των κρατών του Παραπετάσματος να συμμετάσχουν εις αυτήν, απετάνθησαν εκ νέου προς τις ενδιαφερόμενες χώρες ζητούσαι να πληροφορηθούν τις διαθέσεις

τους, σχετικώς με τον επαναπατρισμό των Ελληνοπαίδων. Αλλά και πάλιν ουδεμία θετική λύσις εδόθη! Η Τσεχοσλοβακία, η οποία εγνώρισε προηγουμένως ότι μόνον 138 παιδιά ανεγνώρισεν στη χώρα της, τώρα, όταν μετέβη εκεί αντιπρόσωπος των διεθνών οργανώσεων Ερυθρού Σταυρού δια να διαπραγματευθή την επιστροφήν έστω και των 138 παιδιών, προέβαλεν αντιρρήσεις, ζητούσα νέα συμπληρωματικά στοιχεία! Παρ' ότι οι αντιπρόσωποι των διεθνών οργανώσεων χωρίς να φεισθούν κόπων ήλθαν στην Ελλάδα και μετέβησαν αυτοπροσώπως στις επαρχίες δια να συγκεντρώσουν και προσκομίσουν τα ζητηθέντα από την Τσεχοσλοβακίαν στοιχεία δια τον επαναπατρισμόν έστω και των 138 παιδιών, εν τούτοις και οι υπεράνθρωπες αυτές προσπάθειες ουδένα αποτέλεσμα έφεραν.

Τα μέσα Μαΐου 1950 συνήλθε στη Γενεύη η Εκτελεστική Επιτροπή της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, και πάλιν ασχολήθηκε με το ζήτημα του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων. Έγινε διαπίστωσις, δια πολλοστήν άλλως τε φοράν, ότι ουδείς εκ των απαχθέντων Ελληνοπαίδων απεδόθη καίτοι παρήλθον δύο χρόνια από της λήψεως των πρώτων αποφάσεων. Τέλος η επιτροπή αυτή, εξέδωκε την εξής μακροσκελή απόφασιν, που δια μακρών αναλύεται το δράμα των ενεργειών!

«Η εκτελεστική επιτροπή λαμβάνουσα υπ' όψει την απόφασιν της Διεθνούς Διασκέψεως του Ερυθρού Σταυρού εν Στοκχόλμη αναφορικώς με τον επαναπατρισμόν των Ελληνοπαίδων εντός βραχυτάτης δυνατής προθεσμίας, ως και τας ληφθείσας αποφάσεις παρά της Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. κατά τα έτη 1948 και 1949, δι' ων καλούνται επιμόνως τα Κράτη όπου ευρίσκονται τα παιδιά ταύτα, όπως λάβωσι πάντα τα ενδεικνυόμενα μέτρα από κοινού και εν συνεργασία μετά των Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού, ίνα διευκολύνωσι τον ταχύν επαναπατρισμόν των παιδιών τούτων εις την Ελλάδα.

Θεωρούσα δε ότι ασχέτως των περιστάσεων, αίτινες χαρακτηρίζουσι την εποχήν μας, ο Ερυθρός Σταυρός εύχεται θερμώς όπως άπαντα τα παιδιά αποδοθώσιν εις τους γονείς των συμφώνως προς τας παραδεδεγμένας αρχάς τας αφορώσας την προστασίαν της παιδικής ηλικίας.

Θεωρούσα δ' εξ άλλου ότι αι ακατάπαυστοι προσπάθειαι αι καταβαλλόμεναι παρά του Διεθνούς Κομιτάτου του Ερυθρού Σταυρού και της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού σχετικώς με:

α) Την εξακρίβωσιν του χαρακτήρος των συνθηκών υποδοχής, αίτινες θα επιφυλαχθώσιν εις τα παιδιά κατά την εις Ελλάδα επάνοδον.

β) Την ετοιμασίαν των καταστάσεων εις Λατινικούς και Ελληνικούς χαρακτήρας των ονομάτων των παιδιών των ζητουμένων παρά του πατρός ή μητρός ή και πλησιεστέρου αυτών συγγενούς εν τη ζωή και την αποστολήν των καταστάσεων τούτων προς τα Εθνικά Σωματεία των ενδιαφερομένων χωρών προς εξακρίβωσιν παρ' αυτών της ταυτότητος των παιδιών.

γ) Τας απευθυνθείσας αιτήσεις προς τα Εθνικά Σωματεία των χωρών των δεχθεισών τα παιδιά, δια την ετοιμασίαν των καταστάσεων Ελληνοπαίδων εν τη πατρίδι ενός εκάστου, όπως παραβληθώσιν αύται προς τας αιτήσεις των γονέων.

δ) Την παρεχομένην βοήθειαν προς τα Σωματεία Ερυθρού Σταυρού των χωρών τούτων δια την ετοιμασίαν και την παραβολήν των καταστάσεων των Ελληνοπαίδων εις τας πατρίδας ενός εκάστου.

ε) Τας αποστολάς εις Τσεχοσλοβακίαν, Βουλγαρίαν και Γιουγκοσλαβίαν προς συζήτησιν μετά των Εθνικών Σωματείων και των ενδιαφερομένων Κυβερνήσεων επί του ταχέως επαναπατρισμού Ελληνοπαίδων ευρισκομένων επί του εδάφους ενός εκάστου και την προσφοράν όπως αποστείλωσιν αναλόγους αποστολάς εις Ουγγαρίαν και Ρουμανίαν.

στ) Την πρόσκλησιν την γενομένην προς τα Εθνικά Σωματεία απασών των ενδιαφερομένων χωρών, όπως συνέλθωσιν εν Γενεύη τας 9ην και 10ην Μαρτίου 1950, ίνα συζητήσωσι τα μέσα επαναπατρισμού πρόσκλησις εις την οποίαν μόνον ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός απήντησεν αποστέλλων Αντιπροσώπους.

Γνωστοποιεί μετά μεγάλης λύπης, ότι, παρά τας προσπάθειάς ταύτας, μέχρι σήμερον ουδείς Ελληνόπαις επανέκαμψεν εν Ελλάδι και ότι ακόμη και τεχνικά επουσιώδη στοιχεία απαραίτητα δια την λύσιν του προβλήματος δεν παρεσχέθησαν παρά των ενδιαφερομένων Κυβερνήσεων.

Επιβεβαιοί εν τούτοις την θέλησιν της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού να εξακολουθήσῃ εν πλήρει συμφωνία μετά της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού το αποδεχθέν παρ' αυτών έργον και από κοινού επιδιωκόμενον.

Νομίζει ότι πρέπει να ελκύσῃ την προσοχήν των Ηνωμένων Εθνών επί του γεγονότος, ότι ο Ερυθρός Σταυρός δεν είναι εις θέσιν να εκπληρώσῃ το έργον, όπερ τω ανετέθη, εκτός εάν μεγαλυτέρα της σημερινής ευσυνειδησία εκ μέρους των ενδιαφερομένων Κυβερνήσεων ληφθῇ ως προς την κοινωνικὴν των ευθύνην.

Γνωστοποιεί προς τα Ηνωμένα Έθνη, ότι, εάν δεν εκλείψωσι τα εμπόδια, επί των οποίων ο Ερυθρός Σταυρός δεν ασκεί έλεγχον, ο τελευταίος ούτος δεν θα δυνηθῇ να εκπληρώσῃ την αποστολήν του».

Στο συμβούλιο των Συλλόγων των Ερ. Σταυρών.

Από 16-20 Οκτωβρίου 1950 συνήλθε στο Μόντε-Κάρλο το Συμβούλιον των Διοικητών της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού. Το ζήτημα του επαναπατρισμού των παιδιών, πάλι στην ημερησία διάταξη. Στις διαμαρτυρίες του Έλληнос αντιπροσώπου κ. Πεσμαζόγλου, ότι παρά το γεγονός ότι η Ελλάς απεδέχθη όλους τους βαρείς όρους, που επρότειναν επί σειράν ετών τα κράτη του Παραπετάσματος όπου κρατούνται Ελληνόπαιδες, οι εκπρόσωποι Ρωσίας, Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας και Ρουμανίας απήντησαν, ότι δεν διεπιστώθη η ταυτότης των Ελληνοπαίδων. Προσέθεσαν μάλιστα κατά την παληά μέθοδο, ότι τα παιδιά κρατούνται στις χώρες τους δια λόγους «ανθρωπιστικούς!»

Ετέθη πρότασις σε ψηφοφορία, που την εψήφισαν παμψηφεί, όλοι, εκτός του συνασπισμού του Παραπετάσματος. Η πρότασις είχε ως εξής:

«Το Συμβούλιον των Διοικητών

Διαπιστοί μετά λύπης ότι ουδείς Ελληνόπαις επανεπατρίσθη μέχρι σήμερον εις την χώραν τον, παρά τας καταβληθείσας προσπάθειάς παρά της Διεθνούς Επιτροπής του Ε.Σ. και της Ενώσεως των Συλλόγων τον Ε.Σ.

Κινούμενον εκ των ανθρωπιστικών αρχών, αίτινες αποτελούσι την βάση της Οργάνώσεως τον Ε.Σ., επιθυμεί να καταβάλῃ μίαν υστάτην προσπάθειαν όπως αποδώσῃ τα παιδιά ταύτα εις τας

οικογενείας των.

Θεωρών ότι τα μέσα, άτινα διαθέτει ο Ερυθρός Σταυρός, δεν είνε επαρκή προς εκπλήρωσιν τον έργου, όπερ τω ανετέθη υπό των Ηνωμένων Εθνών, εάν ταύτα δεν λάβωσι τα αναγκαία μέτρα.

Παρακαλεί την Γενικήν Συνέλευσιν των Ηνωμένων Εθνών όπως εν ανθρωπιστικώ πνεύματι ασχέτω προς πάσαν πολιτικήν ή ιδεολογικήν σκέψιν, καταβάλη πάσας τας προσπάθειάς της ίνα εξεύρη τον τρόπον της αποδόσεως των Ελληνοπαίδων εις τας εστίας των».

Και διά Γ' φοράν στον Ο.Η.Ε.

Την 1ην Δεκεμβρίου 1950 η Γενική Συνέλευσις του Ο.Η.Ε. δια τρίτην φοράν επιλαμβάνεται του ζητήματος του επαναπατρισμού των παιδιών. Τούτο απεδείκνυε το μεγάλο ενδιαφέρον του πολιτισμένου κόσμου, δια την υπόθεσιν των Ελληνοπαίδων.

Η Συνέλευσις εψήφισε δι' άλλην μίαν φοράν, την κατωτέρω απόφασιν:

«Η Γενική Συνέλευσις,

Λαμβάνουσα γνώσιν μετά μεγάλης ανησυχίας των εκθέσεων της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού και της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, ως και του Γενικού Γραμματέως, και ιδίως της δηλώσεως καθ' ην ουδείς Ελληνόπαις είχεν επιστρέψει εις Ελλάδα, και, εξαιρέσει της Γιουγκοσλαβίας, ουδέν εκ των Κρατών, εν οίς ευρίσκονται Ελληνόπαιδες, είχε λάβει μέτρα θετικά όπως συμμορφωθή προς τας παμψηφεί παρά της Γενικής Συνελεύσεως εις δύο αλληπαλλήλους συνεδριάσεις υιοθετηθείσας Αποφάσεις.

Αναγνωρίζουσα ότι δέον εν ανθρωπιστικώ πνεύματι, απηλλαγμένω πολιτικών ή ιδεολογικών αντιλήψεων, να μη παραλειφθή ουδεμία προσπάθεια, ίνα αποδοθώσι τα παιδιά εις τας εστίας των.

Αποτίουσα φόρον τιμής εις την Διεθνή Επιτροπήν του Ερυθρού Σταυρού και την Ένωσιν των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, ως επίσης και τον Γενικόν Γραμματέα, δια τας προσπάθειάς, ας κατέβαλον δια την εφαρμογήν των αποφάσεων 193 Ο (ΙΙΙ και 288 Β (ΙΥ) της Γενικής Συνελεύσεως.

1. Παρακαλεί τον Γενικον Γραμματέα, την Διεθνή Επιτροπήν του Ερυθρού Σταυρού και την Ένωσιν των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού να εξακολουθήσωσι τας προσπάθειάς των, συμφώνως προς τας ως άνω Αποφάσεις.
2. Προσκαλεί επιμόνως άπαντα τα Κράτη, τα οποία δίδουσιν άσυλον εις Ελληνόπαιδας, όπως λάβωσι πάντα τα μέτρα, εν συνεργασία μετά του Γενικού Γραμματέως και των Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού, ίνα διευκολύνωσι την ταχεία επιστροφήν των παιδιών πλησίον των γονέων των, και, οσάκις παρίσταται ανάγκη προς τούτο, επιτρέπωσι εις τας Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού την ελευθέραν είσοδον εις το έδαφός των.
3. Συνιστά μίαν Μόνιμον Επιτροπήν, αποτελουμένην εκ των Αντιπροσώπων του Περού, των Φιλιππίνων και της Σουηδίας, ήτις θα ενεργή εν συνεννοήσει μετά του Γενικού Γραμματέως και θα προέρχεται εις ανταλλαγήν απόψεων μετά των Αντιπροσώπων των ενδιαφερομένων Κρατών, δια τον ταχύν επαναπατρισμόν των παιδιών.
4. Παρακαλεί τον Διεθνή Ερυθρόν Σταυρόν και την Ένωσιν των Συλλόγων του Ερυθρού

Σταυρού, όπως συνεργασθώσι μετά της αναφερθείσης Επιτροπής.

5. Παρακαλεί τον Γενικόν Γραμματέα όπως παρουσιάζη από καιρού εις καιρόν εις τα Κράτη Μέλη έκθεσιν επί της προόδου της εφαρμογής της παρούσης συμβάσεως, και παρακαλεί τας Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού και τον Γενικόν Γραμματέα όπως παρουσιάσωσιν Εκθέσεις εις την Γενικήν Συνέλευσιν, κατά την Έκτην αυτής Σύνοδον».

Η απόφασις αυτή διεβιβάσθη από τον Γενικόν Γραμματέα Τρήκβε-Λη στον Διεθνή Ερυθρόν Σταυρόν, δια να προβή εκ νέου σ' ενέργειες προς τα ενδιαφερόμενα κράτη.

Εν τω μεταξύ ούτε ο Τσεχοσλοβακικός Ερυθρός Σταυρός που του εστάλησαν και τα ζητηθέντα εξ Ελλάδος συμπληρωματικά στοιχεία ενήργησεν κάτι έστω και δια τα 138 παιδιά, ούτε εδέχθη τους αντιπροσώπους των διεθνών οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού. Και όχι μόνον η Τσεχοσλοβακία, αλλά ούτε άλλος κανένας Ερυθρός Σταυρός του Παραπετάσματος όπου κατακρατούνται τα παιδιά, έδειξε καμμίαν προθυμίαν διά μίαν θετικήν συνεργασίαν διά την απόδοσίν τους.

Εις την Ένωσιν των Συλλόγων του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού.

Την 9-12 Μαΐου 1951 στη συνελθούσα στη Γενεύη Εκτελεστική Επιτροπή της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού εκδηλώθηκε ωμά πλέον το μίσος εναντίον του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων εκ μέρους του Σοβιετικού αντιπροσώπου Παυλώφ. Ο Παυλώφ ενώ απέφυγε συζήτησιν διά τον επαναπατρισμόν των Ελληνοπαίδων, αντιθέτως κατέκρινε τις συνθήκες κάτω απ' τις οποίες δήθεν γίνεται η απόδοσις των ευρισκομένων στη Γιουγκοσλαβία παιδιών, από τον Γιουγκοσλαβικόν Ερυθρόν Σταυρόν, υποστηρίξας ότι αποδίδονται τα παιδιά δια της βίας και παρά την θέλησίν τους, στην Ελληνικήν Κυβέρνησιν.

Στον Ρώσον αντιπρόσωπον απεστάλησαν, ως ισχυρίσθη «διαμαρτυρίαί» εκ Βουδαπέστης από την εκεί εδρεύουσαν «Ελληνικήν Επιτροπήν Βοηθείας στα παιδιά». Ας σημειωθή ότι ο γράφων γνωρίζει την δράσιν της εν λόγω Επιτροπής διότι επ' αρκετόν ήταν βασικόν μέλος της.

Η διαμαρτυρία αυτή εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, που εκτελούσε υποχρέωσιν της προς τις αποφάσεις του ΟΗΕ περί επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων ήταν κατασκευάσμα και προϊόν μίσους. Στο κεφάλαιον που διαπραγματευόμεθα τις σχέσεις του Κ.Κ.Ε. με την Γιουγκοσλαβίαν, όσον αφορά το παιδομάζωμα, θα κάμωμεν ιδιαίτερον λόγον δι' αυτά.

Η υπόθεσις των Ελληνοπαίδων δια Α' φοράν στον Ο.Η.Ε.

Την 17ην Δεκεμβρίου 1952 συνήλθε στη Ν. Υόρκη η 7η Γενική Συνέλευσις του Ο.Η.Ε.

Στη Συνέλευση εκείνη έγινε πάλι, συζητήσεις δια τετάρτην ήδη φοράν επί του επιμάχου ζητήματος της επιστροφής των Ελληνοπαίδων από το Παραπέτασμα στην Ελλάδα.

Ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός είχε καταθέσει πλέον την εντολήν που είχε λάβει από τον Ο.Η.Ε. τον Νοέμβριον του 1948 δια να ενεργήση υπέρ του

επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων, κατόπιν της αρνήσεως των Χωρών του Παραπετάσματος να συμμορφωθούν προς τις αποφάσεις του Ο.Η.Ε.

Από τη συζήτηση αυτή προέκυψε, ότι όλα τα διαβήματα που έκαναν ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός, όλες οι υποδείξεις και αποφάσεις του Ο.Η.Ε. και της Ειδικής Πολιτικής Επιτροπής στον Ο.Η.Ε., δεν κατόρθωσαν να πείσουν τα κράτη του Παραπετάσματος να συμμορφωθούν προς τις σχετικές αποφάσεις.

Η Γενική Συνέλευσις, αφού ηυχάριστησε τις Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού δια τις μεγάλες προσπάθειες που κατέβαλε επί μίαν τετραετίαν, δια το έργο του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων, εξέδωσεν απόφασιν με την οποίαν εξέφραζεν την βαθειάν λύπην της, διότι κανένα εκ των κρατών του Παραπετάσματος δεν συνεμορφώθη προς τις υποδείξεις της, εκτός της Γιουγκοσλαβίας, και κατεδίκασε την παράλειψιν αυτήν των κρατών τούτων.

Στη διαβαλκανική Επιτροπή.

Στις 25-1-1950 στη Διαβαλκανική Επιτροπή ο πρόεδρος του Ελλην. Ερ. Σταυρού κ. Γεωργακόπουλος εξέθεσε εν πάσει λεπτομέρεια τις ενέργειες που έκανε ο Ε.Ε.Σ. σχετικά, με τον επαναπατρισμό των Ελληνοπαίδων.

Στις 12-6-1950 στη Θεσσαλονίκη έγινε νέα συνεδρίασις και αυτοπροσώπως πάλιν ο πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γεωργακόπουλος εξέθεσε τις ενέργειες του Ελλ. Ερ. Σταυρού σχετικά με τον επαναπατρισμό των παιδιών.

Την 16ην Μαρτίου 1951 έγινε η 230ή σύνοδος της Ειδικής Διαβαλκανικής Επιτροπής. Στη σύνοδο αυτή παρέστη και πάλιν ο πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γεωργακόπουλος και έθεσε μεταξύ των άλλων και το ζήτημα των Ελληνοπαίδων. Δια πολλοστήν πλέον φοράν εξετέθη από τον Ελλ. Ερ. Σταυρόν εν λεπτομερεία η υπόθεση του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων.

Αλλά και πάλιν επί τη ευκαιρία της διελεύσεως την 14-4-1951 του Γενικού Γραμματέως του Ο.Η.Ε. κ. Τρήκβε Λη από την Αθήνα εξετέθησαν σ' αυτόν υπό του προέδρου του Ελλ. Ερ. Σταυρού οι ενέργειες του Ε.Ε.Σ. δια την επίτευξιν του επαναπατρισμού των απαχθέντων Ελληνοπαίδων και των επαναπατρισθέντων εκ Γιουγκοσλαβίας.

Στο Διεθνές Συμβούλιον γυναικών.

Στις 29 Μαρτίου μέχρι 7 Απριλίου 1951 συνήλθε στις Αθήνας το Διεθνές Συμβούλιον Γυναικών στο οποίον ελαβον μέρος 200 σύεδροι, αντιπρόσωποι από 23 κράτη.

Αντιπροσωπεία του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού (με προϊσταμένην την κ. Ν. Μικρουλάκη), κατά παράκλησιν της Ενώσεως των Συλλόγων Ε.Σ. εξέθεσε εις το συμβούλιον όλας τας ενεργείας του Ε.Ε.Σ. δια το ζήτημα του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων εκ του Παραπετάσματος.

Εν τέλει το ως άνω διεθνές συμβούλιον εξέδωσε την εξής απόφασιν:

«Το Διεθνές Συμβούλιον Γυναικών

Έχον υπ' όψιν ότι βασικαί αρχαί του Χάρτου των Ηνωμένων Εθνών, ως και αι αποφάσεις αι ληφθείσαι από τα Ηνωμένα Έθνη, δεν εγένοντο σεβασταί από όλα τα Κράτη Μέλη,

Έχον υπ' όψιν ειδικώτερον την κατάφωρον παραβίασιν της βασικής δι' όλας τας γυναίκας αρχής, ως και την παραβίασιν του δικαιώματος των γονέων επι των τέκνων, και ιδιαιτέρως την κατακράτησιν παρά μερικών Κρατών χιλιάδων Ελληνοπαίδων βιαίως απαχθέντων,

Έχον υπ' όψιν ότι εις αυτήν την περίπτωσιν τα Κράτη ταύτα δεν συνεμορφώθησαν με την Απόφασιν των Ηνωμένων Εθνών την αφορώσαν την απόδοσιν των παιδιών τούτων εις την πατρίδα των,

Εκφράζει την αγανάκτησί του δια τούτο και αποφασίζει να προτείνη εις τον Ο.Η.Ε. να μελετήση και πάλιν τον τρόπον, δια του οποίου, θα επιτύχη επιβάλλων εν ανάγκη ηθικής, οικονομικής ή άλλας κυρώσεις, να εξαναγκάση τα Κράτη μέλη των Ηνωμένων Εθνών ή άλλας Κυβερνήσεις, τας οποίας τα μέτρα ταύτα αφορούν, να σεβασθούν απολύτως τας διεθνείς των υποχρεώσεις.»

Το παιδομάζωμα και η Γιουγκοσλαβία

Στη Γιουγκοσλαβία μετά την κατάρρευσι του συμμοριτισμού ευρέθη σχεδόν το εν τρίτον των παιδιών που είχαν απαχθή από την Ελλάδα. Αλλά και σήμερα, παρά τα γεγονότα που εμεσολάβησαν, εξακολουθούν να μένουν είτε με τους γονείς τους (το μεγαλύτερο μέρος) είτε μόνα τους μερικές χιλιάδες παιδιά.

Από την Γιουγκοσλαβίαν πέρασαν όλα τα παιδιά που κατάγονται απ' την Κεντρική και Δυτική Μακεδονία, Ήπειρο, Ρούμελη και Θεσσαλία. Μόνον τα παιδιά της Θράκης δεν πέρασαν από εκεί.

Δια την Γιουγκοσλαβίαν εκαλλιεργήθη η εντύπωσις από το Κ.Κ.Ε. ότι επειδή τα πιο πολλά παιδιά ήσαν «σλαυόφωνα, έδειξε ιδιαίτερον ενδιαφέρον δια σκοπούς καθαρά εθνικούς». Έτσι τουλάχιστον διέδωσε το Κ.Κ.Ε. μετά την διακοπήν των σχέσεων Γιουγκοσλαβίας και χωρών του Παραπετάσματος. Προσωπικά, επειδή επεσκέφθην Παιδικούς Σταθμούς το 1948 στη Γιουγκοσλαβία έχω την γνώμην, ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν ήταν αληθής, διότι στους Παιδικούς Σταθμούς τα παιδιά ήσαν ανάμικτα και καμμιά διακρισι δεν έγινε. Το μεγαλύτερο μέρος του διδακτικού προσωπικού και ο υπεύθυνος Επιθεωρητής ήσαν Έλληνες αγνοούντες εντελώς το Σλαβικό γλωσσικόν ιδίωμα

Αργότερα μετά την διακοπήν των σχέσεων Τίτο-Παραπετάσματος δεν γνωρίζω ακριβώς την θέσιν της Γιουγκοσλαβίας έναντι αυτού του θέματος.

Μετά την διακοπήν των σχέσεων Τίτο-Κόμινφορμ και παρ' όλη τη πολεμική των κρατών αυτών μεταξύ των οποίων πρώτο και καλύτερο το Κ.Κ.Ε., η Γιουγκοσλαβία έδωσε περίπου 500 παιδιά τον Μάρτιον-Απρίλιον του 1949, στις χώρες του Παραπετάσματος, που ωδηγήθησαν μέχρι των Γιουγκοσλαβικών και Ουγγρικών συνόρων με Γιουγκοσλαβικά μέσα. Εκεί τα παρέλαβα και τα ωδήγησα κατά διαταγήν του Κ.Κ.Ε. στην πόλι Σολίτσε Ζδρούι της Πολωνίας, πλησίον των συνόρων της Πολωνίας-Τσεχοσλοβακίας.

Η παράδοσι των παιδιών, έγινε κατόπιν διαταγής και πιέσεως του Κ.Κ.Ε. προς τους γονείς των παιδιών, να ζητήσουν «μετάθεση» των παιδιών τους στις χώρες του Παραπετάσματος, όπου επικρατούσε ο «ορθόδοξος κομμουνισμός».

Τον Ιούνιο του 1948 διεκόπησαν οι σχέσεις της Γιουγκοσλαβίας και των χωρών, δορυφόρων της Σοβιετικής Ενώσεως. Με αγωνία περίμενα να μάθω, ποίαν θέσιν θα έπαιρνε το Κ.Κ.Ε. έναντι του Τίτο, διότι πολλά και δύσκολα προβλήματα παρουσιάζοντο μετά τη νέα στάση του Τίτο

Κατά τα μέσα του Αυγούστου μου ανακοινώθη εμπιστευτικώς, ότι το ΚΚΕ ετάχθη ανεπιφύλακτα με το μέρος των δορυφόρων και εναντίον του Τίτο. Η ανακοίνωσις μάλιστα αυτή έγινε προφορικά στα μέλη του ΚΚΕ. Το ΚΚΕ σε καμμία δημοσία εκδήλωσι δεν έκανε λόγον της τότε θέσεώς του. Σοβαρές δυσκολίες εδημιουργήθησαν με τα ζητήματα των παιδιών στη Γιουγκοσλαβία. Εν πρώτοις ήθελα να περάσω από τη Γιουγκοσλαβία και να μεταβώ στην Αλβανία δια την επιθεώρησιν των Παιδικών Σταθμών. Βρισκόμουν τότε στην Ουγγαρία. Δεν μου επέτρεψε το Κόμμα την επιθεώρησιν αυτήν. «Ας αφίσουμε επί του παρόντος την Αλβανίαν. Υπάρχουν εκεί τόσοι και τόσοι άνθρωποι να παρακολουθήσουν τα παιδιά», μου είπαν.

Στη Ρουμανία ετακτοποιήθησαν τα ταξιδιωτικά μου έγγραφα. Μου πήραν το διαβατήριο που είχε εκδώσει το Βελιγράδι στο οποίο με παρουσίαζε ως κάτοικόν του και μου εξέδωσαν άλλο από την Ρουμανία. Έγινα τότε «κάτοικος» Βουκουρεστίου.

Στο Γραφείο της «Επιτροπής του Παιδομαζώματος» άρχισαν φοβερές ανησυχίες σχετικώς με τα παιδιά που έμειναν στη Γιουγκοσλαβία. Ήσαν τότε, αν ενθυμούμαι, σε Παιδικούς Σταθμούς άνω των 3.000 παιδιών. Εν τω μεταξύ άρχισε να καλλιεργείται τόσο σ' εμάς όσον και στα παιδιά φοβερό μίσος εναντίον του Τίτο. Δεν ημπορεί άνθρωπος να συλλάβη το υβρεολόγιον που εχρησιμοποιείτο και το μίσος που εδημιουργήθη. Τι «προδότης», τι «Ιούδας» ο Τίτο κ.λπ.

Εδώσαμε και εμείς με τη σειρά μας αυστηρές οδηγίες στο προσωπικό των Παιδικών Σταθμών που ήσαν στη Γιουγκοσλαβία, τόσον με πρόσωπα που ημπορούσαν να έλθουν σ' επαφή, όσο και με υπονοούμενα ή συνθηματικά γράμματα, ώστε να καλλιεργηθή στα παιδιά το μίσος και η αποστροφή προς την χώραν αυτήν που τα περιέθαλπε. Και έφθασαν αργότερα στο σημείο, ώστε πολλά παιδιά να εκδηλώσουν ανοικτά θέσεις εχθρικές. Να ζητούν να φύγουν από τη Γιουγκοσλαβία δια να μεταβούν στη Ρουμανία, Ουγγαρία κ.λπ. Έφθασαν μάλιστα τα παιδιά πολλών Σταθμών να κάμουν διαμαρτυρίες, απεργίες πείνας ή διαδηλώσεις. Από το διδακτικόν προσωπικόν δια τις θρασείας εκδηλώσεις και προκλήσεις εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, ετέθησαν υπό περιορισμόν αρκετοί έως ότου εξεδιώχθησαν από εκεί.

Παραλλήλως, το Γραφείον μας άρχισε φοβερή πολεμική εναντίον του Γιουγκοσλαβικού κράτους, διότι ζητήσαμε να πάρουμε τα παιδιά από εκεί και η Γιουγκοσλαβία δεν εδέχετο με κανένα τρόπο να μας τα παραδώση. Εμείς θέλαμε να πάρωμε όλα τα παιδιά εκτός της Γιουγκοσλαβίας. Προβάλαμε με θρασύτητα την απαίτησι ότι: «Εμείς σου τα δώσαμε, σε μας να τα παραδώσης και δεν έχουν καμμίαν ανάμιξι ούτε γονείς, ούτε η Ελλάδα».

Στείλαμε διαμαρτυρίες στον Διεθνή Ερυθρόν Σταυρόν και ζητούσαμε να επέμβη (!) και να μας παραδώση τα παιδιά δια να «σωθούν από την Τιτοϊκήν κόλασιν» και τον «Τιτοϊσμόν».

Θρασύτατο και υβριστικώτατο έγγραφο κάναμε και στον Ερυθρόν Σταυρόν Γιουγκοσλαβίας ζητούντες τα παιδιά επιμόνως. Το έγγραφο αυτό μονόγραφαν

τότε όλα τα μέλη της «Επιτροπής» μας (Κόκκαλης, Μανούκας, (Ρουμελιώτης), Σικαβίτσας, Αθανασιάδης και Αλεξίου.

Η θέση της Γιουγκοσλαβίας έναντι του επαναπατρισμού των παιδιών

Τα γεγονότα απέδειξαν, ότι η Γιουγκοσλαβία μετά την διακοπήν των σχέσεων της με την Κόμινφορμ, έδειξε διαφορετική στάση στα ζητήματα του επαναπατρισμού των παιδιών, όπως εξελίχθησαν αυτά μετά τις αποφάσεις των παγκοσμίων Σωμάτων (Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού κ.λπ.).

Μολονότι βρισκόμουν στο Παραπέτασμα και ήταν δύσκολο να πληροφορηθώ την εξέλιξιν των πραγμάτων, εν τούτοις τόσον απ' τα ραδιόφωνα, όσο και από πληροφορίες στελεχών του ΚΚΕ, εμάθαινα τα γεγονότα. Ήμουν εξαιρετικά περίεργος με την εξέλιξι αυτή του παιδομαζώματος στη Γιουγκοσλαβία ώστε πολλές φορές διακινδύνευα από την παρακολούθησιν του ΚΚΕ, προσπαθών να πληροφορηθώ ιδιαιτέρως τέτοια γεγονότα απ' τα ραδιόφωνα! Βοηθάει όμως και η «νύχτα» και η περιέργεια δια μια φοβερή υπόθεσι, όση ήταν η υπόθεσις του παιδομαζώματος!

Το μήνα Μάιον του 1949 έγινε δεκτή στη Γιουγκοσλαβία μια επιτροπή από πρόσωπα του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, που είχε σκοπό να μελετήσει επί τόπου τα ζητήματα του επαναπατρισμού των παιδιών. Η επιτροπή όμως αυτή, δεν ανταπεκρίθη στην αποστολή της, διότι η Γιουγκοσλαβία προέβαλε το επιχείρημα, ότι διαπραγματεύεται το ζήτημα του επαναπατρισμού των παιδιών, απ' ευθείας με την Ελλάδα. Η Ελλάς απεδέχθη πράγματι μίαν τέτοιαν πρότασιν δι' απ' ευθείας συνεννόησιν με την Γιουγκοσλαβίαν, αλλά δεν εδόθη καμμία συνέχεια σ' αυτή.

Τον Ιανουάριον του 1950, σε μια ειδική σύσκεψι που ωργάνωσαν οι σύλλογοι των διεθνών Ερυθρών Σταυρών δια να συζητηθή το ζήτημα του επαναπατρισμού των παιδιών, μολονότι κατ' αρχήν εδέχθη να στείλῃ αντιπρόσωπον, εν τούτοις, τελικά δεν απέστειλε.

Τον Μάιον του 1950 σε μια άλλη συνεδρίασι που έγινε στη Γενεύη, από την Εκτελεστικήν Επιτροπήν του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, και που παρέστη αντιπρόσωπος του Γιουγκοσλαβικού Ερυθρού Σταυρού η κ. MILOGÉUIG, ανακοινώθη απ' αυτήν ότι, την 4ην Μαΐου 1950 ήσαν στη Γιουγκοσλαβία εν όλω 9.506 Ελληνόπαιδες. Από αυτά, ως εδήλωσεν η αντιπρόσωπος, 7.812 ευρίσκοντο με τους γονείς τους και 1.700 στις Παιδοπόλεις. Έδωσε επί πλέον και μερικά άλλα στοιχεία, όπως π.χ. από τα 1.700 αυτά παιδιά των Παιδοπόλεων, 218 είχαν τους γονείς τους στις χώρες του Παραπετάσματος και 15 στην Αυστραλία.

Κατά τον Ιούνιον του 1950 εγνώρισε στο Διεθνή Ερυθρόν Σταυρόν κι αυτός στην Ελλάδα, ότι μόνον 63 (!) παιδιά απ' τις χιλιάδες των ευρισκομένων εκεί θα επέστρεφε στην Ελλάδα, πλην όμως, υπό όρους και εγγυήσεις. Κατά τις αρχές δε Οκτωβρίου του 1950 η Ελλάς διεβίβασε τις αιτηθείσες εγγυήσεις στη Γιουγκοσλαβία και ανέμενε την επιστροφή έστω των 63 παιδιών.

Ημέραι πένθους δια το Κ.Κ.Ε.

Η είδησις ότι η Γιουγκοσλαβία επρόκειτο να παραδώση στην Ελλάδα παιδιά, έφερε σοβαρώτατην αναταραχήν στο ΚΚΕ. Σ' αυτό έβλεπε την απαρχήν παραδόσεως όλων των παιδιών!

Βρισκόμουν στο Βουκουρέστι, της Ρουμανίας, όταν άκουσα την 25 Νοεμβρίου 1950, ότι η Γιουγκοσλαβία παρέδιδε στην Ελλάδα σε γονείς 21 παιδιά. Ήταν γενικόν θέμα συζητήσεως, όχι μόνον στο ΚΚΕ, αλλά και στα «αδελφά» του κόμματα και στο «μεγάλο Γραφείο» η παράδοσις των 21 παιδιών στην Ελλάδα. Τα πρώτα παιδιά, άλλωστε που επέστρεφαν στην πατρίκή γη από τις 30.000 περίπου, που ευρίσκοντο στο Παραπέτασμα. Η ημέρα εκείνη εχαρακτηρίσθη από το ΚΚΕ ως «ημέρα πένθους»! Την παραλαβήν των παιδιών στα Ελληνο-Γιουγκοσλαβικά σύνορα, έκαμε επιτροπή από αντιπροσώπους: 1) του Ε.Ε. Σταυρού, (κ. Μίνδλερ γεν. Γραμματέως του Ε.Ε. Σταυρού, 2) του στην Ελλάδα μονίμου αντιπροσώπου του Διεθνούς Ερ. Σταυρού κ. LAMBERT και 3) του εκτάκτου απεσταλμένου του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού κ. MEVER.

Αργότερα στη Γιουγκοσλαβία μετέβη πάλιν αντιπροσωπεία Σουηδικής Επιτροπής τη προτροπή του Ο.Η.Ε. δια να συζητήση ζητήματα επιστροφής των Ελληνοπαίδων. Η επιτροπή αυτή με επί κεφαλής τον Σουηδόν SANDSTROM (πρόεδρον του Σουηδικού Ερυθρού Σταυρού), διεπίστωσε ότι ευρίσκοντο στη Γιουγκοσλαβία 9.000 παιδιά, απ' τα οποία 1200 σε Παιδοπόλεις και τα υπόλοιπα με τους γονείς τους.

Την 14-3-1951 μετέδωσαν τα ραδιόφωνα, ότι έγινε 2ος επαναπατρισμός 54 παιδιών από τη Γιουγκοσλαβία την δε, 21-5-1951 και 3ος επαναπατρισμός άλλων 214 παιδιών.

Βραδύτερα, την 17ην Δεκεμβρίου 1952, κατά την 7ην Γενικήν Συνέλευσιν του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών στη Ν. Υόρκη, κατεδικάσθη η στάσις των κρατών του Παραπετάσματος που αρνήθησαν να επιστρέψουν παιδιά, έγινε ειδική μνεία δια την Γιουγκοσλαβίαν, που συνεμορφώθη προς τις συστάσεις του Ο.Η.Ε. και επέστρεψε μερικά παιδιά.

Τον Μάρτιον του 1953 μετέβη στη Γιουγκοσλαβία αντιπροσωπεία του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού αποτελούμενη από τον πρόεδρόν του κ. Γεωργακόπουλον και τον Νομικόν Σύμβουλον κ. Πεσματζόγλου δια να διαπραγματευθή μετά των αρμοδίων Γιουγκοσλαβικών αρχών, τον επαναπατρισμόν των υπολοίπων παιδιών.

Φιλέλληνες.

Στο πλευρό του αγωνιζομένου έθνους ετάχθησαν όλοι οι πολιτισμένοι άνθρωποι του κόσμου, μέχρι των ανωτάτων φιλανθρωπικών και διοικητικών σωμάτων.

Διάφοροι προσωπικότητες από αισθήματα ανθρωπιστικά και από συγκίνησιν προς την πληγείσαν ψυχήν του έθνους μας απ' το απαίσιο παιδομάζωμα, έδειξαν προθυμία και ενδιαφέρον μέχρις αυτοθυσίας στην παροχή βοηθειών προς την Ελλάδα δια την επίτευξιν του επαναπατρισμού των απαχθέντων παιδιών.

Στον Ελληνικόν Ερυθρόν Σταυρόν επί σειράν ετών το ζήτημα του επαναπατρισμού των απαχθέντων παιδιών, ήταν το κέντρον της προσοχής του

και αποτελούσε το σοβαρώτερον μέλημά του. Ο πρόεδρος του Ε.Ε. Σταυρού κ. Γεωργακόπουλος με ακάματον εθνικόν ζήλον διηύθυνε την εθνικήν υπόθεσιν του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων.

Ο μόνιμος νομικός σύμβουλος του ΕΕΣ στο εξωτερικό κ. Πεσματζόγλου, επεδόθη σε σκληρό αγώνα στα διεθνή συνέδρια και συσκέψεις να κάμψη την εγκληματικήν άρνησιν του Ανατολικού συνασπισμού στην απόδοσιν των παιδιών. Ο Γεν. Γραμματεύς του Ε.Ε.Σ. κ. Μίνδλερ αντιπροσώπευσε τον Ελλ. Ερ. Σταυρόν στις διεθνείς συσκέψεις.

Όλον το προσωπικόν του Ε.Ε. Σταυρού που επλαισίωσεν την εθνικήν αυτήν αποστολήν ειργάσθη με αυταπάρνησιν. Οι εκπρόσωποι αυτοί του Έθνους από τις πρώτες στιγμές που εξεδηλώθη το παιδομάζωμα άρχισαν να εκτελούν την υψηλήν αποστολήν με υπομνήματα και διαμαρτυρίες προς τις διεθνείς φιλανθρωπικές οργανώσεις και τα ανώτατα παγκόσμια σώματα. Με δραστηρίαν προσπάθειαν που εξεπέρασε τα όρια και αυτής της αυτοθυσίας συνέλεξαν τις αιτήσεις και όλα τα ζητηθέντα στοιχεία, προς επαναπατρισμόν των Ελληνοπαίδων.

Ακόμη μετείχαν στις διεθνείς συνεδριάσεις που ωργάνωσαν επιτροπές και επραγματοποίησαν την παραλαβήν μερικών επαναπατρισθέντων παιδιών. Και δια μέν τον ζήλον, το ενδιαφέρον, την αυτοθυσίαν και την σφοδρή επιθυμία δια να αχθή σ' αίσιον τέλος το ζήτημα του επαναπατρισμού των παιδιών, που κατέβαλε ο Ε.Ε. Σταυρός, θα μπορούσε να ισχυρισθῇ κανείς, ότι όλα αυτά, τα επέβαλεν εις αυτούς ύψιστον εθνικόν καθήκον.

Αλλά τι θα μπορούσε να ειπή κανείς διά σειράν ξένων προσωπικοτήτων που όχι απλώς μόνον δετέθησαν συμπαθώς προς την Ελλάδα, αλλά ήλθαν κατ' επανάληψιν στη χώρα μας και υπεβλήθησαν σε κόπους και αυτοθυσίες διά να επιτευχθή ο επαναπατρισμός των Ελληνοπαίδων; Έτσι:

1) Οι FRANGOIS PONET, πρόεδρος της μονίμου Επιτροπής Διεθνούς Διασκέψεως, PAUL RUECCER, πρόεδρος της διεθνούς επιτροπής Ερ. Σταυρού, DE ROUGE Γενικός γραμματεύς του συλλόγου των Ερ. Σταυρών και BASIL O' CONNOR πρόεδρος της ενώσεως των συλλόγων του Ερ. Σταυρού, συζητούν το ζήτημα του επαναπατρισμού των Ελληνοπαίδων, στις 2-8-1949 στη διάσκεψιν της Γενεύης.

2) Ο κ. A. LAMBERT αποστέλλεται από τη Διεθνή Επιτροπή του Ερ. Σταυρού στην Ελλάδα ως μόνιμος αυτού αντιπρόσωπος. Βοηθεί τον Ελλ. Ερ. Σταυρόν παντοιοτρόπως και παρίσταται στην παραλαβήν αποστολών Ελληνοπαίδων απ' την Γιουγκοσλαβίαν.

3) Ο κ. METER μεταβαίνει στην Τσεχοσλοβακίαν την 30-3-1949 δια να ρυθμίση ζητήματα επαναπατρισμού μερικών παιδιών, που υπεσχέθησαν να δώσουν οι Τσεχοσλοβακικές αρχές πράγμα που αρνήθηκαν τελικώς. Εν συνεχεία ήλθε στην Ελλάδα και εξήτασε διάφορα ζητήματα επαναπατρισμού των παιδιών αυτών.

4) Ο κ. SANDS ROM, Πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής των Συλλόγων του Ερ. Σταυρού και πρόεδρος του Σουηδικού Ερ. Σταυρού, μετέβη δυο φορές στη Γιουγκοσλαβία δια να προωθήση το ζήτημα του επαναπατρισμού. Εδέχθη προσωπικήν επίθεσιν στη συνεδρίασι της Εκτελεστικής Επιτροπής στη Γενεύη (Μάιος 1951) εκ μέρους του Σοβ. αντιπροσώπου Παυλώφ, κατηγορηθείς, ότι στη Γιουγκοσλαβία, όπου παρέστη εκ μέρους του Σουηδ. Ερ. Σταυρού, ενήργησε ώστε

να παραδίδονται παιδιά στην Ελλ. Κυβέρνηση, δήθεν δια της βίας και παρά την θέλησίν τους.

5) Ο κ. PIERRE COLOMBO ήλθε στην Ελλάδα ως αντιπρόσωπος της Διεθνούς Επιτροπής Ερ. Σταυρού, δια ζητήματα επαναπατρισμού παιδιών από την Τσεχοσλοβακία.

6) Ο κ. MR. BODMER, αντιπρόεδρος Διεθνούς Επιτροπής και ο κ. MR. SECRETAN καθηγητής από τη Λωζάνη, επεσκέφθησαν την Ελλάδα και εξήτασαν τις διαδικασίες δια τον επαναπατρισμό των παιδιών.

7) Οι κ.κ. GALUB και R. ROTH ήλθαν επίσης δυο φορές στην Ελλάδα ως αντιπρόσωποι του Διεθνούς Ερ. Σταυρού και εξήτασαν τις συνθήκες εγκαταστάσεως των τυχόν επαναπατρισθησομένων παιδιών.

8) Ο συνταγματάρχης κ. DE MEYER αντιπρόσωπος των διεθνών οργανώσεων του Ερ. Σταυρού, ήλθε στην Ελλάδα τρεις φορές (1950-1951) και παρέστη στην παραλαβή τριών ομάδων Ελληνοπαίδων, που επανεπατρίσθησαν από τη Γιουγκοσλαβία.

Και ενώ όλος αυτός ο κόσμος, ημεδαπός και αλλοδαπός επάλαιεν δια την επιβίωσιν μιας γενεάς παιδιών, ένας άλλος κόσμος, ο κόσμος του Ανατολικού συνασπισμού βυρσοδομούσε δια να ματαιωθή η προσπάθεια της επιστροφής των παιδιών.

Στη συνεχή και πείσμονα προσπάθεια του πεπολιτισμένου κόσμου δια τον επαναπατρισμό των παιδιών, αντέτασσε τις αναβολές, τα προσχήματα, τις αφορμές, τις υπεκφυγές, τις δυστροπίες, την κακοπιστία και στην καλή πρόθεση ενός ολοκλήρου κόσμου, αντέτασσε την εγκληματική άρνησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΣΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (ΠΑΙΔΟΦΥΛΑΓΜΑ)

Τον अपρίλιον του 1947 η Βασίλισσα των Ελλήνων Φρειδερίκη, μετά από επανειλημμένες αυτής επισκέψεις μέχρι των ακροτάτων ορίων της Ελληνικής Επικρατείας, κατά τις οποίες διεπίστωσε προσωπικώς την κατάστασιν που είχε δημιουργηθή από τον συμμοριτοπόλεμο, εξέπεμπε ραδιοφωνικήν έκκλησιν, που ετόνιζεν:

«Πληθυσμοί ολόκληροι ξεκληρίζονται, άνδρες, που έπειτα από χρόνων μόχθους είχαν δημιουργήσει μίαν εστία, σύρονται δαμασμένοι από την καταστροφήν. Γυναίκες που έχασαν κάθε προστάτην, συχνά με νήπια στην αγκαλιά τους, ολοφύρονται σε κάθε γωνιά. Παιδιά ορφανά γυρίζουν εις τους δρόμους αναζητώντας κάποιο στήριγμα. Όλους, χωρίς καμμίαν διάκρισιν, οι λοιποί Έλληνες οφείλομεν να βοηθήσωμεν».

*Ραδιοφ. έκκλησις της Α.Μ. Βασιλίσσης Φρειδερίκης.
Απρίλιος 1947*

Η έκκλησις αυτή της Βασιλίσσης των Ελλήνων έκαμε ζωηροτάτην εντύπωσιν σ' όλον τον Ελληνικόν λαόν.

Πρωτοβουλία των Βασιλέων, απεφασίσθη να δοθή βοήθεια κατά πρώτον προς τα παιδιά, που αποτελούν το φυτώριο και την ελπίδα της φυλής το βάθρον που πάνω του θα στηριχθή η πατρίδα. Εντός δε, ολίγων ημερών από την ανωτέρω Βασιλικήν έκκλησιν, ιδρύθη στη Θεσσαλονίκη η πρώτη Παιδόπολις, όπου συνεκεντρώθησαν τα παιδιά των πρώτων συμμοριοπλήκτων.

Κατά τα εγκαίνια της πρώτης αυτής παιδοπόλεως, η Βασίλισσα των Ελλήνων έλεγεν:

«Η σημερινή ημέρα είναι από τις ευτυχισμένες της ζωής μου. Φέρνω σήμερα εις τους κατοίκους της Βορείου Ελλάδος ένα μήνυμα αγάπης και αφοσιώσεως και εμπιστοσύνης από τους κατοίκους των Αθηνών. Σήμερα εδώ εορτάζωμε τα εγκαίνια της πρώτης παιδουπόλεως που εφύτρωσε τρεις μόλις εβδομάδας μετά την έκκλησίν μου. Η παιδούπολις αυτή είναι η πρώτη βοήθεια που στέλνουν οι Έλληνες, όλοι, οι Έλληνες μαζί, στους υποφέροντας αδελφούς της Βορείου Ελλάδος. Είναι μία δήλωσις που βροντοφωνεί ότι όλοι οι Έλληνες είμαστε ένα, όλοι μαζί εις την ευτυχίαν και όλοι μαζί εις την δυστυχίαν.

Η ενότης είναι μεγάλη δύναμις, του Λαού μας, και η ενότης αυτή, της οποίας ο πρώτος μικρός καρπός είναι αυτή η παιδούπολις, θα μας βγάλη ως το τέλος ευτυχείς από την σημερινήν κακοδαιμονίαν.

Η παιδούπολις αυτή πρέπει να γίνη ένα πρότυπον κέντρον και να μείνη ένα λαμπρόν μνημείον των ηρωικών θυμάτων που έδωσαν τα πάντα και την ζωήν τους δια κάτι πολύ μεγάλο, που λέγεται, μόνον με μία λέξη, την «ΕΛΛΑΔΑ». Όσα από τα παιδιά αυτά είναι ορφανά δεν πρέπει να το αισθανθούν ποτέ. Εγώ δε σας λέγω ότι δεν είναι ορφανά. Είναι τα παιδιά όλων μας.

Πρέπει όλοι οι Έλληνες να τα περιβάλουμε με αγάπη και στοργή και φροντίδα

και να συναγωνισθούμε ποιος πρώτος θα τα κάμη δικά του. Πρέπει να αναπτύξουμε την Ελληνική ψυχή και το σώμα τους, ούτως ώστε όταν μεγαλώσουν να γίνουν τέλειοι Έλληνες και Ελληνίδες, γεμάτοι αγάπη, πολιτισμό και πρακτικό πνεύμα.

Ονομάζω την παιδούπολη αυτή Αγίαν Ειρήνην, γιατί όλοι επιθυμούμε και ευχόμεθα να επανέλθῃ ἡ εἰρήνη εἰς τον τόπον μας. Επί πλέον ένα από τα παιδιά μου λέγεται Ειρήνη και ὅπως αγαπῶ το παιδί μου ἔτσι αγαπῶ ὅλα τα παιδιά της Ελλάδος».

Η λαίλαπα όμως που ενέσκηψε στην μαρτυρική ύπαιθρο από το συμμοριτοπόλεμο, εδημιούργησε πρόβλημα δια την διάσωσιν των παιδιών. Μολονότι σ' όλη την Ελλάδα επικρατούσε μεγάλη αναταραχή, διότι το παν σχεδόν ήταν διαλελυμένον, εν τούτοις η Βασιλική Πρόνοια κατόρθωσε και ίδρυσε κατά το 1947 επτά παιδοπόλεις, που συνεκέντρωσαν τα απροστάτευτα παιδιά.

Η συμφορά από το Παιδομάζωμα

Ο Μάρτιος του 1948, ήταν ο μήνας που επρόκειτο να επισσωρευθούν και άλλα δεινά στην Ελληνική νεότητα. Προσετέθη το απεχθέστερον των εγκλημάτων, το παιδομάζωμα.

Ευθύς μόλις ενεφανίσθη η φοβερή αυτή κατά του έθνους απειλή, η Ελληνική Κυβέρνησις σε συνεργασία με όλες τις φιλανθρωπικές οργανώσεις ή τα ιδρύματα της χώρας, έσπευσε να απομακρύνῃ, ὅσον το δυνατόν μεγαλύτερον αριθμόν παιδιών από τις απειλούμενες και πλέον εκτεθειμένες περιοχές της Βορείου Ελλάδος και να τα μεταφέρει σ' ασφαλή κέντρα. Δια πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου συνεστήθη Επιτροπή συντονισμού, που προέβη αμέσως στη συγκρότησι ειδικῆς υπηρεσίας περιθάλψεως Ελληνοπαίδων.

Η υπηρεσία αυτή εμερίμνησε δια την συγκέντρωσιν παιδιών από τις απειλούμενες περιοχές σε προσωρινά κέντρα ασφαλείας, από εκεί δε, σε ειδικές παιδοπόλεις.

Η Βασίλισσα εκάλεσε καθ' έναν που ημπορούσε να την βοηθήσῃ δια την προστασίαν των παιδιών. Έτσι εντός ὀλίγων εβδομάδων ιδρύθησαν 53 παιδοπόλεις, και πολλών απ' αυτές ὠρισμένον αριθμόν παιδιών ανέλαβαν να συντηρήσουν τουλάχιστον κατά τους πρώτους μήνες της λειτουργίας τους ιδιωτικές οργανώσεις.

Αι παιδοπόλεις ὠργανώθησαν και ελειτουργήσαν με τις πλέον ἄριστες των συνθηκών. Δεν απέβλεπαν μόνον στο να εξασφαλίσουν στα παιδιά καθαριότητα, σωματική αγωγή, εκπαίδευσι, ψυχαγωγία και καλή διατροφή, αλλά κατεβλήθη ειδική προσπάθεια προς διασκέδασιν της μελαγχολίας των παιδιών, συνεπεία του αποχωρισμού τους από τους γονεῖς τους, χωρίς να τα αποξενώσῃ συναισθηματικά από την οικογένειαν, τα αγαπητά τους πρόσωπα, από τον τόπον της γεννήσεως και τις παιδικές τους εντυπώσεις. Χαρακτηριστική είναι η κατωτέρω περικοπή από 26.7.1948 ειδικῆς εγκυκλίου της υπηρεσίας περιθάλψεως των παιδιών, προς ὅλες τις παιδοπόλεις, με την οποίαν συνιστώντο μεταξύ άλλων και τα εξής:

«Να καλλιεργούν την αγάπην προς τους γονεῖς και την νοσταλγίαν του

χωριού διότι αυτά τα στοιχεία αποτελούν την βάση της αγωγής που θέλουμε να δώσουμε. Όταν αγαπά τους γονείς και τρέφεται με την ελπίδα να γυρίσει στο χωριό του, το παιδί μας δίδει τις εγγυήσεις, ότι έχει αγνά αισθήματα, ότι δεν διεφθάρη μέσα εις την ευμάρειαν της παιδουπόλεως και ότι επομένως θα γίνη καλός πολίτης και αγνός πατριώτης. Επιβάλλεται επομένως όπως τα στελέχη ενδιαφέρονται όπως τα παιδιά ζητούν ειδήσεις από τους ιδικούς των, να τα διευκολύνουν να γράφουν εις τα σπίτια των, να επικοινωνούν και τα ίδια τα στελέχη με το χωριό των παιδιών γράφοντας εις τον πρόεδρον της Κοινότητος, εφ' όσον δεν δύνανται να γράψουν εις όλους τους γονείς, δια να τον πληροφορήσουν δια την υγείαν των παιδιών και τέλος πρέπει να συμμερίζονται την χαράν των όταν λαμβάνουν ειδήσεις από τους γονείς των».

Και η φωνή του «στρατηγού» Μάρκου και της Ζαχαριάδου.

Το υπό καθοδήγησιν της Βασιλίσσης των Ελλήνων θεάρεστον έργον της συγκεντρώσεως και προστασίας των Ελληνοπαίδων απ' την καταστροφικήν μανίαν του συμμοριτισμού, έπεσεν σαν βόμβα στην ηγεσία του συμμοριτισμού, διότι δια της προστασίας των παιδιών αυτών, επήλθεν ανακοπή του παιδομαζώματος.

Η ψευτοκυβέρνησις των συμμοριτών με υπόμνημά της προς τον ΟΗΕ το φθινόπωρον του 1948 «κατήγγειλε» το έργον τούτο της διασώσεως των παιδιών, χαρακτηρήσασα αυτό ως «παιδομάζωμα»! Ιδού τι εξεστόμιζε κατά της Ελλάδος:

«Το παιδομάζωμα, το πραγματικό παιδομάζωμα το έκαμαν οι μοναρχοφασίστες. Και πράγματι οι μοναρχοφασίστες μόλις πληροφορήθηκαν ότι οι γονείς στέλνουν τα παιδιά τους στις Λ. Δημοκρατίες, άρχισαν επιδρομές στα χωριά των κατεχομένων απ' αυτούς περιοχών και άρπαξαν τα παιδιά από την αγκαλιά των μονάδων τους. Τραγικές σκηνές διεδραματίσθησαν παντού. Και τα κακόμοιρα τα παιδιά μετεφέρθησαν σε στρατόπεδα ή παρεδόθησαν σε πλούσιες οικογένειες σαν υπηρέτες. Για να σκεπάσουν αυτό το πραγματικό έγκλημα, διπλασίασαν το θόρυβο, γύρω από το δήθεν παιδομάζωμα το δικό μας. Να η αλήθεια για την καμπάνια αυτή που ξεσήκωσαν τόσο τεχνητά και τόσο κυνικά οι μοναρχοφασίστες και οι πάτρωνές τους».

Η Ζαχαριάδου σ' ένα συνέδριον των «Δημοκρατικών» γυναικών, που έγινε στη Βουδαπέστη τον Δεκέμβριον του 1948 «κατήγγειλε» σ' «όλον τον κόσμον» την Βασίλισσαν της Ελλάδος Φρειδερίκην, ότι συγκέντρωσε τα παιδιά «να τα κάνουν δουλάκια κι αλήτες»!

«... Τα παιδιά της Ελλάδος που με επικεφαλής τη... Βασίλισσα Φρειδερίκη αρπάχτηκαν με την βία από τη Βόρειο Ελλάδα και είναι δουλάκια κι αλήτες στις πόλεις ή πεθαίνουν από την πείνα...»

Ομολογώ, επειδή γνωρίζω τα παρασκήνια του παιδομαζώματος και την τραγικήν εξέλιξιν που είχαν τα άμοιρα παιδιά, ότι αδυνατώ να χαρακτηρίσω το βάθος και το ύψος της πορώσεως, των ανθρώπων αυτών, που το έργον της διασώσεως των Ελληνοπαίδων στην Ελλάδα εχαρακτήριζον ως «παιδομάζωμα»!! Την δε μισαρή πράξιν του παιδομαζώματος που εκείνοι έκαμαν, εχαρακτήριζον ως πράξιν

θεάρεστον.

Μοναδικόν έργον στη σύγχρονη ιστορία των Εθνών.

Επί τη συμπληρώσει δεκαετίας από την σύστασιν της Βασιλικής Προνοίας, έγινε σ' επίσημη τελετή ο απολογισμός του κατά το ανωτέρω χρονικόν διάστημα συντελεσθέντος έργου. Ο Βασιλεύς των Ελλήνων εκδηλώνων την βαθείαν συγκίνησιν και υπερηφάνειάν του δια το ωραίον και πολυσχιδές έργον της Βασιλικής Προνοίας έλεγε:

«Το ωραίον και πολυσχιδές έργον, το οποίον προ ολίγον ανεπτύχθη οφείλεται εξ ολοκλήρου εις τον Ελληνικόν λαόν, ουδένα δε Έλληνα είναι δυνατόν να αφήση ασυγκίνητον.

Δια το έργον τούτο, του οποίου την πρωτοβουλία είχε η Βασίλισσα, είμαι βαθύτατα συγκινημένος, ευτυχής και ευγνώμων. Τα θαυμάσια αποτελέσματα δεν θα είχαν επιτευχθή χωρίς την ειλικρινή και έμπρακτον συμπαράστασιν όλων των Κυβερνήσεων της τελευταίας δεκαετίας, χωρίς την κατανόησιν και συνδρομήν του Ελληνικού λαού, χωρίς την αυτοθυσίαν, την δραστηριότητα και τον κόπον των συνεργατών της Βασιλικής Προνοίας, ως και όλων των καθ' οιονδήποτε τρόπον εργαζομένων εν αυτή. Επι πλέον, δια του έργου της Βασιλικής Προνοίας, εφανερώθη δια μίαν ακόμη φοράν το ευγενές και δημιουργικόν κεφάλαιον το οποίον αποτελούν δια την Πατρίδα αι Ελληνίδες. Η Βασιλική Πρόνοια είχε χορηγόν και συμπαραστάτην τον Ελληνικόν Λαόν, αλλά κύριον εκτελεστήν τας Ελληνίδας. Δια να επιτελεσθή το τεράστιον έργον εχρειάσθη να περιφρονηθή πάσα ταλαιπωρία, να εγκαταλειφθή πάσα άνεσις, η δε ολοκληρωτική ανιδιοτελής προσφορά να εξελιχθή εις καθημερινόν σχεδόν πρόγραμμα. Η ομαδική αυτή προσφορά, θεωρουμένη εν τω συνόλω είναι μοναδική εις την σύγχρονον ιστορίαν των Εθνών.

Αι γυναίκες της Ελλάδος, διά της Βασιλικής Προνοίας, εχάρισαν εις την Πατρίδα ωραιότατον διάδημα με απείρους πολυτίμους λίθους, όλους λαμπρούς, όπως η Διδασκάλισσα της Κονίτσης. Αρκεί να μελετήση τις το έργον των γυναικών της Ελλάδος εν τη Βασιλική Προνοία δια να κατανοήση διατί ο Ελληνικός Λαός, σύνολον αξίων τέκνων αξίων μητέρων, είναι τόσον εκλεκτός. Εν ονόματι τον Λαού Μου, ευχαριστώ όλας τας Ελληνίδας αι οποίαι ειργάσθησαν και εργάζονται εις την Βασιλικήν Πρόνοιαν. Εκέρδισαν την ευγνωμοσύνην τον Έθνους και την ευλογίαν του Θεού».

Η Βασίλισσα της Ελλάδος, έλεγε μεταξύ άλλων και τα εξής;

«...Η Πρόνοια εγεννήθη κατά τας πλέον σκοτεινάς ώρας της συγχρόνου ιστορίας μας. Ήλθεν ως ένα μήνυμα ελπίδος και αγάπης του Λαού προς τον Λαόν... Η Πρόνοια έχει καταστή πραγματική ευλογία δια τον Λαόν μας και αυτό συμβαίνει, διότι όλοι σεις οι οποίοι υπηρετείτε εις αυτήν φέρετε οι ίδιοι την ευλογίαν εις τας καρδιάς σας.

Ας ευχαριστήσωμεν όλοι μαζί τον Θεόν, διότι, ανεξαρτήτως του πόσον πτωχός είναι ο Λαός μας, πόσον βασανισμένος, πόσον ταλαιπωρημένος, διατηρεί πάντοτε την καρδίαν του δημιουργικήν, γενναίαν, ανιδιοτελή και ειλικρινή...»

Ο δε πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλής εξαίρων το έργο της Βασιλικής Προνοίας δια τις παιδοπόλεις, έλεγε μεταξύ άλλων:

«... Η Βασιλική Πρόνοια παρηκολούθησε βήμα προς βήμα τας φάσεις από τας οποίας διήλθεν η ιστορία της Χώρας μας κατά την τελευταίαν δεκαετίαν. Εις την ώραν του συμμοριτοπολέμου, με τας 53 παιδοπόλεις, περιέσωσε 23.000 Ελληνόπαιδα, δια να τους αποδώση σώους και αβλαβείς εις τας οικογενείας των μετά το πέρας της ανταρσίας. Όταν μετά το τέλος της ανταρσίας εσήμανεν η ώρα της ανασυγκροτήσεως, αι παιδοπόλεις περιορίζονται εις την περίθαλψιν των ορφανών και απροστάτευτων παιδιών και όλη η προσοχή στρέφεται προς την εξύψωσιν, την ηθικήν και την επαγγελματικήν, των παιδιών τα οποία επέστρεψαν εις το χωριό των.»

Το εθνικόν και εκπολιτιστικόν, έργον των Παιδοπόλεων στην Ελλάδα.

Αι παιδοπόλεις από της συστάσεώς τους μέχρι σήμερον (1947-1961) διήλθον 3 φάσεις:

Πρώτη: (1947-1950). Σ' αυτήν λόγω της καταστροφής του συμμοριτισμού και του παιδομαζώματος, προέκυψεν εθνική ανάγκη να προστατευθούν πλέον των 20.000 παιδιών.

Δεύτερη: Το 1950 έγινε επιστροφή χιλιάδων παιδιών στις οικογένειές τους. Έμειναν όμως πολλά ορφανά και η Βασιλική Πρόνοια εμερίμνησε δια την περίθαλψιν και προστασίαν των παιδιών αυτών. Το έργο λοιπόν της διασώσεως των παιδιών, που συνετελέσθη κατά την πρώτην φάσιν, ακολουθεί το έργο της κοινωνικής προνοίας δια άνω των 3.000 παιδιών που έμειναν στις παιδοπόλεις.

και **Τρίτη:** Η φροντίδα της Βασιλικής Προνοίας να αποκαταστήση τα παιδιά. Έτσι μετά την επιστροφήν των παιδιών το 1950, λειτουργούν 9 παιδοπόλεις:

1. «Αγία Σοφία» Βόλου.
2. «Απόστολος Παύλος» Λαρίσης.
3. «Αγ. Αλεξάνδρα» Λαρίσης.
4. «Αγ. Αλέξανδρος» Ζηρού Φιλιππιάδος.
5. «Καλή Παναγιά» Βερροίας.
6. «Αγ. Ελένη» Ιωαννίνων.
7. «Άγιος Γεώργιος» Καβάλας.
8. «Άγ. Δημήτριος» Θεσσαλονίκης.
9. «Άγ. Ανδρέας» Αττικής και
10. «Η Θεοτόκος» Ρόδου.

Επίσης λειτουργούν οι κατωτέρω επαγγελματικές σχολές:

1. «Άγιος Κωνσταντίνος» Σίνδου, Θεσσαλονίκης (Αγροτική σχολή).
2. η Οικοκυρική και επαγγελματική σχολή «Αγ. Βαρβάρα» Αθηνών.
3. η Αγροτική και Οικοκυρική σχολή «Αγία Όλγα» Φλωρίνης.

Υπάρχει δε και το αναρρωτήριο παιδιών ο «Άγ. Ανδρέας» Καλαμακίου, Αττικής. Σ' όλες τις φάσεις της ζωής των Παιδιών από της συστάσεως των παιδοπόλεων μέχρι σήμερα εκτός της πνευματικής αναπτύξεως που έτυχαν τα παιδιά, εκαλλιεργήθη το εθνικόν φρόνημα το οποίον λόγω των τραγικών γεγονότων από

το 1941 και εντεύθεν, είχαν αμβλυνθή σε πολλά παιδιά, διότι η ψυχή τους μολύνθηκε από διάφορα δηλητήρια. Καλλιεργήθηκε, η πίστις προς τον Θεόν, η εδραίωσις της αγάπης προς τον πλησίον, η αφοσίωσις προς το καθήκον, εδιδάχθησαν δε πολλά και μίαν χρήσιμον δια την ζωήν τέχνην. Γενικώς προετοιμάσθησαν να γίνουν χρήσιμοι στην κοινωνία πολίτες, ωφέλιμα στοιχεία και πυρήνες προόδου του χωριού τους.

Αποκορύφωμα της στοργής και του ενδιαφέροντος που έδειξε η Βασιλική Πρόνοια, δια τα παιδιά αυτά, είναι η ίδρυσις σε υπερδιακόσια μέρη των «Σπιτιών του Παιδιού», που απετέλεσαν τον συνδετικόν κρίκον της ζωής των παιδοπόλεων με την μετέπειτα ζωή των παιδιών.

Τα παιδιά εφοδιασμένα με τα απαραίτητα πνευματικά και ηθικά εφόδια που απέκτησαν στις παιδοπόλεις, γίνονται στο «σπίτι του παιδιού» στα χωριά, πυρήνες προόδου δια την εξύψωσιν του βιοτικού και εκπολιτιστικού επιπέδου του χωριού τους.

ΜΕΡΟΣ Γ'
Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Ο ΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΝ

Τον Αύγουστο (15-20) του 1949 έγινε η κατάρρευσις, η τυπική κατάρρευση, διότι η ουσιαστική είχε αρχίσει από πολύ ενωρίτερα, όπως λέγουν άλλωστε και οι ίδιοι οι ήγέται της ανταρσίας σε λόγους τους στις ολομέλειες του Κ.Κ.Ε., που συνεκροτήθησαν έπειτα από αρκετά χρόνια.

Με την κατάρρευσιν ετερματίσθη ένα άσκοπο και εγκληματικό «παιγνίδι» που κράτησε τριάμισυ χρόνια και στοίχισε πολύ ακριβά στον λαό της Ελλάδος.

Η κατάρρευσις έφερε και μια σοβαρή αλλαγή στο παιδομάζωμα και δια τούτο είναι ανάγκη να ασχοληθούμε με τα βασικώτερα περιστατικά που ακολούθησαν μετά απ' αυτήν, έξω από την Ελλάδα.

Σπεύδοντας να σωθούν στην Αλβανία και Βουλγαρία «κόμματα», «μηχανισμοί», «Κυβερνήσεις», «υπουργεία», «οργανώσεις», «αξιωματικοί» δεν λησμόνησαν και τον άμαχο πληθυσμό. Συγκέντρωσαν λοιπόν και ωδήγησαν στα «φιλόξενα» χώματα των Λ. Δημοκρατιών γέροντες, γυναίκες, και παιδιά. Οι κάτοικοι ολοκλήρων χωριών, ολοκλήρων περιοχών σύρθηκαν στην αιχμαλωσία.

Όπως οι ίδιοι ομολογούν —δεν το ξεχνούν ποτέ— διότι δεν είναι δυνατόν να το ξεχάσουν, η φυγή μέσα σε λίγες ώρες ήταν δραματική. Χωρίστικαν ανδρόγυνα (ο άνδρας έφυγε, η γυναίκα έμεινε ή και το αντίθετο) άφισαν το νοικοκυριό τους (σπίτι, ζώα, περιουσία) και τράβηξαν προς το άγνωστο.

Και δεν έκαμαν διάκρισι, ώστε να προωθήσουν πρώτα τους «ιδικούς» των, αλλά πήραν όσους ημπούρεσαν. Άνθρωποι να είναι, είπαν, τους θέλουμε να παισιώνουν ακροατήρια. Να ζητωκραυγάζουν και να χειροκροτούν. Θα θυμούνται, ασφαλώς, οι κάτοικοι της Μουργκάνας πώς ωδηγήθηκαν στην Αλβανία και από εκεί σαν κοπάδια τους μετέφεραν στην Ουγγαρία. Μα και εκεί τους ύβρισαν χυδαιότατα. «Φασίστες της Μουργκάνας» τους αποκαλούσαν. Είχαν το θράσος οι κουκουέδες να ζητούν να πουλήσουν την συνείδησί τους οι πατριώτες και να γίνουν θαυμασταί του Ζαχαριάδη, του Γούσια και του Βλαντά. Και δεν ντράπηκαν καθόλου, ούτε τότε, ούτε τώρα που «αναγνωρίζουν» σαν «λάθος» το ότι «ωδήγησαν» το λαό άδικα στην Αλβανία.

Έτσι, λοιπόν, δια δεύτερη φορά, σύρθηκε ο λαός στο Παραπέτασμα. Την πρώτη φορά χιλιάδες παιδιά, τη δεύτερη λαός, χιλιάδες λαός, μαζί και παιδιά, ενεκλείσθησαν στα στρατόπεδα της Αλβανίας και της Βουλγαρίας και απ' εκεί, σύμφωνα με τις οδηγίες του μεγάλου Εφέντη, εστάλησαν στο Παραπέτασμα και στη «μεγάλη μάνα», στην Τασκένδη...

Πριν φύγουν δια το παραπέτασμα έκαμαν στις 9.10.49 στο Μπουρέλι της Αλβανίας την 6ην ολομέλειά τους. Εκεί εδικαιολόγησαν την καταστροφή τους, χαρακτηρίζοντάς την ως «τακτική υποχώρησης».

Ανεκάλυψαν ότι αιτίες της αποτυχίας της ανταρσίας ήταν το «πισώπλατο χτύπημα» του Τίτο, και ότι δεν ελύθη το πρόβλημα των εφεδρειών, διότι «ο μοναρχοφασισμός» τις συγκέντρωσε στις πόλεις, και απέδωσαν σ' αυτό την αποτυχία τους.

Ανεκάλυψαν, ακόμη, ότι «συνεργοί» στο «πισώπλατο χτύπημα» του Τίτο ήσαν

μερικοί «Σλαυομακεδόνες Υπουργοί και στελέχη».

Εν συνεχεία, στις 15 Οκτωβρίου 1949, «η Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνησις» ανήγγειλε με «διάγγελμα» ότι «διέκοπτε προσωρινώς(!) τις πολεμικές επιχειρήσεις», μετά από 20 μήνες διακυβερνήσεως της «Ελεύθερης Ελλάδας». Ντράπηκε να ομολογήσει την πανωλεθρία και τη χρεωκοπία της. Εκεί, στον απολογισμό τους, υπελόγισαν και το παιδομάζωμα ως πράξιν η οποία έμεινε στο ενεργητικό τους.

Κι αφού άφισαν εντολές δια δράσιν στις ανταρτοομάδες, διακηρύσσοντας ότι το όπλο το «βαστάμε παρά πόδας» και ότι η κατάσταση παραμένει «πολεμική», τράβηξαν δια το Παραπέτασμα δια «καινούργια ζωή και καινούργια καθήκοντα».

Χιλιάδες άνθρωποι στις χώρες του Παραπετάσματος.

Καράβια των «αδελφών κομμάτων» είχαν την «καλωσύνη» να φορτώσουν ένα λαό ολόκληρο, είτε το ήθελε είτε όχι, και να τον πετάξουν στο Παραπέτασμα. Ρωσικά καράβια με επιδέξιους ελιγμούς στη Μεσόγειο (Μέσω Αιγύπτου, παραλίας Τουρκίας, είτε απ' ευθείας) οδηγούν το «επίλεκτο» κομμάτι στη «μεγάλη μάνα». Το προορίζουν να γίνη μελλοντική ομάδα κρούσεως του διεθνούς προλεταριάτου. Πολωνικά καράβια, απ' το άλλο μέρος, μέσω Μεσογείου, Γιβραλτάρ, Μάγχης, φθάνουν και ξεφορτώνουν το «εμπόρευμα» στην Πολωνία. Κι απ' εκεί, κατά τον συνηθισμένο τρόπο διανομής, άλλους στέλνουν στην Ουγγαρία, άλλους στην Τσεχοσλοβακία και άλλους αφήνουν στην Πολωνία. Στις χώρες που φθάνουν διαδραματίζονται άλλα τραγικά γεγονότα. Άλλοι χωρισμοί. Παιδιά χάνουν τους γονείς. Ο γέρος σε άλλο μέρος, η γρηά του σε άλλο. Παρέστην μάρτυς σε πολλά τέτοια δράματα στην Ουγγαρία. Επί πολλούς μήνες ήσαν χωρισμένες οικογένειες, χωρισμένα ανδρόγυνα, μέσα στην ίδια την Ουγγαρία. Και δεν ήξεραν που βρίσκεται ο ένας και που ο άλλος! Ήσαν τόσο «πρακτικοί» βλέπετε οι κουκουέδες με τα «αδελφά» κόμματα, ώστε κανόνιζαν κατά τραίνα και κατά βαγόνια τον κόσμο. Το τάδε βαγόνι στο άλφα στρατόπεδο, το δείνα βαγόνι στην άλλη άκρη της χώρας!

Προσωρινά, η «ηγεσία» ώρισε ως έδραν την Βουδαπέστη. Όμως, γρήγορα ετοιμάσθηκε καινούργια και μόνιμη έδρα, το Βουκουρέστι, όπου είναι και η έδρα της Κόμινφορμ· εκεί η «κλώσσα» ζεσταίνει τα «κλωσσόπουλα».

Η ηγεσία θέλει πρώτα-πρώτα να καταμετρήσει το λαό. Δι' αυτό απεφάσισε και έκαμε μια γενική απογραφή όλου του λαού. Η απογραφή έγινε σ' όλες τις χώρες του Παραπετάσματος. Δεν μπορούσε φυσικά να γίνη στη Γιουγκοσλαβία, διότι αι σχέσεις με αυτήν ήσαν εχθρικές, έπειτα μάλιστα από το περίφημο «Πισώπλατο χτύπημα». Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσαν οι επιτροπές απογραφής, βρέθηκαν 60.000 «πρόσφυγες», από τους οποίους 48.000 στις χώρες του παραπετάσματος και 12.000 στην Τασκένδη της Σοβ. Ενώσεως. Απ' τον πληθυσμό αυτό, οι περισσότεροι ήσαν νέοι, ηλικίας 1-25 χρονών (απ' τους νέους περί τις 25-27 χιλιάδες ήσαν παιδιά).

Η απογραφή έφερε στην επιφάνεια, ένα σοβαρό πρόβλημα. Το πρόβλημα της διαιρέσεως οικογενειών είτε και συγγενών. Τραβούσε ο κοσμάκης τα μαλλιά του δια την κατάντια του! Χρειάστηκαν πολλά χρόνια ώσπου να ενωθούν οι οικογένειες και να διορθωθεί κάπως η τραγική αυτή κατάσταση του χωρισμού.

Ανασύνταξις των Κομμουνιστικών δυνάμεων.

Τον Μάιον του 1950 έγινε η 7η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ· και σ' αυτή επανελήφθη ότι η υποχώρησις που έγινε ήταν «προσωρινή», ότι ο «μοναρχοφασισμός» και η «Αμερικανοκρατούμενη Ελλάδα περνούσε σοβαρή πολιτική κρίσι». Στην ολομέλεια αυτή ασχολήθηκαν κυρίως με τον Παρτσαλίδη. Ήταν τώρα η σειρά του Παρτσαλίδη (μετά τον Μάρκο) να κατατομηθί. Απεφάσισαν επίσης, να κάνουν συνδιάσκεψι, η οποία θα έπρεπε να αποκρυσταλλώση διδάγματα απ' το «σκληρό ένοπλο αγώνα» του 1946-1950 και να καθορίση την «μελλοντική πορεία του κινήματος». Η συνδιάσκεψις έγινε περί τα μέσα του Οκτωβρίου 1950 στη Ρουμανία.

Ολόκληρο βιβλίο, γραμμένο απ' τους Ζαχαριάδη, Γούσια, Μπαρτζώτα και Βλαντά, εξεδόθη ως υλικόν δια την συνδιάσκεψι, («Δέκα χρόνια πάλης» — συμπεράσματα, διδάγματα, καθήκοντα— απ' τον Ζαχαριάδη. «Η πολιτική μας των στελεχών του ΚΚΕ τα τελευταία δέκα χρόνια» απ' τον Μπαρτζώτα. «Τριάμισυ χρόνια πάλης του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, συμπεράσματα και διδάγματα» απ' τον Βλαντά. «Το ιδεολογικό μας μέτωπο» από τον Γούσια). Το υλικό αυτό, φυσικά, ήταν και η απόφασις της συνδιασκέψεως. Η συνδιάσκεψις αυτή ασχολήθηκε επίσης με την «εκκαθάρισιν» ανωτάτων στελεχών (Παρτσαλίδη — Καραγιώργη κ.λπ.).

Το ΚΚΕ με την συνδιάσκεψί του και τις ολομέλειές του απεφάσισε να λύση μια σειρά ιδεολογικά και υλικά προβλήματα που παρουσίασε η κατάστασις μετά την κατάρρευσι και το σκόρπισμα χιλιάδων λαού στο Παραπέτασμα. Αφού έκαμε εκκαθάρισι απ' τα «ύποπτα» ηγετικά στελέχη, προχώρησε σε εκκαθάρισι του κόμματος απ' όλους τους «υπόπτους που τρύπωσαν μέσα σ' αυτό». Έκαμε μια ανακαταγραφή των μελών, ώστε να φύγουν τα «σκάρτα» και να μείνουν τα ορθόδοξα.

Συνεζήτησαν πάλι τα εθνικά ζητήματα (Μακεδονικόν-Ηπειρωτικόν). Δια το Μακεδονικόν επανήλθαν στην θέσι της «ισοτιμίας». Δικαιολόγησαν την απόφασι της 5ης Ολομέλειας περί «αυτονομίας της Μακεδονίας» με τον ισχυρισμό ότι τάχα «τότε επέσθησαν» και δι' αυτό διετύπωσαν τον όρο «αυτονομία».

Σχετικά με τους Σλαβόφωνους, έκριναν ότι ήσαν «προδοτικές» οι οργανώσεις Ν.Ο.Φ. και Α.Φ.Ζ., απεφάσισαν να τις διαλύσουν και στη θέσι τους ίδρυσαν κατά τις αρχές του 1952 τη «Σλαβομακεδονική» Κομμουνιστική οργάνωσι «Ιλιντεν». Πρδγμα που, στην ουσία, δεν διέφερε από το σύνθημα και τη θέσι της «αυτονομίας».

Επίσης, στο Παραπέτασμα το Κ.Κ.Ε. έκανε μια σειρά «προαγωγές μαχητών» του «Δ.Σ.Ε.», τις οποίες εδημοσίευσε στην εφημερίδα της, «Π.Δ.Κ.». Οι σχετικές αποφάσεις ελήφθησαν και εδημοσιεύθησαν στη Ρουμανία προχρονολογημένες. Με αυτές προήχθησαν σε διαφόρους βαθμούς χιλιάδες «μαχηταί» σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσαν οι ξεκαθαρισμένοι ως πιστοί, συνεργάτες του Ζαχαριάδη.

Εν συνεχεία ίδρυσαν κομματικές πολιτικές και στρατιωτικές σχολές. Αρχισαν να λειτουργούν σχολές δι' εκπαιδευσιν, πολιτικήν και κατασκοπευτικήν, όπως η «Σχολή Μπελογιάννη», αλλά και στρατιωτικές (Τασκένδη). Μια σειρά εξ άλλου δοκιμασμένοι διά την πίστι τους στο κόμμα «στρατιωτικοί», κατετάχθησαν στους στρατούς των χωρών του Παραπετάσματος, μια και απεφασίσθη ότι «κρατάμε το όπλο παρά πόδας», ότι «κάναμε προσωρινή υποχώρησι» ότι «η

κατάστασις μένει πολεμική», διά να είναι έτοιμοι διά άλλον, «τον τελευταίο», όπως είπε ο Ζαχαριάδης, γύρο.

Παράλληλα με τις πολιτικές σχολές, οι οποίες εκτός απ' την πολιτικήν εκπαίδευσι είχαν και «ειδική» αποστολή, ιδρύθησαν παντού όπου υπήρχαν Έλληνες κομμουνισταί, τοπικές περιοδικές μαρξιστικές Σχολές, με τον τίτλο «Κύκλοι μαρξιστικής μορφώσεως». Απ' αυτούς τους κύκλους πέρασαν σχεδόν όλα τα κομματικά μέλη, αλλά και διάφοροι εξωκομματικοί, που ήσαν υποψήφιοι διά το ΚΚΕ. Σ' έναν τέτοιον κύκλο φοίτησα κι εγώ, αν και ήμουν τότε (1952) διαγραμμένος από το κόμμα.

Η γενική γραμμή που εδόθη ήταν να προσαρμοσθή όλος ο κόσμος στις καινούργιες συνθήκες και να «βοηθάει» ο καθένας το «αδελφό» κόμμα (κάθε ξένο κόμμα) με ό,τι μέσο ημπορεί. Ακόμα και να καταγγέλλει στα ξένα κόμματα κάθε παράβασι που γίνεται από μέρους ξένων! (Είναι σύστασις του ίδιου του Γκρόζου που έκαμε σε μια συγκέντρωσι στελεχών στο Βουκουρέστι. Εκεί συνέστησε «ο καθένας, ό,τι βλέπει, ό,τι αντιλαμβάνεται και θεωρεί ότι βλάπτει το κόμμα, έστω και αν είναι ξένοι αυτοί που κάνουν τέτοια πράγματα, να μη διστάζη, αλλά να πηγαίνη στο ξένο κόμμα και να το καταγγέλλη αμέσως. Συνέπεια τούτου ήταν πολλοί απ' τους Έλληνες να γίνουν προδότες, τσανακογλύφτες, διά να αποσπάσουν «συμπάθειες» απ' τους ξένους.

Επίσης το σύνθημα της «Ειρήνης» ετέθη σε χρήσι. Ετύπωσαν προκηρύξεις και απεφάσισαν να τις στείλουν ταχυδρομικώς στην Ελλάδα. Εκλήθησαν όλα τα στελέχη απ' τις κομματικές επιτροπές να δηλώσουν πια πρόσωπα Δημοκρατικών φρονημάτων γνωρίζει ο καθένας στην Ελλάδα, διά να σταλούν προκηρύξεις «ειρήνης». Στα πρόσωπα αυτά εστάλησαν ταχυδρομικώς πολλές προκηρύξεις. Τέτοιες έστειλα κι εγώ —κατά διαταγήν— αλλά διάλεξα τον πιο δεξιό που γνώριζα, χωρίς εκείνοι να το ξέρουν. Εν συνεχεία, έκαμαν και ένα νέο κατασκευάσμα, το «Πρόγραμμα του Κομ. κόμματος». Το εξέδωσαν σε βιβλιαράκια. Στο εξώφυλλο έγραφαν ότι ήταν «οδηγός μαγειρικής», που τον εξέδωσε κάποιος αρχιμάγειρος (!) των βασιλικών ανακτόρων! Μέχρι εκεί έφθασαν οι «εξυπνάδες» και οι τσαρλατανισμοί! Τα βιβλιαράκια αυτά μπήκαν σε φακέλλους και εκλήθησαν όλα τα στελέχη και τα μέλη να ταχυδρομήσουν από ένα ο καθένας στην Ελλάδα. Οι περισσότεροι δεν ήξεραν τι περιείχαν οι φακέλλοι.

Ακόμη, το ΚΚΕ απεφάσισε να μεταφράση στην Ελληνική γλώσσα, κατ' αρχήν όλα τα κλασσικά μαρξιστικά βιβλία και έπειτα ένα πλήθος από διάφορα άλλα μαρξιστικά λογοτεχνικά βιβλία. Ο καθένας μετά από 2-3 χρόνια είχε σχηματίσει ολόκληρη μαρξιστική βιβλιοθήκη. Η αγορά των βιβλίων με τον τρόπον που την συνιστούσαν οι καθοδηγηταί, ήταν σχεδόν υποχρεωτική.

Το Κ.Κ.Ε. δίνει εντολή ν' αλλάξουμε υπηκοότητα!

Η μόρφωσις και η ενημέρωσι σχετικώς με την κίνησι του κόμματος εγίνετο (γίνεται άλλωστε και σήμερα έτσι) με τοπικές εφημερίδες και με το επίσημο όργανο του Κομ. κόμματος «Νέος Κόσμος».

Την ζωήν των «προσφύγων» στις χώρες του Παραπετάσματος επεσφράγισε μια άτιμη απόφασις του ΚΚΕ σύμφωνα με την οποίαν υποχρεώθησαν οι ενήλικοι να δηλώσουν ξένην υπηκοότητα. Το ζήτημα αυτό, είναι αλήθεια, εδημιούργησε

αρκετές απορίες στον καθένα μας.

Ποιος όμως θα τολμούσε να αντιδράσει σε τέτοιες αποφάσεις του κόμματος; Μόνον όποιος είχε αποφασίσει να αυτοκτονήσει, θα μπορούσε να φέρει αντιρρήσεις! Θα έπρεπε να ετοιμασθεί να πεθάνει από την πείνα, διότι δουλειά δεν θα υπήρχε δι' αυτόν! Να ετοιμασθεί δια εξορία σαν «αντικομματικό-αντιδραστικό-αντιδιεθνιστικό στοιχείο». Και κάθε τέτοιον ήξερε τι τον περίμενε: Μέρος πρώτον, ο μαύρος χαρακτηρισμός, μέρος δεύτερον, όχι δουλειά, μέρος τρίτον (σε περίπτωση εναντιώσεως) απομάκρυνσις εκ της «εστίας» δια να μη μολυνθούν οι άλλοι και δρόμο... δια την εξορία ή τη φυλακή, ανάλογα με τις «συστάσεις» του γραμματέα.

Αθρόες «προαγωγές» συμμοριτών!

Η ηγεσία του ΚΚΕ αφού τακτοποιήθηκε η ίδια (το θέμα αυτό το ανέλαβε το «αδελφό Κομ. Κόμμα Ρουμανίας» κατ' επιταγήν του «γραφείου») έλαβε μια σειρά μέτρων δια να αποκαταστήσει τους «πρόσφυγες!»

Η ίδια εισηγήθη στην Κυβέρνησι των «αδελφών» κομμάτων «μέτρα βελτιώσεως» της ζωής των προσφύγων. Έτσι, δια την Ρουμανία π.χ. επέτυχε να δοθούν συντάξεις σε γέροντες και γρηές και σε πολλούς ανικάνους δια δουλειά, από 175-225 δραχμές Ρουμανικές μηνιαίως, που κατά μέσον όρον αγοραστικής αξίας ισοδυναμούν με ίσο ποσόν Ελληνικών δραχμών σημερινής αξίας. Οι γέροι δηλαδή μια και έφαγαν το ψωμί τους, ας φάνε από 6-7 δραχμές την ημέρα! Καλές είναι και αυτές! Πού θα βρούνε περισσότερα; 2) Συντάξεις σε αναπήρους, κατά μέσον όρον 300-500 δραχμές, ανάλογα με το βαθμό αναπηρίας. 3) Συντάξεις σε «αξιωματικούς». Εδώ πρόλαβε ο Ζαχαριάδης και προήγαγε σε «λοχαγούς», «ταγματάρχες» και «συνταγματάρχες» πολλά «πιστά» παιδιά του. Μπορεί να είχε κόψει το δάκτυλό του κανείς στο κυνήγι, στην ιδιωτική του ζωή στην Ελλάδα ή να είχε καεί κάπου όταν ήταν μικρός ή να είχε «στραμπουλίξη» το χέρι του κλπ. Αυτά δεν είχαν σημασία. Σημασία είχε εδώ να είναι κουκουές, «λαμπηκαρισμένος» και πιστός! Όσο δια το βαθμό, το μόνο εύκολο! Ή στρατιωτικός διοικητής ή πολιτικός επίτροπος, κάπου θα βρεθεί. Και αν είχαν ξεχάσει να τον «ονομάσουν» στην Ελλάδα «αξιωματικό», τον ωνόμαζαν στη Ρουμανία. Δεν ήταν δύσκολο να κάμουν έναν καινούργιο κατάλογο, να γράψουν στην αρχή «εφημερίς της Προσωρ. Δημ. Κυβέρνησης», Υπουργείον Στρατιωτικών κ.λπ., με μια παλιά ημερομηνία και να τακτοποιήσουν το ζήτημα. Δι' αυτούς λοιπόν πλήρωσαν και πληρώνουν οι εργάτες, οι ξένοι εργάτες, χαράτσια τρικούβερτα! Τελευταία μάλιστα την άνοιξι του 1960, απεφάσισαν να διπλασιάσουν τους μισθούς τους και να τους εξισώσουν με μια κατηγορία αξιωματικών Ρουμάνων που πολέμησαν στη Σοβ. Ένωσι εναντίον των Γερμανών.

Ο άλλος κόσμος, ο πολύς κόσμος, και ιδιαίτερα εκείνοι που απειθάρχησαν στο κόμμα, εστάλησαν κατ' ευθείαν στα εργοστάσια. Τσιμέντα, καροτσάκια, πέτρες, τσουβάλια, φτυάρια και κασμάδες, ήταν τα υλικά και τα εργαλεία με τα οποία τακτοποιήθηκαν. Οι ηγέτες στο Βουκουρέστι, στα τρόφιμα και την περιποίηση (σύμφωνα με τα ήθη και έθιμα του Κομμουνισμού δια την κατάργησι των τάξεων) εξισώθησαν με Υπουργούς και δι' αυτούς υπήρχαν και υπάρχουν «ειδικές υπηρεσίες», καταστήματα και εργοστάσια, πηγές εφοδιασμού κ.λπ. Οι άλλοι που πετάχτηκαν στα εργοστάσια, πουλούν τις κουβέρτες που τους έδωσε ο Ερυθρός Σταυρός, δια να συμπληρώσουν το ψωμί! (Βλέπε δια την καλοπέρασι των ηγετών, τι λέγει το ίδιο το κομμουνιστικό όργανόν τους «Νέος Κόσμος» Χρον. Β' αριθ. 8 σελίδα 503, στήλη α': Και δια την καλοπέρασι του απλού λαού, βλέπε

Πόλιν Κραϊόβαν Ρουμανίας, όπου όλοι οι γέροι, οι γρηές, οι εργάτες άρχισαν να πουλούν τις παληοκουβέρτες τους διότι δεν τους έφθανε ούτε το ψωμί που έπερναν με το μισθό ή το μεροκάματό τους).

Σαν να μην έφθαναν, όμως, αυτά, το Κ.Κ.Ε. επέβαλε σε όλους τους εργαζομένους έναν έρανο, ο οποίος διήρκεσε ένα χρόνο. Υπεχρεώθηκαν με χίλια δύο μέσα και πιέσεις όλοι οι εργαζόμενοι να προσφέρουν κάθε μήνα απ' το υστέρημά τους, ένα ποσό δια τον έρανο. Έφθασαν άνθρωποι να πληρώνουν το μισό μεροκάματό τους στον έρανο. Και δεν ήταν καθόλου προϊόν «καλής θελήσεως», όπως ήθελε να το παρουσιάσει το κόμμα, αλλά προϊόν βίας κουκουέδικης, που όσο και αν προσπαθήσεις να την αποφύγεις και να κρυφθής, ποτέ δεν θα το επιτύχεις! Υπάρχουν τόσα και τέτοια μέσα, που αλλοίμονο, αν σε βάλουν στο δόκανο. Συνεκέντρωσαν λοιπόν χρήματα και χρήματα απ' τον ιδρώτα και το κλάμα του κοσμάκη, είπαν ότι θα διαθέσουν το ποσόν αυτό δια τους φυλακισμένους στην Ελλάδα, αλλά έγινε πασίγνωστο, το λένε ανοικτά τα ίδια τα στελέχη, ότι όλα φαγώθηκαν στην Τασκένδη, απ' τις διάφορες επιτροπές ή εστάλησαν στην Ελλάδα δια την συντήρησιν των κατασκόπων.

Διοικήσεις «Προσφύγων».

Το 1953 το ΚΚΕ έδωσε εντολή σε κάθε ομάδα «συμβίωσης» Ελλήνων στις χώρες του Παραπετάσματος να μετονομασθή σε «Σύλλογο Ελλήνων Προσφύγων». Το σχέδιο ετέθη σ' εφαρμογή και εξελέγησαν επιτροπές τόσο τοπικές όσο και κεντρικές. Στους «πρόσφυγες» έδωσαν την εξήγησι ότι ο σύλλογος δεν θα έχη καμμία σχέση με την κομματική επιτροπή και ότι τα διοικητικά όργανά του θα εκλέγονται ελεύθερα και κατά δημοκρατικόν τρόπον. Πλούσια φρασεολογία, φτωχό και πονηρό περιεχόμενο. Απ' την πρώτη κι όλες εκλογή φάνηκε και ο τρόπος της εκλογής των οργάνων και η αποστολή τους.

Επειδή το ΚΚΕ διέβλεψε, ότι ανάμεσα στους «πρόσφυγες» βρέθηκαν άνθρωποι, οι οποίοι δεν θα επιθυμούσαν καθόλου να τους διοικούν κουκουέδες, είτε διότι οδηγήθηκαν ως εκεί με τη βία είτε διότι εγνώρισαν τον κομμουνιστικόν παράδεισον και μετάνοιωσαν ή έδειχναν καταφανή ίχνη δυσφορίας, απεφάσισε προλαμβάνοντας το κακό, να οργανώσει όλο τον κόσμο και έτσι να τον διοικήση ευκολότερα. (Καλύτερη διαφώτισι, περισσότερο αποδοτικός ο έρανος, μεγαλύτερη συνοχή στις κομματικές εκδηλώσεις, πιο πειθαρχημένη ζωή και ένα σωρό τερτίπια γνωστά απ' τους κουκουεδικούς ελιγμούς στις δύσκολες στιγμές).

Άρχισαν οι εκλογές, εκλήθη ο γραμματέύς του κόμματος ως «πρόσωπον καθ' όλα άξιον και τίμιον» —γραμματέας, σου λέει ο κόσμος! Όχι παίξε γέλασε— να προτείνη και να θέση υπό έγκρισιν τους υποψηφίους! Και κάθε ένας του οποίου το όνομα θα προτείνη ο γραμματέας, θα κρίνεται από τον λαό με ένα «καλός ή κακός». Έτσι από την πρώτη στιγμή ο κόσμος φώναξε το «καλός» (και αυτό με ουρά, καλόος!) και ουδέποτε κακός! Αλλοίμονον αν έκανε κανένας λάθος και έλεγε κακός! Έπρεπε να αποδείξη ... την κακία ... Εξ άλλου, σιγά-σιγά οι εκλογές απλουστεύονται. Τώρα τελευταία, όταν γίνονται οι εκλογές, πηγαίνουν στο «ιδιαιτέρο» 2-3 απ' το κόμμα και εκεί μαγειρεύουν τους υποψηφίους! Και ακούς απ' έξω τα ψιθυρίσματα: «άιντε, ακόμα δεν τελείωσε το φαγητό»; «... να δούμε ποιους θα ξεφουρνίσουν». Έτσι βγαίνει στη σκηνή η επιτροπή που «ψηφίστηκε» να προτείνη τους υποψηφίους, και η επιτροπή ανακοινώνει: «Προτείνουμε για υποψήφια διοικητικά όργανα τους: 1) ... 2) ... κ.ο.κ.» και ερωτά: Είναι καλοί; Κι ακούεται η φωνή του λαού: «Καλοί-οι-οι...». Κατ' αυτόν τον τρόπο γίνονται όλες οι εκλογές απ' τα μικρά «παραρτήματα» του «συλλόγου» ως τα κεντρικά

όργανα. Και κομματική επιτροπή, πια είναι; Είναι η ίδια! Το βράδυ συνεδριάζει σαν κομματική επιτροπή και την ημέρα μεταμορφώνεται σε σύλλογο!! Κι ο λαός ψηφίζει... και χαίρεται τα «δημοκρατικά του δικαιώματα». Σε κάποιο παράρτημα «συλλόγου» έγιναν εκλογές με ψηφοδέλτιο. Φαίνεται ότι η «καθοδήγηση» έκαμε λάθος στις διατυπώσεις ή κακώς εννόησε τις «οδηγίες». Και το ψηφοδέλτιο, όπως ήταν επόμενο, πήρε τον κανονικό του δρόμο. Έδωσε αποτέλεσμα όλως διόλου αντίθετο από εκείνο που επεδίωκε η καθοδήγησης και έσπευσαν οι «κομματικοί» και προσέβαλαν το κύρος των εκλογών και έτσι ξανάγιναν όπως πρώτα (!). Επανεληφθησαν δηλαδή οι κομματικές εκλογές, οι «τίμιες» και προ παντός «αδιάβλητες!».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' **ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΝ**

Στο τέλος του 1949 και ύστερα από την κατάρρευσι εδημιουργήθη στα παιδιά, τουλάχιστον στα μεγάλα, ένας σοβαρός κλονισμός. Καταλάβαιναν ότι βάδιζαν προς το άγνωστον. Πέρασαν δυο χρόνια από τότε που χωρίστηκαν από τους γονείς και την πατρίδα τους και η νοσταλγία δια τους δικούς τους, μεγάλωσε. Και επί πλέον τώρα εδημιουργήθη ένα χάος. Αντί δια το ελπιδοφόρον μέλλον, στο οποίον πίστευαν, αντίκρυζαν την αβεβαιότητα.

Πολλά παιδιά είναι ορφανά. Η καταστροφή που έγινε, ιδιαίτερα τον καιρό που έλειπαν τα παιδιά απ' την Ελλάδα, ήταν μεγάλη. Άλλο έχασε τον πατέρα, άλλο την μάνα, άλλο και τους δυο. Σχεδόν δεν ήταν σπίτι που να μην είχε πένθος. Μια στρατιά, λοιπόν, ορφανών παιδιών βρίσκεται στο Παραπέτασμα. Απ' το άλλο μέρος, πολλά παιδιά, πάρα πολλά παιδιά, βρέθηκαν μετά την κατάρρευσι χωρισμένα απ' τους γονείς τους, που έμειναν στην Ελλάδα. Πολλά απ' αυτά, όμως, ανταμώθηκαν με τους γονείς τους, τον ένα ή και τους δύο, διότι, μετά την κατάρρευσι, πολλοί κατέφυγαν στο Παραπέτασμα.

Πολλοί γονείς που ήλθαν από την Ελλάδα έφεραν μαζί τους και μικρά παιδιά, διαφόρων ηλικιών. Δια τα παιδιά αυτά έγινε πόλεμος, ανάμεσα σ' αυτούς και τις κατά τόπους κομμουνιστικές επιτροπές. Οι κομμουνιστικές επιτροπές επέζαν τους γονείς να παραδίδουν τα παιδιά —τα καινούργια παιδιά— στους παιδικούς σταθμούς του παιδομαζώματος. Οι γονείς, εξ άλλου, όχι μόνον δεν εδέχοντο, αλλ' απεναντίας ήθελαν να πάρουν και τα άλλα παιδιά που τυχόν ευρίσκοντο στους σταθμούς. Αλλά, ένας σοβαρός λόγος, η φτώχεια, υπεχρέωσε πάρα πολλούς γονείς, ιδιαιτέρως γυναίκες χήρες, να αποχωρισθούν απ' τα παιδιά τους. Τα παρέδωσαν, λοιπόν, στους σταθμούς, όπου ήσαν και τα άλλα. Με την πάροδο του χρόνου, γονείς που βελτίωσαν κάπως τους όρους ζωής, υπερνικώντας οικονομικές δυσκολίες (μεροκάματο λίγο, έλλειψι κατοικίας κλπ.) και αφού επέμειναν πολύ πήραν παιδιά μαζί τους και έτσι δημιουργείται άλλη κατάσταση στα παιδιά. Έχουμε τώρα παιδοπόλεις (παιδιά του παιδομαζώματος και παιδιά που ήλθαν μετά την κατάρρευσι) και παιδιά που ζουν ανάμεσα στους γονείς.

Και τα μεν παιδιά των παιδοπόλεων εξακολουθούν την ζωή που είχαν και προηγουμένως, τα δε παιδιά που βρίσκονται με τους γονείς τους, την ημέρα πηγαίνουν στα ξένα σχολεία και το βράδυ μένουν με τους γονείς.

Η ένωσις αυτή γονέων και παιδιών, όσων φυσικά είχαν την τύχη να έχουν τους γονείς τους στο Παραπέτασμα, δεν έγινε αμέσως. Εχρειάσθη να περάσουν δυο-τρία χρόνια και περισσότερα. Διότι το κόμμα, όταν έγινε η κατάρρευσις δεν έστειλε τον κόσμο εκεί που ζητούσε, αλλά τον μοίρασε όπως-όπως στις χώρες του Παραπετάσματος. Υπάρχουν περιπτώσεις που παιδιά ανταμώθηκαν με τους δικούς τους έπειτα από 10 χρόνια. Υπάρχουν περιπτώσεις που δεν ανταμώθηκαν ούτε και μέχρι σήμερα. Αλλά υπάρχουν και ακόμη τραγικώτερες περιπτώσεις. Υπάρχουν πολλοί γονείς που αν και ανταμώθηκαν με τα παιδιά τους μετά την κατάρρευσι τα έστειλαν σε άλλη χώρα, δια να ζήσουν καλύτερα. Έχουμε περιπτώσεις τέτοιες πάρα πολλές στην Βουλγαρία, όπου η κατάσταση των παιδιών είχε επιδεινωθή μετά την κατάρρευσι. Εκεί γονείς που κατέφυγαν από την Θράκη και βρήκαν τα παιδιά τους σε αθλιότητα, αναγκάσθηκαν να τα στείλουν στην Ανατολική Γερμανία, η οποία επέσθη τότε από την Κόμινφορμ να αναλάβη «ελληνικά βάρη», πράγμα που απέφευγε μέχρι τότε επιμελώς. (Η

Ανατολ. Γερμανία είχε μέχρι τότε 300 περίπου παιδιά. Τώρα όμως στέλλονται από την Βουλγαρία αρκετές εκατοντάδες παιδιών).

Η κατάρρευσις έφερε στο παιδομάζωμα μία κάποια οπισθοδρόμησι ή προσωρινή αναστολή του προγράμματος ζωής των παιδιών. Μια αιτία να γίνη τούτο, ήσαν οι αλλαγές, μετακινήσεις κ.λπ. των παιδιών, όπως είπαμε πιο πάνω, αλλά η σοβαρώτερη είναι ότι όλη η προσοχή του ΚΚΕ εστράφη κατά κύριον λόγον στους νεαρούς συμμορίτες που κατέφυγαν στο Παραπέτασμα. Και κυρίως στους αναπήρους. Όλους αυτούς προσεπάθησε το ΚΚΕ να τους τακτοποιήση σε διάφορες σχολές. Έπειτα τα προβλήματα που παρουσιάσθησαν στο λαό που ωδηγήθηκε στο Παραπέτασμα ήσαν σε αφάνταστο σημείο τρομερά, κυρίως από έλλειψιν οικονομικών πόρων και στεγάσεως. Το πρόβλημα της στεγάσεως ούτε λύθηκε ούτε θα λυθή εύκολα. Μάλλον δεν θα λυθή ποτέ! Ακόμη κάθονται οικογένειες πολυμελείς, με δύο, πέντε και επτά άτομα, μέσα σ' ένα δωμάτιο (ένα σανιδένιο δωμάτιο-παληοστρατώνας).

Η μέριμνα, όμως, διά τα παιδιά άρχισε σύντομα. Και μάλιστα το ΚΚΕ θεωρεί τα παιδιά ως «χρυσούν απόθεμα» δια το μέλλον. Δι' αυτό διωχέτευσε όλην την πολιτικήν του γραμμήν εις τους παιδικούς σταθμούς.

Αναδιοργάνωσις της «Επιτροπής του Παιδομαζώματος»

Τον Ιανουάριο του 1950 έγινε αναδιοργάνωσις της «Κεντρικής Επιτροπής του Παιδομαζώματος» (Ε.ΒΟ.Π. — Επιτροπή Βοηθείας Παιδιού). Το ΚΚΕ έδωσε εντολή να μπουν στη διοίκησι αντιπρόσωποι της Ε.Π.Ο.Ν. και της οργανώσεως γυναικών. Η νέα επιτροπή εσχηματίσθη απ' τον Κόκκαλη ως πρόεδρο, τη γυναίκα του Ζαχαριάδη εκ μέρους της «Ενώσεως Γυναικών», του Φώκου Βέτα πρώην γραμματέως της Ε.Π.Ο.Ν., του Σταύρου Κώτσεφ πρώην «Υπουργού» των «μειονοτήτων» της ψευτοκυβερνήσεως της Πρέσπας και της Αλεξίου και Αθανασιάδη. Εγώ κατόπιν εντολής του ΚΚΕ και καθ' υπόδειξιν του Κόκκάλη, μετετέθην στη Βουλγαρία, ως υπεύθυνος των παιδικών σταθμών Βουλγαρίας.

Η νέα διοίκησις, αποτελουμένη από «προσωπικότητες», έπρεπε να εφαρμόση πιστά στο παιδομάζωμα την νέα πολιτική γραμμή του Κομμουνιστικού κόμματος Ελλάδος, όπως είχε χαραχθή μετά από την κατάρρευσι.

Επειδή μετετέθη η έδρα της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ στο Βουκουρέστι, όπου ήταν η έδρα της Κόμινφορμ, μαζί με όλες τις «υπηρεσίες» και όλον τον μηχανισμό του κόμματος, μετετέθη κατ' ανάγκην εκεί και η Επιτροπή του παιδομαζώματος με όλον τον ανθρώπινο και υλικό μηχανισμό της.

Εξυγιάνσις διδακτικού προσωπικού

Πρώτη δουλειά της καινούργιας επιτροπής ήταν να «εξυγιάνη» το διδακτικό προσωπικό. Έπρεπε στους παιδικούς σταθμούς να μείνουν μόνον κομμουνισταί δάσκαλοι, με πίστι και αφοσίωσι στο κόμμα ως πρώτον προσόν. Δεν εθεωρείτο σοβαρό ζήτημα αν δεν ήξεραν οι δάσκαλοι γράμματα, αν δεν ημπορούσαν να διδάσκουν καλά κ.λπ. Το ζήτημα ήταν να ξέρουν να εφαρμόζουν την κομματική γραμμή. Και με βάσιν την καινούργια πολιτική γραμμή του κόμματος, ανέλαβε ο Βέτας να «εξυγιάνη» το προσωπικόν. Στους παιδικούς σταθμούς που πήγε, «ξεκαθάρισε» τα «σάπια» στοιχεία. Έθετε καθαρά και ωμά το ζήτημα: «στους

παιδικούς σταθμούς πρέπει να μέινετε μόνον Κομμουνισταί».

Όλα τα κενά δασκάλων τα κάλυψαν με κομμουνιστές φανατικούς πρώην συμμορίτες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν γραμματικές γνώσεις δευτέρας έως τετάρτης Δημοτικού. Μόλις ημπορούσαν να γράφουν. Αλλά ήξεραν να «αναλύουν» τις αποφάσεις του Κόμματος, είχαν «οργανωτικό» πνεύμα και κατά τον συνήθη χαρακτηρισμόν των κομματικών επιτροπών που έκαναν τις εκθέσεις δράσεως των δασκάλων αυτών, ήσαν «εξελίξιμοι» και με «προοπτική» μεγάλη. Και επειδή εδώ έτυχε λόγος δια τους δασκάλους, όπως τους ήθελε η ηγεσία του ΚΚΕ θα αναφερθώ σε διάφορα περιστατικά που συνέβησαν όταν ήμουν στη Ρουμανία.

ΓΕΛΙΟ ή ΓΕΛΟΙΟ ΤΗΣ ΕΠΟΝΙΤΙΣΣΑΣ;

Το 1953-1954 βρισκόμουν στην πόλιν Κραϊόβα της Ρουμανίας. Δούλευα σ' εργοστάσιο. Στην πόλι αυτή υπήρχαν δυο δάσκαλοι νέου «τύπου» όπως είπαμε παρά πάνω, μια γυναίκα και ένας άνδρας. Γράφω ξεχωριστά δύο περιστατικά που έτυχε να θυμάμαι από τα άπειρα που έχω ιδή με τα μάτια μου:

α) «Δημοδιδασκάλισσα» Κούλα Τζιοβάρα, απ' το χωριό Λια Ηπείρου. Γραμματικές γνώσεις Β' Δημοτικού! Εφοίτησε σε κομμουνιστική σχολή επονιτών της Ρουμανίας, ήξερε καλά να μιλά σε κομματικές συνεδριάσεις, δούλευε ακούραστα δια το κόμμα, ιδιαίτερα στα ζητήματα της ΕΠΟΝ. Πήρε «χαρτί» απ' την κομματική επιτροπή, όπου ανεφέρετο ότι είναι «προθυμοτάτη στα κομματικά ζητήματα» είχε «κομματικότητα» είναι «εξελίξιμη» κ.λπ. κ.λπ. Διωρίσθη δασκάλα στο Σχολείον των Ελληνοπαίδων της Κραϊόβας, στο μάθημα της Ελληνικής γλώσσης. (Το υπουργείον Παιδείας της Ρουμανίας της έστειλε διορισμό, έβγαλε μισθό κ.λπ.). Ο γραμματεύς της κομματικής Επιτροπής της σύστησε να «ευρύνει» λίγο τις γνώσεις της, πηγαίνοντας σε κάποιον-οποιονδήποτε που να ξέρη γράμματα Γυμνασίου. Έτυχε να είμαι τότε εκεί και με παρεκάλεσε να της μάθω λίγα γράμματα.

Όταν λοιπόν ήλθε να την «προπαρασκευάσω», δεν ήξερα από που να αρχίσω. Με τρόπο της είπα —δια να με ξεφορτωθώ— ότι είναι αρκετά καταρτισμένη, μια και ξέρει όλα τα κομματικά ζητήματα. Και την έδωξα, λέγοντάς της να έρχεται και να μου ζητά γνώμη σε δύσκολες μόνο περιπτώσεις.

Δεν πέρασαν πολλές ημέρες κι ήλθε η Κούλα με τετράδια στα χέρια: «Συναγωνιστή, μπερδεύομαι πάντοτε με δυο λέξεις, μου είπε. Βρίσκω συχνά τη λέξι ΓΕΛΙΟ και ΓΕΛΟΙΟ και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το ένα γράφεται με ιώτα και το άλλο με οι, ξήγησέ μου σε παρακαλώ ...». «Άνοιξε τα τετράδια, της είπα, και σημείωσε: ΓΕΛΙΟ είναι από το γελάω (λ.χ. χα! χα! χα! ...) ενώ, όμως, πρόσεξε: ΓΕΛΟΙΟ, έτσι που το γράφει το ΚΚΕ, είναι απ' το κοροϊδία-κοροϊδο, αηδία. Σε λίγες ημέρες ξαναήλθε η «δημοδιδασκάλισσα» να της λύσω την ίδια απορία. Ήλθε, όμως, θυμωμένη και απαιτητική: «Δε μου λες, συναγωνιστή μου λέγει, τι σου χρωστώ και με κοροϊδεύεις; Για κύττα εδώ πώς γράφεται το ΓΕΛΟΙΟ της επονίτισσας! Και πώς μου το είπες εσύ; Αν σε μάθη ο γραμματέας θάχεις κακά ξεμπερδέματα ...».

Κάπως περίεργος και πιο πολύ τρομαγμένος, όταν άκουσα το όνομα «Γραμματέας», έσπευσα να ιδώ τι συμβαίνει: Η «δημοδιδασκάλισσα» μου άνοιξε το περιοδικό «ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ» («χρονιά» 6η, αριθμός φύλλου 1, ημερομηνία 1-5-1949, σελ. 6). Και μου είπε ότι εκείνες τις ημέρες edίδασκε ιστορία απ' την «Νέα Γενιά» και κατά τύχην ξαναβρήκε τη λέξη ΓΕΛΙΟ και ΓΕΛΟΙΟ. Πραγματικά έτσι ακριβώς είναι γραμμένο. Εκεί διαπραγματεύεται κάποιος «συναγωνιστής» το θέμα «ΓΕΛΟΙΟ ΤΗΣ ΕΠΟΝΙΤΙΣΣΑΣ». Μα η δασκάλα σύμφωνα με την εξήγησι που της έκαμα δια το γέλιο και το γελοίο, εκεί βρήκε μια αντίθεσι. Και δίνοντας —πολύ σωστά— την ερμηνεία, ότι δεν ημπορεί να γίνεται λόγος δια «γελοίο» της επονίτισσας, όπως το είχε διατυπωμένο η «ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ» εσχμάτισε την γνώμη ότι ή σκόπιμα την κοροϊδεύω ή είμαι εγώ αγράμματος. Και μου ζήτησε εξηγήσεις. Της έδωσα λοιπόν τις κατωτέρω εξηγήσεις: «Σου επαναλαμβάνω, ότι σύμφωνα με τα λεξικά του ΚΚΕ, το ΓΕΛΙΟ (γέλιο) είναι απ' το γελάω. Το ΓΕΛΟΙΟ όμως με -οι- είναι απ' το γελοίο-ποιώ. Αυτό θα το καταλάβης αν τη λέξι αυτή τη γράφεις με μικρά γράμματα και βάλης τόνο. Θα καταλαβαίνεις την ορθογραφία των λέξεων απ' τη σημασία και απ' το νόημα της προτάσεως που θα περιέχη τη λέξι αυτή. Άλλο λοιπόν γέλιο και άλλο γελοίο: Κατάλαβες;».

«Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα, μου λέγει. Θα τα γράφω στο εξής όλα με ιώτα, για να λείπει ο πονοκέφαλος της ορθογραφίας, άλλως τε δε χαλάει ο κόσμος απ' τις ανορθογραφίες».

Ε, της ξαναλέγω, αν αποφασίσης αυτό, τότε είναι προτιμώτερο να τη γράφεις πάντοτε αυτή τη λέξι (γελοίο) με -οι- διότι, όπως καταντήσαμε εμείς οι κουκουέδες, πάντα με -οι- (γελοίοι) μας ταιριάζει και δεν πέφτει λόγος με ιώτα (γέλιο) γιατί αυτό το χάσαμε!...».

Ο Λέανδρος

Προήχθη η «δασκάλα» Κούλα Τζιοβάρα σε στέλεχος της ΕΠΟΝ και εγκατέλειψε το δασκαλίκι. Τη θέση της στη διδασκαλία της Ελληνικής κατέλαβε κάποιος νέος, ανάπηρος του συμμοριτοπολέμου, ο οποίος εκτός των προσόντων του (!) (Γ' τάξεως Δημοτικού αυτός) είχε επί πλέον και το προσόν ότι ήταν ανάπηρος. Λέγεται Λέανδρος Καρανάσιος.

Ο Λέανδρος είχε —και έχει ακόμη στην Κραϊόβα— τον πατέρα του, ο οποίος είναι νυκτοφύλακας σε κρατικά μαγαζιά.

Ο Λέανδρος, ο νεαρός δάσκαλος, δια να μάθη μερικά κολυβογράμματα (ανάγνωσι-ορθογραφία και λίγη ιστορία) άρχισε να προπαρασκευάζεται στα σπίτι. Εκεί έκανε μαθήματα με τον πατέρα του, κατά το «αλληλοδιδασκτικόν» σύστημα. Ο πατέρας του είχε πείρα (!) πιο πολλή, διότι επί Ε.Λ.Α.Σ. ήταν σύνδεσμος του Άρη Βελουχιώτη. Ήξερε «Γεωγραφία», διότι γύρισε Ρούμελη-Ήπειρο και Δυτική Μακεδονία κ.λπ. Τα βράδυα, λοιπόν, με το να διηγείται ο Καρανάσος —πατήρ— τα «κατορθώματα» του Άρη και να γράφει ο Λέανδρος περιλήψεις απ' την ιστορία του Ε.Λ.Α.Σ. καταρτίσθηκε κατ' οίκον ως ... «δάσκαλος!» Έμαθε να γράφει και να διαβάζει, καθώς και ... λίγη ιστορία!

Τον Φεβρουάριον ή Μάρτιον του 1954 εκλήθη ο Λέανδρος να μεταβή στην Ανατολική Γερμανία να κάμη ορθοπεδική θεραπεία, επειδή ήταν ανάπηρος. Μέχρι να γυρίση απεφασίσθη από τον γραμματέα του Κόμματος, να κάνη μαθήματα στα παιδιά κάποιος άλλος ανάπηρος. Και επειδή ο πατέρας του Λεάνδρου, ο Καρανάσος, ήταν «μύστης» των μεθόδων του γιου του καθ' ο «καθηγητής του» απεφασίσθη να πηγαίνει κάθε Σάββατο, να βλέπη αν εξηντλήθη η διδακτέα ύλη της εβδομάδος και ... πώς πάει ο αναπληρωτής του Λεάνδρου.

Ήλθαν οι εξετάσεις! Ο Λέανδρος δεν είχε επιστρέψει και ο γραμματέας του κόμματος κατήρτισε τριμελή επιτροπήν. 1) Εξ ενός ειδικού 2) ενός εμπείρου γραμματικού και 3) ενός εκ των γονέων, δια να εξετάση την πρόοδο των παιδιών στην ελληνική γλώσσα, την Γεωγραφία και την ιστορία της Ελλάδος.

Η εξεταστική επιτροπή κατηρτίσθη έτσι:

- 1) Καρανάσος (πατέρας του Λεάνδρου) Πρόεδρος, ειδικός!
- 2) (έμπειρος).
- 3) ένας γονεύς.

Οι εξετάσεις τελείωσαν. Υπεγράφη πρακτικόν, υπεβλήθη στον γραμματέα του κόμματος, εκείνος το υπέβαλε πιο πάνω κ.ο.κ. Περιελάμβανε πρόοδον των παιδιών στην ελληνική γλώσσα, την ιστορία και ιδιαιτέρως στα ... πολιτικά!

Έτσι τα παιδιά μαθαίνουν Ελληνικά γράμματα!! Ελληνικήν γλώσσαν, αποκτούν Ελληνικήν συνείδησιν με τους Καρανάσηδες!

Η Βουλγαρία εκπαιδεύει Σλάβους δασκάλους διά το Παιδομάζωμα.

Μετά την κατάρρευσι και κατά τον Ιανουάριον του 1950, όταν ανεσχηματίσθη η κεντρική επιτροπή των παιδιών, προσελήφθη ως μέλος της επιτροπής διά το «Σλαβομακεδονικό» τμήμα, ο Σταύρο Κώτσεφ, που ήταν «υπουργός» των «μειονοτήτων» στην ψευτοκυβέρνησι του ΚΚΕ.

Ο Κώτσεφ τα κατάφερε στην γενική πολιτική γραμμή του Κομ. Κόμματος σχετικώς με τα παιδιά. Το ζήτημα όμως, της γλώσσης των Σλαβοφώνων μαθητών έμεινε όπως είχε αποφασισθή, όταν το ΚΚΕ ετοίμαζε την «αυτονομία» της Μακεδονίας. Ο Κώτσεφ πήρε πιο δραστήρια μέτρα δια την ανάπτυξι της Σλαβικής γλώσσης. Εδημιούργησε Λεξικό της γλώσσης με βάσι Βουλγαρικά λεξικά, εξέδιδε σε Σλαβική γλώσσα περιοδικά δια τα παιδιά και έφερε ειδικόν «γλωσσολόγον» από την Βουλγαρία.

Επί πλέον οι μαθηταί διάβαζαν και μάθαιναν τη γλώσσα τους (ακόμη και τώρα έτσι γίνεται) απ' την καθημερινή εφημερίδα των Ελλήνων «προσφύγων» η οποία γράφεται στην Ελληνική και Σλαβική γλώσσα (όπως την διεμόρφωσαν τα γλωσσικά συνεργεία των Σλάβων). Στις σελίδες που γράφονται σε σλαβική γλώσσα, υπάρχει ειδικό τμήμα —Λεξιλόγιο— όπου λύονται οι γραμματικές απορίες επί της διαμορφωθείσης Σλαβικής γλώσσης, η οποία δεν είναι άλλη από την Βουλγαρική.

Διά την «εξυγίανσι» του διδακτικού προσωπικού των Σλάβων δασκάλων, έλαβαν και αυτοί —η διδακτική ηγεσία των Σλαβοφώνων— ανάλογα μέτρα με εκείνα που έλαβαν οι Κομμουνισταί. «Εξυγίαναν» λοιπόν και αυτοί το διδακτικό τους προσωπικό. Έδιωξαν όλους εκείνους που είχαν «τιτοϊκές» ιδέες και στη θέσι τους έβαλαν «γνησίους» δασκάλους, αφοσιωμένους στα Σλαβικά ιδανικά, όπως τα καθώριζαν οι αποφάσεις του ΚΚΕ και το συμφέρον της Κόμινφορμ.

Η διδακτική ηγεσία των Σλαβοφώνων, προχώρησε και σε συστηματικώτερη κατάρτισι Σλάβων δασκάλων. Ζήτησε απ' το ΚΚΕ να κάμη ξεχωριστά διδασκαλεία διά την κατάρτισιν Σλάβων δασκάλων. Το ΚΚΕ έβοήθησε, φυσικά, και μάλιστα συνέστησε να καταρτισθούν οι Σλάβοι δάσκαλοι από «ειδικούς» Σλάβους παιδαγωγούς..!

Μετά από την απόφασι αυτή και κατόπιν συνεννοήσεως με το Κομμουνιστικό κόμμα Βουλγαρίας, ιδρύθη στη Βουλγαρία διδασκαλείον διά κατάρτισιν Σλάβων δασκάλων. Το διδασκαλείο ελειτούργησε με διδακτικό προσωπικό Βουλγαρικό, στη Βουλγαρία κατά τα έτη 1952-1953 και εσπούδασαν εκεί άνω των 50 δασκαλισσών. Εν συνεχεία, το «Σλαβομακεδονικό» τμήμα ελάμβανε διαρκώς μέτρα (και σήμερα ακόμη) ώστε να μη μείνουν οι Σλαβόφωνοι «αναλφάβητοι» και διορίζει, όπου είναι ανάγκη, Σλάβους δασκάλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' **Η ΨΩΡΑ ΜΟΝΙΜΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ**

Πολλά εγράφησαν απ' την προπαγάνδα του ΚΚΕ, πολλά ελέχθησαν απ' τους ραδιοσταθμούς στο Παραπέτασμα, πολλοί λόγοι εξεφωνήθησαν σε διεθνείς συνεδριάσεις και πολλές κι «επιμελημένες» φωτογραφίες βγήκαν, δια να παραστήσουν τη ζωή των παιδιών στο Παραπέτασμα ως «ζωή παραδεισένια», ζωή που «ούτε στον ύπνο τους δεν είδαν τα παιδιά» ζωή σε χώρες που «... ρέει μέλι και γάλα» και όπου τα παιδιά «... κολυμπούν στην ευτυχία...».

Είχε χαθεί κάθε αίσθημα του πραγματικού και είχε εκλείψει τελείως η εντροπή από ανθρώπους «Κόμματα» και «Κυβερνήσεις» οι οποίοι, αν και ήξεραν και έβλεπαν, ότι όχι απλώς δεν περνούσαν καλά τα παιδιά, αλλά κινδύνευαν πολλές φορές να εξαφανισθούν ομαδικά, εν τούτοις δεν εδίσταζαν να παρασιιάζουν τη ζωή των παιδιών «ευτυχισμένη» και «παραδεισένια!»

Στα παιδιά «προσεφέρθησαν» ως κατοικίες, αλλού σταύλοι (Αλβανία, σταύλους που είχαν κατασκευάσει οι Ιταλοί), αλλού πρώην στρατόπεδα συγκεντρώσεως αιχμαλώτων (Μπουρνώ Τσεχοσλοβακία, στρατόπεδον συγκεντρώσεως αιχμαλώτων), αλλού Στρατώνες του παληού καιρού (Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία, Βουλγαρία), όπου συγκεντρώνουν όχι 100 ή 200 παιδιά, αλλά 1000, 2000 και 4000 έως 4500, αλλού μοναστήρια (Βουλγαρία), αλλού χάνια και αλλού καπνομάγαζα (Βουλγαρία). Εκεί τα παιδιά διαμένουν όχι προσωρινά, αλλά δια ένα δύο, ακόμη και 10 χρόνια!

Δεν ήταν σπάνιες οι περιπτώσεις στις οποίες τα παιδιά άλλαζαν εσώρρουχα σε 15 μέρες. Ούτε σπάνιο το ότι γεμίζανε ψείρες! Ούτε κρυφό, ότι η ψώρα ήταν μόνιμο φαινόμενο δια πολλά χρόνια στην Βουλγαρία και Αλβανία (το μαρτυρούν επίσημες εκθέσεις). Ούτε ότι ο τύφος θέριζε κατά ομάδες τα παιδιά (στη Ρουμανία και Τσεχοσλοβακία), η οφθαλμία μάστιζε 10 χρόνια τους παιδικούς σταθμούς Ουγγαρίας και η οστρακιά και η διφθερίτις τις παιδοπόλεις (των 4.500 παιδιών) στην Πολωνία. Ούτε είναι μυστικό, ότι σε παιδοπόλεις της Ρουμανίας με χίλια και δυο χιλιάδες άτομα, τα παιδιά ψάχνανε στα σκουπίδια να βρούνε κοτσάνια από λάχανα δια να συμπληρώσουν την τροφή τους, ούτε θα ξεχασθή ότι στους παιδικούς σταθμούς Βουλγαρίας δίδονται ως πρόγευμα στα παιδιά ένα καρότο ωμό ή δυο μουχλιασμένες πατάτες, ούτε θα αμφιβάλλουν οι κουκουέδες ότι στην Κραϊόβα της Ρουμανίας κάναμε εράνους δια να συγκεντρώσουμε ψωμί δια 300 παιδιά εργαζόμενα που είχαν γίνει ελεεινά απ' την πείνα, ούτε θα ξεχασθούν οι συνεδριάσεις που κάναμε με τους υπευθύνους Βουλγάρους, δια να αντιμετωπίσουμε το κύμα των κλοπών και των ληστειών που γίνονται στο Μπότεβγκραδ της Βουλγαρίας από 500 παιδιά, που «λιποτακτούσαν» απ' την παιδόπολι και ημέρες ολόκληρες, γύριζαν στα δάση κλέβοντας απ' τους αγρότες μελίσια και γουρονόπουλα, δια να φάνε!

Το δε πρόβλημα της υγιεινής περιθάλψεως και γενικά των μέτρων προστασίας των παιδών, ποτέ δεν ελύθη ικανοποιητικά.

Ένας απολογισμός των θανάτων που επήλθαν στο παιδομάζωμα σε διάστημα δύο σχεδόν ετών μας δίδει πλήρη εικόνα των μέτρων προστασίας της ζωής των παιδιών, στο παραπέτασμα.

Σε διάστημα λοιπόν, δύο ετών, πέθαναν περισσότερα από 150 παιδιά.

Απ' αυτά 15 περίπου από δυστυχήματα (πνίγηκαν, έπεσαν από παράθυρα και σκοτώθηκαν, ποδοπατήθηκαν και πέθαναν κατά την μεταφοράν τους μέσα στα αυτοκίνητα, σκοτώθηκαν από αυτοκίνητα, ένα σκοτώθηκε διότι έπεσε η ντουλάπα και το κτύπησε κ.λπ.). Περί τα 25 πέθαναν από τύφο το 1948, όταν «υποδέχτηκαν» τα παιδιά οι χώρες του παραπετάσματος.

Και τα υπόλοιπα από διάφορες αιτίες, όπως μολύνσεις, φυματίωσι, διάρροια κ.ο.κ.

Και δια όσα πέθαιναν από φυματίωσι και μερικές άλλες φυσιολογικές, ας πούμε αιτίες, θα ημπορούσε να ισχυρισθώ κανείς ότι οι θάνατοι αυτοί ήσαν αποτέλεσμα των κακουχιών και ταλαιπωριών που υπέστησαν τα παιδιά επί δύο χρόνια, από την ώρα που αρπάχτηκαν έως το καιρό που εγκατεστάθησαν μόνιμα σε κάποιο μέρος. Αν και δια τις ταλαιπωρίες αυτές υπεύθυνο είναι μόνον το Κ.Κ.Ε. που ξερίζωσε τα παιδιά και τα βασάνισε στους δρόμους, στα αυτοκίνητα, και στα τραίνα με ατελείωτες μετακινήσεις. Αλλά δια τα δυστυχήματα και δια τον τύφον, τι θα ημπορούσαν να μας πουν οι «αδελφές» του ΚΚΕ χώρες; Δεν χωρεί τίποτε. Τα παιδιά από την άποψι αυτή ήσαν εγκαταλελειμμένα!

Και να σκεφθώ κανείς, ότι η ηγεσία του ΚΚΕ διετυμπάνιζε, ότι τα παιδιά ζουν «ευτυχισμένα»! Η δε Ζαχαριάδου, «κατήγγειλε» στον κόσμο ότι: «Τα παιδιά της Ελλάδος, τα άρπαξε η Βασίλισσα Φρειδερίκη και τα στίβαξε στα σοκάκια και πεθαίνουν από την πείνα».

Ενώ από 18.000 Ελληνόπουλα που σώθηκαν από τον κίνδυνον της αρπαγής από τους συμμορίτες και έζησαν σε παιδοπόλεις που επροστάτευε η Βασιλική Πρόνοια, πέθαναν εις διάστημα 3 ετών, μόνον 8 παιδιά!

Και μόνον η παραβολή αυτών των στοιχείων είναι ικανή να δώσει στον αναγνώστη μία ιδέα, δια τα «μέτρα προστασίας» τα οποία έλαβε το Παραπέτασμα! Και όμως διεκήρυσσαν, ότι τα παιδιά ζουν «παραδεισένια». Ο δε Κόκκαλης, βεβαίωσε τους γονείς των παιδιών σε ένα συνέδριο στη Πρέσπα ότι τα παιδιά ζουν ζωή, την οποίαν ούτε στον ύπνο τους δεν είδαν! Δεν ημπορούμε, όμως, να αδικήσουμε τις χώρες του Παραπετάσματος, σε ένα άλλο κεφάλαιον. Ενώ στα μέτρα προστασίας ήσαν φειδωλές, στα μέτρα δια να ποτίσουν τα παιδιά με μαρξισμό στα σχολεία και στις σχολές, ήσαν πλουσιοπάροχες! Ας δούμε πώς έλυσε τα προβλήματα της ζωής των παιδιών η κάθε χώρα.

Η ζωή των παιδιών στο παραπέτασμα.

Οι χώρες του Παραπετάσματος έλυσαν το πρόβλημα της διαμονής, διατροφής και υγιεινής περιθάλψεως των Ελληνοπαίδων κυρίως όπως συνέφερε σ' αυτές και όχι όπως συνέφερε στα παιδιά.

Η Ρουμανία και Πολωνία απεφάσισαν να συγκεντρώσουν τα παιδιά όλα μαζί, ή, το πολύ, σε δύο μέρη, δημιουργώντας έτσι μια ή δυο παιδοπόλεις. Η Τσεχοσλοβακία όταν είδε τα παιδιά να μαστίζωνται από τον τύφο, απεφάσισε να τα διασκορπίση σε μικρές παιδοπόλεις. Η Ουγγαρία επίσης. Η Βουλγαρία δεν εσκέφθη καθόλου να λάβη ριζικά μέτρα αντιμετώπισεως των προβλημάτων των παιδιών, και τα άφισε δια χρόνια στα οικτρά κτίρια όπου τα εγκατέστησε στην αρχή.

Η Αλβανία προωθούσε όλα τα παιδιά προς τις βορειότερες χώρες, διότι έγινε μεταβατικός σταθμός. Συνεκέντρωνε και προωθούσε τα παιδιά. Με την Γιουγκοσλαβία διεκόπησαν οι σχέσεις και εκείνη έλαβε άλλα μέτρα, δικά της. Μια συνεδρίασις που ετοιμάσθηκε να γίνει στην Πολωνία με αντιπροσώπους όλων των χωρών, ξένους και Έλληνες, δια να συζητηθή το πρόβλημα διαβίωσης των παιδιών, ματαιώθηκε τον Αύγουστο του 1949 με επέμβαση της Κόμινφορμ, διότι επήλθε η κατάρρευσις. Έτσι αφέθηκε να λύση κάθε χώρα όπως θέλει και προ παντός όπως της συμφέρει, τα προβλήματα της διαμονής, διατροφής και υγιεινής περιθάψεως των παιδιών.

Το ζήτημα των μεγάλων παιδοπόλεων παρουσιάσθη από δύο πλευρές: Μία θετική μία αρνητική:

α) Η δημιουργία μιας ή δύο το πολύ παιδοπόλεων δια όλα τα παιδιά (5-6 χιλιάδες) παρουσίαζε μέγα οικονομικόν πλεονέκτημα. Και αυτό ωδήγησε την Πολωνία να δημιουργήση μόνο μια μεγάλη παιδόπολι με 4.500 έως 5.000 παιδιά και τη Ρουμανία, να συγκεντρώση τα παιδιά σε δυο μεγάλες παιδοπόλεις μια με 4.000 παιδιά και μια με 1.000 έως 1.500. Επίσης, η ύπαρξις μιας μόνον παιδοπόλεως περιώριζε τις ανάγκες σε προσωπικό (υπηρετικό, διοικητικό και εκπαιδευτικό). Μπορούσε έτσι να οργανωθή μόνον μία υπηρεσία δια τα ζητήματα διατροφής, μία δια την υγιεινή περίθαλψι και μία δια κάθε άλλο ζήτημα. Ενώ αν έμεναν τα παιδιά σε πολλές παιδοπόλεις, κάθε μια θα εχρειάζετο όλες τις υπηρεσίες. Παρουσίαζε, επίσης, η ύπαρξις μιας παιδοπόλεως και τα εξής πλεονεκτήματα: Μπορούσαν οι ξένοι —και προπαντός οι Έλληνες— να επισκέπτονται μια και καλή όλα τα παιδιά. Μπορούσαν και οι κουκουέδες να συγκεντρώνουν όλο το προσωπικό και να κάνουν μια ενιαία καθοδήγησι.

β) Ταυτοχρόνως, ο συγκεντρωμένος όγκος των χιλιάδων παιδιών δημιουργούσε και σοβαρώτατα προβλήματα και κινδύνους σε βάρος τους.

1) Κίνδυνος μεγάλος προήρχετο από τις λοιμώδεις αρρώστειες. Και δεν μπόρεσαν να τον αποφύγουν ούτε η Πολωνία ούτε η Ρουμανία, παρ' όλα τα δρακόντεια μέτρα προφυλάξεως, που έλαβε τουλάχιστον η Πολωνία.

2) Υπήρχαν κίνδυνοι ομαδικών δυστυχημάτων (πυρκαϊών, δηλητηριάσεων).

3) Κακή διατροφή. Πώς μπορούσε ένα μαγειρείο, όσο μεγάλο και αν ήταν, να θρέψη καλά 4-5 χιλιάδες παιδιά; Έπρεπε να περιμένουν στη γραμμή κατά εκατοντάδες, να τελειώση η πρώτη ομάδα (με 1.000 λ.χ. παιδιά) έπειτα να προχωρήση η δεύτερη, έπειτα η τρίτη κ.ο.κ.

4) Κακές επιδράσεις στη ψυχική ζωή των παιδιών. Έγινε μαρτυρική η ζωή 4-5 χιλιάδων παιδιών κλεισμένων μέσα σε ένα χώρο περιφραγμένο χωρίς συστηματικά παιχνίδια, χωρίς οργανωμένο και ευχάριστο περίπατο, μέσα στις φωνές και φασαρίες. Ταυτοχρόνως, αυτός ο τρόπος διαβίωσης ευνοούσε την διάδοσιν των κακιών.

Παιδόπολις — Φυλακή! (στη Ρουμανία)

Κατά τίποτε δεν διέφερε η παιδόπολις Τούλκες από φυλακή ή τόπο εξορίας. Τέσσερες έως πέντε χιλιάδες παιδιά 9-15 χρονών κατεδικάσθησαν να μείνουν εκεί 10 ολόκληρα χρόνια (απ' το 1948 ως 1958).

Το Τούλκες είναι ένα χωριό σε μια χαράδρα των Καρπαθίων. Αν κάποιος έκανε ένα παραμύθι δια το χωριό αυτό, θα το παρίστανε ως κοιλάδα των νεκρών ή σπίτι του διαβόλου ή φωλιά αγρίων πουλιών. Έτσι μοιάζει το Τούλκες. Κι εκεί επάνω «ανεκάλυψαν» την ειδική τοποθεσία δια να ζήσουν 4-5 χιλιάδες παιδιά 10 χρόνια!

Το Τούλκες είναι μακριά απ' το Βουκουρέστι, περίπου 10 ώρες με το τραίνο. Από τον πλησιέστερο σιδηροδρομικό σταθμό ως εκεί κάνει περίπου δυο ώρες το αυτοκίνητο να φθάση, ανεβοκατεβαίνοντας στις κακοτοπιές.

Κανένα κέντρο, καμιά πόλις δεν είναι κοντά. Κι εκεί, μακριά απ' τον κόσμο, σε κάτι παλιές στρατώνες έκρυψαν τα παιδιά, δια να μην έχουν καμιά επικοινωνία με τον κόσμο.

Ήταν φυσικόν να παρουσιασθούν σοβαρώτατες ελλείψεις και σοβαρώτατα εμπόδια στη ζωή των παιδιών. Κανένας καλός γιατρός δεν πήγαινε εκεί, κανείς δάσκαλος δεν ήθελε να διορισθεί εκεί, κανείς δεν απεφάσιζε να φυλακισθή στο Τούλκες. Κι αν πήγε κανείς έμεινε λίγο καιρό. Είναι φανερόν λοιπόν πώς λειτουργούσε η επισιτιστική υπηρεσία, πώς η υγειονομική και πώς η εκπαιδευτική.

Αυτά τα παιδιά έζησαν σαν άγρια θηρία. Δι' αυτό, όταν σιγά-σιγά αποφοιτούσαν και έφευγαν δια τα εργοστάσια, έμοιαζαν σαν αγρίμια. Δεν ήξεραν καλά καλά καμιά γλώσσα, διότι εκεί μιλούσαν άλλοι Ρουμάνικα, άλλοι Σλαβικά και άλλοι Ελληνικά. Από τη ζωή που έκαναν στο Τούλκες είχαν πάθει κοσμοφοβία! Και ήταν φυσικό, αφού έμειναν εκεί 8-10 χρόνια, μακριά απ' την κίνησι της ζωής, μακριά απ' τον κόσμο, απ' το φθινόπωρο του 1948 σχεδόν ως το 1958.

Τρομερά ελαττώματα παρουσιάσθησαν στα παιδιά. Φοβερές ιδιοτροπίες που δύσκολα μπορούσαν να καταπολεμηθούν. Μια εποχή μάλιστα, η καταθλιπτική πίεσι, απ' τους όρους της ζωής τους, ανάγκασε πολλά παιδιά να φεύγουν και να γυρίζουν μέσα στα δάση να βρουν την ελευθερία τους! Γύριζαν το βράδυ-βράδυ, έτρωγαν κρυφά και το άλλο πρωί δρόμο δια το βουνό. Εκεί εύρισκαν τη ζωή! Μόνον όποιος επεσκέφθη αυτή την περίφημη παιδόπολι, ημπορεί να σχηματίση μια εικόνα και να συλλάβει το δράμα της ζωής των παιδιών εκείνων. Σε τίποτε απολύτως δεν διέφερε από φυλακή ή εξορία.

Διαφορετική ήταν η κατάσταση στην Παιδόπολι Σινάια. Μολονότι δια μικρά παιδιά δεν ήταν κατάλληλο μέρος, λόγω της πολλής υγρασίας, εν τούτοις η ζωή εκεί ήταν υποφερτή από απόψεως διαμονής. Στη Σινάια κατοικούσαν τα παιδιά σε δυο αρκετά μεγάλα κτίρια, άλλοτε ξενοδοχεία, τα οποία είχε κατάσχει το κράτος απ' τους ιδιοκτήτες τους. Έζησαν εκεί 1.000-1500 μικρά παιδιά (βρέφη, νήπια 5-8 χρονών).

Η Ρουμανία επί δύο χρόνια είχε διασκορπισμένα τα παιδιά σε 7-8 παιδοπόλεις. Όμως, επεκράτησε η άποψις ότι θα ημπορούσε να εξυπηρετήση καλλίτερα τα παιδιά, συγκεντρώνοντάς τα στις δυο μεγάλες παιδοπόλεις, όπως αναφέραμε πιο πάνω. Τα πρώτα χρόνια είχε εγκαταλείψει τα παιδιά από ιατροφαρμακευτική περίθαλψι και δεν έλαβε καθόλου προφυλακτικά μέτρα. Δια τούτο ενέσκηψε τύφος σε δύο παιδικούς σταθμούς και πέθαναν αρκετά παιδιά. Αφ' ετέρου λόγω της κακής διατροφής και του συνωστισμού σε χώρους ακατάλληλους, προσεβλήθησαν αρκετά από φυματίωσι και λοιμώδεις αρρώστιες. Σ' ένα κτίριο της Σινάιας που εθεωρείτο ως ο καλύτερος σταθμός, είχαν εγκαταστήσει τα νήπια και τα μωρά. Απ' εκεί σχεδόν δεν έλειπε η διάρροια.

Η διατροφή των παιδιών απ' αρχής μέχρι τέλους ήταν κακή. Κατά τα δύο πρώτα χρόνια είχαν χορηγήσει δια κάθε παιδί 80 δραχμές πληθωρικές ημερησίως —4 σημερινές. Αφ' ετέρου το σύστημα και τα μέσα της μαγειρικής ήσαν ελεεινά. Σ' ένα καζάνι μαγείρευαν φαγητό δια 1.000 ή και παραπάνω παιδιά. Συνέπεια των δυσκολιών τούτων ήσαν να πεινούν τα παιδιά. Σ' έναν παιδικό σταθμό που είχε περί τα 1000 παιδιά, στο Καλλιμανέστι μου έκαναν παράπονα ότι τα παιδιά όλη την ημέρα γύριζαν στα μαγειρεία και έκλεβαν φύλλα από λάχανα! Και ότι έψαχναν στα σκουπίδια, μάζευαν τα πεταμένα κοτσάνια και τα έτρωγαν! Και μου εξήτησαν να επιβάλω πειθαρχία σε... πεινασμένα στομάχια! Και όμως, άλλα συνέβαιναν στα στομάχια των παιδιών, άλλα γράφαμε στις εκθέσεις μας διά «πολιτική σκοπιμότητα» και άλλα δημοσιεύαμε στο τύπο, δια να εξαπατήσουμε την διεθνή κοινή γνώμη και τους γονείς παριστάνοντας τη ζωή των παιδιών παραδεισένια!

Στην Ρουμανία, όμως, το ΚΚΕ έχει κάθε λόγον να χρωστάει πολλά και ας πεινούσαν τα παιδιά! Στην Ρουμανία εδόθησαν πλούσια τα μέσα δια να καλοπεράσουν όλοι οι «τρανοί» της ηγεσίας, δια την λειτουργία κατασκοπευτικών και μαρξιστικών σχολών, διά να μορφωθούν τα παιδιά «πολιτικά» ώστε να χρησιμεύσουν στην «ανοικοδόμησι» της Ελλάδος, σύμφωνα με το πολιτικό πρόγραμμα του ΚΚΕ.

Έπεσε από το παράθυρο και έγινε κομμάτια!

Σ' ένα ξενοδοχείο της Σινάιας, που πάντα το διαφημίζαμε στην προπαγάνδα μας σαν «το παλάτι του Βασιλιά της Ρουμανίας», είχαν εγκατασταθή περί τα 1000 παιδιά. Ήταν αρκετά ωραίο, τόσο στην εμφάνισι όσο και στο εσωτερικό του. Το είχαμε βιτρίνα της προπαγάνδας μας. Ήταν πραγματικά καλό, αλλά διά ενηλίκους, διά το σκοπό δηλαδή που χτίσθηκε.

Όταν το επεσκέφθηκα, «είπα και έγραψα» σε έκθεσί μου, διά την ωραιότητά του κ.λπ. Αλλά στους υπευθύνους εκεί δεν παρέλειψα να τονίσω —και όχι απλώς να ειπώ— ότι, «εκείνο που ευχαριστεί εμάς, δεν ευχαριστεί πάντα και τα παιδιά». Τα παιδιά δεν τα συγκινεί το αν κοιμούνται στο δεύτερο ή τρίτο πάτωμα. Καθόλου δεν θυμώνουν αν τα βάλης να κοιμηθούν και στο πρώτο πάτωμα. Όμως, θέλουν καθαριότητα, θέλουν φαγητό και προ παντός χώρο να παίξουν το κυνηγητό τους και όλα τα αθώα τους παιγνίδια. Τα παιδιά στο ξενοδοχείο αυτό, δεν έχουν χώρο να κινηθούν. Διά να βγουν στην αυλή να παίξουν, εκτός του ότι πρέπει να έλθη η «κανονική» ώρα, πρέπει να περάσουν σάλες, να κατέβουν σκάλες και να υποστούν πολλές διατυπώσεις. Εδώ, μέσα στο ξενοδοχείο, δεν προσφέρεται το μέρος διά παιγνίδια. Προσέχετε να μη πέφτουν τα παιδιά απ' τις σκάλες, προσέχετε μη σας ξεφύγη κανένα παιδί απ' τα παράθυρα και πάθουμε κανένα δυστύχημα...»

Έπειτα από λίγον καιρό, ένα παιδί γλύστρισε απ' το παράθυρο του τρίτου πατώματος και βρέθηκε στην αυλή κομμάτια. Μόλις διεκρίνετο ότι ήταν κάποτε άνθρωπος! Κατόπιν αυτού ελήφθησαν σκληρά μέτρα δια την κυκλοφορία των παιδιών μέσα στο κτίριο. Η ζωή τους είχε καταντήσκει μαρτυρική. Κι εκεί που ημπορούσε να βασιλεύει η χαρά δια μεγάλους ανθρώπους, τώρα βασιλεύει η ζωή του φυλακισμένου. Η ζωή των παιδιών με τους περιορισμούς που επεβλήθησαν, έμοιαζε με ζωή βαρεία καταδικασμένου εγκληματία! Αυτά δια την «βιτρίνα» μας!

Παιδιά φαντάσματα... απ' την πείνα!

Σχεδόν 300 παιδιά 14-16 ετών, έστειλε η καθοδήγησι του ΚΚΕ να εργασθούν στο εργοστάσιο «Ελεκτροπουτέρε» στην πόλι Κραϊόβα της Ρουμανίας. Παρεχώρησαν στα παιδιά ιδιαίτερο θάλαμο, υπνοδωμάτιο και εκεί λειτουργούσε και το σχολείο τους. Τη μισή μέρα εργαζόντουσαν στο εργοστάσιο χωρίς πληρωμή, ώσπου να συνηθίσουν στη δουλειά και την άλλη μισή τους έκαναν πολιτικά μαθήματα δια να γίνουν πρώτα καλοί «πολιτικοί» και έπειτα εργάτες-τεχνίτες.

Το συσσίτιό τους ήταν η γνώριμη απ' το σχολείο τους μερίδα πείνας. Εδώ όμως, τα παιδιά δούλευαν, ήταν και πιο μεγάλα, και είχαν την αξίωσι να φάνε τουλάχιστον λίγα δράμια παραπάνω!

Οι απελπισμένες φωνές και οι διαμαρτυρίες των παιδιών δεν συγκίνησαν κανένα. Ούτε τους Ρουμάνους —αυτοί τουλάχιστον ήταν ξένοι και δεν τους πολυσκότιζαν τέτοια πράγματα— ούτε και τις περίφημες «κόμματικές» Ελληνικές επιτροπές, οι οποίες ενδιαφέρονταν μόνον δια την Μαρξιστική κατάρτησι των παιδιών και όχι δια τέτοια «ψιλοπράγματα» όπως η πείνα.

Αλλά τα παιδιά έφθασαν σε απελπιστικό σημείο. Δεν ημπορούσαν να κάνουν βήμα απ' την αδυναμία. Είχαν γίνει φαντάσματα απ' την πείνα. Έτσι, αφού έφθασε το μαχαίρι «στο κόκκαλο» μπήκε δια συζήτησι στη γενική συνέλευσι των Ελλήνων «προσφύγων» η κατάσταση των εργαζομένων παιδιών. Κι αποφασίσαμε όλοι μας να κάνουμε, έρανο, μεταξύ μας και να ενισχύσουμε τη μερίδα των παιδιών με λίγο ψωμί, δια να μη τα χάσουμε.

Πορεία επιστροφής... στην Ελλάδα.

Μας κατετάραξε μια είδησις που λάβαμε απ' τη Ρουμανία. Μια γυναίκα και πάρα πολλά παιδιά ξεκίνησαν πεζή να φύγουν δια την Ελλάδα! Όσο και αν μας φάνηκε παράξενη η είδησις αυτή, εν τούτοις ήταν σωστή! Μια γυναίκα λοιπόν, αηδιασμένη (απ' τις δυσκολίες της ζωής που συνήντησε, άθλια διατροφή, αρρώστιες και θάνατοι), ξεκίνησε με όλα τα παιδιά του χωριού της να φύγει... δια την Ελλάδα! Και επενέβησαν αστυνομίες και καθοδηγηταί, όχι δια να την πείσουν να γυρίση, διότι την εξεβίασαν και την γύρισαν στο σταθμό, αλλά δια να μη διαδώση την απόπειρά της και ρεζιλευτούμε απ' το παράξενο περιστατικό. Ελέγξαμε την αλληλογραφία παιδιών και γονέων κι εκεί βρήκαμε και γράμματά της που έστελνε στους καθοδηγητές του χωριού της. Έγραφε, λοιπόν, η απλή γυναίκα: «Ανάθεμα στον... που μας έστειλε εδώ στην κόλασι. Δεν μας άφινε να αφίσουμε τα κόκκαλά μας στα χωριά μας, παρά μας πέταξεν στην ερημιά, όπου πεθαίνουμε απ' την πείνα και τον τύφο. Στον άλλο σταθμό που είχε εδώ πλησίον, έμαθα ότι πέθαναν πολλά παιδιά! Ήθελα να βρω τον... να του πω του διαβόλου, γιατί όταν μας έδιωξε μας έλεγε, ότι «κει που θα πάτε θα τρώτε τις καραμέλλες με τη χούφτα... Πού είναι τώρα να τον δουν τα μάτια μου, να του δώσω φαρμάκι να φάη...»

Τα γράμματα τα διάβασα με τα μάτια μου. Τα έγραφε η Μακεδόνισσα εκείνη γυναίκα!....

Κατά διαταγήν του κόμματος η γυναίκα αυτή εδιώχθη απ' τους παιδικούς σταθμούς με το αιτιολογικόν, ότι «ξεσήκωσε τον παιδικό σταθμό σε επανάστασι».

Επί τρία χρόνια φορούσανε τα μαύρα.

Στο τέλος του φθινοπώρου του 1949 έλαβα ένα γράμμα από δύο οικογένειες. Κατάγονταν από την περιφέρεια Καρατζόβας και κατέφυγαν μετά την κατάρρευση στη Γιουγκοσλαβία. Το γράμμα το υπέγραψαν οι δύο μάνες των οικογενειών. Μου έγραφαν «...δύο χρόνια τώρα φοράμε τα μαύρα! Χάθηκαν τα παιδιά μας και δεν μας απαντάτε. Ξέρουμε, ότι έδωκαν κακό θάνατο και γι' αυτό δεν μας απαντάτε, γιατί ντρέπεστε ή φοβάστε να μας πείτε την αλήθεια. Αλλά δεν πειράζει, γράψτε μας ότι τα περιποιηθήκατε πολύ (!) αλλά προς θεού πέστε μας την αλήθεια, διότι σαν μάνες θέλουμε και λεπτομέρειες για το θάνατό τους!...»

Δεν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η δεύτερη φορά που έλαβα τέτοια γράμματα που με είχαν συνταράξει. Αναθεμάτιζα την ώρα που με έταξε να υποφέρω από τέτοια δράματα γονέων. Και να σκέπτομαι πως είχα και εγώ πολλά παιδιά μια φορά! Και μπορούσα να είμαι εγώ στη θέση αυτών των γονέων!!!

Απήντησα λοιπόν αμέσως και σε λίγο ξαναπήρα γράμμα με διάφορα στοιχεία που ζητούσα σχετικά με τα παιδιά. Οι μάνες, ώσπου να πάρουν τελειωτική απάντηση εκ μέρους μου δια την τύχη των παιδιών τους, βρισκόντουσαν σε καθημερινή αγωνία, που διήρκεσε σχεδόν ένα χρόνο! Ήταν εξαιρετικά δύσκολο να ανακαλύψω μέσα σε τόσες χιλιάδες παιδιά, διεσπαρμένα σε τόσες χώρες, που κρύβονται τα παιδιά τους και αν υπάρχουν στη ζωή. Διότι σύμφωνα με τα στοιχεία που μου έδωσαν οι γυναίκες αυτές, έπρεπε να είχαν εξαφανισθή τα παιδάκια. Οι μάνες είχαν απευθυνθή σε όλες τις χώρες και δεν πήραν καμιά απάντηση. Ύστερα λοιπόν από ένα σχεδόν χρόνο κατώρθωσα κι έμαθα την αλήθεια και απήντησα στις μάνες τι είχε συμβεί.

Τα παιδάκια ήταν μικρά, περίπου 5-6 χρονών το καθένα. Όταν τα πέταξαν στα κέντρα συγκεντρώσεων στην Γιουγκοσλαβία, εδήλωσαν τα ονόματά τους μπερδεμένα. Ήταν σλαβόφωνα. Απ' εκεί τα έβαλαν στα βαγόνια και έφθασαν στη Ρουμανία. Κανείς δεν ήξερε ποιο δρόμο πήραν. Όταν φθάσανε στη Ρουμανία τα έρριξαν σε μια παιδόπολη. Εκεί είπαν περίπου τα ονόματά τους, αλλά ξέχασαν τα ονόματα του χωριού τους. Αλλά και τα ίδια τα ονόματά τους μια φορά τα έλεγαν Σλαβικά, την άλλη Ελληνικά και ποτέ σωστά. Τα παιδιά ήταν από το ίδιο χωριό και απ' την Γιουγκοσλαβίαν ακόμη δεν χώριζαν, τα ένωσε η κοινή τύχη και όπου πηγαιναν κρατιώνταν χέρι-χέρι. Έτσι έφθασαν μαζί σε μια παιδόπολη της Ρουμανίας, όπου ήσαν περίπου 1000 παιδιά. Κατά κακή τους τύχη προσεβλήθησαν και τα δύο από φυματίωση και τα πήγαν σε ένα Σανατόριο, πολύ μακριά απ' την παιδόπολη. Εκεί σπάνια πήγαιναν να τα ιδούν οι υπεύθυνοι της παιδοπόλεως. Ξαναδήλωσαν τα ονόματά τους μα τώρα δεν μπορούσε κανείς να καταλάβει αν είναι Ελληνόπουλα ή Σλάβοι ή Ρουμάνοι, διότι αργότερα όταν τα ανεκάλυψα, είχαν το καθένα τρία ονόματα και τρία επώνυμα (Ελληνικά—Σλαβικά—Ρουμάνικα). Στα μητρώα των υπευθύνων της Ρουμανίας είχαν όλως διόλου αλλοιωθεί τα επώνυμα. Δια να μπορέσω να βρω την άκρη της υποθέσεως, πήρα στοιχεία απ' όλες τις χώρες δια παιδιά άγνωστα, παιδιά αζήτητα κ.ο.κ. και απ' εκεί, ερευνώντας άλλοτε με φωτογραφίες, άλλοτε με ανακρίσεις, κατώρθωσα και έμαθα τα πραγματικά τους ονόματα: Δημήτρης και Αναστάσης! Έτσι ανεκάλυψα και τα επώνυμα και έγραψα μετά από ένα χρόνο στις μάνες ... «μας συγχωρείτε για την καθυστέρηση (!) αλλά σας πληροφορούμε, ότι είναι ζωντανά κ.λπ.».

Έλαβα ένα ευχαριστήριο γράμμα: «... πετάξαμε το πένθος! Σταυραδελφός μας θέλουμε να είσαι...», έγραφαν! Ντρεπόμουνα που ελάμβανα τέτοια ευχαριστήρια!

Παιδόπολις «Ζγκόρζελετς» Πολωνίας.

Σ' άλλο κεφάλαιο εξιστορήσαμεν ότι η Πολωνία έκρυψε —εφυλάκισε καλύτερα— μέσα στο δάσος Λόντεκ, χίλια παιδιά! Την άνοιξη του 1949 πήρε άλλα χίλια παιδιά και τα τοποθέτησε στην πόλι Σολίτσε της Δυτικής Πολωνίας. Αργότερα πήρε και άλλα και έτσι, μαζί και με εκείνα που ήλθαν απ' την Αλβανία με τους γονείς, ο αριθμός έφθασε σε 4.500— 5.000 παιδιά.

Η Πολωνία ενωρίς (άνοιξις του 1949) απεφάσισε να συγκεντρώση όλα τα παιδιά σε ένα μέρος. Και διάλεξε την περιοχή Ζγκόρζελετς, στα σύνορα ακριβώς Πολωνίας και Ανατολικής Γερμανίας. Στην άκρη της πόλεως Ζγκόρζελετς, ήταν παλαιοί στρατώνες, τους οποίους χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί δια στρατιωτικές σχολές. Εκεί απεφάσισαν να συγκεντρώσουν όλα τα παιδιά και έκαναν μια παιδόπολι, αφού επιδιώρθωσαν 10 μεγάλα κτίρια.

Το φθινόπωρο του 1949 μετετέθησαν όλα τα παιδιά που ήσαν στις δύο παιδοπόλεις Λόντεκ και Σολίτσε. Και έτσι, ύστερα από ενάμισυ χρόνο, 2.500 παιδιά και άνω, βγήκαν από τις κρύπτες και συγκεντρώθηκαν στο Ζγκόρζελετς όπου έμειναν αρκετά χρόνια. Εν συνεχεία, ήλθαν και άλλα από άλλες χώρες, ιδιαίτερα από την Αλβανία. Επίεσθησαν επίσης οι «πρόσφυγες» που κατέφυγαν στην Πολωνία να στείλουν τα μικρά στα «κοινόβια» και έτσι η παιδόπολις συγκέντρωσε περίπου 4.500-5.000 παιδιά!

Πρέπει να ομολογήσουμε ότι η Πολωνία έδωσε εξαιρετική προσοχή στην διατροφή κυρίως, των παιδιών. Η Πολωνία, και μόνον η Πολωνία, διέθεσε τροφή, που ισοδυναμούσε με 4.000 θερμίδες δια το κάθε παιδί. Όμως, είναι εξ ίσου αληθές, ότι όταν απεφάσιζε να πάρη κατ' αρχήν χίλια ως δυο χιλιάδες παιδιά, δεν υπελόγιζε, ότι μετά από ένα χρόνο θα μεγάλωνε ο αριθμός των παιδιών, χωρίς να υπολογισθούν άλλοι «πρόσφυγες» που κατέφυγαν εκεί. Επίσης όταν η Πολωνία εδέχθη να πάρη παιδιά, ανέλαβε κυρίως την τροφοδοσίαν τους, υπό τον όρον ότι δεν θα εκτεθή στον ΟΗΕ και δια τούτο τα έκρυψε. Επίσης δεν έδειξε στην αρχή καμμία διάθεσι να αναλάβη να καταρτίση τα παιδιά τεχνικώς. Και δια τούτο είχε αποφασισθή από όλες τις χώρες του Παραπετάσματος να γίνη μια συνδιάσκεψις στην Πολωνία, με τον σκοπό να την εκθέσουμε στα μάτια των άλλων χωρών, οι οποίες άρχισαν σιγά-σιγά να ειδικεύουν τα παιδιά σε εργοστάσια, ως τεχνίτες, και έτσι να παραδειγματισθή και να αναγκασθή και η χώρα αυτή να λάβη μέτρα ειδικεύσεως των παιδιών και όχι να περιορίζεται στην τροφή και την εκπαίδευσι. Όμως εματαιώθη η συνδιάσκεψις αυτή απ' την Κόμινφορμ, διότι επήλθε η κατάρρευσις στο Βίτσι και έκτοτε τα πράγματα πήραν άλλη τροπή.

Η Πολωνία, μολονότι έλαβε αρκετά προληπτικά μέτρα δια την υγείαν των παιδιών, δεν κατώρθωσε να αποφύγη τις λοιμώδεις νόσους. Η διφθερίτις και η οστρακιά σχεδόν δεν έλειψαν. Δια τούτο δεν έλειψαν ποτέ οι απομονώσεις ολοκλήρων διαμερισμάτων και κτιρίων με παιδιά.

Τα παιδιά σπάνια έβγαιναν περίπατο, πράγμα που τους προκάλεσε μαρασμό. Εξ άλλου και το κλίμα —η Πολωνία είναι βορεινή χώρα— δεν παρείχε πολλές ευκαιρίες να ζήσουν τα παιδιά στο ύπαιθρο. Τον περισσότερο καιρό ήσαν κλεισμένα στους στρατώνες. Μολονότι είχαν καλή τροφή, δεν απέφυγαν τα μοιραία αποτελέσματα του συνωστισμού και της μακράς παραμονής τους στους θαλάμους. Πάρα πολλά συμπτώματα φυματιώσεων ενεφανίσθησαν ευθύς εξ αρχής και αυτό ανάγκασε τους Πολωνούς πρώτα να ετοιμάσουν σανατόρια και

κατόπιν άλλους θαλάμους δια κοιτώνες των παιδιών. Τεράστιες, επίσης, δυσκολίες συνήνητησαν τα παιδιά ώσπου να συνηθίσουν στις τοπικές συνθήκες. Να μην πίνουν νερό —εκεί απαγορεύεται— να τρώνε πολλές πατάτες και ελάχιστο ψωμί και άλλα. Αργότερα, τα δυο τελευταία χρόνια, επληροφορήθηκα ότι προσεβλήθησαν σε μεγάλο ποσοστό οι νέοι από καρδιακά νοσήματα, λόγω του κλίματος.

Δεν απεφεύχθησαν και εκεί οι θάνατοι και τα δυστυχήματα, αλλά οι Πολωνοί τα κρατούσαν μυστικά, δια να μη δυσφημηθούν. Τα δυστυχήματα, εκτός από ένα που ήταν τυχαίο (σκοτώθηκε 1 παιδάκι από απροσεξία του), βαρύνουν την Πολωνική διοίκηση, η οποία ποτέ σχεδόν δεν ελάμβανε υπ' όψιν εισηγήσεις οι οποίες έβγαιναν από πείρα και γνώσι των ιδιοτροπιών των παιδιών μας, που αρπάχτηκαν και εκσφενδονίσθησαν σε όλες τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Σε τέσσερα από τα δυστυχήματα ευτυχώς προλάβαμε και δώσαμε αποτελεσματική βοήθεια. Έτσι, ένα κοριτσάκι κινδύνευσε να καή από αμέλεια της Πολωνικής διοικήσεως που δεν έπαιρνε μέτρα προφυλάξεως. Άλλη μία μάνα εκινδύνευσε να καή μέσα στο κτίριο μαζί με τα δυο παιδιά της, πάλι από πυρκαϊά και σώθηκε χάρις στην αυτοθυσία ενός Ελληνόπαιδος και την ψυχραιμία της. Ενώ δηλαδή οι Πολωνοί έτρεχαν να ειδοποιήσουν να έλθη η Πυροσβεστική υπηρεσία, ένα παιδάκι από πρωτοβουλία του έσπασε απ' έξω ένα μικρό παράθυρο και η μάνα που περιφερόταν μέσα στο κτίριο περικυκλωμένη απ' τους καπνούς, κατώρθωσε να βρει το παράθυρο και σώθηκε!

Δυο παιδιά όμως, ηλικίας 16-17 χρονών δεν τα έσωσε κανείς. Και τα δυο πνίγηκαν μαζί, ενώ το ένα προσπαθούσε να σώση το άλλο! Ο μαρασμός που είχαν πάθει τα παιδιά απ' το κλείσιμο στους θαλάμους, τα ωθούσε πολλές φορές να απομακρύνωνται κρυφά απ' τα μάτια του δάσκαλου ή του παιδαγωγού. Αυτό έπαθαν τα δυο παιδιά. Έφυγαν κρυφά και πήγαν να κολυμπήσουν. Εκεί κινδύνευσε το ένα και καλούσε σε βοήθεια ένα άλλο. Πήγε το δεύτερο, αλλά ενώ προσπαθούσε να σώση το πρώτο, πνίγηκαν και τα δυο.

Παιδοπόλεις στην Τσεχοσλοβακία.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχα όταν δια πρώτην φοράν επήγα στις χώρες του Παραπετάσματος, η Τσεχοσλοβακία δεν ήθελε να πάρη παιδιά και μόνον όταν την ανάγκασε η Κόμινφορμ εδέχθη κατ' αρχήν 3.000 έως 3.500.

Συγκεκριμένως, στελέχη του ΚΚΕ που διέμεναν στην Τσεχοσλοβακία μου είπαν το 1948, όταν δια πρώτην φοράν επεσκέφθηκα τους εκεί παιδικούς σταθμούς, ότι οι Τσεχοσλοβάκοι δεν εδέχοντο να ασχοληθούν με τα ζητήματα των παιδιών. Ακόμη μια γυναίκα, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κομ. Κόμματος Τσεχοσλοβακίας, που ήταν και υπεύθυνη δια τα παιδιά των Ελλήνων ηρνείτο να δεχθή τις Ελληνικές επιτροπές και έλυε τα ζητήματα των παιδιών, όπως αυτή ήθελε.

Έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι τούτο είναι αληθές, απ' τα παρακάτω περιστατικά, τα οποία είδα και μόνος μου.

Εγκατέστησαν τα παιδιά κατ' αρχήν στα χειρότερα μέρη που υπήρχαν, σαν να ήταν αιχμάλωτοι. Τα τοποθέτησαν δια «απολύμανσιν» σε μεμονωμένους στρατώνες στο Μίκολωφ (κοντά στα Ουγγρο-Τσεχικά σύνορα) ή σε πρώην

στρατόπεδο των Γερμανών δια συγκέντρωσιν αιχμαλώτων, πράγμα που είχε οδυνηρές συνέπειες αργότερα (στρατόπεδο Μπουρνώ). Και τούτο, αν και υπήρχαν στην Τσεχοσλοβακία πάρα πολλά μέρη κατάλληλα δια να τοποθετηθούν τα παιδιά ευθύς εξ αρχής.

Με δυσκολία κατορθώσαμε να βρούμε μέσον συγκοινωνίας —ένα αυτοκίνητο της υπηρεσίας— δια να επισκεφθούμε μερικούς παιδικούς σταθμούς πλησίον των οποίων δεν περνούσε τραίνο. Ακόμη και βενζίνη δεν μας έδιναν.

Επιζητήσαμε να συναντηθούμε με το αρμόδιο πρόσωπο δια τα ζητήματα των παιδιών —την γυναίκα που γράφουμε παραπάνω— και δεν μας εδέχθη!

Και μόνον όταν έφθασαν στο υπουργείον Προνοίας διαμαρτυρίες μας, μας εδέχθη υπάλληλος του υπουργείου και συζητήσαμε λίγο δια την κατάστασι των παιδιών! Αλλά η κατάστασις των παιδιών, όπως τη βρήκαμε το καλοκαίρι του 1948, μαρτυρεί την αδιαφορία τους!

α) Τοποθέτησαν τα παιδιά στις παληοστρατώνες του Μίκολωφ, με το πρόσχημα ότι θα τα απολυμάνουν. Κι εκεί σάπισαν απ' την υγρασία και τον συνωστισμό. Παιδιά που μήνες και μήνες βασανίστηκαν στους δρόμους και στα τραίνα, από τον Μάρτιο ως το καλοκαίρι, αντί να βρουν μια γωνιά καθαρή να ξεκουρασθούν, ρίχτηκαν στα μπουντρούμια, στις παληοστρατώνες και τους σταύλους.

β) Βρήκαν ως τόπο κατάλληλο δια παιδάκια 3-10 χρονών πρώην στρατόπεδα, όπου συγκέντρωναν οι Γερμανοί τους αιχμαλώτους. Και μόνον όταν απειλούσε να εξοντώση τα παιδιά ο τύφος, τα εγκατέλειψαν.

Αντιγράφω σημειώσεις απ' το ημερολόγιό μου, σχετικά με μια επίσκεψι σε ένα τέτοιο στρατόπεδο:

«... Το καλοκαίρι του 1948 επεσκέφθηκα την Τσεχοσλοβακία. Έμαθα ότι στην πόλιν Μπουρνώ υπάρχει παιδόπολις ελληνική. Φαντάσθηκα, ότι μια και είναι μέσα σε πόλι, θα είναι μια πολύ καλή παιδόπολις. Μα όταν έφθασα εκεί, προσπαθούσα μια ώρα ολόκληρη, να ανακαλύψω σε ποιο κτίριο υπήρχαν τα παιδιά. Κάποιος μου υπέδειξε, να πάω γύρω από ένα περιφραγμένο μέρος και όπου βρω μια σιδερένια πόρτα να μπω μέσα. Εκεί, μου λέει είναι τα γκρεκόπουλα (Ελληνόπουλα). Βρήκα την πόρτα και μόλις την άνοιξα, στάθηκα απολιθωμένος! Δεν είδα κανένα κτίριο, μα κάτι παλιοπαράγκες ξύλινες κάτω στο βάθος. Νόμισα ότι είναι πολύ κάτω απ' τη γη, διότι το μέρος εκείνο ήταν χαμηλότερο από τα γύρω-γύρω μέρη, έμοιαζε σα μεγάλη στέρνα και ήταν γύρω περιφραγμένο με μάντρες και συρματοπλέγματα! Με κατέλαβε μια προαίσθησι, ένα αληθινό αίσθημα, σαν εκείνο που καταλαμβάνει έναν αιχμάλωτο, όταν τον βάζουν στη φυλακή ή στο στρατόπεδο.

Πλησίασα τις παράγκες και βρήκα 2-3 Έλληνες. Ρώτησα πού είναι ο παιδικός σταθμός και μου λένε με καταφανή συγκίνησι: «Μέσα στον παιδικό σταθμό είσαι, συναγωνιστή!».

Με φρίκη έμαθα ότι αυτός ο τόπος, ήταν στρατόπεδο που είχαν οι Γερμανοί διά τους αιχμαλώτους. Πλησίασα τις ξύλινες παράγκες, είδα που είχαν τα κρεβάτια όπως οι αιχμάλωτοι (4-5 το ένα πάνω απ' το άλλο) είδα τα μαγειρεία, φαντάσθηκα ότι κάπου εκεί θα είχαν και ... νεκροταφείο!

Θεέ μου, μέσα στις παράγκες αυτές, μέσα σ' αυτή την κόλασι είχαν τα παιδιά. Αυτή ήταν η παιδόπολις, διά την οποία είχα την εντύπωση ότι θα είναι πρότυπη, μια και είναι στην ξακουσμένη πόλι Μπουρνώ! Εκεί λοιπόν τους πρώην αιχμαλώτους των Γερμανών τους διαδέχθηκαν οι αιχμάλωτοι των Σλάβων Ελληνόπαιδες!

Με στενοχώρια και καταφανή συγκίνηση μου διηγήθηκαν οι Έλληνες που συνήντησα (ήταν άνθρωποι του προσωπικού του σταθμού) ότι εκεί είχαν στιβάξει τα παιδιά, ότι ξέσπασε φοβερός τύφος και τα θέρισε. Και όταν είδαν οι Τσέχοι ότι υπήρχε κίνδυνος να αφανισθούν όλα τα παιδιά, τα διεσκόρπισαν σε διάφορα μέρη της Τσεχοσλοβακίας και άλλα στα νοσοκομεία.

Δύο ημέρες και δυο νύχτες γύριζα τα νοσοκομεία της πόλεως διά να διαπιστώσω σε ποια καταστασι βρίσκονται τα παιδιά. Ούτε κατώρθωσα να τα βρω όλα, διότι, έτσι όπως τα έστειλαν στα νοσοκομεία, δεν ήξεραν οι νοσοκόμες πού ακριβώς είναι κάθε άρρωστο, και τι στοιχεία είχε το καθένα. Και υπήρχαν περιπτώσεις που δεν βρήκαμε τα παιδιά, διότι άλλο μετετέθη σε άλλο νοσοκομείο και άλλο... στο νεκροταφείον...».

Μεθούσαν τα κορίτσια και τα κατέστρεφαν...!!

Στην Τσεχοσλοβακία, τουλάχιστον το πρώτο έτος που εγκατεστάθησαν τα παιδιά, και ως που να επέμβη η Κόμινφορμ — διότι ύστερα από αναφορές διά την κατάστασι των παιδιών επενέβη και αναγκάστηκε η Τσεχοσλοβακία να αλλάξει τακτική, τα παιδιά πέρασαν σοβαρή κρίση. Εκτός απ' τις αρρώστειες είχαν και άλλες περιπέτειες. Το Τσέχικο προσωπικό, σε μερικούς σταθμούς, έκανε «θερμές» φιλοφρονήσεις στις μεγάλες κοπέλλες. Έφθασαν διαμαρτυρίες στα χέρια μας από το Ελληνικό προσωπικό, ότι, αλλού οι Τσέχοι μέθυσαν κορίτσια και τα κατέστρεψαν, αλλού την νύκτα έκαναν εφόδους χάριν «αστεϊσμού» στους θαλάμους των κοριτσιών, αλλού έσβυναν τα φωτά και... έπαιζαν το κρυφτούλι και απ' τα νοσοκομεία τα κορίτσια πηδούσαν κάτω απ' τα παράθυρα και έφευγαν ... χωρίς να μπορούμε να τα πείσουμε να ξαναγυρίσουν!

Πολλές απ' αυτές τις «παρεξηγήσεις» έφθασαν ως τις επίσημες αρχές, ενώ πολλές άλλες τις κράτησαν τα κορίτσια μυστικές, από ντροπή.

Σε άλλους παιδικούς σταθμούς χάθηκε το μητρώο των βρεφών και πέρασαν χρόνια, ώπου να ανακαλύψουμε τα στοιχεία τους. Σ' ένα σταθμό στο Δάρκωφ της Οστράβας, βρήκαμε και βούλγαρους δασκάλους. Τους είχε προσλάβει το Τσέχικο προσωπικό δια τη διδασκαλία της ιστορίας και Γεωγραφίας, «επειδή τα παιδιά μιλούσαν την σλαβική γλώσσα και η διδασκαλία από Βουλγάρους ήταν καταληπτή!»

Μπήκα λοιπόν σε ένα δωμάτιο μεγάλο όπου έκαμαν μάθημα. Στους τοίχους είχαν κρεμασμένους διαφόρους χάρτες της Βουλγαρίας (Γεωφυσικούς και πολιτικούς). Ένας είχε τη «Μεγάλη Βουλγαρία». Στο νότιο μέρος του περιελάμβανε «δύο νοτίους νομούς της Βουλγαρίας». «Τον νομό Μακεδονίας» και «το νομό Θράκης». Ρώτησα τα παιδιά, ποια σύνορα έχει η Βουλγαρία, και μου είπαν: Προς Βορράν ... προς ανατολάς... προς δυσμάς, συνορεύει με τα κράτη ... και προς νότον βρέχεται από την Μεσόγειο θάλασσα! Και τα παιδιά έγραφαν στους γονείς τους ότι «ο Ζαχαριάδης φρόντισε και μας έστειλε δασκάλους, μαθαίνουμε γράμματα, μορφωνόμαστε κλπ».

Μετά τα παράπονα προς την Κόμινφορμ και την επέμβασί της στην Τσεχοσλοβακία οι παιδικοί σταθμοί βελτιώθηκαν και σε λίγους μήνες πρώτη η Τσεχοσλοβακία εδέχθη πρόθυμα να αφομοιώση με τα σχολεία της τα σχολεία μας. Άρχισε δε να ειδικεύη παιδιά ως τεχνίτες-εργάτες.

Η διατροφή στην Τσεχοσλοβακία ήτο πάντοτε μετριοπάτη. Ιδίως ήταν ελλιπής σε κρέας και φρούτα. Όταν κατέφυγαν στο Παραπέτασμα χιλιάδες συμμορίτες, μερικοί απ' αυτούς έμειναν στην Τσεχοσλοβακία και όσοι είχαν παιδιά στους παιδικούς σταθμούς τα πήραν στις ελληνικές κοινότητες. Αλλά και αυτά και τα άλλα που έμειναν στους παιδικούς σταθμούς, ακολούθησαν το γενικό πρόγραμμα στην εκπαίδευσι και στην τεχνική κατάρτισι, όπως απεφασίσθη από τα κομμουνιστικά κόμματα των χωρών του Παραπετάσματος.

Η τραγωδία 40 βρεφών

Η Ελληνική κομμουνιστική κοινότητα Μπούλκες της Γιουγκοσλαβίας έστειλε την άνοιξι του 1948 στην Τσεχοσλοβακία ένα σοβαρό αριθμό παιδιών που είχαν συγκεντρωθή εκεί. Ανάμεσα σ' αυτά, ήταν και μια ομάδα 40 περίπου βρεφών ηλικίας περίπου ενός έτους.

Επειδή τα βρέφη δεν μιλούσαν και δεν ημπορούσαν φυσικά να ειπούν τα ονόματά τους, η επιτροπή που τα έστειλε σοφίσθηκε μια μέθοδο, ώστε να μπορή όποιος δήποτε να τα αναγνωρίζη, ώσπου να μεγαλώσουν. Έκανε λοιπόν, μια κατάστασι των βρεφών ξεχωριστή, στην οποίαν ανεφέροντο όλα τα στοιχεία τους (ονοματεπώνυμον, γονείς, τόπος και χρόνος γεννήσεως κ.λπ.). Κατόπιν στα χεράκια των βρεφών έδεσαν από μια μάρκα και στην κάθε μάρκα έβαλαν έναν αριθμό, που αντιστοιχούσε στον αύξοντα αριθμό της καταστάσεως των βρεφών. Έτσι όποιος ήθελε να βρει ένα βρέφος, έπρεπε να κοιτάξη την κατάστασι, να πάρη τον αύξοντα αριθμό του και με βάσι αυτόν να ψάξη να βρει ποιο παιδί είχε την μάρκα μ' αυτόν τον αριθμό στο χέρι του.

Έφυγαν τα παιδιά δια την Τσεχοσλοβακία. Έφυγαν και τα βρέφη με τις καταστάσεις και τις μάρκες.

Όταν έφθασαν στην Τσεχοσλοβακία παρελήφθησαν όλα τα παιδιά από Τσέχικες επιτροπές. Ξεχωριστά παρελήφθησαν τα 40 μωρά με τις μάρκες. Οι νταντάδες που παρέλαβαν τα μωρά, κατσούφιασαν όταν είδαν μάρκες και καταστάσεις αλλά... πήραν τα βρέφη! Μα όταν άρχισαν να αλλάζουν τα ρουχαλάκια των βρεφών ή να τα πλένουν, πέταξαν τις μάρκες των μικρών.

Εν τω μεταξύ διετάχθη ο προϊστάμενος των παιδιών να κάμη μητρώο. Αλλά όταν πήγε στα βρέφη, δεν μπόρεσε να τα αναγνωρίση, διότι είχαν χαθή οι μάρκες. Στην αμηχανία του τα έβαλε με τις υπηρεσίες που χάσανε τις μάρκες. Μα οι υπηρεσίες-νταντάδες δεν πολυσκοτιζόντουσαν με τέτοια ψιλοπράγματα: «40 μικρά μας δώσατε, σαράντα σας δίνουμε» και... ορίστε αφίστε μας ήσυχους!» Τέτοιες ήταν οι απαντήσεις.

Τρέχα-γύρευε, τώρα, να βρεις ονόματα!

Με φωνές απελπισίας έφθασε στο γραφείο μας στη Βουδαπέστη μια αναφορά του υπευθύνου των παιδιών της Τσεχοσλοβακίας. Και εμείς εδώσαμε οδηγίες —τι άλλο ημπορούσαμε να κάμουμε;— να στείλουν αμέσως φωτογραφίες όλων των βρεφών στην κοινότητα Μπούλκες, στην Γιουγκοσλαβία, διά να τα γνωρίσουν απ'

αυτές. Ακόμη να πάη στα παιδιά επιτροπή από γυναίκες που τα ε γνώριζαν από μικρά και αυτές να κάνουν αναγνώρισι. Έγινε και το ένα και το άλλο.

Όπου να τακτοποιήσουμε όμως εμείς όλα αυτά τα ζητήματα τα μωρά έγιναν παιδάκια. Και ήταν φυσικό να μην έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά που είχαν όταν ήταν βρέφη. Και όταν πήγαν οι μάνες και τα βρήκαν δεν ημπορούσαν καθόλου να αναγνωρίσουν τίνος ήταν το ένα και τίνος το άλλο! Αρχισαν λοιπόν, από διάφορα αβέβαια χαρακτηριστικά να συμπεραίνουν (!) τίνος ήταν το κάθε παιδί! Μαύρα μάτια, φρύδια κ.λπ., ήταν τα βασικά χαρακτηριστικά. Είπαν πως κατώρθωσαν έτσι και βάπτισαν (ξαναβάφτισαν στην ουσία) τα παιδιά και έτσι κάναμε ένα μητρώο. Όμως, έμειναν πολλές αμφιβολίες κατά την αναγνώρισι. Δεν ήταν κανείς απόλυτα βέβαιος αν η επιτροπή αναβαπτίσεως έκανε τη δουλειά της εκατό τοις εκατό καλά. Πέρασε αρκετός καιρός και τα παιδιά μεγάλωσαν. Ανάμεσα σ' αυτά μεγάλωνε κι ο μικρός «Μαυράκης», διά τον οποίον θα σας μιλήσω αμέσως.

«Ο Μαυράκης»

Το καλοκαίρι του 1949 ήμουν στο Γραφείο της Κεντρικής Επιτροπής. Μου ήλθε από την Ελλάδα ένα γράμμα απ' το φίλο μου Κώστα Γκριτζώνας. Με ικέτευε να του δώσω πληροφορίες διά το παιδάκι του. Μου έγραψε: «... λέγεται Γιαννάκης, είναι δυόμισυ χρονών, ήταν στην Κοινότητα Μπούλκες και κατά πληροφορίες μου ήταν βαρειά άρρωστο. Γράψτε μου αν ζει και που βρίσκεται;».

Αφού, λοιπόν, είναι τώρα δυόμισυ χρονών, σκέφθηκα, ότι στο, Μπούλκες ήταν ως ενός έτους το πολύ-πολύ. Και επειδή είχαν στείλει τα μωρά στην Τσεχοσλοβακία, τηλεγράφησα στον υπεύθυνο της Τσεχοσλοβακίας να μου δώση στοιχεία δια το Γιαννάκη Γκριτζώνας του Κώστα και της Διαμάντως. Ο υπεύθυνος μου απήντησε αμέσως ότι δεν υπάρχει στα μητρώα, κατά συνέπεια δεν υπάρχει και στους παιδικούς σταθμούς τέτοιο όνομα.

Στράφηκα προς την κοινότητα του Μπούλκες. Από εκεί μου έδωσαν πληροφορίες συγκεχυμένες. Όλα τα παιδιά έφυγαν, μου απήντησαν. Μια όμως γυναίκα, που όταν έδιωξαν τα μικρά από το Μπούλκες δια την Τσεχοσλοβακία ήταν στο τραίνο, με εβεβαίωσε, ότι ένα μικρό, ο Γιαννάκης Γκριτζώνας, ήταν βαρειά άρρωστο και δεν το έβαλαν στο βαγόνι του τραίνου, παρά το γύρισαν πίσω και, όπως έμαθε, πέθανε αμέσως στο Μπούλκες.

Έτσι λοιπόν, αφού στην Τσεχοσλοβακία δεν πήγε, αφού είχα τη διαβεβαίωσι από το Μπούλκες και μάλιστα με κάποιες λεπτομέρειες, ότι πέθανε, πήρα ένα χαρτί από εκείνα που γράφαμε τα «συλλυπητήρια» και έδωσα απάντησι στο φίλο μου:

«... Μετά μεγάλης λύπης σου αναγγέλλουμε, ότι παρ' όλες τις προσπάθειες που καταβάλαμε δια την διάσωσί του δεν κατορθώσαμε να το διασώσουμε ... απεβίωσε την ... εις Μπούλκες της Γιουγκοσλαβίας. Σας σφίγγουμε το χέρι κ.λπ. Βουδαπέστη τη ... Γ. Μανουκας (Ρουμελιώτης)».

Εκείνο το «παρ' όλης τας προσπάθειας που καταβάλαμε δια την διάσωσί του» είναι φράσις στερεότυπη που γράφαμε σε όλες τις απαντήσεις καθ' υπόδειξιν του Κόκκαλη. Είναι φράσις «διπλωματική», από το λεξικό της παληάς βλαχοδημαρχικής διπλωματίας.

Έλαβε, λοιπόν, ο φίλος μου Γκριτζώνας το «θλιβερό» έγγραφό μας, έσφιξε την

καρδιά του και, όπως και άλλοι άνθρωποι, άρχισε κι εκείνος να ξεχνά το θάνατο (!) του μικρού παιδιού του.

Τον χειμώνα του 1950-1951 ήμουν στο Βουκουρέστι. Εκεί μου έρχεται ένα κατεπείγον γράμμα από τη Σοβιετική Ένωση, πάλι από το φίλο μου Γκριτζώνα. Μου έγραφε, ότι του γράψανε φίλοι του από την Τσεχοσλοβακία ότι ένα μικρό παιδί το οποίο δεν ανεζητείτο από κανέναν, έμοιαζε καταπληκτικά με τον Γκριτζώνα και κατά την γνώμη τους ήταν το παιδί του, που κατά λάθος ίσως, του γράψαμε ότι πέθανε προ δύο ετών.

Ταράχθηκα μόλις έλαβα το γράμμα. Αμέσως εζήτησα εξηγήσεις απ' την Τσεχοσλοβακία. Μου δόθηκε απάντηση, μου στάλθηκε και φωτογραφία του μικρού που ... τον είχαμε πεθάνει με τις «μάρκες» κ.λπ. Απεκαλύφθη, λοιπόν, ότι ο «Μαυράκης», το παιδί που είχαν βαπτίσει οι επιτροπές αναγνωρίσεως, ήταν πραγματικά ο Γιαννάκης Γκριτζώνας. Επί ένα χρόνο, τον πρώτο χρόνο της ζωής του, ονομάζετο Γιαννάκης. Επί δυο χρόνια έφερε το όνομα «Μαυράκης», επειδή ήταν μελαχρινό και λίγο μαύρο. Τελικά ξαναβρήκε το όνομά του, το πραγματικό, Γιαννάκης.

Αργότερα έμαθα τι είχε γίνει στο Μπούλκες. Εκεί όταν «φόρτωναν» τα βρέφη, είδαν το μικρό που ήταν βαρειά άρρωστο αλλά, δια να αποφύγουν έξοδα (!), αν πέθαινε στα χέρια τους, το πέταξαν με τρόπο στο βαγόνι, χωρίς να το καταλάβουν οι γυναίκες, που ενόμισαν ότι κρατήθηκε και, αργότερα, επειδή δεν τον ξαναείδαν, νόμισαν πως πέθανε. Αλλά ο μικρός Γιαννάκης-Μαυράκης και πάλι Γιαννάκης μεγάλωνε και ας γράφαμε εμείς ... κι οι επιτροπές μας. Τέτοια δράματα, μπορεί να υπάρχουν και άλλα. Ποιος ξέρει και ποιος βεβαιώνει αν τα 40 αυτά βρέφη είναι πραγματικά παιδιά εκείνων που τα περιμένουν;

Παιδοπόλεις της Αλβανίας.

Η Αλβανία δε στάθηκε «τυχερή» να «διαπαιδαγωγήσει» Ελληνόπουλα διά πολλά χρόνια, όπως οι άλλες χώρες του Παραπετάσματος. Μόνον δυο χρόνια προσέφερε τις υπηρεσίες της στο ΚΚΕ σχετικά με το παιδομάζωμα, ενώ οι άλλες χώρες κρατούν τα παιδιά εδώ και 13 χρόνια.

Απ' την αρχή ακόμα της ανταρσίας, οι Αλβανοί έδωσαν τα μέσα διά να κάμουν οι συμμορίτες στη χώρα τους αποθήκες με πυρομαχικά, επιμελητείες, νοσοκομεία, διεθνείς «γιάφκες», φυλακές, στρατόπεδα διά τους αιχμαλώτους πολέμου και τους «υπόπτους» συμμορίτες, στρατόπεδα γυναικοπαίδων, κέντρα συγκεντρώσεως στρατολογουμένων από το εξωτερικό και υπηρεσία προωθήσεως στις χώρες του Παραπετάσματος και στις συμμοριτοκρατούμενες περιοχές, διαφόρων ειδών χρησίμων στην ανταρσία.

Από τον Μάρτιο, όμως, του 1948 μέχρι την Άνοιξη του 1950 η Αλβανία επεφορτίσθη και με το παιδομάζωμα. Άνοιξε διάπλατα τις πόρτες της και έφερναν οι συμμορίτες τα παιδιά, τότε σε εκατοντάδες, τότε σε μικρές ομάδες, τότε ένα-ένα, ανάλογα με το «τυχερό» που είχαν στον τομέα της δράσεώς τους.

Λόγω των μεγάλων βαρών που είχε αναλάβει η Αλβανία, αποφασίσθη να γίνη εκεί ένα διαρκές κέντρο συγκεντρώσεως του παιδομαζώματος και προωθήσεως συγχρόνως των παιδιών σε όλες τις χώρες του Παραπετάσματος. Από το Μάρτιο ως τον Ιούνιο του 1948 έπεσε στην Αλβανία μικρό βάρος, διότι μέγα μέρος των

παιδιών οδηγείτο στην Γιουγκοσλαβία μέσω των Ελληνογιουγκοσλαβικών συνόρων. Όταν, όμως διεκόπησαν οι σχέσεις με την Γιουγκοσλαβία, έπεσε όλο το βάρος του παιδομαζώματος στους ώμους της Αλβανίας και διήρκεσεν αυτό μέχρι της καταρρεύσεως και ακόμη αργότερα, έως ότου εστάλησαν και τα τελευταία παιδιά, στις άλλες χώρες του Παραπετάσματος. Είχαν ορισθεί κατ' αρχήν ως κέντρα συγκεντρώσεως και προσωρινές παιδοπόλεις η Κορυτσά, το Ελβασάν, το Πρένες και η Σκόδρα. Η Κορυτσά εκρίθη αργότερα ότι δεν ήταν κατάλληλο μέρος διά παιδοπόλεις, διότι απέδρασαν παιδιά και επέστρεψαν στην Ελλάδα, δεδομένου ότι είναι κοντά στα σύνορα.

Η τροφή των παιδιών κατά τα μικρά διαστήματα που έμειναν στην Αλβανία, ήταν αθλιεστάτη. Απετελείτο από μερικά ζουμιά και λίγο κριθαρόψωμο, ανακατεμένο πολλές φορές με μπομπότα. Τα παιδιά πεινούσαν, διαρκώς διεμαρτύροντο και ζητούσαν να φύγουν διά άλλες χώρες, όπου θα υπήρχε ψωμί.

Το καλοκαίρι του 1949 ήμουν στην Ουγγαρία. Εκεί, ήρχοντο παιδιά από την Αλβανία και πολλές φορές, έβλεπα στις καταστάσεις που τα συνώδευαν και στην στήλη των Παρατηρήσεων, τις λέξεις «απειθαρχος», «μαυραγορίτης» και «κλέφτης». Όταν ερώτησα σε τι συνίσταντο η απειθαρχία, ο μαυραγοριτισμός και η κλεψιά, μου εξήγησαν, ότι τα παιδιά δεν έμειναν στους σταθμούς της Αλβανίας πειθαρχικά, άλλα έφευγαν και άλλα ζητιάνευαν, άλλα έκλεβαν τρόφιμα και άλλα έκλεβαν κουβέρτες απ' τους θαλάμους και τις πουλούσαν στους Αλβανούς δια ένα κομμάτι ψωμί. Σχετικά με την καθαριότητα και την υγεία των παιδιών, αξίζει να αναφέρουμε τι έλεγαν οι ίδιοι οι Αλβανοί και η ηγεσία του ΚΚΕ.

Σε μια συνδιάσκεψη γυναικών, που έγινε στην Πρέσπα, τον Φεβρουάριο του 1949, με συμμετοχή αντιπροσώπων όλων των κομμουνιστικών χωρών του Παραπετάσματος, η αντιπρόσωπος της Αλβανίας Βίτο Κάρο είπε: «Τα παιδιά σας τα είδαμε χλωμά, όταν ήρθαν από την Ελλάδα. Αλλά εμείς ανοίξαμε την αγκαλιά μας και τα δεχθήκαμε. Και θα τα περιποιηθούμε όσο μπορούμε. Μια μάνα έλεγε, ότι πάνω στις πέτρες θα κάνη καλαμπόκι να τα θρέψουμε...». Δεν είχαμε φυσικά την απαίτησι να κάμη η Αλβανία τα παιδιά «μπουμπούκια», διότι είναι γνωστή η φτώχεια που την έδερνε και την δέρνει. Είχαμε, όμως, την απαίτησι να είχε κάποια δόσι μετριοφροσύνης η έκθεσις της αντιπροσώπου, διότι ήταν γνωστό τι είδους τροφή και περιποίηση έκαναν στα παιδιά. Ποια τροφή θα έδιναν στα παιδιά, αφού ήσαν όλοι νηστικοί; Και που θα βάζανε τα παιδιά να καθίσουν αφού σε καλύβες καθόντουσαν όλοι; Ευτυχώς που είχαν κάμει οι Ιταλοί σταύλους στο Πρένες και εκεί εγκατέστησαν οι Αλβανοί τα παιδιά μας.

Το χειμώνα του 1948 - 1949 ευρίσκετο στην Πολωνία ο Ιωαννίδης, μέλος τότε του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΕ και, αν θυμάμαι καλά και πρόεδρος της «προσωρινής Δημοκρατικής Κυβερνήσεως.» Με εκάλεσε και με κατετόπισε δια τα παιδιά που είχαμε στην Αλβανία, τα οποία δεν είχα επιθεωρήσει ως τότε. Μου είπε, λοιπόν, ο Ιωαννίδης επιγραμματικά τρεις λέξεις μόνον: «ψείρα, ψώρα, πείνα», που εχαρακτήριζαν την κατάστασι των παιδιών στην Αλβανία.

Όταν έφθαναν παιδιά στην Ουγγαρία από την Αλβανία, επί δυο εβδομάδες, τουλάχιστον, τα απολυμαίναμε δια να φύγουν τα ίχνη της ψείρας, των σπειριών και της ψώρας. Τέτοια ήταν η «καλοπέρασι» στους παιδικούς σταθμούς της Αλβανίας.

Ένα παιδάκι που απέδρασε απ' το Ελβασάν και έφθασε στην Ελλάδα, ο Ζαχαρίας Θεοδώρου από το Κοτύλι της Καστοριάς, είπε στις Ελληνικές αρχές: «Μας

ανάγκαζαν να φτιάχνουμε δρόμους για τους Αλβανούς. Πεθαίναμε της πείνας· πολλές φορές ψάχναμε στα σκουπίδια για κάτι φάγσιμο. Και από πάνω διαφώτισι, καθοδήγησι, τα ίδια και τα ίδια».

Στην καθοδήγησι και στην πολιτική διαπαιδαγώγησι οι Αλβανοί ήσαν άφθαστοι. Μου έκανε κατάπληξι το γεγονός, ότι όλα γενικώς τα παιδιά, που πέρασαν και κάθησαν έστω και για λίγον καιρό εκεί, έμαθαν να λένε «σύντροφε», να τεντώνουν τη γροθιά, τόσο στην αρχή του φαγητού όσο και στο τέλος, και να λένε: «Για τη λευτεριά θάνατος στο φασισμό!». Ήταν η προσευχή που έκαναν. Παιδιά 2 χρονών, που μόλις κατώρθωναν να περπατούν, μάθαιναν πρώτα το «σύντροφε». Ευτυχώς που δεν κάθισαν τα παιδιά πολλά χρόνια στην Αλβανία να διαπαιδαγωγηθούν Αλβανιστί. «Εξαιρετικές» φροντίδες έπαιρναν οι Αλβανοί δια τα παιδιά που τυχόν πέθαιναν. Δια νόμου, το μόνο έξοδο που έκαναν δια τους νεκρούς ήταν η παραχώρησις «δωρεάν» δύο μέτρων υφάσματος. (Αντιγράφουμε στοιχεία που κρατήσαμε από την εκθεσι ενός υπευθύνου παιδιών της παιδοπόλεως Σκόδρας):

Δυο μέτρα ύφασμα δια την κηδεία της μικρής αδελφούλας.

Κατά διαταγήν του γενικού Αρχηγείου των συμμοριτών είχε ενταθή το παιδομάζωμα όχι μόνον στις συμμοριτοκρατούμενες περιοχές, όπου δεν είχαν μείνει άλλωστε παιδιά, αλλά και όπου δρούσαν μεμονωμένες ομάδες συμμοριτών. Κυρίως το 1949 έδρασαν στο παιδομάζωμα οι λεγόμενες τότε «ανταρτοομάδες.» Αυτές άρπαζαν τα παιδιά όπου τα εύρισκαν, στο δρόμο, στο χωράφι, νύχτα απ' το χωριό και με χίλιες ταλαιπωρίες τα οδηγούσαν ως τα σύνορα της Αλβανίας, τα παρέδιδαν στις αλβανικές αρχές και αυτές τα έστελναν στις παιδοπόλεις Ελβασάν, Πρένες, Σκόδρα.

Ο Μπαρζώτας, πολιτικός του Γενικού αρχηγείου των συμμοριτών, σε μια συνδιάσκεψι γυναικών τον Φεβρουάριο του 1949, είπε ότι: Είναι επιτακτικόν καθήκον: 1) να ενταθή η δράσις των ανταρτοομάδων και 2) να βοηθούν οι γυναίκες τις ανταρτοομάδες (καταδίδοντας παιδιά) ώστε να απαχθούν όλα τα παιδιά απ' τα χωριά, όπου μπορούσαν να δράσουν οι ανταρτοομάδες».

Σε διάφορες πόλεις της Αλβανίας συγκεντρώνονταν παιδιά και απ' εκεί εστέλλοντο στις παιδοπόλεις της Αλβανίας. Αλλά τα βάσανα που τραβούσαν τα παιδιά μέσα στην Αλβανία ώσπου να φθάσουν στις παιδοπόλεις, ήσαν μεγαλύτερα από όσα τραβούσανε απ' το χωριό τους ώσπου να φθάσουν τα Ελληνοαλβανικά σύνορα.

Συγκεντρώθηκαν λοιπόν το τέλος του 1949 αρκετά τέτοια παιδιά στα Τίρανα κι από εκεί επρόκειτο να σταλούν με φορτηγό αυτοκίνητο στη Σκόδρα.

Χιόνιζε και κάποτε-κάποτε το γύριζε σε χιονόνερο. Οι Αλβανοί ετοίμασαν ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο και φόρτωσαν τα παιδιά όπως-όπως. Τα πέταγαν μέσα το ένα πάνω στο άλλο και εκείνα, τρέμοντας από το κρύο, τυλιγόντουσαν με μια παληοκουβέρτα και ρίζωναν κάπου δια να μην παγώσουν. Κι οι Αλβανοί φόρτωναν κι όλο φόρτωναν! Στο τέλος φόρτωσαν από πάνω και μερικές γυναίκες και μερικούς γέροντες, έπειτα σκέπασαν όλο το «φορτίο» με παληοτσούβαλα και ξεκίνησαν δια τη Σκόδρα.

Με μεγάλα βάσανα, φωνές, τρεμουρίσματα και βογγητά έφθασαν στη Σκόδρα. Κι εκεί άρχισε το ξεφόρτωμα. Τελείωνε, όταν ακούσθηκαν οι φωνές ενός μικρού

παιδιού που αναζητούσε την αδελφούλα του! Φώναζε και όλο φώναζε. Η αδελφούλα του δεν είχε κατεβεί ακόμη απ' το αυτοκίνητο. Και ζητούσε βοήθεια ο δυστυχής μικρός να συγυρίσουν τα παληοτσούβαλα του αυτοκινήτου, να την κατεβάσουν, να την πάρη απ' το χεράκι και να πάη στο σταθμό να αναπαυθή, γιατί, μήνες και μήνες είχε ταλαιπωρηθεί στο δρόμο από τότε που τ' άρπαξαν τα δυο τους απ' τα Χάσια. Τελικά τη βρήκαν πεθαμένη κάτω απ' τα τσουβάλια! Είχε πεθάνει από το κρύο κι από το βάρος του «φορτίου!»

Σπαρακτικές ήταν οι κραυγές του δυστυχισμένου παιδιού, που ταξίδευε όλη τη νύχτα με νεκρή την αδελφούλα του, χωρίς να το ξέρη. Απαρηγόρητο ήταν απ' τα κλάματα! «Γλυτώσαμε, έλεγε, από τόσες κακουχίες που περάσαμε από τότε που μας πήραν απ' το σπίτι, ώσπου να φθάσουμε στα σύνορα. Και τώρα πιο χειρότερα στην Αλβανία! Μας φόρτωσαν στο αυτοκίνητο σα ζώα και έσκασε η αδελφούλα μου απ' τα ποδοπατήματα και το βάρος».

Αλλά, μόλις έμαθαν οι αρβανίτικες αρχές το «μικροεπεισόδιο», έβαλαν τον νόμο κάτω ... και βγήκανε απ' τις υποχρεώσεις! Έδωσαν πίστωση να αγορασθούν δύο μέτρα ύφασμα δια το νεκρό κοριτσάκι. Τόσο, και μόνο αυτό, προέβλεπε ο νόμος τους!

Παιδοπόλεις της Βουλγαρίας.

«Όταν ακούσαμε τον θάνατο του Δημητρώφ, πενθήσαμε για πολλές ημέρες. Της Βαρβάρας τα μάτια έδειχναν πιο μελαγχολικά και τα άλλα παιδιά απόμειναν σιωπηλά και θλιμμένα.

Πριν από την θλιβερή είδηση, στο σχολείο μας μόνον τραγούδια και γέλια αντηχούσαν. Μα, τώρα, πόσο βράινε η θλίψη, που χάσαμε ένα τόσο μεγάλο φίλο του λαού μας, τον αγαπητό μας Πατέρα! Ορκιζόμεθα στη φωτογραφία του Δημητρώφ, ότι θα ακολουθήσουμε το παράδειγμά του και θα αγωνιστούμε όπως εκείνος δια την ελευθερία της χώρας μας. Σύντροφοι! Κτυπάτε τους μοναρχοφασίστες, όπως το έκανε ο Δημητρώφ!...»

από εφημερίδες της Σόφιας, 10-8-1949, άρθρο με τον τίτλο: «Με τα Ελληνόπουλα»

Είναι ο τρόπος της διδασκαλίας και τα ιδανικά που καλλιεργούσανε στα Ελληνόπουλα οι Βούλγαροι! Ο Δημητρώφ είναι ο «Μεγάλος» τους Πατέρας! Και προπαντός ο μεγάλος φίλος του λαού μας(!) δια το μεγάλο ενδιαφέρον του να «απελευθερώσει» τη Μακεδονία και Θράκη και να τις προσαρτήσει στη Βουλγαρία. Και από την Ελληνική πλευρά, από την Ελληνική «καθοδήγησι», απ' το δάσκαλο Βασ. Κάπαρη, πρώην στέλεχος της ΟΠΛΑ στην Ελλάδα, που «μετεκπαιδεύθηκε» στην κομμουνιστική οργάνωσι Μπούλκες και τοποθετήθηκε απ' το ΚΚΕ υπεύθυνος των παιδιών Βουλγαρίας, διδάσκονταν τα εξής, διά να συμπληρωθή η διαπαιδαγώγηση των παιδιών:

«... Σαν αδέρφια παλεύουμε μαζί Βουλγαρόπαιδα, Αλβανόπουλα, για λεύτερη ζωή. Δίνετε σεις με τη γροθιά τρανό χαιρετισμό, για τους λαούς μας, λευτεριά, φωτιά στο φασισμό. Μαζί σας θα ζητήσουμε το δίκιο του λαού και το σπαθί θα μπήξουμε στα στήθεια του εχθρού!» (απ' το βιβλίο «Αετόπουλα», που εξέδωσε η ελληνική κομμουνιστική οργάνωσι Μπούλκες διά τα παιδιά, το 1945. Απ' το βιβλίο αυτό δίδασκε τα παιδιά ο πρώην οπλατζής επιδείχνοντας πολλές φορές και το πιστόλι του, που το έσερνε πάντα μαζί του, σαν ενθύμιο των προσωπικών του «κατορθωμάτων» στην Ελλάδα! Με το πιστόλι του έκανε «εποπτική διδασκαλία!!!»).

Οι Βούλγαροι, μπορεί να εγκατέλειψαν τα παιδιά να πεινούν και να γεμίσουν ψώρα, όμως δεν ήταν τόσο φτωχοί και τσιγγούνηδες στη διαπαιδαγώγησή τους. Απεναντίας, τοποθέτησαν σ' όλους τους παιδικούς σταθμούς «διακεκριμένους παιδαγωγούς», εμπνευσμένους από τις «ιστορικές» σχέσεις απ' τους «δεσμούς» και τις «άσπονδες» φιλίες Βουλγαρίας-Ελλάδος! Θα περιγράψω την κατάσταση των παιδιών στη Βουλγαρία, τουλάχιστον κατά τα πρώτα 3 χρόνια, με σημειώσεις και αποσπάσματα απ' τα ημερολόγια των περιοδίων μου

Στην Βουλγαρία έπηγα δύο φορές. Μία τον Ιούνιο του 1948 και μία την άνοιξη του 1950. Τη δεύτερη φορά με έστειλε το ΚΚΕ ειδικά διά να «αποκαθάρω την κόπρον του Αυγείου», όπως χαρακτηριστικά μου είπαν τα μέλη του πολιτικού γραφείου του ΚΚΕ, όταν μου έδιναν εντολές δια την αντιμετώπισι της καταστάσεως στην Βουλγαρία.

Τον Ιούνιο του 1948 έφθασα στη Σόφια. Με παρουσίασαν στον πρόεδρο του Ερυθρού Σταυρού. Έγινε «πολιτική» γνωριμία, αντηλλάγησαν φιλοφρονήσεις, μου εξέθεσαν ότι έλαβαν σοβαρά μέτρα δια την περίθαλψι των παιδιών». Ως και η γυναίκα του Δημητρώφ —μου είπαν— με ένα αυτοκίνητο γεμάτο(!) δώρα, επεσκέφθη τους προσωρινούς παιδικούς σταθμούς!» Απ' την άλλη πλευρά έβαλαν κάποιο δημοσιογράφο Έλληνα να μου πάρη συνέντευξι. (Ήθελαν να παρουσιάσω την κατάσταση των παιδιών στην Ελλάδα αθλίαν, δια να γράψουν στις εφημερίδες τους). Την συνέντευξι την απέφυγα.

Την τρίτη ημέρα με εκάλεσε το κομμουνιστικό κόμμα Βουλγαρίας να παρακολουθήσω μια θεατρική παράτασι που έδιναν στη Σόφια Έλληνες ηθοποιοί δια την ανάπτυξι των σχέσεων «ελεύθερης Ελλάδας» και Βουλγαρίας. Παρηκολούθησα την παράτασι με ενδιαφέρον. Πριν αρχίση, μίλησε ο Βούλγαρος αντιπρόσωπος, δια «την φιλία» των δύο λαών Ελλάδος-Βουλγαρίας και υπεγράμμισε με έντονο ύφος «τις υποχρεώσεις που έχει η Ελλάς προς την Βουλγαρία, της οποίας ο στρατός μαχόμενος μετά του Σοβιετικού στρατού και εκδιώκων τους Γερμανούς απ' τα Βαλκάνια απηλευθέρωσε την Ελλάδα». Οι Έλληνες ηθοποιοί με τις εθνικές στολές, φέσι, φουστανέλλα, κάλτσες —φούντες και κόκκινα τσαρούχια— ξεχύθηκαν σε ενθουσιασμούς. Στο τέλος έγιναν εναγκαλισμοί και φιλήματα μεταξύ Βουλγάρων και Ελλήνων κομμουνιστών!

Επεσκέφθην μερικούς παιδικούς σταθμούς (Ζέμες, Μπότεβκραδ, Μπάγκες) και μερικά κέντρα που ήταν προσωρινοί σταθμοί. Συνωστισμός, ελεεινότης, ακαθαρσία, ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά τους. Ανέφερα αμέσως στο Βουλγαρικό Ερυθρό Σταυρό —διότι εκείνος είχε την ευθύνη των παιδιών— ότι οι σταθμοί αυτοί (παληοστρατώνες και μοναστήρια) δεν ήταν καθόλου κατάλληλα κτίρια, δια εγκατάτασι παιδιών. Μου εδόθη χωρίς δυσκολία «κατηγορηματική» διαβεβαίωσις ότι «διερχόμεθα μεταβατικήν περίοδον δυσκολιών, αλλά συντομώτατα όλα θα διορθωθούν και όταν ξανακάμετε επιθεώρησι θα τα βρήτε αγνώριστα!...».

Έφυγα μ' αυτές τις εντυπώσεις και «διαβεβαιώσεις» δια την Ρουμανία. Μάλιστα, ώπου να περάσω τα σύνορα προς Ρουμανίαν μου έδωσαν άνθρωπο της ασφαλείας να με συνοδεύση!

Επί δυο χρόνια λαμβάναμε εκθέσεις στο κεντρικό μας γραφείο απ' τους υπευθύνους των παιδικών σταθμών Βουλγαρίας. Σε όλες περιέγραφαν την αθλίαν, από υγιεινής κυρίως απόψεως κατάσταση των παιδιών, ώπου ο υπεύθυνος των παιδιών, δια να απαλλαγή από τας συνεχείς οχλήσεις που του κάναμε, μας απήντησε σε κατηγορηματικό τόνο, ότι «η ψώρα στην Βουλγαρία

αποτελεί μόνιμο φαινόμενο!...» Κι έτσι παύσαμε να τον ενοχλούμε. Εν τω μεταξύ το ΚΚΕ είχε λάβει πληροφορίες, ότι τα παιδιά δεν περνούσαν καλά!

Τον Ιανουάριο του 1950 ανακοινώθη στον Ερυθρόν Σταυρόν της Βουλγαρίας, ότι θα γίνη αντικατάστασις του υπευθύνου Έλληнос στους παιδικούς σταθμούς Βουλγαρίας, δια του γράφοντος. Η αντιπροσωπεία του Ερυθρού Σταυρού Βουλγαρίας, φυσικά, εννόησε τι εσήμαινε η αντικατάστασις αυτή. Συγχρόνως με μετέθεσαν στην Βουλγαρία. Πριν φύγω από την Βουδαπέστη, μου ετόνισε το ΚΚΕ, ότι θα αντιμετωπίσω δυσκολίες στη Βουλγαρία και ότι πρέπει με θάρρος και χωρίς φόβο, να πάρω αποτελεσματικά μέτρα, καταγγέλλοντας στο ΚΚΕ όλες τις δυσχέρειες που θα συναντήσω. Ο Κόκκαλης ιδιαιτέρως μου είπε: «Η πονηριά που κρύβεται στα μάτια της αντιπροσώπου του Ερυθρού Σταυρού Βουλγαρίας, όταν άκουσε ότι θα μετατεθής εκεί, είναι αξιοπρόσεκτη! Πρόσεχε και μη φοβάσαι!...» Φεύγοντας απ' την Ουγγαρία, πέρασα απ' το Βουκουρέστι που ήταν η έδρα τότε του ΚΚΕ. Με συνήντησε ο Ρούσος και μου είπε: «...η κατάστασις στη Βουλγαρία δεν είναι καθόλου καλή. Πρόσεχε να την αποκαθήρης. Βάλε τα δυνατά σου και δια τυχόν δυσκολίες, να αναφέρης στο ΚΚΕ...»

Έφθασα στη Βουλγαρία και αμέσως ζήτησα να περιέλθω όλους τους σταθμούς δια να μορφώσω ακριβή γνώμην. Στην περιοδεία μου οι Βούλγαροι μου έδωσαν και «συνοδό», δια να γνωρίσω καλλίτερα τα μέρη και τις συνθήκες διαβίωσης των παιδιών.

Στους παιδικούς σταθμούς Βουλγαρίας.

Απ' την περιοδεία που έκανα έβγαλα τα εξής συμπεράσματα τα οποία και εξέθεσα στους Βουλγάρους υπευθύνους δια την ζωή των παιδιών.

Τα παιδιά κατοικούσαν σε παληοστρατώνες πρόχειρα επιδιορθωμένες, σε καπνομάγαζα, σε παράγκες, σε χάνια και σε ένα παληό μοναστήρι. Σε μια λουτρόπολι Έκαυχώντο πως είχαν τα παιδιά, σε σπίτια «τουριστικά». Επεσκέφθην τις «τουριστικές» αυτές κατοικίες. Ήσαν χαμηλά στενόμακρα οικήματα με πολλά μικρά δωματιάκια. Κάθε δωματιάκι, μετά δυσκολίας χωρούσε δυο κρεβάτια, και σε κάθε κρεβάτι εκοιμώντο 4 παιδιά. Το ίδιο κτίριο, που φιλοξενούσε περί τα 140-150 παιδάκια, είχε μέσα ένα κοινό βόθρο. Θυμάμαι, ότι όταν πήγα διά πρώτην φορά τον βρήκα ανοικτόν. Οι αναθυμιάσεις του σκορπούσαν στις σάλες, έφταναν έως τα δωμάτια και ανέπνεαν τα δυστυχή πλάσματα «καθαρόν» αέρα! Και τα οικήματα αυτά εχαρακτηρίζοντο «τουριστικά»!

Στον παιδικό σταθμό Στάρα Ζαγόρα, η στενότης του χώρου ανάγκασε τα παιδιά αλλού να κοιμούνται (σ' ένα πρώην γραφείο κοινοτικό), αλλού να πλύνωνται, αλλού να κάνουν σχολείο και αλλού να τρώγουν. Και το νερό, επειδή δεν υπήρχε επάρκεια στην πόλι, το κουβαλούσαν με βυτία από μακρινό μέρος. Στον παιδικό σταθμό Σλίβεν εγκατέστησαν τα παιδιά σε μια πρώην καπναποθήκη. Εκεί στον ίδιο θάλαμο είχαν και το θεραπευτήριο των ψωριόντων μαθητών. Στη μέση του θαλάμου μάζευαν τα ψωριάρικα, τα σκέπαζαν με κουβέρτες και γύρω γύρω ήσαν εκείνα τα οποία δεν είχαν «προσβληθή».

Στον παιδικό σταθμό Καρλόβου, πρώην στρατώνα, έδιναν στα παιδιά διά πρόγευμα ωμά καρότα. Τα μάζευαν σε γραμμές, στρατιωτικά, και περίμεναν ώρες ολόκληρες να έλθη η σειρά τους να φάνε, επειδή η σάλα του φαγητού ήταν

πολύ μικρή διά 500 παιδιά. Μπήκα στους κοιτώνες και με πήρε απ' την μύτη μια δυσοσμία και όπως διεπίστωσα τα παιδιά επειδή δεν είχαν δωμάτια ή σάλα διά να κρύψουν τα άπλυτα ρούχα, τα βρώμικα παπούτσια, τις άπλυτες κάλτσες, όλ' αυτά, καθ' υπόδειξιν, τα έβαζαν κάτω απ' το μαξιλάρι. Έτσι ενώ η ατμόσφαιρα ήταν ανυπόφορη, δεν μπορούσε κανείς να φαντασθή ότι κάτω απ' το μαξιλάρι, στα κεφάλια των παιδιών ήταν οι αποθήκες. Στον παιδικό σταθμό Ζέμες, πρώην μοναστήρι, τα παιδιά κατοικούσαν σε σκοτεινά κελιά καλογήρων. Κάτω είχαν τα μαγειρεία, τα πλυντήρια, τα ουρητήρια. Ο παιδικός αυτός σταθμός εθεωρείτο σαν κέντρον παραθερισμού και αναψυχής. Περνούσαν κάθε 2-3 μήνες εκ περιτροπής τα άρρωστα παιδιά. Και πέρασαν σχεδόν όλα, διότι κατά τους υπολογισμούς που έκαναν οι υπεύθυνοι, είχαν προσβληθή όλα από διάφορες αρρώστιες! Όσον άφορα την καθαριότητα, τα παιδιά άλλαζαν ρούχα στις 15 ημέρες λόγω ελλείψεως σάπωνος!

Στον παιδικό σταθμό του Μπότεβγραδ βρήκα κατάστασι δραματική. Εγκατάστασι παιδιών σε πρώην στρατώνα, παλαιού τύπου. Μέσα σε κάθε θάλαμο εκοιμούντο περί τα 80-100 παιδιά, σε δυο εκατέρωθεν σειρές. Τα αποχωρητήρια ήσαν μακρυά. Πολλά παιδιά ουρούσαν στα στρώματα. Την νύκτα ουρούσαν σε καζάνια που είχαν τοποθετημένα στην άκρη του θαλάμου και την άλλη μέρα πετούσαν τα ακάθαρτα νερά. Επειδή τα ρούχα τους ήταν ξεσχισμένα και τα παπούτσια τους τελείως κατεστραμμένα, είχαν συνεργεία δια να τα επιδιορθώνουν. Το φαγητό ήταν από τα χειρότερα που ημπορούσαν να υπάρχουν. Τα μεγάλα παιδιά, επειδή πεινούσαν, σχημάτιζαν παρέες, έτρεχαν στα καλύβια των αγροτών και έκλεβαν τρόφιμα. Βρήκα παιδιά κατηγορούμενα ότι έκλεψαν μελίσσια. Βρήκα δικογραφίες σε βάρος παιδιών, κατηγορουμένων δια «ζωοκτονίαν γουρουνιών». Σκότωναν γουρουνόπουλα και τα έτρωγαν! Οι ίδιοι οι υπεύθυνοι του σταθμού μου έλεγαν, ότι δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την κατάστασιν των λιποταξιών. Παιδιά έφευγαν δυο τρεις ημέρες στα δάση και τους αγρούς. Και το σπουδαίον είναι ότι εδημιούργησαν και δυο κατηγορίες φρονημάτων! Παιδιά «φασίστες» και παιδιά «δημοκράτες»! Ακόμη βρήκα και ένα παιδί, το οποίον μου είπαν οι υπεύθυνοι, ότι, καθώς διέγνωσαν «ήταν εκ γενετής κλέπτης»! Και έκλεβε μόνον τρόφιμα!

Ένα πείραμα με έναν εκ «γεννητής κλέπτην».

Παρεκάλεσα τους υπευθύνους του σταθμού, να με γνωρίσουν με τον εκ «γεννητής» κλέπτην, λέγοντάς τους ότι θα κάμω ένα πείραμα με αυτόν. Έβαλα στην τσέπη μου μια φούχτα δραχμές και πενταροδεκάρες, αλλά τις μέτρησα επιμελώς. Ήταν ένα ποσόν με το οποίον ημπορούσε να αγοράση κανείς μια φραντζολίτσα ψωμί, ένα κουτί τσιγάρα, μερικές καραμέλλες και να μείνουν και μερικά ψιλά. Έπειτα καλέσαμε τον «κλέπτην», μαζί με άλλα δυο παιδιά, και, δια να μην υποψιασθή τίποτε, έκανα πως ρωτούσα τα άλλα. Λέω λοιπόν: «Ποιο από σας τα παιδάκια μπορεί να πάη στην πόλι να μου αγοράση ένα κουτί τσιγάρα, λίγες καραμέλλες και ένα φραντσολάκι ψωμί, να πάρω στο ταξίδι; Είμαι ξένος, και δεν ξέρω καλά την αγορά». «Εγώ μου απήντησε ο «κλέπτης», παρ' όλο που εγώ είχα την προσοχή μου στα άλλα παιδιά, έτσι ώστε να μη φαίνεται ότι ζητάω την εξυπηρέτησι από εκείνον. «Ευχαριστώ» του λέω. «Και επειδή είσαι μεγαλύτερος από τα άλλα, πήγαινε μόνος σου στην αγορά. Δεν πειράζει, φαίνεσαι καλό παιδί ...» Και αμέσως άδειασα όλη την τσέπη με τα λεπτά, τα έδεσε ο μικρός στο μαντηλάκι του και έφυγε.

Την τσέπη μου άδειασα βιαστικά, ώστε να μην υποψιασθή, ο μικρός ότι μετράω τα χρήματα. Αμέσως λοιπόν εκάλεσα και μερικούς «ψυχολόγους» του σταθμού,

που «διέγνωσαν» τον εκ «γεννητής» κλέπτην και τους είπα, τι έκανα με τον μικρόν.

Άρχισαν τα στοιχήματα: Άλλος έλεγε, «θα σου φάη τουλάχιστον τα μισά» άλλος: «Θα σου φάη μόνον το ψωμί» άλλος: «ούτε πεντάρα δεν βλέπεις πίσω, Ρουμελιώτη» και ένας «δεν τον βλέπεις απόψε. Θα το σκάση. Θα παραμονέψη πότε θα φύγης, και τότε θα παρουσιασθή στο σταθμό»!!

Άρχισα να αμφιβάλλω κι εγώ! Μα σε λίγο, διεψεύσθημεν όλοι. Ο μικρός ήλθε, μου έφερε τα ψώνια και ακριβή λογαριασμό δια το καθένα χωριστά! Τόσο το ψωμάκι, τόσο οι караμέλλες, τόσο τα τσιγάρα και... ορίστε και τα ρέστα!! Με τρόπο ερώτησα να μάθω αν οι τιμές ήταν σωστές, μήπως και με γέλασε ο «κλέπτης». Ήταν ακριβώς σωστές! Έπειτα ευχαρίστησα τον μικρό, και με τρόπο του έδωσα μερικές караμέλλες και λίγες πενταροδεκάρες δια τον κόπο του «Τι; Μου λέει το παιδί, ευχαριστώ, δεν θέλω караμέλλες και λεπτά, αν θέλετε δώστε μου λίγο ψωμί!!» και γύρισε τα λεπτά και τις караμέλλες στα χέρια μου! Το παιδί πεινούσε! Ζήτησε εκείνο που του έλειπε. Του έδωσα το ψωμί και έφυγε, αφήνοντας εμάς να αλληλοκυταζόμαστε με τις «διαγνώσεις» και τα στοιχήματα και τις «εξυπνάδες». Βγήκε έξω, τρύπωσε σε μια άκρη και έτρωγε το ψωμάκι: Εκείνο του έλειπε! Πεινούσε, δεν ήταν εκ «γεννητής» κλέπτης...

Στον παιδικό σταθμό Γαμπρόβου.

Το οίκημα που έχουν τα παιδιά μόλις θα χωρούσε δύο πολυμελείς οικογένειες. Και όμως στεγάζει 200 παιδιά. Είναι σκοτεινό. Η αυλή του μικρή. Δια μαγειρείο και αίθουσα φαγητού, χρησιμοποιούν μια μικρή παράγκα, που άλλοτε ήταν μπακάλικο

Κι εδώ η ψώρα κατατρώγει όλα τα παιδιά. Μου καταγγέλλει η Ελληνίδα παιδαγωγός, ότι τα μικρά κορίτσια υποφέρουν πολύ από την ασθένεια αυτή. Ο γιατρός, μου είπε, ότι είναι αδύνατον να εκλείψη η ψώρα, εάν δεν γίνη αραίωσις των μαθητών και αν δεν ληφθούν αυστηρά μέτρα καθαριότητος και απομονώσεως των προσβληθέντων. Είχαν προσβληθεί όλα τα παιδιά.

Το ψωμί δεν επαρκεί καθόλου ούτε στα πολύ μικρά παιδιά, πόσο μάλλον στα μεγάλα. Αρκετά μεγάλα κορίτσια, που πηγαίνουν και εκπαιδεύονται στα υφαντουργεία ως το απόγευμα, όταν γυρίζουν από την δουλειά είναι ελεεινά από την πείνα. Είχε καθορισθεί να τρώνε το μεσημέρι οι εργάτες και εφ' όσον θα έμειναν απομεινάρια φαγητού, να τρώνε και τα εργαζόμενα κορίτσια μια φορά την ημέρα. Όμως το κόμμα απηγόρευσε τα «προνόμια» αυτά κι έτσι αναγκάσθηκαν και αυτά να τρώνε το φτωχό φαγάκι του παιδικού σταθμού.

Στον παιδικό σταθμό Γαμπρόβου πιάσαμε γράμματα γονέων που απηυθύνοντο σε κορίτσια τους. Οι γονείς έμεναν στο στρατόπεδο της Μπερκόβιτσας, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι με αιχμαλώτους και άλλους «πρόσφυγες», που κατέφυγαν εκεί μετά την κατάρρευσι. Έγραφαν λοιπόν οι γονείς στα κορίτσια τους: «Η ζωή μας εδώ στην αιχμαλωσία είναι αφόρητη. Κάθε μέρα μας δίνουν και τρώμε λάχανα ξυνά, σπάνια βλέπουμε φασόλια. Το μέλλον μας είναι μαύρο. Έτσι μας κατάντησαν οι κουκουέδες. Κοιτάτε αυτού στην πόλι που είσαστε, να κάνετε γνωριμίες με Βουλγάρους, να τυλίξετε κανέναν και να βρήτε την τύχη σας. Αλλιώς δεν θα ζήσετε...» Έπιασα τα γράμματα και τα έστειλα στην ηγεσία του ΚΚΕ, αλλά «στου κουφού την πόρτα, όσο θέλεις βρόντα». Τέτοια ψιλοπράματα

δεν ήσαν θέματα δια συζήτησι!

Βούλγαρος αστυνόμος βιάζει ένα κοριτσάκι!

Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσα και απέσπασα απ' τους υπευθύνους Έλληνες δασκάλους ένα «μυστικό» που κρατούσαν. Είχαν κάνει όρκο, φαίνεται, στους Βουλγάρους, να μην το μαρτυρήσουν σε κανένα, πιο πολύ να μην το μάθω εγώ. Επρόκειτο δια μια τραγική υπόθεσι, ένα έγκλημα, που διέπραξε η Βουλγαρική αστυνομία εις βάρος μιας επταέτιδος μαθήτριας, της Ελενίτσας ... από ένα χωριό της Θράκης. Ο υπεύθυνος Βούλγαρος αστυνόμος του σταθμού, ένα πρωί κατά τις 9-10 η ώρα, ξεγέλασε με καραμέλλες το κοριτσάκι, το τράβηξε στο δάσος πάνω στο Γάμπροβο κι εκεί το κατέστρεψε!

Το βράδυ όταν το «απελευθέρωσε», το κοριτσάκι έτρεμε! Δεν μπορούσε να μιλήση καθόλου! Το πήγαν αμέσως στο γιατρό και καθ' υπόδειξιν του Βουλγαρικού κόμματος, κράτησαν το κοριτσάκι στο νοσοκομείο και το διώρθωσαν. Και εξώρκισαν το προσωπικό του σταθμού να μην μάθη το μυστικό αυτό απολύτως κανέννας!

Αργότερα αναγκάσθηκαν και παρέπεμψαν το σαδιστή στο τριμελές δικαστήριο της πόλεως. Η δίκη έγινε κεκλεισμένων των θυρών. Παρίσταντο οι δικασταί — δύο άνδρες και μια γυναίκα— δύο γυναίκες αντιπρόσωποι οργανώσεων, η γυναίκα του σαδιστή, εγώ, ο διερμηνεύς, ο κατηγορούμενος και η παθούσα! Το κοριτσάκι κλαίοντας διηγήθηκε με καταπληκτική αφέλεια το δράμα του. Κατεδικάσθη ο κατηγορούμενος 6 χρόνια φυλακή. Αλλά μαζί με την κατηγορία αυτή είχαν και μια άλλη, ότι δήθεν έκλεψε δύο κουβέρτες ο σαδιστής αστυνομικός και το δικαστήριο επέβαλε δύο ποινές, μια δια την υπόθεσι του κοριτσιού, 2 έως 2½ χρόνια φυλακή, και μια, πιο μεγάλη, δια τις κουβέρτες, και συγχώνευσε τις δύο ποινές. Ποια πονηριά εκαλύφθη με τον συνδυασμό των δύο κατηγοριών, μόνον η «ευφυία» των Βουλγάρων μπορεί να ξέρη!

Στο δικαστήριο δεν είχα κληθή να παραστώ. Αλλά είχα πληροφορηθεί την ώρα της δίκης από φίλο μου. Έτσι έφυγα από την Σόφια την προηγούμενη και έφθασα στο Γάμπροβο μια-δυο ώρες ενωρίτερα, ώστε να παρακολουθήσω την δίκη. Φυσικά δια να μπω στην αίθουσα συνήντησα δυσκολίες, αλλά τελικά αναγκάσθηκαν και μου επέτρεψαν την είσοδο.—

Σε λίγο χρονικό διάστημα είχα κάνει δύο αλλεπάλληλες περιοδείες σ' όλους τους παιδικούς σταθμούς, διότι με ανησυχούσε σοβαρά η κατάσταση των παιδιών. Στην πρώτη περιοδεία με «συνώδευε» και Βούλγαρος έμπιστος του Ερυθρού Σταυρού, ο Κονιάρσκι. Την δευτέρα φορά, ο άνθρωπος αυτός δεν ερχόταν μαζί μου, αλλά άφινε, έφευγα εγώ από ένα σταθμό και κατόπιν ερχόταν εκείνος και έπερνε πληροφορίες!

Επειδή τα ζητήματα των παιδικών σταθμών ήσαν σοβαρά, δεν περιωρίστηκα να τα λύνω με τους τοπικούς υπευθύνους, αλλά πήγαινα προσωπικά στις ανώτερες ηγεσίες του τόπου, ως τους Υπουργούς, κατά παράβασιν της «κομματικής πειθαρχίας», η οποία ζητούσε να λύνωνται τα ζητήματα τοπικά. Όλες λοιπόν οι παραβάσεις μου αυτές (παντού έβαζα τη μύτη μου) έφθασαν απ' την αστυνομία τους στο κόμμα τους! Άλλως τε είχαν και ειδικό κατάσκοπο που με παρακολουθούσε απ' την πρώτη ώρα που πάτησα στην Βουλγαρία. Συνεκλήθη, λοιπόν, μικτή Κομματική συνεδρίασις από Έλληνες και Βουλγάρους, και εκεί

παρουσίασα «χωρίς φόβο και χωρίς πάθος» όλη τη βρωμιά που κρυβότανε στους παιδικούς σταθμούς!

Εκ μέρους του Βουλγάρικου Κομ. Κόμματος παρέστη στην συνεδρίαση η Οκνιάνοβα, υποδιευθύντρια του Ερυθρού Σταυρού Βουλγαρίας, η οποία όταν εγώ περιέγραφα την κατάσταση των σταθμών, «έτρεμε» με εξεζητημένον τρόπο, προσποιούμενη συμπάθεια διά τα «λάθη» που διεπράχθησαν στους παιδικούς σταθμούς.

Αργότερα, έλαβα ένα γράμμα από έναν Έλληνα που υπηρετούσε στους παιδικούς σταθμούς. Ο άνθρωπος αυτός ήταν πολύ έμπιστός μου, και είχε πληροφορίες ότι εσχεδιάζετο εις βάρος μου εξοντωτικό μέτρο, ύστερα από τις δραστήριες ενέργειές μου. «... Φυλάξου, Ρουμελιώτη, εξαιρετικά! Κινούνται σκοτεινές δυνάμεις, όχι απλώς να σε βλάψουν, αλλά ίσως, να σε ...!!».

Σε λίγες ημέρες με κάλεσαν στον Ερυθρό Σταυρό Βουλγαρίας. Εκεί η υποδιευθύντρια —η Οκνιάνοβα — ζήτησε να σκεφθούμε «φιλικά», πώς θα λύσουμε «πρακτικά» τα ζητήματα. Και στο τέλος με παρεκάλεσε με κάποια φιλοφροσύνη, να λύσουμε όλα τα ζητήματα εκεί και να μη γράψω στο κόμμα (στο Κομμουνιστικό κόμμα της Ελλάδος) τίποτε!

Έκανα το «λάθος», όμως, να εκθέσω στο Κομμουνιστικό κόμμα της Ελλάδος την κατάσταση. Αποτέλεσμα ήταν ότι ναι μεν ελήφθησαν σοβαρά μέτρα δια την κατάσταση των παιδιών, ελήφθησαν, όμως, απ' τους Βουλγάρους και μέτρα εναντίον μου! Με έκλεισαν οι Έλληνες καθ' υπόδειξιν των Βουλγάρων δύο μήνες σε στρατόπεδο και μου παρουσίασαν ένα πρακτικό, όπου με κατηγορούσαν ότι είμαι βάρβαρος, ανήθικος, και ότι εξέθεσα τους φίλους των!

Το πρακτικό αυτό έσπευσα και το υπέγραψα κι εγώ! Εκείνοι υπέγραψαν την τιμωρία μου —έκπτωσι βαθμού, μετάθεσι από την Βουλγαρία και διαγραφή! Αλλά εγώ, ακριβώς τότε που εκείνοι υπέγραφαν την «καταδίκη» μου, υπέγραφα την σωτηριάν μου απ' την κόλασι όπου είχα πέσει! Στο στρατόπεδο που έμεινα, είχαν βάλει κατασκόπους να με παρακολουθούν, και το κατάλαβα καλά, αλλά μου το είπαν και φίλοι μου ότι φροντίζανε να με τραβήξουνε σε καμιά άκρη και εκεί... κατά το συνηθισμένο και προσφιλές δικαιολογητικό: «... εφονεύθη καθ' ον χρόνον επιχειρούσε να αποδράση στην Γιουγκοσλαβία»... Τελικά με απελευθέρωσαν κατόπιν επεμβάσεως μέλους του Πολ. Γραφ. του Κ.Κ.Ε. και με μετέθεσαν στην Ρουμανία σε αρκετά εμπιστευτική θέση του κόμματος (στατιστική υπηρεσία).

Παιδοπόλεις στην Ουγγαρία.

Κατά τις πληροφορίες μου και η Τσεχοσλοβακία και η Ουγγαρία έφεραν αντιρρήσεις όταν η κόμινφορμ τους επρότεινε να δεχθούν και να εκπαιδεύσουν Ελληνόπουλα. Και μόνον όταν παρήγγειλε η Μόσχα εδέχθησαν χωρίς να βγάλουν τσιμουδιά, να δεχθούν όσους θα κανόνιζε το γραφείο της Κόμινφορμ. Και έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι οι πληροφορίες αυτές είναι αληθινές, απ' το γεγονός ότι αργότερα όλα τα Ελληνόπουλα στην Ουγγαρία έκαναν γράμμα προς τον Στάλιν, και τον ευχαριστούσαν διότι «ενδιεφέρθη και τα έσωσε από τα νύχια του μοναρχοφασισμού»

Αλλά και η ίδια η «φροντίδα» των Ούγγρων δια τα παιδιά, έδειχνε ότι έβγαινε

από κάποιον καταναγκασμό και όχι από αγάπη «συντροφική»

Δια αρκετόν καιρό είχαν τοποθετηθή —μάλλον είχαν πεταχθή— σε κτίρια εγκαταλελειμμένα προ πολλού, όπου τα έδερνε το κρύο και η υγρασία. Αργότερα μετέφεραν μερικά παιδιά σε πολίχνες γύρω από την Λίμνη Μπαλατόν και κάπως βελτιώθηκε η στέγασίς τους.

Από άποψη διατροφής, τα παιδιά όλα τα χρόνια που ευρίσκοντο σε παιδικούς σταθμούς και μέχρι την ενηλικίωσί τους ετρέφοντο μετριώτατα. Και εμείς, στους οποίους έφθαναν τα παράπονα των παιδιών, είχαμε τη γνώμη, ότι έκλεβε το συσσίτιό τους το Ουγγαρέζικο προσωπικό. Το αληθές είναι, δια να μην αδικούμε τους ανθρώπους, ότι η πίστωση δια την διατροφή τους ήταν πολύ μικρή

Ούτε η υγεία των παιδιών ήταν σε ευχάριστο σημείο, διότι η νοσηρότης ήταν πάντοτε μεγάλη. Η οφθαλμία εμάστιζε τους παιδικούς σταθμούς σχεδόν όλα τα χρόνια της υπάρξεώς τους (σχεδόν 10 χρόνια).

Δεν θέλω να υποστηρίξω απόλυτα ότι η Ουγγαρία βαρύνεται με την εξαφάνισι ενός παιδιού, το οποίον δεν έφθασε εκεί. Από πληροφορίες που συνέλεξα από διάφορες γυναίκες συνοδούς των παιδιών στα τραίνα, ένα παιδί νεαράς ηλικίας εξηφανίσθη κατά την διαδρομή από Γιουγκοσλαβία προς Ουγγαρία. Ελληνίδες γυναίκες, είπαν ότι άκουσαν, ότι δήθεν ένα παιδί αρρώστησε και εγκατελήφθη στον Ερυθρό Σταυρό Βελιγραδίου κατά την διέλευσι του τραίνου. Αργότερα ο Ερυθρός Σταυρός Βελιγραδίου, από τον οποίο ζητήσαμε πληροφορίες, δεν ήξερε τίποτε. Έτσι μου έμειναν ερωτηματικά αν έμεινε το παιδί στη Γιουγκοσλαβία και δεν ανακαλύψαμε τα ίχνη του ή πέθανε στο τραίνο και το πετάξανε!

Στην Ουγγαρία ιδρύθησαν παιδοπόλεις μέσα στην Βουδαπέστη και είχαν την φιλοδοξίαν, Έλληνες και Ούγγροι, να τις κάνουν «πρότυπες». Στη μία έδωσαν το όνομα του αρχηγού του Κ.Κ.Ε. «Σχολή Ζαχαριάδη». Η άλλη όπου συγκέντρωσαν τα παιδιά που μπορούσαν να εργασθούν, ωνομάσθηκε σχολή «Παπαρρήγας». Τίποτε το ιδιαίτερο δεν παρουσίαζαν οι σχολές αυτές, από άποψι τουλάχιστον βελτιώσεως των όρων ζωής των παιδιών. Η δεύτερη μάλιστα διά την οποία θα μιλήσουμε ιδιαίτερα, έγινε «πρότυπη» σε εγκατάλειψι από μέρους των Ούγγρων και Ελλήνων, αλλά και πρότυπη πραγματικά σε ηρωισμούς των παιδιών.

Σχολή «Παπαρρήγας»

Σ' ένα κτίριο σε κάποιον απόμερο δρόμο της Βουδαπέστης, που άλλοτε ήταν ξενοδοχείο, συγκεντρώθησαν περί τα 250-300 παιδιά, ηλικίας 14 έως 16 χρονών. Από τα παιδιά αυτά μερικά προωρίζοντο να σταλούν στην Ελλάδα. Αλλά, όταν διελύθη το στρατόπεδο «Φάτσανος» όπου εξεπαιδεύοντο στρατιωτικά, επανήλθαν στην σχολή. Μάλιστα μερικά απ' αυτά είχαν αρνηθεί να λάβουν μέρος στην «αποστολή» και τα είχαν επισημάνει ως δειλά και ύποπτα. Η σχολή αυτή ονομάσθη και σχολή «εργαζομένων» διότι έρριξαν στην δουλειά, μέσα σε εργοστάσια βαρειάς βιομηχανίας, όλα τα παιδιά. Και τα παιδιά δούλευαν όλη την ημέρα και το βράδυ επί 4-5 ή και περισσότερες ώρες μέχρι τα μεσάνυχτα, τα είχαν κατατσακίσει με τα πολιτικά μαθήματα, ώστε έγιναν ελεεινά από την κούρασι, την αγρυπνία και τις καταθλιπτικές συνθήκες της δουλειάς. Μέσα στο σταθμό αυτό έμεινα και εγώ αρκετό χρονικό διάστημα και εγνώρισα τις άθλιες συνθήκες διαβιώσεως των παιδιών. Είχαν εγερτήριο στις 5 το πρωί ως που να

σηκωθούν, να πλυθούν, να ντυθούνε και να πάρουν το ρόφημά τους έφθανε η ώρα 6.30! Έπειτα τα ανέβαζαν σε αυτοκίνητα και τα μετέφεραν έξω από την Βουδαπέστη σε εργοστάσια βαρειάς βιομηχανίας. Αρχιζαν τη δουλειά στις 8 το πρωί και συνέχιζαν, χωρίς διακοπή το μεσημέρι, ως τις 5 το απόγευμα Έτσι καταντούσε να φθάνουν στον κοιτώνα τους στις 5.30' έως στις 6 το βράδυ. Δεν προλάβαιναν να φάνε και τα άρπαζαν οι «καθηγηταί». Άλλοτε Έλληνες, άλλοτε Σλάβοι! Και χάρις στις «διδασκαλίες» των σοφών παιδαγωγών, ποτέ τα παιδιά δεν κοιμήθηκαν προ της 12ης νυκτερινής. Πώς να μη γίνουν λοιπόν ελεεινά και τρισάθλια!

Τον «πρώτυπον» αυτό σταθμόν ετίμησαν με την παρουσία τους και «εξοχότητες» του Κ.Κ.Ε. (Γκρόζος, Ζαχαριάδου, Αύρα Παρτσαλίδου, Ιωαννίδου, Βουρνά και όλη η ηγεσία του ΚΚΕ, όσοι πέρασαν από την Βουδαπέστη, άλλος λίγο, άλλος πολύ, άφισαν κάτι από τη «σοφία» τους, σαν «υποθήκη» δια την μελλοντική αποστολή των παιδιών). Την παιδόπολι επεσκέφθη και αντιπροσωπεία του πρώτου Φεστιβάλ της Νεότητας, που έγινε στη Βουδαπέστη το Μάιο-Ιούνιο του 1949. Επίσης την επεσκέφθη και αντιπροσωπεία από το Β' παγκόσμιο συνέδριο των γυναικών, που έγινε στις αρχές Δεκεμβρίου του 1948.

Όμως, στα παιδιά εδημιουργήθη δυσμενής ψυχική κατάσταση. Οι βαρείς όροι δουλειάς σε εργοστάσια βαρειάς βιομηχανίας, η καταθλιπτική ψυχολογική πίεσις που υφίσταντο από τους «καθοδηγητάς» με τις σοφίες τους, οι προσβολές που υπέστησαν μερικά που ήθελαν να τα στείλουν στο μέτωπο, και κείνα δυσανασχετούσαν οπότε τα χαρακτήριζαν δειλά —αλλά και η συμπάθεια που ανέπτυξαν προς τους Ούγγρους εργαζομένους, με τους οποίους «ψηφόντουσαν στο ίδιο καμίνι» και από τους οποίους «εδιδάχθησαν» πολύ περισσότερα παρ' ότι από τους Έλληνες καθοδηγητές τους— όλα αυτά εγέννησαν την αντιπάθειαν των παιδιών προς εκείνους που ήσαν υπεύθυνοι δια την κατάντια τους, και τους εδημιούργησαν ένα πνεύμα αντιστάσεως Τα αισθήματα αυτά εξεδηλώθησαν εκ μέρους των παιδιών κατ' αρχήν με διαμαρτυρίες τις οποίες εχαρακτήρισεν η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. ως στάσις. Έφθασε δε στη θλιβερή κατάντια ο ίδιος ο Ζαχαριάδης να επεμβή και με μια αισχρή επιστολή που τους έστειλε τα αποκαλούσε «αλήτες»!

Δεύτερη φορά έκαναν ταραχές τα παιδιά μετά την καθαίρεσι του Ζαχαριάδη. Τότε, είχαν την αφέλεια να πιστέψουν εκείνο που πίστεψαν και πολλοί άλλοι. Δηλαδή ότι με την πτώσι του Ζαχαριάδη, θα επήρχετο κάποια μεταβολή, ενώ δεν ήταν τίποτε άλλο παρά τα ρούχα του Μανωλιού που άλλαζαν όψι.

Αλλά την τρίτην φορά τα παιδιά έδειξαν ηρωισμό. Έλαβαν μέρος στην επανάστασι των Ούγγρων κατά των Ρώσων. Έμειναν τότε στον ίδιο θλιβερό σταθμό «Παπαρρήγας». Ένας Ούγγρος επαναστάτης εμφανίσθηκε στην αίθουσά τους και ζήτησε από τα παιδιά βοήθεια, δια την αποτίναξι των δυνάμεων της βίας. Πελιδνός και γεμάτος πονηριά ο καθοδηγητής των παιδιών προσεπάθησε να ισχυρισθή ότι, η «ιδιόρρυθμη θέσις των Ελλήνων» τους επέβαλε να μην ακολουθήσουν Αλλά όταν έφυγε ο Ούγγρος, πολλά παιδιά, τα πιο ψύχραιμα, εκείνα που τα χείλη τους είχαν ψηθη από την αγανάκτησι, πήδησαν από τα παράθυρα και βρήκαν τη θέσι τους δίπλα στους Ούγγρους επαναστάτες.

Κατ

ελλειπής πρόταση σελίδα 190

η τύχη που βρήκε τους Ούγγρους επαναστάτες βρήκε και τα παιδιά. Άλλα έφυγαν

μαζί με τους Ούγγρους και άλλα πιάστηκαν και κλείστηκαν φυλακή απ' τον Καντάρ.

Το χρέος της ελευθέρως ανθρωπότητας προς τους δούλους της Ουγγαρίας είναι και χρέος προς τα παιδιά αυτά, που κλείστηκαν στις φυλακές!

Επαναπατρισμός.

Είναι γεγονός ότι μόνον η Γιουγκοσλαβία εσεβάσθη τας αποφάσεις της Γενικής συνελεύσεως του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών και επέστρεψεν εις την Ελλάδα έναν αριθμό παιδιών εκ των χιλιάδων αίτινες ευρέθησαν εις την χώραν της εν αντιθέσει προς όλας τας χώρας του Παραπετάσματος αι οποίαι αντιτάσσουσai εγκληματικήν άρνησιν, δεν επέστρεψαν Ούτε Εν.

Ούτω η Γιουγκοσλαβία επέστρεψεν ομαδικώς παιδιά κατά τα εξής χρονικά διαστήματα:

Την	25.11.19	επέστρεψε	21	παιδιά
	50			
»	14.3.195	»	54	»
	1			
»	21.5.195	»	214	»
	1			
»	28.11.19	»	96	»
	51			
»	14.3.195	»	84	»
	2			
»	2.10.195	»	79	»
	2			
»	27.4.195	»	40	»
	3			
»	10.3.195	»	46	»
	4			
			634	»

Επίσης επέστρεψαν περί τα 50 παιδιά, είτε με κανονικά διαβατήρια είτε διότι είχαν αποδράσει εκ Γιουγκοσλαβίας. Τόσον η παράδοσις των παιδιών εκ μέρους των Γιουγκοσλαβικών, όσον και η παραλαβή εκ μέρους των Ελληνικών εγένετο εις τα Γιουγκοσλαβικά σύνορα.

Αξίζει να μνημονευθή ότι κατά την παραλαβήν των παιδιών παρίσταντο ειδικώς απεσταλμένοι υπό του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, οι κ. De Meyer και Lambert οίτινες και μετά αντιπροσώπου του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού απετέλουν τας επιτροπάς παραλαβής των παιδιών, πράγμα το οποίον δεικνύει την σημασίαν την οποίαν απέδιδον εις το έργον του επαναπατρισμού τα ανώτατα παγκόσμια σώματα και τον βαθμόν της εκδηλώσεως αισθημάτων προς το πληγέν έθνος μας.

Δραματικάί σκηναί εξειλίχθησαν κατά την παραλαβήν των παιδιών, όταν οι αναμένοντες γονείς αντίκρυζαν τα παιδιά των. Τα παιδιά έτρεχον και έπιπτον εις τας αγκάλας των γονέων. Αι μητέρες ενηγκαλίζοντο τα τέκνα των,

επαναβλέπουν ταύτα ύστερα από ένα δραματικό χωρισμό. Το δράμα δε απεκορυφώθη όταν τα παιδιά, ενθυμούμενα την πατρίδα των έπιπτον και φιλούσαν το πάτριον έδαφος!

Δεν γνωρίζω επακριβώς, διότι ήμην εις το Παραπέτασμα, ποία ήσαν τα ελαττήρια τα οποία ωδήγησαν την Ελληνικήν Κυβέρνησιν του 1954 και ήνοιξε τας πύλας της Ελλάδος δια να εισέλθουν μερικάί χιλιάδες εκ των καταφυγόντων εις το Παραπέτασμα. Ασφαλώς είναι μία μεγαλοψυχία της πατρίδος δια να περιλάβη πάλιν εις την αγκάλην της τα τέκνα της εκείνα τουλάχιστον που ανηρπάγησαν από τον τυφώνα του Κομμουνισμού και ωδηγήθησαν με την βίαν εις το παραπέτασμα.

Γνωρίζω όμως επακριβώς το κλίμα το οποίον επικρατούσε μεταξύ των προσφύγων εις το παραπέτασμα όπου άλλωστε ευρισκόμεν.

Ήτο εποχή κατά την οποίαν εις το παραπέτασμα μεταξύ των γονέων και των γερόντων, ακόμη και νέων επικρατούσε ένας αναβρασμός εναντίον της ηγεσίας του ΚΚΕ, διότι κατέστρεψε τον πληθυσμόν αυτόν, διότι εσκορπίσε το πένθος εκ των μεγάλων απωλειών κατά τον πόλεμον, διότι κατέστρεψε τας περιουσίας του, αλλά το χειρότερον διότι τον ωδήγησεν εις την αιχμαλωσίαν. Κατά τίποτε δεν διέφερε η ζωή των προσφύγων από την ζωήν ενός αιχμαλώτου.

Και παρετηρείτο το φαινόμενον να εκπέμπωνται κατάραι κατά των υπευθύνων της καταστροφής των, το δε ΚΚΕ να ερμηνεύη τας εκδηλώσεις του πληθυσμού και την νοσταλγίαν δια τον επαναπατρισμόν του, ως εκδήλωσιν «φασιστικήν»! «φασίστας της Μουργκάνας» αποκαλούσαν τον πληθυσμό της περιφερείας Μουργκάνας της Ηπείρου, ο οποίος εσύρθη εις το Παραπέτασμα δια της βίας!

Δεν είναι υπερβολή ούτε παραμύθι, το ότι μέλος του πολιτικού γραφείου του ΚΚΕ εισήλθεν εις το δωμάτιον μιας γραίας Ελληνίδας εις την Ρουμανίαν, δια να την καταπραύνη από την οργήν και να την «καθοδηγήση» και η γραία, τον πέταξε έξω με την σκούπαν! Ενώ η Ελλάς άνοιγε εν τη μεγαλοψυχία της τας πύλας δια να ξαναδεχθή τα παιδιά της, το ΚΚΕ βυσοδομούσε εναντίον της αποφάσεως ταύτης: «Με τέχνην διοχέτευσεν εις τον προσφυγικόν κόσμον, ότι εις την Ελλάδα υποβάλλονται εις φυλακίσεις και βασάνους οι επιστρέφοντες και ότι οποιοσδήποτε επιστρέφει εις την Ελλάδα χωρίς την συγκατάθεσιν του ΚΚΕ κατέχεται από αισθήματα προδοσίας και σαν προδότης πρέπει να αντιμετωπισθή».

Ευρισκόμεν εις μίαν γενικήν συνέλευσιν προσφύγων εις την Κραϊόβαν της Ρουμανίας. Αντικείμενον και σκοπός της συνελεύσεως ταύτης ήτο, η αντιμετώπισις της δημιουργηθείσης καταστάσεως, ύστερα από την απόφασιν της Ελληνικής Κυβερνήσεως να δεχθή τους εκδηλούντας την επιθυμίαν των να επιστρέψουν εις την Πατρίδα τους. Ευνόητον ότι την συνέλευσιν ταύτην προκάλεσε το ΚΚΕ δια να διοχετεύση την γραμμήν του «πας επιστρέφων χωρίς την συγκατάθεσιν του κόμματος προδότης». Φόβος και τρόμος είχε καταλάβει τον πληθυσμόν. Κανείς δεν τολμούσε να μιλήση! Τρέμνοντες μερικοί γέροι, εψέλλιζον, ότι θα πρέπει το κόμμα να μην τους εμποδίση, αλλά «να τους επιτρέψη να γυρίσουν εις την πατρίδα τους να πεθάνουν εις το πάτριον έδαφος!» Και μέσα εις τον γενικόν τρόπον ηγέρθη ένα ανθρωπόμορφον τέρας, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος —λέγεται Βασβανάς — ο οποίος είπε: «Θα πρέπει να προσέξωμεν μήπως ανάμεσά μας εδώ εις την συνέλευσιν υπάρχη κανείς πράκτωρ του φασισμού και καλλιεργεί την ιδέαν του επαναπατρισμού»!!! Κόκκαλο τα στόματα του κοσμάκη!...

Αλλά το ΚΚΕ ήθελε να «ξεφορτωθή από μερικούς φασίστες», μερικούς γέροντες και γριές και μερικά άλλα «βάσανα» —όπως αποκαλούσε μερικές γυναίκες οι οποίες ζητούσαν να επανέλθουν εις τους άνδρες τους— και «την ανάγκην φιλοτιμίας ποιούμενον», άφισε, επέτρεψε και επανήλθον εις την Ελλάδα μερικάί χιλιάδες προσφύγων με τα τέκνα τους.

Την επιστροφήν ταύτην το ΚΚΕ την εδικαιολόγησεν εις τον πληθυσμόν, ως εξής: «Κατά την υποχώρησίν μας εκ της Ελλάδος κατά λάθος(!) παρυσύραμεν και μερικούς γέροντες οι οποίοι πρέπει να ξαναζήσουν τις τελευταίες ημέρες της ζωής των εις την Πατρίδα» Από αυτούς, δεν ήλπιζε να εισπράττη το ΚΚΕ χειροκροτήματα. Ούτε για «σοσιαλιστική» δουλειά ήσαν ικανοί! Ούτε και για «σχολές», κατάλληλοι!

Μεταξύ των «προσφύγων» οι οποίοι επανεπατρίσθησαν το 1954, ύστερα από απόφασι της Ελληνικής Κυβερνήσεως, επανεπατρίσθη και ο κάτωθι αριθμός παιδιών:

Εκ της Ουγγαρίας 520, εκ της Ρουμανίας 611, εκ της Τσεχοσλοβακίας 296 και εκ της Βουλγαρίας μόνον 6!!

Ο ίδιος ενθουσιασμός αι ίδιαι συγκινήσεις των επαναπατριζομένων και του πληθυσμού κατά την αποβίβασίν των εις την μητέρα Ελλάδα.

Άλλοι εξητωκραύγαζαν υπέρ του έθνους, άλλοι έψαλλον τον εθνικόν ύμνον και άλλοι φιλούσαν το Πάτριον έδαφος!

ΜΕΡΟΣ Α'
Η ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Γενικά

Αν και τα τραγικά γεγονότα και οι αναστατώσεις του συμμοριτοπολέμου προεκάλεσαν μεγάλο κλονισμό και διαταραχές στις θρησκευτικές εκδηλώσεις τους, εντούτοις τα παιδιά φεύγοντας από την Ελλάδα έπερναν μαζί τους τις ωραιότερες αναμνήσεις από τη θρησκεία τους. Σε πολλές περιπτώσεις, τα μεγάλα παιδιά και ιδιαίτερα το προσωπικό που τα συνώδευε, δεν απέφευγαν να κάνουν το σημείον του Σταυρού και την προσευχή τους, όταν απεχωρίζοντο την πατρίδα τους ξεκινώντας δια το άγνωστον! Και αργότερα όταν βρέθηκαν στο Παραπέτασμα, όπου δεν επικρατεί παντού η Ορθοδοξία εξεδήλωσαν σε πολλές περιπτώσεις την επιθυμία να συνδεθούν με την θρησκεία, μολονότι έβλεπαν ότι υπήρχαν διαφορές, εν συγκρίσει με τις Ελληνικές θρησκευτικές παραδόσεις και εκδηλώσεις.

Το Κ.Κ.Ε., όμως, με τα όργανά του που είχε στο παιδομάζωμα, αλλά και τα κομμουνιστικά κόμματα των χωρών του Παραπετάσματος κατέβαλαν σοβαρές, συστηματικές και μεθοδικές προσπάθειες δια να ξεριζώσουν απ' τις ψυχές των παιδιών κάθε ανάμνησι της Χριστιανικής Θρησκείας και να τους ενσταλάξουν το δηλητήριο του Μαρξισμού. Η αντιθρησκευτική διαπαιδαγώγησις άρχισε απ' τις πρώτες ημέρες που μπήκαν τα παιδιά στο Παραπέτασμα.

Κάθε επιθυμία δια εκκλησιασμόν έσβησε, και αν τολμούσε κανείς να πάη στην εκκλησία πήγαινε υπό τα μειδιάματα των κουκουεδών. Στις ψυχές των παιδιών κυριάρχησε σιγά-σιγά η αντίληψις της Μαρξιστικής Θρησκείας, δημιουργήθηκε η περιφρόνησις και καλλιεργήθηκε η αποστροφή δια κάθε ιερό και όσιο και ταυτοχρόνως αναπτύχθηκε η λατρεία προς κάθε τι που σχετίζεται με τον Μαρξισμό.

Έτσι στα μεγάλα παιδιά και στο προσωπικό, εκλείπει ο πρώτος πόθος, τον διεδέχθησαν οι επιφυλάξεις δια την θρησκεία, επακολούθησε ο φόβος «γιατί τάσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά...» Και τελικά τα ξέχασαν όλα! Δεν τους συγκινούν τώρα ούτε καμπάνες, ούτε εκκλησίες, ούτε παπάδες! Τα μικρά παιδιά, μάλιστα, που δεν θυμούνται τίποτα και έχουν διδαχθή την «καινούργια θρησκεία», μπορεί και να θεωρούν ενόχλησι τις καμπάνες και μαύρη αντίδρασι και δεισιδαιμονία τα ράσα.

Στο κεφάλαιο αυτό θα αναφέρουμε μερικά περιστατικά, που δείχνουν πόσο βαθειά ήταν ριζωμένη η θρησκευτική πίστις στα παιδιά και στο προσωπικό του παιδομαζώματος και πώς ξεριζώνεται η χριστιανική θρησκεία από τους κομμουνιστάς και στη θέσι της καλλιεργείται ο Μαρξισμός.

Στην Βουλγαρία βρήκαν ως «κατάλληλο» μέρος δια να κάμουν παιδόπολι ένα Μοναστήρι στο Ζέμες. Ποιος ξέρει ποια ήταν η τύχη των καλογήρων δια να βρεθή το μοναστήρι αυτό χωρίς θρησκευτικό προσωπικό. Εκεί, λοιπόν, στα κελιά τοποθετήθηκαν παιδιά και οι ειδικές σάλες, τα «προσκυνητήρια», των καλογήρων έγιναν πλυσταριά και αποχωρητήρια! Και στα παιδιά δίδασκαν, ότι «εδώ που λάμπουν σήμερα όλα, βασίλευε άλλοτε ο σκοταδισμός των καλογήρων!...»

Από την Παιδόπολι του μοναστηριού αυτού πέρασαν χιλιάδες παιδιά, το σύνολο των παιδιών του παιζομαζώματος που ήταν στην Βουλγαρία. Αφίνω, ότι όσα περνούσαν απ' τη Σόφια, έβλεπαν και εκκλησίες καμμένες, σημεία «σεβασμού» των Βουλγάρων προς τη θρησκεία.

Στην Ρουμανία, πολύ κοντά στην παιδόπολι «Κολλιμανέστι» υπήρχε Μοναστήρι και εκκλησίες. Παιδιά και προσωπικό ζητούσαν να πάνε στην Εκκλησία μόνον και μόνον δια να κάνουν το σημείον του σταυρού. Μ' εκάλεσε ο ηγούμενος της μονής όταν πέρασα από την παιδόπολι και μου έκανε τα εξής παράπονα: «...Είναι λυπηρόν, κύριε, να υπάρχουν εδώ κοντά μας 1000 Ελληνόπουλα, παιδιά χριστιανών, και να μην τους επιτρέπετε να έρχονται εις την εκκλησίαν και να κάνουν την προσευχή τους! Θα ξεχάσουν το σημείον του Σταυρού αυτά τα παιδιά..» και οι εκκλησίες αυτές ήσαν ορθόδοξες.

Έκανα εισήγησι να επιτρέπεται ο εκκλησιασμός εφ' όσον ήταν έκδηλη η επιθυμία των παιδιών και του προσωπικού, αλλά το κόμμα βρήκε ασυμβίβαστη την επαφή των Ελληνοπαίδων «παιδιών λαϊκών αγωνιστών» με την θρησκεία. Και έτσι απηγορεύθη η μετάβασις σε εκκλησίες.

Στην Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, εκκαλιεργείτο το μίσος και η συκοφαντία προς την καθολική εκκλησία. «Κέντρα φοβερά της κατασκοπείας» και «μαύρος τόπος αντιδράσεως» εδίδασκαν στα παιδιά ότι είναι οι ναοί.

Στην Βουδαπέστη υπήρχε μία ορθόδοξος εκκλησία. Όταν οι Έλληνες την ανακάλυψαν δεν τολμούσαν να πάνε. Ούτε να πλησιάζουν μπορούσαν δια να μη χαρακτηρισθούν «μαύροι» και «ύποπτοι» από τους «ομοεθνείς» κομμουνιστάς. Και αν τολμούσε κανείς να πάη να εκκλησιασθή πήγαινε με κτυποκάρδι, σαν εκείνο που κυριαρχούσε στους πρώτους χριστιανούς την εποχή των διωγμών, όπου η λατρεία γινότανε στις κατακόμβες!

Στις χώρες όπου υπάρχει η καθολική εκκλησία τεχνηέντως έρριχναν το δηλητήριο στα παιδιά, ότι οι εκκλησίες αυτές είναι αντίχριστες! «Δεν πιστεύουν ούτε σε Χριστό ούτε σε τίποτα —έλεγαν— και οι παπάδες τους, είναι διεφθαρμένοι».

Παρ' όλον όμως το «κήρυγμα» της καθοδηγήσεως άρχισε ο κόσμος να καταλαβαίνει ότι ναι μεν υπάρχουν διαφορές, όμως ένας είναι και εκεί ο θεός, ένας και ο Χριστός, και σε δύσκολες στιγμές ο κόσμος ζητούσε παπά κι εκκλησία! Μου έτυχαν τα εξής δύο περιστατικά:

Περιώδευα την περιφέρεια Οστράβας της Τσεχοσλοβακίας: Υπήρχαν στην περιφέρεια αυτή 5 ή 6 παιδοπόλεις με Ελληνόπουλα. Στη μία βρήκα μια γυναίκα, της οποίας κατά σύμπτωσιν είχε πεθάνει τότε το παιδάκι. Την ημέρα του θανάτου, πήραν το νεκρό παιδάκι και το πήγαν στην πλησιέστερη πόλη διά κάτι διατυπώσεις και απ' εκεί επρόκειτο να το ενταφιάσουν, χωρίς, φυσικά, εκκλησιασμούς κλπ., πράγμα δια το οποίον ούτε ρώτησαν τη μάνα.

Η γυναίκα αυτή έβγαζε σπαρακτικές κραυγές και φώναζε: «... θα σε πετάξουν, παιδί μου, στο χώμα σαν σκυλί». Μόλις είχε αποχωρισθή το αυτοκίνητο με το νεκρό, όταν έφθασα στο σταθμό Τα κλάματα της γυναίκας μετεβλήθησαν σε οργή εναντίον μου «Δεν είμαστε σκυλιά, να μας πετάξετε στο λάκκο» μου λέει! Και αφού έμαθα πως έχει η υπόθεσις, μεσολάβησα και έγινε η κηδεία, όπως ήθελε «η χριστιανή».

Τον Νοέμβριο του 1948 βρισκόμουν στην Παιδόπολι Λόντεκ της Πολωνίας. Κατά άτυχη σύμπτωση πολύ κοντά μας ένα αυτοκίνητο παρέσυρε ένα παιδάκι 10 ετών και το σκότωσε. Το παιδάκι αυτό λεγόταν Αντώνης Λίτσος και είχε μαζί του την θεία του Ιωάννα Λίτσου από το χωριό Παύλος Μελας Μακεδονίας. Αφού το κλάψαμε όλοι μας, το πήραν οι Πολωνικές αρχές δια την εξακρίβωσιν των αιτίων του θανάτου του και κατόπιν δια το κεκανονισμένον νεκροταφείον κλπ. Έτυχε να είμαι μόνος και να χειρίζομαι τα περισσότερα διοικητικά ζητήματα σύμφωνα με τις επιθυμίες μας. Προς τούτο ειδοποίησα τη θεία του νεκρού και το άλλο προσωπικό της Παιδοπόλεως. Όλοι με μια φωνή μου ζητούσαν, αφού πάω να παρακολουθήσω τις ανακρίσεις «να γυρίσω με τον νεκρό και να κάνωμε την κηδεία του χριστιανικώς. «Δεν μας ενδιαφέρει» είπαν «αν λέγεται η θρησκεία εδώ Καθολική, ένας είναι ο Χριστός» Έτσι η κηδεία έγινε όπως ήθελαν «οι χριστιανές» κατά παράβασιν του Νόμου της καθοδηγήσεώς μας!!

Αντιθρησκευτική διαπαιδαγώγησις και διδασκαλία.

Σταθερά και μεθοδικά αρχίζει στα παιδιά και η αντιχριστιανική διαπαιδαγώγηση από την νηπιακήν ηλικία. Το εικόνισμα που ήταν κρεμασμένο στο σπίτι το αντικαθιστά η φωτογραφία του Μαρξ ή του Ζαχαριάδη. Το μικρό δεν διδάσκεται το σημείο του Σταυρού, αλλά να σηκώνει την γροθιά. Και εκεί που άλλοτε έλεγε: «Παναγίτσα μου φύλαγε τη Μάνα μου και τον Πατέρα μου...», τώρα, με υψωμένη τη γροθιά λέει: «Για τη λευτεριά με το Μάρκο και το Ζαχαριάδη, εμπρός. Θάνατος στο φασισμό, λευτεριά στο λαό». Ο Άη-Βασίλης γίνεται στόχος, αντιθρησκευτικής προπαγάνδας. Εδώ δεν υπάρχει ο καλός Άη-Βασίλης, ο φίλος των παιδιών, με τα δώρα, αλλά εκθειάζεται «η ξανθομαλλούσα μάγισσα με το κόκκινο αστέρι που κατεβαίνει από το Βορρά να σώση την κόρη» (η Ρωσία να ξεσκλαβώση(!) την Ελλάδα...) Αλλού παρουσιάζουν κάποιο γέρο, τον γέρο-«Τζερίλα», να φέρνη τα δώρα στα παιδιά αλλά... και αυτός απ' το βορρά. Και στο σχολείο, από την πρώτη ακόμη τάξι, διδάσκονται ποίημα σαν και τούτο:

Τα δώρα της Πρωτοχρονιάς.

Τα παιγνίδια που θα φέρη
ο καινούργιος χρόνος
θα τα δώση στα παιδιά
πούχουνε χρυσή καρδιά

Μια κούκλα στη Μαρούλα,
ΤΟΥΦΕΚΑΚΙ στο Γιαννάκη
φουσαρμόνικα στον Τάκη
φουστανάκι στην Ξανθούλα

Αυτοκίνητα ΚΑΝΟΝΙΑ

θα τα δώση στην Αντώνη
και δυο φούσκιες σα μπαλόνια
για να παίζη να μαλώνη

Στους ΑΝΤΑΡΤΕΣ μας τη ΝΙΚΗ,
στα λαό τη ΛΕΥΤΕΡΙΑ,
να χαρή όλος ο κόσμος

να χαρούν και τα παιδιά

Από το αναγνωστικό Α' τάξεως, μέρος Β, σελίδα 7

Δεν υπάρχει χριστουγεννιάτικο δώρο, αλλά μόνο πρωτοχρονιάτικο. Αυτό διδάσκεται και συνοδεύεται με χίλιες δυο ιστορίες και παραμύθια. Να μια διδασκαλία που συνοδεύει, που εξηγεί το πρωτοχρονιάτικο δένδρο (αντιγράφουμε από μάθημα που γίνεται στην πρώτη τάξη του παιδομαζώματος, από το αναγνωστικό της πρώτης τάξεως (μέρος Β' σελίς 8) «Στη μέση της αίθουσας το πρωτοχρονιάτικο δέντρο —ένα μικρό πεύκο— στην κορυφή ένα μεγάλο κόκκινο αστέρι, χρυσές κλωστές και μερικά... δωρα! Στην άκρη στέκεται ένας εργάτης. Δίδεται ο λόγος στον εργάτη, ο οποίος λέγει: «Αγαπημένα παιδιά. Σα μεγαλώσετε κι εσείς να εργασήτε με αγάπη για την πατρίδα. Την πατρίδα μας σήμερα την κυβερνούν άνθρωποι απ' τον λαό. Αυτοί νοιάζονται για κείνους που δουλεύουν και για τα παιδιά τους. Ζήτω οι λαϊκές Δημοκρατίες» (και ακολουθεί το τραγούδι της Λαϊκής Δημοκρατίας)

Τα παιδιά κτυπούν παλαμάκια και φωνάζουν:

«Να ζήσουν οι Λαϊκές Δημοκρατίες! Να ζήσουν οι εργάτες! Ζήτω! Ζήτω» (Στο παραπάνω μάθημα, που διδάσκεται λίγο πριν από την πρωτοχρονιά, πατρίδα εννοούν τα παιδιά τη χώρα όπου ζουν, η οποία έχει Λαϊκή Δημοκρατία)

Στις μεγάλες τάξεις, που καταλαβαίνουν τα παιδιά καλύτερα, διδάσκονται, ότι η θρησκεία είναι «το όπιον» του λαού (έτσι λέει ο Μαρξισμός). Τους λένε ότι η θρησκεία δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα «συνονθύλευμα προλήψεων που τις εφεύρε η αστική τάξη διά να αποκοιμίσει το λαό και να κρατιέται στην εξουσία». Αλλού η ενδειξίς π.Χ. (προ Χριστού) ή μ.Χ. (μετά Χριστόν), επειδή αναγκάζονται να την μεταχειριστούν, εξηγείται στα παιδιά έτσι: «Τα χρόνια τα μετρούμε σήμερα, με βάσι μια συμβατική χρονολογία, που τη λέμε «Γέννησι του Χριστού», επειδή η χριστιανική θρησκεία παρουσίασε το μύθο, ότι τότε, τάχα γεννήθηκε ο Χριστός. Τα γεγονότα που έγιναν ύστερα από αυτή τη συμβατική χρονολογία τα λέμε «μετά Χριστόν». Και τα άλλα «προ Χριστού» (Σημειώσεις από το παιδαγωγικό βιβλίο του παιδομαζώματος σελ. 136).

Τις ημέρες του Πάσχα, που πάντα σχεδόν έρχονται λίγο πριν την Πρωτομαγιά, δεν γίνεται καθ' όλου λόγος περί Πασχαλόψωμου και «κόκκινα αυγά». Δυο τρεις μέρες, προ της Πρωτομαγιάς γίνονται πυρετώδεις προετοιμασίες δια να εορτασθή το «πάσχα» των εργατών, «η κόκκινη πρωτομαγιά». Κάνουν ειδικά ψωμιά, βάφουν και κόκκινα αυγά. Και στο σχολείο, στην πρώτη τάξη (που να φαντασθή κανείς τι γίνεται στις μεγάλες τάξεις) διδάσκεται το ποίημα:

Η Πρωτομαγιά.

Στην γιορτή της δουλειάς
Λαμπρός ήλιος προβάλλει
και τραγούδια χαράς
ο καθένας ψάλλει.

Με τους ήρωες της δουλειάς
στη γραμμή θα μπούμε
της νικήτριας εργατιάς

τις σημαίες κρατούμε

Και θα κράξουμε μαζί
μ' όλη τη φλόγα της καρδιάς μας
«Η Πρωτομαγιά να ζη,
η αυγή της Λευτεριάς μας».

απ' το βιβλίο της πρώτης τάξεως μέρος Β' σ. 63

Με αγωνία περιμένουν να έρθη η ημέρα δια να εορτάσουν καινούργιες εορτές που δημιουργήθηκαν από την θρησκεία του Μαρξισμού. Πρώτη και επισημότερη, η 7 Νοεμβρίου (επέτειος της Οκτωβριανής επανάστασεως). Σ' αυτήν εκτός από τις εκδηλώσεις γίνονται και πολλές διδασκαλίες. Τα παιδιά οδηγούνται σε εργοστάσια, όπου τους εξηγούνται οι ρόλοι των αρχηγών του κομμουνισμού. Αντιγράφουμε περικοπές από τέτοια μαθήματα, που διδάσκονται στο παιδομάζωμα:

Μία επίσκεψη στο εργοστάσιο.

«Τα παιδιά μπαίνουν στο εργοστάσιο. Ένας εργάτης οδηγεί τα παιδιά στην αίθουσα που γίνονται οι γιορτές. Είναι μια αίθουσα μεγάλη και όμορφη. Στους τοίχους είναι πολλές ζωγραφιές: Ο Καρλ Μαρξ, ο Έγκελς, ο Λένιν και ο Στάλιν.

—Αυτοί είναι οι μεγάλοι αγωνιστές για το καλό της εργατιάς, τους λέει ο εργάτης.

—Η διδασκαλία τους μας φωτίζει όλους, λέει η διδασκάλισσα τους...»

Εκ του αναγνωστικού της πρώτης τάξεως Μέρος Β'

Έτσι, με τέτοιες διδασκαλίες, δημιουργείται μια ψυχολογική προσδοκία στα παιδιά, για το πότε θάρη μια γιορτή (Κομμουνιστική, βέβαια). Κι οι εορτές προπαρασκευάζονται τόσο μεθοδικά, ώστε την Κομμουνιστική Πρωτομαγιά, την εορτή της Οκτωβριανής επανάστασεως και την εορτή της ημέρας που επεβλήθη ο κομμουνισμός στις χώρες του Παραπετάσματος, τα παιδιά τις περιμένουν, όπως περιμένουν τα παιδιά των ελευθέρων λαών τις μεγάλες γιορτές του Πάσχα και των Χριστουγέννων.

Το φοβερόν είναι, ότι, ενώ ξένα παιδιά, παιδιά των λαών του Παραπετάσματος, εξακολουθούν κάπου-κάπου να εκκλησιάζονται μαζί με τους γονείς των, όπου η Κομμουνισμός δεν έσβησε τις θρησκείες, τα Ελληνόπουλα ουδέποτε πήγαν σε εκκλησία, ούτε και ξαίρουν τα πιο πολλά τι σημαίνει εκκλησία ή θρησκεία! Ακόμη και εκείνα που είχαν τους γονείς τους εκεί, δια τον λόγον ότι και οι γονείς δεν πηγαίνουν ποτέ σε εκκλησία, δεν ξαίρουν τι λέγεται εκκλησία

Στους μεγάλους επικρατεί ο φόβος της «παρεξηγήσεως» απ' το κόμμα. Και όχι μόνον δεν τολμούν να κάνουν λόγο δια εκκλησίες, αλλά ούτε και σε κηδείες δικού τους ανθρώπου δεν πηγαίνουν, δια να μην αναγκασθούν να τηρήσουν τις θρησκευτικές εθιμοτυπίες και παρεξηγηθούν! Και κανείς δεν τολμάει να βάλη το ραδιόφωνο στον σταθμό των Αθηνών, όταν μεταδίδη την θεία λειτουργία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' ΞΕΝΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑΤΟΣ

Καινούρια καθήκοντα στην καινούρια ζωή.

Η νέα επιτροπή του παιδομαζώματος που αποτελέσθηκε από μεγάλες κομματικές προσωπικότητες (Κόκκαλης - Ζαχαριάδου - Βέτας - Κώτσεφ κ.λ.π.) δεν έκανε καμιά τροποποίηση στους σκοπούς του παιδομαζώματος όπως τους διέγραψε η προηγούμενη επιτροπή. Πρόσθεσε μάλιστα και νέα καθήκοντα, σύμφωνα με τις αποφάσεις του ΚΚΕ μετά την κατάρρευση. Τα νέα καθήκοντα περιλαμβάνονται στα συνθήματα: «Να κατακτήσουν τα παιδιά την Μαρξιστική τέχνη και επιστήμη, να αφομοιώσουν την πείρα απ' την ανοικοδόμησι του σοσιαλισμού στις χώρες του Παραπετάσματος, να καλλιεργηθή το πνεύμα του διεθνισμού και της προλεταριακής αλληλεγγύης, να γίνουν έτοιμα-άξια, να ανοικοδομήσουν και την Ελλάδα».

Με τα καινούργια αυτά καθήκοντα, ο Βέτας, περιήλθε τους παιδικούς σταθμούς δια «εξυγίανσιν του διδακτικού προσωπικού και εφαρμογήν των παραγγελιών του κόμματος.

Το παιδομάζωμα σύμφωνα με τις αποφάσεις του 1949 και του 1950 —αποφάσεις που απηχούσαν την αρχική γραμμή και τα σχέδια του Κ.Κ.— καθίσταται μία μελλοντική εφεδρεία του κόμματος με συγκεκριμένη αποστολή. Όλες οι προσπάθειες τείνουν να το μεταβάλουν σε μια στρατιά αρτίως κατηρτισμένη Μαρξιστικά, δια την ανοικοδόμησι του σοσιαλισμού στην Ελλάδα. Κάθε παιδί είτε επιστήμων γίνη, είτε τεχνίτης, είτε απλός εργάτης, είτε νοικοκυρά, πρέπει να γίνη πρώτα καλός κομμουνιστής ή κομμουνίστρια και να είναι έτοιμος να δράση με λόγια ή έργα, όπως το καλέση η ανάγκη τού κόμματος. Δεν έχει σημασία αν θα γίνουν ή όχι όλοι μέλη του Κ.Κ.Ε. Σημασία έχει, να σκέπτονται και να δρουν όλοι κομμουνιστικά.

Από τα πρώτα ακόμη χρόνια υποχρεώθηκαν τα περισσότερα ενήλικα παιδιά να δουλέψουν σε εργοστάσια, κάτω από πολύ σκληρές συνθήκες, δια να «ειδικευθούν». Είτε τελειώνουν, το δημοτικό σχολείο, είτε όχι οδηγούνται σε ξεχωριστά «σχολεία εργαζομένων». Όλη την ημέρα δουλεύουν και το βράδυ τα περιμένουν οι «καθοδηγηταί» να τα μορφώσουν πολιτικά. Τα παιδιά σχεδόν όλα που πέρασαν αυτά τα σχολεία—μαρτύρια, με αποτροπιασμό θα προφέρουν το όνομα «σταθμός εργαζομένων παιδιών» γιατί θα θυμούνται τη σκληρή ζωή, τις πιέσεις απ' τις συνεδριάσεις και τα μαθήματα των «σοφών καθοδηγητών», θα θυμούνται την πείνα και τα νοσοκομεία, όπου τα έστελναν λόγω της εξαντλήσεώς τους. Το κόμμα ήθελε με όλα τα μέσα να κάνει —τεχνίτες— πολιτικούς. Και σ' αυτό απέβλεπαν οι περισσότερες προσπάθειές του. Σε όλους τους σταθμούς εργαζομένων παιδιών, διωρίσθησαν ειδικοί διδάσκαλοι κατηρτισμένοι σε Μαρξιστικά σχολεία, δια να παρακολουθούν τη δουλειά και τη ζωή των παιδιών. Είχαν καταντήσει μάστιγα. Απ' τη μια μεριά αυτοί κι απ' την άλλη η Κομματική Επιτροπή του εργοστασίου επέζαν τα παιδιά να εφαρμόζουν «άμιλλα» στην εργασία που σήμαινε εξόντωσι, χωρίς καμιά απολαβή. Αρκετά παιδιά προερχόμενα από τέτοιες «τιμητικές» ομάδες πλήρωσαν την «άμιλλα» με τη ζωή τους, στα σανατόρια.

Το 1949 στο σταθμό εργαζομένων παιδιών «Παπαρήγας» της Βουδαπέστης επέζαν τα παιδιά με όλα τα μέσα της θλιβεράς «σοσιαλιστικής άμιλλας» να

βγάλουν έναν «σταχανωφικό» (πρωτεργάτη). Κάποιο παιδί, που κατηγορήθηκε δια λιποψυχίας στη στρατολογία που προηγήθηκε δια το μέτωπο της Ελλάδος (δεν ήθελε να πάη στην Ελλάδα και να πολεμήση σαν γενίτσαρος), το πίεσαν Έλληνες και ξένοι να δουλέψη πολύ, δια να ... αποπλύνη το «αίσχος» της λιποψυχίας και ανεκήρυξαν το παιδί αυτό σταχανωφικό—πρωτεργάτη. Έκαναν και επίσημη τελετή προς «τιμήν» του παιδιού, στην οποία προσεκλήθησαν και αρχές της Βουδαπέστης. Σκοπός της σκηνοθεσίας αυτής ήτο να βάλουν στο μυαλό των παιδιών, ότι «μεγάλες τιμές περιμένουν τα παιδιά εκείνα που αναδείχνονται άξια των υποθηκών του κόμματός των για δουλειά —πολύ δουλειά! για το κτίσιμο του σοσιαλισμού».

Εκτός απ' τις διάφορες στερήσεις, την πείνα, την πολύ δουλειά, τα ξενύχτια, τις συνεδριάσεις και τα Μαρξιστικά μαθήματα, τα παιδιά υπεβάλλοντο και σε μια ανήκουστη πειθαρχία, η οποία υπερέβαινε τα όρια και αυτής της στρατιωτικής πειθαρχίας. Με τις σφυρίχτρες να σηκώνωνται, να πλυνώνται και να ντύνονται σε λίγα λεπτά, να πηγαίνουν στη δουλειά με βήμα και τραγούδια (αλλού τραγούδια, αλλού βρισίδια και κλάματα απ' την τυραννία) και να εκπαιδεύονται με σάλπιγγες! Κρυφό καμάρι της κομματικής επιτροπής, ήτο «κάθε παρέλασις των παιδιών αυτών σε επίσημες κομμουνιστικές εορτές. «Παρελαύνουν» έλεγαν, «τα εργατικά Ελληνικά τάγματα»! (μόνο που έλειπε το ντουφέκι! και τα άλλα —στολή, μουσική— όλα τα είχαν).

Προσόντα παιδιών δια σπουδάς.

Τα κομμουνιστικά κόμματα των χωρών του Παραπετάσματος, κάθε φθινόπωρο και προτού αρχίσουν τα σχολικά ετη, έδιναν —και δίδουν ακόμη, διότι ακόμη εκπαιδεύονται παιδιά— σημειώματα στην Ελληνική κομμουνιστική επιτροπή. Με τα σημειώματα αυτά, κανονίζουν έναν αριθμό εισακτέων παιδιών του παιδομαζώματος σε διάφορα σχολεία επαγγελματικά, κατωτέρας, μέσης και ανωτέρας κατηγορίας. Με βάσι τα προνόμια αυτά, που παραχωρούνται απ' τους ξένους, οι κομματικές επιτροπές προετοιμάζουν τον αριθμό των παιδιών που θα ακολουθήσουν σχολεία ή επαγγέλματα. Είτε αγαπούν να ακολουθήσουν τα παιδιά το άλφα ή βήτα επάγγελμα είτε όχι, δεν ρωτιούνται. Οι επιτροπές του Κ.Κ.Ε προεξοφλούν την κλίσι του κάθε παιδιού. Είναι πολύ συχνές οι περιπτώσεις παιδιών που εγκατέλειψαν τα σχολεία στα μέσα των σπουδών, διότι δεν είχαν καμμία επίδοσι, εφ' όσον άλλοι προεξόφλησαν τον ζήλο και την κλίσι τους. Το θλιβερόν ήτο και είναι ακόμη, ότι πολλά παιδιά τελειώνουν υποχρεωτικώς σχολεία, αλλά αφού πάρουν τα «πτυχία» εγκαταλείπουν τα «επαγγέλματα» δια τα οποία τα προώρισαν και επιδίδονται σε άλλες εργασίες δια να λύσουν το πρόβλημα της ζωής τους.

Τόσον τα παιδιά που ακολουθούν σχολεία μέσης κατηγορίας, όσον και εκείνα τα ελάχιστα που πρόκειται να φοιτήσουν στα πανεπιστήμια (στην πλειονότητα σε θεωρητικές Μαρξιστικές επιστήμες) υπόκεινται σε σοβαρή κομματική δοκιμασία: Κανείς δεν πηγαίνει σε σχολείο, εάν δεν έχη έκθεσι απ' τον γραμματέα του κόμματος. Ο «βαθμός» του γραμματέα καθορίζει αν θα γίνη δεκτός ή όχι ο υποψήφιος μαθητής. Περιλαμβάνει λοιπόν το «σημείωμα» του γραμματέα: Την δράσιν του παιδιού στον παιδικό σταθμό ή στον σταθμό εργαζομένων (πειθαρχικός στη δουλειά, εξελίξιμος στην πολιτική διαπαιδαγώγησι πιστις στο κόμμα, προσέρχεται στις συνεδριάσεις, παίρνει δραστήριο μέρος στις «εθελοντικές» δουλειές κ.λ.π.).

Το «σημείωμα» του γραμματέα που προκαθορίζει την τύχη κάθε παιδιού σε

οποιοδήποτε σχολείο κι αν πρόκειται να φοιτήσει, έχει και ανασταλτική ισχύ: Εάν δηλαδή ένας μαθητής στην πορεία της μαθητείας του, «παρεκκλίνει» από την ορθή γραμμή του κόμματος, με άλλο «σημείωμα» ανακαλείται στην προηγούμενη του θέση: διώχνεται απ' το σχολείο, έστω κι αν όλα τα χρόνια του τα έφαγε στο θρανίο, έστω και αν είναι άριστος! Δεν είναι λίγα τέτοια παραδείγματα που έχουνε ιδή τα μάτια μας. Αλλά και κάτι χειρότερο: ακόμη και «αμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα». Αν δηλαδή ο πατέρας του παιδιού κατά τύχην περιέπεσε στη δυσμένεια του γραμματέως, αμέσως «σημείωμα» και... διώξιμο του παιδιού ή των παιδιών απ' το σχολείο ή το πανεπιστήμιο! Ακόμη και πτυχία αφηρέθησαν από παιδιά, διότι έτσι «παρήγγειλε» ο παντοδύναμος γραμματέας. Κεφαλή, λοιπόν, σε όλα είναι ο γραμματέας.

Είναι νόμος απαράβατος, ότι όπου βρίσκονται παιδιά, είτε στο δημοτικό σχολείο, είτε ως μαθηταί-τεχνίται σε εργοστάσιο, είτε σε ειδικούς σταθμούς εργαζομένων, είτε σε σχολές μέσης εκπαίδευσης είτε στα πανεπιστήμια, να έχουν πάνω απ' το κεφάλι τους το «δάσκαλο», ο οποίος είναι πολλές φορές μόνον πολιτικός καθοδηγητής, πολλές όμως φορές και «δάσκαλος» και «καθοδηγητής». Όλοι αυτοί όπου και αν είναι κάνουν πολιτική διαπαιδαγώγησι και διδάσκουν μαθήματα, σύμφωνα με τη γενική γραμμή του Κ.Κ.Ε. και Μαρξιστικές παιδαγωγικές οδηγίες, που έχουν εκδοθή το 1951 και ευρίσκονται διατυπωμένες σε επίσημα βιβλία, όπως «η Παιδαγωγική» ή η «Ειδική Διδακτική» των γλωσσικών μαθημάτων της Ιστορίας και της Γεωγραφίας. Κάθε δάσκαλος πρέπει να ξέρη να εφαρμόζη τις Μαρξιστικές αυτές αρχές στα παιδιά.

Βασικοί παράγοντες αγωγής του παιδομαζώματος.

Στο επόμενο κεφάλαιο, θα κάνουμε ανάλυσι μερικών παιδαγωγικών νόμων, βάσει των οποίων γίνεται η διαπαιδαγώγησι των παιδιών του παιζομαζώματος. Προτού όμως να αναλύσουμε αυτά, είναι ανάγκη να υπομνήσουμε, ότι τα παιδιά του παιδομαζώματος από τότε που απεφασίσθη η διάλυσις των Ελληνικών σχολείων έχουν δύο αφεντικά πάνω στα κεφάλια τους, που φροντίζουν να τα μορφώσουν.

Πρώτον τα ξένα σχολεία. Εκεί, οι ξένοι καθοδηγηταί και δάσκαλοι, μορφώνουν τα παιδιά σαν να είναι παιδιά των χωρών τους. Οι Βούλγαροι βλέπουν τα παιδιά σα βουλγαρόπαιδα, οι Ρουμάνοι σα Ρουμανόπουλα, οι Τσέχοι σαν Τσεχόπουλα και δεν τους ενδιαφέρει αν μέσα στο σχολείο τους υπάρχουν και Ελληνόπουλα. Όλοι αυτοί ζητούν απ' όλα τα παιδιά —μαζί και τα δικά μας— να γίνουν τέλεια Βουλγαρόπουλα, Τσεχόπουλα, με νοοτροπία, σκέψι και συνείδησι Βουλγαρική, Ρουμανική, Τσέχικη.

Δεύτερον τους Έλληνες δασκάλους και καθοδηγητάς. Και οι ξένοι κάνουν τη δουλειά τους σαν ξένοι, οι δε Έλληνες προσπαθούν να περισώσουν κάτι, να διδάξουν τα παιδιά λίγη Ελληνική γλώσσα και λίγη ιστορία ώστε —καθώς λένε— να μη χάσουν τα παιδιά πέρα για πέρα την εθνική τους συνείδησι.

Αλλά εκτός της διδασκαλίας που γίνεται μέσα στα σχολεία (ξένα και Ελληνικά) έχουμε και το σχολείο της ζωής, που ασκεί σοβαρή επίδρασι στα παιδιά.. Και στο Σχολείο της ζωής τα παιδιά, έχουν δυο αφεντικά, δυο μεγάλους κοινωνικούς δασκάλους.

Πρώτον την ξένην κοινωνίαν όπου ζουν και απ' την οποίαν υφίστανται

επιδράσεις και

δεύτερον την Ελληνική κοινωνία όπως την έχει δημιουργήσει στις Ελληνικές ομάδες συμβιώσεως το ΚΚΕ. Και η Ελληνική λοιπόν ομάδα, προσπαθεί με αρκετά μέσα να διαπαιδαγωγήσει τα παιδιά «εθνικώς».

Ας πάρουμε όμως τώρα τόν κάθε παράγοντα, να τον αναλύσουμε σε γενικές γραμμές (ξένο σχολείο, ξένη κοινωνία, Ελληνικό σχολείο, Ελληνική κοινωνία) να δούμε, τι είδους επίδρασι έχουν στο παιδομάζωμα και τι είδους συνείδησι διαμορφώνουν στα παιδιά.

Εκπαίδευσις των παιδιών στα ξένα σχολεία.

Στα σχολεία των χωρών του Παραπετάσματος διδάσκονται μαθήματα που καθένα αποβλέπει σε ειδικό σκοπό, όλα όμως μαζί αποβλέπουν σε γενικόν σκοπόν, καθωρισμένον από αποφάσεις των κομμουνιστικών κομμάτων. Ο σκοπός του σχολείου στο Παραπέτασμα είναι στενά συνδεδεμένος με το σκοπό του κομμουνισμού. Δεν είναι δυνατόν να είναι διάφορος. Τι, λοιπόν, επιδιώκει εκεί το σχολείο;

- 1) Να κάνη τα παιδιά χρήσιμα μέλη της κομμουνιστικής κοινωνίας με ιδανικά την κομμουνιστική πατρίδα και τους αγώνες της
- 2) Να έχη ως πηγήν εμπνεύσεως το «Θησαυροφυλάκειον» του Μαρξισμού Φάρος και οδηγός το Κρεμπλίνον «η καρδιά των λαών»,
- 3) Να εξοπλίση τα παιδιά με πίστι προς το κόμμα και να αποκτήσουν προλεταριακήν συνείδησι,
- 4) Καλλιεργείται η πεποίθησις ότι το ωραιότερον ευρίσκεται στον κομμουνισμό σοφώτερο είναι κάθε τι που πηγάζει από τον κομμουνισμό, ωφελιμώτερον ό,τι συμφωνεί με τον Μαρξισμό, ότι η ευτυχία βρίσκεται στον κομμουνισμό και στην κομμουνιστική κοινωνία,
- 5) Διδάσκεται το παιδί να υπεραγαπά την σοβιετική πατρίδα του, και να το φλογίζει ο πόθος να την υπερασπίζεται όταν κινδυνεύη, από τον «ιμπεριαλισμόν» κλπ.

Έτσι, «όλοι οι δρόμοι συγκλίνουν προς τους σκοπούς του κόμματος και όλοι οι σκοποί ενώνονται στην «καρδιά των λαών, στη Μόσχα»

Εκπαίδευσις σε κομμουνιστικές σχολές.

Δια τα μεγάλα παιδιά του παιδομαζώματος που δουλεύουν σε εργοστάσια ή στους κομματικούς μηχανισμούς των χωρών του Παραπετάσματος επιφυλάσσεται και μια άλλη «μόρφωσις». Είναι η «μόρφωσις» που παρέχεται στις πάσης φύσεως κομμουνιστικές σχολές, με οποιοδήποτε τίτλο και αν παρουσιάζονται. Έτσι, υπάρχουν επαγγελματικές σχολές, όπου πάντοτε, το βασικώτερο μέρος του προγράμματος καταλαμβάνουν τα Μαρξιστικά μαθήματα και κατόπιν έρχονται τα τεχνικά, οι συνδικαλιστικές σχολές, πολιτικοτεχνικές μαστόρων, πολιτικογεωργικές, σχολές αμιγείς μαρξιστικές ενός ή τριών ετών,

κλπ. Έχουν λοιπόν τα Ελληνόπουλα «πλούσιες ευκαιρίες» να ευρύνουν τον κύκλο της μορφώσεώς τους. Και μεγάλη «τιμή» αποδίδεται σε κάθε παιδί, που πέρνει «πτυχίο» από τέτοιες σχολές! Να! σου λένε, αυτός τελείωσε κομματική σχολή

Επίδρασις της ξένης κοινωνικής ζωής.

Κάθε νέος ή νέα στο Παραπέτασμα, είναι υποχρεωμένος να αποτελή μέλος της οργανωμένης νεολαίας της χώρας όπου ζει. Της «Δημητρωφικής» νεολαίας, εάν είναι στη Βουλγαρία, της νεολαίας του Χότζα εάν είναι στην Αλβανία ή στην Ουγγαρία κ.ο.κ. Είναι υποχρεωμένος να πιστέψη είτε το θέλει είτε όχι στον «αρχηγό» του —και καμιά φορά στο «σωτήρα» του— να τον ζητωκραυγάει και να τον χειροκροτεί. Είναι υποχρεωμένος να φοράει κονκάρδες του Δημητρώφ ή του Λένιν, να φοράει αστέρια και κόκκινες γραβάτες, να κρατάει κόκκινες σημαίες, να ακούει διαρκώς τις σάλπιγγες και να ενθουσιάζεται με τους «ύμνους» της Διεθνούς, να περνάει στη γραμμή μπροστά στα θεωρεία κατά τις επίσημες εορτές και με τη γροθιά υψωμένη να φωνάζει τα συνθήματα που έχει αποστηθίσει από πολλές ημέρες, όπως «ζήτω η φιλειρηνική (;) πολιτική της μεγάλης μάνας των λαών» —ή μπορεί και τούτο— «ζήτω η απύραυλος ζώνη στα Βαλκάνια», ανάλογα με το «τροπάρι», που του έψαλλαν στο αυτί του, πριν ξεκινήσει για την παρέλαση!

Είτε μαθητής είναι είτε εργάτης θα παίρνη ενεργό μέρος δια να ετοιμάσει τις «εθνικές» εορτές του: την 7η Νοεμβρίου που έγινε η Οκτωβριανή επανάσταση, την 1η Μαΐου που εορτάζεται η Κόκκινη Πρωτομαγιά, την 23ην Φεβρουαρίου, εορτή του κόκκινου στρατού, η ημέρα που «ελευθερώθηκε η πατρίδα του απ' τον ένδοξο σοβιετικό στρατό», (πατρίδα εννοείται η Βουλγαρία ή η Ρουμανία ή η Ουγγαρία). Τις ημέρες αυτές πρέπει να εργασθή εντατικά. Να ετοιμάσει πανώ και πλακάτ με διάφορα κομμουνιστικά συνθήματα, να κάμει διακοσμήσεις του σχολείου του, να βοηθήσει στην διακόσμηση των γραφείων της «Νεολαίας» και του «Κόμματος», να βάλει τα δυνατά του δια να εορτασθή η «Πασχαλιά» του αυτή με την μεγαλύτερη μεγαλοπρέπεια.

Είναι υποχρεωμένος να ακούει και να μαθαίνει τα τραγούδια της καινούργιας ζωής, «εμπρός της γης οι κολασμένοι» ή τα τραγούδια της φωτιάς και του σίδερου», «των αλύσων δεσμά», «του Κόκκινου λάβαρου». Είναι υποχρεωμένος, να φοράει —τουλάχιστον στις «εθνικές» εορτές— τις βουλγαρικές περικνημίδες ή τα ρουμανικά και βουλγαρικά τσαρούχια, τη σοβιετική μπλούζα, το σλαβικό σκούφο, τα κόκκινα ζωνάρια και ό,τι άλλο «εθνικό» έχει η χώρα στην οποία ζει. Θα μάθει να χορεύει και να τραγουδάει όπως οι κάτοικοι της «χώρας» του! Θα βλέπει στους κινηματογράφους την «καινούργια» ζωή όπως την παρουσιάζει η προπαγάνδα του κομμουνισμού. Στους δρόμους και στα εργοστάσια τα πορτραίτα εκείνων που οργάνωσαν επαναστάσεις ή έπεσαν σε επαναστάσεις. Στο εργοστάσιο που δουλεύει, ώρες ολόκληρες θα είναι υποχρεωμένος, στις περίφημες συνεδριάσεις, να ακούει «τις επιτυχίες», τα προγράμματα και τα πλάνα του κομμουνισμού, θα χειροκροτήσει και θα ζητωκραυγάει είτε τα πιστεύει όλα αυτά είτε όχι!

Είτε θέλει είτε όχι θα διαβάσει την εφημερίδα του κόμματος (τη μοναδική εφημερίδα του κράτους!). Η αγορά της είναι υποχρεωτική. Θα ιδεί στον «Τύπο» να εμφανίζεται όλη η ζωή της χώρας του σαν «παράδεισος». Ακόμη και εκεί που από προσωπική του πείρα ξέρει ότι υπάρχει δυστυχία και κακομοιριά. (Πατρίδα εννοείται η χώρα που ζει).

Μπορεί να υπηρετήσει και ως στρατιώτης στους στρατούς των χωρών που ζει, διότι το κόμμα της πατρίδος του, το Κ.Κ.Ε., προνόησε και υποχρέωσε όλους τους ενηλίκους να δηλώσουν υπηκοότητα ξένη. Και σαν υπήκοος Βούλγαρος ή Ρουμάνος ένας νέος είναι υποχρεωμένος να υπηρετήσει στο στρατό της χώρας που ζει.

Δεκατρία ολόκληρα χρόνια το παδομάζωμα σφυροκοπιέται αδιάκοπα απ' τις απαιτήσεις και τις επιδράσεις της κομμουνιστικής ζωής. Είναι ευνόητο, ότι επήλθε σοβαρή διαφοροποίηση στα μεγάλα παιδιά και πλήρης διαμόρφωσις της συνειδήσεως των μικρών που δεν θυμούνται τίποτα απολύτως από Ελλάδα. Είναι γεγονός, ότι τα μεγάλα παιδιά εκείνα που ήσαν ηλικίας 10-15 τουλάχιστον ετών, όταν έφευγαν θυμούνται πολλά πράγματα απ' την πατρίδα. Όσα όμως ήσαν τότε 5-10 ετών, ελάχιστα θυμούνται, και όσα ήταν 1-5 ετών, προσεβλήθησαν ίσως ανεπανόρθωτα απ' την αρώστεια της κομμουνιστικής ανατροφής, εκπαιδεύσεως και αγωγής. Δεν μιλούμε δια τις χιλιάδες παιδιά που γεννήθηκαν έξω της Ελλάδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΑΓΩΓΗΣ

Εκπαίδευσις του Παιδομαζώματος απ' τους Έλληνες.

Σε άλλο κεφάλαιο μιλήσαμε δια τα προσόντα που πρέπει να έχη κάθε δάσκαλος του παιδομαζώματος. Δεν πολυενδιαφέρει το αν ένας δάσκαλος στερείται των εφοδίων που πρέπει να έχη δια να διδάξη την Ελληνική γλώσσα και την ιστορία. Μπορεί να γράφη όλες τις λέξεις που θέλουν τα γράμματα η, ι, οι, ει, υ, μόνον με ιώτα και να καθιερώση σαν τόνο μόνον την οξεία. Ενδιαφέρει όμως να είναι «κομματικά» κατηρτισμένος. και κομματικά κατηρτισμένος δάσκαλος είναι εκείνος που ξαίρει την ύλη, την κομμουνιστική ύλη, που διδάσκεται στα σχολεία, τους κομμουνιστικούς νόμους και τις κομμουνιστικές παιδαγωγικές αρχές.

Το κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος έχει κάνει αρκετήν προπαγάνδα και εξακολουθεί ακόμη να κάνη με όλα τα μέσα που του παρέχουν τα «αδελφά» του Κόμματα και με όλα τα μέσα που «διαθέτει στην Ελλάδα» ότι τα Ελληνόπουλα στις χώρες του Παραπετάσματος εκτός της «παραμυθένιας» ζωής που ζουν, διδάσκονται και την Ελληνική γλώσσα, την ιστορία της πατρίδος τους και Γεωγραφία της Ελλάδος και έτσι —λένε— διατηρούν τα παιδιά την εθνική τους συνείδησι.

Είναι γεγονός, ότι από το 1949 ακόμα καθωρίσθηκε να διδάσκεται λίγη ανάγνωσις, λίγη ιστορία και η γεωγραφία από Έλληνες διδασκάλους, σε ξεχωριστές ώρες και σε ξεχωριστά σχολεία.

Η ύλη των μαθημάτων αυτών καθωρίσθηκε απ' την επιτροπή του παιδομαζώματος (Κόκκαλη - Βέτα - Ζαχαριάδου κλπ.) βάσει οδηγιών του Κ.Κ.Ε. Άλλωστε όλα τα μέλη της επιτροπής ήσαν και είναι ανώτατα στελέχη του Κ.Κ.Ε. και δεν υπήρχε λόγος να ζητήσουν γνώμες, διότι τα ίδια μπορούσαν να χαράξουν την γραμμήν του Κόμματος στο παιδομάζωμα! Εξέδωσε, λοιπόν, η επιτροπή νέα «μεθοδικά» βιβλία με την ύλη που θα διδάσκεται στο παιδομάζωμα, τους παιδαγωγικούς νόμους και τις αρχές βάσει των οποίων πρέπει να γίνεται —να συμπληρωθή καλύτερα— η μόρφωσις και η διαπαιδαγώγησις των παιδιών.

Τα βιβλία αυτά άρχισαν να εκδίδονται από το 1951 στο Βουκουρέστι απ' τον εκδοτικό κομμουνιστικό μηχανισμό που επιγράφεται «εκδοτικό Νέα Ελλάδα», αφού προηγήθηκε έλεγχος τόσο απ' την επιτροπή, όσο και από ειδικήν επιτροπήν ελέγχου, όπως συνήθως γίνεται σε κάθε έκδοσι εντύπων απ' το Κ.Κ.Ε.

Η διαπαιδαγώγησις των Ελληνοπαίδων σε γενικές κομμουνιστικές αρχές έγινε απ' τα ξένα σχολεία όπως είπαμε προηγουμένως. Επί πλέον στα ξένα σχολεία εδιδάχθησαν και διδάσκονται ακόμα τον κομμουνισμόν στην πράξι. Όμως, για τους Ελληνόπαιδες υπάρχει άλυτο το πρόβλημα του Κομμουνισμού στην πατρίδα τους την Ελλάδα και δι' αυτό έπρεπε να ληφθούν μέτρα, ώστε να προσαρμοσθούν οι κομμουνιστικές παιδαγωγικές αρχές με την Ελληνική πραγματικότητα, με τους σκοπούς δηλαδή του Κ.Κ.Ε δια την κατάκτησι της εξουσίας στην Ελλάδα. Δι' αυτό, στην έκδοσι των παιδαγωγικών τους Βιβλίων, πήραν μεν ως βάσιν τις γενικές Μαρξιστικές αρχές, όπως εφαρμόζονται στην Σοβ. Ένωσι, αλλά τις προσήρμοσαν στην Ελληνική πραγματικότητα, όπως την θέλει το Κ.Κ.Ε. Άλλωστε

αυτό το λένε και οι ίδιοι στα παιδαγωγικά τους βιβλία.

Να τι γράφουν: «... Οι Βασικές παιδαγωγικές αρχές σ' αυτό το βιβλίο, οι οδηγίες για την διδασκαλία των μαθημάτων, οι μεθοδολογικές παρατηρήσεις, είναι παρμένες από την σύγχρονη Σοβιετική παιδαγωγική επιστήμη, απ' την πολύτιμη παιδαγωγική πείρα του σοσιαλιστικού κράτους, που είναι ο οδηγητής και ο δάσκαλός μας. Όλα αυτά πρέπει να τα χρησιμοποιούμε και μπορούμε να τα χρησιμοποιούμε. Φτάνει να τα προσαρμόζουμε στις δικές μας ανάγκες και στη δική μας πραγματικότητα. «Με ποιο τρόπο προσπαθούμε να κάνουμε αυτήν την προσαρμογή; Όλες τις οδηγίες τις προσαρμόζουμε στα δικά μας στοιχεία, στα δικά μας προγράμματα...»

βλέπε: «Διδακτική» σελίς 4, έκδοσι 1951, Ιούνιος — Βουκουρέστι

Σε ποιες παιδαγωγικές αρχές στηρίζεται το παιδομάζωμα.

Το Κ.Κ.Ε. ζητάει να γίνουν τα παιδιά κομμουνιστάι, στελέχη, εφοδιασμένα με τη γενική Μαρξιστική μόρφωσι, όπως την δίδουν τα ξένα σχολεία, εφωδιασμένα με πείρα, όπως την δίνει η πραγματική ζωή απ' τον κομμουνισμό στην πράξι, αλλά θέλει τα στελέχη αυτά, λαμβάνοντας υπ' όψιν τους την Ελληνική πραγματικότητα, να είναι προικισμένα με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, όπως θα τα ζητήσει η επικείμενη επανάστασι στην Ελλάδα (Δ' γύρος).

Ποια λοιπόν είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που πρέπει να κοσμούν τους νεαρούς κομμουνιστάς;

Το ίδιο το Κ.Κ.Ε. γράφει στα παιδαγωγικά του βιβλία τι θέλει. Αντιγράφουμε λοιπόν κι εμείς τις κομματικές απαιτήσεις όπως είναι διατυπωμένες στις παιδαγωγικές αρχές που εξεδόθησαν:

«...Τα παιδιά και οι νέοι που μορφώνονται πρέπει να είναι αφοσιωμένοι μ' όλη τους την ψυχή στην υπόθεσι του σοσιαλισμού. Πρέπει να ετοιμάζωντα να γίνουν άνθρωποι που σκέφτονται και δρουν μέσα στο πνεύμα της κομμουνιστικής ηθικής...»

Διδακτική, σελίς 10

Πρώτον λοιπόν, ζητούν: Άφοσίωσι πλήρη στον κομμουνισμό.

Εν συνεχεία γράφουν:

«Πρέπει να μορφώσουμε μια γενιά νέα, γενιά που να έχει συνείδηση της δύναμής της, να μη φοβάται τις δυσκολίες, να είναι έτοιμη για να τσακίση όλα τα εμπόδια. Να έχει ξεκαθαρισμένο μπροστά στα μάτια της τον σκοπό που επιδιώκει. Νάχει θάρρος αλύγιστο, να μην ξέρη τι θα πη φόβος στον αγώνα, ενάντια στον εχθρό. Καρποφόρα δουλειά κι επαναστατική ορμή, αυτά τα γνωρίσματα του Μπολσεβίκικου χαρακτήρα, πρέπει να αναπτυχθούν στη νέα γενιά απ' τα σχολικά θρανία.»

σελίς 12

Εδώ ζητούν να γίνουν τα παιδιά ατρόμητοι στρατιώται της ανατροπής, έτοιμα άμα δώση σύνθημα το κόμμα, να τα σαρώσουν όλα δια πυρός και σιδήρου και να μην ξαναυποστή το κόμμα τις προηγούμενες ήττες του. Θάρρος αλύγιστο,

επαναστατική ορμή είναι τα γνωρίσματα που πρέπει να χαρακτηρίζουν τους νέους ανατροπείς!

Επίσης γράφουν:

«... Ο δάσκαλος ή ο καθηγητής μορφώνει τον χαρακτήρα και την προσωπικότητα των παιδιών σύμφωνα με το δρόμο που έχει χαράξει η κομμουνιστική αγωγή και σύμφωνα με τα ιδιαίτερα ψυχικά χαρακτηριστικά κάθε παιδιού...»

σελίς 14

«Εμείς λέμε πως θα δώσουμε στα παιδιά και στους νέους Κομμουνιστική μόρφωση, κομμουνιστική αγωγή Τι εννοούμε μ' αυτό; Εννοούμε πως πρέπει να τους μορφώσουμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν αποφασιστικά στην απελευθέρωσι και στην ανοικοδόμησι της πατρίδος μας. Να μπορούν να συμμετέχουν ενεργά και δημιουργικά στο χτίσιμο της νέας κοινωνίας...»

σελίς 7

Ζητάει, λοιπόν, το κόμμα, να γίνουν τα παιδιά ειδικευμένα στελέχη, ανάλογα με τα ιδιαίτερα ψυχικά χαρακτηριστικά τους. Άλλος ειδικευμένος Πολιτικός, άλλος πολιτικο-τεχνίτης, άλλος καθοδηγητής, άλλος στρατιωτικός. Μόρφωσι πολύπλευρη, δια να βοηθήση το κάθε στέλεχος στην «απελευθέρωσι» και στην ανοικοδόμησι της πατρίδος μας!

Και συνεχίζουν:

«... Η ζωή μας στις λαϊκές δημοκρατίες μας δίνει την μοναδική ευκαιρία να βοηθήσουμε τα παιδιά να νοιώσουν με τα ίδια τα πράγματα τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο παλιό καθεστώς της εκμετάλλευσης και στο νέο καθεστώς της προόδου και της λευτεριάς »

σελίς 124

Διαπιστώνει το Κ.Κ..Ε., ότι η πείρα που θα αποκτήσουν τα παιδιά στις χώρες του παραπετάσματος θα είναι πολύτιμη. Και τα καλεί να εντείνουν τις προσπάθειές του δια να μη χάσουν την μοναδική ευκαιρία που τους δίδεται

Εν συνεχεία, ζητούν:

«... Πρέπει να διαπαιδαγωγήσουμε τα παιδιά μας μέσα στο πνεύμα της συνειδητής πειθαρχίας, κι αυτό πρέπει να αρχίση απ' την πιο μικρή ηλικία. Η πειθαρχία πρέπει να τους γίνη «δεύτερη φύσι». Όλο το σύστημα της αγωγής, η οργάνωσι της ζωής των παιδιών, η σχολική τους εκπαίδευσι, η εξωσχολική τους δραστηριότητα, σ' αυτό πρέπει να αποβλέπουν. Η μόρφωσι της θέλησης και του χαρακτήρα, είναι ο ανώτατος σκοπός της κομμουνιστικής αγωγής...»

σελίς 12 του ίδιου βιβλίου

Μόνον λοιπόν δια της πειθαρχίας, της σιδερένιας πειθαρχίας θα αποκτήσουν την «δεύτερη φύσι». Πρώτη φύσις ήτο στα παιδιά εκείνη που είχαν στην πατρίδα τους, απ' τους γονείς τους, το σχολείο και τη Θρησκεία τους. «Δεύτερη φύσι» είναι αυτή που απέκτησαν τα παιδιά στους κομμουνιστικούς παιδικούς σταθμούς, με τις διδασκαλίες και τη ζωή του Μαρξισμού. Είναι η «κομμουνιστική φύσις».

Αυτήν θέλει το κόμμα δια τα παιδιά. Και μάλιστα η απόκτησις της «δευτέρας φύσεως» πρέπει να αρχίση απ' τα σχολικά θρανία, από πολύ-πολύ μικρή ηλικία, απ' την κούνια ίσως! Έτσι θα συνηθίση εύκολα το παίδι και δεν θα μπορεί να προβάλλη αντιρρήσεις!

Αλλού γράφουν:

«...Η κομμουνιστική ηθική ζητάει να αναπτύξουμε στα παιδιά το πνεύμα της ομαδικής συμβίωσης, τη συνεργασία, τη φιλία, τη συντροφικότητα. Να κάνουμε να ριζώση μέσα τους η συμπεριφορά, καθώς το ζητούνε οι συνθήκες της σοσιαλιστικής συμβίωσης».

Ζητάει λοιπόν το κόμμα τη «συντροφικότητα». Γι αυτό έσπευσε και δημιούργησε τις στρατιές αυτές των κοινοβίων, δια να μπορή σ' αυτά να κάνη την δουλειά του ανενόχλητα.

Γενικά το περιεχόμενο της αγωγής και της μορφώσεως των παιδιών πρέπει να στηρίζεται στις παρακάτω αρχές:

«Κομμουνιστική μόρφωσις και αγωγή, κομμουνιστική διαπαιδαγώγηση» (σελίς 6).

«Να είναι το παιδί δημιουργός και κτίστης νέας κοινωνίας και να συμμετέχη με ενθουσιασμό, με τόλη και αυταπάρνησι στην υπεράσπισί της» (σελίς 7).

«Να μισή θανάσιμα την εθνική προδοσία, με οποιαδήποτε μορφή και αν παρουσιάζεται, να δυναμώνη και να ατσαλώνεται η ψυχή στο πνεύμα της διεθνούς αλληλεγγύης. Να τρέφουν ξεχωριστή αγάπη προς τους λαούς της Σοβ. Ενώσεως που κράτησαν και κρατούνε πρωτοπόρο και καθοδηγητικό ρόλο στους αγώνες, να τρέφουν βαθύ σεβασμό και την πιο θερμή αγάπη για τους δασκάλους και καθοδηγητάς των λαών» (σελίς 7).

«...Στη σοσιαλιστική κοινωνία ανοίγονται διάπλατα μπροστά στους νέους, όλοι οι δρόμοι και η σοσιαλιστική κοινωνία θέλει ανθρώπους Λενινιστικού τύπου, ανθρώπους ηθικούς και η ηθική αυτή είναι ολότελα υποταγμένη στα συμφέροντα της ταξικής πάλης του προλεταριάτου. Η ηθική μας απορρέει απ' τα συμφέροντα της ταξικής πάλης του προλεταριάτου» (σελίς 8).

«Ο αληθινός πατριωτισμός πρέπει να συνδυάζεται αρμονικά με ένα βαθύ αίσθημα διεθνιστικής αλληλεγγύης όλων των λαών».

«Να τρέφουν σεβασμό και να έχουν απεριόριστη εμπιστοσύνη στις μάζες και στη δημιουργική δύναμή τους» (σελίς 10).

Η διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσης.

Η διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσης στο παιδομάζωμα γίνεται σε ξεχωριστές ώρες. Από το 1949-1951 εξεδόθησαν αλφαβητάρια κι αναγνωστικά δια κάθε τάξι κι αυτά χρησιμοποιούνται μέχρι σήμερα.

Ας δούμε την ύλη που διδάσκεται σε κάθε τάξι.

Ανάγνωσις στην Α' τάξι:

Εξεδόθησαν δύο βιβλία. Ένα ως αλφαβητάριο—Μέρος Α' και ένα ως αναγνωστικό—Μέρος Β'. Και τα δύο είναι μεταφράσεις από ξένα βιβλία. Τόσον οι εικόνες των βιβλίων όσο και το νόημα του περιεχομένου των βιβλίων αναφέρονται στη ζωή των χωρών του Παραπετάσματος. Στις εικόνες βλέπει κανείς Ρουμανάκια ή Βουλγαράκια με τις εθνικές τους στολές, τον «κόκκινο στρατό» να προχωρή με τανκς, σοβιετικούς στρατιώτες να «σώζουν» κάπου παιδιά, στρατιώτες των λαϊκών δημοκρατιών, τσοπανόπουλα κλπ.

Απ' την Ελληνική πραγματικότητα έβαλαν την φωτογραφία του «αρχηγού», του Νίκου Ζαχαριάδη. Και ανάμεσα στα μαθήματα με τα οποία διδάσκεται η «Ελληνική γλώσσα» έβαλαν και μερικά με περιεχόμενο Ελληνικό, όπως «για τη λαϊκή δημοκρατία», «Ζήτω το Ε.Α.Μ.», «ο κόκκινος στρατός», «οι στρατιώτες της λαϊκής δημοκρατίας», και «Γιατί αγαπούμε το Νίκο Ζαχαριάδη» (μαζί φυσικά με τη φωτογραφία του). Μα δεν μπορούσαν να βάλουν εικόνες απ' την Ελληνικήν πραγματικότητα; Να βάλουν λ.χ. να παρελαύνουν παιδάκια με εθνικές στολές και εθνικά χρώματα, ένα παιδάκι να προσεύχεται, εικόνες απ' την Ελληνική ζωή της οικογενείας, του χωριού τους, την εκκλησία τους, των φίλων τους, των Ελληνικών εθίμων;

Μπορούσαν βέβαια, αλλά εδώ είναι το μυστικό τους: Είναι η προσπάθεια, η μεθοδική προσπάθεια, που καταβάλλουν δια να αναπτυχθή στην ψυχή των παιδιών όχι ό,τι είναι πατριωτικό, Ελληνικό, αλλά, ό,τι είναι ξένο, σλαβικό!

Ανάγνωσις στη Β' τάξι:

Για την Β' τάξι εξεδόθη το 1945 στην Κομμουνιστική Κοινότητα Μπούλκες το βιβλίο «Αετόπουλο» Είναι γραμμένο με τέτοιον τρόπον, ώστε προκαλεί την αηδία του αναγνώστη. Όλο το βιβλίο δεν περιέχει τίποτε άλλο από υβρεολογία, σφαγές και χαφιεδισμούς. «Χιλιάδες είναι εκείνοι που επιτίθενται, Ες, Ες, τσολιάδες, χαφιέδες της ειδικής, παληοτόμαρα της Χ, όλο το σκυλολόι» ή «Σαν αδέλφια παλεύουμε μαζί, Βουλγαρόπουλα, Αλβανόπουλα για λεύτερη ζωή. Δίνετε σεις με τη γροθιά χαιρετισμό, για τους λαούς μας λευτεριά, φωτιά στο φασισμό. Μαζί σας θα ζητήσουμε το δίκιο του λαού και το σπαθί θα μπήξουμε στα στήθεια του εχθρού!» (απόσπασμα απ' τα Αετόπουλα).

Αργότερα έγινε ανατύπωσίς του «ειδικού» και «προτύπου» αυτού βιβλίου. Παρελήφθησαν μερικά κομμάτια που περιείχαν παραστάσεις φονικές και αντικατεστάθησαν με άλλη, πιο «μοντέρνα», φρασεολογία, όπως «... Στους αντάρτες μας στη Νίκη, στο λαό τη λευτεριά, να χαρεί όλος ο κόσμος να χαρούν και τα παιδιά» ή «όλα τα παιδιά αγαπούν πολύ το Ν. Ζαχαριάδη... γιατί στάθηκε και στέκει αλύγιστος εις τον αγώνα του λαού, γιατί θέλει τη λευτεριά της πατρίδος μας.... Ζήτω ο λατρευτός μας αρχηγός Ν. Ζαχαριάδης) (απ' το αναγνωστικό Α' τάξεως Μέρος Β')

Στις Γ' και Δ' τάξεις

Στο αναγνωστικό που εξεδόθη δια τις τάξεις αυτές περιέχονται κεφάλαια ποικίλου περιεχομένου, χωρίς να έχουν σχέση με την πατρίδα— εκτός εκείνων που αναφέρονται σε αγώνες του Κ.Κ.Ε.— Αντιγράφουμε μερικά κεφάλαια που καλύπτουν σχεδόν το μισό αναγνωστικό, και ας συμπεράνη ο αναγνώστης τι είδους Ελληνική γλώσσα διδάσκεται στα παιδιά:

1. Πώς ζούσαν οι εργάτες στη σκλαβιά

2. Πώς άκουσαν τους εργάτες.
3. Καρλ Μαρξ και Ένγκελς.
4. Η Διεθνής
5. Η κόκκινη πρωτομαγιά.
6. Τι διηγείται ο Λένιν για την αδελφή του.
7. Η δικαιοσύνη του Λένιν.
8. Για τη γιορτή σου Σ. Στάλιν.
9. Ένα παράδειγμα φιλίας Μαρξ—Ένγκελς
10. Ο Μαρξ στη δουλειά
11. Βλαδίμηρος Λένιν
12. Πώς σπούδασε ο Λένιν
13. Ιστορία για το Λένιν
14. Ιωσήφ Στάλιν
15. Οκτωβριανή επανάσταση.
16. Η γιορτή του κόκκινου στρατού.
17. Τα παιδιά αγαπούν το Ν. Ζαχαριάδη
18. Τραγούδια του Ε.Α.Μ.
19. Επέτειος του Κ.Κ.Ε.
20. Ίδρυσι της Ε.Π.Ο.Ν.
21. Πεθαίνουμε για τη λευτεριά.
22. Βροντάει ο Όλυμπος
23. Οι αντάρτες θερίζουν και αλωνίζουν
24. Το Λιτόχωρο

Δια την Ε' και ΣΤ' τάξι.

Όλα τα κεφάλαια αναφέρονται σε γεγονότα που σχετίζονται με αγώνες των λαών διά «απολύτρωσι» απ' τη σκλαβιά. Υπάρχουν και κομμάτια από το 1821, αλλά, ακολουθούν κομμάτια από επαναστάσεις και γεγονότα του Κ.Κ.Ε. διά τα οποία τονίζεται, ότι αποτελούν συνέχεια των αγώνων του 1821.

Η αντιπαράθεσις είναι κατάλληλη και «δικαία». Π.χ. όταν θα διδαχθή ο εθνικός ύμνος, θα διδαχθή και ο ύμνος της Γ' διεθνούς. «Ο Κολοκοτρώνης με το τσοπανόπουλο» ακολουθείται από την «δικαιοσύνη του Λένιν». Όταν μπουν αποσπάσματα απ' τον «Δωδεκάλογο του Γύφτου» του Παλαμά, πρέπει να υπάρχουν και ανάλογα από τον «Οδηγητή» του Βάρναλη. Λαϊκά τραγούδια της Πατρίδος, αλλά αμέσως και λαϊκά τραγούδια των Σλάβων. Η Ναυμαχία της Σαλαμίνας, αλλά αμέσως και η μάχη της Καλλιθέας, που πεθαίνουν τραγουδώντας τη Διεθνή! Μετά το ποίημα: «Με τη δροσούλα της αυγής κινούνε οι γεωργοί», αμέσως και τα «εμπρός της γης οι κολασμένοι! Το δίκηο απ' τον κρατήρα βγαίνει!»

Περίληψεις:

Να οργανωθούν οι εργάτες—να οργανωθή η σοσιαλιστική κοινωνία!

Να ξεσπάσουν οι επαναστάσεις—να πάρουν την εξουσία οι εργάτες.

Να γίνη συμμαχία με τους αγρότες—Να ανατραπή η αστική τάξις.

Να ανατροπή η δύναμι των αστοτσιφλικάδων—Να δημιουργηθή ο σοσιαλισμός.

Στο άσπρο, αντιστοιχεί το μαύρο.

Στο δουλοκτητή, ο σκλάβος.

Στον τσιφλικά, ο κολλήγος.

Στον καπιταλίστα, ο εργάτης, κ.λ.π. κ.λ.π.

Σκοπός της διδασκαλίας του γλωσσικού μαθήματος, κατά την παιδαγωγική του παιδομαζώματος, είναι: «αντιγράφουμε από το βιβλίο τους «Διδακτική γλωσσικού μαθήματος» σελίς 18, χωρίς να κάνουμε κανένα σχόλιο:

«Η γλωσσική διδασκαλία είναι το κύριο μέσο για την ηθική και κοινωνική διαπαιδαγώγησι. Θέλουμε να διαπλάσουμε πραγματικούς ανθρώπους, συνειδητούς αγωνιστές, θεμελιωτές κι εργάτες της σοσιαλιστικής κοινωνίας...»

«Ξυπνούμε μέσα του δυνατές και βαθιές συγκινήσεις. Να παρακολουθήσουν με συγκίνηση τη ζωή και τις πράξεις των ηρώων, παιδιών και μεγάλων. Να θέλουν και οι ίδιοι να πάρουν αυτά τα χαρίσματα ... απ' τους απελευθερωτικούς αγώνες του λαού μας, ιδιαίτερα απ' την ηρωική αντίστασί του στην πρώτη και στη δεύτερη κατοχή. Τα ηρωικά κατορθώματα του λαού μας φωτίζουν το δρόμο της νέας γενιάς. Μέσα σε αυτά τα αναγνώσματα, πολλά αναφέρονται σε πράξεις παιδιών και νέων της Ε.Π.Ο.Ν., που παρουσίασαν άπειρα δείγματα ηρωισμού και αυτοθυσίας...»

Να, και μερικά υποδείγματα διδασκαλίας δια τη διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας:

«... τα παιδιά, πρέπει να διαβάζουν εκφραστικά. Και πρέπει ο δάσκαλος πρώτα να διαβάζη εκφραστικά, να τραβάη την προσοχή, να κινή τη σκέψη και το αίσθημα των παιδιών, όπως λ.χ.

—Στρατιώτης έγινες, παιδί μου;

—Ναι, απάντησε περήφανα. Στρατιώτης της Λευτεριάς.

—Ο πατέρας με δάκρυα στα μάτια τον αγκάλιασε...»

«Διδακτική γλωσσικού», σελ. 49

«Με ολότελα διαφορετικό ρυθμό γοργά και χτυπητά πρέπει να διαβαστή ή ν' αγγελθή ένα πολεμικό ή επαναστατικό κείμενο, ένα ποίημα, όπως:...

Εμπρός της γης οι κολασμένοι!!
σαν βροντή σαν κεραυνός».

«Διδακτική», σελ. 5-3

Και η μέθοδος διδασκαλίας της Ελληνικής γλώσσας:

«Στο διήγημα —η δικαιοσύνη του Λένιν— ακολουθούν άλλο τρόπο διδασκαλίας, συζητήσι κ.λ.π. δια να βγάλουν τα παιδιά το συμπέρασμα ότι: Στο καθεστώς της βίας και της εκμετάλλευσης δεν μπορούν να βρουν οι εργαζόμενοι το δίκιο τους. Ο δρόμος για να ζητούν το δίκιο τους είναι ο αγώνας. Η ενότητα φέρνει τη δύναμη στους εργαζομένους), («διδακτική» σελίς 65).

«... Το ωραίο διήγημα —το γαλάζιο χαλί— (αναγνωστικό Δ' τάξεως) πιάνει οκτώ σελίδες.

Παρουσιάζει πολύ απλά, πάνω στον τύπο λαϊκής διήγησης την κατάσταση που επικρατούσε στη Ρωσία πριν από την Οκτωβριανή επανάσταση, δείχνει τις αλλαγές που έφερε η επανάσταση κι ο καινούργιος νόμος (το Σταλινικό Σύνταγμα). Αυτό το ανάγνωσμα πρέπει να διαβαστή στα παιδιά ολόκληρο. Να διαβαστή ωραία Τα παιδιά πρέπει να έχουν τα βιβλία κλειστά και να το ακούνε σαν ένα θαυμαστό παραμύθι ...»

«Διδακτική», σελ. 69

«...Στο ποίημα του αγώνα — οι δύο μάνες (αναγνωστικών Ε' τάξεως), τα παιδιά πρέπει να καταλάβουν την αντίθεση στην ψυχική κατάσταση των δύο μανάδων: την περηφάνεια της μιας, γιατί ο γιος της πολεμάει για το λαό. Και τη ντροπή της άλλης γιατί ο γιος της πολεμάει για τους ξένους αφέντες, που φέρανε τον εμφύλιο πόλεμο στην Ελλάδα. Να καταλάβουν τα παιδιά πως μόνο με την ιδέα της λευτεριάς και της Ειρήνης θα ενωθή ο λαός μας».

«Διδακτική», σελ. 74

Εκτός των αναγνωστικών τα οποία αναφέραμε, χρησιμοποιούνται και εξωσχολικά αναγνώσματα, διά την διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας:

«...Επίσης άρχισε η έκδοση εξωσχολικών αναγνωσμάτων διά παιδιά. Όλα αυτά μαζί με τα περιοδικά «Αετόπουλα», «Επονίτης» και το Μακεδονικό περιοδικό δίνουν το υλικό που είναι απαραίτητο για τη γλωσσική διδασκαλία. Φτάνει να γίνεται καλή και συστηματική η χρήση τους»

σελίς 24

Απ' οποιαδήποτε σκοπιά και αν εξετάση κανείς τον τρόπο διδασκαλίας της Ελληνικής γλώσσας (ύλη, μέθοδος, έντυπα) πάντα θα φθάση στο ίδιο συμπέρασμα: Ότι σκοπός παντού και πάντοτε, είναι να δημιουργηθή στα παιδιά μια κομμουνιστική συνείδησι προσαρμοσμένη στην Ελληνική πραγματικότητα. Αυτή την Ελληνική γλώσσα διδάσκουν στο παιδομαζώμα.

Κάποτε η επιτροπή του παιδομαζώματος εξέδωσε διά προπαγάνδα το βιβλίο: «Για το λαό μας, για την Διεθνή κοινή γνώμη».

Εκεί έγραφε:

«Αυτό δεν έπεται ότι η εκπαίδευσις δεν γίνεται Ελληνική. Κάθε άλλο. Η εκπαίδευσις γίνεται Ελληνική, με συστηματική διδασκαλία έργων Σολωμού, Παλαμά κυρίως και άλλων».

Τι αρμονία, αν παραβάλη κανείς το πώς διδάσκεται η μητρική γλώσσα και τι... υποφέρουν τα έργα του Παλαμά και του Σολωμού απ' την «παιδαγωγική» του παιδομαζώματος.

Η διδασκαλία της Γεωγραφίας.

Εξ ίσου διεστραμμένη και γεμάτη μίσος προς την πατρίδα είναι η διδασκαλία της Γεωγραφίας της Ελλάδος, όπου και όταν γίνεται.

Δεν διδάσκεται και δεν αναπτύσσεται αίσθημα υπερηφανείας διά το έδαφος επί του οποίου απλώνεται η πατρίδα, με τις ομορφιές της, το κλίμα της, τις ιδιορρυθμίες του εδάφους της, τη θέση της, τις ιστορικές τοποθεσίες της, που

καμιά άλλη χώρα του κόσμου δεν έχει, αλλά στη θέση αυτών διδάσκεται, ότι ωρισμένοι μόνον άνθρωποι χαίρονται τις ομορφιές της πατρίδας, ότι ωρισμένοι μόνον άνθρωποι εκμεταλλεύονται τον πλούτο της, ότι ποτέ η χώρα δεν θα αναπτυχθή, αν δεν επικρατήσει σ' αυτήν ο σοσιαλισμός. «Για κοιτάτε λένε οι κομμουνιστάι, τι γίνεται στις άλλες χώρες του σοσιαλισμού και ιδιαίτερα στη Σοβ. Ένωση! Τι γίνεται στη δική μας και σε άλλες χώρες που είναι «σκλαβωμένες». Και συνεχίζουν. Τι καθόμαστε και δε βάζουμε φωτιά, να επικρατήσει η «Δημοκρατία», η «λευτεριά» η «Ειρήνη» και η «Ευτυχία»!

Και έτσι —τονίζει η σοφή καθοδήγησις— θα γίνουν τα παιδιά σωστοί πατριώτες και θα ενεργήσουν αποφασιστικά (θα επαναστατήσουν) διά την «απελευθέρωσι» της πατρίδος! Και μόνον μιας τέτοιας κοινωνίας πολίτες πρέπει να ετοιμάζονται να γίνουν!

Το Κ.Κ.Ε. κατ' αρχάς έδωσε γενικές οδηγίες πολυγραφημένες διά τη διδασκαλία της Γεωγραφίας στα παιδιά. Προ 2-3 ετών εξέδωσε μια Γεωγραφία της Ελλάδος, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μια συλλογή στοιχείων, ξηρών στοιχείων, τα περισσότερα των οποίων αναφέρονται στη δράσι του ΕΑΜ του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, του ΚΚΕ και του ΔΣΕ.

Παραθέτουμε αποσπάσματα απ' τη «Διδακτική της Γεωγραφίας» σύμφωνα με την οποίαν είναι υποχρεωμένοι οι διδάσκαλοι του παιδομαζώματος να διδάσκουν τα παιδιά. Απ' τα αποσπάσματα αυτά, δύναται κάθε αναγνώστης να αντιληφθή με ποιόν τρόπο διδάσκεται η Γεωγραφία και προ παντός τι επιδιώκεται με τη διδασκαλία της.

«Με τη διδασκαλία της γεωγραφίας τα παιδιά μαθαίνουν ποιος είναι ο πλούτος της γης, ο πλούτος και οι ομορφιές της Πατρίδας μας. Ποιοι εκμεταλλεύονται τον πλούτο και τη δουλειά των ανθρώπων σήμερα. Ποιοι χαίρονται τις ομορφιές της. Ποιες δυνατότητες υπάρχουν για την ανάπτυξη της χώρας μας, όταν θάναι ελεύθερη και δημοκρατική!! Έτσι τα παιδιά μορφώνονται μέσα στο πνεύμα του σωστού πατριωτισμού, μαθαίνουν να αγαπούν αληθινά και βαθιά την πατρίδα μας, να ενεργούν αποφασιστικά για το συμφέρον της»,

« Με τις συγκρίσεις, που διαρκώς πρέπει να γίνονται στο μάθημα της Γεωγραφίας, (τι γίνεται στις Λαϊκές Δημοκρατίες που ζούνε τα παιδιά. Τι γίνεται στη Σοβ. Ένωση; Από την άλλη μεριά τι γίνεται στη δική μας την πατρίδα, τι γίνεται στις άλλες υποδουλωμένες χώρες, στις αποικίες;) Θα σχηματιστή στους μαθητές η πεποίθηση πως είναι ανάγκη να λευτερωθεί κι η πατρίδα μας, να λευτερωθούν όλοι οι σκλαβωμένοι κι οι καταπιεζόμενοι λαοί. Με τη λευτεριά, τη δημοκρατία και την οριστική επικράτηση της ειρήνης στον κόσμο, θα πραγματοποιηθή εξαιρετική πρόοδος και ευτυχία για τους ανθρώπους...»

«... Η Γεωγραφία πρέπει να ανοίγει και διαρκώς να πλαταίνει τον ορίζοντα των παιδιών. Να εξετάζουν προσεχτικά το παρόν και να βλέπουν καθαρά το μέλλον. Πώς θάναι η γη, πώς θάναι η ζωή χωρίς πολέμους, χωρίς σκλαβιά, μέσα στη σοσιαλιστική κοινωνία. Αυτής της κοινωνίας πολίτες ετοιμάζονται να γίνουν τα παιδιά. Πρέπει να γίνουν άξιοι και αποφασιστικοί δημιουργοί, ανοικοδομητές και υπερασπιστές της σοσιαλιστικής κοινωνίας...»

«... Οι σκοποί λοιπόν της διδασκαλίας της γεωγραφίας συνοψίζονται: Να πάρουν τα παιδιά βασικές γνώσεις. Να γίνουν θερμοί και αφοσιωμένοι πατριώτες, έτοιμοι να ενεργήσουν πάντα προς το συμφέρον του λαού και της πατρίδος. Να γίνουν άνθρωποι με θέλησι, με πρωτοβουλία, να δουλεύουν επίμονα, να νικούν κάθε εμπόδιο, να γίνουν εργάτες της προόδου, άνθρωποι μιας

νέας γενιάς που θάναι ικανή να νικάει όλες τις δυσκολίες που παρουσιάζονται στο δρόμο της ανοικοδόμησης της σοσιαλιστικής κοινωνίας...»

«... Η διδασκαλία της γεωγραφίας πρέπει να συνδέει τα παιδιά με τα επίκαιρα γεγονότα... δίνει πληροφορίες ακριβώς για τις ειρηνικές νίκες του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση, για τις ανοικοδομητικές προσπάθειες που γίνονται στις Λαϊκές Δημοκρατίες. Και, σε αντίθεση, παρουσιάζει τη δεινή θέση των λαών στις καπιταλιστικές χώρες...»

Αποσπάσματα απ' τη «Διδακτική Γεωγραφίας»

Η διδασκαλία της Ιστορίας.

«... Καταλαβαίνεις, σύντροφε, πόσο αδάμαστος θα γίνη ο στρατός από τα παιδιά αυτά, όταν ύστερα από λίγα χρόνια θα πάρη μέρος στην Παγκόσμια επανάσταση του προλεταριάτου, κατά των καπιταλιστικών κρατών και κυρίως κατά της μοναρχοφασιστικής Ελλάδας. Επισκέφθηκα πολλά στρατόπεδα παιδιών στη Βουλγαρία κι είδα με τα ίδια μου τα μάτια την δουλειά που γίνεται εκεί. Μια ομοιόμορφη, ισοβάθμια δουλειά, που καθοδηγείται από συντρόφους με μεγάλη πείρα. Τι μεγάλη χαρά αισθάνθηκα, σύντροφε, όταν ομιλώντας με αυτά τα παιδιά, αντιλήφθηκα τον καθαρό Μαρξιστικό και Λενινιστικό προσανατολισμό τους. Θα γίνουν τέλειοι Μπολσεβίκοι»

Από γράμμα «συναγωνιστή» που επισκέφθηκε τους παιδικούς σταθμούς Βουλγαρίας

Με σατανική μεθοδικότητα, χρόνια τώρα, διδάσκεται στο παιδομάζωμα ιστορία. Η διδασκαλία της αρχίζει μεθοδικά απ' τις απλές γνώσεις του Μαρξισμού και φτάνει ως την κατάληψη της εξουσίας απ' το Κομμουνιστικό κόμμα. Κάθε νέος διδάσκεται να γίνη ένας τέλειος ανατροπέας, ένα τέλειο Μαρξιστικό στέλεχος, έτοιμο καθ' όλα να εκπληρώσει την «αποστολή» του, όταν κληθή απ' το κόμμα του.

Επί 13 έτη τώρα τρυφερές υπάρξεις αποβάλλουν τον εθνισμό και την Θρησκεία τους και διδάσκονται το μίσος εναντίον κάθε ιερού και οσίου Το Κ.Κ.Ε. χρησιμοποιεί το μάθημα της Ιστορίας δια να διαπλάση μια γενεά γεμάτη μίσος και προδοσία εναντίον της πατρίδος.

Κανένα άλλο μέσο δε στάθηκε ίσως και δε στέκεται ακόμη ικανό να αφελληνίζει τόσο τα Ελληνόπουλα, όσο η διδασκαλία της Ιστορίας έτσι όπως γίνεται. Στην αποψί μας αυτή μας δικαιώνουν τα ίδια τα ντοκουμέντα του Κ.Κ.Ε., με τα οποία διδάσκει «Ιστορία» και μορφώνει «εθνικώς» το παιδομάζωμα.

Με μάρτυρες λοιπόν τα ντοκουμέντα τους παρουσιάζουμε στους αναγνώστας το ιστορικό υλικό που διδάσκεται στο παιδομάζωμα και την μέθοδο διδασκαλίας και δεν χρειάζεται σκέψις μεγάλη δια να εννοήση κάθε αναγνώστης τι επιδιώκει το Κ.Κ.Ε. με την «ιστορία» του αυτή.

Τα κείμενα που παραθέτουμε είναι παρμένα απ' τα βιβλία που εξέδωσε το Κ.Κ.Ε. δια την μόρφωση του παιδομαζώματος. Εγγράφησαν κυρίως μετά την κατάρρευση, τότε δηλαδή που χαράχθηκε «καινούργια ζωή» και «καινούργια καθήκοντα» δια τον κόσμο, που σύρθηκε στο Παραπέτασμα.

Η ύλη της Ιστορίας δια το δημοτικόν σχολείον, τα επαγγελματικά και μέσα σχολεία και γενικά δια όλην την νεότητα περιέχεται σε ειδικά εγχειρίδια, στα

αναγνωστικά των παιδιών και σε διάφορα περιοδικά.

Το παιδομάζωμα διδάσκεται Ιστορία απ' τη Β' τάξι του δημοτικού σχολείου. Στα αναγνωστικά βιβλία υπάρχουν ωρισμένα ιστορικά αναγνώσματα τα οποία αναπτύσσονται σαν ιστορία, δια να αποκτήσουν τα παιδιά ωρισμένες ιστορικές γνώσεις.

Ας δώσουμε το λόγο στα παιδαγωγικά βιβλία, βάσει των οποίων μορφώνονται οι μαθηταί.

Στη Β' και Γ' Τάξι: «... Στη Β' τάξι δίνονται δέκα ως δεκαπέντε αναγνώσματα. Στην Γ' τάξι δίνονται καμμιά τριανταριά αναγνώσματα. Τα αναγνώσματα αυτά, που έχουν την ιστορική ύλη της Β' και Γ' τάξης βρίσκονται μέσα στ' αναγνωστικά, καθώς και στα παιδικό περιοδικό «Αετόπουλα». Με τα αναγνώσματα αυτά θα επιδιώξουμε:

Να ξυπνήσουμε στα παιδιά το ενδιαφέρον για τα περασμένα και τα τωρινά της πατρίδος μας.

Να ξυπνήσουμε το συναίσθημα της αγάπης για πρόσωπα που αγωνίστηκαν κι έδειξαν χαρίσματα που πρέπει να τα θαυμάζουν τα παιδιά και να προσπαθούν να τα μιμούνται.

Τα αναγνώσματα που δίνονται σ' αυτές τις μικρές τάξεις πρέπει να συγκεντρώνονται γύρω απ' τα παρακάτω βασικά ζητήματα:

1) Η **δουλειά** είναι ο πιο σημαντικός παράγοντας της ζωής.

2) Ο **άνθρωπος** καλυτερεύει τη ζωή του (σύγκρισι ανάμεσα στα τωρινά και στα περασμένα).

3) Οι **άνθρωποι** πρέπει όλοι να δουλεύουν. Θα δειχθή πως στη σοσιαλιστική κοινωνία όλοι δουλεύουν. Πως ο λαός δούλεψε και μερικοί ζούσαν σε βάρος της δουλειάς του λαού. Αυτοί εκμεταλλεύονταν το λαό και τον καταπίεζαν. Στη δικιά μας πατρίδα αυτή η κατάσταση επικρατεί ακόμα και σε πολλές άλλες χώρες. Τα παιδιά διαβάζοντας τα ιστορικά αυτά διηγήματα, καταλαβαίνουν τις αντιθέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στις τάξεις. Καταλαβαίνουν την ανάγκη του αγώνα, τι σημαίνει μια επανάσταση.

4) Ποιοι είναι **οι αρχηγοί και δάσκαλοί** μας σήμερα. Από ποιους οργανούται ο Λαός στην πάλη του ενάντια στους ξένους κατακτητές Ο Μαρξ, ο Ένγκελς, ο Λένιν. Τα κομμουνιστικά κόμματα, το Κ.Κ.Ε.

5) Ο **Σοβιετικός Στρατός** είναι στρατός των εργαζομένων, εξασφαλίζει την δημοκρατία, τη λευτεριά των λαών και την Ειρήνη. Ο Ε.Λ.Α.Σ. και Δ.Σ.Ε (δημοκρατικός στρατός Ελλάδος, σημ. δική μου) στον αγώνα για την εθνική μας ανεξαρτησία και τη δημοκρατία στην Ελλάδα. Συμμετοχή των νέων της ΕΠΟΝ και των ΑΕΤΟΠΟΥΛΩΝ σ' αυτόν τον αγώνα»

Τα ανωτέρω είναι αποσπάσματα από το παιδαγωγικό τους βιβλίο «Η διδακτική της Ιστορίας»
σελίδες 102 και 103

Απ' τη Β', λοιπόν, τάξι, ηλικία παιδιού 7 ετών αρχίζει να ξυπνή το ενδιαφέρον

του πανδιού δια τη σοσιαλιστική κοινωνία, δια την «εκμετάλλευσι και την καταπίεσι του λαού στην πατρίδα του και σε πολλές άλλες χώρες», και καταλαβαίνει —το παιδί των 7 ετών— τις αντιθέσεις ανάμεσα στις τάξεις! Τι σημαίνει μια επανάστασι! Ποίοι είναι οι δάσκαλοι και αρχηγοί του, ποίοι οργανώνουν την πάλη ενάντια στους εκμεταλλευτές (Μαρξ—Έγκελς—Λένιν—Χρυστσώφ—και Κ.Κ.Ε.). Ποιος είναι ο ρόλος του σοβιετικού στρατού, ο ρόλος του Ε.Λ.Α.Σ. και του δημοκρατικού στρατού στον αγώνα και η συμμετοχή των νέων της ΕΠΟΝ και των ΑΕΤΟΠΟΥΛΩΝ στον αγώνα (σημειώσεις: τις λέξεις ΕΠΟΝ και ΑΕΤΟΠΟΥΛΑ τις γράφουν με κεφαλαία γράμματα!). Και το σπουδαιότερο από όλα, ξυπνάει το συναίσθημα της αγάπης δια τα πρόσωπα που αγωνίστηκαν και έδειξαν χαρίσματα που «πρέπει να θαυμάζουν τα παιδιά και να προσπαθούν να τα μιμούνται»

Νομίζω, ότι δεν χρειάζονται σχόλια πολλά δια τη μόρφωσι, διά το «Μαρξιστικό Πανεπιστήμιο» στο οποίο σπουδάζει το παιδί του παιδομαζώματος απ' τη Β' τάξι του Δημοτικού σχολείου!

Δ' Τάξι. Στην τετάρτη τάξι δεν δίνονται αναγνώσματα όπου να παρουσιάζονται σκόρπια τα ιστορικά γεγονότα. «Τα παιδιά εδώ πρέπει να έχουν —λέγουν— μια ολοκληρωμένη εικόνα της Ιστορίας της πατρίδος μας απ' τα παληά χρόνια ως σήμερα» (σελίς 104).

Ας δούμε όμως τα μαθήματα που διδάσκεται η Δ' τάξι:

Α) Μερικά μαθήματα από τη ζωή των πρώτων ανθρώπων (Πρωτόγονη κοινωνία).

Β) Μερικά μαθήματα από την Ελληνική Ιστορία (αρχαία και νεώτερη).

(Απ' το περιοδικό «Αετόπουλα» (επαναστάσεις Ήλιντεν και Κιλελέρ).

Γ) «1) Ένα παράδειγμα φιλίας Μαρξ και Έγκελς, 2) Ο Μαρξ στη δουλειά, 3) Βλαδίμηρος Λένιν, 4) Πώς σπούδασε ο Λένιν, 5) Ιστορίες δια τον Λένιν, 6) Ιωσήφ Στάλιν, 7) Οκτωβριανή επανάστασις 8) Το γαλάζιο χαλί, 9) Γιορτή του κόκκινου στρατού, 10) Στην επέτειο του Κ.Κ.Ε. 11) Ίδρυσι της Ε.Π.Ο.Ν. 12) Πεθαίνουμε για τη Λευτεριά 13) Βροντάει ο Όλυμπος, 14) Οι αντάρτες θερίζουν και πολεμούν 15) 3 του Δεκέμβρη 1944, 16) Το Λιτόχωρο... κ.λ.π. («Διδακτική Ιστορίας» σελίς 106).

Ε', ΣΤ' Τάξι! Τόσο στις τάξεις αυτές όσο και στα παιδιά που φοιτούν σε επαγγελματικά και μέσα σχολεία, διδάσκονται βασικά γεγονότα από την Ιστορία της Ελλάδος. Τα ίχνη εκ της αρχαίας ιστορίας εξαφανίζονται συστηματικά. Φθείρονται τα εθνικά ιδεώδη και με σύστημα ενσταλάζεται το δηλητήριο του μίσους εναντίον της πατρίδος. Ο αγώνας των αρματωλών και κλεφτών παραβάλλεται προς τους αγώνες που έκαναν οι αντάρτες του Ε.Α.Μ. και του συμμοριτοπολέμου! Αθεία, διαστρέβλωσις και προδοσία, ασέβεια, ιεροσυλία και περιφρόνησις προς πάσαν ηθικήν αξίαν κυριαρχούν σε όλα τα μαθήματα:

«Όλα χωρίς εξαίρεσι τα μαθήματα της Ιστορίας παρουσιάζουν τις αντιθέσεις και τις συγκρούσεις των τάξεων. Η πάλη των τάξεων είναι το νήμα που μας καθοδηγεί σ' όλα τα μαθήματα της ιστορίας που κάναμε, σ' όλες τις τάξεις. Είναι όμως μερικές στιγμές της ιστορίας κατά τις οποίες είναι πιο έντονος και πιο αποφασιστικός αυτός ο αγώνας. Γι' αυτό ξεχωρίζουμε τα θέματα που παρουσιάζουν αυτή την έντονη ταξική πάλη, απεργίες, διαδηλώσεις, εξεγέρσεις επαναστάσεις, αυτά τα ονομάζουμε θέματα του ταξικού αγώνα».

«...Μέσα στα μαθήματα πρέπει να φανή στα παιδιά, πως η πάλη των τάξεων είναι η κινητήρια δύναμη που δημιουργεί την ιστορία. Οι σκλάβοι αντιστέκονται στην εκμετάλλευσή που την έκαναν οι αφέντες τους, οι δούλοχτήτες κ.λ.π...»

Τα διάφορα γεγονότα και επεισόδια που συνέβησαν τα τελευταία χρόνια μετά την απελευθέρωση της Ελλάδος, τα μεταβάλλουν σε πρότυπα μαθήματα ιστορίας. Σ' όλα αυτά τα «μαθήματα» δια να ανάψουν στις καρδιές των παιδιών το μίσος προς την πατρίδα παρουσιάζουν τις καταστάσεις εκκρηκτικές. Γράφουν:

«Ο ηρωισμός των λαϊκών μαζών δεν έχει όρια», «άναψαν τα αισθήματα του λαού», «ο λαός βυθισμένος σε δυστυχία, βάσανα και ταπεινώσεις», «ηρωικός αγώνας, απaráμιλλο λαϊκό θάρρος», «φωτεινές μορφές εκείνων που ωδήγησαν τους λαούς στις επαναστάσεις», «φλογερός υπερασπιστής του δίκιου του λαού», «μπράβοι των τσιφλικάδων κάνουν μαζικές εξώσεις», «πετούν τις οικογένειες έξω από τα σπίτια και τα καίνε», «επικρατεί λαϊκός αναβρασμός», «με μαύρες και κόκκινες σημαίες», «με συνθήματα ζωή ή θάνατος».

Αποσπάσματα απ' το πώς πρέπει να διδάσκονται τα μαθήματα στις ανώτερες τάξεις, «Διδακτική ιστορίας», σελ. 128, 129, 130).

Με εξαιρετική προσοχή, με θαυμασμό, με θρησκευτική ευλάβεια διδάσκονται τα μαθήματα ταξικού αγώνα απ' την παγκόσμια ιστορία: Κομμούνα του Παρισιού, Ρωσική επανάσταση του 1905, η μεγάλη Ρωσική επανάσταση κ.λ.π. Εκεί ο δάσκαλος σύμφωνα με τις οδηγίες της παιδαγωγικής του παιδομαζώματος «... για να πετύχει πρέπει όχι απλώς να το ξέρη (το μάθημα) μα να νοιώθει βαθειά το θέμα. Πρέπει να διηγείται ωραία, να μπορεί να ανάβη αισθήματα στις καρδιές των παιδιών: Την αγάπη, το μίσος, την απόφαση, τον ηρωισμό. Να παρουσιάζει (στα παιδιά) πώς είναι επαναστατική η ατμόσφαιρα!»

«Με τη διήγησή του ο δάσκαλος και τις ζωντανές περιγραφές του να κάνει τα παιδιά να πούνε μέσα τους: Μα γιατί δεν ξεσηκώνονται;»

Σημειώνουμε μερικά μαθήματα που διδάσκονται στις μεγάλες τάξεις του παιδομαζώματος ή σε άλλα ανώτερα σχολεία.

A) Απ' την Ιστορία της επαναστάσεως στη Ρωσία: «Διδακτική Ιστορίας», σελ 137

1. Ο σχηματισμός του εργατικού κόμματος.
2. Η αρχή του πολέμου με την Ιαπωνία.
3. Η αιματηρή Κυριακή.
4. Η αρχή της επαναστάσεως.
5. Η ένοπλη εξέγερση στη Μόσχα.
6. Η ήττα της επαναστάσεως (του 1905).
7. Η παράνομη δράση των Μπολσεβίκων.

Β) Απ' την ιστορία του Κ.Κ.Ε.

1. Η ίδρυσις του Κ.Κ.Ε.
2. Ανασυγκρότησις και οργάνωσις (οι άνθρωποι του Κ.Κ.Ε.).
3. Το συνδικαλιστικό και αγροτικό, το εθνικό.
4. Το Κ.Κ.Ε. στη φωτιά της δοκιμασίας.
5. Η δικτατορία του Μεταξά.
6. Η φασιστική επίθεσις.
7. Η πρώτη κατοχή του Ε.Α.Μ.
8. Η δεύτερη κατοχή απ' τους Αγγλοαμερικάνους.
9. Η ηρωϊκή αντίστασις του λαού δια την εθνική ανεξαρτησία.

Γ) «...**Τα κομμουνιστικά κόμματα κι οι αρχηγοί της επανάστασις.** Σ' όλα αυτά τα μαθήματα πρέπει να φανή καθαρά ο ρόλος των κομμουνιστικών κομμάτων κι ο ρόλος των αρχηγών που οργανώνουν και καθοδηγούν τα κόμματα. Τι πρέπει να καταλάβουν τα παιδιά σ' αυτά τα μαθήματα; Πως σε ορισμένες στιγμές της ιστορίας είναι απαραίτητο να γίνη επανάστασις. Από την περιγραφή που θα κάνουμε για την άθλια κατάστασι του λαού, για τα καταπιεστικά μέτρα που παίρνουν οι εκμεταλλευτές, θα φανή πως η ζωή των εργαζομένων είναι αβάσταχτη. Η κατάστασι είναι επαναστατική μα τίποτα δεν γίνεται μόνο του στην ιστορία. Πρέπει ο λαός να ξεσηκωθή. Μόνον έτσι θ' αλλάξη η κατάστασις...»

Απόσπασμα απ' το βιβλίο «Διδακτική της Ιστορίας» σελ. 131

Σε ωρισμένες, λοιπόν, στιγμές της ιστορίας είναι απαραίτητο να γίνη επανάστασις, διδάσκεται στο παιδομάζωμα. Κι η πεποίθησι αυτή του παιδιού, η δίψα και ο πόθος για επανάστασι, θα εξαρτηθή από τον τρόπον της διηγήσεως. Πρέπει να καταφέρει ο δάσκαλος να κάνη διδασκαλία υποβλητική, να περιγράψει με πάθος την «άγρια εκμετάλλευσι» της πατρίδος από την πλουτοκρατία, την καταπίεσι από τον «μοναρχοφασισμό» και τις διώξεις που υφίσταται το «δημοκρατικό» κίνημα της χώρας.

«...Ο δάσκαλος πρέπει να ετοιμάζη προσεκτικά το μάθημα που θα κάνη, το τι θα πη και πώς θα το πη, να μελετά τη μέθοδό του. Να μην ξεχνάη το σκοπό που επιδιώκει, δηλαδή να ασκήση δυνατή και μόνιμη ψυχολογική επίδρασι πάνω στους μαθητές. Πρέπει να δείξη τη δύναμι του αδερφωμένου λαού που δε σκύβει μπροστά στους καταπιεστές και που αγωνίζεται ενάντια στον τύρρανο. Πρέπει να ξυπνήση την αγανάκτησι και το μίσος των παιδιών ενάντια στους εκμεταλλευτές και τα όργανά τους. Να οπλίζη διαρκώς τα παιδιά με τη θέλησι του αγώνα...»

«Διδακτική ιστορίας», σελ. 130

Και προχωρεί η διδασκαλία, μεθοδικά δια να δείξη ποιος θα τραβήξη εμπρός, να καθοδηγήση το λαό:

«...Οι εξεγέρσεις δεν πρέπει να γίνονται αυθόρμητα, χωρίς οργάνωσι. Η εργατική τάξι, που είναι η πιο επαναστατική τάξι, πρέπει να οργανωθή. Αυτή πρέπει να μπη μπροστά, να καθοδηγή την επανάστασι. Όχι μόνη της μα σε συμμαχία με την αγροτιά και μ' όλους τους εργαζομένους» σελίς 131

Ξεχωριστή σημασία δίνεται στους αρχηγούς του εργατικού κινήματος, είτε απ' την παγκόσμια ιστορία είτε απ' την Ελληνική.

«...Ξεχωριστή θέση μέσα σ' όλα αυτά πρέπει να κατέχουν οι βιογραφίες του Λένιν και του Στάλιν. Κανένα άλλο βιογραφικό υλικό δεν μπορεί να συγκριθεί δια τη μορφωτική σημασία που έχει, με τις βιογραφίες του Λένιν και του Στάλιν. Πρέπει να δειχθούν στα παιδιά με συγκεκριμένα περιστατικά, η αφοσίωσή τους στην υπόθεσι της επανάστασης, το θάρρος τους, η δύναμι της θέλησής τους, η επιστήμη να καθοδηγούν τις μάζες, ο αγώνας και η δράσι τους. Με το βιογραφικό υλικό που θα δώσουμε στα παιδιά ζωντανεύομαι όλη την εποχή μας, δίνουμε σάρκα και ζωή στα σύγχρονα θέματα της ιστορίας που διδάσκουμε...»

«Διδακτική Ιστορίας», σελ. 145

Πολύ μεθοδικά γίνεται η προετοιμασία δια την διδασκαλία των θεμάτων που αφορούν το Κ.Κ.Ε.

«...Κυρίως για τα δύσκολα θέματα χρειάζεται μια καλή προετοιμασία. Πρόκειται π.χ. να διδάξουμε πως ιδρύθηκε το Κ.Κ.Ε. Πρέπει με ερωτήσεις να βοηθήσουμε τα παιδιά να θυμηθούν τα βασικά σημεία απ' αυτά που μάθανε για την κατάσταση της Ελλάδος πριν την ίδρυσι του Κ.Κ.Ε. Το μπλέξιμο της Ελλάδος στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Πώς οι ξένοι ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι Άγγλοι επεμβαίνουν στα εσωτερικά της Ελλάδος. Τις συνέπειες που είχε η πολιτική των αστοτσιφλικάδων. Πόσο υπόφερε ο λαός. Η ατμόσφαιρα ήταν ταραγμένη. Ο λαός είχε επαναστατική διάθεσι, μα τα κόμματα της ολιγαρχίας την παροχετεύουν σε εκδηλώσεις μεγαλοϊδεάτικες. Σε πολέμους (1897) και σε στρατιωτικά κινήματα. Να παρουσιαστή το εργατικό κίνημα. Απεργιακή πάλη. Από την απεργία των μεταλλωρύχων στο Λαύριο. Αγροτική πάλη (Κιλελέρ). Ο λαός νοιώθει την ανάγκη της επανάστασης και παλεύει αυθόρμητα. Δεν υπάρχουν άνθρωποι να την καθοδηγήσουν. Σοσιαλιστικές ιδέες και οργανώσεις. Ήταν αυτό αρκετό; Ποιο φωτεινό παράδειγμα είχε η ανθρωπότητα μπροστά στα μάτια της, μετά το 1917, την Οκτωβριανή επανάστασι.

Με απλές ερωτήσεις ξαναθυμούνται τα παιδιά τα κύρια στοιχεία απ' αυτά τα θέματα. Τώρα καταλαβαίνουν ότι ήταν ανάγκη να οργανωθή η εργατική τάξι, νάχει το Κόμμα της. Είναι λογικά και ψυχολογικά προετοιμασμένοι (οι μαθηταί) για να ακούσουν το νέον μάθημα. Ο διδάσκαλος γράφει στον πίνακα: Το Κ.Κ.Ε. ιδρύθηκε το Νοέμβρη του 1918».

«Απ' τη διδακτική της Ιστορίας», σελ. 163

Σε άλλο σημείο γράφουν δια το Κομμουνιστικό Κόμμα:

«...Το πιο αποφασιστικό, το πιο μαχητικό τμήμα της εργατικής τάξης, που είναι η πρωτοπορία στον αγώνα, είναι το Κομμουνιστικό Κόμμα. Η οργάνωσι, διαφώτισι των μελών κι η καθοδήγησί τους, γίνεται από τους πιο άξιους, τους πιο φωτισμένους και τους πιο αφοσιωμένους στην υπόθεσι του λαού. Αυτοί είναι αρχηγοί και δάσκαλοι του λαού...»

«Διδακτική Ιστορίας», σελ. 131

Επίσης διδάσκονται και τα στάδια που πρέπει να ακολουθήση μια επανάστασις, ώστε να γίνη πιο άρτια η «μόρφωσι» των παιδιών.

«... Τα παιδιά των μεγάλων τάξεων θα ακούσουν ή θα δούνε γραμμένες τις εκφράσεις: Εθνικο-απελευθερωτική επανάστασι, αστικο-δημοκρατική επανάστασι, σοσιαλιστική επανάστασι. Μπαίνει το ερώτημα. Πρέπει να εξηγήσουμε στα παιδιά του Δημοτικού σχολείου αυτούς τους όρους; Πρέπει να τους δώσουμε να καταλάβουν τη διαφορά που έχει μια επανάστασι από μιαν άλλη; Ασφαλώς πρέπει.

Με ποια μέθοδο θα κάνουμε κατανοητές στα παιδιά αυτές τις δύσκολες έννοιες; Τι είναι εθνικο-απελευθερωτική επανάσταση είναι εύκολο να καταλάβουν τα παιδιά. Όταν θα διδαχθούν την επανάσταση του 1821, θα καταλάβουν πως ξεσηκώνεται ένα έθνος για τη λευτεριά. Μα τα παιδιά δυσκολεύονται να ξεχωρήσουν μέσα στο μυαλό τους, τι είναι αστικο-δημοκρατική και τι είναι σοσιαλιστική επανάσταση. Να, με ποιόν τρόπο θα μπορέσουμε να κάνουμε νοητές στα παιδιά αυτές τις έννοιες; (Και συνεχίζει με παραδείγματα απ' την επανάσταση των Μπολσεβίκων στη Ρωσία το 1917).

«Απ' τη Διδακτική της Ιστορίας», στα παιδομάζωμα σελ. 131 και 166

Κομμουνισμός και Ελευθερία.

Στις 23 Ιουλίου 1950, μια Ελληνική Κομμουνιστική ραδιοφωνική εκπομπή της Βουδαπέστης έλεγε, με το στόμα ενός μικρού μαθητού του παιδομαζώματος:

«...Τα παιδιά τα έχουν όλα. Τα έχουν όλα.
Και πρώτα απ' όλα έχουν πανανθρώπινη λευτεριά...»

Εδιδάχθησαν, λοιπόν, τα παιδιά, ότι έχουν πανανθρώπινη ελευθερία, ακριβώς εκεί (στο Παραπέτασμα) που όλοι οι άνθρωποι στερούνται του δικαιώματος της ελευθερίας.

Η παιδαγωγική τους λέγει, ότι η λέξις «ελευθερία» σε όλους τους άλλους λαούς είναι απατηλή:

«...Πρέπει να οδηγηθούν τα παιδιά να νιώσουν βαθιά την ηθική ανωτερότητα του σοσιαλιστικού καθεστώτος. Να μισούν το καθεστώς της εκμεταλλεύσεως, που καταπιέζει τους εργαζομένους ανθρώπους και που κάτω απ' τις απατηλές φράσεις «για ελευθερίες» κρύβει την πιο βαρειά τυραννία και την πιο απάνθρωπη καταλήστεψη...» σελίς 100

Διδάσκεται, λοιπόν, το παιδομάζωμα απ' το Κόμμα του, να μισή το καθεστώς της εκμεταλλεύσεως. Αλλά οι συνθήκες υπό τις οποίες εργάζονται τα παιδιά δια να βγάλουν το ψωμί τους δείχνουν ποιο είναι το καθεστώς που αντί ευτυχίας, που τους έταξε, τους εξασφάλισε μόνιμη δυστυχία, βάζοντάς τα να δουλεύουν δια ένα κομμάτι ψωμί, χωρίς καμιά απολύτως δυνατότητα οικονομικής βελτιώσεως. Οι παλιοί εργάτες της χώρας όπου ζουν, εκείνοι δηλαδή που κάποτε δούλευαν καλύτερα και σήμερα δουλεύουν σαν σκλάβοι, ξέρουν, ότι με το νέο καθεστώς άλλαξαν απλώς αφεντικό. Δεν παρουσιάζεται ο πρώην εργοστασιάρχης, αλλά ο διευθυντής ή η κομματική επιτροπή ή ο γραμματέας του κόμματος ή η εργοστασιακή αστυνομία του Κόμματος ή το Κομματικό συνδικάτο ή κάποιος άλλος βάρβαρος Κομματικός. Στη θέση του παλιού άλλος, πιο βάρβαρος, δυνάστης παρουσιάσθηκε.

Και στέκονται όλοι πάνω απ' το κεφάλι του εργάτη, να του πάρουν την ψυχή με την επαίσχυντη «νόρμα», το εξοντωτήριο των εργατών. Εκείνοι, με τη «νόρμα», κανονίζουν πόσο θα δουλέψει και όχι οι δυνάμεις του. Εκείνοι κανονίζουν πόσο ιδρώτα θα χύσει δια να βγάλει τη «Νόρμα» και όχι η δική του δύναμι! Δεν έχει δικαίωμα να ειπή «δεν μπορώ, δεν επιτρέπουν οι δυνάμεις μου», διότι θα του κοπή το μεροκάματο. Οι δυνάμεις του είναι «εμπιστευμένες» στη διάθεσι αυτού που στέκεται πάνω απ' το κεφάλι του! Λογάριασε τις ώρες που δουλεύεις. Οκτώωρο σου λένε, μα γίνεται πάντοτε δεκάωρο και δεκαπεντάωρο. Άλλοτε σε παίρνουν να δουλέψεις υποχρεώνοντάς σε σε «εθελοντικές» δουλειές, δηλαδή σε

αγγαρίες χωρίς καμιά αμοιβή, άλλοτε σε κλείνουν ώρες και ημέρες ολόκληρες στις «συνεδριάσεις» ή «συνελεύσεις» δια να σε μάθουν κομματικά «γράμματα», άλλοτε καθαρίζεις «εθελοντικά» το εργοστάσιο, άλλοτε σου τρώνε ώρες ολόκληρες ως που να παραλάβει ο εργοστασιακός γραφειοκρατισμός τη δουλειά που σου κανόνισε το αφεντικό μέσα στο οκτάωρο! Θα αναγκασθείς να δουλέψεις και άλλες ώρες δια να πάρης το ίδιο μεροκάματο, λογάριασε στο τέλος του μηνός πόσες τέτοιες ώρες εκτός το οκτάωρο δούλεψες δωρεάν και τότε θα δης αν σου έρχεται οκτάωρο ή δεκάωρο ή πιο μεγαλύτερο! Χωρίς να μιλήσωμε δια εκείνους που δουλεύουν σε αγροτικές δουλειές, των οποίων η νόμιμη δουλειά είναι μεν δεκάωρη στην πραγματικότητα όμως Δωδεκάωρη και πολύ μεγαλύτερη.

Όσο δια τα δικαιώματα που έχεις σαν εργάτης, ξαίρεις ότι η εργατική σας νομοθεσία περιλαμβάνει μόνο υποχρεώσεις προς τη δουλειά, τις οποίες ερμηνεύει το Κομματικό και όχι το εργατικό συνδικάτο! Το Κόμμα εκλέγει και διωρίζει το συνδικάτο, κι εσύ το ψηφίζης με τα χειροκροτήματά σου! Κανένα νόμιμο δικαίωμα διαμαρτυρίας δεν έχεις. Κάθε διαμαρτυρία σου ερμηνεύεται ως απειθαρχία κι αν είναι πολλές ως έγκλημα εσχάτης προδοσίας.

Και σαν γεράσης και θέλεις να εργαστής κάπου να συμπληρώσης το ψωμί της ημέρας, σε διώχνουν, δε σου δίνουν δουλειά όχι από λύπη προς τον αδύνατο οργανισμό σου απ' τον οποίον σου αφαιρέθηκαν όλες οι δυνάμεις αλλά από συμφέρο του Κόμματος, διότι δεν μπορείς να αποδόσης πλέον τόσο που θέλει το Κόμμα!

Μόνη σου παρηγοριά είναι, ότι ίσως έχεις και άλλους σε πιο χειρότερη μοίρα. Έχεις την τάξι των «αποδιοπομπαίων» εκ της ζωής. Είναι εκείνοι που αργοπεθαίνουν στις φυλακές σαν εγκληματίες «εσχάτης προδοσίας» ή εκείνοι που διπλώθηκαν στα χαρτιά του γραμματέα σαν ανεπιθύμητοι στο νέο καθεστώς είτε δεξιοί είναι αυτοί είτε και αριστεροί, από κείνους που διέπραξαν «κομματικά λάθη».

Η πείνα λοιπόν, η εκμετάλλευσι και η στυγνή τυραννία είναι τα χαρακτηριστικά του νέου καθεστώτος σου.

Όσο δε για «ελευθερίες» που έχουν οι λαοί μέσα στους οποίους ζη το παιδομαζώμα, υπενθυμίζουμε στα παιδιά να θυμηθούν πώς πληρώθηκαν οι λαοί εκείνοι που τόλμησαν να κάμουν χρήσι του στοιχειοδεστέρου αγαθού που πρέπει να έχη ο άνθρωπος, του αγαθού δηλαδή της ελευθερίας

1. Πώς πληρώθηκαν οι εργάτες του Ανατολικού Βερολίνου τον Ιούνιο του 1953, όταν κάτω απ' τις καταθλιπτικές συνθήκες πείνας, ώρθωσαν το ανάστημά τους ζητώντας ψωμί: Πληρώθηκαν με αίμα απ' τα Ρωσικά τανκς.
2. Πώς πληρώθηκαν τα γεγονότα της Πολωνίας το καλοκαίρι του 1956; Τα Ρωσικά πολυβόλα θέρισαν τους εργάτες!
3. Πώς πληρώθηκε ένας λαός ολόκληρος στην Ουγγαρία τον Νοέμβριον του 1956; Θα θυμούνται τα παιδιά του παιδομαζώματος, τα ίδια άλλωστε μαζί με τον Ουγγρικό λαό, δοκίμασαν τα Ρούσικα τανκς και πολυβόλα. «...Η τραγική φωνή των Ούγγρων επαναστατών η μεταδιδομένη κατά την επανάστασίν των από το επαναστατικό ραδιόφωνο, η οποία εκάλει από τους ελευθέρους βοήθειαν, συρίζει ακόμη εις τους αιθέρας, δια να υπενθυμίξη το χρέος της ελευθέρας ανθρωπότητας προς τους δούλους...» έγραψε κάποιος φιλελεύθερος άνθρωπος.

Ας συγκρίνουν λοιπόν αυτά τα παιδιά του παιδομαζώματος και όλοι όσοι εργάζονται στο «νέο καθεστώς» και ας βγάλουν συμπέρασμα δια το είδος της λευτεριάς, που έχουν οι λαοί αυτοί, ανάμεσα στους οποίους ζουν τα παιδιά του παιδομαζώματος, ας συγκρίνουν αν αυτή η «λευτεριά» είναι «πανανθρώπινη» όπως διδάσκονται απ' το Κ.Κ.Ε. με τους «παιδαγωγικούς» του νόμους και αξιώματα.

Και ας θυμηθούμε μερικά άλλα παραδείγματα απ' τις χώρες της «λευτεριάς» που ζήσαμε μαζί τόσα χρόνια: Και πρώτα, πώς εννοεί τη λευτεριά το Κ.Κ.Ε. στις εκλογές:

Όλοι τουλάχιστον όσοι είναι πάνω από 18 χρονών, θεωρούνται ενήλικες και έχουν δικαίωμα ψήφου, στην εκλογή οργάνων των παραρτημάτων του «συλλόγου» όπως λένουν οι Έλληνες Κομμουνισταί. Είναι γνωστόν πώς γίνονται σε όλα τα μέρη οι εκλογές αυτές: συνέρχεται η «Κομματική Επιτροπή» και κανονίζει μαζί με τον αντιπρόσωπο της «Κεντρικής Επιτροπής», ποίοι θα «εκλέγουν». Έπειτα συγκαλείται συνεδρίασι των κομματικών μελών και εκεί γίνεται το δεύτερο μαγείρευμα, (το πρώτο το έκαμε η «Κομμουνιστική επιτροπή». Στο δεύτερο λοιπόν μαγείρευμα η «Κομματική Επιτροπή» υποδεικνύει στα Κομματικά μέλη, έτσι: Αύριο που θα γίνη εκλογή, εσύ (Άλφα) θα υποδείξης ως υποψήφιο τον δείνα. Εσύ (Βήτα) τον τάδε κ.ο.κ. Έτσι εκλέγεται στο γραφείο του Κόμματος το συμβούλιο. Την άλλη ημέρα που συγκαλείται γενική συνέλευσις όλου του λαού, χαλάει ο κόσμος από την προπαγάνδα του Κόμματος. Χωνιά και ντελάληδες σ' όλα τα σπίτια καλούν τον κόσμο στις εκλογές. «Όλοι στη συνέλευσι! Έχουμε «Δημοκρατικήν»(!) εκλογήν οργάνων του συλλόγου μας!» και χίλιες άλλες ψευτιές όσες επινοεί η υπηρεσία της προπαγάνδας ως που να συναθροισθή ο κόσμος. Κι όταν συναθροισθή αρχίζουν λόγοι πάνω στους λόγους δια «λεύτερες εκλογές» και «δημοκρατική εξάσκησι» εκλογικών δικαιωμάτων. Υποψήφιοι δε και εκλεγόμενοι βρίσκονται σε ένα σημείωμα που έχει ο γραμματέυς στην τσέπη. Μόλις αρχίσει η εκλογή, πετάγονται οι δασκαλεμένοι απ' την κομματική συνεδρίασι, προτείνουν τους «υποψηφίους», επαναλαμβάνεται από το λαό το «καλός» και... η εκλογή έγινε «δημοκρατική»!!!

Καμιά φορά η εκλογή γίνεται και «δημοκρατικώτερα». Γίνεται με τη μέθοδο των «εκλεκτόρων». Και ιδού πώς:

Προηγείται η απαραίτητη συνεδρίασις της «Κομματικής Επιτροπής» (εκείνη βασικά βγάζει τους υποψηφίους). Επακολουθεί η συνεδρίασις των Κομματικών μελών κι εκεί κανονίζεται, ότι: «Αύριο που θα γίνουν οι εκλογές θα βγουν μεταξύ σας καμιά δεκαριά, σαν επιτροπή εκλεκτόρων. Εσείς που θα βγήτε, αφού ευχαριστήσετε κ.λ.π. θα αποτραβηχτείτε στο ιδιαίτερο! Εκεί θα βρήτε οδηγίες για το πώς θα κάνετε την πρόταση των υποψηφίων για τις εκλογές» — Γίνονται λοιπόν την επομένη όλα αυτά και όταν αποχωρούν οι εκλέκτορες στο «ιδιαίτερο» γραφείο να σκεφθούν ποιους θα προτείνουν δια υποψηφίους, εκεί πάνω στο τραπέζι ή θα βρουν το σημείωμα του γραμματέα που ορίζει τους υποψηφίους, ή τον ίδιον τον γραμματέα, να τους κάνη τις υποδείξεις. — Παίρνουν λοιπόν το σημείωμα των υποψηφίων οι εκλέκτορες, βγαίνουν στο λαό και εκεί ανακοινώνουν: «... ύστερα από εξωνυχιστική εξέτασι των στοιχείων σχηματίσαμεν την γνώμην και έχομεν ακλόνητον την πεποίθησιν, ότι κατάλληλοι δια το αξίωμα του μέλους της επιτροπής είναι οι τάδε (πρώτος, δεύτερος, τρίτος κλπ.) και ερωτά: —Τι λέτε, συναγωνιστές, είναι καλοί;

Και επαναλαμβάνει ο λαός εν χορώ «καλοί - οί - οί!!!

Όσα σχόλια κι αν γίνουν, όσες φασαρίες και αν επακολουθήσουν σε τίποτε δεν ωφελεί. Οι εκλογές έγιναν! Οι υποψήφιοι επροτάθησαν «δημοκρατικά», ο λαός εψήφισε «δημοκρατικά» τους εκλεκτούς του.

Υπάρχουν άραγε διαμαρτυρίες; Υπάρχουν και πολλές μάλιστα. Κι εκδηλώνονται απ' τους θαρραλέους —κάτι νέους ατίθασσους και απειθάρχητους υπό μορφή αστείων. Αλλά τα πιο πολλά, οι πιο πολλές διαμαρτυρίες, γίνονται υπό μορφήν μουρμουρίσματος: «αφήστε τα αυτά... ξαίρουμε πώς γίνονται οι εκλογές στο σύστημά σας» ή «...αφού τους έβγαλαν μόνοι τους γιατί δεν κοινοποιούσαν χθες τα ονόματά τους να τα μάθουμε και να μη μας κουβαλούν έτσι στο μαντρί 6-7 ώρες!!...» ή «...τι κατάλαβες μπάρμπα Κώστα απ' τις εκλογές;» απάντησις: Κατάλαβα ότι χειροκρότησα και ζεστάθηκαν τα χέρια μου. Αυτοί τους βρήκαν αυτοί τους πρότειναν αυτοί τους ψήφισαν (εννοεί την «Κομματική Επιτροπή») κι εμείς τους χειροκροτήσαμε. Και καμμιά φορά ακούονται στο τέλος της εκλογής υπό μορφήν «αστείου», διάλογοι σαν κι αυτόν:

«—Γιατί γερο-Δημήτρη κοκκίνισες όταν χειροκροτούσες; Μήπως είχες πυρετό;

—Ούτε πυρεττό είχα, ούτε τίποτα. Κοκκίνισα από ντροπή! Τέτοιες εκλογές-μασκαρέματα, δεν ξαναείδα! Και πώς μπορεί κανείς να μην κοκκινίση αφού αναγκάζεται να χειροκροτή διά πράγματα που δεν πιστεύει...»

Ας δούμε τώρα πώς ασκούν οι ενήλικοι Έλληνες μαζί με τους άλλους λαούς το δικαίωμα της εκλογής, το βασικώτερο χαρακτηριστικό της ελευθερίας του ανθρώπου, μέσα στις χώρες του Παραπετάσματος, διότι σαν υπήκοοι των κρατών αυτών, έχουν δικαίωμα και υποχρέωσι, να προσέρχωνται στις εκλογές των χωρών, είτε διά την ανάδειξιν Βουλευτών είτε διά την ανάδειξιν δημοτικών συμβούλων και προέδρων. Και στις εκλογές αυτές παίρνει μέρος μεγάλο ποσοστό των παιδιών του παιδομαζώματος, όλο εκείνο το οποίο έχει ενηλικιωθή:

Περιγράφουμε ακριβώς πώς γίνεται η εκλογή βουλευτών μιας επαρχίας:

Δύο μήνες τουλάχιστον προ των εκλογών, η «Κομματική Επιτροπή» του Κόμματος της επαρχίας ή του Νομού, συνέρχεται εν «ιερά συνεδριάσει» και αποφασίζει ποιόν ή ποιους θα υποδείξη σαν υποψηφίους βουλευτές.

Το όνομα του υποψηφίου κοινοποιείται προς «έγκρισιν» στις παρά κάτω κομματικές επιτροπές. Σ' εκείνες δεν υπάρχει ποτέ λόγος, να φέρη κανείς αντιρρήσεις.

Παρουσιάζουν το μέλλοντα υποψήφιο (ήδη εκλεγμένο απ' το Κόμμα) σε δημόσια συγκέντρωσι. Ελάχιστοι είναι εκείνοι που πηγαίνουν να γνωρίσουν τους μέλλοντας βουλευτές, από αγανάκτησι αλλά και από αηδία προς τον τρόπο της διαδικασίας των εκλογών-παρωδία.

Είτε θέλει είτε δεν θέλει ο κόσμος, αυτός που υπέδειξε το κόμμα θα είναι ο μόνος υποψήφιος, «θέλεις δεν θέλεις, αυτόν θα ψηφίσης». Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να φέρη αντιρρήσεις. Άλλως τε ποιος τολμάει να σηκώση κεφάλι! Οι πιο πολλοί συνήθισαν να μην τους ενδιαφέρει πλέον! Οι νέοι που δεν εγνώρισαν άλλο σύστημα εκλογής, νομίζουν ότι αυτό είναι το ιδανικώτερο! Έτσι διδάσκονται και αυτό πιστεύουν.

Προ των εκλογών συντάσσονται οι εκλογικοί κατάλογοι. Όλοι είναι

υποχρεωμένοι να εγγραφούν στους καταλόγους. Η ψηφοφορία που θα γίνη, είναι υποχρεωτική σ' όλους.

Η ημέρα των εκλογών θεωρείται σαν ημέρα μεγάλης εορτής. Μουσικές, σάλπιγγες, ραδιόφωνα, όλα επιστρατεύονται, όλα αφιερώνονται στη μεγάλη «εορτή», ο λαός εορτάζει την «μεγάλη κατάκτησή του» την «ελευθερία» του. Στο εκλογικό τμήμα περιμένουν τους εκλογείς λογής - λογιών φαγητά τα οποία ενώ λείπουν από τα κρατικά καταστήματα, την ημέρα των εκλογών είναι άφθονα. Φυσικά όλα επί πληρωμή.

Η αίθουσα της εκλογής είναι ετοιμασμένη εκ των προτέρων. Σ' ένα στενόμακρο τραπέζι κατά σειρά κάθονται: α) Ένας που κάνει εγγραφές (εάν τυχόν κανείς δεν είναι γραμμένος, γράφεται εκεί), β) Ένας που κρατάει τον εκλογικό κατάλογο γ) Ένας που μοιράζει τα ψηφοδέλτια, Ένας ή δυο **συμβουλευούν** πώς διπλώνονται τα ψηφοδέλτια κ.ο.κ. Το ψηφοδέλτιο —ένα και μόνο— περιέχει το όνομα ή τα ονόματα των υποψηφίων. Όταν ο ψηφοφόρος παρουσιαστή θα δηλώση κατά σειράν το όνομά του, θα σημειωθή ότι ψηφίζει και έπειτα παίρνει το ψηφοδέλτιο. Πιο πέρα στέκεται ο «**επιτετραμμένος**» που τον συμβουλεύει πώς να διπλώση το ψηφοδέλτιο στα τέσσερα. Ο «επιτετραμμένος» ή «σύμβουλος» λέγει στο ψηφοφόρο: Ορίστε η κάσα -ψηφοδόχος- μπορείς να βάλης το ψηφοδέλτιο μέσα ή αν θέλης πήγαινε μέσα στο θάλαμο και εκεί δίπλωσε το ψηφοδέλτιο!»

Στο θάλαμο δεν πρόκειται να πάη ποτέ σχεδόν κανείς. Το να εισέλθη ένας στο θάλαμο, εγείρει υπόνοιες. Τι νόημα έχει λοιπόν ο θάλαμος; Μπορεί ο ψηφοφόρος, ν' αλλάξη ή να μετατρέψη το ψηφοδέλτιο σύμφωνα με την αρέσκειά του; Το πολύ-πολύ ημπορεί κανείς να ριψοκινδυνεύση και εκεί να εκφράση έγγραφα την αγανάκτησή του. Άλλο δεν ημπορεί να κάνη. Ημπορεί να προσθήση ή να αφαιρέση κάτι, αλλά δεν πρόκειται να βγη κανένα πρακτικό αποτέλεσμα, διότι κάθε αλλοίωμα συνεπάγεται ακύρωσι του ψηφοδελτίου. Αλλά **κανείς δεν αποφασίζει να βάλη το κεφάλι του σε τέτοιο θανάσιμο κίνδυνο**, διότι θα αποκαλυφθῇ οπωσδήποτε και τότε!... τον περιμένει το «έγκλημα της εσχάτης προδοσίας». Αν κανείς δεν παρουσιασθή λόγω ασθενείας, μεταβαίνει στο σπίτι του «εκλογική επιτροπή» και ο ασθενής δεν πρόκειται να κουρασθή σε τίποτε, παρά να πάρη με τα χέρια του το ψηφοδέλτιο και να το ρίψη στο κινητό κιβωτιάκι που φέρνει σφραγισμένο! και... «κατασφραγισμένο» η «εκλογική επιτροπή».

Έτσι λοιπόν «δημοκρατικά», «δημοκρατικώτατα» γίνονται οι εκλογές, έτσι εκφράζεται η γνήσια θέλησις του πολίτου και έτσι εκφράζεται η «λευτεριά» η «πανανθρώπινη λευτεριά», που διδάσκεται και εφαρμόζεται στο παιδομαζωμα. Πολλές φορές μεταξύ εμπίστων φίλων και μετά τις εκλογές-παρωδία ακούεται ο εξής διάλογος:

—Ψήφισες Ίων;

—Ναι, ψήφισα.

—Και ποιόν ψήφισες;

—Εκείνον που υπόδειξε το κόμμα.

—Και γιατί δεν ψήφισες έναν που θάθελες εσύ, τον εαυτό σου επί τέλους;

—Κορόιδο είσαι καημένε! Θα διακινδυνέψω το κεφάλι μου ρίχνοντας ένα ψηφοδέλτιο άκυρο;

—Ε, τέλος πάντων, ας ψήφισες έτσι που ψήφισες, αλλά ποιόν βουλευτή;

—Άσε με ήσυχο αδερφέ... εγώ ψήφισα!.. το βουλευτή τον έβγαλε το κόμμα!!

Πολύ συνειθισμένη μεταξύ εμπίστων φίλων, είναι και η κατωτέρω στιχομυθία:

—Γιατί ενώ ψηφίσαμε όλοι δεν γράφουν οι εφημερίδες ότι η συμμετοχή ήταν 100%;

—Κουτός είσαι καημένε; Όλοι ψήφισαν το δε 99% που γράφουν σα συμμετοχή είναι γραφικό λάθος! το σωστό θα ήταν να εγγράφετο έτσι:

α) έλαβον μέρος εις την ψηφοφορίαν (ο 99% λαός).

β) έλαβον μέρος εις την εκλογήν (οι Κομ. 1% Επιτροπ.)

σύνολον ψηφισάντων 100 %

Έτσι λοιπόν στο Παραπέτασμα τα παιδιά του παιδομαζώματος δοκιμάζουν τα αγαθά της «λευτεριάς», εκεί το κόμμα εκλέγει και ο λαός ψηφίζει.

Ένας υποψήφιος — το Κόμμα, ένα πολιτικό φρόνημα — ο Κομμουνισμός, μια πολιτική γραμμή — η κομματική, μια «υγιής» σκέψις — το κομματικό μυαλό, μια συζήτησι — περί τα κομματικά.

Το κόμμα σου καθορίζει τι θα λες στους λόγους σου, τι θα ζητωκραυγάζεις, τι θα γράψης στον τύπο.

Αν θέλεις να πης κάτι, να πάρης κάποια πρωτοβουλία, θα βρίσκεσαι κάτω από μια βαθιά αγωνία, θα σε βασανίζει μια σκέψις δια το αν θα συμφωνή αυτό που σκέπτεσαι με το Κόμμα. Μια αόρατος δύναμις θα σε παρακολουθή, ένας αόρατος έλεγχος θα ελέγχει τη σκέψι σου και θα σε κρατή διαρκώς αιχμάλωτο!

Οι αρετές ευσυνειδησία, πρωτοβουλία, υπόληψις, αξιοπρέπεια, αντικατεστάθησαν με τον εκφυλισμό και την διαφθορά της σκέψεως και συνειδησεως. Η πειθαρχία η υποταγή και η σιωπή, χαρακτηρίζονται ως καλύτερες αρετές.

Πάντα σκυμμένος θα βαδίζης και ποτέ ορθός! Πάντα θα βλέπης προς τη γη και ποτέ προς τον Ουρανό! Την παληά σου σκέψι, την αληθινή σκέψι, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που έχουν οι άλλοι λαοί, δεν τη βρίσκεις αυτού μέσα που είσαι κλεισμένος! Στον τόπο που είσαι πέθανε η λευτεριά και αναστήθηκε η δουλεία!

Και προ παντός πες στο Κόμμα σου, να μην έχη το θράσος να μιλή διά «πανανθρώπινη» λευτεριά!

Η «ηθική» διαπαιδαγώγηση των παιδιών.

Η ηθική διαπαιδαγώγησης των παιδιών πρέπει να στηρίζεται στους νόμους της κομμουνιστικής ηθικής, την «ηθικήν» που θέλει ο Λένιν διά τα κομμουνιστικά σχολεία επιδιώκουν και τα σχολεία του παιδομαζώματος.

«Λέμε ηθικό αυτό που χρησιμεύει στο γκρέμισμα της παλιάς εκμεταλλεύτριας κοινωνίας και στο να ενώση όλους τους εργαζομένους γύρω απ' το προλεταριάτο που δημιουργεί τώρα την καινούργια κοινωνία, την κομμουνιστική κοινωνία... Λέμε πως η ηθική μας είναι ολότελα υποταγμένη στα συμφέροντα της ταξικής πάλης του προλεταριάτου. Ότι η ηθική μας απορρέει από τα συμφέροντα της ταξικής πάλης του προλεταριάτου» Λένιν.

Τι είναι λοιπόν εκείνο που θα συντελέσει στο «γκρέμισμα της παλιάς εκμεταλλεύτριας κοινωνίας;» και τι «θα ενώση όλους τους εργαζομένους γύρω από το προλεταριάτο που δημιουργεί την καινούργια ζωή;» Μας τα εξηγούν οι παιδαγωγικοί νόμοι, βάσει των οποίων γίνεται η διαπαιδαγώγησης των Ελληνοπαίδων στο Παραπέτασμα:

« Διαπαιδαγώγησι μέσα στο πνεύμα της κομμουνιστικής ηθικής (Διδακτική, σελίς 7). Ολόψυχη αφοσίωσι στην υπόθεση του σοσιαλισμού και σκέψη και δράσι στο πνεύμα της κομμουνιστικής ηθικής (σ. 10). Αγάπη προς την εργατική τάξι που με τον επαναστατικό της αγώνα ανέπτυξε το συντροφικό πνεύμα (σ. 11). Δημιουργία χαρακτήρων μπολσεβίκικων, με επαναστατική ορμή, θάρρος αλύγιστο και τόλμη ενάντια στον εχθρό (σ. 12). Ατσαλωμένη νέα γενιά έτοιμη για την υπεράσπιση των ιδανικών της λευτεριάς (σ. 12). Προσωπικότητες σύμφωνα με το δρόμο που έχει χαράξει η κομμουνιστική αγωγή (σ. 14). Αγάπη στις εθνικότητες που κατοικούν στη χώρα μας και αγωνίζονται αδελφικά μαζί μας για τα ίδια ιδανικά (σ. 7). Αγάπη στη δουλειά -κύριο στοιχείο κομμουνιστικής ηθικής και η στάσις του ανθρώπου μπροστά στη δουλειά είναι ο κύριος οδηγός κομμουνιστικής συμπεριφοράς (σ. 11). -Αφοσίωσι στην υπόθεσι των εργαζομένων όλου του κόσμου- διεθνής αλληλεγγύη (σ.7). Πατριωτισμός συνδυαζόμενος με αίσθημα διεθνιστικής αλληλεγγύης προς τους αγωνιζόμενους λαούς (σ. 10), ομαδικό πνεύμα συμβίωσις και συντροφικότητος (σ. 11), συνειδητή πειθαρχία, σημαντικό χαρακτηριστικό της κομμουνιστικής ηθικής κ.λ.π.

Κι έτσι, λοιπόν, τα παιδιά, όταν μάθουν τις κομμουνιστικές αυτές ηθικές αρχές και όσα αναφέρουμε στο επόμενο κεφάλαιο δια την «αγάπη της Πατρίδος», θα βρουν μόνα τους τα όπλα για το γκρέμισμα της παλιάς «εκμεταλλεύτρας» τάξεως στην πατρίδα τους!...

Και «αγάπη» στην Πατρίδα.

«Το να ενριζώσωμεν τον παίδα εντός του φυσικού αυτού περιβάλλοντος, τουτέστιν εντός της οικογενείας του και της πατρίδος, παραμένει και σήμερον, όπως και εν τω παρελθόντι, το πρώτον αξίωμα πάσης υγιούς αγωγής. Αποτελεί τούτο ανάγκη διαρκή ήτις, όμως, κατέστη περισσότερο αισθητή μετά τας μεγάλας ανατροπάς, αίτινες συνεκλόνησαν την ανθρωπότητα άπασαν και εγέννησαν τοσαύτην αναστάτωση εις τα πνεύματα και εις την κατάστασιν της ανθρωπότητος. Ο παις, ο μέλλων πολίτης, και χάριν εαυτού και προς το γενικόν συμφέρον ανάγκη να ανατραφή εν τη γνώσει του καθήκοντος και να διδαχθή, ότι οφείλει να εκπληροί ανδρικώς απάσας αυτού τας υποχρεώσεις προς την οικογένειάν του, τους φίλους του, το χωρίον ή την πόλιν του και προς την χώραν του».

Το πρώτον αξίωμα κάθε υγιούς αγωγής τονίζουν οι μεγάλοι παιδαγωγοί, είναι να καλλιεργηθή η αγάπη των παιδιών προς την οικογένειάν τους, προς τους συγγενείς και φίλους, τους χωριανούς και τους πατριώτες τους, προς το πλησιέστερο δηλαδή περιβάλλον τους.

Οι γονείς, λοιπόν, είναι οι κυριώτεροι και οι πρώτοι διδάσκαλοι της αγάπης. Και η αγάπη αυτή αποτελεί την προβαθμίδα της αγάπης των παιδιών προς την πατρίδα. Επιτυχής καλλιέργεια της αγάπης μέσα στην οικογένεια (απ' τη μάννα ιδιαιτέρως), και στο χωριό ανάμεσα στους φίλους, συγγενείς και χωριανούς, είναι και επιτυχής καλλιέργεια της αγάπης προς την πατρίδα. Η αγάπη, η οικογενειακή αγάπη, είναι το θεμέλιο και η προϋπόθεσις της αγάπης προς την πατρίδα. Αλλά και η οικογενειακή αγάπη και η αγάπη προς την πατρίδα είναι τα θεμέλια της αγάπης προς την ανθρωπότητα.

Αλλά τι θα έλεγαν οι μεγάλοι παιδαγωγοί, αν έβλεπαν τους συμμοτίτας να αρπάζουν χιλιάδες παιδιά απ' την αγκαλιά της μάννας, όπως συνέβη με το παιδομάζωμα και να τα ρίχνουν σε ξένους τόπους, όπου παράξενα πράγματα συνθέτουν τη ζωή; Τι θα έλεγαν, όταν δεν ενριζώνονται τα παιδιά στο φυσικό τους περιβάλλον, δηλ. την πατρίδα, αλλά ξερριζώνονται από το φυσικό τους περιβάλλον, την οικογένεια, το χωριό και την πατρίδα και εξαποστέλλονται ως την Πολωνία και την Τασκένδη; Πώς θα σχηματισθή η εικόνα της Πατρίδος και το βάθρο της αγάπης προς αυτήν, αφού έλλειψαν τα θεμέλια της αγάπης, δηλαδή η οικογενειακή αγάπη;

Το παιδομάζωμα «διδάσκεται» την αγάπη προς την πατρίδα. Την πατρίδα όμως δεν την εννοεί ενιαία —έτσι διδάσκεται— αλλά χώραν που κατά κακήν τύχην κατοικούν «φασίστες» και η αστική τάξη η οποία βασανίζει το λαό· οραματίζεται μια μελλοντική Ελλάδα, την «πραγματική πατρίδα» στην οποία θα κατοικούν μόνον οι κουκουέδες και ο λαός του!

Ας δούμε σε τι συνίσταται η λαμπρή αυτή διδασκαλία περί αγάπης της πατρίδος.

«...Τον πατριωτισμό τους θα τον δείχνουν από τώρα τα παιδιά με ζήλο, με τον οποίο θα ρίχνωνται στη μόρφωση και στην άσκηση. Θα ετοιμάζονται, όσο μπορεί καλύτερα, για να εκπληρώσουν αυτά τα καθήκοντά τους...» (σελ. 107).

«...Αλλά θα δώσουμε στα παιδιά να καταλάβουν πως η σημερινή αστική τάξη (της Ελλάδος) δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτό το αίσθημα, που λέγεται πατριωτισμός. Πατρίδα ονομάζει το συμφέρο της. Και το συμφέρο της με κανένα τρόπο δεν συμβιβάζεται με τα συμφέροντα του λαού...» (σελ. 108).

«...Τα παιδιά κι οι νέοι που μορφώνονται πρέπει να είναι αφοσιωμένοι μ' όλη την ψυχή τους στην υπόθεση του σοσιαλισμού...» (σελ. 10).

Κατά την παιδαγωγική του παιδομαζώματος το βασικό πρόβλημα στα μαθήματα της ιστορίας, είναι ο πατριωτισμός, η αγάπη προς την Πατρίδα. Αλλά πατρίδα που κατοικείται μόνον από το «λαό» των κουκουέδων και όχι από τη σημερινή τάξη που «δεν έχει καμιά σχέση με αυτό το αίσθημα που λέγεται πατριωτισμός».

Δια μια τέτοια λοιπόν «Πατρίδα» —κουκουέδικη— εκπαιδεύεται και δια μια

τέτοια κοινωνία ετοιμάζεται το παιδομάζωμα. Και προετοιμάζεται με δύο τρόπους:

1) **Στη μόρφωσι.** Με αφοσίωσι στα ιδανικά του κόμματος και στην υπόθεση του σοσιαλισμού. Στην απλή και μεθοδική εκμάθησι του Μαρξισμού και στην Μαρξιστικήν εξήγησι των φαινομένων. Στον τρόπο μετασχηματισμού της κοινωνίας σε αστική, σοσιαλιστική και κομμουνιστική. Στο να γίνουν τα παιδιά άνθρωποι συνειδητοί, αγωνιστές και θεμελιωτές της Σοσιαλιστικής Κοινωνίας (σελ. 18), να είναι υπερήφανοι δια τους «απελευθερωτικούς αγώνες» που διεξήγαγε το Ε.Α.Μ. και το Κ.Κ.Ε. (σελ. 99) Να γίνουν χαρακτήρες, κομμουνιστές προσωπικότητες (σελ. 14) εφωδιασμένοι με πείρα απ' τη ζωή τους στις λαϊκές δημοκρατίες. Να τα διακρίνει το ιδανικό της αδελφικής φιλίας προς τους γείτονες (Αλβανία, Βουλγαρία, αυτονομιστάς Σλάβους), να έχουν αλληλεγγύη προς το διεθνές προλεταριάτο, να υποστηρίζουν την ειρήνη με το «όπλον παρά πόδας» να πιστεύουν σε «πανανθρώπινη λευτεριά».

2) **Στην πρακτική ασκησι,** μας λένουν πάλιν οι ίδιοι, ότι:

«Η ζωή μας στις Λαϊκές Δημοκρατίες μάς δίνει τη μοναδική ευκαιρία να βοηθήσουμε τα παιδιά να νοιώσουν, με τα ίδια τα πράγματα, τι διαφορά υπάρχει ανάμεσα στο παλιό καθεστώς της εκμετάλλευσης και της βίας και στο νέο καθεστώς της προόδου και της λευτεριάς» (σελ. 124).

Έτσι πλέον, θεωρητικά και πρακτικά, πρέπει να φτάσουν τα παιδιά στο συμπέρασμα να πιστεύουν, ότι «πρέπει το παλιό καθεστώς με τις παλιωμένες και γερασμένες ιδέες να γκρεμιστή» (σελίς 125).

Ότι ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις τάξεις λύνεται μονάχα με την επανάστασι (σελ. 100).

Ειρήνη, λοιπόν, αγάπη, λευτεριά, δημιουργία δια την Πατρίδα των Κουκουέδων! Επανάστασι, μίσος, σκλαβιά, γκρέμισμα διά την Πατρίδα την αστική! Αυτά τα δύο (μόρφωσι - πείρα) συστατικά, αυτές οι δύο έννοιες περί «Πατριωτισμού» κυριαρχούν στο πνεύμα, αυτές συνέχουν την ψυχή των παιδιών. Πάνω σ' αυτές κοιμούνται, με αυτές σηκώνονται, αυτές είναι ο φάρος που τα οδηγεί στη ζωή!

Ειδική διδασκαλία περί επαναστάσεων.

«Πρέπει να δείξουμε στα παιδιά, με συγκεκριμένα παραδείγματα της ιστορίας, πως ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις λύνεται μονάχα με την επανάστασι» (Διδακτική Ιστορίας, σελ. 100).

«...Ο δάσκαλος πρέπει να δίνη μεγάλη προσοχή στο συγκινητικό στοιχείο της διήγησης... Πρέπει να ξυπνήση την αγανάκτησι και το μίσος ενάντια στους εκμεταλλευτές. Να οπλίζη διαρκώς τα παιδιά με τη θέλησι του αγώνα· να τους μορφώνη το συναίσθημα της ατομικής αξιοπρέπειας, την πεποίθησι πως είναι πιο καλά να πεθαινής, παρά να ζης ντροπιασμένος, σκλάβος κάτω απ' το ζυγό...» (Διδακτική σελ. 130).

«...**Δάσκαλος:** Στην επανάστασι του Φλεβάρη ανατράπηκε η δύναμη του Τσάρου. Απελευθερώθηκαν, όμως, οι εργάτες απ' την καταπίεσι;

Μαθητές: Όχι η καταπίεσι έμεινε.

Δάσκαλος: Ποιος καταπίεζε τους εργάτες;

Μαθητές: Οι τσιφλικάδες και οι καπιταλιστές.

Δάσκαλος: Τι νομίζετε; Τι έπρεπε να κάνουν για να ελευθερωθούν απ' το ζυγό των καπιταλιστών και των τσιφλικάδων;

Μαθητές: Έπρεπε να ανατρέψουν τη δύναμη των καπιταλιστών.

Κι ο δάσκαλος εξηγεί στους μαθητές, ότι η σοσιαλιστική επανάσταση έπρεπε να ανατρέψει την εξουσία των καπιταλιστών και να εγκαθιδρύσει, με την καθοδήγησι των εργατών, την εξουσία των εργατών... κ.λ.π.»

(Υποδειγματική διδασκαλία για το πώς προετοιμάζεται μια επανάστασι...: σελίς 166).

Νομίζω, ότι από μια τέτοια διδασκαλία, μ' όλα τα «λαμπρά παραδείγματά» της διά το πώς πρέπει να γίνη μια επανάστασις, όχι μόνο το παιδομάζωμα μπορεί να τρελλάνη από την επιθυμία να βάλη φωτιά όπου συναντήση «εκμετάλλευσι», αλλά και ο αναγινώσκων τέτοιες υποβλητικές διδασκαλίες διατρέχει τον κίνδυνο να γίνη, θεωρητικά τουλάχιστον επαναστάτης!!!

Τι άλλο θα μπορούσε να προετοιμάση καλύτερα τα παιδιά διά μια μελλοντική επανάστασι στην Πατρίδα; Θεωρητικώς, τουλάχιστον, τίποτε άλλο. Είναι όλα έτοιμα!

«Εθνική» ζωή στο παραπέτασμα.

Σε προηγούμενο κεφάλαιο είδαμε, ότι οι βασικοί παράγοντες διαπαιπαγωγής του Ελληνόπαιδος στο Παραπέτασμα είναι 1) Τα σχολεία της χώρας στα οποία φοιτούν και εκπαιδεύονται όπως τα παιδιά της χώρας αυτής. 2) Η Κοινωνία της χώρας που ζουν και από την οποίαν δέχονται επιδράσεις και 3) Τα Ελληνικά λεγόμενα σχολεία, στα οποία φοιτούν ωρισμένες ώρες και διδάσκονται ανάγνωσι, ιστορία, και Γεωγραφία όπως αναλύσαμε δια να συνδέωνται —όπως λένουν— «Εθνικά». Τώρα θα αναλύσουμε τον τέταρτο παράγοντα, διαπαιδαγωγήσεως των παιδιών, δηλαδή την μικρή Ελληνική Κοινωνία, την Ελληνική Κοινότητα ή τις ομάδες συμβιώσεως, που δημιουργήθησαν σε διάφορα μέρη των χωρών του Παραπετάσματος.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι τα παιδιά, όπου και αν ευρίσκωνται, είτε στην ίδια πόλι ή χωριό με άλλους Έλληνες είτε μακριά απ' αυτούς, αποτελούν μέλη της ομάδος συμβιώσεως της πόλεως όπου μένουν ή της πλησιεστέρας ομάδος αν μένουν χωριστά. Με την ομάδα αυτήν συνδέονται και από αυτή λαμβάνουν καθοδήγησιν. Είναι επίσης γνωστόν, ότι αρκετά παιδιά είναι άνδρες πλέον, απέκτησαν δική τους οικογένεια και ζουν μέσα στις Ελληνικές Κοινότητες. Επίσης πάρα πολλά παιδιά ζουν μαζί με τους γονείς τους ή ευρίσκονται κοντά στους συγγενείς τους. Εν πάση περιπτώσει όλη αυτή η νεότητα, αποτελεί μέρος της ομάδος συμβιώσεως.

Τις ομάδες αυτές καθοδηγεί το Κ.Κ.Ε. ιδιαιτέρως. Τις ονομάζει παραρτήματα «συλλόγου», και όλες μαζί ένα «σύλλογον». Ο σκοπός δια τον οποίον οι Έλληνες αποτελούν εκεί συγκροτημένες μονάδες, είναι να τους έχη το κόμμα στα χέρια του, να τους καθοδηγή και να τους διαπαιδαγωγή σύμφωνα και με τους

γενικωτέρους σκοπούς του Κομμουνισμού, αλλά και με τους ειδικούς σκοπούς του Κομ. Κόμματος Ελλάδος, που όπως λέει προετοιμάζεται δια τον τελευταίον γύρον, ο οποίος κατά τις πεποιθήσεις του, θα είναι δικός του!

Ένα μέρος απ' την όλη ζωή των Ελλήνων στο Παραπέτασμα είναι Ελληνικό. Ελληνική γλώσσα, μερικά έθιμα κ.λ.π.

Κατά την γνώμη μου (έζησα 10 χρόνια μέσα σε Ελληνικές ομάδες συμβιώσεως) η επίδρασις του Ελληνικού αυτού μέρους στα παιδιά είναι σοβαρωτάτη, διότι είναι καθ' όλα προετοιμασμένη και οργανωμένη απ' το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος. Δεν προέρχεται δηλαδή από τυχαία συνάντησι ανθρώπων ομοεθνών. Το Κ.Κ.Ε. έδωσε εξαιρετικά ιδιαίτερη προσοχή στο να εκμεταλλεύεται τις ώρες που ζη το παιδί στην Ελληνική Κοινότητα. Είναι γνωστόν, εξ άλλου, ότι το Κ.Κ.Ε. αποτελεί την «πολιτείαν» η οποία φροντίζει, ελέγχει και εποπτεύει στη ζωή και στη διαπαιδαγώγησι των παιδιών. Εάν τα παιδιά ήσαν στην πατρίδα τους, άλλοι παράγοντες θα εφρόντιζαν δια την μόρφωσί τους. Τώρα, όμως το Κ.Κ.Ε. αποτελεί την «πολιτεία», αυτό την «οικογένεια» και αυτό την «Κοινότητα». Δεν μιλάμε περί θρησκείας, διότι τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει, έχει εξοστρακισθαι και απ' τα λεξικά και από πολλές συνειδήσεις. «Δικαιούται» λοιπόν το Κόμμα να διαπλάσῃ τα παιδιά όπως θέλει και όπως το συμφέρει, μια και τα έχει μαντρωμένα σε ξένο έδαφος και —σύμφωνα με τους «συντροφικούς» νόμους των Κομμουνιστικών κομμάτων— έχει όλες τις εξουσίες στα χέρια του!

Ας αναλύσουμε, λοιπόν, τα στοιχεία της κοινωνικής ζωής των Ελλήνων του Παραπετάσματος και την επίδρασί της στα παιδιά:

1) Υπεράνω όλων, στέκεται το «κυρίαρχον» σώμα — η Κομματική Επιτροπή, η οποία πολλές φορές την ημέρα μεταμορφώνεται σε Επιτροπή του παραρτήματος του «συλλόγου» και την νύκτα ξαναγίνεται κατά κανόνα Κομματική Επιτροπή. Αυτή οργανώνει και καθοδηγεί τις συνεδριάσεις. Και υπάρχουν λογής-λογής συνεδριάσεις, ακόμη και σε μικρές ομάδες Ελλήνων! Κάνει λοιπόν τις Γενικές συγκεντρώσεις, τις συνεδριάσεις των γραφείων, των κομματικών μελών, των στελεχών, κομματικών ή εξωκομματικών, των δοκίμων μελών και όλου του κόσμου. Σ' αυτές αναλόγως της περιστάσεως συζητούνται τα «πολιτικά» ζητήματα: Κομματική γραμμή, ανάλυσις αποφάσεων του Κ.Κ.Ε., αποφάσεων του «συλλόγου», λύνονται οι κομματικές φαγωμάρες, συζητούνται τα ζητήματα του «εντίμου» επαναπατρισμού, της «ειρήνης» της «λήθης» του παρελθόντος, της «νομοποιήσεως» του Κ.Κ.Ε., αναπτύσσονται αι υποχρεώσεις προς το κράτος όπου ζουν (στρατολογίας, ξένης ιθαγενείας κ.λ.π.) συζητούνται τα ζητήματα ανεργίας των νέων, το ζήτημα της κατοικίας —το τελευταίο αποτελεί μόνιμο θέμα κ.λ.π. Στο τέλος προσφέρονται στο γραμματέα από οργανωμένες ομάδες παιδιών, ανθοδέσμες και χειροκροτήματα. Ούτε εκατοστό, ούτε χιλιοστό δεν επιτρέπεται να ξεφύγη κανείς απ' τη γραμμή του Κόμματος!

2) **Πολιτικές ανασκοπήσεις.** Είναι καθιερωμένο και μάλλον υποχρεωτικό να γίνονται συχνά οι λεγόμενες «πολιτικές ανασκοπήσεις». Συγκεντρώνεται όλος ο κόσμος, κατά κανόνα η νεότητα και ακούει την ειδική πολιτική διαφώτισι. Αναλύεται η διεθνής κατάστασις, σπουδαία γεγονότα της ζωής των Κομμουνιστικών χωρών, αποφάσεις Κομμουνιστικών Κομμάτων, λόγοι του Χρυστσώφ, διεθνή συνθήματα του Παραπετάσματος περί «Ειρήνης», «απυραύλων ζωνών», μειώσεων στρατιωτικών δυνάμεων κ.λ.π. Οι νέοι λοιπόν — αλλά και όλος ο κόσμος— πρέπει να είναι ενήμεροι της διεθνούς καταστάσεως. Κατόπιν περνούν στη «μοναρχοφασιστική» Ελλάδα. Εδώ γίνεται το μεγαλύτερο σφυροκόπημα. Συνήθως έρχονται γραπτά απ' τις κεντρικές υπηρεσίες τα

«φοβερά» όπλα, που λέγονται θέσεις πολιτικές, δια την κατάστασι στην Ελλάδα. Ό,τι θέλει βρίσκει κανείς μέσα στο λεξιλόγιο των θέσεων! Προκαλεί αηδία και μόνον να ακούη κανείς, την «αβρή» φρασεολογία, που μεταχειρίζεται το Κ.Κ.Ε. δια να διαφωτίση τη νεότητα! Μόνιμο σύνθημα τον τελευταίο καιρό, είναι το σύνθημα της «αλλαγής» στην πολιτική της Ελλάδος! Και όταν γίνη η «αλλαγή» σύμφωνα με τους ευσεβείς πόθους του Κόμματος, εξυπακούεται η λύσις ολόκληρης σειράς Ελληνικών προβλημάτων!

3) **Έκτακτες συγκεντρώσεις.** Αυτές γίνονται σε έκτακτες περιστάσεις, όπως έγιναν στα ζητήματα του Μπελογιάννη, του Γλέζου, αλλά και όταν επισκέπτονται το παραπέτασμα Βουλευταί απ' την Ελλάδα και μερικές άλλες «προσωπικότητες» επαναστατικές, όπως ο Λουντέμης, και άλλοι που κατά καιρούς μπήκαν στην Ελλάδα παράνομα και ύστερα γύρισαν και περιέγραψαν την «αθλίαν» κατάστασί της. Έκτακτες συγκεντρώσεις γίνονται και δια ζητήματα που αφορούν τις χώρες του παραπετάσματος, όπως θάνατοι Κομμουνιστικών προσωπικοτήτων ή και δια άλλα πολιτικά ζητήματα στα οποία το Κομ. Κόμμα θέλει να δώση σοβαρότητα.

4) **Φιλολογικές βραδιές.** Σ' αυτές συμμετέχουν όλοι γενικά οι νέοι, διότι γίνεται προπαγάνδα, ώστε να μη λείπη, κανείς. Αναφέρονται ανέκδοτα απ' τους αγώνες του Ε.Α.Μ. του Ε.Λ.Α.Σ. της Ε.Π.Ο.Ν., του Δ.Σ.Ε. του Κ.Κ.Ε. ή γίνονται κατάλληλες απαγγελίες. Αυτές οι λεγόμενες «φιλολογικές» βραδυές, καθιερώθησαν και δια παιδαγωγικού νόμου, με τα παιδαγωγικά βιβλία που έχουν εκδοθή.

Δια να καταλάβη κανείς πόση σημασία δίνουν οι «παιδαγωγοί» του Κ.Κ.Ε. στις «φιλολογικές» αυτές βραδυές, αντιγράφουμε απ' το βιβλίο τους «Διδακτική Ιστορίας, γλωσσικών μαθημάτων και Γεωγραφίας» τις ειδικές οδηγίες που δίδονται στους δασκάλους, δι' αυτές.

Γράφουν λοιπόν στις σελίδες 240 και 241 τα εξής:

«...Οι βραδυές αυτές αποβλέπουν στο να δώσουν στους μαθητές την ευκαιρία να ζήσουν συγκινητικές στιγμές, παρουσιάζοντας μπροστά στα μάτια τους, με τρόπο ολοζώντανο, απόψεις της ζωής μιας χώρας, μιας πόλης ή ενός φαινομένου. Θέματα που μπορούν να χρησιμέψουν, βρίσκονται άπειρα:

«Η πατρίδα του Λένιν και Στάλιν», «Μόσχα», «το Στάλινγκραντ», «η Αθήνα», «ο Γράμμος», «η Κορέα», «η χώρα των μαύρων δούλων» κ.λ.π. Δίνουμε σαν παράδειγμα την ετοιμασία μιας βραδυάς με θέμα:

«Η Μόσχα καρδιά του κόσμου»:

Οι τοίχοι της αιθούσης πρέπει να στολιστούν με εικόνες της Μόσχας (το Κρεμλίνο κ.λ.π.) θ' απαγγελθούν ποιήματα. Η χορωδία θα τραγουδήση τραγούδια, θα γίνουν ομιλίες που θα παρουσιάζουν την ιστορία της Μόσχας, απ' τα παλιά χρόνια ως σήμερα. Κυρίως θα παρουσιασθῇ απ' την ιστορία το 1812, η εισβολή του στρατού του Ναπολέοντα και η ήττα του. Κατόπιν θα παρουσιασθῇ η επαναστατική Μόσχα και η Μόσχα μέσα στα πεντάχρονα πλάνα. Η ανοικοδόμησις της Μόσχας. Πλακάτ δείχνουν τις μεταβολές που έγιναν στη βιομηχανία, στις συγκοινωνίες κ.λ.π. Κάθε παιδί κρατάει ένα πλακάτ. Τέλος παρουσιάζεται η Μόσχα στα χρόνια της υπερασπίσεως της Σοβιετικής Πατρίδος. Απαγγελίες, τραγούδια, χοροί.

Παρουσιάζονται «ζωντανές εικόνες». Η φιλία των λαών. Παιδιά, ντυμένα με διάφορες εθνικές

ενδυμασίες, συνδέονται με κόκκινες κορδέλλες με τη Μόσχα, που είναι το Κέντρο, η «Καρδιά του Κόσμου». Η γιορτή κλείνει μ' εθνικά και με ρούσικα τραγούδια και χορούς.

Με τον ίδιο τρόπο μπορούν να οργανωθούν βραδυές με τα θέματα: «Η αδούλωτη Αθήνα», «ο Γράμμος και το Βίτσι».

«Διδακτική», σελ. 240 και 241

5) Θέατρα και Καλλιτεχνικά συγκροτήματα. Γίνονται μόνο με νέους και νέες και πάντα πρέπει να αποδίδουν και να συμφωνούν με την εκάστοτε γραμμή του Κόμματος. Όσο είχε την εξουσία ο Ζαχαριάδης και ο Στάλιν, τα θέματα περιστρέφονταν σε πολέμους, νίκες του Σοβ. Στρατού, αίματα και επαναστάσεις. Τώρα, με τη «νέα» πολιτική της Σοβ. Ενώσεως έχουμε θέματα «ειρήνης» και ειρηνικής συνυπάρξεως. Ένα τέτοιο κατασκευάσμα εγράφη με πολλή επιμέλεια στη Ρουμανία, όπου παίχθηκε και παίζεται συνεχώς. Χύθηκε πολλή «ειρηνική» μελάνη και πολύς «πατριωτικός» ιδρώτας δια να συνταχθή και παίχθηκε και στους βουλευτές που επισκέφθηκαν τη Ρουμανία. Φέρει τον τίτλο: «Γλέντι στο χωριό». Κεντρικό νόημα είναι η συμφιλίωσις. Τι είδους συμφιλίωσις κρύβεται κάτω απ' το θέμα αυτό μπορεί κανείς να καταλάβη, όταν σκεφθή ότι το έργο αυτό το έγραψαν ανώτερα στελέχη του Κομμ. Κόμματος Ελλάδος και στις πρόβες του το παρακολουθούσε ο Στρίγκος, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚ.Ε. δια να ιδή αν θα αποδώση και αν τελικά θα κριθή κατάλληλο.

6) Τύπος. Η διαφώτισις των νέων στις Ελληνικές κοινότητες γίνεται και με τον τύπο. Κυκλοφορεί 2-3 φορές την εβδομάδα η εφημερίδα των Ελλήνων κάθε χώρας. Περιλαμβάνει τα πολιτικά γεγονότα της Ελλάδος, της χώρας, όπου εκδίδεται, και παγκόσμιες ειδήσεις. Πάντα όπως τα θέλει το κόμμα. Ενημερώνεται επίσης η νεότητα και με την «Αυγή» δια το διάβασμα της οποίας γίνεται μεγάλη και συστηματική προσπάθεια: Όταν έρχεται, διαβάζεται από τους συνδρομητές και έπειτα δίδεται κατ' εθιμον σε όλους δια να ενημερωθή ο κόσμος σχετικά με την κατάσταση της Ελλάδος! Το διάβασμα της «Αυγής» πρέπει να γίνη σχεδόν... απ' όλους! Η Κομματική Επιτροπή έχει καθήκον, έχει ειδικούς ανθρώπους που φροντίζουν ώστε να διαβάζεται από όλους! Το θεωρητικό όργανο του Κ.Κ.Ε. «Νέος Κόσμος» αποτελεί το «Ευαγγέλιο» του «προσφυγικού» κόσμου! Το περιεχόμενό του, και αν δεν το διαβάσουν οι άνθρωποι, θα το ακούσουν από του βήματος της κομματικής προπαγάνδας. Τα τελευταία χρόνια, το μεγαλύτερο μέρος του εντύπου τούτου καλύπτει το «Ευαγγέλιον» κατά... Μάρκον Βαφειάδη με παραδείγματα από τις «φραξιονιστικές» εκδηλώσεις του Μάρκου, και με κατάλληλες φράσεις δια να εξαίρεται η ορθότης της πολιτικής γραμμής της νέας ηγεσίας του Κ.Κ.Ε.

7) Εθνικές εορτές. Το εορτολόγιο του προσφυγικού κόσμου αποτελείται απ' τις παρακάτω εορτές τις οποίες ανήγαγε το Κομμουνιστικό Κόμμα σε εθνικές: α) Πρώτη διεθνής εορτή, η 7η Νοεμβρίου, ημέρα της κομμουνιστικής επαναστάσεως στη Ρωσία, β) Η πρώτη Μαΐου, άλλη διεθνής εορτή. Την ημέρα αυτή, εκτός του ότι εισήχθη ως έθιμον το «πασχαλόψωμο», βάφονται και κόκκινα αυγά. Και οι Έλληνες, ίσως προθυμότεροι απ' τους ξένους εκτελούν με μεγάλην κατάνυξι τις εορτές αυτές. γ) Η 27η Σεπτεμβρίου μεγάλη εορτή του «Εαμικού κόσμου». Η ημέρα της ιδρύσεως του Ε.Α.Μ. δ) Η 28η Οκτωβρίου, ημέρα ιδρύσεως του «γενικού αρχηγείου του Δημοκρατικού Στρατού» Ελλάδος (Κάποτε ήμουν σε μία πόλι της Ρουμανίας. Ήταν η 27η Οκτωβρίου 1954. Σε μια συζήτησι, ένας είπε: Θα δούμε αύριο που είναι γιορτή —έννοούσε την επέτειο του Δ.Σ.Ε.— τι θα μας πη το κόμμα. Κατά λάθος εγώ επειδή ξέχασα την «επέτειο» αυτή είπα «α! ναι! θα δούμε τι θα μας πουν δια τον αλβανικό πόλεμο!» Πραγματικά ξέχασα

και ανέφερα, χωρίς να θέλω, την πραγματική εορτή της 28ης Οκτωβρίου, δηλαδή την επέτειο του Αλβανικού έπους! Τότε οι παρακαθήμενοί μου, μου είπαν με ένα στόμα: «Τι Αλβανίες μας λες, συναγωνιστή! Τι έχουμε με την Αλβανία! Αύριο έχουμε 28 Οκτωβρίου, γιορτάζει ο Δημοκρατικός Στρατός της Ελλάδος! Αλλά, φαίνεται δεν πολέμησες και δεν ξαίρεις! Είσαι άκαπνος!» Η 28η Οκτωβρίου, λοιπόν, ως επέτειος του Αλβανικού έπους, δεν υπάρχει. Υπάρχει η άλλη, η κουκουέδικη!) ε) Η 23 Φεβρουαρίου οι εορτές της Ιδρύσεως της Ε.Π.Ο.Ν. και του «Κόκκινου στρατού», ζ) Η 8η Μαρτίου εορτή της γυναίκας, η) Η 1η Ιουνίου εορτή του παιδιού, η επέτειος του Κ.Κ.Ε., οι Σλαβικές εορτές «Ήλιντεν» κ.λ.π.

Ανάμεσα στις εορτές αυτές, εορτάζεται και η 25η Μαρτίου. Ο εορτασμός της εθνικής εορτής συνίσταται στο εξής:

Αρχίζει ο ομιλητής —η ομιλία έρχεται γραμμένη απ' την Κεντρική Επιτροπή του Κ.Κ.Ε.— και εξιστορεί επιτροχάδην σε 3-4 λεπτά το Ιστορικό της επαναστάσεως και αυτό διαστρεβλωμένο. Κατόπιν, ώρες ολόκληρες, αναφέρονται γεγονότα της υπόδουλης αγροτιάς στα χρόνια της δουλείας, η οποία εξ αιτίας των φόρων προς τους Κοτζαμπάσηδες έπαιρνε τα βουνά· και συσχετίζονται με τον ιερό αγώνα του 1821, αγώνες του Ε.Α.Μ. και του Κομμουνιστικού Κόμματος και τελειώνουν στις εσωτερικές φαγωμάρες του Κ.Κ.Ε. Εικόνες και πορτραίτα απ' το Μαρξιστικό πάνθεο φιγουράρουν στις λέσχες όπου γίνεται η εθνική εορτή. Ανάμεσα σ' αυτές και μετά τους μεγάλους θεωρητικούς Μαρξ - Έγκελς - Λένιν, ευρίσκονται οι: Μπελογιάννης, Γλέζος και μερικοί άλλοι ηγέτες των Σλάβων, θα ήταν παράλειψις να μην αναφέρουμε, ότι ανάμεσα στους μαρξιστάς έχουν και τον Κολοκοτρώνη και τον Καραϊσκάκη. Γι' αυτούς τρέφουν ακόμη προσχήματα σεβασμού, διότι ο Ζαχαριάδης είπε, ότι ο Κολοκοτρώνης και ο Καραϊσκάκης ήταν λαϊκοί αγωνισταί, ήταν οι κουκουέδες του 1821. Τον Καραϊσκάκη και τον Κολοκοτρώνη τους σέβονται περισσότερο ίσως ως «συντρόφους» και λιγώτερον ως ηγέτες της επαναστάσεως του 1821. Επί του παρόντος δεν αντικατέστησαν την περικεφαλαία του Κολοκοτρώνη και το σκούφο του Καραϊσκάκη με κανένα κουκουέδικο περικάλυμμα. Ίσως και αυτό να γίνη αργότερα!

Η εθνική σημαία έχει μασκαρευτή. Έχει στη μέση ένα μεγάλο (Δ). Είναι η σημαία των Κουκουέδων και σημαίνει Ελλάδα συν Δημοκρατία ίσον Λαοκρατία. Έτσι την γνωρίζει και ο ξένος κόσμος.

8) Οι **Λέσχες** στις οποίες γίνονται όλες οι συνεδριάσεις οι εορτές και τα θέατρα είναι αληθινό Μαρξιστικό εικονοστάσιο. Είναι γεμάτες με φωτομοντάζ από την ανταρσία του Ε.Α.Μ και του Κ.Κ.Ε. σ' όλες τις περιόδους, συνθήματα κομμουνιστικά, εφημερίδες των νέων, γελοιογραφίες πολιτικών προσώπων της «μοναρχοφασιστικής» Ελλάδος κ.λ.π.

Οι νέοι έχουν ως «εθνικά» σύμβολα κονκάρδες του Μαρξ ή του Λένιν και τα μικρά φορούν συνήθως κόκκινες γραβάτες και σήματα του «Δημοκρατικού στρατού Ελλάδος».

Απ' τα ραδιόφωνα ακούνε μόνο τις εκπομπές των ραδιοφωνικών σταθμών του Παραπετάσματος. Κάθε άλλη εκπομπή, θεωρείται προπαγανδιστική ο δε, ακούων και συλλαμβανόμενος, υποβάλλεται πρώτα σε αυστηρά σύστασιν, έπειτα παραπέμπεται στην συνέλευσι και... αναλόγως στο γραμματέα και την κομματική επιτροπή! Όταν τέτοιες υποθέσεις πάρουν το δρόμο του γραμματέα έχουν άσχημο ξέμπλεγμα.

Όλη αυτή η ζωή μέσα στις «Ελληνικές» λεγόμενες κοινότητες, όλη αυτή η διδασκαλία και η διαιπαγωγή των νέων αλλά και όλων των Ελλήνων γενικά, έχει ως κύριους στόχους! 1) Την Σοβιετική Ένωση, 2) Τις χώρες του Παραπετάσματος, 3) Την εκάστοτε πολιτική γραμμή του Κ.Κ.Ε. και 4) Την «φασιστική Ελλάδα». Δύο πράγματα πρέπει να διδαχθούν: Την πολιτική ενημέρωση και τον επαναστατικό παλμό. Σ' αυτά τα δύο αποβλέπει όλη η παιδαγωγική προσπάθεια του Κ.Κ.Ε. Γενικά δε συνθήματα είναι:

1) Χρυστσωφική ειρήνη, 2) Δουλειά για ανοικοδόμηση του Κομμουνισμού. 3) Σχετικά με την Ελλάδα: «Λήθη - αμνηστία - Νομιμοποίηση του Κ.Κ.Ε. - έντιμος επαναπατρισμός και αλλαγή», (Επειδή είναι ευκολώτερη με «αλλαγή» των εθνικών Κυβερνήσεων, η πραγματοποίησης του ευσεβούς πόθου του Κ.Κ.Ε.)

Αυτή λοιπόν είναι η «Εθνική» ζωή των Ελληνοπαίδων, αλλά και όλων των «προσφύγων» Ελλήνων στο Παραπέτασμα.

Η «μόρφωσις» και τα «ιδανικά» του παιδομαζώματος.

Το Κ.Κ.Ε. δια να συγκαλύψη τον εαυτόν του και εκείνους που συνέλαβαν την απαίσια ιδέα του παιδομαζώματος και δια να παραπλανήσει την διεθνή κοινή γνώμη, διεκήρυξε ότι οι γονείς των παιδιών με αιτήσεις τους προς την «Προσωρινήν Δημοκρατική Κυβέρνησι» εξήτησαν από το κόμμα «τους» να λάβη μέτρα, ώστε να «σωθούν» τα παιδιά από τον «επικείμενο όλεθρο απ' τα Αμερικανικά αεροπλάνα».

Ότι τις αιτήσεις αυτές —«αιτήσεις σωτηρίας των παιδιών»— τις έλαβε «υπ' όψιν» η Π.Δ.Κ.» «εμεσολάβησεν» στις Λαϊκές Δημοκρατίες και επέτυχε να λάβη την «συγκατάθεσίν» τους, να «φιλοξενήσουν» τα παιδιά. Επί πλέον, ότι το «θεάρεστον» έργο της «σωτηρίας των παιδιών» ανέλαβαν «φιλανθρωπικές» οργανώσεις των Λ. Δημοκρατιών (σημ. εδώ παρουσιάζονται τα Κομ. Κόμματα του παραπετάσματος ως «φιλόανθρωποι» οργανώσεις, προβαίνουσαι εις «θεάρεστα έργα»).

Η προπαγάνδα αυτή της συγκαλύψεως των σκοπών του παιδομαζώματος έφθασε ως τον Οργανισμό των Ηνωμένων Εθνών, ενώπιον του οποίου οι κομμουνισται προσποιήθησαν αθωότητα και αγνότητα. Ισχυρίσθησαν ότι όλα αυτά τα έκαναν από «οίκτο» και «φιλανθρωπία» προς τα παιδιά και υποχρέωσι προς τους γονείς.

Ιδιαιτέρως ετόνισαν δύο σημεία: Ότι ούτε ένα παιδί εστάλη βιαίως στο παραπέτασμα και δεν έχουν καμμία πρόθεσι και ότι δεν έκαναν ούτε καν σκέψι να μεταβάλλουν τα παιδιά μελλοντικά σε στρατιώτες. Στο δεύτερο μάλιστα στάθηκαν πιο πολύ: Θεώρησαν ως «συκοφαντία» και ως «μεγάλη προσβολή την αποδιδόμενη στο κόμμα τους κατηγορία από τους «κύκλους των Αθηνών» ότι τα παιδιά τα πήραν δια να τα κάνουν στρατιώτες. Προσέθεσαν δε ότι εκείνοι οι «πολιτικοί κύκλοι» που διενεώθησαν να εκτοξεύσουν τέτοια «βρωμερή» κατηγορία, είναι ανόητοι»

Την απάντησι σ' όλα αυτά, την δίνει το ίδιο το Κ.Κ.Ε., τα ίδια δηλαδή έργα του προδίδουν τις προθέσεις του.

Και είδαμε, πώς μεταχειρίσθησαν τα αθώα πλάσματα, στα οποία έταξαν ειρηνική ζωή:

Εφ' όσον διαρκούσε ο πόλεμος εκαλλιεργείτο στα παιδιά όχι το σύνθημα της ειρήνης, της ξεγνοιασιάς και της χαράς, αλλά η πολεμική ψύχωση, οι γροθιές «με το Μάρκο» ή «το Ζαχαριάδη εμπρός» ή «θάνατος στο μοναρχοφασισμό» και πολλά «ευεργετικά» και προ παντός «ειρηνικά» μαθηματάκια, όπως τα περί «οργίων, δολοφονιών και σφαξίματος των γονέων» και τόσα άλλα. Και κόντρα «διδασκαλίες» με «αβρή» προ παντός φρασεολογία.

Και η κατάληξι;

Η κατάληξι ήταν εκείνη που επεδίωξε το Κ.Κ.Ε.: Δηλαδή, ύστερα από ένα χρόνο «ευδοκίμου» διδασκαλίας στα παιδιά, το Κ.Κ.Ε. εκτίμησε πως «ήγγικε η ώρα» και έστειλε στρατολόγο (τον Πορφυρογένη) στο Παραπέτασμα. Όπως ήταν επόμενο χωρίς δυσκολίες, σχημάτισε τάγματα «εθελοντικά» στη Ρουμανία, Βουλγαρία, Ουγγαρία· τα εφωδίασε καλά με τις συνδρομές των «αδελφών» του κομμάτων και κάτω απ' τις ευλογίες της Κομινφορμ τα έστειλε στο μέτωπο, στη μάχη, να αντιμετωπίσουν τα τανκς του «μοναρχοφασισμού», να πολεμήσουν δια την «απελευθέρωσι» της... πατρίδος των, να πολεμήσουν «υπέρ γονέων, αδελφών και οσίων».

Τα δάκρυα απ' τα μάτια των μητέρων των οποίων τα παιδιά έπεσαν στα Βίτσι, ακόμη δε στέγνωσαν!

Οι τάφοι των παιδιών που έπεσαν, ακόμη δε χορτάριασαν... Κι οι ταφόπετρες, άμα συναντήσουν τους εγκληματίες που ωδήγησαν τα παιδιά στη σφαγή, είναι έτοιμες να σηκωθούν, να σπάσουν τα κεφάλια τους!

Αλλά και απ' την άλλη μεριά, την ηθική, ας πούμε πλευρά, το Κ.Κ.Ε. έκαμε αρκετή δουλειά πάνω στα παιδιά, δια να πετύχη τους εγκληματικούς σκοπούς του.

Είδαμε ότι τα παιδιά που ωδηγήθηκαν από το Κ.Κ.Ε. στο Παραπέτασμα ήσαν ηλικίας 1-15 χρονών.

Τα μικρά, ηλικίας 1-5 χρονών, δεν θυμούνται καθόλου οικογένεια, χωριό, πατρίδα. Έλειψε όπως ήταν φυσικό από αυτά κάθε οικογενειακή, κοινωνική, εθνική αγωγή, εφ' όσον διεκόπησαν οι δεσμοί με την πρώτη ζωή. Στα μεγαλύτερα, όλα αυτά ανεστάλησαν.

Υπάρχουν περιπτώσεις απορφανίσεως παιδιών μέσα στην πατρίδα, στην οποιαδήποτε πατρίδα. Οι περιπτώσεις, όμως, αυτές έχουν τούτο το παρήγορον: Ότι τα παιδιά απώλεσαν μόνον έναν παράγοντα της αγωγής τους — τον βασικώτερο φυσικά— αλλά ημπορούν μια και βρίσκονται μέσα στο χωριό τους, στους συγγενείς και φίλους, στην Πατρίδα τους, να διορθωθούν τα ψυχικά τραύματα τέτοιων περιπτώσεων στο μεγαλύτερο μέρος.

Τι θα έλεγε, όμως, κανείς δια τα παιδιά του παιδομαζώματος, που μια ωραία πρωία απεσπάσθησαν από γονείς, φίλους, συγγενείς, χωριό κ.λ.π. και ωδηγήθηκαν έξω απ' την πατρίδα τους, σε χώρες όπου ζουν διαφορετικοί άνθρωποι, με άλλα ήθη και έθιμα, επειδή ήσαν ακόμη αδιαμόρφωτα; Μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, αφομοίωσαν γλώσσαν, συνήθειες, ιδέες, κοινωνικά φρονήματα και πήραν τις ηθικές αρχές και τα χαρακτηριστικά του λαού της χώρας στην οποία ευρέθησαν. Και δεν μπορεί κανείς να ισχυρισθ, ότι ημπορούσαν τα παιδιά να αποφύγουν αυτές τις επιδράσεις και τους νόμους της

προσαρμογής. Άλλως τε πρέπει να έχωμε υπ' όψιν, ότι κάθε επίδρασις —οι περισσότερες τουλάχιστον— επιδιώκεται συστηματικά τόσο απ' την κοινωνία και τα σχολεία των χωρών όπου ζουν τα παιδιά, όσο και απ' την μικρή κοινωνία των Ελληνικών κομμουνιστικών κοινοτήτων και των «Ελληνικών» σχολείων με τα οποία συνδέονται τα παιδιά.

Δεν μένει καμμιά αμφιβολία, ότι τα παιδιά —άνω των 28.000— που ευρέθησαν εις το παραπέτασμα, υπέστησαν σοβαρή —αν όχι ριζική— αλλαγή, από τα τέσσερα σχολεία απ' τα οποία διδάσκονται (Κοινωνία, δηλ. ξένων χωρών, ξένα σχολεία, κοινωνία των «Ελληνικών» κομμουνιστικών Κοινοτήτων, «Ελληνικά» κομμουνιστικά σχολεία με τα τρία μαθήματα).

Ας μας επιτραπή να υπενθυμίσωμεν την μόρφωσι αυτή δια να λάβωμε μια ολοκληρωμένη ιδέα για το ήθος και τις γνώσεις:

1. Η γλώσσα των χωρών που κατοικούν κατάντησε γλώσσα «μητρική». Την Ελληνική γλώσσα πολλά παιδιά αγνοούν, το πλείστον ομιλεί εφθαρμένην Ελληνικήν και ελάχιστα καλά, όσοι είχαν το προνόμιο να ευρίσκωνται εις τον μηχανισμόν του Κ.Κ.Ε. διά να κάνουν τις περίφημες «αναλύσεις» και τη «διαφώτιση». Η εκμάθησι της Ρωσικής γλώσσης φυσικά, μαθαίνεται υποχρεωτικά σχεδόν στα σχολεία, ως γλώσσα του μέλλοντος και προ παντός της «προόδου».

Αλλά και ο τρόπος του εκφράζεσθαι, ακόμα και του σκέπτεσθαι, είναι ξένος (εκεί άλλως τε ζουν) και προ παντός Ρωσικός. Σου λένε: «κατά το Σοβιετικό πρότυπο»!

Τα ήθη και έθιμα των Σλάβων, κατέλαβαν πρωταρχικήν και μόνιμον θέσιν στη συνείδησι των παιδιών. Οι Ρούσσοι χοροί κατ' αρχήν και έπειτα των άλλων χωρών, τα Σλαβικά τραγούδια, η Σλαβική εμφάνισι (με μπλούζες, σκούφους, περικνημίδες, τσαρούχια, ζωνάρια κλπ.) θεωρούνται «εμβλήματα εθνικά»!

Η ζωή —η σχεδιασμένη προ παντός ζωή— των παιδιών τα έμαθε, τα ανάγκασε, να συγκινούνται και να κλαίνε σε διάφορα σοβαρά περιστατικά, (έκλαιαν λ.χ.οι Βούλγαροι Κομμουνισταί όταν πέθανε ο Δημητρώφ, έκλαιαν φυσικά κατ' απομίμησι και τα Ελληνόπουλα!! Το ίδιο δια τον Κρότβαλτ, τον Μπιερούτ και προ παντός δια τον Στάλιν, διότι πέθαναν οι «σωτήρες των παιδιών»!

Αλλά και σκιρτάει η καρδιά των παιδιών όταν αντιμετωπίζουν τις ξένες σημαίες! Όταν παρελαύνουν κάτω απ' τους θουρίους του Κομμουνισμού! και ριγούν, όταν ψάλλεται η «Διεθνής»!

Ο θαυμασμός σε κάθε επίτευγμα ξένο —ή είναι ή δεν είναι τέτοιο— και προ παντός Σοβιετικό, κρατάει τα παιδιά σε διαρκή παλμό!

Ο «Βορράς» προμηνύει τη σωτηρία της πατρίδος του! Προς εκεί έχουν εστραμμένα τα βλέμματα, τα χείλη τους κρέμονται απ' το στόμα των Σοβιετικών ηγετών! «Το Κρεμλίνο, ο φάρος που τα οδηγεί», η Μόσχα «η καρδιά των λαών που πάλλει δια την απελευθέρωσι της ανθρωπότητας». Αλλά και «Νέοι λαοί, καινούργιος και προ παντός «προοδευτικός» αέρας!...

Οι εορτές των Σλάβων και προ παντός οι Κομμουνιστικές εορτές, είναι και εορτές των παιδιών, «θεοί» οι αρχηγοί του Μαρξισμού, «Άγιοι» οι ορθόδοξοι

αρχηγοί των Κομ. Κομμάτων.

Οι αστερίσκοι, οι κόκκινες γραββάτες, οι κόκκινες σημαίες οι κονκάρδες του Λένιν, Δημητρώφ, Χότζα κ.λ.π. Τα «Μαυσωλεία». το «Κρεμλίνον» είναι σύμβολα «εθνικά» που κυριαρχούν στη συνείδησι των παιδιών!

Δια τις έννοιες «Ελευθερία, δικαιοσύνη κ.λ.π. «διεμόρφωσαν ιδιαίτεραν — την Κομμουνιστικήν αντίληψιν.

Ιδιαίτεροι λόγοι έκαμαν τους Ελληνόπαιδας να «ευγνωμονούν»(!) τους αρχηγούς των Σλάβων, διότι τα «έσωσαν», «τα περιέθαλψαν» και προ παντός διότι τα «μόρφωσαν»! Οι «δεσμοί» αυτοί, φυσικά, πιστεύουν ότι θα μείνουν ακατάλυτοι!

Είναι πρόδηλος η αποσύνδεσις των Ελληνοπαίδων, από ό,τι περικλείει η λέξις Πατρίς!

2. Σχετικώς με την θρησκεία έχουν την εξής αντίληψιν: Η θρησκεία είναι δεισιδαιμονία, πλαστοί μύθοι και συνονθύλευμα προλήψεων.

3. Σκοπός του Ελληνόπαιδος στο Παραπέτασμα είναι να γίνη καλός εργάτης της Κομ. Κοινωνίας — όπως και τα παιδιά των χωρών στην οποία ζει και μορφώνεται, επί πλέον είναι επιφορτισμένο να ετοιμασθή με «ιδιαίτερα» ψυχικά και πνευματικά όπλα, δια την «αποτίναξι του μοναρχοφασισμού από την πατρίδα του». Να ετοιμαστούν δηλαδή δια να βοηθήσουν στην κατάληψι της εξουσίας και στην επιβολή του τυραννικού κομμουνισμού.

4. Ο «προδοτικός» κλήρος και η αντιδραστική αστική τάξις πρόδωσε πάντα τα συμφέροντα του λαού. Πρόδωσε το νόημα της επανάστασεως του 1821. Η Ηρωικός αγώνας των αρματωλών και κλεφτών ήταν συνέπεια της φορολογίας απ' τους αστοκοτσαμπάσηδες. Οι αντάρτες του Ε.Λ.Α.Σ. και του Δημοκρατικού Στράτου της Ελλάδος συνεχιστάι των αγώνων των αρματωλών και κλεφτών. Ο Κολοκοτρώνης ήταν ο Κουκουές του 1821. Αλλά... έκανε και μερικά «προλεταριακά» λαθάκια.! Κουκουές ήταν και ο Καραϊσκάκης και από «συντροφικό» πνεύμα εμπνέοντο οι οπαδοί του, όταν μετέφεραν στους ώμους των το χτικιάρη αρχηγό τους. Αυτά διδάσκουν στα Ελληνόπουλα. Στους Μακεδονικούς αγώνες, φέρεται ως ήρωας κάποιος αρχικομιτατζής, Σαντάσκι (η εικόνα του φιγουράρει στις Ελληνικές λέσχες). Ο Παύλος Μελάς δεν αναφέρεται πουθενά!

5. Την Ελλάδα τη βλέπουν να κατοικείται από δύο είδη ανθρώπων: Τους «μοναρχοφασίστες που κατατυραννούν, φυλακίζουν, καίνε, σφάζουν και εξωντώνουν τους Δημοκρατικούς πολίτες» και το «λαό που υποφέρει όλα αυτά, που μοχθεί και αγωνίζεται για λευτεριά και ειρήνη». Οραματίζονται την Ελλάδα —χωρίς φυσικά τους «Μοναρχοφασίστες»— γεμάτη «ομορφιές».

6. Ύμνοι δια τα κατορθώματα διαφόρων αρχιδολοφόνων του λαού (αρχηγών συμμοριτών, του Ε.Α.Μ., Ε.Λ.ΑΣ., Δ.Σ.Ε. Ε.Π.Ο.Ν. κ.λ.π.) ηρωποιήσις των πράξεών τους, λατρεία προς τους «θεούς» Μαρξ, Έγκελς, Λένιν, και προς τους εκάστοτε αρχηγούς των κομμουνιστικών κομμάτων. Λιβάνισμα, θαυμασμός μέχρι δουλικότητος των εκάστοτε σχεδίων (πλάνων) τους. «Τα μεγάλα προβλήματα της Ελλάδος μπήκαν στο δρόμο της λύσεώς τους απ' τους αγώνες του Ε.Α.Μ.-Ε.Λ.ΑΣ. και «Δ.Σ.Ε.». Χάρις στην πατριωτική πνοή του Κ.Κ.Ε.». Και υπεράνω όλων στέκεται «η μεγάλη σοσιαλιστική Οκτωβριανή επανάστασις.»

7. Τα παιδιά έμαθαν πρώτα απ' όλα την πολιτική και την «πολεμική» τέχνη. Σπούδασαν και σπουδάζουν μερικά σε Πανεπιστήμια —κυρίως Μαρξιστικά. Πολλοί σπούδασαν και τιμήθηκαν με παράσημα σε κομμουνιστικές κατασκοπευτικές σχολές (ξένες και Ελληνικές). Έγιναν και κάπου-κάπου δικασταί κομμουνιστικού δικαίου. Απέκτησαν «σοβαρή πολιτική πείρα και είναι έτοιμα διοικητικά, πολιτικά και κομματικά στελέχη». Έχουν πείρα απ' την κομμουνιστική ζωή.

8. Δια τα εθνικά ζητήματα έχουν την εξής ιδέα: Ότι οι Βορειοηπειρώτες «ζουν ευτυχείς κάτω απ' το καθεστώς της Λ. Δημοκρατίας του Χότζα»! Ότι έχουν δίκιο οι «Σλαβομακεδόνες» να αποτελέσουν ιδιαίτερο κράτος, διότι αρκετά ταλαιπωρήθηκε ο «εθνισμός τους» από την Ελληνική κυριαρχία, ιδίως κατά την περίοδο του Μεταξά. Η Βουλγαρία, είναι φίλη μας! Πολλές υποχρεώσεις οφείλουμε στην σύμμαχον! Αφού και εις την επανάστασιν του 1821 μας εβοήθησαν (βλέπε βιβλίου του καθηγητή Γ. Ζωίδη) Και στον Β' Παγκόσμιον πόλεμο, οι Βούλγαροι «επολέμησαν παρά το πλευρόν των Ρώσων και προελάσαντες προς την Γιουγκοσλαβίαν, ανάγκασαν τους Γερμανούς να υποχωρήσουν και να απελευθερωθή η Ελλάς!» Η Γιουγκοσλαβία μάς βοήθησε ως ένα σημείο, επείτα «πρόδωσε» τα ιδανικά του προλεταριάτου, μας «χτύπησε από τις πλάτες» και χάσαμε την επανάστασι. Αργότερα αναγνωρίσθηκε ότι ήτο εσφαλμένος ο χαρακτηρισμός και ότι δεν μας πρόδωσε (θέσις του Κ.Κ.Ε. του 1956). Μα σε λίγο ο Τίτο, πολύ άκαμπτος στις πεποιθήσεις του μας κάνει να αναθεωρήσουμε την θέση του 1956 και να επανέλθουμε στη θέση του «πισώπλατου χτυπήματος» και αύριο θα δούμε, τι θα πη το Κόμμα!..

9. Το παιδί πρέπει να κατέχη άριστα την εκάστοτε πολιτική γραμμή του κόμματος. Μετά την κατάρρευσι του 1949, ήταν με «το όπλο παρά πόδας». Αργότερον ήταν το σύνθημα της «Ειρήνης». Τώρα εδώ και λίγα χρόνια τα «Λήθη - απύραυλος ζώνη - αμνηστεία - νομιμότητα - αλλαγή στο κράτος της υποτελείας». Σπουδασμένοι είμαστε, την τέχνη την κατέχουμε! Ας διαβάσουμε και τι διαλαλεί το κομμουνιστικό κόμμα επίσημα. Να ποια ιδανικά καλλιεργεί στο παιδομάζωμα. Ας δώση καθένας όποια ερμηνεία θέλει:

«...Μόρφωσι αισθήματος περηφάνειας για τους αγώνες του. Μίσος για τους εχθρούς του λαού. Να αναπτυχθή στα παιδιά το αίσθημα της αδερφικής αγάπης, ιδιαίτερα με τις εθνότητες που κατοικούν στη χώρα μας και τους γείτονές μας. Να αναπτυχθή η απεριόριστη αγάπη προς τους λαούς της Σοβιετικής Ένωσης. Να καλλιεργηθή στα παιδιά η προσήλωσι στα ιδανικά της λευτεριάς, της Ειρήνης και της Δημοκρατίας. Να το καταλάβουν καλά, να τους γίνη συνείδησι πως τα ιδανικά αυτά πραγματοποιούνται μόνο μέσα στη Σοσιαλιστική κοινωνία.»

Απόσπασμα απ' τη Διδακτική του Κ.Κ.Ε. σελ. 99 και 100

Μόρφωσι λοιπόν, αισθήματος υπερηφάνειας δια τους αγώνες του Κ.Κ.Ε. Μίσος εναντίον των εχθρών δηλ. του «Μοναρχοφασισμού» αγάπη στο λαό των «κουκουέδων». Αίσθημα αδερφικής αγάπης προς τους αδελφούς αυτονομιστάς, ιδιαίτερα προς τη Βουλγαρία - Αλβανία, απεριόριστη αγάπη προς την Σοβ. Ένωσι και προσήλωσι στα ιδανικά της «λευτεριάς, Ειρήνης, Δημοκρατίας» αλλά... όπως εννοεί το Κ.Κ.Ε. Έξω απ' αυτές τις θέσεις, όλα είναι σκοτάδι, οπισθοδρόμηση, καταστροφή.

Αυτά είναι τα θλιβερά «προνόμια» που εκληροδότησε το Κ.Κ.Ε σε μια γενεά Ελληνοπαίδων.

Αυτή είναι η ασπίδα με την οποία τα ώπλισε.

Αυτές τις αρετές έχουν να επιδείξουν.

Στα κεφάλια των παιδιών —όπως παρουσιάζεται η προπαγάνδα τους— έχουν τοποθετήσει κάνιστρα με λουλούδια δια την Ελλάδα! Ας σκεφθή κανείς τι κρύβονται κάτω απ' τα λουλούδια. Τα παιδιά όμως δεν φταίνε καθόλου.

Επίτευξις «προόδων».

Στην εκδιδόμενη στο παραπέτασμα πολιτική επιθεώρησι του Κ.Κ.Ε. «Νέος Κόσμος» (Ιανουάριος 1958) έγγραφεν η κεντρική επιτροπή του Κ.Κ.Ε. τα ακόλουθα:

«Το πέρασμά μας στα αντίστοιχα αδελφά κόμματα, δεν είναι τυπικό, αλλά ουσιαστικό. Επομένως όχι μόνον πρέπει να θεωρούμε σωστό το πέρασμα των πολιτικών προσφύγων στις αντίστοιχες κομματικές και μαζικές οργανώσεις, αλλά και σαν πολυτιμωτάτη ευκαιρία για να διαπαιδαγωγηθούν, όπως γίνεται άλλως τε σ' όλους τους τομείς στελέχη ικανά, εξωπλισμένα με πολύτιμη πείρα». (επιθεώρησις «Ν. Κόσμος» του Κ.Κ.Ε. Ιανουάριος 1958).

Τι ζητάει λοιπόν το Κ.Κ.Ε. από τον «κόσμον» του τον οποίον εκπαιδεύει στο παραπέτασμα;

Ζητάει να εγγραφούν όλοι στα κομμουνιστικά κόμματα των χωρών του παραπετάσματος, να δουλέψουν σ' αυτά και να διαπαιδαγωγηθούν θεωρητικώς και πρακτικώς δια να γίνουν στελέχη ικανά, εξωπλισμένα με πολύτιμη πείρα. Η ευκαιρία αυτή —τονίζουν— είναι «πολυτιμωτάτη».

Αλλά δια ποίον σκοπόν και δια ποίαν χώραν γίνεται ο καταρτισμός των «πολυτίμων» αυτών στελεχών;

Την απάντησιν μας την δίνει η «παιδαγωγική» του ΚΚΕ.

«...Πρέπει —γράφει— να μορφώσουμε μια γενναία νέα γενιά που να έχη συνείδηση της δύναμης της, να είναι έτοιμη για να τσακίση όλα τα εμπόδια. Καρποφόρα δουλειά κι επαναστατική ορμή αυτά τα γνωρίσματα του Μπολσεβίκικου χαρακτήρα πρέπει να αναπτυχθούν στη νέα γενιά απ' τα σχολικά θρανία...» («Ειδική Διδακτική» σελ. 12)

Ιδού και η χώρα δια την οποίαν γίνεται η «προετοιμασία»:

«Λέγοντας δι τι θα δώσουμε στους νέους κομμουνιστική μόρφωση, εννοούμε, πως πρέπει να τους μορφώσουμε με τέτοιον τρόπο ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν αποφασιστικά στην απελευθέρωση και στην ανοικοδόμηση της πατρίδος μας (οι υπογραμμίσεις δικές μου).

(διδασκτική σελίς 7)

Άρα γε ανταποκρίθηκε ο κόσμος —ιδιαίτερα οι νέοι, διότι ο παληός. κόσμος «έφαγε το ψωμί του»— στα «καθήκοντά» τους ας δούμε κατωτέρω:

Τον Νοέμβριον του 1960 έγινε στο Βουκουρέστι της Ρουμανίας μία έκθεσις «επιτεύξεων» απ' τους νέους Έλληνες, οι οποίοι «σπουδάζουν» και

«μορφώνονται» στο «λαϊκό-δημοκρατικό κράτος».

Και η έκθεσις έγραφε:

«212 νέοι και νέες αποφοίτησαν ως τώρα απ' τα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα της Ρουμανίας, ήτοι: 49 μηχανικοί, 11 γεωπόνοι, 14 γιατροί, 40 φιλόλογοι και... σε διάφορους κλάδους».

Δεν αμφιβάλλουμε, μάλιστα έχουμε να προσθέσουμε, ότι αποφοίτησαν και διωρίσθησαν στις χώρες του Παραπετάσματος «δικηγόροι», «δικασταί», και «εισαγγελείς» του Κομμουνιστικού δικαίου. «Καθηγηταί», και «σχεδιασταί» κομμουνιστικών σχεδίων. Καθηγηταί της Ρούσικης φιλολογίας. Καθηγηταί και δάσκαλοι σε κομμουνιστικές σχολές του Παραπετάσματος. Με τέτοια διπλώματα υπάρχουν αρκετοί. Ίσως πολλοί έχουν κιόλας παρασημοφορηθή.

Αλλά θα θέλαμε να ιδούμε στην έκθεσι «επιτεύξεων» και εκείνους που απεφοίτησαν από κάποιες άλλες σχολές και κάποια άλλα «ανώτερα» εκπαιδευτικά ιδρύματα και το είδος της «υπηρεσίας» που προσφέρουν στα «λαϊκο-δημοκρατικά κράτη».

Συγκεκριμένως θα θέλαμε να δούμε:

—Πόσοι νέοι εξεπαιδεύθησαν και υπηρετούν ως αξιωματικοί εις τους στρατούς του Παραπετάσματος (Ρουμανίαν, Βουλγαρίαν κ.λπ.)

—Πόσοι εξεπαιδεύθησαν ως αξιωματικοί εις σχολάς «εφέδρων» αξιωματικών (εις τας στρατ. σχολάς στην Τασκένδην κ.λπ.)

—Πόσοι νέοι υπηρετούν στην κατασκοπεία των κομματικών ή διοικητικών μηχανισμών των χωρών του παραπετάσματος.

—Πόσοι υπηρετούν στις «εργοστασιακές» αστυνομίες είτε ως προϊστάμενοι είτε ως βοηθοί ή μέλη.

—Πόσοι είναι εγγεγραμμένοι και εκπαιδεύονται στις ειδικές οργανώσεις «Κρατικής Ασφαλείας» (Association Uolontaire Socialiste pour la protection de la patrie), («Εθελοντικός Σοσιαλιστικός Σύλλογος Προστασίας της Πατρίδος»).

—Πόσοι νέοι εσπούδασαν και σπουδάζουν στις μονοετείς περιφερειακές κομμουνιστικές σχολές των ξένων κομμουνιστικών κομμάτων, πόσοι τελείωσαν τις σχολές των κομμουνιστικών Νεολαιών και πόσοι αποφοίτησαν από τις Ζετείς Μαρξιστικές σχολές, όπως το κομμουνιστικό ινστιτούτο «Ζτανώφ».

—Πόσοι νέοι υπηρετούν ως στελέχη στους κομματικούς μηχανισμούς των ξένων Κομμουνιστικών κομμάτων, («ινστρούχτορες», γεωργικά, εργατικά, υπαλληλικά στελέχη και πάσης φύσεως καθοδηγηταί και δάσκαλοι).

—Πόσοι εφοίτησαν στις κατασκοπευτικές σχολές, και πόσοι εις τους «Μαρξιστικούς κύκλους» τους οποίους ίδρυσε το Κ.Κ.Ε. σ' όλες τις οργανώσεις του Παραπετάσματος προς «μετεκπαίδευσιν» όλων των κομματικών — και εξωκομματικών μελών του. Και

—Πόσοι νέοι χρησιμοποιούνται στον κομματικό μηχανισμόν του Κ.Κ.Ε. ως «ινστρούχτορες», σύνδεσμοι των κομμάτων, μέλη και πρόεδροι συμβουλίων των

λεγομένων «Συλλόγων εκπατρισμένων Ελλήνων».

Και ερωτώμεν, δια μίαν ακόμη φοράν: Δια ποίον σκοπόν γίνεται η «πολύτιμος» αυτή μόρφωσις των νέων και εις ποίαν χώραν ετοιμάζονται να μεταφέρουν τα «φώτα» τους αυτά;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΜΑΝΟΥΚΑ
ΠΡΩΗΝ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑΤΟΣ»

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Η ΑΓΩΓΗ ΚΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΤΩΝ ΑΠΑΧΘΕΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 1969

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κατά την σκοτεινήν περίοδον 1946 - 1949 η Ελλάς περιέπιπτεν από την μίαν συμφοράν εις την άλλην και εκινδύνευεν η φυλετική ύπαρξίς της, εξ αιτίας απροσχηματίστου κατ' αυτής επιθέσεως υπό του συνησπισμένου κομμουνισμού. Και ωσάν να μη ήρκει τούτο, εξεδηλώθη εις βάρος της τον Μάρτιον του 1948 πρωτοφανής μορφή βαρβαρότητας: 28.000 ελληνόπαιδες ανηρπάγησαν εκ των οικογενειακών των εστιών και ωδηγήθησαν βία εις διαφόρους χώρας του παραπετάσματος, δια να υποστούν το βίαιον κύμα του εκσλαβισμού.

—Διά το μυσαρόν τούτο έγκλημα το οποίον έθεσεν εις μεγάλην δοκιμασίαν την αντοχήν του έθνους, συνεκινήθησαν όλαι αι καρδίαι των γονέων, ξένοι δε άνθρωποι εξεδήλωσαν τον αποτροπιασμόν των δια την απάνθρωπον ταύτην πράξιν και εστιγμάτισαν το έγκλημα. Αι ελληνίδες μητέρες ευρέθησαν προ του διλήμματος, να γίνουν ή να μη γίνουν μητέρες, πολλάι δε εξεδηλώθησαν σαφώς να μη γίνουν ποτέ εις το εξής μητέρες, ενώπιον της προοπτικής, ότι αν εις το εξής γίνουν μητέρες, θα τους πάρουν τα παιδιά άλλοι και αυτάί θα μείνουν μόνον με τον τίτλον του γεννήτορος!

—Πολλάι φωναί υψώθησαν μέχρι των ανωτάτων παγκοσμίων πολιτικών σωμάτων, ίνα ταύτα επέμβουν, δια να επιστρέψουν οι άρπαγες τους μικρούς «αιχμαλώτους» εις τας αγκάλας των μητέρων των, αλλά ούτοι έμειναν άκαμπτοι, ασυγκίνητοι και ανάλγητοι. Ίσως οι ισχυροί της γης δεν διησθάνθησαν όσον έπρεπε το πανανθρώπινον αίτημα της επιστροφής των παιδιών εις την πατρίδα των, παρά περιορίσθησαν εις πλατωνικάς καταδίκας. Αι αποφάσεις των εσχίσθησαν υπό των ενόχων κρατών, ο πολιτισμός υπεχώρησεν εις την βαρβαρότητα και η μοίρα επεδίκασεν εις τα αθώα θύματα ηθικόν θάνατον.

Το 1961, ότε επανεπατρίσθημεν εκ του παραπετάσματος, προέβημεν δια του βιβλίου μας «ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ, το μεγάλο έγκλημα κατά της φυλής», εις μίαν αυθεντικήν κατ' αρχήν αφήγησιν των διεδραματισθέντων γεγονότων. Εκ λόγων όμως διαφευγόντων της θελήσεώς μας, μας διέφυγον πολλάι περιπτώσεις αφ' ενός και αφ' ετέρου δεν ηδυνήθημεν να διερευνήσωμεν και να παρουσιάσωμεν το ουσιώδες της θλιβεράς αυτής υποθέσεως, το οποίον είναι η διδασκαλία της οποίας έτυχον και η αγωγή εις την οποίαν υπεβλήθησαν, δηλαδή η πνευματική και ηθική μεταχείρισις την οποίαν έτυχον, οι δυστυχείς ούτοι ελληνόπαιδες!

Ήδη δια του παρόντος πονήματός μας, συμπληρώνομεν όσα κενά εδημιουργήθησαν εις την έκδοσιν του πρώτου βιβλίου μας και κυρίως ενδιατρίβωμεν αποκλειστικώς εις το έργον της αγωγής εις το οποίον υπεβλήθη και εκ μέρους των Κομμουνιστικών κομμάτων του παραπετάσματος και εκ μέρους του Κ.Κ.Ε., φάλαγξ εκ 50.000 και πλέον, διότι:

Έστω εις γνώσιν των Ελλήνων, ότι εκ των κομμουνιστικών θρανίων επέρασαν μέχρι σήμερον ουχί μόνον οι 28.000 αρπαγέντες ελληνόπαιδες, αλλά και έτεροι 15 έως 17 χιλιάδες περίπου, οίτινες εγεννήθησαν εκεί, επί πλέον και 7-8 χιλιάδες νεαροί συμμορίται οίτινες εξεπαιδεύθησαν συστηματικώς εις τα κομμουν. σχολεία, σύνολον δηλαδή 50.000 και άνω προσώπων τα οποία ετράφησαν και τρέφονται και θα τρέφονται με το μαρξιστικόν γάλα και θα δέχωνται το κομμουνιστικόν εμβόλιον.

Αλλά και εις άλλα σημεία αναγκαζόμεθα να απαντήσωμεν και κυρίως εις την εγερθείσαν κομμουνιστικήν προπαγάνδαν, ήτις διήλθε του κωμικού και υπερέβη πλέον του γελοίου, αφού προπαγανδίζουν ότι «η ζωή εκεί κυλά όπως εις τα παραμύθια»! Ότι «Υπάρχει ανώτερον επίπεδον ζωής»! Ότι «οι άνθρωποι εκεί βγάζουν μόνοι τους τα εισιτήρια και ταξιδεύουν χωρίς έλεγχο»! Ότι «μόνοι τους πηγαίνουν εις τας φυλακάς και εκτίουν τας ποινάς των»! Και άλλα πολλά και πρωτότυπα παραμύθια, που μόνον πέννα προικισμένη με μεγάλην μυθολογικήν ικανότητα, θα ηδύνατο να περιγράψη!!

—Εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θεμάτων χρησιμοποιοῦμεν στοιχεῖα αυθεντικά, ἀπὸ πηγὰς καὶ οὐχὶ «ρυάκια». Δὲν προτιθέμεθα δὲ οὔτε νὰ κατασκευάσωμεν οὔτε νὰ ἐπινοήσωμεν ἐπιχειρήματα καὶ ἀποδείξεις, διὰ νὰ στηρίξωμεν τὰς ἀπόψεις μας, διότι περὶ τούτου μας ἐξησφάλισαν πλήρως τὰ κομμουν. κόμματα καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. με τὰς ὁμολογίας καὶ τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦμεν ὡς ἀποκλειστικούς μάρτυρας εἰς τὴν κατ' αὐτῶν κατηγορίαν ἐπὶ γενοκτονία.

—Ὑν τέλει δηλοῦμεν, ὅτι εἰς τὴν ἐκδοσιν τὸν Βιβλίου μας τούτου, τὸ ὁποῖον ἐχομεν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διαβαστῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἀλλὰ καὶ ἀνθέλληνας, μήπως οὔτοι ὀφελῇθουν, δὲν ἐκκινήσαμεν ἀπὸ οὐδέν πάθος καὶ κανένα πνεῦμα μισαλλοδοξίας διὰ τὰς θέσεις τὰς ὁποίας υπαγορεύομεν, ἀλλὰ ἀπὸ θεμελιώδους καθήκοντος πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποῖαν ὑποφέρει ὁ συμμοριτισμὸς νὰ κακοποιήσῃ καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐπιτύχῃ τούτο εἰάν δὲν τὸν «καρφώσωμεν» εἰς τὸν τοῖχον με τὰ στοιχεῖα, διότι εἶναι ἀλήθεια, ὅτι διαθέτει μηχανισμόν ὁργανωμένης παραπλανήσεως.

—Θλιβόμεθα διότι δὲν δυνάμεθα νὰ συμμορφωθῶμεν με τὰς ἀρχὰς τῆς «Λήθης» εἰς ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἐχθρότητες ἐξαφανίζονται καὶ αὐτὰ τὰ φάσματα τῆς φρίκης διαλύονται. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οὔτε τὴν δύναμιν ἐχομεν, οὔτε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ λησμονήσωμεν, διότι τὸ κακὸν ποῦ ἐγίνε εἰς βάρος τοῦ ἔθνους, εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν ἐπανορθώνονται καὶ τὸ σπουδαιότερον, διότι ἀποτελεῖ συγκεκριμένην μελλοντικὴν ἀπειλήν, ἣτις ἀγνώστον πού, πῶς καὶ πότε θὰ ἐκδηλωθῇ.

Ο ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

α) Σημασία της νίκης εις το Βίτσι - Γράμμον.

Διελύετο το σκότος εις το οποίον εβυθίσθησαν αι χώραι του ελευθέρου κόσμου συνεπεία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και προέβαλον εις αυτάς φωτεινάς ακτίνες, όταν εκ της Ελλάδος επέπρωτο να εξαφανισθούν αύται ευθύς αμέσως άμα τη εμφανίσει των, εξ αιτίας της επιθέσεως την οποίαν εξαπέλυσεν εναντίον της ο διεθνής κομμουνισμός δια των εν Ελλάδι συμμοριτών.

Ήδη η Ελλάς επέπρωτο μετά την παρέλευσιν του εκ του μαύρου ολοκληρωτισμού κινδύνου, να αντιμετωπίση τον εκ του ερυθρού φασισμού τοιούτον και να διατρέξη τον δια αφανισμού κίνδυνον συνεπεία της εκτάσεως ην προσέλαβεν ούτος.

Περί του ποίος εξαπέλυσε την απροσχημάτιστον ταύτην κατά της Ελλάδος επίθεσιν, είναι πάμπολλοι αι φανεραί πηγαί και τα αδυσώπητα γεγονότα να αποδείξουν όχι μόνον ποίος υπεκίνησε και επροκάλεσε την επίθεσιν, αλλά και διεξήγαγε ακόμα και κατέπαυσεν αυτήν.

Αλλά και με τον κίνδυνον όστις ηπέιλησε την Ελλάδα διεφάνη σαφώς και απειλή κατά της ελευθερίας του Δυτικού κόσμου, δια τούτο δε με την νικηφόρον έκβασιν των Ελληνικών όπλων και την αναχαίτισιν της καθολικής υπό του διεθνούς κομμουνισμού επιθέσεως, εσώζετο η Ελλάς αλλά συγχρόνως απωθείτο ο κίνδυνος και δι' αυτήν ταύτην την ελευθερίαν των άλλων εθνών. Δια τούτο η σημασία της νίκης του εθνικού στρατού εις το Βίτσι - Γράμμον, εξέρχεται των ορίων της Ελλάδος, διότι εκεί διεξήχθη αγών και δια την ελευθερίαν του άλλου κόσμου. Και όπως η Ελλάς εχάρισεν εις τα ελεύθερα έθνη την πρώτην νίκην αγωνισθείσα κατά του φασιστικού ολοκληρωτισμού, ούτω ηγωνίσθη και ετέθη πάλιν ασπίς και εχάρισε πάλιν την πρώτην νίκην εις την ελευθέραν ανθρωπότητα, αγωνισθείσα σκληρώς να αναχαιτίση την κάθοδον του ερυθρού φασισμού.

Ο Ελληνικός στρατός επί τριάμισυ χρόνια προέταξε το στήθος του αψηφών κινδύνους και θυσίας, δια να τιμήση τον όρκον τον οποίον έδωσε προς διατήρησιν της ακεραιότητος της πατρίδος, της προασπίσεως της ελευθερίας, της τιμής της φυλής και του έθνους. Ετίμησε τους προγόνους του διαφυλάξας τας ιεράς υποθήκας του «μολών λαβέ» και του «Όχι». Την ιστορίαν της πατρίδος του συνεπλήρωσε προσθέσας εις αυτήν νέαν δόξαν, μη επιτρέψας, δια μίαν ακόμη φοράν να παραδοθούν «τα άγια τοις κυσί». Τον ελεύθερον κόσμον ειδοποίησε να συναισθανθή τον επαπειλούντα αυτόν κίνδυνον εκ του ερυθρού φασισμού και να συνασπισθή εις κοινήν προσπάθειαν προς αντιμετώπισιν τούτου. Αλλά και τον κομμουνισμόν edίδαξε, ότι το εντεύθεν των Ελληνικών συνόρων έδαφος είναι σκληρόν και ουχί ευκόλως ευάλωτον. Ότι και αι πέτραι ακόμη συμβολίζουν ιδέας αι οποίαι δεν καταπολεμούνται ούτε με μπαζούκας καθώς επεχείρησαν, ούτε με πυραύλους καθώς μας απειλούν. Όπως αι ελεύθεραι ιδέαι ενέπνευσαν την δημιουργίαν ενός Παρθενώνος και κατίσχυσαν τρομερού κινδύνου όστις ενεφανίσθη εις Μαραθώνα ή Σαλαμίνα και ομού με την Ελλάδα έσωζαν τον τότε γνωστόν κόσμον, όπως αύται κατά τον ίδιον τρόπον ενέπνευσαν τον Αέτιον και έσωζεν εις το πεδίον της Καταλωνίας, τον κόσμον εκ του κινδύνου των ορδών του Αττίλα, όπως αι ιδέαι ήνοιξαν τους οφθαλμούς της Δύσεως, όταν μετεφέροντο αύται εις αυτήν δια του Ελληνικού πνεύματος μετά την υποδούλωσιν της Ελλάδος, ούτω και εις τον Γράμμον - Βίτσι, δεν εσημειώθη μικρότερον ιστορικόν γεγονός, δια της ανατροπής σοβαρού κινδύνου εκ της

καθόδου του Κομμουνισμού, χάρις εις την αντίστασιν του έθνους, του ηρωισμού και της αυτοθυσίας των τέκνων της Ελλάδος και την υποστήριξιν αυτής εκ μέρους των αγαπώντων την ελευθερίαν εθνών.

Ο Εθνικός Στρατός ηγωνίσθη σκληρώς και ενίκησε χάρις εις τον μέγαν πατριωτισμόν και την μεγάλην δύναμιν του χαρακτήρος του.

Τον Αύγουστον λοιπόν του 1949 κατόπιν μιας ορμητικής εφόδου του εναντίον του κομμουνισμού, κατεκρημίζοντο τα τελευταία «κάστρα» των, το «απάτητο Βίτσι» και ο «άπαρτος Γράμμος» όπως τα αποκαλούσαν οι κομμουνισταί και η μεν συμμοριακή «δυναστεία», η οποία επί τριάμισυ έτη εμάστιζε την φύσιν και τους ανθρώπους και εμόλυνε την παρθενικήν ζωήν των ανυπόπτων Ελλήνων χωρικών, απεχώρει ζητούσα καταφύγιον εις τας ομόρους χώρας δια να προβή εν συνεχεία εις επιλογήν άλλων μέσων προς βλάβην της Ελλάδος, η γη ήτις και αυτή υπέστη τον τρόπον ήρχισε να αποβάλη το πένθος εις το οποίον την εβύθισεν ο συμμοριτισμός, τα βουνά επανέκτων την φυσικήν των όψιν, η ζωή των απλών χωρικών επανεύρισκε τον κανονικόν της ρυθμόν και η πατρίς ερρίπτετο σύσσωμος εις την περισυλλογήν των ερειπίων, την ηθικήν εξυγίανσιν και το έργον της εκβαρβαρώσεως εις την οποίαν υπέβαλον οι συμμορίται επί σειράν ετών τον ανύποπτον και ανεύθυνον Ελληνικόν λαόν.

β) Τι εστοίχισεν εις την Ελλάδα ο Συμμοριτοπόλεμος.

Ιδού ένας μακάβριος απολογισμός αίματος και ένας πίναξ ενδεικτικός των ανθρωπίνων θυμάτων και του ύψους των υλικών καταστροφών τον οποίον έκαμνεν η Ελλάδα, ότε συνεπληρούτο πενταετία από της λήξεως του Β' παγκοσμίου πολέμου, γεγονός το οποίον προκαλεί οδυνηρόν αίσθημα εις κάθε Ελληνικήν συνείδησιν, διότι, ενώ κατά την περίοδον αυτήν όλαι αι χώραι του κόσμου μηδέ και αυτών των ηττημένων εξαιρουμένων έκαμνον απολογισμούς υλικής, πνευματικής και ηθικής αναγεννήσεως εκ των καταστροφών τας οποίας επέφερεν ούτος, μόνη η Ελλάδα, ως πληρωμήν δια τας θυσίας τας οποίας προσέφερε καταναγκούσα την πρώτην νίκην υπέρ των συμμάχων εις τα Αλβανικά όρη, μόνον αυτή αντί αναδημιουργίας, έκαμνεν απολογισμούς των υλικών και ανθρωπίνων θυσιών εκ της αιμορραγίας την οποίαν προεκάλεσαν οι κομμουνισταί κατά την τραγικήν περίοδον του αίματος 1946 - 1949.

1. Απώλειαι εις ανθρώπους.

- α) 1025 αξιωματικοί και 14.535 στρατιώται εφονεύθησαν.
- β) 2243 αξιωματικοί και 34.666 στρατιώται ετραυματίσθησαν
- γ) 2884 αξιωματικοί και στρατιώται και 4123 ιδιώται εξηφανίσθησαν.
- δ) 165 κληρικοί και 239 διδάσκαλοι εξοντώθησαν.
- ε) 931 ιδιώται εφονεύθησαν η ηκρωτηριάσθησαν από νάρκας.
- ς) 28.000 αθώα παιδιά ανηρπάγησαν.
- ζ) 750.000 γυναικόπαιδα ξεσπιτώθηκαν και κατέφυγον εις πόλεις.

2. Υλικά καταστροφαί.

Η εικών της καταστροφής συμπληρώνεται εκ των διαφόρων καταστροφών (αρπαγών, κατασχέσεων, κλοπών, λεηλασιών, εμπρησμών, ανατινάξεων και αχρηστεύσεων) ως μαρτυρεί ο κατωτέρω πίναξ:

- α) 7.690 πόλεις, κωμοπόλεις και χωρία ελεηλατήθησαν.
- β) 476 οδικαί γέφυραι κατεστράφησαν.
- γ) 863 γεωργικά γέφυραι και 13.700 χιλιόμετρα δημόσiai οδοί κατεστράφησαν.
- δ) 439 σιδηροδρομικά γέφυραι ανετινάχθησαν, 5 σήραγγες και 80 σιδηροδρομικοί σταθμοί επυρπολήθησαν και εξηλώθησαν εκατοντάδες χιλιόμετρα σιδηροδρομικών γραμμών.
- ε) 24.264 οικίαι κατεστράφησαν ολοκληρωτικώς και 22.000 ηχρηστεύθησαν μερικώς.

ς) 15.139 αγροτικά εγκαταστάσεις, αποθήκαι, σταύλοι και αχυρώνες χατεστράφησαν.

ζ) 50 εκκλησίοι κατεστράφησαν εκ θεμελίων, 85 σχολικά κτήρια επυρπολήθησαν, 1.600 εφθάρησαν και 85 αστυνομικοί σταθμοί κατεστράφησαν.

η) Εις χιλιάδας ανέρχονται τα αρπαγέντα αιγοπρόβατα, βοοειδή, και ιπποειδή.

θ) Εις 7.300 τόννους τα αρπαγέντα πτηνοτροφικά προϊόντα.

ι) Εις δισεκατομμύρια δραχμών αι ζημίοι εκ της αρπαγής και καταστροφής Γεωργικών μηχανημάτων και εργαλείων, δασών και δασικών προϊόντων, εργοστασίων και τεχνικών μέσων, έργων τηλεπικοινωνιών, οικοσκευών και μέσων διαβίβσεως και εκ της μη εκμεταλλεύσεως της γης, και διαφόρων έργων, διότι οι νέοι αντί να εργάζωνται ήσαν εις τον πόλεμον.

ια) Μόνον τα πολεμικά έξοδα δια την αντιμετώπισιν της ανταρσίας και τα έξοδα συντηρήσεως εκατοντάδων χιλιάδων ανταρτοπλήκτων ανέρχονται εις 4.500.000.000 δραχμάς.

Η αποτίμησις των τεραστίων ζημιών ανέρχεται εις το κολοσσιαίον ποσόν των 15.000.000.000 σημερινών δραχμών, εκ δε της υλικής ταύτης καταστροφής επήλθεν οπισθοδρόμησις και αναστολή της οικονομικής προόδου τουλάχιστον κατά πέντε έτη.

Δια να συλλάβη τις το μέγεθος της καταστροφής αρκεί να έχη υπ' όψιν του,

α) ότι εις τους τρεις «γύρους» του Κ.Κ.Ε. έπεσαν: 40.000 θύματα κατά την κατοχήν, 56.000 κατά τον Δεκέμβριον και 58.000 κατά τον συμμοριτοπόλεμον, σύνολον δηλαδή 150.000 θυμάτων.

ιβ) Ο πόλεμος με τους Ιταλούς έδωσε 15.000 θύματα και με τους Γερμανούς 8.000. Σύνολον δηλαδή θυμάτων 23.000.

Συγκρινόμεναι αι καταστροφαι των «γύρων» με τας καταστροφάς εκ των Ιταλών και Γερμανών δίδουν το συμπέρασμα, ότι αι προκληθείσαι υπό των κομμουνιστών εις βάρος του Ελληνικού λαού καταστροφαι είναι επταπλάσιαι από ό,τι με τον Χίτλερ και Μουσολίνι.

Και δύναται τις να φαντασθή εις ποίον σημείον ευδαιμονίας θα ήτο η Ελλάς εάν δεν υφίστατο την μεγάλην αυτήν αιμορραγίαν και εάν υπήρχεν αυτός ο πλούτος όστις έγινε στάχτη και εκονιορτοποιήθη από τας επιδρομάς, τους εμπρησμούς, τας ανατινάξεις και τας λεηλασίας.

γ) Ο ηθικός και κοινωνικός αντίκτυπος εκ του συμμοριτοπολέμου

Η ηθική κατακρήμνις μιας χώρας επέρχεται ευχερέστερον της υλικής καταστροφής αλλά η ανόρθωσις ταύτης, καθίσταται απείρως δυσκολωτέρα της υλικής. Δια την ανόρθωσιν της οικονομίας της Ελλάδος και την επαναφοράν εις μίαν κατά το μάλλον ή ήττον ισορροπίαν εχρειάσθη ίσως μία πενταετία ή εξαετία. Δια την ηθικήν όμως αποκατάστασιν θα παρέλθουν πολλάι πενταεταίαι. Το μόλυσμα το οποίον εκληροδότησεν ο συμμοριτισμός εις την χώραν, θα αργήση να εξαλειφθή και να εξουδετερωθή ο εκ τούτου προελθών κίνδυνος μόλυνσεως του εθνικού κορμού.

Εν πρώτοις περιήγαγεν εις απόγνωσιν τον πληθυσμόν της υπαίθρου. Πολλοί τούτων, όσοι επρόλαβον, εγκατέλιπον τα πάντα τρέχοντες εις τα κέντρα ασφαλείας τα οποία είχαν δημιουργηθή εις τας πόλεις, αναζητούντες την σωτηρίαν των. Είναι δύσκολον να συλλάβη τις την εικόνα ην παρουσίαζε το φαινόμενον τούτο, εκτός εκείνων οίτινες υπέστησαν και έζησαν το δράμα εκείνο.

Εις τους εναπομείναντας εις την ύπαιθρον έλλειπεν το αίσθημα ασφαλείας, υπό το κράτος των μαύρων χαρακτηρισμών, του τρόμου και των απειλών. Εξ άλλου αι διώξεις και η αδυσώπητος εξόντωσις παντός αντιφρονούντος ή καθ' υποψίαν αντιπάλου, αι εκτελέσεις και η «κρεμάλα» αθώων και ανυπερασπίστων γυναικών, γερόντων, ιερέων κ.λ.π. — Κατάστασις η οποία προεκάλεσε τον αποτροπιασμόν και εις αυτούς τους ομοφρονούντας με τους συμμορίτας — απορφάνισαν χιλιάδας οικογενείας εβύθισαν εις το πένθος ευρέα στρώματα λαού, επέφερον βαρύτατον ηθικόν πλήγμα και άφησαν βαθύτατα ψυχικά τραύματα, αφού ακόμη πλείστοι των επιζώντων δεν απηλλάγησαν των εφιαλτικών αναμνήσεων καίτοι παρήλθον 20 έτη.

Εις αυτάς τας υπό τον έλεγχον των συμμοριτών περιφερείας ο άμαχος πληθυσμός από τα μικρά παιδιά μέχρι των γερόντων, υπεβλήθη εις ατελειώτους ταλαιπωρίας με διαφόρους αγγαρείας, «προσφοράς» και εκτέλεσιν καταναγκαστικών έργων υπό δυσμενεστάτας συνθήκας. Αφ' ετέρου η επιβληθείσα αναγκαστική στρατολογία μελών, επέφεραν ψυχικήν βάσανον, κλονισμόν και αναστάτωσιν εις τας οικογενείας και εις τας σχέσεις των φύλων, κατάστασις η οποία επέφερε κλονισμόν της υγείας, ηύξησε το ποσοστόν των θανάτων ενώ αφ' ετέρου ηλάττωνε σοβαρώς το ποσοστόν των γεννήσεων.

Εξ αιτίας του συμμοριτοπολέμου και των διαφόρων δογμάτων του κομμουνισμού τα οποία ετέθησαν εις εφαρμογήν, διαφοροποιήθησαν αι πατροπαράδοτοι ελληνοχριστιανικοί σχέσεις και προσέλαβον άλλην έννοιαν αι λέξεις «πατριωτισμός», «φιλία», «οικογένεια» «τιμή», θρησκεία», η δε κατάστασις αυτή έφερεν αναστάτωσιν κοινωνικήν και οικογενειακήν, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν παρεξηγήσεις, διαζύγια, μίση, διαφθορά, ιδεολογική διαίρεσις εις «δεξιούς» και «αριστερούς», «φασίστες» και «δημοκράτες» και το χειρότερον όλων επήλθε διαφθορά των συνειδήσεων εις πολλούς απλούς ανθρώπους, διότι επιέζοντο υπό των συμμοριτών να προβαίνουν εις πράξεις προδοσίας, λεηλασιών και εγκλημάτων.

Εις αρκετούς ανθρώπους εξακολουθεί να υπάρχη μία πνευματική και ηθική δέσμευσις, είτε διότι συνδέονται με δράστας αντεθνικών πράξεων είτε και οι ίδιοι έδρασαν και γενικώς επηρεάσθησαν από τα γεγονότα του

συμμοριτοπολέμου. Πολλοί εξ άλλου έπεσαν θύματα εν τη προσπάθειά των να ανεύρουν την «ευτυχίαν» των ιδεολογικώς εις τον κομμουνισμόν και αι σκέψεις και τα συναισθήματά των ευρίσκονται ακόμη συνταυτισμένα με την τύχην του συμμοριτισμού. Οί άνθρωποι αυτοί δεν ηδυνήθησαν να αποκτήσουν ψυχικόν θάρρος να αντλήσουν την ηθικήν εκείνην, ήτις θα τους έδιδε την δύναμιν μετά μίαν πραγματικήν ανατομίαν των γεγονότων, να αποβάλουν την μικροψυχίαν και τον στενόν συναισθηματισμόν και να απαλλαγούν από τας θλιβεράς δεσμεύσεις. Παρά εξακολουθούν να δέχωνται την επιρροήν του συμμοριτισμού και να κρατούνται αιχμάλωτοι τούτων, τρεφόμενοι με την ψευδαίσθησιν, ότι εις το απώτερον μέλλον θα πραγματοποιηθούν αι απατηλαί επαγγελίαι τούτου, παρ' ότι το θλιβερόν σύστημα έδωσε και δίδει συνεχώς ανάγλυφον την εικόνα της δυστυχίας ήτις επικρατεί εις τας υπό τοιούτου συστήματος ευρισκομένας χώρας, το προσωπείον του οποίου άλλωστε πολλάκις εμφανέρωθη εις την Ελλάδα τόσοι κατά τα έτη της Εαμικής κατοχής, όσον και κατά τον Δεκέμβριον και εις την άνευ προηγουμένου δοκιμασίαν εις την οποίαν υπεβλήθη κυρίως η ύπαιθρος Ελλάς κατά τα έτη του συμμοριτοπολέμου.

Εκ της διδασκαλίας και της διαγωγής των συμμοριτών εμειώθησαν και εκλονίσθησαν και εις πολλούς κατεστράφησαν τα εθνικά ιδανικά, δια της διαστροφής των εθνικών ιστορικών αληθειών. Αφ' ετέρου εκ της στάσεως και των ενεργειών τούτων, δρασάντων αντεθνικώς, ανεξαιρέτως καθ' όλην την γραμμήν των εθνικών ζητημάτων, εβλάβησαν σοβαρώς πάσαι αι ενέργειαι δια την αποκατάστασιν των εθνικών ζητημάτων. Διότι: Διαφορετικήν εξέλιξιν θα ελάμβανε το βορειοηπειρωτικόν εάν δεν υπήρχε η κομμουνιστική συναλλαγή ήτις ήρχισεν από τους χρόνους του Β' Παγκοσμίου πολέμου και εκορυφώθη κατά τα έτη του συμμοριτοπολέμου, υπήρχε πιθανότης να λυθή κατά καλύτερον τρόπον το ζήτημα των αποζημιώσεων εκ μέρους της Βουλγαρίας, ήτις έφθασεν εις σημείον θράσους να ζητά αποζημιώσιν δια τα κρεματόρια, άτινα υπεχρέωσε προς κατασκευήν αυτούς τους έλληνας δια να τους εξοντώση, διαφορετικήν τροπήν θα είχε το κυπριακόν εν τη όλη εξελίξει του εάν έλειπε και η προδοσία και η καθοδήγησις του διεθνούς κομμουνισμού και του Κ.Κ.Ε. να καθορίζουν οι κομμουνισταί της Κύπρου την στάσιν των αναλόγως των εκάστοτε συμφερόντων της Σοβιετικής ενώσεως, αλλά και διότι μας ήνοιξε μόνιμον πληγήν με το ζήτημα των σλαυοφώνων, το οποίον οι Ελληνόφωνες κομμουνισταί με τας περί αυτονομίας αποφάσεις τούτων, εδημιούργησαν εις αληθινούς Έλληνας, οίοι είναι το πλείστον των σλαυοφώνων, την ψευδαίσθησιν, ότι αποτελούν ιδίαν εθνότητα, πράγμα το οποίον θα έχη ανυπολογίστους συνεπείας τόσοι εις την Ελλάδα όσον και εις εκείνους οίτινες επηρεάσθησαν τυχόν από τοιούτου είδους επαγγελίας. Ο συμμοριτοπόλεμος αφ' ετέρου κατέστη μόνιμος απειλή εθνικώς, διότι απασχολεί διαρκώς το κράτος και το αναγκάζει να ευρίσκεται μονίμως εν επιφυλακή, υπό το κράτος των διαθέσεων των κομμουνιστών δια ανατροπάς και αναστατώσεις.

Αλλά και το πρόβλημα της αστυφιλίας, η εν σοβαρώ βαθμώ διαφθορά της νεολαίας και η παρατηρούμενη εγκληματικότης, είναι καρποί τους οποίους μας «εχάρισεν» η εκ του συμμοριτοπολέμου προκύψασα κατάστασις.

Ο συμμοριτισμός εχάρισεν εις τον Ελληνικόν λαόν την διαίρεσιν, το καλύτερον όπλον, και τον πιστότερον σύμμαχον εις πάντα εχθρόν της Ελλάδος, και την αθλιότητα δι' άτινα ειργάσθη επιμόνως δια να τον βυθίση εις την δυστυχίαν, δια να βρεθή αργότερον, όταν του δοθή η ευκαιρία να τον παρηγορή και προ παντός όταν του έλθη η όρεξις, να επιζητή δι' επαναστάσεων και ανατροπών, την «σωτηρίαν» του!

Αλλά η καθημαγμένη Ελλάς, εις το τέλος του 1949 δεν κλαίει τόσοι δια τους

πεθαμένους όσον δια τους ζωντανούς, τους 28.000 ανηρπαγέντας υπό των συμμοριτών μικρούς αιχμαλώτους! Δια το παιδομάζωμα! Δια το ηθικόν πλήγμα το οποίον υπέστη διαρκούντος του συμμοριτοπολέμου. Δια πράξιν ήτις αποτελεί το μελανότερον στίγμα το οποίον θα καταχωρηθή εις την ιστορίαν της Ελλάδος και δια έγκλημα το οποίον θα χαρακτηρισθή εκ των ειδεχθεστέρων το οποίον διεπράχθη εις βάρος ενός έθνους, το οποίον αντί μεγάλης τιμής ην εδικαιούτο, διότι προσέφερε τας μεγαλυτέρας υπηρεσίας εις την ανθρωπότητα, υπέστη ένα ηθικόν πλήγμα, του οποίου αι συνέπειαι είναι ακόμη και άγνωστοι και απρόβλεπτοι.

Β' ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

α) Το παλαιόν παιδομάζωμα

Η λέξις «παιδομάζωμα» δεν υπάρχει εις ουδέν λεξικόν του κόσμου πλην του Ελληνικού. Είναι καθαρώς ελληνικός νεολογισμός και σημαίνει βιαίαν αρπαγήν των τέκνων προς χρησιμοποίησιν σκοπού στρεφομένου κατά των γονέων οίτινες τα εγέννησαν και της πατρίδος ήτις τα εξέθρεψε. Η λέξις «παιδομάζωμα» προκαλεί φρίκην και ανατριχιασμόν εις τας Ελληνικάς συνειδήσεις, διότι ενθυμίζει μίαν εποχήν κατά την οποίαν η φυλή μας υπέστη μεγάλα πλήγματα και υπεβλήθη εις μεγάλας πνευματικάς και ηθικάς δοκιμασίας δι' εφαρμογής βαρβάρων και απανθρώπων μέτρων εκ μέρους του κατακτητού, αποσκοπούντων να εξοντώσουν το ελληνικόν γένος και να αλλοιώσουν τα φυλετικά γνωρίσματά του. Αλλά το «παιδομάζωμα» υπήρξε το οδυνηρότερον τραύμα το οποίον υπέστη ποτέ φυλή εις τον κόσμον.

Το «παιδομάζωμα» έγινεν ως γνωστόν επί της εποχής της Οθωμανικής αυτοκρατορίας εις βάρος Χριστιανοπαίδων, συγκεκριμένως ήρχισεν επί της εποχής του σουλτάνου Ορχάν, 1326 - 1360 και εσυνεχίσθη υπό των σουλτάνων Μουράτ του Α' και Μουράτ του Β', μετά διακοπήν δε τινα επανελήφθη επί σουλτάνου Σελήμ του Α' (1512 - 1520) και κατηργήθη μερικώς το 1638 επί Μουράτ του Δ'.

Κατ' αυτό ιδρύετο σώμα νεοσυλλέκτων (Ατζέμ - Ογλάν) το οποίον εξεπαιδεύετο ειδικώς, οι καλύτεροι δε εκ τούτων επελέγοντο δια την σουλτανικήν φρουράν και οι υπόλοιποι κατετάσσοντο εις τα τάγματα των γενιτσάρων. Το σύστημα δε της στρατολογίας ηκολούθη την εξής διαδικασίαν:

Ειδικοί αξιωματούχοι, «χαρατζήδες», περιήρχοντο περιοδικώς και κατά χρονικά διαστήματα εντός ενός ή πλειόνων ετών τας πόλεις και τα Χωρία, όπου προέβαινον εις την επιλογήν των ελληνοπαίδων, κατ' αρχήν ενός εκ της ίδιας οικογενείας, αργότερα όμως δύο και τριών καθώς και μονογενείς, επί τη βάσει καταλόγων εις τους οποίους ήσαν άααγεγραμμένα τα ονόματα των ηλικιών τας οποίας προέβλεπε το σύνταγμα. Η επιλογή εγένετο μεταξύ των ευρωστοτέρων και ωραιότερων παιδιών ηλικίας 7 ετών και άνω, απηλλάσσοντο δε της στρατολογίας τα άρρωστα, τα δύσμορφα, τα έγγαμα και τα καταβάλλοντα βαρύτατον τίμημα. Η «ευεργετική» δε διάταξις δια τα έγγαμα, έδιδε την ευκαιρίαν εις τους χριστιανούς να νυμφεύουν τα τέκνα των εις μικράν ηλικίαν, πολλάκις κάτω και των δέκα ετών, σπανιώτατα δε απηλλάσσοντο της στρατολογίας παιδιά με «πεσκέσια» (δώρα) και «παρακάλια» (παρακλήσεις). Οι χριστιανόπαιδες μετά την στρατολογίαν των εγυμνάζοντο, ετήρουν αυστηράν πειθαρχίαν, οικία των εθεωρείτο ο στρατών, πατήρ των ήτο ο εκάστοτε Σουλτάνος, δεν ενυμφεύοντο, εθίζοντο εις την σκληραγωγίαν, εφανατίζοντο να συμπεριφέρονται σκληρώς και διαπαιδαγωγούντο να είναι αδυσώπητοι απέναντι των Χριστιανών. Ούτω ελησμόνουν την καταγωγήν των και εξισλαμίζοντο πλήρως.

Η εκπαίδευσις αύτη διήρκει μέχρι του 20ού έτους της ηλικίας των, μεθ' ό κατετάσσοντο ή εις την προσωπικήν φρουράν του Σουλτάνου ή εις τα τάγματα των γενιτσάρων. Αποκορύφωμα δε του δράματος της ταπεινώσεως της φυλής μας, υπήρξε το γεγονός, ότι οι Χριστιανοί υποχρεούντο να πληρώσουν βαρυτάτους φόρους — Ο Σελίμ ο Α' — 1512 — επέβαλεν εις τους Χριστιανούς αγρίους — δια να μισθοδοτούνται καλώς οι γενίτσαροι, δια να δύνανται «ευσυνειδήτως» να εκτελούν το καθήκον των, να καταφέρουν δηλαδή κατά των

γονέων των επονείδηστα πλήγματα.

Οι γονείς ήρχοντο να μη γεννούν άρρενα τέκνα ή και να μη γεννούν καθόλου τέκνα, δεν ήτο δε σπάνιον, το ότι εάν εγεννάτο άρρεν να το έπνιγον εν τη γεννήσει του.

Συνεπεία του τρομερού αυτού μέτρου η φυλή μας υπέστη τρομεράν φθοράν, υπολογίζεται δε ότι εξισλαμίσθησαν περί το εν εκατομμύριον ελληνοπαίδων!

β) Το νεώτερον «παιδομάζωμα»

Μετά το πρώτον τούτο πλήγμα κατά της ελληνικής φυλής, επανελήφθη το «παιδομάζωμα» δια δευτέραν φοράν, υπό ομογλώσσων δυστυχώς την φοράν αυτήν υπό απεχθεστέραν και δολιοτέραν μορφήν!

Πάλιν υπήρξεν εποχή κατά την οποίαν αι ελληνίδες ευρέθησαν προ του διλήμματος να γίνουν ή να μη γίνουν μητέρες, πολλάί εξεδηλώθησαν απροκαλύπτως να μη γίνουν καθόλου μητέρες, ενώπιον της προοπτικής, ότι τα τέκνα των θα διατρέξουν τον κίνδυνον να αρπαγούν! Εποχή κατά την οποίαν εθεωρούντο ευτυχισμένοι αι μητέρες αίτινες δεν είχαν τέκνα και δυστυχισμένοι εκείναι αι οποίαι είχαν, και εποχή κατά την οποίαν αι μητέρες έκρυβον υπό την γην ή κατεκλείδωνον τα παιδιά τους όσαι είχαν, από τρόπον μην τα ανακαλύψουν οι «συμμορίτες» και τα αρπάξουν!

Η εποχή αυτή δεν ήτο βεβαίως όπως δύναται να φαντασθή κανείς η εποχή του Ηρώδου με τους «στρατιώτες» ή κάποιου Ορχάν ή Μουράτ ή Σελήμ, κατά την οποίαν επί τέλους υπήρχε κάποια παρήγορος ελπίς, ότι δυνατόν να διέφυγε της στρατολογίας τέκνον τι είτε διότι το εξηγόραζον οι γονείς, είτε διότι περνούσαν τα «πεσκέσια», τα «παρακάλια» και η «ξαγορά», αλλά ο Μάρτιος του 1948, κατά τον οποίον διήλθον την μαρτυρικήν ύπαιθρον άλλοι δήμιοι, δια να σαρώσουν μίαν γενεάν ελληνοπαίδων, να την σύρουν εις το παραπέτασμα, με το πρόσχημα ότι την σώζουν εκ των «Αμερικανικών βομβών», αλλά εις την πραγματικότητα να την βομβαρδίσουν με «Μαρξιστικές βόμβας» δια να εξαλειφθή η θρησκεία των, να διαστραφούν τα εθνικά των ιδανικά, να αχρηστευθή η μητρική των γλώσσα, να αντικατασταθούν αι ιστορικά, πνευματικά και ηθικά παραδόσεις των, να εκλείψουν όλα τα φυλετικά και εθνικά γνωρίσματά των, γεγονός όμοιον του οποίου δεν αναφέρεται και εθνική δοκιμασία ομοία της οποίας δεν παρουσιάσθη μέχρι σήμερον εις την ιστορίαν των εθνών. Ο Σουλτάνος Σελήμ κατήρτιζε τάγματα γενιτσάρων εξ ελληνοπαίδων, δια να εξασφαλίση τον αριθμόν των σφαγέων των γονέων των! Αλλά ποίος διαβεβαιώνει, ότι, οι απαχθέντες ελληνόπαιδες, οίτινες υπέστησαν τον πνευματικόν και ηθικόν θάνατον εκ της αγωγής και διδασκαλίας του κομμουνισμού, δεν θα επιζητήσουν τον πνευματικόν και ηθικόν ή δεν θα προβούν και εις αυτόν τον φυσικόν θάνατον των γονέων των;

γ) Απέσπασαν τους Ελληνόπαιδας με βαρβάρους τρόπους και σατανικάς μεθόδους

Είναι βάνανυσος προσβολή της αληθείας ο ισχυρισμός των συμμοριτών ότι οι γονείς παρέδωσαν τα τέκνα των οικεία βουλήσει. Δια την απόσπασιν τούτων υπάρχουν τόσαι περιπτώσεις, όσα και τα αθώα θύματα τα οποία απήχθησαν, εκάστη δε περίπτωση, θα ηδύνατο να αποτελέση σκελετόν ολοκλήρου ιστορήματος!

Κατ' αρχήν οι συμμορίται δια την άνετον απόσπασιν, προβάλλοντες κωμικά επιχειρήματα, ότι τα παιδιά δήθεν διέτρεχον άμεσον κίνδυνον από βομβαρδισμούς «αεροπλάνων του Τρούμαν», εδημιούργησαν κλίμα εκφοβισμού εξ επικειμένων βομβαρδισμών και ρίψιν ασφυξιογόνων αερίων εκ μέρους των «μοναρχοφασιστών», μεθ' ο επηκολούθη η παραίνεσις και η πειθώ περί της «σωτηρίας» των παίδων εκ των δεινών του πολέμου άτινα οι ίδιοι επεσώρευσαν. Ούτω επετύγχανον να δημιουργήσουν εις το κοινόν την ψυχολογίαν της απογνώσεως, με συνέπειαν να ενδώσουν εις παράδοσιν των τέκνων.

Εξ ίσου αποτελεσματικόν μέτρον δια τους συμμορίτας, υπήρξεν η δημιουργία της ψυχολογίας του τρόμου από αθρόας εκτελέσεις και προφυλακίσεις πολλών ατόμων, πράγμα το οποίον μεταξύ ιδία συγγενών των συλληφθέντων ή υπό εκτέλεσιν όσον και μεταξύ άλλων ανυπόπτων ατόμων, παρέλυε κάθε ιδέα αντιστάσεως προς παράδοσιν των τέκνων των. Μάλιστα μεταξύ πολλών αφελών, υπελογίζετο, ότι, παραδίδοντας τέκνα των, θα εξιλεώνετο η κατάσταση και θα διεσώζετο ο μελοθάνατος συγγενής των! Ποίος άλλως τε θα ηρνείτο να παραδώση «προσωρινώς» το τέκνον του, δια να σωθή προσφιλές του πρόσωπον;

Εκαλλιεργήθη η ατμόσφαιρα βαρέων συνεπειών εις τους επιδεικνύοντας δυστροπίαν εις παράδοσιν. Αλλοίμονον εις εκείνον όστις του έπιπτε τοιούτος επικίνδυνος χαρακτηρισμός! Ούτω απέβαινε ματαία κάθε ιδέα αντιστάσεως εκ τοιούτων ανθρώπων. Υπάρχουν περιπτώσεις, εις το χωρίον Περιστεριά της Καστοριάς λ.χ. όπου οικογένειαι παρέδωσαν τα τέκνα των, επειδή ταις προσήψαν τον επικίνδυνον τούτον χαρακτηρισμόν, και μάλιστα παρέδωσαν πρώται - πρώται.

Παρεμφερής προς την μέθοδον ταύτην, υπήρξε και η μέθοδος της ηθικής απομονώσεως. Αύτη, ως γνωρίζω, ετέθη εν χρήσει τουλάχιστον εις το χωρίον Βατοχώρι Καστοριάς, εις βάρος μιας «φασιστριάς» της Σοφίας Ζασπάλη: Εκείνη, εξεδήλωσεν έντονον την αγωνίαν και ανησυχίαν της δια την τύχην του μονογενούς — αν ενθυμούμαι καλώς — υιού της Θωμά. Και υπήρχε η περίπτωση, κατά την γνώμην των απαγωγέων, επιδρώσα να παράσχη και να διαθέση και άλλους εις άρνησιν παραδόσεως. Οι απαγωγείς αφού απεμόνωσαν ταύτην, εξεβίασαν το υπόλοιπον των κατοίκων να παραδώση τα τέκνα των εξακοντίζοντες συγχρόνως απειλάς εναντίον της «φασιστριάς» δια να κάμψουν την αντίστασιν, εδήλωσαν δε συγχρόνως επιδεικτικώς, ότι δεν θέλουν έστω και εάν μεταμεληθή να πάρουν τον υιόν της! Η δυστυχής μόλις πληροφορήθη τούτο κατελήφθη υπό τρόμου και υπό το κράτος των συνεπειών δια την ζωήν της ιδίας και αυτού του υιού της, εφυγάδευσε λάθρα τούτον μέχρι των Ελληνο - Γιουγκοσλαβικών συνόρων ένθα ούτος κατέφθασε την φάλαγγα, εκεί δε παρεδόθη εις τον συνοδόν, όστις παρέλαβε τούτον, επειδή ηγνόει τα προηγηθέντα.

Υπό το πρόσχημα της «προστασίας» των ανυπερασπίστων, περισυνέλλεξαν τέκνα εγκαταλελειμμένα από γονείς ή άλλους προστάτας, διότι ο εις ή και αμφότεροι οι γονείς έλειπον παραχειμάζοντες εις άλλας περιοχάς ή κατεδιώκοντο ή εφυλακίσθησαν ή εξετελέσθησαν υπό τούτων. Ομάδες τοιούτων ατυχών ελληνοπαίδων έσυρον εκ χωρίων της Κονίτσης, Ζέρμα, Λυκόρραχη κ.λ.π.

Γονείς ηναγκάσθησαν να παραδώσουν τα τέκνα των, υπολογίζοντας να αποφύγουν μελλοντικώς την αναγκαστικήν στρατολογίαν των, πράγμα το οποίον ετέθη εις ευρυτάτην κλίμακα, δια να αποφύγουν τον θάνατον εκ του πολέμου, μη υποπτευόμενοι, οι δυστυχείς ούτε τον ηθικόν θάνατον όστις ανέμενε τα τέκνα των, αλλά ούτε και αυτόν τον φυσικόν των θάνατον ακριβώς εκ του πολέμου, διότι μετά εν έτος ταύτα εστρατολογούνται εις το παραπέτασμα και ωδηγούνται εις το Βίτσι ως πρόβατα επί σφαγή, να πολεμήσουν εναντίον των γονέων των! Και εθυσιάσθησαν αρκετά τέκνα κατά τοιούτον τρόπον μη γνωρίζοντας τούτο οι γονείς.

Γονείς εις το αποκορύφωμα της απογνώσεώς των, μετεβλήθησαν μετά των τέκνων των, εις εκούσια θύματα; Αυτοαπήχθησαν μετά των τέκνων των, μόνον και μόνον ίνα μη αποχωρισθώσι τούτων!

Υπάρχουν περιπτώσεις καθ' ας εκλάπησαν εν τη κυριολεξία, ελληνόπαιδες, ενώ εκοιμώντο αμέριμνοι: Μία ομάς τοιαύτη εκ 13 - 14 τέκνων, «εκλάπη» εκ του χωρίου Σκοπός Φλωρίνης. Οι «κλέπται» μεταβάντες εν καιρώ νυκτός εις το άνω χωρίον, επειδή ευρίσκετο υπό τον έλεγχον του εθνικού στρατού, δια να αποσπάσουν τα τέκνα ενός κομμουνιστού, εθεώρησαν καλόν, δια να συμπληρωθή το «φορτίον», να κλέψουν ενώ εκοιμώντο αμέριμνα και τα τέκνα των γειτόνων! Την πρωίαν της επομένης όταν ταύτα ωδηγήθησαν εις το χωρίον Ανταρτικόν και εξύπνησαν, ανεζήτουν τους οικείους των! Το περιστατικόν επροξένησε κατάπληξιν και εις αυτούς τους συμμορίτας δια την πρωτοτυπίαν του!

Αλλά και η μέθοδος της «ναρκοθετήσεως» ετέθη εις χρήσιν, ασχέτως αν δεν απέδωσε πλούσιαν εσοδείαν: Παιδίσκη λ.χ. εκ της περιφερείας της Ηπείρου ήτις γειτνιάζει με την Αλβανίαν, διέφυγε τον πρώτον κύκλον του παιδομαζώματος και μετά τινα χρόνον, αμέριμνη πλέον, ενώ έβοσκε το μικρόν ποίμνιόν της παρά το χωρίον της, έπεσεν επί μιας «νάρκης» εις τον παραμονεύοντα απαγωγέα, όστις συλλαβών ταύτην, ωδήγησε μέχρι των Αλβανικών συνόρων εκείθεν δε εις στρατόπεδον της Αλβανίας ένθα γενικόν κέντρον συγκεντρώσεως μικρών «αιχμαλώτων».

Απόσπαις ελληνοπαίδων εκ της αγκάλης της μητρός των έγινε και δια προσώπων ασκούντων επιρροήν ή εχόντων συγγένειαν έστω και «κουμπαριάν». Εις την Διποταμίαν Χωρίον της Καστοριάς παρά τα Ελληνο - Αλβανικά σύνορα, κατώκουν πρόσφυγες εκ Μ. Ασίας, εκ των αποκαλουμένων «Λαζών». Εκεί εστάλη υψηλόν στέλεχος, ο Φίλιππος Παπαδόπουλος και αυτός «Λαζός», επειδή ηρνούντο πεισμώνως να παραδώσουν τέκνα, να εξασκήση όλον το κύρος του δια να αποσπασθι έστω και μικρός αριθμός τέκνων, μόνον και μόνον να γίνη η αρχή. Ο Παπαδόπουλος πράγματι εξετέλεσεν ευσυνειδήτως την αποστολήν του, μεταβάς δε εκεί ωμίλησε πειστικώς εις τους κατοίκους εις τρεις γλώσσας, Ελληνικά, Τούρκικα και Λαζικά, και πράγματι ήνοιξε τον δρόμον αποσπάσας ελάχιστον αριθμόν τέκνων. Αλλά, ό,τι δεν κατώρθωσεν ο Παπαδόπουλος με το κύρος, το επέτυχε μία «κουμπάρα» εκ του χωρίου Γιαννοχώρι - Καστοριάς Αύτη είχε βαπτίσει τα τέκνα μιας τυφλής εις το ως άνω χωρίον Διποταμία και μετέβη κατόπιν παραγγελίας εις αυτό να καταβάλη προσπάθειας, ώστε να αποσπάση εξ αυτής, ό,τι δυνηθή (η τυφλή είχε 4-5 τέκνα). Πράγματι μετέβη και απέσπασεν εκ

της δυστυχούς γυναικός αριθμόν τινα των τέκνων της. Το σπουδαίον είναι, ότι άλλα πρόσωπα άτινα επέζον την τυφλήν μητέρα να παραδώση τα τέκνα της δια να «σωθούν» εκ της πτώχειας και να απαλλαγή και αύτη εκ των φροντίδων διότι ήτο κυριολεκτικώς τυφλή, αύτη ηρνείτο πεισμώνως, ενώ έσφιγγε εις την αγκαλιάν της ταύτα! Και μόνον όταν η «κουμπάρα» επενέβη, τότε ενέδωσε!

Και δια της καλλιεργείας του πνεύματος «της φυγής προς τον παράδεισον» κατώρθωσαν να αποσπάσουν παιδιά. Εδημιούργησαν πνεύμα φυγής εις τα ίδια τα τέκνα! «άσπρο ψωμί, παιγνίδια, γράμματα, τέχνες, κολύμπι» θα βρήτε έλεγαν οι «βαλτοί», δια να δημιουργήσουν πνεύμα φυγής μεταξύ των παιδιών. Ούτω οι απαγωγείς, εξωθούσαν παιδιά να παρασύρουν άλλα των οποίων οι γονείς ηρνούτο την παράδοσιν. Ο μικρός Μπαρμπεράκης λ.χ. εκ του χωρίου Χιονάτο της Καστοριάς, ελιποτάκτησεν εκ της οικίας του υπακούων εις την μέθοδον ταύτην, έτερος δε, ορφανός εκ γονέων εκ του χωρίου Τρίγωνον Καστοριάς, ενώ ο πάππος του τον έστειλε να φυλάξη το μικρόν ποίμνιον έναντι του χωρίου, τούτον παρέσυρεν άλλη ομάς παιδιών τη υποδείξει απαγωγέων και κλειδώσας τα αιγοπρόβατα εις το «μαντρί», εξηφανίσθη, προς αναζήτησιν «άσπρου ψωμιού» εις τον «παράδεισον»!!

Εις ουκ ολίγα χωρία εξ εκείνων τα οποία ήλεγχεν ο στρατός, έγιναν υπό των συμμοριτών επιχειρήσεις και απέσπων ούτοι «αιμχαλώτους» και ομοΐδεατών και «φασιστών» αδιακρίτως. Εύρον εις μίαν περιοδείαν ανά τους παιδικούς σταθμούς Βουλγαρίας τοιούτους «φασίστες», τους οποίους οι άλλοι μικροί επειδή ήσαν ανώριμοι ακόμη ώστε να τους αλλάξουν τα «φρονήματα», εξηκολούθουν να τους αποκαλούν «φασίστες»! Θα ήτο παράλειψις ειλικρινείας να αναγράψωμεν, ότι εξ αρχής έσπευσαν οι καθοδηγηταί του Κ.Κ.Ε. να επιβάλλουν εις τα φανατικά τουλάχιστον κομμουνιστικά μέλη, το καθήκον να παραδώσουν πρώτα τα δικά των τέκνα! ασήμαντος αριθμός τούτων ηρνείτο τούτο. Παράλειψις επίσης θα ήτο, να μνημονεύσωμεν, ότι κατ' αρχήν πάντοτε κατεβάλλετο προσπάθεια να πεισθούν, μεθ' ο εάν ηρνούτο, ετίθετο εις εφαρμογήν μία εκ των ανωτέρω μεθόδων προς οπωσδήποτε απόσπασιν, έστω και δια της ωμής βίας. Τελικώς όμως, με οιονδήποτε τρόπον και αν απέσπων τα δυστυχή πλάσματα, οι γονείς επείθοντο δια οιονδήποτε μέσου να εμφανίζεται η απόσπασις, ότι εγένετο τη συγκαταθέσει τούτων.

Οι κομμουνισταί εν έτος αργότερον, αναγκασθέντες εκ της παγκοσμίου κατακραυγής και πιεσθέντες από τον Ο.Η.Ε. να επαναπατρίσουν τα παιδιά, προέβησαν εις απόσπασιν εκ των γονέων οψίμων δηλώσεων, ότι τάχα παρέδωσαν ταύτα οικεία βουλήσει!! Αλλά μεταξύ των δηλώσεων τούτων ανευρέθησαν και δηλώσεις κρεμασθέντων και κατακρεουργηθέντων γονέων, ότι παρέδωσαν τα τέκνα των οικεία βουλήσει!!

δ) Χιλιάδες ελληνοπαίδων οδηγούνται εις το παραπέτασμα

Τόσον η απόσπασις των ελληνοπαίδων όσον και η μετακίνησις αυτών προς το παραπέτασμα απετέλεσεν επιτελικήν επιχείρησιν, δια να αχθή εις «αίσιον» πέρας. Μέχρις ότου επισημανθούν και ετοιμασθούν υπό των δορυφόρων χωρών τα μέλλοντα να «φιλοξενήσουν» τους ελληνόπαιδας στρατόπεδα, να ετοιμασθούν και να μετακινηθούν τα μέσα μεταφοράς τούτων από τας παραμεθορίους περιοχάς εις τα κέντρα τοποθετήσεως, οι εν Ελλάδι «επιτελείς» προέβαινον εσπευσμένως εις προσεκτικήν κατάστρωσιν του σχεδίου απαγωγής.

Κατ' αρχήν το σχέδιον προέβλεπε να επεκταθή εις όσον το δυνατόν μεγαλύτερον βάθος εις τον ελληνικόν χώρον, να επισημανθούν άνω των 50.000 θυμάτων, να καταγραφούν και να είναι έτοιμα προς μετακίνησιν προς ασφαλείς περιοχάς, εξ ων θα ήτο εύκολος η προώθησίς των προς τας ομόρους χώρας, απεφασίσθη δε να καταγραφούν τα ηλικίας 3-14 ετών, πλην όμως το μέτρον τούτο ανετράπη διότι προέκυψαν ανυπέρβλητα εμπόδια, όπως: αδέλφια μεγαλύτερα δεν ήθελον να αποσπασθούν των μικροτέρων και ηναγκάζοντο ενώπιον της αρνήσεως ταύτης, να λαμβάνουν και νήπια αλλά και μητέρες έθετον ως όρον να ακολουθήσουν μη δεχόμεναι να διαχωρισθούν των ενηλίκων τέκνων των, οπότε πολλάί εξ αυτών ελάμβανον και τα βρέφη και τα νήπιά των. Αργότερον ευρέθησαν εκ της καταστάσεως αυτής, περί τας 2.000 νήπια ή βρέφη. Αλλά και η εσπευσμένη απόσπασις και μετακίνησις τούτων υπό των συμμοριτών, ηνάγκαζε τούτους να μη κάμνουν διάκρισιν ηλικίας, τόσον προς τα κάτω όσον και προς τα άνω του καθορισθέντος αρχικώς ορίου ηλικίας. Δια τα μεγαλύτερα μάλιστα των 14 ετών, ελύθη το ζήτημα, διότι εξεφράσθησαν απεριφράστως ότι «αφού θα είναι μελλοντικώς εις χείρας μας, δυνάμεθα να χρησιμοποιήσωμεν τα ηλικίας 15 και 16 ετών και δι' άλλους σκοπούς, όπως πράγματι εγένετο εν έτος αργότερον, δια στρατολογίας των 15 και 16 ετών και εντάξεως τούτων εις στρατιωτικές μονάδας του Βίτσι - Γράμμου.

Μετά ταύτα επηκολούθησε προληπτική μετακίνησις αρκετών παίδων, εκείνων τα οποία ήσαν εκτεθειμένα εις τον κίνδυνον να ματαιωθή το σχέδιον της απαγωγής δι' επεμβάσεως του εθνικού στρατού. Η μετακίνησις αύτη εγένετο ως επί το πλείστον μετά των μητέρων των, ίνα και αύται αποφύγουν τον ίδιον κίνδυνον εκ των ζωνών αίτινες ηλέγχοντο από τον Εθνικόν στρατόν. Άπαντες ωδηγούντο προς γενικά κέντρα συγκεντρώσεως γειτνιάζοντα με τας ομόρους χώρας, εις το διάστημα κυρίως 20 - 30 Φεβρουαρίου 1948, οπόθεν ήτο ευχερής ως είπομεν και άνετος η είσοδος εις τα επιλεγέντα και προσδιορισθέντα κέντρα υποδοχής εντός των χωρών του παραπετάσματος. Κατά τον τρόπον λοιπόν τούτον μετακινούμενον το ανθρώπινον τούτο υλικόν, εξησφαλίζετο πλήρως από τυχούσαν επέμβασιν των εθνικών αρχών, ιδίως εις τας περιοχάς Γράμμου - Βίτσι - Πρεσπών ένθα τα γενικά κέντρα συγκεντρώσεως, εκ του λόγου άλλωστε ότι ήτο χειμών και καθίστατο ανέφικτος πάσα επέμβασις των Εθνικών μονάδων, ενώ δια τους κομμουνιστάς παρουσιάζοντο καταφανή πλεονεκτήματα λόγω αμέσου γειτνιάσεως.

Από της 1ης Μαρτίου 1948 οπότε είχαν φθάσει τα μέσα μεταφοράς εκ διαφόρων χωρών εις τα προς τα Ελληνικά σύνορα μέρη της Αλβανίας, Γιουγκοσλαβίας και Βουλγαρίας —πρώτα κέντρα υποδοχής— εδόθη το σήμα της εισόδου, αλλά και την «εισβολήν» διείπε ειδική διαδικασία: Αύτη περιείχετο εις ιδιαίτερον σχέδιον, κοινοποιηθέν εις τους συνοδούς μίαν ή δύο ημέρας ενωρίτερον, περιελάμβανε δε τα εξής σημεία: Να γίνεται τας βραδινάς ώρας, ίνα αποφευχθούν θύματα εκ τυχόν αεροπορικών βομβαρδισμών υπό της «μοναρχοφασιστικής» αεροπορίας, ήτις — ως ετονίζετο — «Είχε πάντα λόγον να δημιουργήση έστω και εν θύμα, ίνα

πανικοβληθούν ανήλικες και ενήλικοι και αποτραπή η επιχείρησις». Να εμφανίζεται ως πραγματική «εισβολή» ίνα δίδη την εντύπωσιν ανθρώπων καταφευγόντων να αποφύγουν τον κίνδυνον εκ βομβαρδισμού, δια να μείνη ως επιχείρημα, ότι «καταδιώκονται υπό αεροπλάνων» όπερ και αρκετά, εχρησιμοποιήθη υπό των ενόχων χωρών ως επιχείρημα, ότι «ηναγκάσθησαν να φιλοξενήσουν τα δυστυχησμένα ελληνόπουλα, τα οποία κατέφυγον εις τας χώρας των δια να σωθούν»!!

Δια την ιστορίαν αναγράφομεν το εξής περιστατικόν, μιας κατ' αρχήν ματαιώσεως, τοιαύτης «εισβολής», μέχρις ότου επανορθωθή το λάθος:

Περί τους 300 Ελληνόπαιδες αφού υπέστησαν πλησίον των ελληνοαλβανικών συνόρων και ακριβώς εις τον χώρον μεταξύ των χωρίων Καλή Βρύση και Διποταμία της περιοχής Καστοριάς τον διαφώτισιν περί του τρόπου «εισβολής» εις το Αλβανικόν έδαφος και ενώ ετοιμάζοντο να εισέλθουν εντυπωσιακώς, αίφνης ηγέρθησαν οι Αλβανοί φρουροί εκ του προκληθέντος θορύβου και προέτεινον τα όπλα προφανώς, διότι δεν είχε προηγηθή εις αυτούς επαρκής διαφώτισης δια τον τρόπον υποδοχής.

Τα παιδιά επί τη θέα των προτεινομένων όπλων, πανικόβλητα διεσκορπίσθησαν εις τα πέριξ και κατήρχοντο προς το ελληνικόν έδαφος έντρομα, όποτε έσπευσαν συνοδοί και πολιτοφύλακες να τα εμποδίσουν, να τα συγκεντρώσουν και να τα διαφωτίσουν περί της παρεξηγήσεως. Μεθ' ο επανελήφθη η είσοδος επιτυχώς ασφαλώς, διότι εν τω μεταξύ προηγήθη παρομοία και εις τους υποδοχείς αλβανούς στρατιώτας, οίτινες εξετέλεσαν μετά ευσυνειδησίας πλέον το καθήκον των.

Η είσοδος των ελληνοπαίδων εις τας κομμουνιστικές χώρας εχαιρετίσθη υπό του ραδιοσταθμού των συμμοριτών ως εξής: (σημειωτέον ότι η αναγγελία αύτη δεν ήτο άλλο τι ειμή επανάληψις δημοσία μιας προ πολλού ληφθείσης αποφάσεως). Περιείχε λοιπόν:

«Στο τελευταίο Βαλκανικό Συνέδριο της Νεολαίας στο Βελιγράδι, ύστερα από πρόταση του έλληνα αντιπροσώπου, ομόφωνα άρρήθηκε η απόφαση από τους αντιπροσώπους όλων των δημοκρατικών χωρών, να παρασχεθή βοήθεια και περίθαλψις σε 12.000 παιδιά, προερχόμενα απ' την Ελλάδα. Τα παιδιά αυτά, ηλικίας 3-15 χρονών, θα στέλλονται στις γειτονικές δημοκρατικές χώρες όπου θα τους προσφέρεται κάθε βοήθεια, περίθαλψη και Εκπαιδευτική μόρφωση. Για κάθε 25 παιδιά θα υπάρχη μια δασκάλα που θα επιβλέπει».

Όσον αφορά την στάσιν την οποίαν έλαβον εξ αρχής αι κυβερνήσεις των ομόρων χωρών, τόσοσιν προς την απόφασιν «φιλοξενείας» όσον και προς την υποδοχήν και γενικώς εφαρμογής του προγράμματος του παιδομαζώματος, υπήρξεν η της απροκαλύπτου συνεργασίας, άλλωστε ομολογούν τούτο αι ίδιαι χώραι. Ούτω οι ραδιοσταθμοί του Βελιγραδίου, Σόφιας και Τιράνων, έσπευσαν να μεταδώσουν αριθμούς και στοιχεία επί των αφικνουμένων εξ Ελλάδος παιδιών, υπογραμμίζοντες μάλιστα την στοργήν και αγάπην με την οποίαν οι λαοί των εδέχοντο τα «προσφυγόπουλα» εξ Ελλάδος. Ούχ' ήττον αι κυβερνήσεις των ομόρων κρατών, έσπευσαν συν τη ομολογία των να εμφανίσουν το όλον σχέδιον ως μέτρον στοργής και φιλανθρωπίας της «Κυβερνήσεως» του Μάρκου, επιβληθέν εξ αυτών τούτων των εξαιρετικών συνθηκών, αι οποίαι επεκράτουν εις τας περιοχάς της Β. Ελλάδος και δια την πραγματοποίησιν του οποίου ήσαν διατεθειμέναι δια τους αυτούς λόγους «φιλανθρωπίας» να συμπράξουν μετά των συμμοριτών του Μάρκου. Το Βελιγράδιον, η Σόφια και τα Τίρανα αναγγέλλοντα δια των ραδιοφωνικών αυτών εκπομπών καθημερινάς αφίξεις ελληνοπαίδων από

10 Μαρτίου και εντεύθεν, ετόνιζον χαρακτηριστικώς, ότι «αι πολεμικαί επιχειρήσεις, η πείνα, και η ιδεολογική προσήλωση των γονέων εις τον «Δημοκρατικόν» αγώνα ήσαν τα κύρια αίτια δια τα οποία επεβάλλετο η απομάκρυνσις των ελληνοπαίδων από τας εστίας των.

Τα κυνικά ταύτα σχόλια των ραδιοσταθμών και ο ισχυρισμός του Κομμουνιστικού συνασπισμού, ότι δήθεν «λόγοι φιλανθρωπικοί» τους ανάγκασαν να περιθάλψουν τα παιδιά», αποτελούν εμπαιγμόν προς το έθνος μας και την ελευθέραν ανθρωπότητα.

Όσον αφορά δε την «ιδεολογικήν προσήλωση των γονέων εις τον Δημοκρατικόν αγώνα» ως αίτιον δια το οποίον ισχυρίσθησαν ότι επεβλήθη η απομάκρυνσις, αφίνοντες να εννοηθή ότι οι γονεΐς οικεία βουλήσει παρέδωσαν τα παιδιά (ιδέ και Βιβλίον «Παιδομάζωμα το Μεγάλο έγκλημα της φυλής» ένθα αναγράφονται πλείστα περιστατικά βιαίας και απανθρώπου αποσπάσεως) αρκεί να σημειώσωμεν ως προς την αντίδρασιν των γονέων κατά την παράδοσιν των τέκνων των, ότι κατ' αρχήν ουδείς εκ τούτων ήθελε να ενδώση εις παράδοσιν. Αι μητέρες ιδιαιτέρως, όχι μόνον δεν ενέδιδον, αλλά ουδ' επί στιγμήν ήθελον να αποσπασθούν των τέκνων των. Ποία κακούργα μάννα, άλλως τε, θα ήτο εκείνη, ήτις ευχαρίστως θα παρέδιδε το τέκνον της; Αι μητέρες κατεχόμενοι υπό το κράτος ανεξηγήτου αγωνίας, ουδεμίαν εδέχοντο συναλλαγήν. Τίποτε δεν ηδύνατο να τας πείση και ουδέποτε είπιστευον, ότι τα παιδιά των «σώζονται» αποχωριζόμενα εκ της αγκάλης των. Δια τούτο, οι πλέον θαρραλέοι εκ των γονέων, έσπευδον ως επί το πλείστον νύκτα προς τας πόλεις εις κέντρα ασφαλείας, άλλοι εσοφίζοντο διάφορα μέσα αποκρύψεως των τέκνων των, αι περισσότεραι όμως έπεσαν θύματα βιαίας αποσπάσεως των τέκνων των και μερικάί ούτε καν επρόλαβαν να δώσουν εις τα τέκνα των, το πικρόν φίλημα του χωρισμού, διότι κατεκρεουργήθησαν πρωύτερον υπό των συμμοριτών.

ΠΙΝΑΞ ΕΜΦΑΙΝΩΝ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΧΘΕΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΥΡΕΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΠΑΙΔΟΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ ΤΟ 1950

Νομοί εξ ων κατάγονται	Στοιχεία ακριβή όσον αφορά τον αριθμόν και καταγωγήν						Στοιχεία κατά προσέγγισιν αριθ. και καταγωγής (καταγόμενοι εκ διαφόρων νομών ή γεννηθέντων εις τα βουνά ή Μπούλκες και εις διάφορα συμμοριακά συγκροτήματα		Γενικόν σύνολον Εγκλεισθέντων εις παιδουπόλεις ή κέντρα συμβιώσεως.		
	Αριθ. απαχθέντων τελείως απροστατεύτω ν		Αριθ. απαχθέντων μετά των γονέων των		Αριθ. ακολουθησ. τους εκουσ. ή ακουσ. οδηγηθέντας εις παραπ. γονεΐς						
	Άρ.	Θήλ.	Άρ.	Θήλ.	Άρ.	Θήλ.	Άρ.	Θήλ.	Άρ.	Θήλ.	Σύνολα
Ιωαννίνων	639	534	297	295	338	310					
Αρτης	1	2	-	-	2	1					
Θεσπρωτίας	198	220	64	65	40	35	160	140			
Πρεβέζης	9	5							1.748	1.607	3.355
Φλωρίνης	1.74 4	1.60 3			1.372	1.159					
Καστοριάς	1.15 7	1.03 3			1.259	1.092	650	550			
Κοζάνης	388	333			411	297			6.981	6.067	13.048
Δράμας	29	30			14	11					
Σερρών	280	171			45	45	50	50			
Καβάλας	11	6			4	2			433	315	748
Κιλκίς	88	58			515	439					

Πέλλης	199	102			1.794	1.505						
Θεσ/νίκης	30	10			21	11	160		140			
Χαλκιδικής	13	5			7							
Βερροίας	209	136			22	19			3.058	2.425	5.483	
Έβρου	1.344	1.020			484	385						
Ροδόπης	88	56			168	119	50		50			
Ξάνθης	20	9			3	1			2.157	1.640	3.797	
Φωκίδος	3	-										
Αιτωλ/νίας	4	2										
Αττικ/βοιωτίας	8	-					20		10			
Φθιώτιδος	94	43			3							
Ευρυτανίας	70	61			56	46			258	162	420	
Τρικάλων	155	136			41	40						
Λαρίσης	244	143			27							
Καρδίτσης	46	44			41	34	40		30			
Μαγνησίας	73	35			15	15			682	477	1.159	
Σύνολον	7.144	5.797	361	360	6.682	5.566	1.130	970	15.317	12.693	28.010	

Παρατηρήσεις:

[1] Ο αριθμός των απαχθέντων μετά της μητρός, εκτός νομών Ιωαννίνων και Θεσπρωτίας, δεν εξηκριβώθη.

[2] Εκ των 28.000 ελληνοπαίδων οίτινες απήχθησαν, αι 18.500 ευρίσκοντο (το 1950) εις σταθμούς συγκεντρώσεως Βουλγαρίας, Ρουμανίας, Ουγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας, Ανατολ. Γερμανίας και Αλβανίας. Αι έτεροι δε 9.506 εις Γιουγκοσλαβίαν. (Δήλωσις της Milocenic την 4-5-50 εις την εν Γενεύη συνεδρίασιν της Εκτελεστικής Επιτροπής του Διεθνούς Ερ. Σταυρού, εις ην παρέστη ως αντιπρόσωπος του Γιουγκοσλ. Ερ. Σταυρού. Εκ των 9.506 μικρός αριθμός μετεκινήθη εις άλλας χώρας ή επανεπατρίσθη εις Ελλάδα).

Γ' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

α) Η Ελληνική Κυβέρνησις προς την Βαλκανικήν Επιτροπήν

Η Ελληνική Κυβέρνησις άμα τη συγκεντρώσει των πρώτων πληροφοριών επί της ενάρξεως εφαρμογής του παιδομαζώματος, κατήγγειλε το μέτρον τούτο προς την Βαλκανικήν Επιτροπήν Ο.Η.Ε. δι' επιστολής του συνδέσμου αυτής κ. Αλ. Δαλιέτου της 27 Φεβρουαρίου 1948 και δια πλείστων άλλων αίτινες επηκολούθησαν με την παροχήν συμπληρωματικών επί του θέματος πληροφοριών.

Συγχρόνως η Ελληνική Κυβέρνησις δια των εν τω εξωτερικώ αντιπροσώπων αυτής έσπευσε να ενημερώση τας ξένας Κυβερνήσεις και την κοινήν εν τω εξωτερικώ γνώμην επί της μορφής και της εκτάσεως του εφαρμοζομένου με την σύμπραξιν των γειτονικών Κρατών εξοντωτικού της ελληνικής φυλής σχεδίου.

Την 27ην Μαρτίου ο αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως και υπουργός των Εξωτερικών κ. Τσαλδάρης απηύθυνε ταυτόσημα τηλεγραφήματα προς τον Γεν. Γραμματέα του ΟΗΕ και προς την οργάνωσιν UNESCO, δια των οποίων κατηγγέλλοντο αι βάρβαροι μέθοδοι και οι επιδιωκόμενοι απώτεροι σκοποί του διαπραττομένου, συμπράξει των γειτόνων, αδικήματος, του οποίου η συνέχισις θα εξηκολούθη υπό την μορφήν πλέον εγκλήματος εναντίον του ανθρωπισμού, εφ' όσον η παγκόσμιος δημοσία κοινή γνώμη δεν θα εξεγείρετο σύσσωμος εναντίον των ανηκούστων αυτών μεθόδων.

β) Αποφάσεις της Βαλκανικής Επιτροπής

Η Βαλκανική Επιτροπή επιληφθείσα αμέσως της εξετάσεως των ελληνικών καταγγελιών έδωκεν εντολήν εις τα κατά τόπους κλιμάκιά της να προβώσι κατ' απόλυτον προτεραιότητα εις έρευναν των συνθηκών υφ' ας η απαγωγή των παιδων ελάμβανε χώραν. Τα πορίσματα της ερεύνης ταύτης κατέληξαν εις την σύνταξιν ειδικής επί του θέματος εκθέσεως από 21 Μαΐου του 1948. Εις την έκθεσιν ταύτην τονίζεται, ότι αι διενεργούμενοι απαγωγαί αποτελούν μέρος ενός σχεδίου του οποίου οι σκοποί είναι:

α) Η τρομοκράτησις των ελληνικών οικογενειών μέχρις ότου αύται παράσχουν την υποστήριξιν των εις τους συμμορίτας.

β) Η μετάδοσις εις τα ελληνόπαιδα της κομμουνιστικής ιδεολογίας.

γ) Η καταστροφή της ελληνικής φυλής, η εξάρθρωσις της αγροτικής παραγωγής, επιτυγχανομένη δια του εξαναγκασμού των οικογενειών να εγκαταλείψουν τους αγρούς και να τραπώσι προς τα πόλεις δια την προστασίαν των τέκνων των.

Το σχέδιον και η εφαρμογή αυτού συνιστούν το αδίκημα της γενοκτονίας (Genocide).

Γενικώς η εν λόγω έκθεσις συμπεραίνει, ότι το πλείστον των μεταφερθέντων εις τα όμορα κράτη ελληνοπαίδων απεσπάσθη βιαίως από το οικογενειακόν αυτών περιβάλλον και ότι η τυχόν περαιτέρω αυτόθι κατακράτησις των θα απετέλει πράξιν αντίθετον προς τας γενικώς παραδεδεγμένας περί ηθικής αρχάς εις τας διεθνείς μεταξύ των κρατών σχέσεις.

Δια της αυτής αποφάσεως η οποία εκοινοποιείτο εις τας τρεις κυβερνήσεις Αλβανίας, Βουλγαρίας, και Γιουγκοσλαβίας, συνιστάτο εις την Ελληνικήν Κυβέρνησιν, όπως έλθη εις απ' ευθείας επαφήν μετά των ενδιαφερομένων κυβερνήσεων προς συζήτησιν του θέματος και να ανακοινώση μεταγενεστερώς εις την Βαλκανικήν Επιτροπήν τα αποτελέσματα της τοιαύτης επικοινωνίας.

Η Ελληνική Κυβέρνησις συμμορφουμένη προς την σύστασιν της ειδικής ταύτης αποφάσεως της Βαλκανικής Επιτροπής, απηυθύνθη δια χωριστών τηλεγραφημάτων προς τας κυβερνήσεις Αλβανίας, Βουλγαρίας, Γιουγκοσλαβίας, Ουγγαρίας, Ρουμανίας Πολωνίας και Τσεχοσλοβακίας από 3-6-1947, δια των οποίων εξήτη βάσει των στοιχειωδών περί ανθρωπισμού αρχών και των κυριαρχικών δικαίων, την διευκόλυνσιν της παλινοστήσεως όλων των απαχθέντων και εις τας χώρας ταύτας ευρισκομένων ελληνοπαίδων. Άπασαι αι κυβερνήσεις των ενδιαφερομένων χωρών απήντησαν αρνητικώς. Η Γιουγκοσλαυία δια της διακοινώσεώς της από 25-6-1948, προφασίζομένη τας ανωμάλους πολεμικάς συνθήκας και την «τρομοκρατίαν» την επικρατούσαν εις την χώραν μας ισχυρίζετο, ότι παρείχεν απλώς άσυλον εις τα παιδιά ταύτα, τα οποία δεν θα ήτο δυνατόν να επιστρέψουν εις τας εστίας των εφ' όσον αι εν Ελλάδι συνθήκαι δεν θα μετεβάλλοντο.

Η Πολωνική Κυβέρνησις δια τηλεγραφήματός της από 9-6-1948 αρνείται την ύπαρξιν ελληνοπαίδων εν Πολωνία, χαρακτηρίζει δε την ελληνικήν ενέργειαν περί αποδόσεως των παιδων ως εμπνευσμένην ουχί από πραγματικόν ενδιαφέρον δι' αυτά ταύτα τα παιδιά, αλλ' ως δυσφημιστικήν εκστρατείαν εναντίον της

Πολωνικής Κυβερνήσεως.

Η Ουγγρική Κυβέρνησις δια τηλεγραφήματός της από 7-6-1948 ισχυρίζεται ότι δεν πρόκειται περί απαγωγής αλλά περί απορφανισθέντων συνεπεία των επιχειρήσεων ελληνοπαίδων, υπογραμμίζουσα ότι, εμπνέεται και αυτή υπό των αυτών αρχών ανθρωπισμού, τας οποίας επικαλείται η Ελληνική Κυβέρνησις, επάγεται ότι αδυνατεί να ικανοποιήση το ελληνικόν αίτημα.

Υπό ανάλογον πνεύμα είναι συντεταγμένοι αι απαντήσεις και των λοιπών δορυφόρων κρατών, άτινα τοιουτοτρόπως ανεγνώριζον αποκλειστικώς εις εαυτά και μόνον, όλως περιέργως, το δικαίωμα της ανθρωπιστικής συμπεριφοράς έναντι παρανόμως κατακρατουμένων εις τας χώρας των ελληνοπαίδων.

Η Βαλκανική Επιτροπή εις ειδικήν έκθεσίν της αναφέρει επί τη βάσει διαπιστώσεων κλιμακίων της γενομένων εις τα κατεχόμενα άλλοτε υπό των συμμοριτών χωρία της περιοχής του Γράμμου Ασημοχώρι, Χιονάδες, Λυκόραχη, Βούρμπιανη, Ζέρμα, Πυρσόγιαννη, Κάντσικον και Κεράσοβον, ότι εκ των χωρίων τούτων απήχθησαν κατά την από Μαρτίου μέχρι Μαΐου 1948 περίοδον υπό των συμμοριτών δια της βίας και άνευ συγκαταθέσεως των γονέων 572 παιδιά. Προς επίτευξιν τούτου, συνεχίζει η έκθεσις, οι συμμορίται ηναγκάσθησαν να φυλακίσωσι και να βασανίσωσι ή να απειλήσουν τους γονείς δια να ενδώσουν εις παράδοσιν των τέκνων. Εκτός τούτων εγένετο χρήσις και άλλων μέσων προς εκβιασμόν των γονέων ως π.χ. ο εμπρησμός των αποθεμάτων τροφίμων, των χωρίων, ως και η διάδοσις ψευδών ειδήσεων, κατά τας οποίας ο εθνικός στρατός επρόκειτο να χρησιμοποιήση αέρια και ατομικάς βόμβας. Εις τα χωρία τούτα οι συμμορίται απέσπασαν δια των ως άνω μεθόδων και εγγράφους συγκαταθέσεις των γονέων. Η έκθεσις αναφέρει εν τέλει ότι οι κάτοικοι δύο εκ των ανωτέρω χωρίων μεταφερθέντες βιαίως εις Αλβανίαν κατά τον παρελθόντα Αύγουστον, εχωρίσθησαν δια της βίας από τα τέκνα των υπό των Αλβανών χωροφυλάκων και των ελλήνων συμμοριτών.

γ) Πανελλήνιος εξέγερσις

Η εφαρμογή του «παιδομαζώματος» συνεκίνησε βαθύτατα ολόκληρον τον Ελληνικόν λαόν ανεξαρτήτως τάξεων και κοινωνικών αποχρώσεων, σύσσωμος δε ήγειρεν ούτος φωνήν διαμαρτυρίας δια των οργανώσεων, εκπαιδευτικών και φιλανθρωπικών ιδρυμάτων δια την κατάπαυσιν του πρωτοφανούς βαρβαρότητος εγκλήματος. Αναρίθμητοι είναι αι επιδοθείσαι έγγραφοι διαμαρτυρίαί οργανώσεων προς τας ενταύθα Πρεσβείας φίλων χωρών, ως και αι αποσταλείσαι προς τον Ο.Η.Ε. και τους άλλους οργανισμούς εκκλήσεις.

Την 8ην Μαρτίου 1948 η Α.Μ. ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών απηύθυνε ταυτόσημον τηλεγραφικήν διαμαρτυρίαν προς τον Οργανισμόν Ηνωμένων Εθνών, την Βαλκανικήν Επιτροπήν και το Παγκόσμιον Συμβούλιον Εκκλησιών. Η Α.Μ. χαρακτηρίζουσα το διαπραττόμενον εις βάρος του Ελληνικού Έθνους φρικιαστικόν έγκλημα ως γενοκτονίαν, αποβλέπουσαν εις την εξόντωσιν και εκρίζωσιν της ελληνικής εθνότητος, επεκαλείτο, βάσει των θεμελιωδών αρχών του ανθρωπισμού και της θρησκείας την επείγουσαν ηθικήν αρωγήν προς περαιτέρω αποτροπήν του κακού.

Την 6ην Μαρτίου 1948, ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός απηύθυνε ταυτόσημον διαμαρτυρίαν εις τον Οργανισμόν Ηνωμένων Εθνών, τον Σύνδεσμον Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών, την Διεθνή Ένωσιν Προστασίας Παίδων, έχουσαν ούτω:

«Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός διαμαρτύρεται εντόνως δι' ομαδικήν απαγωγήν Ελληνοπαίδων 4-16 ετών υπό ανταρτικών συμμοριών τη υποκινήσει εχθρών δρώντων εκτός της χώρας και αποβλέπουσαν εις εξόντωσιν δια θανατώσεως Ελληνικής φυλής. Καταγγέλοντες το βάρβαρον τούτο μέσον αντίθετον προς ανθρωπιστικές αρχάς, εξαιτούμεθα άμεσασιν επέμβασιν αρμοδίων Οργανισμών».

Την ιδίαν ημέραν 6-3-1948 ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός Νεότητος, απηύθυνε το κατωτέρω τηλεγράφημα, προς τον Σύνδεσμον Ερυθρών Σταυρών Νεότητος Γενεύης:

«Ερυθρός Σταυρός Ελληνικής Νεότητος θεωρεί καθήκον του καταγγείλη εις δημοσίαν γνώμην, ειρηνικάς οργανώσεις, το τρομερόν έγκλημα μαζικής αρπαγής Ελληνοπαίδων 4-16 ετών υπό ανταρτικών συμμοριών και μεταφοράς των εις ξένα κράτη. ΣΤΟΠ. Χιλιάδες Ελληνικών οικογενειών βλέπουν αρπαζόμενα βιαίως τα τέκνα των με σκοπόν εξοντώσεως του Ελληνικού γένους εις βόρειον Ελλάδα. ΣΤΟΠ.

»Ο Ερυθρός Σταυρός Ελληνικής Νεότητος επιμένει εις το καθήκον συνδέσμου Οργανώσεων προς προστασίαν των αθών παιδιών τα οποία είχαν την φοβεράν αυτήν ατυχίαν».

Την 8-3-1948 ο Ελλ. Ερ. Σταυρός απηύθυνε προς το προεδρείον της Εκτελεστικής Επιτροπής των Ερυθρών Σταυρών εις Γενεύην και το ακόλουθον τηλεγράφημα:

«Επί τη ευκαιρία συγκεντρώσεως εκτελεστικής επιτροπής φέρομεν εις γνώσιν σας, ότι ανταρτικά συμμορίαί αρπάζουν μαζικώς Ελληνόπαιδας 4-16 ετών τη προτροπή εχθρών κινουμένων εκτός της χώρας με σκοπόν την εξόντωσιν του Ελληνικού γένους δια γενοκτονίας. ΣΤΟΠ.

»Καταγγέλλοντες την βάρβαρον αυτήν μέθοδον, η οποία είναι αντίθετος προς τας ανθρωπιστικές αρχάς, παρακαλούμεν εγγραφήν θέματος τούτου εις ημερησίαν διάταξιν εκτελεστικής επιτροπής. Ελλην. Ερ. Σταυρός».

Την 11-3-1948 ο Έλληνας Ερυθρός Σταυρός απηύθυνε προς τον εν Ελλάδι μόνιμον αντιπρόσωπον του Διεθνούς Ερ. Σταυρού κ. Lambert, επιστολήν δια της οποίας ζητεί βοήθειαν, δια τον συναγερμένον του πολιτισμένου κόσμου και των αρχών του τόπου του εναντίον του εγκλήματος.

Η Ακαδημία των Αθηνών συνήρχετο την 20-3-48 (Σάββατον ώρα 6 μ.μ.) εις συγκέντρωσιν επί τη υπό του Ο.Η.Ε. γενομένη εκκλήσει προς σωτηρίαν του παιδιού ανά τον κόσμον. Επί τη υπό του καθηγητού κ. Μπαλάνου γενομένη ομιλία, ετονίσθη ότι:

«Μετά τον πόλεμον, την κατοχήν και την ανταρσίαν, η κατάστασις του παιδιού είναι αυτόχρημα τραγική, ιδίως μετά το εσχάτως εφαρμοσθέν υπό της ανταρσίας ακατονόμαστον σύστημα του παιδομαζώματος, δια το οποίον πρέπει να ληφθούν αυστηρά μέτρα· διότι, αλλοίμονον αν γίνουν ανεκταί τοιαύται βαρβαρότητες. Είναι καιρός πλέον να παύση η δεσποτεία του τρόμου, η εξάλειψις του οποίου ήτο μία των κυριοτέρων υποσχέσεων μετά τον τελευταίον πόλεμον».

Η Ένωσις Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών.

Η Διεθνής οργάνωσις τύπου εκάλεσεν εις την εν Βουδαπέστη (Οκτώβριον 1948) συνελθούσαν διάσκεψιν του εκτελεστικού συμβουλίου ταύτης, την Ένωσιν Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών. Αύτη όμως απήντησεν ως εξής:

«Λυπούμεθα μη δυνάμενοι μετάσχωμεν εις Διάσκεψιν η οποία πρόκειται να γίνη επί εδάφους κράτους κατακρατούντος δια της βίας ελληνόπαιδας, απαχθέντας κατά τον αγριώτερον τρόπον από τας αγκάλας των γονέων των και συμπράττοντος συνεπώς εις την διάπραξιν του εγκλήματος της γενοκτονίας, το οποίον έχει ήδη καταδικασθή και στιγματισθή διεθνώς», (υπογραφή Σ. Μεταξάς, αντιπρόεδρος).

δ) 29 Δεκεμβρίου, ημέρα Εθνικού πένθους.

Σταυροφορίαν κατά του παιδομαζώματος διεξήγαγε και η Ελληνική Εκκλησία. Ούτω, κατά την λειτουργίαν των Χριστουγέννων του 1949, εις όλους τους ναούς της Ελληνικής Πρωτευούσης, ανεγνώσθη εγκύκλιος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Σπυρίδωνος, ήτις, αναφερομένη μεταξύ άλλων και εις το παιδομάζωμα, ελεγεν:

«... Αλλ' υπάρχει και εν άλλο σημείον, περισσότερον ίσως τραγικόν εξ όσων προηγουμένως αναφέρομεν: Είναι το έγκλημα, το οποίον έχει διαπραχθή εις βάρος της Ελλάδος, με δημίους κράτη τινά του σιδηρού παραπετάσματος και μάρτυρας χιλιάδες αθώα παιδιά. Τρομερόν και να το αναλογισθώμεν. Χιλιάδες παιδιά εξακολουθούν ακόμη στερούμενα της μητρικής αγάλης, χιλιάδες σπίτια έχουν βυθισθή εις το πένθος και επάνω εις ολόκληρον την εθνικήν ημών οικογένειαν έχει απλωθή, ως απαίσιος επιάλτης, η φρίκη και ο πόνος δια το αποτολμηθέν παιδομάζωμα. Ο θηριώδης Ηρώδης ανεβίωσεν. Όπως τότε εκείνος ύψωνε εις τας απαισίας χείρας του την αιμοστάζουσαν μάχαιραν, από τον φόνον τόσων αθών παιδιών, ούτω και σήμερον, σύγχρονοι Ηρώδαι προέβησαν εις παραπλήσιον έγκλημα, το οποίον θα μείνη αιώνιον στίγμα του συγχρόνου πολιτισμού.

»Η Ελλάς εθρήνησε και θρηνεί τα απαχθέντα παιδιά της. Απασχολημένη όμως εις ένα αγώνα ζωής ή θανάτου, δεν κατώρθωσε, δύο σχεδόν έτη αφ' ότου ήρχισε το αίσχος του παιδομαζώματος, να δείξη όσον θα έπρεπε τον εθνικόν αυτής πόνον δια το αποτρόπαιον κακούργημα, δια το οποίον άλλως τε και ανέμενεν από τον πεπολιτισμένον κόσμον κάτι περισσότερον των μεμονωμένων φωνών συμπαθείας και συμπαραστάσεως. Αλλά τώρα ήλθεν η ώρα να αφήση να εκσπάση ο πόνος αυτής και δεν θα ησυχάση μέχρις ότου ίδη και το τελευταίον βιαίως απαχθέν παιδίον να επιστρέψη εις την πάτριον γην.

»Εμπνεύσει της πρώτης μητρός του Έθνους, της σεπτής ημών Ανάσσης, Η οποία απ' αρχής, ως μήτηρ και αυτή αισθανομένη βαθύτερον τον πόνον των μητέρων, δεν έπαυσε ποικιλοτρόπως εκδηλούσα τον πόνον ολοκλήρου της Ελλάδος και κατά παράκλησιν των πνευματικών, εργατικών και επαγγελματικών Οργανώσεων την πρωτοβουλίαν αναλαμβάνει και πάλιν η Εκκλησία. Καθιερώθη δε η 29η Δεκεμβρίου, ότε ποιούμεθα μνήμην των υπό του Ηρώδου αναιρεθέντων παιδιών, ως **ημέρα εθνικού πένθους**. Κατά την ως άνω ημέραν ολόκληρος η Ελλάς, όλοι οι Έλληνες, ως εις άνθρωπος, οπουδήποτε και αν ευρίσκεται, θα καλέσωσι τον πεπολιτισμένον κόσμον να θρηνήση μαζί των. Από τας Αθήνας και την Ελληνικήν επαρχίαν μέχρι της Αυστραλίας, της Ασίας, της Αφρικής, της Αμερικής και της Ευρώπης, όπου υπάρχει Έλλην, πρέπει εκείνην την ημέραν να δείξη το πένθος του. Επί του σημείου αυτού ιδιαιτέρως επιθυμώ να επιστήσω σήμερον την προσοχήν υμών και παρακαλώ πατρικώς ένα έκαστον, άνδρας και γυναίκα και παιδιά, όπως ως εις άνθρωπος, κατά τας σχετικές υποδείξεις, αίτινες θα εξαγγελθώσι δια του τύπου και του ραδιοφώνου, εκδηλώσωμεν το βαρύ πένθος, το οποίον διακατέχει τας ψυχάς μας. Η ημέρα της 29 Δεκεμβρίου ας αποτελέση μίαν σταυροφορίαν διαμαρτυρίας εκ μέρους ολοκλήρου του Έθνους, διαμαρτυρίας, διότι κατά την ευφρόσυνον αυτήν ημέραν τρεις σχεδόν μυριάδες παιδιών μας στενάζουν υπό τον απαίσιον ζυγόν της ωμής βίας, η οποία προσπαθεί να αλλοιώση ό,τι πολυτιμότερον υπάρχει μέσα εις αυτά: την ψυχήν των. Ας γίνη όμως ταυτοχρόνως και μία εκστρατεία προσευχής. Ομόφωνος και πυρίνη κατά την ημέραν αυτήν, αλλά και κατόπιν μέχρις ότου τα παιδιά μας επανέλθουν εις τας εστίας των, ας υψώνεται προς τον Κύριον η ικεσία όλων μας, όπως ελεήση το Έθνος μας και του αποδώση τους νεαρούς και τυραννουμένους βλαστούς του..».

ε) Εκδήλωσης σπαραγμού ψυχής, εφ' ολοκλήρου της Ελλάδος

Πράγματι κατόπιν της εγκυκλίου ταύτης, ήτις προεκάλεσε βαθυτάτην συγκίνησιν, την 29ην Δεκεμβρίου 1949, εξεδηλώθη βαθύτατον πένθος και η Ελλάς ύψωσε κραυγήν πένθους και πόνου. Την προτεραίαν της 29 Δεκεμβρίου 1949 ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Μουτζουρίδης απηύθυνεν εις τα Κοινοβούλια της Ευρώπης και της Αμερικής, επ' ευκαιρία του Εθνικού πένθους δια το παιδομάζωμα έκκλησιν, ζητών παρ' αυτών τον στιγματισμόν του απαισίου εγκλήματος και την συνηγορίαν των προς αισίαν λύσιν του ζητήματος τούτου, το οποίον στιγματίζει την ελευθερίαν των λαών. Εις τα ανάκτορα εγένοντο συγκέντρωσις των αντιπροσώπων του ελληνικού και ξένου τύπου, προς τους οποίους ωμίλησεν η τότε Βασίλισσα:

«...Οι μητέρες τους ήλθαν και μου ζήτησαν βοήθειαν», Είπε. «Είδα την απελπισία μέσα στα μάτια τους, κι' άκουσα τον σπαρακτικό τους θρήνο. Με τη δική τους βασανισμένη ψυχή, και με τ' άδεια τους χέρια, στρέφομαι σήμερα προς όλους σας και σας ικετεύω εν ονόματι του θεού και προς χάριν των παιδιών σας βοηθήστε με να ξυπνήσω την συνειδήσιν της οικουμένης. Ενώστε την φωνήν σας με τη δική μας, για να ξαναφέρουμε πίσω τα παιδιά μας, στην αγκαλιά της μάνας τους...».

Ο δε Μ. Αρχιεπίσκοπος Αθηνών είπε:

«Η ελληνική ορθόδοξος εκκλησία απευθύνει έκκλησιν προς την παγκόσμιον κοινήν γνώμην. Την έκκλησιν, παρακαλείσθε σεις, οι κατ' εξοχήν εκπρόσωποι και φορείς της παγκοσμίου κοινής γνώμης, να μεταφέρετε εις τα πέρατα της οικουμένης, εις την καλύβην του πτωχού και εις το μέγαρον του πλούσιου, εις το εργαστήριο και την καθέδραν του σοφού επιστήμονος και εις το εργοστάσιον του εργάτου.

«Η εκκλησία της Ελλάδος εξορκίζει πάντας εν ονόματι ΕΚΕΙΝΟΥ, του οποίου την Γέννησιν εορτάζομεν κατά τας αγίας ταύτας ημέρας, του μόλις σωθέντος από ανάλογον διωγμόν και χάριν του οποίου έπεσαν θύματα, χιλιάδες νήπια, να συγκινηθώσιν και να ενδιαφερθώσιν δια την τύχην των ατυχών ελληνοπαίδων.

«Εξορκίζει τας απανταχού μητέρας και τους πατέρας αναλογιζομένους τι θα εστοίχιζεν εις τας καρδίας των ανάλογος τύχη των τέκνων των και απουσία αυτών από την οικογενειακήν τράπεζαν κατά τας αγίας ταύτας ημέρας, να θεωρήσουν ως ιδικήν την την υπόθεσιν των απαχθέντων ελληνοπαίδων και να ασκήσωσιν ανάλογον πίεσιν έκαστος εν τω κύκλω των δυνατοτήτων του.

«Εξορκίζει πάντα Χριστιανόν και πάντα θρησκευόμενον άνθρωπον να αναλογισθή το τραύμα το οποίον καταφέρεται κατά της εννοίας της οικογενείας και θρησκείας και να διαμαρτυρηθή εντόνως. Να εξεγερθή να πιέση δι' όλων των δυνατών μέσων προς επανόρθωσιν του αδικήματος. Εξορκίζει τους ελευθέρους ανθρώπους τους θεωρούντας την ελευθερίαν της συνειδήσεως ως πρωταρχικόν όρον της ανθρωπινής ζωής, να εξεγερθώσι κατά της ασυστόλου προσβολής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

«Εξορκίζει τους κυβερνώντας και ισχυρούς να ενθυμηθούν κατά τας αγίας ταύτας ημέρας, ότι είναι άνθρωποι και οικογενειάρχαι και να υποκατασταθώσι προς στιγμήν εις τα συναισθήματα και την πικρίαν των Ελλήνων γονέων.

«Εξορκίζει τέλος τον παγκόσμιον τύπον, τον ακοίμητον και παντοδύναμον φρουρόν των ανθρωπίνων ιδανικών, να θελήση να υιοθετήση την υπόθεσιν της αποδόσεως των απαχθέντων παιδιών, ως ζωτικόν και πρωταρχικόν πρόβλημα παγκοσμίου ενδιαφέροντος — όπως και είναι — και να ασκήση ακεραίαν την ευεργετικήν επιρροήν προς την κατεύθυνσιν ταύτην.

»Η Εκκλησία της Ελλάδος ως συνισταμένη της ψυχής ολοκλήρου του Ελληνικού λαού, αποθέτουσα πάσαν την ελπίδαν της εις τον θεόν και την παγκόσμιον κοινήν συνείδησιν απεκδέχεται δικαίωσιν, και πιστεύει ακραδάντως, ότι θα δικαιωθή. Και με την πίστιν ταύτην δέεται του εν φάτνη γεννηθέντος Χριστού, όπως χαρίζεται εις τον κόσμον άπαντα την Ειρήνην Αυτού, την πάντα νουν υπερέχουσαν».

Η Ακαδημία Αθηνών εις επίσημον συνεδριάσιν της την 29-12-49 εξέδωκε ψήφισμα αποδοκιμασίας του παιδομαζώματος και διαμαρτυρίας κατά της διαιωνίσεως των συνεπειών του, απευθυνθέν προς τας Ακαδημίας και τα πνευματικά ιδρύματα του πεπολιτισμένου κόσμου, έχον ούτω:

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ψήφισμα Περί των αρπαγέντων ελληνοπαίδων

Προς απάσας τας Ακαδημίας.

Η Ακαδημία Αθηνών μετέχουσα της οδύνης και της αγανακτήσεως του ελληνικού λαού δια την μυσάραν αρπαγήν χιλιάδων ελληνοπαίδων εκ των οικογενειακών αυτών εστιών και την βιαίαν τούτων αποκόμισιν εις ξένας κομμουνιστικάς χώρας προς τον ανίερρον σκοπόν της εκριζώσεως του τε εθνικού φρονήματος και της ηθικής αυτών υποστάσεως, έχουσα δε βαθείαν συνείδησιν των καθηκόντων παντός πνευματικού και ανθρωπιστικού ιδρύματος, αξίου της αποστολής αυτού, απέναντι τοιούτων εγκλημάτων γενοκτονίας διαμαρτύρεται προς πάσας τας Ακαδημίας των πεπολιτισμένων εθνών και έχει την πεποίθησιν ότι ιδρύματα, των οποίων η ύπαρξις οφείλει να αποβλέπη ουχί μόνον προς τον σκοπόν της προαγωγής της επιστήμης, αλλά κυριώτατα προς την ηθικήν των ανθρώπων συγκρότησιν και προς την επικράτησιν της ιδέας της δικαιοσύνης, θα σπεύσωσι να κινήσωσι την προσοχήν των Κυβερνήσεων και των λαών αυτών επί το διαπραχθέν ανήκουστον έγκλημα και θα απαιτήσωσιν εν ονόματι στοιχειώδους ανθρωπισμού, όπως αποδοθώσι τα παιδιά εις την πατρίδα αυτών, την Ελλάδα. Η Ελλάς αγωνισθείσα ουχί μόνον υπέρ της ιδικής της ελευθερίας, αλλ' υπέρ των ελευθέρων καθ' όλου θεσμών και άλλων λαών ευαισθήτων εις την ιδέαν ταύτην, δεν δύναται να δεχθή άνευ ζωηράς εκπλήξεως την αδιαφορίαν και την ασυγκινησίαν των λαών τούτων εν τω παγκοσμίου σημασίας ζητήματι τούτω. Αι Ακαδημιαί είναι εστίαι ελευθέρων ανθρώπων, ελευθέρως και άνευ φόβου κρινόντων τα γεγονότα τα κλονίζοντα την ηθικήν αντίληψιν του κόσμου. Το δε ζήτημα των αρπαγέντων ελληνοπαίδων δεν είναι ζήτημα μόνον ελληνικόν. Εάν αι Ακαδημιαί δεν ενδιαφέρονται δια την επικράτησιν της ηθικής και της δικαιοσύνης ανά τον κόσμον, δεν είναι άξιοι να υφίστανται, διότι επιστήμη άνευ γενικωτέρας ηθικής αντιλήψεως είναι καταστροφή διά την ανθρωπότητα.

Εγένετο εν Αθήναις τη 29η Δεκεμβρίου του έτους 1949».

Ο Πρόεδρος
ΙΩΑΝΝ. Χ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο αντιπρόεδρος
Α. Κ. ΟΡΛΑΝΔΟΣ

Ο Γεν. Γραμ.
Γ. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Τα Μέλη

Την παραμονήν της 29 Δεκεμβρίου συνεκεντρώθησαν εις τον «Παρνασσόν» αι γυναίκες της Ελλάδος προς εκδήλωσιν βαθυτάτου πόνου και πικρίας. Παρέστησαν και 9 ατυχείς μητέρες, αι οποίαι διηγήθησαν τον τραγικόν τρόπον καθ' ον εγένετο η αρπαγή των τέκνων των, παρόμοιαι δε ανακοινώσεις μητέρων εγένοντο την πρωίαν της 29ης Δεκεμβρίου, από τον Εθνικόν Ραδιοφ. Σταθμόν. Αλλά και εις άλλας πόλεις της Ελλάδος εγένοντο συγκεντρώσεις κατά τας οποίας αι ελληνίδες μητέρες με σφιγμένην την καρδίαν σκέπτονται τα αρπαγμένα παιδιά των και εν ονόματι του θείου δικαιώματος της μητρότητος,

εκάλουν τον πεπολιτισμένον κόσμον να υψώση φωνήν διαμαρτυρίας και να εξεγερθή εις παγκόσμιον σταυροφορίαν, ίνα επιτύχουν επαναπατρισμόν. Την 29ην δε εξεδηλώθη ο σπαραγμός εφ' ολοκλήρου του ελληνικού λαού. Καθ' όλην την Ελλάδα υπήρξε πένθιμος σημαιοστολισμός. Οι κώδωνες των εκκλησιών εκρούοντο πενθίμως. Εις την πρωτεύουσαν έδωσαν το σήμα της νεκρώσεως κανονιοβολισμοί. Την ορισθείσαν ώραν, 9ην πρωινήν, η κυκλοφορία εσταμάτησε, αι οδοί ερημώθησαν, οι επιβάται ακινητοποιήθηκαν. Αεροπλάνα ευρισκόμενα εν πτήσει προσεγειώθησαν και εξηκολούθησαν την πτήσιν των μετά ημίων. Εις το κέντρον της πόλεως εξετέθησαν πίνακες εικονίζοντες τα στρατόπεδα των εγκλεισθέντων ελληνοπαίδων, τείνοντα τας χείρας των προς την πενθούσαν μητέρα των Ελλάδας, με την ιδίαν δε παράστάσιν εξεδόθησαν και δελτάρια αλληλογραφίας. Ο ημερήσιος και περιοδικός τύπος εξεδόθη με πένθιμον πλαίσιον.

Συγκεντρώσεις έγιναν την ιδίαν ημέραν εις πλείστας πόλεις της Ελλάδος, ένθα αι ελληνίδες μητέρες εξεδήλωσαν συμπάθειαν και αλληλεγγύην προς τας μητέρας των απαχθέντων. Εις το πανεπιστήμιον έγιναν ογκώδεις συγκεντρώσεις φοιτητών και σπουδαστών, οι οποίοι απεδοκίμασαν το κακούργημα του παιδομαζώματος και επέδωκαν ψηφίσματα εις όλας τας ξένας πρεσβείας και ξένας φοιτητικάς οργανώσεις, όπως έλθουν αρωγά εις το αίτημα του επαναπατρισμού των απαχθέντων παιδιών.

Ψηφίσματα διαμαρτυρίας και εκκλήσεις συμπαραστάσεως απηύθουναν προς διαφόρους οργανώσεις του εξωτερικού τα πανεπιστήμια της Ελλάδος, Δήμοι και Κοινότητες, Θρησκευτικά και Κοινωνικά σωματεία. Η Επιτροπή Αγώνων Ηπείρου, τα Σωματεία Δούλης Ηπείρου, Επαγγελματικά οργανώσεις, η ΑΔΕΔΥ, το Εθνικόν Συμβούλιον της Χ.Α.Ν., η Εθνική Ομοσπονδία αναπήρων και θυμάτων πολέμου, τα Κατηχητικά Σχολεία, ο Σύνδεσμος Ελλήνων Γυμναστών και Αθλητικών Σωματείων, το Συμβούλιον των εξ Ανατολικής Ρωμυλίας Ελλήνων, το Βιοτεχνικόν Επιμελητήριον Αθηνών, η Πανελλήνιος Συνομοσπονδία πολυτέκνων, η Πανηπειρωτική Ομοσπονδία, οι Σπουδασταί της Ανωτάτης Βιομηχανικής Σχολής, το Δημοτικόν Συμβούλιον Αμαρουσίου, η Πανελλήνιος επαγγελματική Ομοσπονδία Τ.Τ.Τ. Η Πανελλήνιος Οργάνωσις Εφέδρων Αξιωματικών, η Ομοσπονδία Υπαλληλικών Οργανώσεων Δημοσίου Δικαίου, ο Εμπορικός Σύλλογος Αθηνών, η Γενική Συνομοσπονδία Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος, η Διοίκησις του Εργατικού Κέντρου Αθηνών και πλείστα άλλα ψηφίσματα και διαμαρτυρίαι εξ όλων των γωνιών της Ελλάδος, εις τα οποία απεικονίζετο η οδύνη και η αγανάκτησις της ελληνικής ψυχής.

Την 10ην νυκτερινήν της ιδίας ημέρας (29 Δεκεμβρίου 1949), ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών, εις μήνυμά του εκπεμφθέν δια του εθνικού ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών, ετόνιζεν:

«...Πώς να τολμήση η Ελληνική Εκκλησία, η δεχομένη ως ευπαθής δέκτης τους κραδασμούς του πόνου και της οδύνης των τέκνων της, να δώση το σύνθημα χαρμοσύνου πανηγυρισμού, όταν διατηρή εις την ιστορικήν της μνήμην φρικαλέαν την ανάμνησιν ενός άλλου παιδομαζώματος, από το οποίον εδημιουργήθησαν οι Γενίτσαροι, όταν γνωρίζη τας τρομακτικάς αυτού συνεπείας και όταν προβλέπη ασφαλώς ότι ανάλογοι θα είναι αι συνέπειαι και του νέου αυτού ανοσιουργήματος;

»Η σημερινή επέτειος της σφαγής των νηπίων της Βηθλεέμ, καθωρίσθη συμβολικώς ως ημέρα Εθνικού Πένθους. Αλλά το πένθος εμφωλεύει εις τας καρδίας όλων των Ελλήνων μονίμως και σταθερώς και δεν θα εκριζωθή εκείθεν, παρά μόνον όταν το ανοσιούργημα επανορθωθή και αποδοθώσιν εις τους μητρικούς κόλπους τα βαναύσως απαχθέντα παιδιά της Ελλάδος. Και η Ελληνική Εκκλησία ακραδάντως πιστεύει ότι θα αποδοθώσι.

Αναλαβούσα την ηγεσίαν του αγώνος δια την απόδοσιν αυτών, μετά τας εντατικές μεν και αξιεπαίνους, αλλά ματαίας προσπαθείας και ενεργείας του επισήμου κράτους, δεν αγνοεί ότι η προσπάθειά της, κατά την κρίσιν των σοφών και την σύνεσιν των συνετών, θεωρείται άπελπις. Ούχ' ήττον, απεκδύεται εις τον αγώνα πλήρης αυτοπεποιθήσεως και χρηστών ελπίδων.

»Ελπίζει, διότι πιστεύει εις τον θεόν, τον προστάτην του δικαίου και της ηθικής τάξεως και γνωρίζει ότι το δίκαιον του αιτήματος δεν αμφισβητείται ουδέ απ' αυτούς τους αυτουργούς του εγκλήματος. Ελπίζει διότι πιστεύει εις τον Χριστόν, τον ευλογήσαντα τα παιδιά και δια παιδιά επικαλείται την Προστασίαν Του. Ελπίζει, διότι πιστεύει ότι η αιδώς δεν εξέλιπε τελείως από τας ψυχάς των ισχυρών της γης, των ιθυνόντων τας τύχας του κόσμου, παρά πάντας τους ελαστικούς συμβιβασμούς των διεθνών οργανισμών, των περιορισθέντων μέχρι τούδε εις ευχάς και συστάσεις και δια τούτο απηύθυνε θερμήν έκκλησιν προς πάντας τους Αρχηγούς των Κρατών των απαρτιζόντων τον Ο.Η.Ε., υπενθυμίζουσα εις αυτούς ότι είναι γονείς. Ελπίζει, διότι πιστεύει ότι υπάρχει ακόμη εις τον κόσμον ισχυρά θρησκευτική και ανθρωπιστική συνείδησις, ικανή να παρασύρη τα πάντα, και δια τούτο απηυθύνθη εις όλους ανεξαιρέτως τους ανά τον κόσμον θρησκευτικούς Αρχηγούς και τα πάσης φύσεως ανθρωπιστικά και πολιτιστικά Σωματεία, εξαιτουμένη την ισχυράν συναντίληψίν των. Ελπίζει, διότι πιστεύει ότι υπάρχει παγκόσμιος κοινή γνώμη, μη δυναμένη να ανεχθή τόσον κατάφωρον καταπάτησιν των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και εκπρόσωπος και εμπνευστής αυτής ο παντοδύναμος τύπος. Δια τούτο απηυθύνθη εις τον παγκόσμιον Τύπον επικαλουμένη την εκπλήρωσιν του προορισμού του. Ελπίζει, τέλος, διότι πιστεύει εις την ακατάβλητον δύναμιν της ελληνικής ψυχής, την επιμονήν και την αντοχήν αυτής εις τους δικαίους αγώνας. Και ο αναληφθείς αγών είναι υπερ πάντα άλλον δίκαιος.

»Δια τούτο, καλώ πάντας τους Έλληνας, κληρικούς και λαϊκούς, όπως δεηθώμεν πρώτον γονυκλινείς επ' Εκκλησίας, του Υψίστου, ίνα προστατεύση τα εν αιχμαλωσία απροστάτευτα ατυχή πλάσματα, ενισχύη τους γονείς αυτών εν πίστει και ελπίδι και ευοδώση τον ιερόν αγώνα της Εκκλησίας και σύμπαντος του Γένους. Και, δεύτερον, καλώ πάντας τους Έλληνας, τους απανταχού της γης ευρισκομένους, όπως δηλώσωμεν επισήμως ενώπιον Θεού και ανθρώπων, ότι ούτε ημεείς θα ησυχάσωμεν, ούτε τους άλλους θα αφήσωμεν να ησυχάσωσιν, εφ' όσον και εις ακόμη ελληνόπαις θα ευρίσκηται εις χείρας των βαρβάρων απαγωγέων. Και ας είμεθα βέβαιοι, ότι το δίκαιον θα θριαμβεύση. Ο υπομείνας εις τέλος, σωθήσεται!».

στ) Αγών της Αρχιεπισκοπής Βορείου και Νοτίου Αμερικής

Έντονον και αποφασιστικόν αγώνα κατά του παιδομαζώματος και κυρίως υπέρ της αποδόσεως των αρπαγέντων Ελληνοπαίδων, ήρχισε και ο Αρχιεπίσκοπος Βορείου και Νοτίου Αμερικής Μιχαήλ. Ούτω απηύθυνε προκήρυξιν προς άπαντας τους εν Αμερική Ελληνικής καταγωγής Αμερικανούς πολίτας, ζητών την βοήθειαν προς επιτυχίαν της προσπάθειας του επαναπατρισμού των απαχθέντων ελληνοπαίδων. Έκκλησιν επίσης απηύθυνε προς τον πρόεδρον των Ηνωμένων Πολιτειών Χάρρυ Τρούμαν, τα μέλη του Αμερικανικού Κογκρέσσου, τους κυβερνήτας όλων των πολιτειών της Αμερικανικής Συμπολιτείας, τους Αρχηγούς των εν Αμερική Εκκλησιών, τον Γενικόν Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, ωργάνωσε συγκεντρώσεις με ομιλητάς τους Αμερικανούς γερουσιαστές. Μιρς και Πέππερ, τον βουλευτήν Τζάικομπ Γκάφιν, τον μόνιμον αντιπρόσωπον της Ελλάδος εις τον Οργανισμόν Ηνωμένων Εθνών Αλέξην Κύρου κ.λ.π. Βραδύτερον δε, τον Ιούλιον 1950, κατετέθη εις την Επιτροπήν Γερουσίας των Ηνωμένων Πολιτειών η ακόλουθος δήλωσις:

«Είμεθα υπερήφανοι, διότι η χώρα μας αυτή είναι Χριστιανική. Απολαύομεν ελευθερίας και δικαιοσύνης, καρπών πλήρως αναπτυσσομένων εις χριστιανικόν έδαφος. Είναι γνωστόν, ότι ο Χριστιανισμός πιστεύει, ότι ο άνθρωπος αποτελεί την πλέον ιεράν και αναμφισβήτητον αξίαν δια τον ορατόν τούτον κόσμον. Όταν είμεθα πρόθυμοι να δώσωμεν εαυτούς, ίνα σώσωμεν άλλας υπάρξεις, δεικνύομεν πόσον σεβόμεθα την εις τα ανθρώπινα όντα ενσωματωμένην ανεκτίμητον αξίαν. Ασφαλώς ενθυμείσθε πόσον αυτό το έθνος συνεκλονίσθη, ότε μικρόν κοράσιον έπεσεν εις παλαιόν φρέαρ εν Καλλιφορνία. Πάντες εναγωνίως παρηκολούθουν τας δια των ραδιοφωνικών σταθμών εκπεμπομένας περιγραφάς της δια την διάσωσιν του ατυχούς εκείνου μικρού κορασίου εργασίας.

»Σήμερον εκατομμύρια ανθρωπίνων υπάρξεων πιέζονται εις τα σκότη απανθρώπων όρων διαβιώσεως όπισθεν του Σιδηρού Παραπετάσματος. Πολλαι χώραι υπέγραψαν την συμφωνίαν επί της παρεμποδίσεως και της τιμωρίας του εγκλήματος της γενοκτονίας. Βραδύτερον η συμφωνία αύτη υιοθετήθη υπό της Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. της 9 Δεκεμβρίου 1948. Είναι λυπηρόν το γεγονός ότι τινές των χωρών των υπογραφουσών τον όρον τούτον επί της γενοκτονίας δεικνύουν σήμερον εαυτάς πραττούσας εντελώς το αντίθετον από ό,τι συνεφώνησαν, ότι καταδικάζουν.

»Η αρπαγή 28.000 ελληνοπαίδων είναι ένα λυπηρόν αφ' εαυτού κραυγάζον παράδειγμα. Τούτο είναι η πλέον πρόσφατος απόδειξις, ότι η γενοκτονία ασκείται ακόμη, αν και καταδικάσθη ως απάνθρωπος και ανήθικος πράξις, ως έγκλημα, συμφώνως προς το Διεθνές Δίκαιον και αντίθετος προς το πνεύμα και τας επιδιώξεις του Ο.Η.Ε.

»Νομίζομεν, ότι ο Αμερικανικός λαός πρέπει να γνωρίζη αυτάς τας παρεκτροπάς. Οι Αμερικανοί πολίται θα εκφράσουν τον αποτροπιασμόν των όταν πληροφορηθούν, ότι χώραι, αίτινες υπεσχέθησαν να σεβασθούν τας αποφάσεις του Ο.Η.Ε., ενεργούν ακριβώς αντιθέτως. Δια των πράξεών των οριστικώς και αποτελεσματικώς υπονομεύουν τον διεθνή αυτόν οργανισμόν, όστις, ως πιστεύομεν, αποτελεί την ελπίδα του κόσμου. Μόλις προσφάτως η τελευταία Γενική Συνέλευσις του Ο.Η.Ε. απεδέχθη πρότασιν, καθ' ην άπαντες οι υπό κομμουνιστών απαχθέντες ελληνόπαιδες πρέπει να επιστρέψουν εις τους γονείς των. Αλλά το ελληνικόν έθνος ακόμη θρηνεί αυτά τα παιδιά. Αι μητέρες των ακόμη αναμένουν εναγωνίως και προσεύχονται δια την επιστροφήν των.

»Συμφώνως προς τας πληροφορίας μας: 2.000 παιδιά ευρίσκονται εις Αλβανίαν, 2.650 εις Βουλγαρίαν, 3.000 εις Ουγγαρίαν, 3.800 εις Ρουμανίαν, 2.235 εις Τσεχοσλοβακίαν, και 11.000 εις Γιουγκοσλαβίαν. Δεν γνωρίζομεν πόσα ευρίσκονται εις την Πολωνίαν και την Ανατολ. Γερμανίαν.

»Η Αμερικανική γνώμη πρέπει να εκδηλωθή καταδικάζουσα το απάνθρωπον τούτο

έγκλημα της γενοκτονίας. Η Αμερική σήμερα ηγείται του κόσμου εις ανθρωπιστικά έργα. Ο Αμερικανικός λαός, ο πλέον δραστήριος εν προκειμένω οφείλει να υψώσει φωνήν διαμαρτυρίας εναντίον του παραδείγματος τούτου της γενοκτονίας, ζητών την επιστροφή των Ελληνοπαίδων εις τας εστίαις των. Νομίζομεν, ότι είναι καθήκον του Αμερικανικού λαού, καθήκον των Αμερικανών ηγητόρων, να επιβάλουν τον σεβασμόν επί της ιερωτέρας αξίας του κόσμου του ανθρώπου. Ποιούμεν θερμήν έκκλησιν προς υμάς, εξοχώτατα μέλη της Επιτροπής, όπως χρησιμοποιήσητε όλην σας την επιρροήν προς σωτηρίαν των ελληνοπαίδων, δίδοντες και πάλιν την ευτυχίαν εις τας Ελληνίδας μητέρας, και λέγοντες εις τον κόσμον, ότι η Αμερική, συνεπής προς τας ενδόξεις της παραδόσεως, καταδικάζει την απάνθρωπον, αντιχριστιανικήν και ανήθικον πράξιν της αρπαγής των παιδιών, ως έγκλημα στρεφόμενον εναντίον του πολιτισμού και των σκοπών του Ο.Η.Ε.».

Συγχρόνως ο αρχιεπίσκοπος Αμερικής συνέστησεν όπως συνεχισθούν αι συγκεντρώσεις υπέρ επιστροφής των απαχθέντων ελληνοπαίδων και εις άλλας παροικίας και δη υπό Ελληνοαμερικανικών Σωματίων, αλλά και υπό καθαρώς Αμερικανικών οργανώσεων, παραλλήλως δε προέβη εις τας ακολούθους δηλώσεις προς τον αμερικανικόν τύπον:

«Ελπίζομεν, ότι πολύ συντόμως η Αμερικανική Γερουσία θα εκδώση απόφασιν, στιγματίζουσιν το παιδομάζωμα και εξουσιοδοτούσαν τον Πρόεδρον Τρούμαν να εξαντλήση ολόκληρον την δύναμιν και επιρροήν του τόσον εις τα Ηνωμένα Έθνη, όσον και εις τας Κυβερνήσεις των χωρών, αι οποίαι κατακρατούν τα παιδιά μας, ώστε να πεισθούν αύται να τα επιστρέψουν.

«Ελπίζομεν επίσης βασίμως ότι η επί των Εξωτερικών Υποθέσεων Επιτροπή της Γερουσίας θα επικυρώση την "συνθήκην γενοκτονίας" των Ηνωμένων Εθνών, εν άρθρον της οποίας χαρακτηρίζει την απαγωγήν ως γενοκτονίαν. Με την επικύρωσιν αυτήν η Ελληνική Κυβέρνησις θα δυνηθή να καταγγείλη επί γενοκτονία τας δορυφόρους Κυβερνήσεις, αι οποίαι κρατούν τα παιδιά, εις τα Ηνωμένα Έθνη. Μία τοιαύτη καταγγελία θα έχη σοβαρωτάτας συνεπείας, τας οποίας τα κράτη του «σιδηρού παραπετάσματος» θέλουν να αποφύγουν.

»Άλλη σοβαρωτέρα ελπίς μας είναι, ότι η Αμερικανική Κυβέρνησις, πριν δώση εις την Γιουγκοσλαβίαν τα αιτούμενα υπ' αυτής δολλάρια, θ' απαιτήση την προηγουμένην επιστροφήν των κρατουμένων υπό του Τίτο 11.000 ελληνοπαίδων μέχρις ενός. Αυτό είναι το μόνον που δυνάμεθα να αναμένωμεν θετικώς, ότι θα πραγματοποιηθή εφ' όσον θα συνεχισθούν αι προσπάθειαι. Δια τα άλλα παιδιά μας, τα κρατούμενα εις άλλας χώρας των δορυφόρων, δεν ηξεύρει κανείς. Δι' αυτά και δι' όλα στηρίζομεν τας ελπίδας μας εις τον Θεόν».

ζ) Κινητοποίησης όλων των ορθοδόξων εκκλησιών του κόσμου

Ταυτοχρόνως με τας εγκυκλίους του αρχιεπισκόπου Αθηνών προς τας εκκλησίας της Ελλάδος, ούτος απηυθύνθη προς τους ορθοδόξους Πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων, επικαλούμενος την συμπαράστασιν αυτών προς απελευθέρωσιν των κατακρατούμενων εν τη ξένη ελληνοπαίδων, δια της ακολούθου επιστολής:

«... Οίδε πάντως η Υμετέρα θειοτάτη Παναγιότης όσα μεν επί συναπτήν που δεκαετίαν ανήκεστα δεινά, κατά θείαν παραχώρησιν, υπέστη και υφίσταται έτι ο καθ' ημάς ευσεβής λαός από της ξενοκινήτου ανταρσίας, όσος δε πόνος εν μαρτυρίοις αλαλήτοις πάσαν την Ελλάδαν συνέχει εκ της υπό αγυρτώδους συρφετού των επιδρομέων πρωτοφανούς της χώρας ημών ερημώσεως.

»Και εκ των αφάτων μεν τούτων δοκιμασιών Κύριος ο Θεός ημών, προσχών εις την φωνήν των απαύστων ημών προς Αυτόν δεήσεων, έναγχος εξήγαγεν ημάς εις αναψυχήν, συντρίψας τα βέλη τον πονηρού· «ειμή· γαρ Κύριος ην εν ημίν εν τω επαναστήναι ανθρώπους εφ' ημάς, άρα ζώντας αν κατέπιεν ημάς».

»Και η παγίς μεν συνετρίβη, και ημείς ερρύσθημεν, ελεηθέντες παρά Θεού. Αλλ' εξακολουθεί δάκνουσα τας ψυχάς του λαού ημών η παντι τω κόσμω γνωσθείσα βιαία αρπαγή τριών που δεκάδων χιλιάδων ανηλίκων ακάκων ελληνοπαίδων εκ των μητρικών αγκαλών εις παντελή διαστροφήν της αθολώτου ψυχής της απειροκάκου των ελληνικών παιδίων πληθούς. Μυριάδες Ελληνίδων Ραχήλ ανὰ σύμπασαν την Ελλάδα εν σπαραγμώ ψυχής αποθρηνούσι την βιαίαν των νεοφύτων αυτών ορφάνιαν, και πένθος βαρύ καταξαίνει την καρδίαν απαραμυθήτων γονέων, ότι από τοςούτου χρόνου ανεπίστρεπτα έτι κατακρατούνται εν αφίλοις χερσίν εχθίστων κρατών.

»Πασών όμως των άχρι του νυν καταβληθεισών προσπαθειών προς απόδοσιν των ξενοκρατούμενων ελληνοπαίδων αποδειχθεισών ατελεσφορήτων, η αγία ημών Εκκλησία, μη ανεχομένη ούτως ανέδην υβριζόμενα τα στοιχειωδέστατα ανθρώπινα δίκαια δια το πρωτοφανούς τούτου εκφύλων βαρβάρων κατά του ανθρωπισμού ανοσιουργήματος, κοινή βοή ρηγνύει κοσμοάκουστον φωνήν διαμαρτυρίας κατά του αποτολμηθέντος τούτου θεομισήτου εγκλήματος της γενοκτονίας και προάγεται θερμώς παρακαλέσαι την Υμετέραν Θεοφρούρητον Παναγιότητα, όπως, μετέχουσα του Πανελληνίου πένθους, ενώση την φωνήν Αυτής μετά σύμπαντος του ευσεβούς Αυτής ποιμνίου εις την αγωνιώδη κατά της βδελυράς κακουργίας ημετέραν κατακραυγήν.

»Επισυνάπτοντες τη παρούση το καταρτισθέν της ημετέρας διαμαρτυρίας πρόγραμμα, όπως κατ' αναλογίαν διοργανωθή υπό τη πεφωτισμένη της Υμετέρας Παναγιότητος καθοδηγία η από της ης προΐσταται αγίας Εκκλησίας συναγωγή, διατελούμεν απεκδεχόμενοι ευγνωμόνως την απ' Αυτής ενίσχυσιν και επικουρίαν και ασπαζόμεθα Αυτήν εν αγίω φιλήματι...»

Α' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

α) Παγκόσμιος κινητοποίησης των ηθικών δυνάμεων

Συνεπεία του μυσσαρού εγκλήματος επήλθε διεθνής αναστάτωση και παγκόσμιος συγκίνησης καρδιών, ανεπύχθη δε παγκόσμιος ανθρωπίνη αλληλεγγύη, με αποτέλεσμα να γίνη κινητοποίησης εις παγκόσμιον κλίμακα των ηθικών δυνάμεων. Από όλην την ανθρωπότητα ηκούσθησαν φωναί διαμαρτυρίας, εξεπέμφθησαν λόγοι και εγένοντο διαμαρτυρίαι, ελήφθησαν αποφάσεις και εστάλησαν ψηφίσματα εις την Ελλάδα και τον Ο.Η.Ε. άπαντα δε ενεσάρκωναν τον θρήνον και τον πόνον των δυστυχισμένων μητέρων. Δι' όλων αυτών εξεδηλώθη βαθεία θλίψις και εδόθη βαρύς τόνος. Αι φυσικαί μητέρες εθρήνησαν και εδοκίμασαν φυσικά τον σπαραγμόν, αλλά και αι μητέρες του κόσμου την συγκίνησιν και τον αποτροπιασμόν.

Μερικαί εκκλησίαι, ψηφίσματα, διαμαρτυρίαι, συμπαραστάσεις, αποφάσεις, ραδιοφωνικαί εκπομπαί, λόγοι κ.λ.π. ενδεικτικά της θλίψεως ην κατέλαβε τας ηθικάς δυνάμεις του κόσμου, δημοσιεύονται εν συνεχεία:

β) Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας

Εις την έκκλησιν του Αρχιεπισκόπου Αθηνών προς τους Ορθοδόξους Πατριάρχας Κων/πόλεως, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας, Ιεροσολύμων, έσπευσαν να απαντήσουν όλα τα Πατριαρχεία. Ούτω ο Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Αθηναγόρας Α' ετηλεγράφησε:

«Μήτηρ Μεγάλη Εκκλησία και ημείς, συνοχή καρδιάς συμμετέχοντες εις οδύνην, βαθύτατον πόνον αδελφής Εκκλησίας και ευσεβούς ποιμνίου αυτής βιαία, παρά πάντα ανθρώπινα δίκαια, αρπαγή και μεταφορά μακράν μητρικής αγκάλης, έξω ορίων Θεοφρουρήτου κράτους συνεχιζομένη κατακρατήσει τριών περίπου μυριάδων ελληνοπαίδων, διάπυρον εκφράζομεν ευχήν όπως θείον βρέφος Βηθλεέμ καταυγάση τον νουν και την καρδίαν εργατών απαισίου εγχειρήματος εις απόδοσιν εν τάχει απαχθέντων παιδίων αποθρηνούσαις οικογενείαις αυτών».

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Τιμόθεος:

«Σιωνίτις Εκκλησία, μετέχουσα εθνικού πένθους επί στυγερώ εγκλήματι παιδομαζώματος, εδεήθη εκτενώς επι φρικτού Γολγοθά υπέρ επαναπατρισμού χιλιάδων ελληνοπαίδων. Σκέποι Κύριος ελληνικόν λαόν ηνωμένον εν νίκη κραταιοί Υμετέραν Μακαριότητα Θεοπνεύστοις αυτοίς αγώσι».

Ο Αρχιεπίσκοπος και Εθνάρχης Κύπρου Μακάριος Β':

«Ελληνική Κύπρος συμμετέχει πανελληνίου πένθους δια παρατεινομένην κατακράτησιν απαχθέντων εις ξένας χώρας ελληνοπαίδων. Υψούσα φωνήν διαμαρτυρίας κατά αποτροπαίου εγκλήματος, πέποιθεν χριστιανικοί φιλελεύθεροι λαοί υποστηρίξωσιν ελληνικόν λαόν αγωνιζόμενον υπέρ ιερωτάτης υποθέσεως. Ετηλεγραφήσαμεν Πρόεδρον Ηνωμένων Πολιτειών, Υπουργείον Εξωτερικών Αγγλίας».

Ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Μιχαήλ:

«Εις γεύμα δοθέν σήμερον εις Τάρπον Σπριγκς, μετά πανήγυριν ελληνικού μας ναού, τιμηθείσαν παρά χιλιάδων πολλών Αμερικανών, ο Αμερικανός γερουσιαστής Κλωντ Πέππερ διεβεβαίωσεν ημάς ότι θα επιληφθή αμέσως του ζητήματος της επιστροφής των απαχθέντων χιλιάδων παιδίων μας, ενεργών δραστηρίως παρά τω προέδρω και εγείρων ζήτημα εις Αμερικανικήν Γερουσίαν».

Ο Πατριάρχης Αντιοχείας Αλέξανδρος έγραψεν (εκ Δαμασκού 19-1-50):

«Την από 19 Δεκεμβρίου παρελθόντος έτους και υπ' αριθ. πρωτ. 3352, διεκπ. 257, τιμίαν επιστολήν της Υμετέρας γερασμίας Μακαριότητος εγκαίρως λαβόντες και μετ' άλγους καρδιάς αναγνόντες, δηλοποιούμεν ότι την Πέμπτην 29 Δεκεμβρίου 1949, ημέραν καθ' ην η Μήτηρ Εκκλησία τελεί την μνήμην των υπό του Ηρώδου αναιρεθέντων εν Βηθλεέμ 14.000 νηπίων, ετελέσαμεν Δέησιν θερμήν, παρουσία ανωτέρων εκκλησιαστικών και πολιτικών αρχών και πλήθους λαού, υπέρ ταχείας απελευθερώσεως και επιστροφής εις τας μητρικάς αγκάλας των υπό των συμμοριτών απαχθέντων 28.000 ελληνοπαίδων. Δοξάζοντες τον Πανάγαθον Θεόν, τον καταξιώσαντα ημάς ιδείν τας επι δεκαετίας θεία παραχωρήσει, διαδραματιζομένας πικράς δοκιμασίας του Ελληνικού Έθνους αφικνουμένας επί τέλους εις το τέρμα αυτών, ελπίζομεν ότι, χάρις εις την βοήθειαν του Θεού και εις το δίκαιον της απαιτήσεως του Έθνους, ως και εις τας προσπάθειας των ζηλωτών υπέρ της επικρατήσεως των στοιχειωδών νόμων της ανθρωπίνης τιμής και δικαιοσύνης, η καταιωμένη πληγή της Ελλάδος εν τοις νεαροίς αυτής βλαστοίς βραχέως θα επουλωθή προς χαράν όλων, προ πάντων δε των γονέων και συγγενών αυτών.

»Καθήκον ημών λογιζόμενοι, όπως συνδράμωμεν και ημείς προς επίτευξιν του ποθουμένου ιερού σκοπού, τον οποίον οι πάντες στοχάζομεν, προέβημεν όπου δει, εις έντονα μέτρα, αξιούντες όπως εισακουσθώσιν αι πανταχόθεν υψούμενοι φωναί προς απαλλαγήν των μικρών τούτων αιχμαλώτων και απόδοσιν αυτών εις τους οικείους, τούθ' όπερ υπαγορεύουν οι στοιχειώδεις κανόνες της δικαιοσύνης και της φιλανθρωπίας.

»Υπισχνούμενοι δε παρακολουθείν την περί τούτου δυνατήν ημών προσπάθειαν, ευχόμεθα όπως ο εκ Παρθένου τεχθεις και την ειρήνην εν τω κόσμω επαγγειλάμενος Σωτήρ ημών αξιώση ημάς εορτάσαι την Θείαν αυτού εκ νεκρών Ανάστασιν μετά διπλού θριάμβου της πίστεως και της δικαιοσύνης...»

Ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας Χριστόφορος ετηλεγράφησε:

«Σήμερον προεστημεν ικετηρίου τελετής, υπό συγκινητικήν ατμόσφαιραν, ενώπιον πυκνού εκκλησιάσματος, δι' απελευθέρωσιν 28.000 παιδίων. Ετηλεγραφήσαμεν εις τους αρχηγούς των Εκκλησιών Ρωσίας, Ρουμανίας, Σερβίας, Βουλγαρίας, παρακαλούντες αυτούς όπως ασκήσουν επιρροήν εις τας Κυβερνήσεις των, ίνα απελευθερώσουν τους ελληνόπαιδας. Επίσης ετηλεγραφήσαμεν σήμερον εις Λαίηκ Σαξές».

Ο Μητροπολίτης Ιαννουπόλεως Νικόδημος:

«Μετέχοντες μετά ποιμνίου, Πανελληνίου πένθους, εφ' αρπαγή ελληνοπαίδων υπ' εχθρών πατρίδος, ανεπέμψαμεν δέησιν επ' Εκκλησίαις υπέρ ταχείας επιστροφής και απεστείλαμεν διαμαρτυρίαν Οργανισμόν Ηνωμένων Εθνών, ανακοινώσαντες ταυτοχρόνως θέμα εις ενταύθα Αρχηγούς άλλων δογμάτων».

Ο Μητροπολίτης Αξώμης (Αδδίς Αμπέμπα) Νικόλαος έγγραψεν:

«Η επιτυχεστάτη σκέψις της Υμετέρας Μακαριότητος, να κυρηχθή η 29η Δεκεμβρίου 1949 ημέρα εθνικού πένθους, μοι ανεκοινώθη εγκαίρως δια της ενταύθα Ελληνικής Πρεσβείας. εγκύκλιον απέστειλα προς τας ανα την Επαρχίαν μου Ελληνικάς Κοινότητες, δίδουσαν οδηγίας σχετικές.

»Τω όντι οι Έλληνες ορθόδοξοι ετήρησαν το εθνικόν πένθος κατά την ημέραν εκείνην. Ακολουθείν εν τοις ναοίς ετελέσθησαν, δεήσεις ανεπέμφθησαν. Λόγοι επίκαιροι εξεφωνήθησαν. Ψηφίσματα ενεκρίθησαν και προς τας αρμοδίας διεθνείς Αρχάς ετηλεγραφήθησαν. Πάντων των κατά την ημέραν εκείνην γενομένων εκθέσεις υπεβλήθησαν εις την ενταύθα Β. Πρεσβείαν της Ελλάδος, όπως χρήσιν αυτών ποιήσεται όπου δει.

»Η από της τηρήσεως του εθνικού πένθους εντύπωσις ημετέρων και ξένων υπήρξε βαθυτάτη. Είθε ο Θεός της αγαθωσύνης να εισακούση τας αναπεμφθείσας δεήσεις και αποκαταστήση την ειρήνην και την χαράν εις τας ερημωθείσας ελληνικάς εστίας ...»

Ο Μητροπολίτης Αυστραλίας Θεοφύλακτος ετηλεγράφησε:

«Διωργανώσαμεν δεήσεις και διαμαρτυρίας καθ' άπασαν επαρχίαν ημών δια κατακρατούμενα αδίκως παιδία μακράν Ελλάδος. Ευχόμεθα Ύψιστος κρατύνοι υμετέραν Μακαριότητα προς δόξαν της Εκκλησίας και του Έθνους ...»

γ) Διαμαρτυρίες και εκδηλώσεις συμπαραστάσεως

Επίσης απηυθύνθησαν τηλεγραφικώς προς τους Αρχηγούς των Χριστιανικών Εκκλησιών όλου του κόσμου, προς τους Αρχηγούς των άλλων θρησκειών, προς τους Αρχηγούς των Κρατών — Βασιλείς ή Προέδρους Δημοκρατίας — προς τους Κυβερνώντας τας ξένας χώρας και προς τους πολιτικούς ηγέτας τούτων και προς διαφόρους προσωπικότητας.

Εν τω μεταξύ ήρχισαν καταφθάνουσαι διάφοροι απαντήσεις εις μακρά τηλεγραφήματα του Αρχιρραβίνου του Λονδίνου Ισραήλ Μπρόντι, του Προέδρου της Γενικής Συνόδου της Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας Γεωργ. Χατζηαντωνίου, του πρεσβευτού της Μεγάλης Βρετανίας Clifford Norton, του Βασιλέως και της κυβερνήσεως της Νορβηγίας, του Βασιλέως της Σουηδίας δια του υπουργού των Εξωτερικών Ούντεν, του Αυτοκράτορος της Αιθιοπίας Χαϊλέ Σελασιέ, του Προέδρου της Βολιβίας δια του υπουργού των Εξωτερικών Αλμπέρτο Σπαβέντρα Νογκάλες, του προέδρου και της Κυβερνήσεως της Αϊτής δια του Vilfort Beauvoir, του Προέδρου της Ισλανδίας, του προέδρου του Μεξικού δια του Gargia Laranga, του πρωθυπουργού του Καναδά Louis S. Laurent, του πρωθυπουργού της Νέας Ζηλανδίας, του Αρχιρραβίνου του Ισραήλ εν Ιερουσαλύμοις Χαλεβί Χέρτσογκ, του Αρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας και πριμάτου της Αγγλίας Geoffrey, του Διευθυντού τύπου της Κανταβρυγίας, του Επισκόπου Νορβηγίας Αιβιντ Μπέργκραβ, του Επισκόπου της εν Ελβετία Καθολικής Εκκλησίας Adolphe Cürri του Αντιβασιλέως του Ιράκ Αμπντουλλάχ, του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Βενσάν Ωριόλ, του Αντιβασιλέως του Βελγίου δια του εν Αθήναις Βέλγου πρεσβευτού, του Πρωθυπουργού της Αυστραλίας R. G. Mentzies, του υπουργού των εξωτερικών της Δομινικανής Δημοκρατίας Βιργιλίου Ντιάζ, του Προέδρου της Νικαράγουας Ρομάν, του Πρωθυπουργού του κράτους του Ισραήλ Δαβίδ Μπενκουριέν του Αρχιεπισκόπου Ουσάλας (Σουηδίας) Erling Eidem, του Σουηδού συγγραφέως και ποιητού Αρν. Όβερλαντ και του προέδρου της Δημοκρατίας του Λιβάνου δια του εν Αθήναις επιτετραμμένου M. Chaudour, του Προέδρου της Δημοκρατίας της Χιλής δια του German Riesco, του Αγγλικανού Επισκόπου Ιαννουπόλεως (Γιοχάνεσμπουργκ, Νοτιοαφρικανικής Ενώσεως) Αμβροσίου δια του Έλληνος Αρχιεπισκόπου Ιαννουπόλεως Νικοδήμου, του Πρωθυπουργού της Νοτιοαφρικανικής Ενώσεως δια του εν Αθήναις πρεσβευτού G. M. Bower και δια του υπουργού των Εξωτερικών R. Jones, του Αυτοκράτορος του Ιράν δια του υπουργού της Αυλής Ιμπραήμ Χαμικί, του υπουργού των εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών της Βενεζουέλας, της Εθνικής Ομοσπονδίας Γυναικείων Οργανώσεων Σουηδίας, του Οικουμενικού Συμβουλίου Εκκλησιών (εκ Βέρνης), του Βασιλέως της Δανίας δια του εν Αθήναις πρεσβευτού του υπουργού των εξωτερικών του Λιβάνου Φιλίππου Ταγκά, του Δημάρχου Λυώνος και προέδρου της Γαλλικής εθνοσυνελεύσεως Edouard Herriot, του Νομάρχου Μασσαλίας Baylot, του Νομάρχου Ροδανού (Γαλλίας) Messente, του επισκόπου George Cicestr, του Γάλλου Επισκόπου Frejus και Τουλώνος Αυγούστου Gaudel, της Εθνικής Ενώσεως Νορβηγίδων του Επισκόπου του Λονδίνου William London των ανά τον κόσμον χριστιανικών Αδελφοτήτων Νέων, του Δημάρχου Μασσαλίας Carlini, της εν Μπένι Σουάφ (Αιγύπτου) Ελληνικής Κοινότητος, του Πρυτάνεως και της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Λισσαβώνος, της εν Ντίρε - Ντάουα (Αιθιοπίας) Ελληνικής Κοινότητος, του Εθνικού Συνδέσμου Γυναικών της Σουηδίας δια των Brita Guhlin Dannfert και Vera Bjoerlingsson, της Γαλλικής Κυβερνήσεως δια του πληρεξουσίου υπουργού επί των Ευρωπαϊκών υποθέσεων F. Seydoux, του Προέδρου της Δημοκρατίας των Φιλιππίνων δια του υπουργού των Εξωτερικών Felino Nevi, του Δημοτικού Συμβουλίου Παρισίων δια των Πέτρου Ντε Γκωλ και Α. Φλαμάν, του Μεξικανικού Ερυθρού Σταυρού δια του προέδρου του Αλεξάνδρου Κυγιάνο, του υπέρ των παιδών Γυναικείου Συλλόγου

του Μεξικού δια των Μαρίας Κάρμεν Μάρτιν και Αγγέλικας Ρόμυ, του Συμβουλίου της Γαλλικής Δημοκρατίας δια του G. De Monerville, του Διευθυντού των γραφείων του Προεδρείου της Γαλλικής Εθνοσυνελεύσεως, του Εθνικού Συμβουλίου Δανίδων Γυναικών, του Ολλανδού γεροισιαστού Beaufort, όστις ωμίλησε σχετικώς και εν τη Ολλανδική Γερουσία, του Συνοδικού Συμβουλίου της εν Βέρνη Ευαγγελικής Εκκλησίας, της Μονίμου (εν Παρισίοις) Αντιπροσωπείας των Γυναικών δια την Ειρήνην δια των μελών της Γραμματείας Ζερμαίν Τουκέ, Ρόζας Μωρίς, Μαγδαληνής Μπρα και Ελίζας Βυγιάρ, του Εθνικού Συμβουλίου Χ.Α.Ν. Σκωτίας δι' επιστολής προς τον καθηγητήν Αμίλκαν Αλεβιζατον, προς τον οποίον απηυθύνθησαν και άλλα σχετικά έγγραφα, υπογραφομένης παρά του Κ. Ντίκσον, της Ορθοδόξου Χριστιανικής Αδελφότητος Νέων Καΐρου δια του προέδρου της Σταύρου Σταυρίδου και του αρχιμανδρίτου Γρηγορίου Μανιατοπούλου, του εν Westminster τμήματος των Χριστιανικών Δικαιωμάτων της Μεθοδιστικής Εκκλησίας της Μεγάλης Βρετανίας δια του Γενικού Γραμματέως E. C. Urwin, μετά πρότασιν δε των βουλευτών Νέας Υόρκης Gavits και Οχάιο Boldon, η Βουλή των Ηνωμένων Πολιτειών της Βορείου Αμερικής εξέδωκε ψήφισμα ζητούσα την άμεσον επιστροφήν των αρπαγέντων ελληνοπαίδων. Ούτω και η επίσημος Αμερική έλαβε συγκεκριμένην θέσιν επί του σπουδαιοτάτου τούτου θέματος.

Εκ των Εκκλησιών του σιδηρού παραπετάσματος ελήφθη επίσημος απάντησις μόνον του Πατριάρχου της Σερβίας Γαβριήλ, υπό ημερομηνίαν 20-1-1950 και αύτη μετά τρίμηνον καθυστέρησιν, εις την οποίαν περιλαμβάνεται έγγραφον της Γιουγκοσλαβικής Κυβερνήσεως, υπευθύνου δια τας αρπαγάς των ελληνοπαίδων Ιωσήφ Τίτο, διαλαμβάνον τα εξής, σχετικώς με τας ενεργείας του παρά τη Γιουγκοσλαβική κυβερνήσει:

«... Πρότινος, επ' ευκαιρία των αδελφικών επιστολών της Α. Μακαριότατος του Πατριάρχου Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου και της Α. Μακαριότητος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Σπυρίδωνος, εμεσολάβησα εις την Γιουγκοσλαβικήν Κυβέρνησιν δια το τραγικόν ζήτημα των ελληνοπαίδων. Δια της Κρατικής Θρησκευτικής Επιτροπής παρά τω Προεδρείω της Κυβερνήσεως της Ομοσπόνδου Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας έλαβον λακωνικήν απάντησιν, έχουσαν ως εξής:

«Συμφώνως προς την απόφασιν των Ηνωμένων Εθνών τον 1949, αι λαϊκαί αρχαί της Ομοσπόνδου Λαϊκής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας έχουν την γνώμην, ότι οι γονείς έχουν δικαίωμα να δεχθούν τα παιδιά των όπου δήποτε και αν ευρίσκωνται εννοείται, εφ' όσον υπάρχει σχετική επιθυμία και εφ' όσον είναι εις θέσιν να εκφράσουν ελευθέρως την επιθυμίαν των»

»Την προκειμένην απάντησιν ανεκοίνωσα δια χωριστών επιστολών εις τους προμνημονευθέντας εν Χριστώ αδελφούς. Λυπούμαι βαθύτατα, διότι δεν είμαι εις θέσιν να ανακοινώσω εις Υμάς, καλλίτερον και θετικώτερον εν σχέσει με το εν λόγω αληθώς τραγικόν ζήτημα».

(Η ανωτέρω απάντησις απηυθύνετο προς την Εκκλησίαν της Ελλάδος, μέσω του Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ιακώβου μετά του οποίου συνεδέετο φιλικώς).

Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Σπυρίδων, απηυθύνθη και προς όλας τας κυβερνήσεις των χωρών του παραπετάσματος και προς αυτόν τον δικτάτορα της Ενώσεως των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών της Ρωσσίας Ιωσήφ Στάλιν, πλην όμως ουδείς απήντησεν αμέσως, απήντησαν όμως εμμέσως, δια του στόματος ενός μικρού ελληνόπαιδος εκ των θυμάτων του παιδομαζώματος και εκ του ραδιοφωνικού σταθμού της Πράγας εις απάντησιν της καθολικής κινητοποιήσεως όλων των εκκλησιών, των χριστιανικών συνδέσμων και των

απανταχού της Ελλάδος γενομένων διαμαρτυριών ως και των εις Βέρνην, Στοκχόλμην, Χάγην, Βρυξέλας, Αμβούργον, Αλεξάνδρειαν, Κάιρον, Δαμασκόν, Βηρυττόν, Αδδίσ Αμπέμπα, Βουένος Άυρες κλπ. γενομένων κινητοποιήσεων εις εκδήλωσιν πένθους κατά την καθιερωθείσαν ημέραν της 29 Δεκεμβρίου υπό της Εκκλησίας της Ελλάδος. Την παραδίδομεν λοιπόν εις την δημοσιότητα, δι' όσους τότε δεν την ήκουσαν, δια να αντιληφθούν και ούτοι αλλά και άπαντες οι πολιτισμένοι λαοί, άπασαι αι συγκινηθείσαι καρδίαι εκ του τραγικού δράματος της απαγωγής, την πώρωσιν των κομμουνιστών, ενώπιον της παγκοσμίου κατακραυγής. Έλεγε λοιπόν η φωνή των κομμουνιστών, δια του στόματος ενός μικρού παιδιού:

«Μπήκε σε κίνηση όλος ο μηχανισμός της μοναρχοφασιστικής προπαγάνδας στη νέα εκστρατεία για τα παιδιά που βρίσκονται στις Λαϊκές Δημοκρατίες. Ας χτυπήσουν οι ταρτούφοι όσο θένε τις καμπάνες τους. Δεν θα εγκαταλείψουμε τα παιδιά στα νύχια τους»!

δ) Συμπαραστάσεις Ακαδημιών

Εις την διαμαρτυρίαν — ψήφισμα — της Ακαδημίας Αθηνών (29-12-49) έσπευσαν να εκδηλώσουν την συμπαράστασίν των διάφοροι εκ του κόσμου Ακαδημίες, μεταξύ των οποίων και αι κατωτέρω:

- Το Ινστιτούτον της Γαλλίας (Παρίσι 16-2-50):

«Η διεύθυνσις διαβιβάζουσα την συγκίνησιν μεθ' ης έλαβε γνώσιν των γεγονότων και διαβεβαιούσα τας βαθείας αυτής συμπαθείας, απεφάσισεν όπως διαβιβάσῃ την έκκλησιν εις τον επί των εξωτερικών υποθέσεων υπουργόν, υπογραμμίζουσα αυτώ όλην την προσοχήν μεθ' ης έλαβεν γνώσιν ταύτης».

- Η Ακαδημία των Καλών Τεχνών Γαλλίας (Παρίσι 21-2-50):

«Τεθλιμμένη εκ των επί 10ετίαν συσσωρευθέντων επί των λαών δεινών, διαβεβαιεί περί της απολύτου αυτής συμπαθείας, διαβιβάζουσα το μήνυμα εις τον επί των εξωτερικών αυτής Υπουργόν, παρακαλεί δια την διερεύνησιν των μέσων δια των οποίων ήθελε καταστή εφικτή η επάνοδος εις τας εστίας των των δυστυχισμένων αυτών παιδων»

- Η εν Ελλάδι Γαλλική Πρεσβεία: (Αθήναι 18 Μαρτίου 1950):

«Απαντώνσαι εις το μήνυμα τούτο η Γαλλική Ακαδημία και η Ακαδημία των Καλών Τεχνών διαγγέλλουν προς την εν Αθήναις Πρεσβείαν, την εκ του αξιοθρηνήτου τούτου γεγονότος, μεγίστην θλίψιν και βαθυτάτην αυτών συγκίνησιν. Η Γαλλία δεν έπαυσε επιδεικνύουσα το μέγιστον αυτής ενδιαφέρον διά την τύχην των εκ των οικογενειών των βιαίως απαχθέντων ελληνοπαιδων. Η Γαλλία, τόσον δια της διπλωματικής οδού όσον και δια των επεμβάσεων αυτής κατά τας συνεδριάσεις του Ο.Η.Ε., κατέβαλε πάντοτε προσπάθειάς δια την εξεύρεσιν λύσεως επιτρεπούσης την επάνοδον των εν λόγω παιδων εις την μητέρα Πατρίδα. Αι προσπάθειαι αύται θα συνεχισθώσι μέχρις ότου το οδυνηρόν τούτο πρόβλημα καταστή λελυμένον».

- Η Βιργιλιανή Ακαδημία της Μάντουας: (Μάντουα 14-2-50):

«Αναφορικώς με τους εκ των οικογενειών των αρπαγέντας και εις κομμουνιστικάς χώρας ωδηγηθέντας ελληνοπαιδας, συμπάσχουσα, συμμετέχει τη οργή και τάσσεται αλληλέγγυος εις το ψήφισμα, δια την βάρβαρον ταύτην πραξιν, την προσβάλλουσαν εν Ελλάδι συμπάσας τας ανθρωπίνους οικογενείας, και διαβεβαιεί ότι θέλει προβή εις διάβημα παρά τη οικεία κυβερνήσει όπως αύτη ενδιαφερθή περί του ζητήματος, συμπράττουσα μετά των διαμαρτυρηθέντων ή διαμαρτυρηθησομένων κυβερνήσεων, αίτινες σκοπούσι την ανάπτυξιν πάσης δυνατής ενεργείας δια την ως τάχιστα απάλειψιν της τοιαύτης παραβιάσεως παντός ανθρωπίνου δικαίου».

- Η Εθνική Ακαδημία των Λυγγών. (Ρώμη 13-2-50):

«... Άμα τω θλιβερώ μηνύματι της υμετέρας Ακαδημίας... διαβεβαιεί, ότι το καθ' ημάς αρχαίον ίδρυμα, όπερ δια μέσου της αιωνοβίου Ιστορίας του συν τη επιστήμη εθεράπευσεν αεί τον προς την ελευθερίαν έρωτα, συμμετέχει πλήρως της θυελλώδους διαμαρτυρίας του ελληνικού λαού... Η Ακαδημία των Λυγγών δεν θέλει φεισθή παντοίων μόχθων, επί τω τέλει όπως μία γόνιμος διεθνής συνεργασία, ερειδομένη επί των αρχών του πολιτισμού και της δικαιοσύνης, επανεύρη κύρος εις τας μεταξύ των λαών σχέσεις και όπως η Ελληνική πατρίς επανακτήσῃ τους τρυφερούς αυτής βλαστούς».

— Η Βασιλική Ακαδημία του Βελγίου (Βρυξέλλαι 4-4-50):

«... Συνδιαμαρτύρεται μετά της Ακαδημίας Αθηνών, τιθεμένη υπεράνω πάσης ιδέας

πολιτικής χροιάς, αναλαμβάνει το καθήκον όπως, εντός των ορίων της δραστηριότητος αυτής, υποστηρίξει πάσαν ενέργειαν αποσκοπούσαν εις την ανασύστασιν των τραγικώς διαμελισθέντων ελληνικών εστιών και εις τον κολασμόν, ως οφείλεται, τόσον καταφόρων, όσον και ειδεχθών βαιοπραγιών εναντίον των πλέον στοιχειωδών αρχών του δικαίου και του σεβασμού της ανθρωπίνης αξιοπρεπείας».

— Η Βασιλική Ακαδημία των Επιστημών, Γραμμάτων και Καλών Τεχνών Βελγίου (Βρυξέλλαι 13-1-50):

«...Εκφράζει την βαθείαν συμπάθειαν δια την υπόθεσιν των ελληνοπαίδων...»

ε) Η Αμερικανική Πρεσβεία

Η εν Ελλάδι Αμερικανική Πρεσβεία (Γκρέιντυ) (28-12-49) (μετεδόθη και υπό του ραδιοσταθμού «Φωνή της Αμερικής»).

«Η υπό των κομμουνιστοσυμμοριτών απαγωγή 28.000 ελληνοπαίδων, αντιπροσωπεύει εν εκ των μεγαλυτέρων εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας και εάν απομένη έστω και ίχνος συνειδήσεως εις τον κόσμον δέον να εξευρεθή τρόπος ώστε να επιστραφούν τα παιδιά αυτά εις τους γονείς των. Αποτελεί το κατακόρυφον της αγριότητος να χωρίζονται τα παιδιά από τον πατέρα και την μητέρα των και να εγκαταλείπωνται οι γονείς εις την αγωνίαν της αμφιβολίας, όχι μόνον λόγω του αποχωρισμού, αλλά και λόγω αγνοίας του τρόπου μεταχειρίσεως των τέκνων των ή του κατά πόσον θα τα επανίδουν ποτέ!

»Οι αντιπρόσωποι των Σοβιετικών και των δορυφόρων εδημιούργησαν μέγαν θόρυβον κατά τας τελευταίας συνεδριάσεις εις τα Ηνωμένα Έθνη λόγω του ότι εγκληματίαι κατεδικάσθησαν και ετιμωρήθησαν, ακολουθησείσης της νομίμου διαδικασίας. Οι αντιπρόσωποι των χωρών αυτών εις τας οποίας δεν διεξάγονται δίκαι ή διεξαγόμεναι αποτελούν παρωδίαν απονομής δικαιοσύνης, εξανίστανται δια την εν Ελλάδι καταδίκην ατόμων βαρυνομένων με εγκλήματα κατά του κράτους και του ελληνικού λαού. Πώς δικαιολογούν τώρα οι αντιπρόσωποι αυτοί το μέγα έγκλημα της βιαίας απαγωγής 28.000 ελληνοπαίδων και της δημιουργίας ετέρων ορφανών εν Ελλάδι, είναι πράγμα το οποίον αδυνατεί να εννοήση πας ελευθέρως σκεπτόμενος άνθρωπος.

»Η παγκόσμιος κοινή γνώμη δέον να εξεγερθή μέχρι σημείου ώστε να υποχρεωθούν οι αντιπρόσωποι αυτοί να επανορθώσουν το έγκλημα τούτο και να επιστρέψουν αμέσως τα παιδιά εις τους δυστυχείς γονείς των. Η περαιτέρω κατακράτησις των παιδιών αυτών δεν αποτελεί παρά μίαν εισέτι απόδειξιν της εγκληματικής προθέσεως των απαγωγέων».

ς) Το Εθνικόν Συμβούλιον γυναικών Γαλλίας

«ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

»Κατά τον εμφύλιο πόλεμο στην Ελλάδα χιλιάδες παιδιά ξεριζώθηκαν από τις οικογένειές τους: αυτές οι απαγωγές ήταν αντικείμενον ενός εκτεταμένου σχεδίου:

»28.000 παιδιά αρπάχτηκαν από τις οικογένειές τους για να ανατραφούν στις δορυφόρες χώρες της Σ. Ενώσεως. Εκεί λαμβάνουν μίαν μόρφωσιν φανατικήν, η οποία θα τους κάνει στρατιώτες ικανούς να εγκαθιδρύσουν με την βίαν ένα ολοκληρωτικόν καθεστώς στην Ελλάδα.

»Παρά την διαμαρτυρίαν του Ο.Η.Ε.:

»Παρά το διάβημα της διεθνούς επιτροπής τον Ερυθρού Σταυρού και της ενώσεως των συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού,

»Καμιά απόδοσις των παιδιών δεν έλαβε χώραν.

»Είναι καθήκον του πολιτισμένου κόσμου να υψώση φωνή διαμαρτυρίας.

»Υπάρχουν εις την Ελλάδα χιλιάδες σπίτια, βυθισμένα στη θλίψι από αυτές τις αρπαγές.

»Υπάρχουν εις την Ελλάδα χιλιάδες μητέρες που ανησυχούν όταν τα παιδιά τους βγαίνουν έξω.

»Υπάρχει μία έλλειψις κοινωνικής ισορροπίας στην Ελλάδα η οποία προξενείται από τον κίνδυνο που επικρέμμεται πάνω από τα παιδιά.

»Υπάρχουν χιλιάδες γυναίκες στην Ελλάδα που αρνούνται να γίνουν μητέρες με την προοπτική ότι μπορούν να διατρέξουν κίνδυνο τα παιδιά τους.

»Είναι καθήκον στις μητέρες και γυναίκες της Γαλλίας να αλληλοβοηθήσουν τις Ελληνίδες και να διαμαρτυρηθούν εν ονόματί τους και εν ονόματι των Ελληνίδων μητέρων.

»Είναι καθήκον κάθε πολιτισμένου ανθρώπου, ο οποίος μάχεται δια τα δικαιώματα του ανθρώπου να υψώση φωνήν διαμαρτυρίας.

»Είναι καθήκον σε όποιον πιστεύει σε μια θρησκεία, σε μια φιλοσοφία, να υπερασπίση τις αξίες του πνεύματος κατά της ανθρωπίνης φθοράς, η οποία αποβλέπει να στρέψη τα παιδιά εναντίον των γονέων των και της πατρίδος των.

»Άνδρες και γυναίκες της Γαλλίας.

»Ενθυμηθείτε τους διωγμούς των Ναζί εναντίον των παιδιών μας, οι οποίοι προεκάλεσαν την αγανάκτησιν ολοκλήρου του πολιτισμένου κόσμου.

»Ακούετε την έκκλησίν μας: Οι αρπαγές των παιδιών συνεχίζονται.

»Μία παράβασις ολοφάνερη της παγκοσμίου διακηρύξεως των δικαιωμάτων του ανθρώπου.

»Μία παράβασις ολοφάνερη της διακηρύξεως των δικαιωμάτων του παιδιού, γνωστής υπό το όνομα «διακήρυξις της Γενεύης».

»Ενώσατε την διαμαρτυρίαν σας μαζί με τη δική μας.

»Γαλλίδες μητέρες μην αφήσετε να ολοκληρωθή αυτό το τερατώδες προηγούμενον.

»Βοηθήσατε το διάβημα της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού και της Ενώσεως των Συλλόγων τον Ερυθρό Σταυρό.

»Σύμφωνα με την επιθυμία των Ελληνίδων:

»Βοηθήσατέ μας να αποδώσουμε τα παιδιά στους γονείς τους και βοηθήσατε τις Ελληνίδες μητέρες να δημιουργήσουν τας απαραίτητους συνθήκας προστασίας.

»Όλες οι γυναίκες, όλες οι μητέρες, όλοι οι γυναικείοι σύλλογοι, όλες οι κοινωνικές και ανθρωπιστικές οργανώσεις πρέπει να συμμετάσχουν αυτής της κινήσεως.

»Μόνιμος γυναικεία αντιπροσωπεία δια την ειρήνην, συγκεντρούσα τις κυριώτερες ενώσεις και γυναικείες προσωπικότητες της Γαλλίας.

»Διεύθυνσις: Μόνιμος γυναικεία αντιπροσωπεία δια την ειρήνην (Εθνικόν Συμβούλιον δια την Ειρήνην) 6 Rue de la Paix Paris (2E Art)»

Ζ) Ο Ξένος Τύπος

Δημοσιεύσεις ενδεικτικής της συγκινήσεως ην εδοκίμασαν και της συμπαραστάσεως ην εξεδήλωσαν διάφοροι εφημερίδες και περιοδικά, δημοσιεύομεν κατωτέρω:

—Ο δόκτωρ Najera ομιλών προς την Βαλκανικήν Επιτροπήν την 2αν Αυγούστου 1950 έλεγεν ότι:

«Ένα έθνος μπορούμε να το βλάψουμε πολιτικώς και ηθικώς και να υπονομεύσουμε την ανεξαρτησία του αποτελεσματικά εάν απαγορεύσουμε να αναθρέψη και να μορφώση τα ίδια του παιδιά».

—Ο Σεβασμιότατος Η. Cabot Lodge, της Πολιτείας Μασσατσούσετς, ομιλών εις την Γερουσίαν των Ηνωμένων Πολιτειών, στις 27 Φεβρουαρίου 1950, περιγράφει τον πικρό δρόμο ως εξής:

«Πώς τα πήραν τα παιδιά είναι μια θλιβερή ιστορία. Οι γονείς δεν τολμούσαν καν ν' αντιδράσουν... Σε μακρές τυραννισμένες γραμμές τα παιδιά τα έσερναν πάνω σε χιονισμένα βουνά, ρακένδυτα, ανυπόδητα, παγωμένα. Όσα επιζούσαν από τις ταλαιπωρίες τα συγκέντρωναν σε κοπάδια και τα μετέφερον στις χώρες όπου θα διδάσκονταν πώς να μισούν τον Λαό τους».

—Ο Άγγλος δημοσιογράφος F. A. Voigt στο βιβλίο του «Ελληνική Ανταρσία» γράφει:

«Είναι αδύνατο να πη κανείς με βεβαιότητα πόσα παιδιά έχουν απαχθεί. Μερικά —ίσως πολλά— έχουν χαθεί στον δρόμο, γιατί η μεταφορά τους ανάμεσα σε βουνά περπατώντας, δεν ήταν εύκολη, ιδίως το χειμώνα. Για τους γονείς η απαγωγή ενός παιδιού από τους κομμουνιστάς είναι χειρότερο κακό κι από τον θάνατο ακόμη του παιδιού. Η γενική εικόνα ήταν αφάνταστα τραγική. Όταν τα παιδιά τα συγκέντρωναν τσίριζαν και αι μητέρες θρηνούσαν κι ικέτευαν. Κάθε προσπάθειά τους να κρατήσουν τα παιδιά βάναισα αποκρούονταν. Οι χωρικές ήσαν τρομοκρατημένες κι ήξεραν πως κάθε αντίσταση ήτανε μάταιη».

—Ο Rene Theo σε άρθρο της Independence μαρτυρεί:

«Μεγάλος αριθμός παιδιών, χάθηκε. Εκατόν τρεις θάνατοι σημειώθηκαν σε παιδιά που μεταφέρθηκαν στην Ρουμανία».

—Αρθρογράφος στην Messenger d' Athènes της 23-3-49 μαρτυρεί::

«Είδα την άθλια κατάσταση των παιδιών που τριάντα ημέρας ταξίδευαν με τους σιδηροδρόμους της Γιουγκοσλαβίας και Ουγγαρίας για να φτάσουν στον προορισμό τους. Τα περισσότερα ήσαν εξασθενημένα, πολλά ήταν άρρωστα. Όλα ρακένδυτα. Λίγα είχαν παπούτσια. Κλαίγοντας ζητούσαν να ξαναγυρίσουν στους δικούς τους».

—Η Miniusa Dédier εις το Διεθνές Συνέδριον Γυναικών εις την Βουδαπέστην, διεπίστωνε:

«Τα Ελληνόπουλα μεθοδικά, συστηματικά αφελληνίζονταν για να αποτελέσουν στο κοντινό μέλλον ένα στρατό γενιτσάρων, για να χρησιμοποιηθή προς τον σκοπόν της Σοβιετικής επεκτάσεως κι επιρροής επί της Ελλάδος».

— Η Matin της Λωζάνης, την 2-2-50 έγγραφει:

«Αυτά τα παιδιά μπορεί σήμερα να είναι άχρηστα, αλλά αύριο όταν η διάνοιά των θα έχει ποτιστεί με το γνήσιο Δόγμα του Κομμουνισμού και το κορμί των θα έχει εξασκηθεί στον πόλεμο, θα σχηματίσουν ένα στρατό καθ' όλα έτοιμο να καταλάβει την χώραν των. Θα δώσουν όργανα φανατικώτατα, που θα αισθάνονται τίποτε απ' ό,τι χαρίζει στον άνθρωπο την ιδέα της ελευθερίας του».

— Η εφημερίς Egyptian Mail την 4-3-50 έγραφε:

«Τα παιδιά έχουν μικρές αναμνήσεις. Τα ελληνόπουλα θα προσαρμοσθούν γρήγορα στη νέα τους κατάσταση»

Ο Δημοσιογράφος Γκουερριέρο «Σάρκες, τροφή για τα Σοβιετικά κανόνια» χαρακτήριζε τ' άμοιρα ελληνόπουλα.

—Η Αμερικανής δημοσιογράφος Dorothy Thomson στο περιοδικό Ladies Home Journal, δίδουσα μια εικόνα των κοριτσιών τα οποία πολέμησαν στις συμμορίες, έγραφε:

«Η Κατίνα από το Δομοκό, κοπελλίτσα 16 χρονών, η Ελένη από την Καρδίτσα, μόλις δέκα οκτώ, η Βασιλική από τη Νάουσα δεκαεπτά, η Κούλα από τον Δομοκό... Είναι παραδείγματα μόνο από τα τόσα καταστραμμένα ελληνικά νειάτα».

—Ο Maggi στην εφημερίδα «Κοτιντιάνο» της Ρώμης, περιγράφων τα όσα είδε και αντελήφθηκε εις μίαν επίσκεψίν του εις την Ουγγαρίαν τον χειμώνα του 1949, καταλήγει εις την μακράν περιγραφήν του ως εξής:

«...Καϋμένο παιδί. Πόσο μάταιη και πικρή είναι η ελπίδα σου, να γυρίσης στο χωριό σου να φας κεράσια απ' τα οποία είχες πολλά!!! Είναι ανώφελη η αναμονή σου. Εσύ, όπως χιλιάδες ελληνόπουλα, όπως τα 28.000 αδέλφια σου, δεν θα ξαναγυρίσης πια ποτέ στις πλαγιές των βουνών, στις όχθες των ρυακιών σου, στα λουλούδια των περιβολιών σου, στις κερασιές και στις αμυγδαλιές σου, γιατί δεν είσαι πλέον «Έλληνας» αλλά «Διεθνής κομμουνιστής». Δεν έχεις πλέον πατρίδα. Αντί των κόκκινων κερασιών που ονειροπολείς, θα μαζεύεις μόνο τα αγκάθια που θα σου ρίχνουν η κακία και η αγριότητα του κόμματος στο δρόμο της ζωής σου...»

—Αρθρογράφος εις την εφημ. «Meszagert d'Athènes την 27-2-1949, έγραφε:

«Η διαπαιδαγώγηση άρχισε με μεθοδικότητα. Πρώτο μέλημα ήταν να ξυπνήσουν στις ψυχές των παιδιών ένα μίσος φανατικό κατά της Ελληνικής Πολιτείας. Παρουσιάζουν τον συμμοριτισμό σαν την πραγματική Κυβέρνηση, που μάχεται για την ελευθερία του Ελληνικού Λαού. Όλα τα τραγούδια που διδάσκουν είναι γραμμένα στο ίδιο πνεύμα και εξυμνούν αδιάκοπα τις ανύπαρκτες νίκες των κομμουνιστών.

»Τα ίχνη της αρχαίας Ελληνικής ιστορίας εξαφανίζονται. Η ιστορία αρχίζει από την Επανάσταση του 1821. Αλλά κι αυτή παρουσιάζεται τελείως διαφορετική. Οι κλέφτες κι οι αρματωλοί ήσαν κι εκείνοι σαν τους σημερινούς «συμμορίτες». Όπως λοιπόν εκείνοι οι «συμμορίτες» πολέμουσαν κατά των Τούρκων, έτσι οι σημερινοί πολέμουν κατά των Αμερικανών και των άλλων».

—Αποδράσας νέος και παραδοθείς εις τον στρατό (μετεφέρθη από το παραπέτασμα δια να πολεμήση «τους μοναρχοφασίστες») τον Σεπτέμβριον του 1948, διηγήθηκε:

«Μας δίδασκαν Ελληνική Ιστορία από μπροσούρες. Η ιστορία, μας έλεγαν, αρχίζει από την Επανάσταση τον '21. Πριν δεν είχαν οι Έλληνες ιστορία. Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός, ήταν ένας προδότης του αγώνος. Οι ναυτικοί ήσαν συμφεροντολόγοι που

μπήκαν στην επανάσταση για να μην τους πάρουν τα καράβια τους...»

—Ο Theo εις την inde Kedemc της 29-1-50, έγγραφε:

«Κάθε ίχνος θρησκευτικής διδασκαλίας εξαφανίζεται. Τα παιδιά αναπτύσσονται σε τέλεια αθεία. Ο Στάλιν παρουσιάζεται ως ο προστάτης της ανθρωπότητας». «Όπως μία γυναίκα απάγεται για να ξεκαθαριστεί από τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες έτσι και τα παιδιά απάγονται για να ελευθερωθούν από τον φασισμό, τον Αγγλοαμερικανικό ιμπεριαλισμό και την τρομοκρατία των μοναρχοφασιστών» γράφει ο κ. Voigt **εις το βιβλίο του «Ελληνική Ανταρσία».**

«Σκεφθείτε —συνεχίζει— ένα παιδί να αναπτύσσεται σε μια ξένη φιλόξενη χώρα, να εκπαιδεύεται στην αθεία στην προδοσία, να διδάσκεται πώς θα καταφρονή και θα μισή όλα όσα όφειλε να αγαπά και να σέβεται, να διδάσκεται πώς θα γίνη ο συνεργός και ο καταδότης ενός πονηρού εχθρού. Αν το παιδί αυτό είναι να ξαναγυρίσει στο χωριό του μια μέρα, θα επιστρέψη σαν ένας προπαγανδιστής, ένας προδότης, ένας εχθρός, θα βλέπη στα πρόσωπα των γονέων του τους «μοναρχοφασίστες», στο πρόσωπο του Προέδρου της Κοινότητας έναν εχθρό του Λαού. Θα βλέπη τον παπά σαν «μαύρη αντίδραση» και κάθε μικροπωλητή σαν «ρυπαρή δεισιδαιμονία».

«Όχι κανείς δεν μας εξαπατά —έγραφε την 13 Ιανουαρίου 1950 η εφημερίς Rhone— Όλα, γνωρίζουμε, ότι δεν ήταν από ενδιαφέρον προς τα άτυχα αυτά παιδιά, που η Ουγγαρία, η Βουλγαρία, η Ρουμανία και άλλες χώρες κρατούν ακόμη τα θύματά τους, αλλά είναι για να τα προσαρμόσουν στις θεωρίες των, να σβύσουν από τις καρδιές των την εκπαίδευση την Χριστιανική, την Πατριωτική, την οικογενειακή, που έλαβαν στα πρώτα τους χρόνια. Είναι για να τα κάνουν επαναστάτες, εχθρούς της πατρίδος, των γονέων των, του ίδιου του Θεού. Είναι για να τα κάνουν να πιστέψουν και να υποστηρίξουν την Μόσχα, έτσι που όταν επιστρέψουν, να μεταφέρουν το νέο Ευαγγέλιό τους στην Ελλάδα.»

—Ο κ. George Chriztojaher, εις ραδιοφωνικήν ομιλίαν του εις το Σαν Φραντσίσκο, έλεγε:

«Καταλαβαίνουν πολύ καλά οι κομμουνισταί, ότι αν διδάξουν στα παιδιά της Ελλάδος την ψεύτικη φιλοσοφία τους, ο αγώνας τους στον κόσμο θα είναι πολύ πιο εύκολος».

«Αν η Ελλάς τελικά δεν πέσει σε χέρια κομμουνιστικά, —έγραφε εις την εφημερίδα Monde των Παρισίων, ο κ. Rene Lauret την 17-1-50— οι κομμουνισταί θα ξαναστείλουν τα παιδιά αυτά στη χώρα των, θα έχουν πλέον ενηλικιωθή και θα έχουν εκπαιδευθεί κατά τις θεωρίες της Μόσχας, για να δημιουργήσουν πυρήνες προπαγάνδας υπέρ της Κόμινφόρμ».

Το ίδιο ακριβώς επιβεβαίωνεν ο αρχηγός των Ρεπουμπλικάνων κ. Jozeph Martin, εις την Βουλήν των Ηνωμένων Πολτειών.

—Ο βουλευτής κ. Fleming εις την Καναδικήν Βουλήν την 22-4-50 ελεγεν:

«Οι ελληνόπαιδες μετεφέρθησαν πέραν των συνόρων, για να ανατραφούν ως κομμουνισταί και να διδαχθούν σε κομμουνιστά σχολεία, μέσα σε ατμόσφαιρα μίσους, έτσι ώστε όταν μεγαλώσουν, να επιστρέψουν άνοπλοι εναντίον της πατρικής των γης».

—Η Mondo της Ρώμης την 28-1-50 λέγει, ότι υπάρχει και εν ακόμη ελατήριον εις το έγκλημά τους, τούτο:

«Να επιδιωχθή η αλλοίωσις της αναλογίας των διαφόρων στοιχείων που αποτελούν τον πληθυσμόν της Μακεδονίας. Δηλαδή να ελαττωθή το ελληνικό στοιχείο και να δυναμώση το σλαβικό».

—Ομοίως, λέγει η Journal de Genève της 1-2-50:

«Οι κομμουνισταί θέλουν να κερδίσουν στο πολιτικό πεδίο, έναν πόλεμο, που δεν κερδήθηκε με την χρησιμοποίησιν των όπλων».

—Η Ατλαντίς της 5-3-50, αποκαλύπτουσα την πρόθεσιν της διαπαιδαγωγήσεως των απαχθέντων παιδων, έγγραφε:

«Εσένα —έλεγε ο λαϊκός διαφωτιστής σε ένα παιδί— σε περιμένει μεγάλη τύχη. Θα περάσουμε μαζί τα σύνορα. Θα πας με αποστολή στις Λαϊκές Δημοκρατίες. Θα γίνης λαϊκός αγωνιστής και θα γυρίσης πίσω να λευτερώσουμε την δική μας γη την Μακεδονία. Κάποιο αγόρι στην ηλικία σου ναρκοθέτησε χθες ένα αυτοκίνητο γεμάτο μοναρχοφασίστες, στη δημοσιά...»

— Η Boston American της 30-12-49 περιέγραψεν εις άρθρον της, ότι οι χώρες αίτινες κατακρατούν τα ελληνόπουλα

«Εκπαιδεύουν αυτά κατά το σύστημα της Κομσόμολ (Σοβιετικής Κομμουνιστικής Νεολαίας)»

— Η Ceteburg Posten της 15-3-50 αναφερομένη εις το ζήτημα της περιθάλψεως των απαχθέντων παιδων υπό των χωρών αίτινες τα κατακρατούν, έλεγε:

«Λένε και υποστηρίζουν ότι τα απαχθέντα παιδιά τυγχάνουν περιθάλψεως. Πιθανόν η είδησις να είναι ακριβής. Με την διαφορά ότι η περιποίησις αυτή αποβλέπει εις το να καταστήση τα παιδιά κακούργους του μέλλοντος εξαφανίζοντα κάθε ίχνος ανθρωπισμού. Σε δέκα χρόνια δεν θα θυμούνται ότι ήταν ελληνόπουλα. Θα έχουν τελείως αφομοιωθεί».

—Εις την εφημερίδα «The Cueek Star» της 16-3-50 καθώς και την εφημερίδα Bozton American της 30-12-1949, βεβαιώνει αυτόπτης μάρτυς, ξένος διπλωμάτης, ότι:

«Στο στρατόπεδο της Balaton Fured που επισκέφθηκε, τον συνόδευε ένας υπάλληλος που μιλούσε Ελληνικά. Ο υπάλληλος μίλησε σ' έναν μικρόν, που όταν άκουσε την γλώσσα του άστραψε από χαρά και άρχισε να ομιλή βιαστικά τα παιδιακίστικα Ελληνικά του. Μα ένα μεγαλύτερο παιδί ήρθε τότε και τράβηξε τον μικρόν από το χέρι και είπε, ότι δεν πρέπει να παραβαίνει τον κανονισμό, να μιλά Ελληνικά και μάλιστα μπροστά σε ξένους».

Ε' ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΠΑΧΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Ο.Η.Ε.

α) Εις τον Οργανισμόν Ηνωμένων Εθνών

Χιλιάδες ψηφισμάτων, διαμαρτυριών και ραδιοφωνικών εκκλήσεων, εκφραστικά της οδύνης ην ησθάνθησαν απανταχού της γης οι άνθρωποι, ήρχισαν καταφθάνοντα εις τον Ο.Η.Ε. Από όλην την ανθρωπότητα εδόθη βαρύς τόνος.

Την 27ην Μαρτίου 1948, ο τότε Υπουργός των Εξωτερικών Τσαλδάρης, απηύθυνε εις τον Γενικόν Γραμματέα του Ο.Η.Ε. τηλεγραφικήν καταγγελίαν, δια των υπό των κομμουνιστών εφαρμοζομένων βαρβάρων μεθόδων, των επιδιωκομένων σκοπών και του διαπραττομένου αδικήματος. Την δε 5ην Νοεμβρίου 1948, η 4η Αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων, έλαβε την εξής απόφασιν:

«Η Βουλή των Ελλήνων διαπιστούσα ότι εφαρμόζεται συστηματικώς υπό των συμμοριτών, πρόγραμμα γενοκτονίας δια του παιδομαζώματος και της ομηρίας. Ότι η σημειούμενη απαγωγή ομήρων είναι αποτέλεσμα ενόπλου και ωμής βίας ασκουμένης εις βάρος χηρών και ορφανών, των οποίων οι προστάται εσφάγησαν υπό των συμμοριτών.

Αποφασίζει

»Διαμαρτύρεται προς άπαντα τον πεπολιτισμένον κόσμον και ειδικώτερον προς τας Βουλάς των ελευθέρων εθνών και ποιείται εκκλήσιν προς τον Ο.Η.Ε. όπως έλθη αρωγός εις το άνευ προηγουμένου τούτο δράμα των Ελλήνων και χωρήση άνευ αναβολής εις την λήψιν πρακτικών και αποτελεσματικών μέτρων, τόσον δια τον επαναπατρισμόν των απαχθέντων, καθώς και δια τον τερματισμόν της ανηκούστου ταύτης τραγωδίας.»

Η απόφασις αύτη προς τα Ευρωπαϊκά και λοιπά εν Αμερική κοινοβούλια, έσχεν, ως ήτο επόμενον, μεγάλην απήχησιν.

Το θέμα του παιδομαζώματος ενοχοποιούν τα δορυφόρα κράτη άνευ της συμπράξεως των οποίων δεν θα καθίστατο δυνατή η διενέργεια του προγράμματος του κομμουνιστικού συγκροτήματος, ήχθη, κατόπιν πρωτοβουλίας της Ελληνικής Αντιπροσωπείας, αποτελουμένης υπό του Υπουργού Εξωτερικών κ. Τσαλδάρη, του μονίμου Υφυπουργού Εξωτερικών κ. Π. Πιπινέλη, του κ. Κύρου κ.λ.π. Προς συζήτησιν ενώπιον της Α' Πολιτικής Επιτροπής της Γ' Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. εν Παρισίοις, το Φθινόπωρον του 1948.

β) Συζητήσεις εις τον Ο.Η.Ε.

Την 28-9-48 ομιλών εις τον Ο.Η.Ε. επί του ελληνικού προβλήματος ο Κορ Τσαλδάρης, είπε τα εξής, όσον αφορά το παιδομάζωμα:

«Χιλιάδες παιδίων απαχθέντων από τους γονείς των, έχουν ήδη εκτοπισθή υπό των ορδών των αναρχικών εις τας χώρας τας γειτονευούσας με την Ελλάδα. Και αν τα παιδία ταύτα δεν εξολοθρευθούν καθ' οδόν συνεπεία των στερήσεων και της κακής μεταχειρίσεως, ο ηθικός θάνατος τα αναμένει περαιτέρω. Εξωθούμενα να μισήσουν την χώραν των, ταύτα θα αποτελέσουν μίαν ημέραν ομάδα νέων γενιτσάρων».

Την 25-10-48 η Πολιτική Επιτροπή του Ο.Η.Ε. ήρχισε την συζήτησιν επί του ελληνικού ζητήματος, με πρώτον θέμα «Να ληφθή αμέσως απόφασις δια το παιδομάζωμα». Επηκολούθησαν μακραί και επίμονοι συζητήσεις. Τον τόνον της υπερασπίσεως των δορυφόρων κρατών κατ' αρχήν έδιδεν ο σοβιετικός αντιπρόσωπος Βισίνσκυ, ιδιαιτέρως δε των τριών κατηγορουμένων υπό της Βαλκανικής Επιτροπής του Ο.Η.Ε. κρατών, Αλβανίας - Γιουγκοσλαβίας και Βουλγαρίας, ο Γιουγκοσλάβος αντιπρόσωπος Μπέμπλερ, ο οποίος, με αρκετήν δόσιν υποκρισίας, είπε δια τα απαχθέντα παιδιά:

«Τα αθωότερα θύματα είναι τα παιδιά· οι έλληνες φεύγοντες τον θάνατον και τους μοναρχοφασίστας, ιδία κατά τας επιθετικές επιχειρήσεις την άνοιξιν και το θέρος του 1948, διέβησαν εις μεγάλας ομάδας τα σύνορα των Δημοκρατικών χωρών, συνοδευόμενα υπό των γονέων των, συγγενών ή φίλων. Ενώ ημείς και η Βουλγαρία υπεδέχθημεν φιλικώς τα παιδιά ταύτα, η κυβέρνησις των Αθηνών είναι ένοχος και υπεύθυνος».

Εις τας υποκριτικές και θρασείας ταύτας δηλώσεις, έδωσεν αποστομωτικήν απάντησιν ο εκ των Ελλήνων αντιπρόσωπος κ. Πιπινέλης.

Εις την συζήτησιν εκ μέρους πάλιν των τριών ως ανωτέρω κρατών, ο ίδιος Γιουγκοσλάβος αντιπρόσωπος, εξήτησεν όπως επιτραπή να ακουσθή και υπόμνημα του Μάρκου, εις απάντησιν του οποίου ο κ. Πιπινέλης εις έντονον και ειρωνικόν ύφος, είπε μεταξύ άλλων, ότι:

«...Αρκεταί βεβαίως φωναί θα υπεραμυνθούν της απόψεως του λεγομένου στρατηγού Μάρκου και ότι ούτος χαίρει επαρκούς κύρους και λίαν μεγάλης δημοτικότητος μεταξύ των κύκλων των γειτόνων μας...»

Και συνεπλήρωσεν ο Βρετανός αντιπρόσωπος Μακ Νηλ με δριμυτάτας εκφράσεις εναντίον των δορυφόρων κρατών, δια τον Μάρκον δε ότι:

«ούτος ουδένα άλλον τίτλον έχει να εμφανίση εκτός των ληστρικών του πράξεων».

Την 9-11-48 επί της ιδίας συζητήσεως ο Γιουγκοσλάβος αντιπρόσωπος ισχυρίσθη ότι:

«Εις την περίπτωσιν των 10 χιλιάδων ελληνοπαίδων οίτινες διήλθον εκ των υπηρεσιών τον Γιουγκοσλαβικού Ερυθρού Σταυρού, ουδείς εγκατέλειψε την εστίαν του ακουσίως ή άνευ της συγκαταθέσεως των γονέων του, εάν ούτοι ευρίσκοντο εισέτι εν τη ζωή...»

Εις τούτον έσπευσε να απαντήσει ο έλλην αντιπρόσωπος κ. Πιπινέλης, ειπών ότι:

«η υπό των συμμοριτών απομάκρυνσις των ελληνοπαίδων εκ των εστιών των, αποτελεί καθαράν απαγωγή».

Η ελληνική αντιπροσωπεία υπέβαλε σχέδιον αποφάσεως περί διατυπώσεως εκ μέρους της Γενικής Συνελεύσεως συστάσεως προς τα κατακρατούντα ελληνόπαιδας κράτη, ασχέτως εάν τάυτα ετύγχανον ή όχι μέλη του Ο.Η.Ε. περί παλινοστήσεως των απαχθέντων παίδων και παροχής υπό των ενδιαφερομένων κυβερνήσεων όλων των σχετικών προς τούτο διευκολύνσεων.

Μεταξύ των δύο πολιτικών συγκροτημάτων επηκολούθησαν συζητήσεις ως προς την διατύπωσιν του σχεδίου, ιδία μεταξύ του προέδρου της Α' πολιτικής επιτροπής Βέλγου αντιπροσώπου κ. Σπάακ και των Βελγικής, Σοβιετικής, Μ. Βρετανίας, Αυστραλιανής, Ισημερινού, Γαλλικής, Δανικής κ.λ.π. αντιπροσωπειών. Χαρακτηριστικόν υπήρξε εις την Γαλλικήν πρότασιν ήτις ωμίλει «περί επιστροφής των βιαίως απαχθέντων τέκνων». Περί του όρου «βιαίως» 'εγινε ιδιαιτέρα συζήτησις και απεφασίσθη όπως μη δοθή ο χαρακτηρισμός ούτος, απαλειφομένης της λέξεως ταύτης, δια να μη δοθή μομφή επί των ενδιαφερομένων κρατών. Τούτο εγένετο προς τον αποκλειστικόν σκοπόν όπως συμπράξουν καλοπίστως εις εφαρμογήν αποφάσεως καθαρώς ανθρωπιστικού χαρακτήρος πλην όμως όσαι «λεπτότητες» και αν επεκράτησαν εις την διατύπωσιν του κειμένου της αποφάσεως ίνα μη διαταραχθή η «ευαισθησία» των δορυφόρων — ευαισθησία ενόχων — πάσαι απέβησαν επί ματαίω, ως απέδειξαν τα επακολουθήσαντα γεγονότα και εις ουδέν ίσχυσαν αι ευγενείς προτάσεις, διότι εις τα ένοχα κράτη ποτέ δεν επεκράτησε καλοπιστία, απεναντίας κακοπιστία, υπεκφυγαί, προσχήματα, αναβολαί δυσχέρειαι και ωμαί ομολογίαι, ότι δεν προτίθενται να επιστρέψουν τα αθώα θύματα. Ούτω ο πολιτισμός ήτο καταδικασμένος να υποχωρήση έναντι της βαρβαρότητος.

γ) 1η Απόφασις της Γ' Γενικής Συνελεύσεως των Ηνωμένων Εθνών

Την 27ην Νοεμβρίου 1948 τέλος, κατόπιν επιπόνων συζητήσεων, η Γενική Συνέλευσις των Ηνωμένων Εθνών υιοθέτησεν παμψηφεί την κατωτέρω απόφασιν, συνιστώσαν την επιστροφήν εις Ελλάδα Ελληνοπαίδων, άτινα προς το παρόν ευρίσκοντο μακράν των εστιών των.

«Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

»ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ επιστροφήν των Ελληνοπαίδων, άτινα ευρίσκονται μακράν των εστιών των, εφ' όσον αυτά τα παιδιά ο πατήρ ή μήτηρ εν απουσία αυτού ή αυτής ο πλησιέστερος αυτών συγγενής, εκφράσουν προς τούτο επιθυμίαν.

»ΚΑΛΕΙ όλα τα μέλη των Ηνωμένων Εθνών και άλλα Κράτη επί του εδάφους των οποίων ευρίσκονται τα παιδιά αυτά, όπως λάβουν τα αναγκαία μέτρα δια την εκτέλεσιν της παρούσης συστάσεως.

»ΕΠΙΦΟΡΤΙΖΕΙ τον Γενικον Γραμματέα, όπως ζητήσει από την επιτροπήν του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού και από την Ένωσιν των οργανώσεων Ερυθρού Σταυρού και της Ερυθράς Ημισελήνου, να οργανώσουν και να εξασφαλίσουν την επαφήν μετά των Εθνικών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού των ενδιαφερομένων Κρατών, επί τω σκοπώ όπως εξουσιοδοτήσουν τας Εθνικάς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, ίνα λάβουν εις τα ενδιαφερόμενα Κράτη τα αναγκαία μέτρα δια την εφαρμογήν της παρούσης συστάσεως».

Εις εκτέλεσιν της σχετικής αποφάσεως της Γεν. Συνελεύσεως, δια της οποίας ανατίθεται εις τον Γεν. Γραμματέα να προέλθη εις συνεννοήσεις μετά των Διεθνών Ερυθρών Σταυρών προς εξεύρεσιν των πρακτικών μέτρων δια την εφαρμογήν της περί ελληνοπαίδων συστάσεως του Ο.Η.Ε. ο κ. Τρύκβε Λη απηύθυνε την 31ην Δεκεμβρίου 1948 επιστολάς προς τας Κυβερνήσεις Αλβανίας, Βουλγαρίας, Γιουγκοσλαβίας, Τσεχοσλοβακίας, Ουγγαρίας και Ρουμανίας, δια των οποίων ζητούνται από τας εν λόγω κυβερνήσεις στοιχεία ως π.χ. ονομαστική κατάλογοι, διευθύνσεις κ.λ.π. των παίδων και γονέων αυτών, παρακαλούνται δε οι κατά τόπους Ερυθροί Σταυροί να λάβωσι τα κατάλληλα μέτρα δια να καταστή δυνατή η εκφρασις της βουλήσεως των παίδων και των γονέων αυτών. Διατυπούται ωσαύτως παράκλησις δια την προετοιμασίαν σχεδίων παλινοστήσεως, τιθεμένης της αρχής, ότι εκαστον Κράτος υποχρεούται να ανταποκριθή δια τα συνολικά έξοδα μέχρι των εθνικών αυτού συνόρων.

Ο Γενικός Γραμματέας του Ο.Η.Ε. απηύθυνεν υπό ιδίαν ηερομηνίαν και ετέραν επιστολήν προς τον Διεθνή Ερ. Σταυρόν και τον Σύνδεσμον Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών, παρακαλών τα ιδρύματα ταύτα όπως τεθώσιν εις επαφήν μετά των Εθνικών Ερυθρών Σταυρών των ενδιαφερομένων χωρών δια την εφαρμογήν της αποφάσεως της Γεν. Συνελεύσεως.

Την 11ην Ιανουαρίου 1949 ο Γεν. Γραμματέας εζήτησεν από τα ανωτέρω ιδρύματα να λάβη την συνεργασίαν των, αμφότεραι δε αι οργανώσεις εδέχθησαν και έγγραφαν προς τα Εθνικά Σωματεία Αλβανίας, Βουλγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Ουγγαρίας, Ρουμανίας και Γιουγκοσλαβίας ως και προς τον Ελλην. Ερυθρόν Σταυρόν, επικαλούμενοι την προσοχήν των επί της αποφάσεως.

Ο Σύνδεσμος Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών και ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός εθεώρησαν καλόν κατά πρώτον να αποστείλωσί τινας αποστολάς προς τον

Ελλην. Ερυθρόν Σταυρόν και προς τα Σωματεία Ερ. Σταυρών των χωρών των φιλοξενουσών ελληνόπαιδας, όπως εξετάσωσι το πρόγραμμα επί τόπου. Εγένετο δυνατή η αποστολή τοιούτων αποστολών, μόνον εις Βουλγαρίαν, Ελλάδα, Τσεχοσλοβακίαν και Γιουγκοσλαβίαν. Καταστάσεις ελληνοπαίδων ζώντων επί των αμοιβαίων εδαφών των εξητήθησαν από τας χώρας υποδοχής ίνα ασχοληθώσι με τας αιτήσεις επαναπατρισμού, ληφθείσας εκ μέρους των γονέων των παιδίων, αλλά ουδεμία εξ αυτών απήντησεν εις την αίτησιν ταύτην.

Εν τω μεταξύ ο Ελλην. Ερυθρός Σταυρός, επεδόθη, κατόπιν συστάσεως του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, εις έναν άνευ προηγουμένου και εξαιρετικώς δύσκολον αγώνα, λόγω των δυσχερεστάτων εμποδίων άτινα είχε να συναντήση δια την συγκέντρωσιν αιτήσεων εκ μέρους των γονέων ή πλησιεστέρων συγγενών των παιδίων, δια των οποίων θα εξητείτο η επιστροφή τούτων.

Το κυριώτερον εμπόδιον παρουσιάσθη, όταν οι συμμορίται περιήρχοντο πλείστα εκ των εκτεθειμένων εις την απειλήν των ελληνικών χωρίων, αποσπώντες δια παντός εκβιαστικού τρόπου οψίμους δηλώσεις των γονέων περί δήθεν οικειοθελούς παραδόσεως των τέκνων των εις τους συμμορίτας. Ο επιδιωκόμενος δια του νέου τούτου εκβιασμού σκοπός ήτο καταφανής. Έτεινε, όχι μόνον εις την εμφάνισιν ηυξημένου αριθμού γονέων συγκατατεθέντων δήθεν δια την απομάκρυνσιν των τέκνων των, αλλά και εις τον κλονισμόν δια συνεχών απειλών της βουλήσεως εκείνων εκ των γονέων, οίτινες θα εκαλούντο προσεχώς από τους επισήμους εκπροσώπους των Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού, να εκφράσουν την ειλικρινή και ανεπηρέαστον δια την τύχην των τέκνων ή συγγενών των επιθυμίαν.

Η Ένωσις συλλόγων Ερυθρών Σταυρών και ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός κατήρτισαν τότε ιδίας καταστάσεις επί τη βάσει των αιτήσεων επαναπατρισμού αποσταλεισών παρά του Ελλην. Ερυθρού Σταυρού. Περίπου 12.000 ονόματα παιδίων ζητουμένων παρά των γονέων των απεστάλησαν τότε προς τα Εθνικά Σωματεία των χωρών υποδοχής μετά της παρακλήσεως όπως αύται διαπιστώσωσιν εάν τινα των παιδίων των εν ταις καταστάσεσιν αναφερομένων έζων εις τα αμοιβαία αυτών εδάφη.

Την 12ην Σ/βρίου 1949 ο Τσεχοσλοβακικός Ερυθρός Σταυρός επληροφόρησε τα δύο ως άνω Διεθνή Σωματεία του Ερυθρού Σταυρού, ότι είχαν ελέγξει τας ταυτότητας 138 εκ των παιδίων τούτων των οποίων όμως ο επαναπατρισμός θα ηδύνατο να γίνη υπό όρους ειδικών εγγυήσεων και προσθέτων εγγράφων, τα οποία κατόπιν τους εχορηγήθησαν δια τας πλείστας των περιπτώσεων.

Την 5ην Οκτωβρίου 1949 αι δύο Διεθνείς Οργανώσεις Ερ. Σταυρών εν τη εκθέσει των προς τον Γενικόν Γραμματέα του Ο.Η.Ε. εξέθετον την λύπην των, διότι αι προσπάθειαι των δια τον επαναπατρισμόν ελληνοπαίδων δεν έσχε το επιθυμητόν αποτέλεσμα, εξέδωσαν δε την εξής απόφασιν - παράκλησιν, να εξετασθή πάλιν η υπόθεση του επαναπατρισμού των ελληνοπαίδων:

«Η εκτελεστική Επιτροπή, λαμβάνουσα υπ' όψιν την απόφασιν Νο ΧΙΙΥ ψηφισθείσαν παρά της ΧΥΙΙης Διεθνούς Διασκέψεως του Ερυθρού Σταυρού, ως και της ληφθείσης παρά του Ο.Η.Ε. την 27 Νοεμβρίου αναφορικώς με τον επαναπατρισμόν των Ελληνοπαίδων.

»Παρατηρεί, ότι τα ληφθέντα μέτρα διά τον επαναπατρισμόν των παιδιών δεν έσχον μέχρι σήμερον ειμή λίαν περιωρισμένον αποτέλεσμα και κατά συνέπειαν αι οδύναι των γονέων παρατείνονται άνευ λόγου.

»Αναθέτει εις τον Γενικόν Γραμματέα, όπως τεθή εις επαφήν μετά του Διεθνούς Κομιτάτου Ερυθρού Σταυρού, ίνα εξετασθώσιν μετά του Ο.Η.Ε. οι τροποί και τα μέτρα, άτινα θα ηδύναντο να διευκολύνωσι και να επισπεύσωσι τον επαναπατρισμόν τούτον».

δ) 2α Απόφασις της Δ' Γενικής Συνελεύσεως των Ηνωμένων Εθνών

Την 18ην Νοεμβρίου 1949 η Δ' Γενική Συνέλευσις των Ηνωμένων Εθνών, υιοθέτησεν περαιτέρω απόφασιν, ήτις εβασίζετο κυρίως επί της εκθέσεως ταύτης, εκφράζουσαν την θερμήν εκτίμησιν των καταβληθεισών προσπαθειών παρά των δύο Διεθνών Οργανώσεων του Ε.Σ. αλλά τονίζουσαν, ότι οι ελληνόπαιδες δεν επέστρεψαν εισέτι εις τας εστίας των. Ταυτοχρόνως έδιδεν οδηγίας προς τον Γενικόν Γραμματέα να ζητήσει από τους δύο Διεθνείς Οργανισμούς του Ε.Σ. να εξακολουθήσωσι τας προσπάθειάς των και παρορμούν άπαντα τα μέλη των Ηνωμένων Εθνών και άλλων κρατών φιλοξενούντων ελληνόπαιδας να λάβωσι πάντα τα αναγκαία μέτρα εν συσκέψει και συνεργασία μετά των Διεθνών Οργανώσεων του Ε.Σ. δια την ταχείαν επιστροφήν των παιδιών εις τας εστίας των. Η απόφαση αύτη είχε ως εξής:

«Η Γενική Συνέλευσις του Ο.Η.Ε. λαμβάνουσα γνώσιν της υποβληθείσης εκθέσεως παρά της Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού και της Ενώσεως των συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού επί του ζητήματος του επαναπατρισμού των ελληνοπαίδων (Α. 1014) και εκτιμώνσα τας προσπάθειάς τας οποίας ανέπτυξαν αι δύο Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού ίνα διευκολύνωσι την πραγματοποίησιν της αποφάσεως 193 (ΙΙ) Σ. της Γενικής Συνελεύσεως.

»Παρατηρούσα ότι οι ελληνόπαιδες δεν επεστράφησαν εισέτι εις τας εστίας των, ως συνίστα η απόφασις της Γενικής Συνελεύσεως, αναγνωρίζονσα δε, ότι δέον να καταβληθώσι νέαι προσπάθειαι προς πλήρη εφαρμογήν της αποφάσεως ταύτης.

»1. Αναθέτει εις τον Γενικόν Γραμματέα, όπως καλέση το Διεθνές Κομιτατον Ερυθρού Σταυρού και την Ένωσιν των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού και εξακολουθήσωσι τας προσπάθειάς των δια την εξυπηρέτησιν του ανθρωπιστικού τούτου θέματος και τοις παράσχη πάσαν δέουσαν βοήθειαν δια την εκτέλεσιν του έργου των.

»2. Καλεί θερμώς πάντα τα Έθνη, μέλη του Ο.Η.Ε. και τα άλλα Έθνη, τα παρέχοντα άσυλον εις ελληνόπαιδας, όπως λάβωσι πάντα τα μέτρα, από κοινού και εν συνεργασία μετά των Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού, όπως διευκολύνωσι την ταχείαν επιστροφήν των παιδιών εις τας εστίας των, συμφώνως προς την αναφερομένην απόφασιν.

»3. Καλεί τας Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, όπως αναφέρωσιν εις τον Γενικόν Γραμματέα προς πληροφορίαν των μελών του Ο.Η.Ε. τας προόδους της εκτελέσεως της παρούσης αποφάσεως».

Εις εκτέλεσιν της αποφάσεως ταύτης η Ένωσις του Διεθνούς Κομιτ. του Ερ. Σταυρού, εζήτησεν από τα Εθνικά Σωματεία των απ' ευθείας ενδιαφερομένων Κρατών να συνέλθωσιν εν Γενεύη την 9ην και 10ην Μαρτίου 1950, ίνα μελετήσωσι τρόπους και μέσα επισπεύσεως του επαναπατρισμού, αλλά μόνον ο Ελλην. Ερυθρός Σταυρός αντεπροσωπεύθη εις τας συνεδριάσεις ταύτας, διότι η μεν Βουλγαρία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία, ηρνήθησαν συμμετοχήν, η δε Πολωνία, Ουγγαρία, ούτε καν απήντησαν. Η σύσκεψις, με πρότασιν της ελληνικής αντιπροσωπείας, εξέδωσε την κατωτέρω απόφασιν:

«Με τον σκοπόν να επιταχυνθή ο επαναπατρισμός των ελληνοπαίδων των ζητηθέντων παρά των γονέων των και εντός του πλαισίου των διαβημάτων τα οποία έκαμον μέχρι τούδε αναφορικώς με το ζήτημα αυτό, ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός και η Ένωσις των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού είχαν προσκαλέσει τους Εθνικούς Ερυθρούς Σταυρούς των ενδιαφερομένων Κρατών να μεταβώσιν εις Γενεύην την 9ην και 10ην Μαρτίου δια ανταλλαγήν απόψεων και εξεύρεσιν μιας λύσεως του σπουδαίου τούτου ζητήματος.

»Αι ενέργειαι αύται εγένοντο εν συνεχεία των δύο αποφάσεων της Γενικής Συνελεύσεως των Η.Ε. των απευθυνθεισών πρώτον εις τας Κυβερνήσεις, με τας οποίας οι Ερυθροί Σταυροί παραμένουν εν επαφή.

»Αρκετοί Εθνικοί Σύλλογοι, ο Βουλγαρικός, Ρουμανικός, Τσεχοσλοβακικός Ερυθρός Σταυρός, δεν εδέχθησαν την πρόσκλησιν. Ο Γιουγκοσλαβικός δεχθείς κατ' αρχήν, δεν απέστειλεν αντιπρόσωπον. Οι Ουγγρικός και Πολωνικός δεν εγνωστοποίησαν την απόφασίν των. Μόνον ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός απέστειλεν αντιπροσώπους εξ Αθηνών εις την σύσκεψιν. Η Διεθνής Επιτροπή Ερυθρού Σταυρού και η Ένωσις των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού είναι αποφασισμένοι να συνεχίσωσι τας προσπάθειάς των προς επαναπατρισμόν των ελληνοπαίδων τούτων. Θα εξακολουθήσωσιν ούτως ενεργούσαι προς εκπλήρωσιν της ανατεθείσης αυταίς εντολής παρά του Γραμματέως των Η.Ε. δυνάμει των δύο αποφάσεων των υιοθετηθεισών ομοφώνως παρά της Γενικής Συνελεύσεως, θα δεχθώσι κάθε πρωτοβουλίαν δυναμένην να επιταχύνη την λύσιν του προβλήματος, θεωρουμένου ουσιώδους παρά του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, ως και παρά του Ο.Η.Ε.».

Εν συνεχεία προς την ανωτέρω σύσκεψιν, τον Μάιον του 1950 συνήλθεν εις Γενεύην η Εκτελεστική Επιτροπή της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού και ησχολήθησαν με το ζήτημα του επαναπατρισμού των ελληνοπαίδων. Κατ' αυτήν διεπιστώθη, ότι ουδείς εκ των απαχθέντων ελληνοπαίδων απεδόθη, αν και παρήλθον δύο έτη, αφ' ης ελήφθη παρά του Ο.Η.Ε. απόφασις επαναπατρισμού. Τέλος εξεδόθη η εξής μακροσκελής απόφασις, εις την οποίαν περιγράφεται το δράμα των ενεργειών:

«Η Εκτελεστική Επιτροπή, λαμβάνουσα υπ' όψει την απόφασιν της Διεθνούς Διασκέψεως του Ερυθρού Σταυρού εν Στοκχόλμη αναφορικώς με τον επαναπατρισμόν των ελληνοπαίδων εντός βραχυτάτης δυνατής προθεσμίας, ως και τας ληφθείσας αποφάσεις παρά της Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. κατά τα έτη 1948 και 1949, δι' ων καλούνται επιμόνως τα Κράτη όπου ευρίσκονται τα παιδιά ταύτα, όπως λάβωσι πάντα τα ενδεικνύόμενα μέτρα από κοινού και εν συνεργασία μετά των Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού, ίνα διευκολύνωσι τον ταχύν επαναπατρισμόν των παιδιών τούτων εις την Ελλάδα.

»Θεωρούσα δε ότι ασχέτως των περιστάσεων, αίτινες χαρακτηρίζουσι την εποχήν μας, ο Ερυθρός Σταυρός εύχεται θερμώς όπως άπαντα τα παιδιά αποδοθώσιν εις τους γονείς των συμφώνως προς τας παραδεδεγμένας αρχάς τας αφορώσας την προστασίαν της παιδικής ηλικίας. Θεωρούσα δ' εξ άλλου ότι αι ακατάπαυστοι προσπάθειαι αι καταβαλλόμεναι παρά του Διεθνούς Κομιτάτου του Ερυθρού Σταυρού και της ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού σχετικώς με:

»α) Την εξακρίβωσιν του χαρακτήρος των συνθηκών υποδοχής, αίτινες θα επιφυλαχθώσιν εις τα παιδιά κατά την εις Ελλάδα επάνοδον.

»β) την ετοιμασίαν των καταστάσεων εις Λατινικούς και Ελληνικούς χαρακτήρας των ονομάτων των παιδιών των ζητουμένων παρά του πατρός ή μητρός ή και πλησιεστέρου αυτών συγγενούς εν τη ζωή και την αποστολήν των καταστάσεων τούτων προς τα Εθνικά Σωματεία των ενδιαφερομένων χωρών προς εξακρίβωσιν παρ' αυτών της ταυτότητος των παιδιών.

»γ) τας απευθυνθείσας αιτήσεις προς τα Εθνικά Σωματεία των χωρών των δεχθεισών τα παιδιά, δια την ετοιμασίαν των καταστάσεων ελληνοπαίδων εν τη πατρίδι ενός εκάστου, όπως παραβληθώσιν αύται προς τας αιτήσεις των γονέων.

»δ) Την παρεχομένην βοήθειαν προς τα Σωματεία Ερυθρού Σταυρού των χωρών τούτων δια την ετοιμασίαν και την παραβολήν των καταστάσεων των ελληνοπαίδων εις τας πατρίδας ενός εκάστου.

»ε) Τας αποστολάς εις Τσεχοσλοβακίαν, Βουλγαρίαν και Γιουγκοσλαυίαν προς συζήτησιν μετά των Εθνικών Σωματείων και των ενδιαφερομένων κυβερνήσεων επί του ταχέως επαναπατρισμού ελληνοπαίδων ευρισκομένων επί του εδάφους ενός εκάστου και την προσφοράν όπως αποστείλωσιν αναλόγους αποστολάς εις Ουγγαρίαν και Ρουμανίαν.

»ς) Την πρόσκλησιν την γενομένην προς τα Εθνικά Σωματεία απασών των ενδιαφερομένων χωρών, όπως συνέλθωσιν εν Γενεύη τας 9ην και 10ην Μαρτίου 1950, ίνα συζητήσωσι τα μέσα επαναπατρισμού, πρόσκλησις εις την οποίαν μόνον ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός απήντησεν αποστέλλων αντιπροσώπους.

»Γνωστοποιεί μετά μεγάλης λύπης, ότι, παρά τας προσπάθειάς ταύτας, μέχρι σήμερον ουδείς ελληνόπαις επανέκαμψεν εν Ελλάδι και ότι ακόμη και τεχνικά επουσιώδη στοιχεία απαραίτητα δια την λύσιν του προβλήματος δεν παρεσχέθησαν παρά των ενδιαφερομένων Κυβερνήσεων. Επιβεβαιοί εν τούτοις την θέλησιν της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού να εξακολουθήσῃ εν πλήρει συμφωνία μετά της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού, το αποδεχθέν παρ' αυτών έργον και από κοινού επιδιωκόμενον.

»Νομίζει ότι πρέπει να ελκύσῃ την προσοχήν των Ηνωμένων Εθνών επί του γεγονότος, ότι ο Ερυθρός Σταυρός δεν είναι εις θέσιν να εκπληρώσῃ το έργον, όπερ τω ανετέθη εκτός εάν μεγαλυτέρα της σημερινής ευσυνειδησία εκ μέρους των ενδιαφερομένων Κυβερνήσεων ληφθῇ ως προς την κοινωνικὴν των ευθύνην.

»Γνωστοποιεί προς τα Ηνωμένα Έθνη, ότι, εάν δεν εκλείψωσι τα εμπόδια, επί των οποίων ο Ερυθρός Σταυρός δεν ασκεί έλεγχον, ο τελευταίος ούτος δεν θα δυνηθῇ να εκπληρώσῃ την αποστολήν του».

Εν συνεχεία προς την ανωτέρω απόφασιν της εκτελεστικής επιτροπής της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού (μέσα Μαΐου 1950) εις Γενεύην, συνήλθεν από 16-20 Οκτωβρίου 1950 εις Μόντε - Κάρλο το Συμβούλιον των Διοικητών της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, το οποίον εψήφισε την εξής πρότασιν:

«Το Συμβούλιον των Διοικητών

»Διαπιστοί μετά λύπης, ότι ουδείς ελληνόπαις επανεπατρίσθη μέχρι σήμερον εις την χώραν του, παρά τας καταβληθείσας προσπάθειάς παρά της Διεθνούς Επιτροπής του Ε.Σ. και της Ενώσεως των Συλλόγων του Ε.Σ. Κινούμενον εκ των ανθρωπιστικών αρχών, αίτινες αποτελούσι την βάση της Οργανώσεως τον Ε.Σ. επιθυμεί να καταβάλῃ μίαν υστάτην προσπάθειαν όπως αποδώσῃ τα παιδιά ταύτα εις τας οικογενείας των.

»Θεωρεῖ ότι τα μέσα, άτινα διαθέτει ο Ερυθρός Σταυρός, δεν είναι επαρκή προς εκπλήρωσιν του έργου, όπερ, τω ανετέθη υπό των Ηνωμένων Εθνών, εάν ταύτα δεν λάβωσι τα αναγκαία μέτρα.

»Παρακαλεί την Γενικὴν Συνέλευσιν των Ηνωμένων Εθνών όπως εν ανθρωπιστικῷ πνεύματι ασχέτω προς πάσαν πολιτικὴν ή ιδεολογικὴν σκέψιν, καταβάλῃ, πάσας τας προσπάθειάς της ίνα εξεύρῃ τον τρόπον της αποδόσεως των ελληνοπαίδων εις τας εστίας των».

Εν τω μεταξύ τον Ο.Η.Ε. κατέκλυζον από όλας τας τάξεις της Ελλάδος και εξ όλων των γωνιών της γης διάφοροι διαμαρτυρίαι, εκκλήσεις και ψηφίσματα δια την υπό των ενόχων χωρών κατακράτησιν των ελληνοπαίδων παρά τας αποφάσεις του Ο.Η.Ε. του 1948 και 1949 και τας υπερανθρώπους προσπάθειάς των Διεθνών φιλανθρωπικών Σωμάτων, να κάμψωσι την πρωτοφανή αντίστασιν των χωρών του παραπετάσματος να παραδώσωσι τα απαχθέντα παιδιά εις τους

γονείς των.

ε) Έκκλησις του Αρχιεπισκόπου Αθηνών προς Ο.Η.Ε.

Συγχρόνως ο Ο.Η.Ε. ελάμβανεν εκ του τότε Αρχιεπισκόπου Αθηνών Σπυρίδωνος την ακόλουθον έκκλησιν:

«Εν ονόματι των αρχών του ανθρωπισμού, του δικαίου, της ελευθερίας και σεβασμού της προσωπικότητος, επί των οποίων βασίζεται ο Ο.Η.Ε., και όλων των ανωτέρων ιδεωδών, επί των οποίων εδράζεται ο καθόλου πολιτισμός υπεράνω πάσης πολιτικής σκοπιμότητος κατά την στιγμήν ταύτην, κατά την οποίαν συζητείται ενώπιόν σας το ούτως αποκληθέν "Ελληνικόν ζήτημα", ποιούμαι προς τα ανθρωπιστικά Υμῶν αισθήματα θερμοτάτην και εκ βάθους καρδίας έκκλησιν, ίνα αποφασίσητε παν μέτρον, το οποίον θα συντελέσῃ αποτελεσματικῶς εἰς την απόδοσιν των αρπαγέντων παιδιῶν μας. Εἰς την λήψιν και την διατύπωσιν της αποφάσεώς σας εν και μόνον γεγονός ας ληφθῇ υπ' ὄψιν: Πῶς τα παιδιὰ αὐτά θα επιστραφούν αμέσως εἰς τους γονεῖς των. Ο,τιδήποτε ἄλλο θα ἦτο κατώτερον των αρχῶν, υπέρ των οποίων ηγωνίσθη μέχρι τούδε ἡ ελευθέρα ἀνθρωπότης και υπέρ των οποίων καλεῖται και πρέπει να εἶναι ἑτοιμη και πάλιν να αγωνισθῇ.

»Ὅσοι ἔχετε τέκνα, ὅσοι ἔχετε μικροῦς ἀδελφούς, κατανοεῖτε τι θα εσήμαινεν ἡ παραδοχή της αρχῆς, ὅτι δικαιούται οἰοσδήποτε να αρπάξῃ ατιμωρητί το παιδί του πλησίον, ἐπειδὴ τάχα ἐκεῖνος θα το αναθρέψῃ καλύτερον και πλουσιώτερον. Ούτε οἱ συμμορίται, οὔτε οἱ κλεπταποδόχοι των, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς εν τῷ κόσμῳ δύναται να ἰσχυρισθῇ, ὅτι του ἐπιτρέπεται να στερήσῃ ἔστω και ἀπὸ ἑνὸς μόνον παιδὶ το δικαίωμα να ἀπολαμβάνῃ της ἀγάπης και της προστασίας των γονέων του. Δια δε τα ὀρφανὰ και εγκαταλελειμμένα ἐλληνόπουλα και ὅσα δεν ἔχουν οὐδέναν ἄλλον συγγενὴ να φροντίσῃ δι' αὐτά, μόνον ἡ Ἐκκλησία της Ἑλλάδος και το Ἑλληνικόν Κράτος ἔχουν και το καθήκον, ἀλλὰ και το φυσικόν δικαίωμα να συζητήσουν, να μεριμνήσουν δι' αὐτά. Οἱ κατακρατοῦντες τα παιδιὰ ἑνὸς μόνον καθήκον ἔχουν, το οποίον ἔπρεπε προ πολλοῦ να εἶχον εκπληρώσει, να τα επιστρέψουν εἰς ἐκείνους εἰς τους οποίους ἀνήκουν.

»Ἡ ἔκκλησίς μου αὕτη συνοψίζει τας δεκάδας χιλιάδων των παρά τη Γραμματεία του Ο.Η.Ε. κατατεθειμένων ἐκκλήσεων και ψηφισμάτων, και ἀπὸ την Ἑλλάδα και ἀπὸ ολόκληρον τον πεπολιτισμένον κόσμον, δια την ἄμεσον απόδοσιν των παιδιῶν μας. Ἐνσαρκώνει τον θρήνον και τον πόνον χιλιάδων μητέρων, που με την ἀρπαγὴν των ἀνηλίκων παιδιῶν των τους ἀφηρέθη κάθε χαρὰ της ζωῆς.

»Ἐκφράζει το πένθος ολοκλήρων περιοχῶν, εἰς τας οποίας, ὅπως ἐπανειλημμένως ἡδυνήθη να διαπιστώσῃ ἡ Βαλκανικὴ Επιτροπὴ, δεν ἀκούεται πλέον κρυστάλλινον γέλοιον παιδιοῦ. Ἡ ἔκκλησίς μου θέλει να βοηθήσῃ, ὥστε να μὴ διαψευσθῇ ἡ ἐλπίς των οκτῶ εκατομμυρίων Ἑλλήνων, οἱ οποίοι πάντοτε ηγωνίσθησαν προθύμως υπέρ της ελευθερίας και της δημοκρατίας, ως και οἱ πόθοι παντός φιλελευθέρου ἀνθρώπου εν τῷ κόσμῳ, ὅτι, ως ὄντως ἐμφορούμενοι ἀπὸ πραγματικά αισθήματα ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, θα αξιώσητε δραστηρίως και αποτελεσματικῶς να εξαλειφθῇ αμέσως το μελανόν αὐτό στίγμα της συγχρόνου ἐποχῆς, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ως εἴαν τα ἀρπαγέντα παιδιὰ μας ἦσαν ἰδικὰ σας παιδιὰ. Διότι, ἄλλως, θα δοθῇ εἰς τον κόσμον ἡ ἐντύπωσις, ὅτι συγκατατιθέμεθα ὅλοι να επιστρέψωμεν πάλιν εἰς τους ζοφεροὺς χρόνους τον Σουλτάν Σελίμ, ο οποίος δια της βίας ἤρπαζε τα ἐλληνόπουλα και τα κατέτασεν εἰς το εἰδικόν στρατιωτικόν τάγμα των φανατικῶν Γενιτσάρων, δια να αὐξήσῃ τοιοιτοτρόπως τον ἀριθμὸν των σφαγέων των γονέων των.

Παρακαλῶ να μου επιτραπῇ να ἐπαναλάβω, ὅτι τα μέλλοντα να ληφθῶν υφ' ὑμῶν μέτρα πρέπει να εἶναι αμέσως αποτελεσματικά. Δεν ὑπάρχει χρόνος δια νέας ἀναβολὰς και ἄλλους πειραματισμούς. Ἢδη ἔχουν παρέλθει τρία ἔτη. Τα παιδιὰ μας πρέπει να επιστραφούν τώρα. Με αὐτὴν την συναίσθησιν, ως ο πνευματικὸς ἀρχηγός της Ἑλλάδος, παρακαλῶ ὑμᾶς, κ. Πρόεδρε, και τα ἀξιότιμα μέλη της πολιτικῆς ἐπιτροπῆς τον Ο.Η.Ε., ὅπως ἡ ἔκκλησίς μου αὕτη θεωρηθῇ ἡ φωνὴ ὅλων των τιμίων και φιλελευθέρων ἀνθρώπων, ἡ οποία, προστιθεμένη εἰς το διαφωτιστικόν ἔργον τῆς παρ' ὑμῖν ἐλληνικῆς ἀντιπροσωπείας, ἔρχεται να βοηθήσῃ εἰς το δύσκολον, ἀλλὰ και τόσον υψηλόν και

ανθρωπιστικόν έργον σας».

Την 18ην Σεπτεμβρίου 1950 αι δύο Διεθνείς Οργανώσεις του Ε.Σ. απέστειλαν πλήρη έκθεσιν προς τον Γενικόν Γραμματέα Ο.Η.Ε. επί των μέχρι εκείνης της στιγμής προσπαθειών των, επέραινον την έκθεσίν των μετά λύπης, ότι ουδείς ελληνόπαις είχαν εισέτι επαναπατρισθή και παρητήρουν, ότι δεν θα ηδύναντο να φέρουν εις πέρας την γενικήν εκτέλεσιν της αποστολής των περαιτέρω δια των αβοηθήτων και μόνον προσπαθειών των.

ς) 3η Απόφασις της Ε' Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. 1950

Η Γενική Συνέλευσις ΟΗΕ επί τούτοις, υιοθέτησεν νέαν απόφασιν της 1ης Δεκεμβρίου 1950, επιβεβαιούσαν τας προηγουμένας αποφάσεις επί του ζητήματος και παρορμούσαν άπαντα τα Κράτη κατακρατούντα ελληνόπαιδας να λάβωσιν άπαντα τα αναγκαία μέτρα εν συνεργασία μετά του Γενικού Γραμματέως και των Διεθνών Οργανώσεων Ε.Σ. δια την ταχείαν επιστροφήν των ελληνοπαίδων εις τους γονείς των και οπότε θα ήτο αναγκαίον να επιτρέψωσιν εις τας Διεθνείς Οργανώσεις Ε.Σ. την ελευθέραν είσοδον εις τα εδάφη των προς τον σκοπόν τούτον. Ιδρύθη επίσης μόνιμος επιτροπή όπως συσκέπτεται με τους αντιπροσώπους των ενδιαφερομένων κρατών δια την ταχείαν επιστροφήν των παιδιών.

Τέλος εξέδωκε την 1ην Δεκεμβρίου 1950 την εξής απόφασιν: «Η Γενική Συνέλευσις.

»Λαμβάνουσα γνώσιν μετά μεγάλης ανησυχίας των εκθέσεων της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού και της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, ως και του Γενικού Γραμματέως, και ιδίως της δηλώσεως καθ' ην ουδείς ελληνόπαις είχεν επιτρέψει εις Ελλάδα, και, εξαιρέσει της Γιουγκοσλαβίας, ουδέν εκ των Κρατών, εν οίς ευρίσκονται ελληνόπαιδες, είχε λάβει μέτρα θετικά όπως συμμορφωθή προς τας παμψηφεί παρά της Γενικής Συνελεύσεως εις δύο αλληπαλλήλους συνεδριάσεις, υιοθετηθείσας Αποφάσεις.

»Αναγνωρίζουσα ότι δέον εν ανθρωπιστικώ πνεύματι, απηλλαγμένω πολιτικών ή ιδεολογικών αντιλήψεων, να μη παραλειφθή ουδεμία προσπάθεια ίνα αποδοθώσι τα παιδιά εις τας εστίας των.

»Αποτίουσα φόρον τιμής εις την Διεθνήν Επιτροπήν του Ερυθρού Σταυρού και την Ένωσιν των συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, ως επίσης και τον Γενικόν Γραμματέα δια τας προσπάθειάς ας κατέβαλεν δια την εφαρμογήν των αποφάσεων 193 Ο (ΙΙΙ και 288 Β (ΙΥ) της Γενικής Συνελεύσεως.

»1. Παρακαλεί τον Γενικόν Γραμματέα, την Διεθνή Επιτροπήν του Ερυθρού Σταυρού και την Ένωσιν των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού να εξακολουθήσωσι τας προσπάθειάς των, συμφώνως προς τας ως ανω Αποφάσεις.

»2. Προσκαλεί επιμόνως άπαντα τα κράτη, τα οποία δίδουσιν άσυλον εις ελληνόπαιδας όπως λάβωσι πάντα τα μέτρα, εν συνεργασία μετά του Γενικού Γραμματέως και των Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού, ίνα διευκολύνουσι την ταχείαν επιστροφήν των παιδιών πλησίον των γονέων των, και, οσάκις παρίσταται ανάγκη προς τούτο, επιτρέψωσιν εις τας διεθνείς οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού την ελευθέραν είσοδον εις το έδαφός των.

»3. Συνιστά μίαν Μόνιμον Εριτροπήν, αποτελουμένην εκ των αντιπροσώπων του Περού, των Φιλιππίνων και της Σουηδίας, ήτις θα ενεργή εν συνεννοήσει μετά του Γενικού Γραμματέως και θα προέρχεται εις ανταλλαγήν απόψεων μετά των Αντιπροσώπων των ενδιαφερομένων Κρατών, δια τον ταχύν επαναπατρισμόν των παιδιών.

»4. Παρακαλεί τον Διεθνή Ερυθρόν Σταυρόν και την Ένωσιν των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, όπως συνεργασθώσι μετά της αναφερθείσης Επιτροπής.

»5. Παρακαλεί τον Γενικον Γραμματέα όπως παρουσιάξη από καιρόν εις καιρόν εις τα Κράτη Μέλη έκθεσιν επί της προόδου της εφαρμογής της παρούσης συμβάσεως και παρακαλεί τας Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού και τον Γενικον Γραμματέα όπως παρουσιάσωσιν Εκθέσεις εις την Γενικήν Συνέλευσιν, κατά την Έκτην αυτής

Σύνοδον».

Γίνεται μνεία, ότι 6 ημέρας προτού ο ΟΗΕ υιοθετήσει την ανωτέρω απόφασιν, ήτοι την 25-11-50 η Γιουγκοσλαβία, εν όψει της νέας συζητήσεως και αποφάσεως εις την ως είρηται συνέλευσιν, παρέδωσε 21(!) ελληνόπαιδας, εκ των 11.000 άτινα κατεκράτει, δι' ο η απόφασις εξαιρεί την Γιουγκοσλαβίαν! (αργότερον η Γιουγκοσλαβία παρέδωσε: την 14-3-1951 παιδιά 54, την 22 Μαΐου 1951, 214, την 29-4-1951, 96 και την 16-3-1952, 84, επαναπατρισμός όστις εξετελέσθη υπό την εποπτείαν αντιπροσώπου, αντιπροσωπεύοντος αμφοτέρως τας διεθνείς οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, επιπλέον δε 17 παιδιά ανεχώρησαν εκ Γιουγκοσλαβίας τον Ιούνιον του 1950 ίνα συναντήσωσι τους γονείς των εν Αυστραλία).

9-12 Μαΐου 1951 συνήλθεν εις Γενεύην η εκτελεστική επιτροπή των συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού. Κατ' αυτήν εξεδηλώθη απροκαλύπτως το μίσος του Σοβ. αντιπροσώπου Παυλώφ, όστις έστρεψε την συζήτησιν ευθύς αμέσως από του επαναπατρισμού των ελληνοπαίδων εις τας εστίας των, εις δριμυτάτην επίθεσιν κατά της Γιουγκοσλαβίας, ήτις ενέδωσεν εις μερικόν επαναπατρισμόν. Ουδείς ανέμνε, ως ήτο φυσικόν, διαφορετικήν στάσιν του Σοβ. αντιπροσώπου, από οίαν ενεφάνισε, διότι είχαν παρέλθει 4 έτη αφ' ης συνεζητείτο η επάνοδος των παιδιών, ο δε αντιπρόσωπος ούτος άφησε πλέον μη δυνάμενος να συγκρατηθή, να χυθή το δηλητήριον· δεν ηδύνατο να ανθέξη πλέον!

Κατ' αρχάς του 1951 κατόπιν συμφωνίας μεταξύ Ελλάδος και Γιουγκοσλαβίας, Αντιπροσωπεία του Σουηδικού Ερυθρού Σταυρού, μετέβη εις Βελιγράδιον ίνα συνεργασθή εις την αναγνώρισιν των ταυτοτήτων ελληνοπαίδων οίτινες θα ήτο δυνατόν να επιστραφώσιν εις τας οικογενείας των. Ο Δικαστής Αιμίλιος ΣΑΝΣΤΡΟΝ Πρόεδρος του Σουηδικού Ερυθρού Σταυρού και Πρόεδρος του Συμβουλίου Διοικητών της Ενώσεως προσωπικώς επιθεώρησεν τα σχέδια εργασίας της Αντιπροσωπείας του Σουηδικού Ε.Σ. εν Βελιγραδίω.

Τον Οκτώβριον του 1951 τα δύο παγκόσμια σώματα του Ερυθρού Σταυρού απέστειλαν προς τον Γενικόν Γραμματέα των Η.Ε. υπόμνημα δια τα μέλη της Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. Το έγγραφον τούτο συνόψιζε τας προσπάθειάς των Διεθνών Οργανώσεων Ε.Σ. και ανέφερε τα διάφορα εμπόδια τα οποία αύται συνήντησαν εις τας Ηνωμένας Εργασίας των διά τον επαναπατρισμόν των ελληνοπαίδων.

ζ) 4η Απόφασις της ΣΤ' Γενικής Συνελεύσεως Ο.Η.Ε. 1951

Την 26ην Νοεμβρίου 1951 συνεστήθη Πολιτική Επιτροπή παρά της 6ης Συνεδριάσεως της Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε., ήτις επεφορτίσθη να εξετάση το πρόβλημα των ελληνοπαίδων. Αύτη υιοθέτησεν απόφασιν καλούσαν τας κυβερνήσεις των φιλοξενουσών ελληνοπαίδας χωρών να αποστείλουν αντιπροσώπους εις Παρισίους δι' ανταλλαγήν απόψεων μετ' αυτής επί του όλου προβλήματος. Μόνον η Τσεχοσλοβακική Κυβέρνησις απήντησεν εις την πρόσκλησιν ταύτην και έλαβε μέρος εις τας δύο Συνεδριάσεις της 15ης και 22ας Ιανουαρίου 1952.

Επί τη προσκλήσει της Γενικής Γραμματείας των Η.Ε. Το διεθνές Κομιτάτον Ερυθρού Σταυρού και η Ένωσις Συλλόγων Ερυθρού Σταυρού απέστειλαν αντιπροσωπείας εις Παρισίους δια την δευτέραν συνεδρίασιν καθ' ην ο Αντιπρόσωπος της Τσεχοσλοβακικής Κυβερνήσεως επρότεινεν όπως αι επαφαι λάβωσι χώραν εν Πράγα μεταξύ των Αντιπροσώπων των Διεθνών Οργανώσεων Ε.Σ. και του Τσεχοσλοβακικού Ε.Σ. συμφώνως προς την απόφασιν της 27ης Νοεμβρίου 1948. Η πρότασις αύτη εγένετο δεκτή παρά της Επιτροπής. Εν συνεχεία:

Τα Ηνωμένα Έθνη υιοθέτησαν περαιτέρω απόφασιν της 2ας Φεβρουαρίου 1952, ήτις εξετάζουσα μετά προσοχής τας εκθέσεις των Διεθνών Οργανώσεων του Ε.Σ. και της Ε.Ε.Ε.Σ. και του Γενικού Γραμματέως και ιδίως το γεγονός ότι εκτός της Γιουγκοσλαβίας ουδεμία χώρα φιλοξενούσα ελληνοπαίδας είχε λάβει μέχρι τούδε τα αναγκαία μέτρα ίνα καταστή δυνατόν ώστε τα παιδιά να επιστρέψωσιν εις τας εστίας των. Εξέφρασε την ελπίδα ότι θα είναι δυνατόν να γίνη ταχεία πρόοδος με τον επαναπατρισμόν των ελληνοπαίδων εκ Τσεχοσλοβακίας. Βαθέως λυπείται ότι άπαντα τα άλλα κράτη φιλοξενούντα ελληνοπαίδας απειποιήθησαν να έλθωσιν εις διαπραγματεύσεις με την Μόνιμον Επιτροπήν ίνα εκτελέσωσιν τας αποφάσεις της Γενικής Συνελεύσεως επί του ζητήματος τούτου.

Θεωρεί ότι τα τεχνικά και άλλα πεδία επικαλούμενα παρά των χωρών των φιλοξενουσών ελληνοπαίδας, αίτινες απειποιήθησαν να συνεργασθώσιν πλήρως διά την λύσιν του προβλήματος, δεν είναι ανυπέρβλητα ή τοιαύτα ώστε να καταστώσιν λόγος δια περαιτέρω επιβράδυνσιν, ίνα επιτρέψωσιν την επιστροφήν των παιδιών εκείνων των οποίων αι αιτήσεις επαναπατρισμού υπεβλήθησαν και εξηλέγχθησαν παρά των Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού, παροτρύνει άπάσας τας χώρας τας φιλοξενούσας Ελληνοπαίδας να λάβωσιν μέτρα διευκολύνσεως της ταχείας επιστροφής των παιδιών εις τας εστίας των.

Εν τη ιδία αποφάσει η Γενική Συνέλευσις Ο.Η.Ε. εξήτησεν από την Ένωσιν Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών και το Διεθνές Κομιτάτον Ερυθρού Σταυρού να εξακολουθήσωσιν την εργασίαν των δια τον ανθρωπιστικόν τούτον σκοπόν.

Αμέσως μετά την υιοθέτησιν της αποφάσεως ταύτης αι αναγκαίαι διαπραγματεύσεις ήρχισαν όπως δυνηθώσιν οι αντιπρόσωποι του Δ.Ε.Σ. να μεταβώσιν εις Πράγαν και εξετάσωσιν ομού μετά του Τσεχοσλοβακικού Ε.Σ. τα ληπτέα μέτρα δια τον επαναπατρισμόν ελληνοπαίδων εν τη χώρα των οποίων η ταυτότης εξηλέγχθη. Αι διαπραγματεύσεις αύται ελαβον αίσιον πέρας και οι αντιπρόσωποι ανεχώρησαν δια Πράγαν την 7 Απριλίου 1952.

**ΣΤ' ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΣΕΩΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ**

α) Χρονικόν αποφάσεων του Ο.Η.Ε.

27 Νοεμβρίου 1948: Συνεζητήθη και ελήφθη η 1η απόφαση υπό της Γ' Γενικής συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. (Παρίσις) δια της οποίας: α) συνίστατο η επιστροφή των ελληνοπαίδων, β) Εκκαλούντο τα κατακρατούντα αυτούς κράτη όπως συμμορφωθούν προς την απόφασιν ταύτην και γ) Επιφορτίζετο ο Γεν. Γραμματεύς όπως ζητήσει από την Επιτροπήν Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού και την Οργάνωσιν Ερυθρών Σταυρών και Ερυθράς Ημισελήνου, όπως λάβουν τα αναγκαία μέτρα δια την εφαρμογήν της συστάσεως ταύτης.

Νοέμβριος 1949. Συνεζητήθη και ελήφθη 2α απόφασις υπό της Δ' Γενικής Συνελεύσεως Ο.Η.Ε. ήτις: «παρατηρούσα μη επιστροφήν των ελληνοπαίδων» καλεί πάλιν: α) Τον Γενικόν Γραμματέα, όπως δια του ιδίου ως και εις την Γ' Γεν. Συνέλευσιν (1948) υποδειχθέντος τρόπου εξακολουθήση τας ιδίας προσπάθειας δια τον ίδιον σκοπόν. β) Καλεί θερμώς πάντα τα έθνη, μέλη του Ο.Η.Ε. και τα άλλα έθνη τα παρέχοντα άσυλον εις ελληνοπαίδας, όπως διευκολύνουν την ταχείαν επιστροφήν των παιδίων εις τας εστίας των και γ) Καλεί τας Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, όπως αναφέρουν τας προόδους της εκτελέσεως της παρούσης αποφάσεως.

1 Δεκεμβρίου 1950. Η Ε' Γενική Συνέλευσις Ο.Η.Ε. επιλαμβάνεται δια τρίτην φοράν και εκδίδει Γ' απόφασιν, ήτις: «Λαμβάνουσα γνώσιν μετά μεγάλης ανησυχίας των εκθέσεων καθ' ας ουδείς ελληνόπαις είχε επιστρέψει: α) Παρακαλεί τον Γενικ. Γραμματέα του Ο.Η.Ε. και τας Διεθνείς Οργανώσεις των Ερυθρών Σταυρών, να εξακολουθήσουν τας προσπάθειας των, β) Προσκαλεί επιμόνως άπαντα τα κράτη τα οποία δίδουσιν άσυλον εις ελληνοπαίδας, όπως λάβουν πάντα τα μέτρα, δια την ταχείαν επιστροφήν των πλησίον των γονέων των, γ) Συνιστά μόνιμον επιτροπήν ήτις θα ενεργή δια τον ταχύν επαναπατρισμόν των παιδίων, δ) Παρακαλεί τας διεθνείς Οργανώσεις Ερυθρών Σταυρών όπως συνεργασθούν μετά επί της ταύτης και ε) Παρακαλεί τον Γεν. Γραμματέα, όπως παρουσιάζη έκθεσιν προόδου της εφαρμογής της συμβάσεως.

17 Δεκεμβρίου 1952. Η Ζ'. Γενική Συνέλευσις του Ο.Η.Ε. (Νέα Υόρκη). Νέα συζήτησις, νέα, Τετάρτη απόφασις επί του επιμάχου ζητήματος. Ο Ερυθρός Σταυρός είχε καταθέσει την εντολήν δια ενέργειαν όσον αφορά τον επαναπατρισμόν των ελληνοπαίδων, διότι όλαί αι προσπάθειαι και ενέργειαι εις ουδέν ίσχυσαν, η δε Γεν. Συνέλευσις διαπιστώσασα ότι όλα τα διαβήματα και ενέργειαι εις ουδέν ίσχυσαν, εξέδωσεν απόφασιν δια της οποίας εξεφράζετο βαθεία λύπη, διότι εκ των κρατών του παραπετάσματος ουδέν συνεμορφώθη προς τας υποδείξεις (εκτός της Γιουγκοσλαβίας, ήτις ήρχισε παραδίδουσα μικρόν αριθμόν), καταδικάσασα δε την παράλειψιν τούτων, διέλυσε την αυτόνομον επιτροπήν ήτις συνεστήθη να ενεργή δια τον επαναπατρισμόν, αλλά παρεκάλεσε τας οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, παρά τας επί τετραετίαν επί ματαίω αγώνας των, να συνεχίσουν το έργον των.

β) Χρονικόν δράσεως Ανωτάτων Φιλανθρωπικών Σωμάτων

10 - 14 Αυγούστου 1948. Συνήλθεν εις Στοκχόλμην, «Διεθνές Συνέδριον Προστασίας Παιδιών». Τούτο εξέδωσε απόφασιν (14-8-1948) δια της οποίας συνίστατο όπως: 1) Τα Ηνωμένα Έθνη εξεύρουν τρόπον δι' επιστροφήν των ελληνοπαίδων εις τας εστίας των, 2) όπως προσφερθώσιν αι υπηρεσίαι της Διεθνούς Ενώσεως Προστασίας Παίδων (Δ.Ε.Π.Π.) δια περίθαλψιν εις τους παίδας τούτους, 3) όπως ο Οργανισμός Ηνωμ. Εθνών λάβη μέτρα προστασίας των παιδιών όλων των Εθνών, εναντίον παρομοίων ενεργειών.

20 - 30 Αυγούστου 1948, εις Στοκχόλμην, συνέρχεται Διεθνής Διάσκεψις Ερυθρών Σταυρών, (αντιπροσωπεία Ελλάδος εκ του Μ. Πεσμαζόγλου, νομικ. συμβούλου Ε.Ε.Σ. και Κας Λίνας Τσαλδάρη). Εκδίδεται απόφασις (αριθ. 443), η οποία αφού χαρακτηρίζει την ενέργειαν επί του παιδομαζώματος ως γενοκτονίαν, «Εκφράζει ευχήν, όπως οι πέραν των Εθνικών συνόρων απαχθέντες ελληνόπαιδες, επαναπατρισθούν το ταχύτερον».

Διακοινοβουλευτική Διάσκεψις Ρώμης καταδικάζει «ως καταφανή παράβασιν της Διεθνούς ηθικής, την απομάκρυνσιν παιδιών εκ των χωρών των, άνευ συγκαταθέσεως των γονέων ή νομίμων κηδεμόνων των».

24 Νοεμβρίου 1948. Η Ένωσις Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών απέστειλε διάφορα βοηθήματα εις τρόφιμα και ρουχισμόν εις τας κατακρατούσας ελληνόπαιδας χώρας του παραπετάσματος, όπως διανεμηθούν εις αυτά.

31 Δεκεμβρίου 1948. Ο Γεν. Γραμματέυς Ο.Η.Ε. απήλυθε επιστολήν εις Αλβανίαν, Βουλγαρίαν, Γιουγκοσλαβίαν, Τσεχοσλοβακίαν, Ουγγαρίαν, Ρουμανίαν, ζητών στοιχεία παιδιών και την βοήθειαν των Ερυθρών Σταυρών των χωρών τούτων, εις εκτέλεσιν αποφάσεως Γ' Γεν. Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε.

Οι εντολοδόχοι της αποφάσεως του Ο.Η.Ε. Διεθνής Επιτροπή Ερυθρού Σταυρού και Ένωσις Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών, παρακαλούν να έλθουν εις επαφήν με τους Ερυθρούς Σταυρούς των χωρών του Παραπετάσματος, προς συνεργασίαν δι' εφαρμογήν της αποφάσεως του Ο.Η.Ε. Ουδεμία δίδεται απάντησις εκ του παραπετάσματος και ουδεμία κατάστασις παιδιών παραδίδεται.

2 Αυγούστου 1949. Συνήλθον εις Γενεύην οι Πρόεδροι 1) της μονίμου Επιτροπής Διεθνούς Διασκέψεως Francois Poncet, 2) της μονίμου Επιτροπής Σταυρών Paul Rucser και 3) της Ενώσεως Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών, και συνεζήτησαν δια το μέγιστον θέμα το οποίον απησχόλει τας Διεθνείς Οργανώσεις επί του θέματος της επιστροφής των ελληνοπαίδων.

3 Οκτωβρίου 1949. Υποβάλλεται υπό της Επιτροπής Ερυθρών Σταυρών εις τον Γενικόν Γραμματέα του Ο.Η.Ε. εκθεσις επί των ενεργειών.

12 - 14 Οκτωβρίου 1949. Συνήλθεν εις Γενεύην η εκτελεστική Επιτροπή Ενώσεως Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών. Εις ταύτην ο εκπρόσωπος του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού κ. Πεσματζόγλου, υπεστήριξε θερμώς το σοβαρόν τούτο ζήτημα, αντεπετέθη ο Σοβιετ. αντιπρόσωπος, όστις μεταθέσας την συζήτησιν εις άλλο ζήτημα, εζήτησε να ληφθή απόφασις καταδικάζουσα την εν Ελλάδι τρομοκρατίαν! (απερρίφθη αμέσως διότι ήτο υπόθεσις πολιτική). Εψηφίσθη απόφασις (3-10-1949) δια της οποίας εξεφράσθη 1) η λύπη και 2) η εξεύρεσις τρόπου προωθήσεως των ενεργειών, υπεβλήθη δε και Έκθεσις.

20 Δεκεμβρίου 1949. Υποβάλλεται υπό των ανωτέρω νέα - δευτέρα - έκθεσις συμπληρωματική της 3-10-49 προς τον Γενικόν Γραμματέα του Ο.Η.Ε.

Εις εκτέλεσιν της Β' αποφάσεως της Δ' Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. γίνονται ενέργειαι υπό των Ερυθρών Σταυρών των Διεθνών Σωμάτων, όπως πείσουν τους Ερυθρούς Σταυρούς του παραπετάσματος να βοηθήσουν εις την λύσιν του σοβαρού προβλήματος της επιστροφής των ελληνοπαίδων.

20 Δεκεμβρίου 1949. Η Διεθνής Επιτροπή Ερυθρών Σταυρών και η Ένωση Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών, ευρίσκονται προ νέας παρελκύσεως της υποθέσεως, εκ του λόγου ότι οι κατάλογοι οίτινες περιείχον τα ονόματα των παιδιών, των οποίων εξητείτο η επιστροφή υπό των γονέων των, ήσαν γραμμένοι με Λατινικούς χαρακτήρας, οι δε Ερυθροί Σταυροί του παραπετάσματος δια να παρελκύσουν την υπόθεσιν τους επιστρέφουν, ζητούντες να γραφούν με ελληνικούς χαρακτήρας, δια να είναι ευανάγνωστα! Τούτους ανασυντάσσουν οι Διεθνείς Ερυθροί Σταυροί και υποβάλλουν εκ νέου.

Η Τσεχοσλοβακία (Σεπτέμβριος 1949) ειδοποιεί, ότι ανεγνώρισε 138! παιδιά. Αμέσως, αναχωρεί δια Τσεχοσλοβακίαν αντιπρόσωπος του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού ο κ. Do Meyer δια διαπραγμάτευσιν παραδόσεως, έστω 138

παιδιών, (δια τα οποία η Τσεχοσλοβακία πάλιν ηρνήθη, ζητούσα νέα στοιχεία), έτεροι δε αντιπρόσωποι κατέρχονται εις την Ελλάδα, μεταβάντες αυτοπροσώπως εις τας επαρχίας, δια να προσκομίσουν εις την Τσεχοσλοβακίαν στοιχεία δια τον επαναπατρισμόν των 138 παιδιών και αι υπεράνθρωποι αύται προσπάθειαι, ουδέν αποτέλεσμα έφερον.

9-10 Μαρτίου 1950. Αι Διεθνείς Οργανώσεις Ερυθρών Σταυρών καλούν εις ειδικήν σύσκεψιν και τους Ερυθρούς Σταυρούς του παραπετάσματος, προς κοινήν συζήτησιν και απόφασιν, επί του επιμάχου ζητήματος. Δεν επετεύχθη ο σκοπός, διότι άπαντες ηρνήθησαν συμμετοχήν (αι Βουλγαρία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία, ηρνήθησαν. Η Γιουγκοσλαβία κατ' αρχήν εδέχθη, αλλά αμέσως μετενόησεν, αι δε Πολωνία, Ουγγαρία, ούτε καν απήντησαν). Μόνον η Ελληνική αντιπροσωπεία προσήλθεν.

Μετά την ματαίωσιν της ανωτέρω ειδικής συσκέψεως, αι Διεθνείς οργανώσεις αποτείνονται εκ νέου εις το παραπέτασμα, ζητούσαι όπως επί τέλους πληροφορηθούν τας διαθέσεις των, σχετικώς με τον επαναπατρισμόν. Και πάλιν ουδεμία απάντησις εδόθη.

10 - 13 Μαΐου 1950. Συνέρχεται εις Γενεύην η Εκτελεστική Επιτροπή Ενώσεως Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών, εις την οποίαν έγινε διαπίστωσις ότι ουδείς ελληνόπαις απεδόθη καίτοι παρήλθον 2 έτη ενεργειών, αφ' ης ο Ο.Η.Ε. ανέθεσε εις αυτούς το έργον του Επαναπατρισμού. Εκδίδεται απόφασις μακροσκελεστάτη, εις την οποίαν εκτίθενται όλαι αι ενέργειαι εις ας προέβησαν. Εις αυτήν παρευρέθη εκ του παραπετάσματος μόνον αντιπρόσωπος της Γιουγκοσλαβίας η κ. Milosevic, ήτις εδήλωσεν, ότι εις την Γιουγκοσλαβίαν υπάρχουν 9.506 ελληνόπαιδες. Τέλος επεβεβαίωσαν την θέλησιν να εξακολουθήσουν ενεργούντες προς την κατεύθυνσιν του επαναπατρισμού, αλλά εάν δεν αρθούν τα εμπόδια άτινα προβάλλει το παραπέτασμα «ο τελευταίος ούτος δεν θα δυνηθή να εκπλήρωση την αποστολήν του και θα παραιτηθή».

Μάιος 1949. Μετέβη εις Γιουγκοσλαβίαν μικτή επιτροπή της Διεθνούς επιτροπής

Ερυθρού Σταυρού και της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, προς προκαταρκτική μελέτην του προβλήματος του επαναπατρισμού των ελληνοπαίδων. Αι αρμόδιαι όμως Γιουγκοσλαβικαί αρχαί και ο Γιουγκοσλαβικός Ερυθρός Σταυρός, ηρνήθησαν να δώσουν θετικήν συνέχειαν εις την αίτησίν της, ισχυριζόμενοι, ότι είναι εις απ' ευθείας επαφήν μετά του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

18 Σεπτεμβρίου 1950. Αι δύο Διεθνείς Οργανώσεις του Ερυθρού Σταυρού, εις υποβληθείσαν προς τον Γενικόν Γραμματέα του Ο.Η.Ε. έκθεσιν, εκδηλώνουν αδυναμίαν όπως συνεχίσουν τας προσπάθειάς των επί των δύο αποφάσεων του Ο.Η.Ε. (1948 και 1949).

16 - 20 Οκτωβρίου 1950 συνέρχεται εις Μόντε - Κάρλο το Συμβούλιον των Διοικητών της Ενώσεως του Συλλόγου των Ερυθρών Σταυρών, με διάταξιν το θέμα του επαναπατρισμού. Ετέθη πρότασις εις ψηφοφορίαν δια της οποίας διεπιστώθη λύπη δια τον μη επαναπατρισμόν παρά τας καταβληθείσας προσπάθειάς. Παρακαλεί όπως ο Ο.Η.Ε. λάβη εντονώτερα μέτρα, δια να εξευρεθή τρόπος αποδόσεως των ελληνοπαίδων. Οι εκπρόσωποι της Ρωσσίας, Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας, Ρουμανίας, απήντησαν ότι, δεν διεπιστώθη η ταυτότης των ελληνοπαίδων! και ότι οι παίδες ούτοι κρατούνται δια λόγους «φιλανθρωπικούς» και «ανθρωπιστικούς».

1 Δεκεμβρίου 1950. Εις εκτέλεσιν της αποφάσεως της Ε' Γενικής Συνελεύσεως Ο.Η.Ε. και κατόπιν αποφάσεως των Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών, αποστέλλεται εις Γιουγκοσλαβίαν (άνοιξις 1951) αντιπροσωπεία του Σουηδικού Ερυθρού Σταυρού, ήτις εβεβαίωσε την ύπαρξιν 9.000 ελληνοπαίδων. Ο πρόεδρος του Σουηδικού Ερυθρού Σταυρού Sandström μετέβη δις εις Βελιγράδιον, κατήλθε δε και εις Αθήνας προς συνεννόησιν μετά του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

1 -12 Μαΐου 1951 συνέρχεται εις Γενεύην η εκτελεστική επιτροπή του Συλλόγου Ερυθρών Σταυρών (Ελλην αντιπρόσ. ο κ. Μίνδλερ). Εις ταύτην ο Σοβιετικός αντιπρόσωπος Παυλώφ εκδηλώνεται θορυβωδώς εναντίον των εργασιών. Παρακάμπει το ζήτημα του επαναπατρισμού και κατακρίνει τας συνθήκας υπό τας οποίας γίνεται ο επαναπατρισμός εκ Γιουγκοσλαβίας. Δεν αντέχει άλλο ο θερμός συνηγόρος των συμμοριτών και εκσπά τώρα εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, ήτις αποφασίζει τούτο, πιεζομένη από τον προσανατολισμόν της εξωτερικής πολιτικής της προς την δύσιν, να αποδώσῃ εις την Ελλάδα τόνσον αριθμόν, ώστε να δώσῃ την εντύπωσιν ότι συμμορφούται προς τας συστάσεις του Ο.Η.Ε.

25 Νοεμβρίου 1950. Η Γιουγκοσλαβία παραδίδει εις την Ελλάδα 21 παιδιά!

14 Μαρτίου 1951. Η ίδια χώρα παραδίδει έτερα 54. την 21-5-51 έτερα 214, την 28-11-1951 άλλα 96, βραδύτερον την 14-3-52 παραδίδει 84, την 20-10-52 έτερα 79, την 27-4-53 έτερα 40 και την 10-3-54 έτερα 46.

15 Φεβρουαρίου 1951. Αι Διεθνείς οργανώσεις, επειδή ούτε η Τσεχοσλοβακία απέδωσεν τα 138 υποσχεθέντα παιδιά, ούτε άλλη χώρα (πλην της Γιουγκοσλαβίας), απήντησεν νέαν έκκλησιν προς τους Εθνικούς Συλλόγους Ερυθρών Σταυρών εκθέτοντες προσπάθειάς και εκφράζουσαι ελπίδας, περί της εκ μέρους των βοήθειας.

Ο Ερυθρός Σταυρός κατόπιν αρνήσεως των χωρών του παραπετάσματος να

συνεργασθούν, ώστε να αποδοθούν τα παιδιά εις τους γονείς των, ως αι 4 αποφάσεις του Ο.Η.Ε. κατέθεσε την εντολήν, πεισθείς εκ του ότι, όσα διαβήματα και ενέργειαι αν έγιναν εις ουδέν ίσχυσαν και ότι επί ματαίω εργάζεται.

Αι ενέργειαι των Ερυθρών Σταυρών, των ανωτάτων τούτων φιλανθρωπ. σωμάτων υπήρξαν πλήρεις κατανόσεως, και οφείλεται μεγάλη ευγνωμοσύνη εις τας Διεθνείς επιτροπάς, ασχέτως αν δεν επεδείχθη καλή διάθεσις εκ μέρους των κατακρατούντων τους ελληνόπαιδας Χωρών.

γ) Χρονικόν δράσεως Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού

Άμα τη εκδηλώσει του Παιδομαζώματος ο Ε.Ε.Σ. διαμαρτύρεται και καταγγέλλει 1) εις τον Ο.Η.Ε., 2) εις τον Σύλλογον Ερυθρών Σταυρών και 3) εις την Διεθνή Ένωσιν Προστασίας Παίδων, το βάρβαρον μέσον, ζητών επέμβασιν αρμοδίων αρχών.

6 Μαρτίου 1948. Ο Ε.Ε.Σ. διαμαρτύρεται προς τον Σύνδεσμον Ερυθρών Σταυρών Νεότητος (Γενεύην), και καταγγέλλει το τρομερόν έγκλημα, ζητών προστασίαν αθώων παιδιών.

8 Μαρτίου 1948. Τηλεγραφική διαμαρτυρία προς την Εκτελεστικήν Επιτροπήν Ερυθρών Σταυρών, ότι αρπάζονται μαζικώς ελληνόπαιδες, με σκοπόν εξόντωσιν Ελλην. Γένους, ζητών εγγραφήν θέματος εις ημερησίαν διάταξιν Εκτελεστικής Επιτροπής.

11 Μαρτίου 1948. Επιστολή Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού προς τον εν Ελλάδι μόνιμον αντιπρόσωπον του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού Labert, ζητών βοήθειαν δια τον συναγερμόν του πολιτισμένου κόσμου και των αρχών του τόπου του εναντίον του εγκλήματος.

20 - 30 Αυγούστου 1948. Λαμβάνει μέρος αντιπροσωπεία Ελλάδος (εκ του Μιχ. Πεσματζόγλου, νομικού συμβούλου του Ε.Ε.Σ. και της κ. Λίνας Τσαλδάρη) εις την εν Στοκχόλμη συνελθούσαν Διεθνή Διάσκεψιν Ερυθρών Σταυρών, εις την οποίαν εχαρακτήρισθη ως έγκλημα Γενοκτονίας το παιδομάζωμα και εξεφράσθη η ευχή όπως επαναπατρισθούν τα απαχθέντα ελληνόπουλα.

Δεκέμβριος 1948. Εις εκτέλεσιν αποφάσεως (17-4-48) του Ο.Η.Ε. και τη συνεννοήσει με την Διεθνή Επιτροπήν Ερυθρών Σταυρών, ο Ε.Ε.Σ. συγκεντρώνει αιτήσεις γονέων ή συγγενών, δι' ων εξητείτο η επιστροφή των παιδιών. (Έργον επίμοχθον λόγω διασποράς και αγνώστου διαμονής των γονέων, κινδύνου ζωής εκ του πολέμου, τρομοκρατίας και πιέσεων, καθώς και χειμώνος)

Συγχρόνως δεξιούνται εν Ελλάδι ανωτάτους εκπροσώπους των Διεθνών Οργανώσεων Ερυθρών Σταυρών (κ.κ. G. Galub και R. Roih) και επιτυγχάνει πλήρη κατατοπισμόν τούτων επί του όλου ζητήματος. Ούτοι εξήτασαν από Ελληνικής πλευράς το ζήτημα του επαναπατρισμού και διεπίστωσαν οργάνωσιν καταλλήλων εγκαταστάσεων δια τους επαναπατρισθησομένους.

Προσκαλείται δευτέρα αντιπροσωπεία αντιπροσώπων του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, ήτις και φθάνει εις την Ελλάδα (ο Mr. Bodmer, αντιπρόεδρος της Διεθνούς Επιτροπής Ε.Σ. 2) Ο Γενικός Γραμματέύς της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού και 3) ο εν Λωζάνη καθηγητής Mr. Secretan).

Τον Οκτώβριον 1948 καταφθάνουν εις Ελλάδα αρκετοί επίσημοι εκ Καναδά δια ζητήματα περιθάλψεως συμμοριοπλήκτων, οίτινες εκτός άλλων προβλημάτων, κατατοπίζονται υπό του Ε.Ε.Σ. δια το ζήτημα του παιδομαζώματος.

Καταφθάνει ο κόμης Folke Bernadotte, Πρόεδρος του Σουηδικού Ερυθρού Σταυρού και λαμβάνει γνώσιν των ελληνικών ζητημάτων.

Ομοίως ο πρόεδρος του Δανικού Ερυθρού Σταυρού και άλλοι, δια το ίδιον ζήτημα.

Ο Α. Labert, μόνιμος εν Ελλάδι αντιπρόσωπος του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού συνεχώς συνεργάζεται και βοηθεί τον Ελληνικόν Ερυθρόν Σταυρόν, ιδίως εις τας συνεννοήσεις του μετά της εν Γενεύη Διεθνούς Επιτροπής Ερυθρού Σταυρού επί του προβλήματος του επαναπατρισμού των απαχθέντων παιδων.

16 Νοεμβρίου 1949. Ο Ε.Ε.Σ. απευθύνει εγγραφον προς τον Γιουγκοσλαβικόν Ερυθρόν Σταυρόν, δια των οποίων αποδέχεται τας υπ' εκείνου διατυπωθείσας προτάσεις δι' απ' ευθείας μεταξύ αυτών συνεννοήσεις δια το ζήτημα της επιστροφής των ελληνοπαίδων, πλην όμως ουδεμία συνέχεια δίδεται εκ μέρους της Γιουγκοσλαβίας.

12-14 Οκτωβρίου 1949. Ο Ε.Ε. Σταυρός παρίσταται δια του νομικού του συμβούλου κ. Πεσματζόγλου, εις συμβούλιον του Συλλόγου Ερυθρών Σταυρών και διαμαρτύρεται, διότι παρ' ότι η Ελλάς εδέχθη τους υπό του παραπετάσματος προβληθέντας όρους, ουδέν βήμα εσημειώθη εκ των κρατών τούτων, δια προώθησιν του επιμάχου ζητήματος του επαναπατρισμού των ελληνοπαίδων.

9-10 Μαρτίου 1950. Ο Ε.Ε.Σ. παρίσταται εις την εν Γενεύη ειδικήν σύσκεψιν των Ερυθρών Σταυρών (εις την οποίαν καίτοι εκλήθησαν οι Ερυθροί Σταυροί του παραπετάσματος εν τούτοις ουδείς προσήλθεν) δια των αντιπροσώπων κ.κ. Μίνδλερ, Γενικού Γραμματέως Ε.Ε.Σ. και Μ. Πεσματζόγλου. Εκτίθενται αι αντιλήψεις και αι ενέργειαι και αποφασίζεται να συνεχισθούν αι ενέργειαι δια τον επαναπατρισμόν.

Ο Ε.Ε.Σ. μετά την υπό της Τσεχοσλοβακίας ανακοίνωση ότι επετεύχθη η ταυτότης 138 παιδιών εις την χώραν της, αποδέχεται την εις Ελλάδα αποστολήν αντιπροσώπων των δύο Διεθνών Οργανώσεων του Ερυθρού Σταυρού (αφίχθησαν οι κ.κ. Pierre Collombo της Διεθνούς Επιτροπής Ερυθρού Σταυρού και συνταγματάρχης De Meyer, αντιπρόσωπος Ενώσεως Συλλόγων Ερυθρών Σταυρών) τους οποίους εβοήθησεν επί τόπου ίνα εξακριβώση τα στοιχεία των 138 παιδιών. Αι Διεθνείς Οργανώσεις εκφράζουν ευγνωμοσύνην εις τον Ε.Ε.Σ. δια την παρασχεθείσαν βοήθειαν. (την επιστροφήν των 138 παιδιών ανέλαβον οι Ερυθροί Σταυροί Ελβετίας, Αυστραλίας, και Ιταλίας, αλλ' εματαίωσαν πάλιν οι Τσεχοσλοβάκοι).

10-13 Μαΐου 1950. Παρίσταται εις την εν Γενεύη συνελθούσαν εκτελεστικήν επιτροπήν της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού δια του αντιπροσώπου κ. Μίνδλερ, όστις διεμαρτυρήθη διότι καίτοι παρήλθον δύο έτη ενεργειών, ουδείς ελληνόπαις επανεπατρίσθη.

Κατά Ιούνιον - Ιούλιον 1950, μεταβιβάζεται μέσω Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού έγγραφον του Γιουγκοσλαβικού Ερυθρού Σταυρού (ημερ. 13-6-50) δια του οποίου γνωρίζεται ότι διεπιστώθη ταυτότης 63 Ελληνοπαίδων (εκ των 9.506 ως εδηλώθη ότι κατακρατεί) και των οποίων ο επαναπατρισμός δύναται να γίνη πλην όμως υπό όρους και μέσω Διεθνών Οργανώσεων. Ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός, δέχεται και τους όρους τούτους.

Ιανουάριος 1950. Εις την Ειδικήν Διαβαλκανικήν επιτροπήν, ο πρόεδρος Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού κ. Γεωργακόπουλος, εκθέτει τας ενεργείας του Ε.Ε.Σ. σχετικώς με τα ζητήματα του επαναπατρισμού των ελληνοπαίδων.

12 Ιουνίου 1950. Εις την εν Θεσσαλονίκη νέαν συνεδρίασιν της ολομελείας της ίδιας επιτροπής, ο πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γεωργακόπουλος, εξέθεσε πάλιν τας

διεθνείς ενεργείας του Ε.Ε.Σ. και τας εκ μέρους της Γιουγκοσλαβίας και Τσεχοσλοβακίας εκδηλώσεις.

16 - 20 Οκτωβρίου 1950 λαμβάνει μέρος εις το Μόντε - Κάρλο Συμβούλιον των Διοικητών της Ενώσεως των Συλλόγων του Ερυθρού Σταυρού, δια του αντιπροσώπου του κ. Μιχ. Πεσματζόγλου. Διαμαρτύρεται δια την μη απόδοσιν των παιδιών, παρ' ότι η Ελλάς εδέχθη όλας τους προβληθέντας όρους.

25 Οκτωβρίου 1950. Αι διεθνείς οργανώσεις αναγγέλλουν εις τον Ε.Ε.Σ. ότι η Γιουγκοσλαβία θα επαναπατρίση 63 ελληνόπαιδας, ων τας ταυτότητας εξηκρίβωσε. Συγχρόνως καταφθάνει εις Ελλάδα αντιπρόσωπός των, ο κ. De Meyer.

25 Νοεμβρίου 1950. Ο Ε.Ε.Σ. δια του αντιπροσώπου του Γ. Μίνδλερ και μετά των αντιπροσώπων του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού De Meyer και Labert, παραλαμβάνουν εις τους Ευζώνους, 21 ελληνόπαιδας, ους επαναπατρίζει η Γιουγκοσλαβία.

Εις Ελλάδα - Την άνοιξιν του 1951, φθάνουν ο αντιπρόσωπος του Ερυθρού Σταυρού Σουηδίας και ο αντιπρόεδρος Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού Colombo, προς μελέτην με τον Ε.Ε.Σ. των τεχνικών διατυπώσεων, διά τον εκ Γιουγκοσλαβίας επαναπατρισμόν των ελληνοπαίδων.

14 Μαρτίου 1951. Ο Ε.Ε.Σ. μετά του εις Ελλάδα αντιπροσώπου του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού κ. De Meyer και του κ. A. Labert, παραλαμβάνουν εις τους Ευζώνους έτερα 54 παιδιά.

21 Μαΐου 1951. Οι ίδιοι παραλαμβάνουν εις Αραντζόλοβακ Γιουγκοσλαβίας και επαναπατρίζουν έτερα 214 παιδιά, μέσω Ειδομένης.

16 Μαρτίου 1951. Εις νέαν σύνοδον Ειδικής Διαβαλκανικής Επιτροπής, ο πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γεωργακόπουλος, θέτει πάλιν το ζήτημα των ελληνοπαίδων.

14 Απριλίου 1951. Επί τη διελεύσει του Γενικού Γραμματέως του Ο.Η.Ε. κ. Τρήκβε - Λη εξ Αθηνών, εξετέθησαν εις αυτόν υπό του προέδρου του Ε.Ε.Σ. κ. Γεωργακοπούλου, αι ενέργειαι του Ε.Ε.Σ. προς επίτευξιν του επαναπατρισμού εις τας εστίας των, των απαχθέντων ελληνοπαίδων.

27-29 Μαρτίου 1951 συνήλθεν εις Αθήνας το Διεθνές Συμβούλιον Γυναικών εις το οποίον αντιπρόσωπος του Ε.Ε.Σ. εξέθεσεν όλας τας ενεργείας του Ε.Ε.Σ. επί του επιμάχου ζητήματος των παιδιών.

9-12 Μαΐου 1951. Ο Ε.Ε.Σ. λαμβάνει μέρος διά του Γενικού Γραμματέως της κ. Μίνδλερ, εις την εν Γενεύη συνελθούσαν Εκτελεστικήν Επιτροπήν του Συλλόγου Ερυθρών Σταυρών, εις την οποίαν εξεδηλώθη το μίσος του ερυθρού αντιπροσώπου Παυλώφ, εναντίον του επαναπατρισμού γενικώς των ελληνοπαίδων.

28 Νοεμβρίου 1951. Ο Ε.Ε.Σ. μετά των αντιπροσώπων του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού παραλαμβάνει την 4ην ομάδα επαναπατριζόμενων εκ Γιουγκοσλαβίας εξ 96 ελληνοπαίδων.:

14 Μαρτίου 1952. Ο ίδιος μετά των ιδίων αντιπροσώπων παραλαμβάνει την 5ην ομάδα επαναπατριζομένων εκ Γιουγκοσλαβίας εξ 84 παιδιών, την 2-10-1952 την 6ην ομάδα εξ 79 παιδιών.

Τον Μάρτιον του 1953 μεταβαίνουν εις Γιουγκοσλαβίαν ως αντιπρόσωποι του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού οι κ.κ. Γεωργακόπουλος πρόεδρος αυτού και Μίνδλερ Γενικός Γραμματεύς, ίνα διαπραγματευθούν το θέμα του επαναπατρισμού των υπολοίπων παιδιών.

27 Απριλίου 1953. Παραλαμβάνει εκ Γιουγκοσλαβίας 7ην ομάδα επαναπατριζομένων παιδιών εκ 40.

10 Μαρτίου 1954 δε ετέραν ομάδα εκ της ιδίας χώρας εκ 46 παιδιών.

δ) «Τα σκυλιά ας γαυγίζουν... Το καραβάνι προχωρεί»

Έναντι της πρωτοφανούς ταύτης κινητοποιήσεως της παγκοσμίου κοινής γνώμης, και των δραστηρίων ενεργειών των ανωτάτων πολιτικών σωμάτων και φιλανθρωπικών οργανώσεων του κόσμου —Ο.Η.Ε. και Ερυθρών Σταυρών— όπως καμφθή η αντίστασις του κομμουνιστικού μετώπου και επαναπατρισθώσιν τα απαχθέντα παιδιά, οι ερυθροί δορυφόροι, εξεδήλουν τας εξής αντενεργείας και επιθέσεις εναντίον των παιδιών, των γονέων των, της Ελλάδος και των ανωτέρω σωμάτων και οργανώσεων:

1) Δια να καλύψουν τα μοχθηρά αισθήματα και τους σκοτεινούς σκοπούς των εναντίον της ελληνικής φυλής τα οποία σαφώς υπεκρύπτοντο εις τας προ(θέ/τά)σεις των, την απαγωγήν και κατακράτησιν των ελληνοπαίδων την οποίαν άλλως τε από συμφώνου το κομμουνιστικό στρατόπεδον ενήργησε, δικαιολογούν ως «φιλοξενίαν» υπαγορευομένην δήθεν από «ανθρωπιστικά αισθήματα προς απορφανισθέντα παιδιά συνεπεία των επιχειρήσεων, δι' ον λόγον και αδυνατούν να τα επιστρέψουν εις την Ελλάδα (απάντησις Ουγγαρίας), ή απεριφράστως ομολόγουν, ότι «Δεν μπορούν να επιστρέψουν τα παιδιά εις την Ελλάδα εφ' όσον δεν μεταβληθούν αι συνθήκαι» (απάντησις Γιουγκοσλαβίας), ή «Δεν πρόκειται να πάρουν πίσω παιδιά» (δήλωσις του αποθανόντος καθηγητού Κόκαλη) ή η πλέον ειλικρινής δήλωσις, ότι «θα τα στείλουν με τη νίκη» (δήλωσις της Ρουμανικής κομμουν. αντιπροσωπείας εις την εν Πρέσπα διοργανωθείσαν κομμουνιστικήν συνδιάσκεψιν γυναικών 29-2-1949).

2) Αν και υπήρχον μητρώα ακριβή εις εκάστην χώραν δια τα εν αύτη διαμένοντα παιδιά — εκτός 40 βρεφών εις την Τσεχοσλοβακίαν — εν τούτοις προσεποιούντο ότι ηγνούν τας ταυτότητας αυτών.

3) Επέστρεφον πάλιν τας υποβληθείσας αιτήσεις επαναπατρισμού, με το πρόσχημα ότι τα ονόματα αυτών ήσαν δυσανάγνωστα, απλώς και μόνον δια να κερδίζουν χρόνον διότι απητείτο χρόνος πολλών μηνών, μέχρις ότου επιστραφούν και συνταχθούν νέαι καταστάσεις.

4) Ηρνούντο συμμετοχήν εις τας διεθνείς συνεδριάσεις επί του ζητήματος της επιστροφής των ελληνοπαίδων, δια να αποφεύγουν τας οδυνηράς δι' αυτούς απαιτήσεις των διεθνών φιλανθρ. οργανώσεων.

5) Ηρνούντο να επιτρέψουν εις αμερόληπτους ουδετέρων χωρών δημοσιογράφους ή αντιπροσώπους διεθνών οργανώσεων να επισκεφθούν ανέτως και να κάμουν παρατηρήσεις ή έρευναν μεταξύ των απαχθέντων παιδιών, διότι δεν ήθελον να αποκαλυφθή το δράμα τούτων.

Αντιθέτως:

1) Τα Ρωσικά αεροπλάνα βοηθούν απροκαλύπτως εις την μεταφοράν ελληνοπαίδων από Αλβανίαν εις Ουγγαρίαν, δια να εκκενωθούν τα κέντρα υποδοχής ελληνοπαίδων εν Αλβανία ώστε να είναι έτοιμα δια να δεχθούν άλλα «προσ φυγόπουλα».

2) Η Πολωνία θεωρεί ως συκοφαντίαν και δυσφήμησιν αυτής το αίτημα των Ανωτάτων Πολιτικών Σωμάτων του Κόσμου, να δώση στοιχεία ελληνοπαίδων, ισχυριζομένη ότι αγνοεί τοιούτον θέμα ενώ εις το Λόντεκ - Ζδρούι, πολίχνην παρά τα Πολωνό - Τσεχοσλοβακικά σύνορα, έκρυπτεν εις τα δάση 1003

ελληνόπουλα!

3) Εκ της Βουλγαρίας προωθούνται εκατοντάδες ελληνοπαίδων προς την Ανατολικήν Γερμανίαν, δια να ελαφρύνωνται τα εν αυτή κέντρα υποδοχής, και να καθίστανται ικανά να δέχωνται άλλα θύματα εξ Ελλάδος.

4) Εις την εν Πρέσπα διοργανωθείσαν συνδιάσκεψιν κομμουν. γυναικών (29-2-1949) υπό της ηγεσίας συμμοριτών, εις την οποίαν συμμετέσχον αντιπρόσωποι εκ των περισσοτέρων κομμουνιστικών χωρών, τα κομμουνιστικά κόμματα από αλληλεγγύην και πραγματικόν συμφέρον του κομμουνισμού, λαμβάνουν ανοικτήν θέσιν υπέρ του παιδομαζώματος, και του σκοπού τούτου. Ούτω: Η Ουγγαρία δια της αντιπροσώπου της Λίλης Ολτ δηλοί ότι, «Τα ελληνόπουλα που φιλοξενούμε, αποτελεί δείγμα εκτιμήσεως προς τον αγώνα σας». Η Τσεχοσλοβακία με το στόμα της «συντρόφισσας» Ζήνοβα δηλοί: «Φιλοξενούμε τα Ελληνόπουλα στη χώρα μας αντί των γονέων των που πολεμούν· θα τα επιστρέψουμε μεγάλα και μορφωμένα». Η Πολωνία δια της αντιπροσώπου της Στανισλάβα δηλοί: «Τα παιδιά σας μαζί με τα δικά μας, είναι τα παιδιά της μεγάλης οικογένειας των λαών! θα σας τα επιστρέψουμε με τη Λαϊκή Δημοκρατία», και η Ρουμανία δια της «συντρόφισσας» Ρούμπου: «Θα σας τα στείλουμε με τη νίκη».

5) Συνεπεία του «κεντρικού καθήκοντος» το οποίον θέτει η ηγεσία του ΚΚΕ και το ΝΟΦ εις την ανωτέρω συνδιάσκεψιν κομμουν. γυναικών, να αποσπασθούν νέα παιδιά εκ της «μοναρχοφασιστικής» Ελλάδος, νέον κύμα, νέα έφοδος με περισσοτέραν ορμήν εκσπά κατά ανυπερασπίστων και ανυπόπτων ελληνοπαίδων κατά βάθος της Ελλάδος και θεωρείται επιτυχία, έστω και αν μία «κεφαλή» — εν άτομον — σταλή εις τα «κέντρα υποδοχής» των ομόρων κρατών.

6) Οι εν Ελλάδι γονείς των παιδιών ευρισκόμενοι εις αδυναμίαν να εκφρασθούν ελευθέρως, πιέζονται υπό των συμμοριτών να υποβάλουν οψίμους δηλώσεις, περί οικειοθελούς — προ ένας ή δύο ετών — παραδόσεως των τέκνων των, αλλά και αυτοί οι εν τω παραπετάσματι ελληνοπαιδες, πιέζονται απανθρώπως, πώς να απαντούν εις τυχόν ερωτήσεις δημοσιογράφων, πώς να γράφουν εις την Ελλάδα, πώς να εκδηλώνωνται δια των ραδιοφώνων («τάχουμε όλα» έλεγον) και πώς οχλοκρατικώς να εκδηλώνωνται εις ξένους, εν δεδομένη στιγμή, ως έπραξεν εις Κωνσταντζαν της Ρουμανίας, ομάς νεογενιτισάρων, προς τούτο συγκροτηθείσα, δια να προβή εις αποδοκιμασίας της ελληνικής αντιπροσωπείας του Ε.Ε.Σ. ήτις μετέβη εκεί, δια να παραλάβη ομάδα επαναπατριζομένων.

7) Αφέτερου σύσσωμος η εις το Παραπέτασμα «παροικία ελληνοπουλων» εκδηλώνει πένθος, ακούονται και θρήνοι από τα «αετόπουλα», διότι η Γιουγκοσλαβία παραδίδει μιαν μικράν ομάδα ελληνοπαίδων, «εις τα νύχια των μοναρχοφασιστων»!

Και, όπως ετονίζετο εις εν Βιβλίον εκδοθέν υπό της κομμουνιστικής ηγεσίας, δια να διαφημίση την ζωήν των μικρών αιχμαλώτων, «Τα σκυλιά ας γαυγίζουν... Το καραβάνι προχωρεί»! αι φωναί δηλαδή του κόσμου δια των ανωτάτων πολιτικών σωμάτων και φιλανθρωπικών οργανώσεων τούτου — Ο.Η.Ε.και Ερυθροί Σταυροί — περί της επιστροφής των ατυχών υπάρξεων εις τας εστίας των παρομοιάζονται ή αποκαλούνται «υλακαί κυνών» αι οποίαι ακούονται χωρίς κανένα να προκαλούς φόβον· και όμως ο κόσμος περίμενε να ίδη η Ελλάς παιδιά! Οι Κομμουνισταί αν είχαν σκοπόν να τα δώσουν πάλιν, δεν θα τα έπαιρναν!

ε) Η Ευθύνη των Ηνωμένων Εθνών.

Αι κατακρατούσαι τους ελληνόπαιδας χώραι με διάφορα προσχήματα δεν συνεμορφούντο προς τας αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών και δεν υπήκουον εις τας ανθρωπίνας συστάσεις των ανωτάτων φιλανθρωπικών οργανισμών, να παραδώσουν εις τους γονείς των τούτους.

Ευθύς ως προεβάλετο τοιούτον ζήτημα, εξεμαίευν διάφορα προσχήματα δια να προβάλουν αρνήσεις ή να παρελκύσουν την παράδοσιν. Ἔθετον ὅρους εις τρόπον ὥστε να μη πραγματοποιηθῇ ἡ απόδοσις. Ουδεμίαν ευκολίαν παρέσχον προς διευκόλυνσιν θετικής εργασίας. Επεδείκνυν κακοπιστίαν, αχαρακτήριστον κυνισμόν, αντέτασσον κατηγορηματικάς αρνήσεις, παρενέβαλον δυσχερείας, προέβαινον εις ενεργείας και πράξεις, αποκλειούσας κάθε ελπίδα αποδόσεως. Μόλις επληροφορήθησαν την απόφασιν του Ο.Η.Ε. του Νοεμβρίου του 1948, ἔσπευσαν να αποσπάσουν οψίμους δηλώσεις εκ των γονέων των παιδιών, ὅτι οὔτοι «οικειοθελῶς» παρέδωσαν ταῦτα και ουχί κατόπιν βίας και παντοειδῶν πιέσεων. Προς τούτο: πρῶτον ἔσπευσαν να προετοιμάσουν αὐτά ταῦτα τα παιδιά, να αρνηθούν τον επαναπατρισμόν, εις περίπτωσιν καθ' ἣν θα ἐκαλούντο να δηλώσουν τοιούτον πράγμα, να τὰ κάμουν δηλαδή πονηρά, ὥστε ὅχι μόνον να αρνηθούν, ἀλλὰ να κάμουν και ἐπίθεσιν. Δεύτερον, ἔσπευσαν να ενσπεύρουν εις την Ελλάδα τρομοκρατικάς διαδόσεις, δια να αποτρέψουν αιτήσεις επαναπατρισμοῦ· κατάστασις ἡ ὁποία ἔφερε εις δεινὴν θέσιν τους δυστυχεῖς γονεῖς, εκ τῆς επιδράσεως τῆς Πέμπτης φάλαγγος, απειλούσης εξαφάνισιν των παιδιών, εἰάν υπέβαλον οὔτοι τοιαύτας δηλώσεις. Ο Ο.Η.Ε. οἱ Ερυθροὶ Σταυροὶ και τὰ διάφορα παγκόσμια φιλανθρωπικά σώματα, προέβησαν εις ἀγῶνα ἀπέλπιν. Πολλοὶ ἀφελεῖς ωμίλουν περὶ καταπατήσεως ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἐνόμιζον ὅτι ὑπάρχει ἀνθρωπίνη συνείδησις δια να συγκινηθούν οἱ κομμουνισταὶ και ἠγωνίζοντο να σώσουν ὑπάρξεις. Προέβαινον εις ἐκκλήσεις, ωμίλουν περὶ ἀνθρωπινῆς τιμῆς και δικαιοσύνης και δεν ἐγνώριζον, ὅτι τοιαῦτα πράγματα εις τους κομμουνιστάς ἦσαν ἀγνώστα. Δεν ἐγνώριζον, ὅτι με τας εὐχάς και τας συστάσεις δεν τὰ ἀπέδιδον. Διότι ἦσαν ἀδυσώπητοι. Και εις τας ἐκκλήσεις ἀπῆντων με ὕβρεις ἐναντίον των στοιχειοδεστέρων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ὅσον διεμαρτύροντο, τόσον ο κλοιὸς περιεσφίγγετο περὶ τῆς υποθέσεως των δυστυχῶν ὑπάρξεων. Ελάχιστοι ἦσαν οἱ σοφοὶ οἵτινες διέγραφον ὡς σκοτεινὴν την προοπτικὴν του μέλλοντος των μικρῶν αἰχμαλώτων!

Κατὰ κόρον επανελήφθησαν αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, δια την ἀπόδοσιν ἀλλὰ δεν ἐπραγματοποιήθησαν. Οἱ σύμμαχοι κατανοῶντες τον ἀγῶνα τῆς Ελλάδος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, την ἐβοήθησαν και ἐνίκησεν, ἀλλὰ δεν συνεκίνησαν τόσον τους λαοὺς και δεν ἔδειξαν την ἀντίδρασιν την ὁποίαν ἔπρεπε. Ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης ἔπρεπε να ἐκδηλώσῃ περισσότερον ἔντονον την δύναμιν τῆς ἀγανακτήσεως. Δεν ἐπίεσαν τους ἐνόχους ὅσον ἔπρεπε, ἀν ὅχι να τὰ ἐπιστρέψουν, τουλάχιστον να τὰ παραδώσουν μέχρι λήξεως του πολέμου, εις ουδετέρας χώρας. Δεν ἐξεδηλώθη ἡ δύναμις τῆς ἀγανακτήσεως τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος και δεν ἀντέδρασαν ὡς ὠφείλουν. Ἐπρεπε προτοῦ δώσουν οἱ Ἀμερικανοὶ εις την Γιουγκοσλαβίαν τὰ αἰτηθέντα δολλάρια, να ἀποδώσουν πρῶτα τὰ 10.000 παιδιά. Δεν ἐπετρέπετο λοιπὸν εις τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη να ἀνεχθούν πρωτοφανή βαρβαρότητα ἐναντίον των δικαιωμάτων του ἀνθρώπου. Εἰάν ὑπῆρχε κίνδυνος, ὡς ἴσως ἐφαντάζοντο, οὗτος θα ἦτο κοινὸς δι' ὅσους εἶναι φορεῖς του πνεύματος των ἐλευθέρων ἰδεῶν και του ευρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ζ' ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑΤΟΣ

α) Ποίος συνέλαβε την ιδέαν του παιδομαζώματος;

Δεν απαιτείται ουδεμία μαντική ικανότης να εννοήση τις ούτε δυσκολία να απαντήσει εις την ερώτησιν, ποίος συνέλαβε την απόφασιν του παιδομαζώματος: Τούτο αποτελεί απόφασιν λαών, οι οποίοι ανέκαθεν εμπορούνται από πνεύμα μισελληνικόν, και επιζητούντων να καταστρέψουν την ελληνικήν φυλήν· λαών οι οποίοι ζηλεύουν την δόξαν μας και επιζητούν να καθυποτάξουν τον τόπον μας.

Το παιδομάζωμα αποτελεί μίαν μορφήν προσπαθείας εξαφανίσεως του έθνους μας. Μίαν εκ πολλών εκδηλώσεων της σλαβικής προσπαθείας να καταστρέψουν την ελληνικήν φυλήν, ήτις πλέον των 1000 ετών υφίσταται συνεχείς επιθέσεις και τας εκ των επιδιώξεων ταύτης προερχομένης σκληράς συνεπείας.

Η ιδέα του παιδομαζώματος δεν αποτελεί ανεξάρτητον απόφασιν και ούτε είναι ευθύνη ενός μόνον κόμματος. Ούτε το σχέδιον συνελήφθη εντός των ορίων της Ελλάδος. Ούτε έχει άλλως τε σημασίαν ο τόπος εις ον συνεδρίασεν η κομινφόρμ, είτε Μόσχα θα ελέγετο ούτος είτε Βελιγράδιον, όπου κατά σύμπτωσιν συνεδρίασεν αύτη και έλαβε την απόφασιν της απαγωγής χιλιάδων ελληνοπαίδων. Ούτε ενδιαφέρει την Ελλάδα να μάθη ποίος πρώτος ενεπνεύσθη το τρομερόν σχέδιον και υπεχρεώθησαν να εκτελέσουν οι λοιποί δορυφόροι.

Δια το ελληνικόν έθνος τούτο αποτελεί ομαδικήν ευθύνην της κομμουνιστικής ηγεσίας των χωρών του παραπετάσματος, των σλάβων, άνευ της συμπράξεως των οποίων εν ουδεμία περιπτώσει ήτο δυνατόν να προβή μία μόνον χώρα, εν μόνον κόμμα, εις τοιαύτης εκτάσεως επιχείρησιν. Τους σλαύους και τους δορυφόρους των βαρύνει όχι μόνον η έμπνευσις του σχεδίου αλλά και η απαγωγή και η κατακράτησις και ολόκληρος η πνευματική και ηθική βλάβη την οποίαν επέφεραν ούτοι εις τα δυστυχή ελληνόπουλα και το πλήγμα, το οποίον επήνεγκον κατά του ελληνικού έθνους.

Εις το ΚΚΕ ανήκει η ευθύνη, το αιώνιον στίγμα, η βαρυτέρα προδοσία, το ιδιαίτερον βάρος της ευθύνης του εγκλήματος, διότι εξετέλεσε με πρωτοφανή ευσυνειδησίαν δούλου την απόφασιν ταύτην των σλαύων. Διότι εάν ήθελεν, όταν λ.χ. άλλοι του προέτεινον να εκτελέση το σχέδιον, ηδύνατο εάν υπήρχε κόκκος φιλελληνισμού και πατριωτισμού, —εκείνοι ισχυρίζονται ότι πάντα είναι «πατριώται»—! να προβάλη το ανέφικτον μιας τοιαύτης αποφάσεως! Ενώ αντιθέτως υπερηκόντισαν εις δουλικότητα και επλειοδότησαν εις προδοσίαν, παραδώσαντες 28.000 μικρούς αιχμαλώτους, ασχέτως εάν δεν ηδυνήθησαν να παραδώσωσι 50.000 και άνω, ως προέβλεπεν η μαύρη επιχείρησις.

β) Ένοχοι Γενοκτονίας.

Αι ένοχοι χώραι αρνούνται, ως είναι φυσικόν, ότι διέπραξαν έγκλημα. Αντιθέτως, επανειλημμένως έσπευσαν να χαρακτηρίσουν το έργον των τούτο, ως έργον φιλανθρωπίας. Ότι λόγοι «φιλανθρωπικοί» και μόνον, ότι λόγοι «ανθρωπιστικοί» και μόνον, υπαγόρευσαν εις αυτούς, να «προστατεύσουν» τα παιδιά.

Αλλά θα ηθέλαμεν να μας απαντήσουν εις μερικά απλά ερωτήματα: Ποίον έργον φιλανθρωπίας, εξετέλουν ούτοι, ποίον αίσθημα ανθρωπισμού κατέλαβεν τούτους, ποίοι λόγοι οίκτου υπαγόρευσαν εις τούτους:

1. Να εκγυμνάσουν εις τας χώρας των παιδιά, εκ των απαχθέντων, εξ εκείνων δηλαδή τα οποία επροστάτευον να αποφύγουν τας δολοφονικάς επιθέσεις της «μοναρχοφασιστικής» αεροπορίας με «βόμβας του Τρούμαν», ή τα δεινά του πολέμου ως ισχυρίζοντο, ποίοι λοιπόν λόγοι τους ώθησαν να εκγυμνάσουν παιδιά 15 ετών, να καταρτίσουν με αυτά τάγματα, μεθ' ο να τα οδηγήσουν εις το πεδίον της μάχης εις το Βίτσι - Γράμμον, να πολεμήσουν κατά της πατρίδος και ασφαλώς κατά των γονέων των, και, ανώριμα καθώς ήσαν λόγω της ηλικίας, εις τας πρώτος ριπάς των πολυβόλων του εθνικού στρατού, άλλα να φονευθούν, άλλα να συλληφθούν και όσα εσώθησαν να αποσταλούν πάλιν εις τα σχολεία των και τα στρατόπεδα εκγυμνάσεως, δια να επαναλάβουν αργότερον την ιδίαν ιστορίαν!

2. Να εκγυμνάσουν παιδιά εις στρατιωτικάς σχολάς του παραπετάσματος, να ενταχθούν εις τα σώματα ασφαλείας τούτων, να εξασκηθούν εις κομμουνιστικάς μαχητικάς ομάδας και εις διάφορα ένοπλα σώματα, είτε ως αξιωματικοί είτε ως στρατιώται: περί τούτων ιδιαιτέρως, θα ηθέλαμεν να μας απαντήσουν, ποίων συνόρων πρόκειται να αναλάβουν την φρούρησιν, ποίας πατρίδος την τιμήν θα υπερασπισθούν, δια τα ιδανικά ποίας φυλής πρόκειται να θυσιασθούν, την ακεραιότητα και το έδαφος ποίας χώρας πρόκειται να διαφυλάξουν και να υπερασπισθούν, την σημαίαν και τα φρούρια ποίας πατρίδος θα προστατεύσουν και τον όρκον ποίας πατρίδος θα τηρήσουν;

3. Τι τους πιέζει να εισάγουν, να εκπαιδεύουν και να προετοιμάζουν εις τας σχολάς των κομματικά στελέχη και επιτελείς δια πλαισίωσιν της κομματικής, διοικητικής και κοινωνικής μηχανής «κάποιας» χώρας, άμα τη καταλήψει της;

4. Πού θα διατεθούν αι χιλιάδες «διαφωτισταί» και εις ποίον λαόν ετοιμάζονται να μεταφέρουν τα «φώτα», άτινα απέκτησαν, βασανιζόμενα επί ολόκληρα έτη εις διάφορους σχολάς; Και, ποίοι ανθρωπιστικοί ή «πατριωτικοί» λόγοι τους ηνάγκασαν, τους ώθησαν, να δώσουν τα μέσα ιδρύσεως, συντηρήσεως, λειτουργίας κατασκοπευτικών σχολών, εις τας οποίας εβοήθησαν και δια καθηγητών τους τροφίμους, να καταρτισθούν «πατριώται» μεθ' ο να εισβάλουν εις το ελληνικόν έδαφος να επιφέρουν αναστατώσεις;

Δεν περιμένομεν φυσικά να μας δώσουν εις αυτά και εις πλήθος άλλων ερωτημάτων, ουδεμίαν απάντησιν. Διότι είναι αριστοτέχναι. Τα παρακάμπτουν επιμελώς, προσποιούμενοι άγνοιαν ή «λουφάζουν» ή «κουλουριάζονται» ως έχιδναι, ετοιμαζόμενοι να μας πλήξουν εις άλλα σημεία.

γ) Θα ελέγαμεν και ευχαριστώ...

Εάν ημπορούντο και διεκτείνοντο πραγματικώς από φιλανθρωπικά αισθήματα, τα οποία ως ισχυρίζονται τους ωδήγησαν να περιθάλψουν τους ελληνόπαιδας, τότε έστω και αργά θα έπρεπε:

1ον. Εν πρώτοις να μη δεχθούν εις τας χώρας των παιδιά άνευ εξουσιοδοτήσεως των γονέων των. Διότι το ΚΚΕ μετά του οποίου εγένετο η συναλλαγή, απέσπασε παιδιά των οποίων οι γονείς ευρίσκοντο εις το εθνικόν στρατόπεδον, πολλοί των οποίων εις τον εθνικόν στρατόν.

2ον. Να μη δεχθώσι τα παιδιά εις τα σχολεία των, παρά να αφίσουν τα «ελληνικά» σχολεία τα οποία κατ' αρχήν ιδρύθησαν να λειτουργούν ως σχολεία κάποιας μειονότητος. Και εις εκείνα να δώσουν όσσην βοήθειαν ήθελον, μέχρις ότου λήξει ο πόλεμος.

3ον. Όταν εξηγέρθη η παγκόσμιος κοινή γνώμη και ηγέρθησαν ζητήματα αποδόσεως των ελληνοπαίδων εις την πατρίδα των, έπρεπε να συμμορφωθούν αποδίδοντες ταύτα ή τουλάχιστον να τα δώσουν εις ουδετέρας χώρας — διότι υπεδείχθη και τούτο εις αυτάς — μέχρι της λήξεως του πολέμου. Αντιθέτως εις ουδέν συνεφώνουν, δια τον απλούστατον λόγον, ότι ήθελαν να τα κατακρατήσουν. Άλλωστε διατί τα ήρπασαν;

4ον. Όταν τέλος ετελείωσεν ο πόλεμος και εξέλιπον όλοι οι κίνδυνοι εκ των «βομβών του Τρούμαν», όπως διετείνοντο ότι διέτρεχον και έσπευσαν να «σώσουν τα κακόμοιρα ελληνόπουλα»! και δεν εδικαιολογείτο πλέον πάσα περαιτέρω κατακράτησις, έπρεπε να τα επιστρέψουν. Και θα απετέλει τούτο, έστω και τότε κάποιαν αληθοφανή απόδειξιν φιλανθρωπίας. Ας ελεγον σωτηρίας! θα απετέλει την καλύτεραν απάντησιν εις τας αφ' όλων των σημείων της γης εγερθείσας υπονοίας περί των προθέσεων τούτων, θα εδικαιούντο ευμενούς μεταχειρίσεως, θα τους ελέγαμεν ευχαριστώ! Αλλά εάν τα απέδιδον, έστω όταν ετελείωσεν ο πόλεμος. Αντιθέτως, υποκριτικώς, κακοβούλως, εσκεμμένως και απεριφράστως, ωμώς και σκαιώς:

1) Από συμφώνου προεξώφησαν και προκαθώρισαν δι' εαυτούς και το παγκόσμιον κομμουνιστικόν κίνημα, την χρησιμότητα του ανθρωπίνου τούτου κεφαλαίου.

2) Από συμφώνου ανέλαβον τα βάρη συντηρήσεως και μορφώσεως καθ' ον τρόπον τους συνέφερε.

3) Από συμφώνου αντιμετώπισαν τον εγερθέντα «θόρυβον» ως τον αποκαλούσαν εκ μέρους της διεθνούς κοινής γνώμης.

4) Από συμφώνου αντιμετώπισαν μάλιστα δια του σοβ. Αντιπροσώπου εις τον ΟΗΕ Βισίνσκι, τας επιθέσεις των ελευθέρων κρατών και την απόκρουσιν των απαιτήσεων του ΟΗΕ περί αποδόσεως των ελληνοπαίδων επί 5 συνεχή έτη δια ισαρρίθμων αποφάσεων, αντιτάσσοντες επίμονον άρνησιν, απαραδέκτους αξιώσεις, διέφευγον τας πιέσεις με διάφορα προσχήματα, απλούστατα, διότι δεν εσκεφθήσαν ποτέ να αποδώσουν τα παιδιά εις την Ελλάδα, ειμή μόνον όταν θα συνετελείτο ο «μαρξιστικός βομβαρδισμός» τούτων και θα ήσαν απολύτως χρήσιμα δια τον σλαυισμόν, μέχρις ότου γίνουν Γενί-τσερί μέχρις ότου εφοδιασθούν με τρομερά πνευματικά και ηθικά όπλα, τα οποία θα ήσαν

«χρήσιμα», εις πρώτην γραμμήν δια την πατρίδα η οποία τα εξέθρεψε και τους γονείς οι οποίοι τα εγέννησαν!

Η Γενοκτονία είναι όρος ο οποίος υιοθετήθη υπό του ΟΗΕ την 9-12-48. Τον όρον τούτον (genocid) υπέγραψαν και τα δορυφόρα κράτη της Σοβιετικής Ενώσεως και υπέσχοντο να σεβασθούν.

Η Γενοκτονία κατεδικάσθη ως ανήθικος πράξις και έγκλημα αντίθετον προς το πνεύμα των εθνών, τα οποία υιοθέτησαν τον όρον τούτον. Αλλά πρώτοι οι δορυφόροι της Σοβ. Ενώσεως και αύτη, δια της απαγωγής των ελληνοπαίδων, παρουσιάσθησαν πράττοντες το αντίθετον. Οι ίδιοι υπέγραψαν την διεθνή ταύτην συμφωνίαν παρεμποδίσεως και τιμωρίας τοιούτων εγκλημάτων, οι ίδιοι, πρώτοι και καλύτεροι την καταπατούν. Παρουσιάσθησαν πράττοντες ακριβώς το αντίθετον. Εκείνοι καθιέρωναν την αρχήν, «ότι δικαιούται οιοσδήποτε να αρπάξη τα παιδιά του άλλου, επειδή τάχα εκείνος θα τα αναθρέψη καλύτερα». Πρώτοι και καλύτεροι έσπευσαν και άρπαξαν τα παιδιά των Ελλήνων, να τα μορφώσουν όπως αυτοί θέλουν δια να τα στρέψουν εναντίον της πατρίδος των και των γονέων των, της «κακούργας μάνας» η οποία τα εγέννησεν!

Τι θα μας απήντων περί τούτου αι δορυφόροι χώραι;

δ) Πρόβλημα τεραστίας εκτάσεως και απροβλέπτων συνεπειών.

Μετά την συντριβήν του συμμοριτισμού εις το Βίτσι - Γράμμον, έκλεισε μεν μία πληγή, πλην όμως ευρέθη ανοικτή μία άλλη, μη δυναμένη δυστυχώς να επουλωθή: η εκ των 28.000 απαχθέντων ελληνοπαίδων, δια την οποίαν άγνωστον επί πόσον χρόνον θα απασχολήται το έθνος, διότι είναι άγνωστος η εκτασίς της.

Από της εποχής καθ' ην απεσπάσθησαν εκ των γονέων των ακόμη, ξένοι άνθρωποι προέβλεπον τον επικείμενον κίνδυνον εκ του αφελληνισμού των απαχθέντων και με βεβαιότητα εξεφράζοντο περί της σκληράς μοίρας ήτις επιφυλάσσεται μελλοντικώς δια την Ελλάδα.

Το εκ των ανηλίκων τούτων εχθρών της Ελλάδος, πρόβλημα είναι μεγάλης εκτάσεως και απροβλέπτων συνεπειών δια τας μελλοντικές γενεάς, αίτινες θα τας δοκιμάσουν χωρίς διόλου να εννοούν και να αισθάνωνται πόθεν προέρχεται ο κίνδυνος ούτος, εντεύθεν δε και η εθνική ζημία, ήτις επηνέχθη και ήτις είναι εν πολλοίς ανεπανόρθωτος εις ό,τι αφορά μικρά παιδιά, τα οποία ενωρίς και ανώριμα καθώς ήσαν υπέστησαν τον κομμουνιστικόν εμβολιασμόν.

Το έγκλημα λοιπόν, τούτο, δεν είναι υπόθεσις επεισοδιακή και εφήμερος, υπόθεσις λ.χ. μάχης εις την οποίαν έπεσαν 28.000 στρατιώται, οπότε μίαν φοράν θα εγίνετο το κακόν και μίαν φοράν θα έκλαιον αι μητέρες των, και ο θρήνος θα ήτο εφήμερος και παροδικός, αλλά υπόθεσις ήτις θα αφορά το μέλλον του έθνους και υπόθεσις διαιωνίσεως του κακού.

Εις την πληγήν αυτών των 28.000 ελληνοπαίδων, μετά το τέλος του συμμοριτοπολέμου, προσετέθη και έτερος κίνδυνος ο εκ του όγκου του καταφυγόντος εις το παραπέτασμα συμμοριτισμού, όστις ενωθείς μετά των απαχθέντων παιδιών, ηυξήθη εις 90.000 περίπου, οπότε ηυξήθη και ο προερχόμενος εκ του όγκου τούτου κίνδυνος, όσον αφορά την διαιώνισιν των συνεπειών εις τους γόνους και επιγόνους, με ελαχίστας πιθανότητας να εκφυλισθή.

Η έκτασις του κινδύνου τούτου θα ήτο λίαν περιορισμένη, ίσως και τελείως εκφυλισμένη μετά το τέλος του συμμοριτοπολέμου, εάν δεν εγίνετο το παιδομάζωμα, το οποίον εκτός του εξ αυτού προκύψαντος κινδύνου, εγέννησε και άλλους, έγινε δηλαδή αιτία να επαυξηθή ούτος εκ των εξής γεγονότων:

Όταν έγινε η αιχμαλωσία τόσων χιλιάδων ελληνοπαίδων, επαγιδεύθη αναγκαστικώς υπό των συμμοριτών και η διάθεσις υπέρ αυτών χιλιάδων γονέων και συγγενών των απαχθέντων τέκνων των. Επήλθε μία αναγκαστική ένωσις, ένας αναγκαστικός προσεταιρισμός τούτων, όσον και αν ήτο ανεπιθυμήτος υπό των γονέων, προ των γεγονότων του παιδομαζώματος. Και η αναγκαστική εκ των πραγμάτων αυτή συμμαχία απέδωσε εις τους κομμουνιστοσυμμορίτας πολλές χιλιάδας απροβλέπτων συνοδοιπόρων και συμπαθούντων, ενώ εάν δεν εγίνετο το παιδομάζωμα, είναι αμφίβολον εάν θα υπήρχεν υπέρ των συμμοριτών σημαντικός αριθμός «συμμάχων».

Μετά την συντριβήν του συμμοριτισμού εξεδηλώθησαν πλήρως αι συνέπειαι της αναγκαστικής ταύτης συμμαχίας: Όσαι οικογένειαι είχαν παιδιά εις το παραπέτασμα, υπό την απόλυτον εξουσίαν των κομμουνιστών, πιεζόμενοι εκ των

συναισθημάτων αγάπης προς τα τέκνα των, υπέκυψαν εις την ανάγκην και κατέφυγον μετά των συμμοριτών εις αυτό, δια να ενωθούν μετά των τέκνων των! Να αυτοεκπατρισθούν και να αυτοκαταστραφούν, πράγμα το οποίον επ' ουδενί λόγω θα συνέβαινεν, εάν δεν συνεδέοντο με το παραπέτασμα, οπότε η ηγεσία του ΚΚΕ μετ' ελαχίστων συμμοριτών θα κατέφευγεν εις αυτό άνευ συμμάχων, άνευ «λαού», με απολύτους πιθανότητας να εκφυλισθούν ούτοι. Ενώ ο όγκος των 90.000 ανθρώπων, εκ των απαχθέντων παίδων, των καταφυγόντων γονέων και των συμμοριτών, προσέδωσε απεράντους δυνατότητας, υλικόν προετοιμασίας δια ολόκληρον στρατιάν εχθρών της πατρίδος.

Ενώ λοιπόν συνετρίβετο ο ένας κίνδυνος εις το Βίτσι - Γράμμον, εγεννάτο και ανεπτύσσετο έτερος, πλέον απειλητικός. Ενώ εθάπτετο ο εις ανίστατο έτερος, απειλών να συσσωρεύση εις την Ελλάδα και άλλα δεινά απροβλέπτων συνεπειών.

Ο σημερινός λοιπόν κίνδυνος δια την Ελλάδα δεν είναι κίνδυνος προερχόμενος μόνον εκ των 28.000 απαχθέντων, ούτε κίνδυνος εκ των 55-60 χιλιάδων νέων (παιδομάζωμα, νεαροί συμμορίζονται, γεννηθέντα εις το παραπέτασμα τέκνα), εφ' ων εξησκήθη και συνεχίζεται υπεράνθρωπος προσπάθεια των σλαύων να αλλοιώσουν τα φυλετικά και εθνικά γνωρίσματα των νέων τούτων, αλλά κίνδυνος εκ του όγκου των 90.000 όσοι ευρέθησαν εις τας χώρας του παραπετάσματος και υφίστανται το βίαιον κύμα του εκσλαυισμού αναλόγως της ηλικίας και της αντιδράσεως ην προβάλλουν. Και το χειρότερον όλων, ότι ο όγκος ούτος των φυγάδων επηρεάζει και κρατεί υπό τον ελεγχον συνεχώς τα συναισθήματα εκατοντάδων χιλιάδων συγγενών των, ευρισκομένων εις την Ελλάδα. Ιδού το εν μέγα κακόν — Το παιδομάζωμα — πώς εγέννησε σειράν άλλων δυστυχιών και πώς προσδιορίζεται ο κίνδυνος και το κακόν εκ μιας εγκληματικής πράξεως, όστις δεν θα υπήρχε και αποκεικνύεται λογικώς τούτο, ή αν υπήρχε θα ήτο πολύ περιωρισμένος και το πιθανότερον θα ήτο πολύ εκφυλισμένος, λόγω της τροπής των γεγονότων.

ε) Δεινόν πλήγμα εναντίον του έθνους.

Δύσκολον να ανευρεθή ποίος κατηράσθη την Ελλάδα, και υφίσταται αύτη τοιούτου είδους δοκιμασίας, οποία αύτη εκ του παιδομαζώματος!

Πολλαί επιθέσεις έπληξαν την Ελλάδα, η πλέον όμως ορμητική, ήτο αύτη εκ της θυέλλης του παιδομαζώματος, η οποία έφερεν εις φοβεράν δοκιμασίαν την ψυχικήν αντοχήν των Ελλήνων. Η Ελλάς δια της φοβερης ταύτης επιθέσεως υπέστη μεγάλην συμφοράν, μεγάλην δολιοφθοράν, προς εξασθένησιν των φυλετικών της γνωρισμάτων. Ουδέποτε προσεβλήθησαν περισσότερον τα ιδανικά άτινα χαρακτηρίζουν την εθνικήν αξιοπρέπειαν. Κατεφέρθη, πραγματικώς, δεινόν πλήγμα εναντίον ενός έθνους, το οποίον προσέφερε τας μεγαλυτέρας πνευματικής και ηθικής υπηρεσίας εις την ανθρωπότητα. Συνεκίνησε τας καρδίας όλων των πολιτισμένων λαών και όλων των μητέρων. Αποτελεί καταπάτησιν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και έγκλημα στρεφόμενον εναντίον του πολιτισμού. Και ουδείς άνθρωπος, προ παντός ουδεμία ελληνική γενεά έχει το δικαίωμα να αγνοή ή να λησμονή τούτο. Είναι το μόνον θέμα δια το οποίον δεν επιτρέπεται λήθη, διότι δεν είναι θέμα του οποίου η ροή του χρόνου δύναται να εξαλείψη, αλλά θέμα το οποίον θα απασχολή πολλές γενεάς, διότι αι συνέπειαι θα υφίστανται και το κακόν θα διαιωνίζεται με απροβλέπτους συνεπείας. Είναι άγνωστον πόσον ακριβά θα πληρώση το έθνος αυτήν την περιπέτειαν. Δια τούτο, δεν είναι παράδοξον διατί η Ελλάς εις το τέλος του συμμοριτοπολέμου ενεφανίσθη κλαίουσα περισσότερον δια τους ζωντανούς και ολιγώτερον δια τους πεθαμένους, πράγμα το οποίον εις ουδέν έθνος παρετηρήθη τοιούτον τι.

ς) Φόβος επαναλήψεως μιας παλαιάς ιστορίας.

Υπάρχει εκπεφρασμένη γνώμη από την ηγεσίαν του ΚΚΕ (ο αποθανών ιατρός Κόκαλης διετύπωσε τούτο απεριφράστως), ότι η απαγωγή των Ελληνοπαίδων «αποτελεί γεγονός υψίστης σημασίας δια την σωτηρίαν παιδιών»! Αλλά και εξίσου μέγας σταθμός εις την ιδίαν ιστορίαν και υπό των ιδίων, ο χρόνος, καθώς αργότερον θα ίδωμεν, καθ' ον απεφασίσθη υπό της ηγεσίας της Κομινφόρμ, να αναλάβουν τα κομμουνιστικά στολεία να μορφώσουν τους ελληνόπαιδας καθ' ον τρόπον μορφώνουν τους παίδας των.

Δεν απομένει δια τους σλαύους να προσδιορισθή ο 3ος μέγας σταθμός όστις ασφαλώς αποτελεί και τον αντικειμενικόν σταθμόν, εις στιγμήν την οποίαν θα επιλέξουν αυτοί, και όστις συνίσταται εις το όλως διόλου απίθανον γεγονός, να στήσουν πρώτοι οι ελληνόπαιδες ούτοι την σλαυικήν σημαίαν επί ελληνικών φρουρίων, εις στιγμήν καθ' ην κατώρθωναν οι σλαύοι να καταλάβουν την Ελλάδα. Και ιδού πώς πολύ απλώς, δύναται να επαναληφθή μία παλαιά, θλιβερά και εκείνη, ιστορία, και καθ' όλα ομοία με την σύγχρονον:

«ΜΕ ΓΕΝΙΤΣΑΡΟΥΣ ΕΩΡΤΑΣΑΝ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ».

»Εφωταγωγήθησαν οι μιναρέδες.

»Κωνσταντινούπολις, 29 Μαΐου 1957: Εωρτάσθη εδώ η 514η επέτειος της αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως. Η συγκέντρωσις τουρκικού πλήθους έγινε εις την πύλην του Ρωμανού (Τόπκαπου) του χερσαίου βυζαντινού τείχους, όπου εξεφωνήθησαν λόγοι, εις ένα δε εκεί πύργον του τείχους, υψώθη η τουρκική σημαία. Ο υψώσας την σημαίαν και οι λοιποί οπλίται έφερον στολάς γενιτσάρων. Μετά ταύτα το πλήθος επεσκέφθη το μαιουσιλίον του Πορθητού, το κείμενον όπισθεν του τζαμιού του Πορθητού, του Φατίχι. Την νύκτα εφωταγωγήθησαν οι μιναρέδες των μεγάλων τζαμιών. Ο υψώσας την σημαίαν επί του πύργου οπλίτης έφερε γενιτσαρικήν στολήν, ως εκείνην του ουλουμπατλή Χασάν, που ύψωσε την σημαίαν κατά την Άλωσιν και ο οποίος ήτο εξισλαμισθείς χριστιανός χωρίου της Προύσης, τον οποίον αναθεματίζει εις στίχους του άγνωστος Βυζαντινός λαϊκός ποιητής της εποχής εκείνης».

(Όπως το εδημοσίευσεν η εφημ. «Βήμα» την 30-5-67)

Οι σλαύοι, είτε ως σλαύοι είτε ως κομμουνισταί, ελπίζουν να πανηγυρίσουν μίαν ημέραν την κατάληψιν της Ελλάδος και να εορτάσουν το γεγονός τούτο, όπως οι τούρκοι την κατάληψιν της Κωνσταντινουπόλεως κατ' έτος, κατά τον λαμπρότερον μάλιστα τρόπον. Ποίος εγγυάται, ότι δεν θα ευρεθή Γενί-τσαρί (πρώην ελληνόπαις) εξ αυτών, οίτινες σήμερον ευρίσκονται υπό την απόλυτον κυριαρχίαν των σλαύων, όστις δεν θα πανηγυρίση μετά των σλαύων την κατάληψιν υποτεθήσθω της Ελλάδος και δεν θα σπεύση πρώτος να υψώση επί ελληνικών φρουρίων ή της Ακροπόλεως, την σλαυικήν σημαίαν; Ουδείς πρέπει να αμφιβάλη, ότι εάν, ο μη γένοιτο, ηδύναντο να καταλάβουν την Ελλάδα, θα έσπευδαν πολλοί εκ των νεωτέρων ουλουμπατλή Χασάν, να στήσουν την σλαυικήν σημαίαν επί των φρουρίων της αλωθείσης, πρώην πατρίδος των!

Η'. ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΕΣ ΕΙΣ ΠΑΙΔΟΥΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ

α) Ιστορία των παιδουπόλεων.

Εις την σύγχρονον ιστορίαν αναφέρονται περιπτώσεις ομαδικών μετακινήσεων παιδιών από μιας χώρας εις άλλην, προς προστασίαν των εκ κινδύνων, οι οποίοι προέκυψαν κυρίως εκ των πολέμων, όπως συνέβη κατά την περίοδον του Β' Παγκοσμίου πολέμου εις την Αγγλίαν λ.χ. ένθα λόγω των σφοδρών βομβαρδισμών τους οποίους υφίστατο, διέτρεχον τον κίνδυνον πολλά παιδιά τα φονευθούν και ηναγκάσθη η χώρα αύτη να τα μετακίνηση προς Βόρειον Αμερικήν, μέχρι παρελεύσεως του κινδύνου.

Το ίδιον συνέβη εις Ρουμανίαν κατά μίαν εποχήν μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, κατά την οποίαν λόγω μιας σιτοδείας τα παιδιά διέτρεχον κίνδυνον να υποφέρουν εκ της πείνης και ηναγκάσθη η χώρα αύτη να μετακινήση αρκετά εξ αυτών προς Τσεχοσλοβακίαν, μέχρις εκλείψεως του κινδύνου.

Ομοίως καθ' ον χρόνον διεξήγετο ο πόλεμος μεταξύ Βορείου και Νοτίου Κορέας, η Βόρειος μετεκίνησε χιλιάδας παιδιών προς την Σοβιετική Ένωσιν — μάλιστα έφθασαν Κορεατόπουλα και μέχρι Ρουμανίας — μετά δε την παρέλευσιν του κινδύνου, ταύτα επέστρεψαν εις την χώραν των.

Εκτός των μετακινήσεων τούτων από χώρας εις χώραν, έχομεν πολλές περιπτώσεις μετακινήσεων και συγκεντρώσεων παιδιών εντός της χώρας των, παιδιών τα οποία έμειναν ορφανά εξ αιτίας εσωτερικών πολέμων ή έμειναν απροστάτευτα εξ εσωτερικών ανωμαλιών και αναταραχών και διέτρεχαν τον κίνδυνον να εξαθλιωθούν ηθικώς ή και να εξοντωθούν φυσικώς όπως συνέβη εις την Ρωσίαν μετά την επανάστασιν των μπολσεβίκων εις αυτήν, εποχήν καθ' ην η χώρα αύτη μετεβλήθη εις απέραντον πεδίον αλητών, ανέλαβε δε ο ιατρός Μακαρέγκο να συγκεντρώση και εξημερώση αρκετάς χιλιάδας εξ αυτών, εφαρμόσας ειδικά μέτρα και αναπτύξας ειδικόν σύστημα αγωγώς δια να επιτύχη τούτο.

Το ίδιον συνέβη εις 20 και πλέον χώρας, αίτινες μετά τον Β' παγκόσμιον πόλεμον συνεκέντρωσαν τα απροστάτευτα παιδιά και τα περιέθαλψαν μέχρις ενηλικιώσεώς των.

Το ίδιον και εις την Ελλάδα κατά την εποχήν του συμμοριτοπολέμου, όποτε αι κρατικάί δυνάμεις έσπευσαν και συνεκέντρωσαν όσα παιδιά ηδυνήθησαν εξ εκείνων τα οποία διέτρεχον τον κίνδυνον να αρπαγούν υπό των συμμοριτών και να ωδηγηθούν βιαίως εις άλλας χώρας φιλικάς προς τους συμμορίτας, μεθ' ο τα ωδήγησαν εις ειδικά κέντρα περιθάλψεως, όπου μετ' άλλων ορφανών τέκνων ή τέκνων καταδιωκομένων και συμμοριοπλήκτων, ανετράφησαν επί πολλά έτη. Αλλά και παλαιότερον συνέβη συγκεντρώσεις απροστατεύτων παιδιών εις Ελβετίαν υπό του μεγάλου ανθρωπιστού και παιδαγωγού Πεσταλότσι, όστις είναι και ο πατήρ των παιδουπόλεων και ανέπτυξε περίφημον παιδαγωγικόν σύστημα γνωστόν ανά την υφήλιον ως «σύστημα Πεσταλότσι».

Εις εκάστην των προηγουμένων περιπτώσεων έκαστον κράτος εξ εκείνων τα οποία φιλοξένησαν παιδιά άλλου κράτους, παρέσχε τα μέσα φιλοξενείας και μόνον, ουδέν δε επέβαλεν εις αυτά και το σύστημα αγωγής της ίδιας χώρας επί παιδιών άλλης εθνότητος, ως απάνθρωπον, αφύσικον, αντιανθρωπιστικόν και βάρβαρον, σεβόμενον τας περί γενοκτονίας απαγορευτικές διάταξεις. Ούτε και αυτή η Ρωσία, δεν υποχρέωσε τα κορεατόπουλα, αν και παιδιά γονέων εχόντων τα ίδια με την Ρωσίαν ιδανικά, να διαπαιδαγωγηθούν κατά το σύστημά της,

παρά περιωρίσθη εις γενικά μέτρα προστασίας κυρίως φυσικής, μέχρις ότου επέστρεψαν εις τας εστίαις των.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητον, ότι εις απάσας τας ανωτέρω περιπτώσεις ή και άλλας παρομοίας τας οποίας ημείς δεν έχομεν υπ' όψει, κατά τας οποίας μετεκινήθησαν ανώριμα παιδιά μακράν της πατρίδος των, ταύτα υπέστησαν οπωσδήποτε ψυχικά ρήγματα, έστω και αν ευρέθησαν εις καλυτέρας συνθήκας από άποψιν διαβιώσεως, άπαξ απεμακρύνθησαν του γνωρίμου περιβάλλοντος της πατρίδος των και ευρέθησαν εις άλλο περιβάλλον, εις το οποίον άλλα στοιχεία συνέθετον την νέαν των ζωήν (γλώσσα, θρησκεία, κλίμα, παιγνίδι, ήθη και έθιμα κ.λ.π.).

Όλως ιδιαιτέραν εξαίρεσιν δια την σωτηρίαν παιδιών, παρουσίασεν η πρωτοφανής εις τα παγκόσμια χρονικά προσπάθεια του Ελληνικού Κράτους να συγκεντρώση εντός ελαχίστου χρονικού διαστήματος χιλιάδας ελληνοπαίδων εις παιδουπόλεις εντός της Ελλάδος, και να τους διασώση από του επαπειλούντος αυτούς κινδύνους αρπαγής υπό των συμμοριτών κατά το 1948-1949.

Η ταχύτης περί την λήψιν της αποφάσεως ταύτης, και ο ζήλος περί την εκτέλεσιν και εφαρμογήν των σωτηρίων εκ ταύτης μέτρων, απετέλεσε τον ανασχετικόν παράγοντα της αρπαγής 50.000 ελληνοπαίδων και άνω ως είχαν απόφασιν οι συμμορίται, περιωρίσασα ταύτην εις την αρπαγήν εκείνων, οίτινες μοιραίως ευρέθησαν υπό την άμεσον επιρροήν τούτων εις τας παραμεθορίους περιοχάς, όπου άλλωστε, ως γνωστόν, δεν προσεφέρθη ούτε ο τόπος ούτε ο χρόνος δια μίαν ραγδαίαν ενέργειαν προς διάσωσιν όλων των παιδιών.

Εξαίρεσιν επίσης απετέλεσε το έργον της αγωγής των παίδων τούτων καθ' ον χρόνον έμειναν εις τας παιδουπόλεις.

Παρ' όλας τας δυσμενείς περιστάσεις και τας εκ του καταστροφικού πολέμου αντιξοότητας και δυσκολίας περί την εξεύρεσιν ειδικευμένου προσωπικού αφ' ενός και της μέχρις αφθάστου σημείου εξαθλιώσεως εις την οποίαν περιήγαγεν ο συμμοριτισμός τα διασωθέντα παιδιά αφ' ετέρου, εν τούτοις αι ιστορικαι — ως δύνανται να χαρακτηρισθούν — παιδουπόλεις αύται επετέλεσαν πρωτοφανές έργον δια την ψυχικήν ιδία ανασυγκρότησιν των συγκεντρωθέντων παίδων.

Δια της ελληνοχριστιανικής αγωγής καθ' όλον το διάστημα της εις αυτάς παραμονής των, και των ψυχικών επαφών μετά τούτων, κατωρθώθη να περιορισθούν εις το ελάχιστον τα ψυχικά κενά άτινα εδημιουργήθησαν εκ της αποστερήσεως των γονέων των, αφ' ετέρου αποκάθαρσις τούτων εκ των ψυχικών ρύπων τους οποίους εκληροδότησαν εις αυτούς οι συμμορίται καθ' ον χρόνον ευρίσκοντο υπό την επιρροήν των, ώστε να παραδοθούν μετά την λήξιν του συμμοριτοπολέμου εις τους γονείς των παιδιά με ακεραίαν εθνικήν συνείδησιν και εν πολλοίς με επαγγελματικά εφόδια χρήσιμα δια τον μετέπειτα βίον των.

β) Παιδουπόλεις εις το παραπέτασμα εκ των θυμάτων του Παιδομαζώματος.

Μοναδικόν και τραγικόν φαινόμενον εις την ιστορίαν των εθνών παρουσιάζουν αι ιδρυθείσαι εις τας χώρας του παραπετάσματος παιδουπόλεις, εκ των θυμάτων του παιδομαζώματος.

Εν πρώτοις οι άρπαγες και αι συνένοχοι τούτων χώραι, δια να μειώσουν την κατ' αυτών εγερθείσαν παγκόσμιον κατακραυγήν δια το υπ' αυτών διαπραχθέν έγκλημα, σκοπίμως ηθέλησαν να μεταθέσουν — εις μίαν στιγμήν συγχύσεώς των — την προσοχήν της παγκοσμίου κοινής γνώμης εγείραντες θόρυβον, ότι «η ελληνική Κυβέρνησις είναι εκείνη ήτις ενήργησε «παιδομάζωμα» συγκεντρώσασα τα παιδιά δια επιδρομών στα χωριά των κατεχομένων υπ' αυτής περιοχών, αρπάξασα τα παιδιά απ' την αγκαλιά των μαννάδων των»... και ότι «το πραγματικό παιδομάζωμα το έκαμαν οι μοναρχοφασίστες»! που «άρπαξαν τα παιδιά απ' την αγκαλιά των μαννάδων τους δια να τα κάμουν ...γενιτσάρους!». (Εξ υπομνήματος του καπετάν Μάρκου εις τον Ο.Η.Ε.).

Και μόνον απλή παραβολή του έργου της αγωγής των ελληνοπαίδων εις τας παιδουπόλεις της Ελλάδος με το έργον της αγωγής των απαχθέντων εις τας παιδουπόλεις του παραπετάσματος, αρκεί να καταδείξη την κολοσσιαίαν διαφοράν μεταξύ της εθνικής ψυχικής ανοικοδομήσεως των μεν εις την Ελλάδα και της διαστροφής και αλλοιώσεως της συνειδήσεως των δε, εις το παραπέτασμα.

Εκτός τούτων, υπό το βάρος πάλιν της παγκοσμίου κατακραυγής, ηκούσθησαν κρωγμαί υπό των φυγάδων συμμοριτών και εναντίον των εν τη αλλοδαπή μαθητευομένων νέων μας, ότι δήθεν υφίστανται αλλοίωσιν της εθνικής συνειδήσεώς των, με την αφομοίωσιν των στοιχείων της «αντιδραστικής»(!) Δύσεως και του «Αμερικανικού τρόπου ζωής». Ενώ αυτοί, οι συμμορίται, έλαβον δήθεν, όλα τα μέτρα, ώστε να διατηρηθή ο «εθνισμός» και να αναπτυχθή ο «πατριωτισμός» εις τα υπ' αυτών κατακρατούμενα παιδιά!

Οι συμμορίται αρνούνται το γεγονός ότι εις εκατοντάδας σχολείων χιλιάδες μαθηταί, τέκνα των εν τη Αλλοδαπή ομοεθνών μας, (Αγγλίαν, Γαλλίαν, Ν. Αφρικήν, Ερυθραίαν, Σουδάν, Αιθιοπίαν, Αίγυπτον, Νοτιοαφρικανικήν Ένωσιν, Τουρκίαν, Μέσην Ανατολήν, Αργεντινήν, Ηνωμένας Πολιτείας, Καναδάν και αλλαχού) διδάσκονται την ελληνικήν γλώσσαν, την ελληνικήν ιστορίαν και την ορθόδοξον θρησκείαν. Ότι καλλιεργείται το ορθόδοξον Χριστιανικόν συναίσθημα και όλα αισθάνονται μεγάλην υπερηφάνειαν διότι κατάγονται εκ της Ελλάδος και μεγάλην χαράν δια τας επιτεύξεις και τας προόδους της ή λύπην δια τας αποτυχίας της, ότι η σκέψις των ευρίσκεται πάντοτε πλησίον της πατρίδος των και εις το αντίκρυσμα της κυανολεύκου αισθάνονται εθνικήν υπερηφάνειαν, ότι έχουν πλήρη εθνικήν και φυλετικήν συνείδησιν, αγαπούν την πατρίδα των και γεμίζουν συναισθήματα, διότι είναι απόγονοι τοιούτων ενδόξων προγόνων!

Ενώ εις τας θλιβεράς παιδουπόλεις του παραπετάσματος εν πρώτοις ερρίφθησαν παιδιά, χωρίς να έχουν πιθανότητα να συναντήσουν τους γονείς των, αν δε τους συναντήσουν, να τους αντιμετωπίσουν ως εχθρούς! Ερρίφθησαν παιδιά εις ιδρύματα τα οποία, όπως οι ομογάλακτοί των ομολογούν, «από άποψι αρχής» δεν αναγνωρίζουν οικογένειαν ή αν παραστή ανάγκη ταύτης, την αντικαθιστά το Κομμουν. Κόμμα, το οποίον «εξουσιοδοτήθη», όπως ισχυρίζονται, από τους γονείς «να διαπαιδαγωγώση τα παιδιά όπως θέλει»! Και εις τας οποίας απέβαλον

τας ελληνοχριστιανικές παραδόσεις, αντικαταστήσαντες τούτας με κομμουνιστικές συνηθείας, αφομοίωσαν τας ηθικές αρχάς των σλάβων και θαυμάζουν, εντυπωσιάζονται, εκδηλώνονται, θερμαίνονται και απομιμούνται τας συνηθείας των, όπου εγελοιοποίησαν την θρησκείαν, ως κάλυμμα δήθεν του «καπιταλισμού» και αντικατέστησαν την υπόστασίν της με τας μορφάς της λατρείας προς τον Μαρξ και τον Λένιν! όπου αισθάνονται εντροπήν όταν ο κομμουνισμός ηττάται, και αίσθημα ικανοποίησεως όταν ούτος επιτυγχάνει! όπου αποθαρρύνονται με τας επιτυχίας του Δυτικού κόσμου και αυτής της πατρίδος των ακόμη και σκιρτά η καρδιά των εις το αντίκρυσμα της κόκκινης σημαίας! όπου δυσφημούν την εθνικήν μας ιδέαν και αντικαθιστούν τον ελληνισμόν με τον προλεταριακόν διεθνισμόν! Διότι τούτα εδιδάχθησαν και τοιουτοτρόπως διαπαιδαγωγήθηκαν.

γ) Ποίοι αναπληρούν της μητρός την στοργήν και του πατρός την φροντίδα;

Ιδού τώρα μερικά στοιχεία εκ της εσωτερικής ζωής των παιδουπόλεων των είκοσι οκτώ χιλιάδων ελληνοπαίδων, οίτινες ευρέθησαν ως είπομεν εις διάστημα ολίγων μηνών μεταξύ Αλβανών, Γιουγκοσλαύων, Βουλγάρων, Ρουμάνων, Ούγγρων, Τσεχοσλοβάκων, Πολωνών, Γερμανών.

Κατ' αρχήν άγνωστα και περίεργα στοιχεία συνθέτουν την νέαν των ζωήν. Το νέον περιβάλλον είναι εντελώς αφύσικον και η ατμόσφαιρα όσον φιλικώς και αν παραδεχθώμεν ότι προσφέρεται, εν τούτοις πάντοτε προσκρούει εις την ψυχολογικήν άρνησιν και την έχθραν των παιδιών.

Τα παιδιά υπέστησαν βίαια ψυχικά ρήγματα από την απότομον μεταβολήν εκ της παλαιάς εις την νέαν ζωήν, από της πρώτης στιγμής, διότι έγινεν αισθητή η ανάγκη της οικογενειακής συμπαραστάσεως και της μητρικής στοργής, της συμπαθείας των γνωστών και προσφιλών των προσώπων και της ελλείψεως της παιδικής ζωής του χωριού των με τους παλαιούς φίλους, τας συναναστροφάς, τας αλληλοβοηθείας, τας αλληλοεκτιμήσεις και αλληλοεπιδοκιμασίας.

Εις την νέαν ζωήν κανείς δεν τα αντιλαμβάνεται και κανείς δεν δεικνύει την κατανόησιν της οποίας έχουν απόλυτον ανάγκην! Εξέλιπεν η μάνα την οποίαν πάντοτε ενοχλούσαν με «φλυαρίες», το πράγμα δε καθίσταται ακόμη τραγικώτερον δια τα μικρά παιδιά, όπου αι ανάγκαι λόγω της αδυναμίας των προβάλλονται επιτακτικώτερα.

Εξέλιπον οι γονείς από τους οποίους θα ηδύναντο να απαιτήσουν όπως ούτοι τους εξηγήσουν φαινόμενα και περιστατικά της ζωής.

Εστερήθησαν του δικαιώματος να απολαμβάνουν της αγάπης και της προστασίας των γονέων. Εκεί δεν ανήκουν εις γονείς, αλλά ούτε και εις τον εαυτόν τους ακόμη. Απογυμνωμένα λοιπόν από τη μητρική στοργή, το αδελφικό παιγνίδι, το χαμόγελο του πατέρα, του παππού και της γιαγιάς, περιέπεσαν εις ολοκληρωτικήν αφάνειαν.

Αλλά και τα χριστιανικά γνωρίσματα και οι δεσμοί οίτινες ενώνουν τους ανθρώπους εκλείπουν, διότι αι ελληνοχριστιανικάί παραδόσεις των παιδιών εις ουδέν σημείον συναντώνται με τας παραδόσεις τας οποίας συναντούν εις διάφορους λαούς μεταξύ των οποίων ευρίσκονται. Αντιθέτως υποβάλλονται εις βάσανον να απαλλαγούν από τας αναμνήσεις των εορτών και πανηγύρεων, να ξεχάσουν τα «κάλαντα» και να αποβάλλουν όλας τας «κακάς συνηθείας» τας οποίας έφερον μεθ' εαυτού των και να προσαρμοσθούν με νέας.

Μέσα εις τας παιδουπόλεις εις τας οποίας εισέρχονται, περιορίζονται, καταθλίβονται και καταπιέζονται από άγνωστα εις αυτά στοιχεία: Την ζωήν καθορίζει η «σειρά», η «καραβάνα», η «καθορισμένη ώρα», το «εμπρός - μαρς» η «προγραμματισμένη» γενικά ζωή.

Επί πλέον εις τους «στρατώνας» συναντούν νέας μορφάς και εικόνας, διδάσκονται νέας «προσευχάς», ο στρατιωτικός ρυθμός καλύπτει την ζωήν και την γλυκείαν φωνήν της μάνας αντικαθιστούν η σφυρίχτρα και οι στριγγλές φωνές της νταντάς ή του οποιουδήποτε «παιδαγωγού».

Δυστυχώς ουδέν δύναται ν' αντιδράση και να ανακόψη την αφομοίωσιν με τα στοιχεία της νέας ζωής. Αι ελληνοχριστιανικαί παραδόσεις τας οποίας έφερον τα παιδιά εκ της πατρίδος των βαθμηδόν εξαφανίζονται και παραχωρούν την θέσιν των εις άλλας. Η αποδέσμευσις από τας παλαιάς συνηθείας επέρχεται αναγκαστικώς υπό την καταθλιπτικήν επίδρασιν της σχεδιασμένης ζωής του κομμουνιστικού οδοστρωτήρος. Εξαίρεσιν εις την αφομοίωσιν των νέων στοιχείων απετέλεσαν τα μωρά τα οποία ασφαλώς παρουσίασαν ελάχιστα σημεία αντιδράσεως και έσπευσαν από της πρώτης στιγμής να αφομοιώσουν ό,τι προσφέρει η νέα ζωή. Αυτά λοιπόν «διηυκόλυναν» και τους «παιδαγωγούς» διότι άνευ «δυστροπιών» εξ ενστίκτων ωθούμενα έπιπτον από της πρώτης στιγμής εις τας αγκάλας οιασδήποτε προσφερθείσης να υποδυθή τον ρόλον της «μητέρας».

δ) Πάλη δια την προσαρμογήν και αντιδράσεις των παιδιών.

Αι πρώται αντιδράσεις των θυμάτων του παιδομαζώματος εναντίον των στοιχείων της νέας ζωής, εξεδηλώθησαν αφ' ης στιγμής απεσπάσθησαν εκ του οικογενειακού περιβάλλοντος και της γνωρίμου ζωής. Κατ' αρχήν προσέλαβον την μορφήν διαμαρτυριών, εκ τινων δε κέντρων συγκεντρώσεων, τα οποία ευρίσκοντο πλησίον των ελληνικών συνόρων, όπως εις την Κορυτσάν, εξεδηλώθησαν τάσεις ομαδικών αποδράσεων και επιστροφής εις τα χωρία των.

Μία ομάς αποδράσασα εξ Αλβανίας, διέβη τα σύνορα και έφθασε εντός του ελληνικού εδάφους. Κατά κακήν όμως σύμπτωσιν συνελήφθη υπό συμμοριτών και απεστάλη πάλιν εις Αλβανίαν, όπου υπεβλήθη εις εξευτελισμούς προς ...παραδειγματισμόν! Το γεγονός δε των αποδράσεων τούτων, ηνάγκασεν τας ομόρους χώρας να απομακρύνουν εκ των παραμεθωρίων περιοχών αμέσως όλα τα παιδιά και να τα τοποθετήσουν εις κέντρα άτινα ευρίσκοντο εις βάθος των χωρών από τας οποίας δεν υπήρχε πλέον καμμία ελπίς αποδράσεως. Παρ' όλα αυτά, μεγάλα παιδιά καίτοι ευρισκόμενα μακράν των συνόρων, συνελάμβανον την θαρραλέαν απόφασιν να αποδράσουν, μία δε ομάς εκ Βουλγαρίας κατώρθωσε και έφθασε μέχρι των συνόρων της Βουλγαρίας - Ελλάδος πλην όμως συνελήφθη υπό Βουλγάρων φρουρών. Βραδύτερον και κατά διαστήματα, απέδρασαν και εκ Γιουγκοσλαβίας και κατώρθωσαν να διαβούν τα σύνορα μερικά παιδιά, εις δε εξ αυτών ο Π. Τσάκος εκ Ν. Καυκάσου Φλωρίνης κατά την διάβασίν του εβλήθη υπό των φρουρών, αλλά κατώρθωσε καίτοι τραυματισμένος, να φθάση εις τους Έλληνας φρουρούς οίτινες επελήφθησαν των τραυμάτων του και τον διέσωσαν.

Αντιδράσεις υπό την μορφήν φυγής παρετηρήθησαν εις μίαν πόλιν της Δυτικής Ρουμανίας. Εξ αυτής απέδρασαν όλη η παιδούπολις με επικεφαλής ενήλικα Ελληνίδα, πλην όμως αύτη συνελήφθη και ετιμωρήθη δια απομακρύνσεως εκ των παιδιών και απομονώσεως και εξ αυτών των τέκνων της ακόμη!

Αντιδράσεις δια της φυγής και επιστροφής εις την πατρίδα των, συναντώμεν αργότερον εκ της Ανατολικής Γερμανίας προς την Δυτικήν. Αρκετοί, περιφρονούντες τον κομμουνιστικόν «παράδεισον», επανεύρον την χαράν της ζωής εις το γνώριμον περιβάλλον των, όσον φτωχόν και αν ήτο.

Αφ' ετέρου παρετηρήθη μία περίεργος σύνδεσις μεταξύ των παιδιών προκληθείσα ασφαλώς εκ της κοινής τύχης την οποίαν είχαν. Παρετηρήθη ότι τα μεγάλα παιδιά αυτομάτως προσεφέροντο να βοηθούν τα μικρότερα και αντιθέτως μία πειθαρχία των μικροτέρων προς τα μεγαλύτερα.

Αξιοσημείωτοι εκδηλώσεις νοσταλγίας δια την προηγουμένην ζωήν, εσημειώνοντο κατά τας ελευθέρας ώρας, όποτε έβλεπέ τις αναπαραστάσεις παλαιών οικογενειακών συνηθειών εις τρόπον ώστε να προκαλούν την συγκίνησιν του παρατηρητού, αφ' ετέρου δε απετέλει μόνιμον φαινόμενον εις τας εκδρομάς όπου σκηναί, τρελλαί παλαιαί εκδηλώσεις, διαχύσεις και ατελεύτητοι διηγήσεις εκ της παλαιάς, γνωρίμου ζωής, εκάλυπτον τον ελεύθερον χρόνον.

Από της πρώτης στιγμής και επί πολλά έτη, ήσαν έκδηλα τα συναισθήματα μελαγχολίας.

Αι δυσανασχετήσεις εναντίον της νέας ζωής εξεδηλούντο συχνάκις υπό μορφήν

αταξιών, αρνήσεων, ανυπακοής, αποδράσεως, μέχρι και καταστροφής αντικειμένων ή των ρούχων των. Αξιοσημείωτον εν γεγονός εις Λόντεκ-Ζδρούι της Πολωνίας, όπου εις 13τής τρόφιμος της εκεί παιδουπόλεως εκαυσε τα ρούχα του κρυφίως, μετά μεγάλου δε κόπου κατορθώσαμεν να ανακαλύψωμεν, ότι έπραξε τούτο διότι ήθελε να φορή εκείνα που έφερε όταν έφυγε από τους γονείς του!!

Αντιδράσεις εξεδηλώθησαν εις το σύνολον των παιδιών. Αύται ελάμβανον όχι μόνον μορφήν δυσανασχετήσεων ή διαμαρτυριών, αλλά και άλλας μορφάς αναλόγως των συνθηκών της ζωής, της ηλικίας και προπαντός της ιδιοσυγκρασίας των παιδιών.

Το θλιβερώτερον όμως και το συγκινητικώτερον εξ όλων ήτο το γεγονός, ότι εις όλα τα παιδιά ωθούμενα εκ της φυσικής έλξεως προς τους γονείς, επεκράτη η πεποίθησις και διήρχετο εκ της αθώας σκέψεώς των η ελπίς ότι, θα δυνηθούν να επανέλθουν αμέσως εις τους γονείς των μόλις ζητήσουν τούτο! και την θλιβεράν ταύτην ψευδαίσθησιν εκαλλιέργουν οι «καθοδηγηταί» επιτυχάνοντες προσωρινώς τον κατευνασμόν της αναταραχής, μέχρις ότου ελησμονήθησαν όλα.

Ενταύθα θα μας επιτρέψουν οι αναγνώσται μας να θέσωμεν υπ' όψιν των μερικά ενδιαφέροντα περιστατικά, άτινα υπό μορφήν παρατηρήσεων κατεγράψαμεν κάποτε, όταν ευρισκόμεθα μεταξύ των θυμάτων του παιδομαζώματος και κατορθώσαμεν μεταξύ άλλων, να διατηρήσωμεν εις την μνήμην μας.

Μεταξύ των μωρών ιδία και των «νταντάδων» ανεπτύχθη ενστικτωδώς ένας δεσμός και μία «στοργή», οφειλομένη εις το γεγονός ότι τα μωρά, λόγω της αδυναμίας των, εκ της «ορφάνειας» είχαν ανάγκην προστασίας! Μεταξύ όμως των μεγαλύτερων παιδιών και των πάσης φύσεως θεραπευτών των, εδημιουργήθη ευθύς αμέσως χάσμα. Τούτο κατέστη αγεφύρωτον και τα όρια της ψυχικής αποστάσεως μεγάλα, ευθύς ως παρήλθον αι πρώται εντυπώσεις των παιδιών.

Κάποτε εδόθη εις μεγάλα παιδιά ως θέμα δια έκθεσιν, η φράσις: «Ποίον αγαπάτε περισσότερο και διατί»:

Οι «σοφοί» αυτοί διδάσκαλοι, ξένοι και «έλληνες» εκκινήσαντες από την απατηλήν σκέψιν και τον λανθασμένον υπολογισμόν, ότι τα παιδιά θα γράψουν δια κάποιον εξ εκείνων οι οποίοι ευρίσκοντο εις την υπηρεσίαν των παιδιών, και θα εδίδετο η ευκαιρία να ανακαλύψουν τρωτά εις την μεταχείρισιν τούτων, ευρέθησαν προ εκπλήξεων όταν είδον τας εξής χαρακτηριστικές απαντήσεις...

«Μια φορά αγαπούσα τη μάννα μου, τώρα κανέναν».

«Τη μάννα μου αγαπούσα πολύ και ας με τσιμπούσε στα πόδια».

«Δεν ξεχνάω τον πατέρα μου, διότι του πήγαινα τα εργαλεία στη δουλειά».

«Μισάω την... (όνομα νταντάς) γιατί δε με αφήνει να κάμω τις πλεξούδες μου όπως μου τις έκανε η μάννα μου».

(Άλλο έγγραφε ότι δεν του δίδουν αρκετό φαγητό, άλλο ότι το χώρισαν από τη φιλενάδα του, άλλο ότι το αφήνουν στη σειρά... άλλο ότι η μάννα του ή η αδελφή του έπλυνε καλύτερα τα ρούχα, ότι στο σπίτι τους έτρωγαν «νοστιμώτερο»

φαγητό, και σχεδόν κανένα δεν έμεινα ευχαριστημένο).

Την κατάσταση όμως τούτην των αντιδράσεων, τας περισσότερας φορές δεν αντελαμβάνοντο οι ασχολούμενοι με τα προβλήματά των, λόγω απειρίας και ελλείψεως ενδιαφέροντος. Αλλά και όπου αντελαμβάνοντο τιαύτας εκδηλώσεις ή τας απέκρυπτον σκοπίμως, δια να φαίνωνται αρεστοί εις την «καθοδήγησιν» ή τας αντιπαρήρχοντο ή συνηθέστερον τας κατεπίεζον, μέχρις ότου επέλθη η αναγκαστική στιγμή.

Ιδού και μία «καθοδήγησις» εις την οποίαν φαίνεται ανάγλυφος η εικόνα την οποίαν παρουσιάζον τα παιδιά, τα πρώτα τουλάχιστον έτη μέχρις ότου επήλθεν η ισοπέδωσις και η αναγκαστική προσαρμογή, αλλά και η αστοχία των παιδαγωγικών μέτρων:

Μία «Κεντρική» κομμουνιστική επιτροπή ήτις διηύθυνε τα παιδιά ως εντεταλμένη του Κ.Κ.Ε. ελάμβανεν εκθέσεις από τους κατά χώρας επιθεωρητάς δια τας αντιδράσεις των παιδιών πλην όμως τούτας απέδιδεν εις κακόν χειρισμόν των ζητημάτων υπό των παιδαγωγών των Παιδουπόλεων. Αντιγράφομεν εν ενδιαφέρον απόσπασμα από μίαν γραπτήν «καθοδήγησιν» ήτις εστάλη εις όλους τους παιδικούς σταθμούς του παραπετάσματος, υπό των Κόκκαλη - Αλεξίου - Αθανασιάδη. Εδημοσιεύθη εις τον «Νέον Κόσμον» τον Ιανουάριον 1954, με τον τίτλον «Τα παιδιά μας στις λαϊκές Δημοκρατίες». Εκ τούτου δύναται ο αναγνώστης να αντιληφθή τας αντιδράσεις των παιδιών, διότι αποτελεί γραπτήν ομολογίαν των αποτυχιών.

«... Μία άλλη κατηγορία παιδιών», γράφει η «καθοδήγησις», «είναι εκείνα που σε συνδυασμό με καθυστέρηση στην μόρφωση, παρουσιάζουν δείγματα κακής συμπεριφοράς, παραβιάζουν το πρόγραμμα, απουσιάζουν απ' τα μαθήματα, παρουσιάζουν έλλειψιν σεβασμού στους δασκάλους, δεν πονούν τη λαϊκή περιουσία, παραμελούν την εμφάνισίν τους, δεν έχουν πολιτισμένους τρόπους. Σε άλλα παιδιά παρουσιάζεται υπερβολική απαιτητικότητα και ατροφία στα αίσθημα της αντιμετώπισης των δυσκολιών, επειδή συνήθισαν να τα βρίσκουν όλα έτοιμα. Σε μερικά σχολεία, π.χ. στην Τσεχοσλοβακία, παρουσιάσθηκαν περιπτώσεις που τα παιδιά εκδήλωσαν την δυσαρέσκειά τους, όταν τα φορέματά τους δεν ήταν ακριβώς ομοιόμορφα, ότι δεν ήταν ακριβώς στα μέτρα τους ή όταν δεν εφοδιάζονταν σύγχρονα όλα τα παιδιά με καινούργιο ιματισμό... Εμφανίζονται ακόμα σε μερικές βασικές επαγγελματικές και μέσες σχολές περιπτώσεις, μικροκλεψιάς, μεθυσιού, απουσίες ολονύχτιες κ.λπ.

»Ερευνώντας τις αιτίες ευρίσκομεν ότι: 1) Κύρια αιτία είναι, ότι δεν έγινε ολοκληρωτική ένταξη στα σοσιαλιστικό περιβάλλον (κράτησαν τα παιδιά σε απομόνωση) 2) η μη σωστή και πλήρης κατανόησις του ρόλου του προσωπικού δίπλα στα παιδιά, δεν μπόρεσαν ή δεν θέλουν να σπάσουν το μισότοιχο που χωρίζει το δάσκαλο από το μαθητή... έμειναν αποξενωμένοι από το παιδί. 3) Δεν γίνεται όπως πρέπει η ζωντανή σύνδεσι των παιδιών με την Ελλάδα. Δεν διατηρούμε έντονη τη θύμηση της πατρίδος, την προσήλωση στους αγώνες και τις θυσίες του λαού να κρατάμε αδιάπτωτο το ενδιαφέρον, για τα γεγονότα που διαδραματίζονται στην Ελλάδα. Στο Πάβελ - Μπάνια της Βουλγαρίας διαβάζονται οι εγκύκλιες που είχαν σταλεί για μεγάλους. Έπρεπε απλές ομιλίες στα παιδιά. Ο ραδιοσταθμός δεν αξιοποιείται όπως πρέπει και οι παιδικές εκπομπές δεν παρακολουθούνται απ' τα παιδιά!...»

«... Η διαπαιδαγώγηση είναι μια όμορφη δουλειά που μας χαρίζει χαρά κι ευτυχία...»

Και:

«... Το να διαπαιδαγωγής σωστά και ομαλά ένα παιδί,

*είναι πολύ πιο εύκολο από το να το αναδιαπαιδαγωγής...»
(Μακαρέγκο)...*

Ορθοτάτη η διαπίστωση αυτών, εάν τούτο γίνεται μέσα εις το γνώριμον περιβάλλον των παιδιών και ιδιαιτέρως από την οικογένειαν, η οποία αποτελεί τον ισχυρότερον και αποτελεσματικώτερον διαπαιδαγωγικόν παράγοντα.

Αλλά τι θα μας έλεγεν ο σοβ. παιδαγωγός, εάν είχε υπ' όψιν του ένα παιδομάζωμα, μίαν γενεάν ελληνοπαίδων άτινα απεσπάσθησαν βιαίως εκ της μητρικής αγκάλης και ερρίφθησαν εις λαούς με άγνωστα εις αυτά στοιχεία, δια να αναδιαπαιδαγωγηθή με ιδέες και ιδανικά ξένα;

Είναι γεγονός — όσον και αν προσεπάθησαν να αποκρύψουν τούτο οι κομμουνισταί — ότι, δια να αντικατασταθή η μητρική αγάπη και η οικογενειακή επιρροή, με την «αγάπη» προς το Κομμουν. Κόμμα και τους διαφόρους «παιδαγωγούς» διεξήχθη πάλη, μεταξύ αυτών και των μεγάλων ιδία παιδιών, διότι ταύτα ενεθυμούνται τα στοιχεία της οικογενείας και της πατρίδος των και δεν ήτο εύκολον να αποβάλουν τα παλαιά ψυχικά γνωρίσματα και να τα αντικαταστήσουν με νέα, όπως εις την πορείαν της αναπτύξεως των θεμάτων του παρόντος πονήματος θα έχη την ευκαιρίαν να αντιληφθή ο αναγνώστης.

Πολλοί «διαφωτισταί» κατέβαλον κόπον να παραστήσουν την ζωήν των παιδιών «παραδεισένια», κρίνοντας τούτο από ελάχιστα καλά κτίρια, εις τα οποία εντυπωσιακώς εγκατέστησαν παιδιά. Η πείρα όμως απέδειξεν ότι αι λέξεις «ωραίον» κτίριον είναι έννοια δια τας κεφαλάς των μεγάλων, ενώ δια τους μικρούς «φιλοξενουμένους» είναι άγνωστον και ακατανόητον, εις ουδέν ευνοεί τούτους και τίποτε εξ αυτών δεν δύναται να αντικαταστήση το χθεσινόν περιβάλλον του χωριού των, όσον πτωχόν και αν ήτο.

Δεν ήτο εύκολον λοιπόν να αντικαταστήσουν τας «κακάς συνηθείας» άτινας έφερον τα παιδιά εκ της πατρίδος των, με άλλας «υγιείς» με τας οποίας επεδίωξαν να «προικίσουν» ταύτα οι «σοφοί» παιδαγωγοί!

Η πείρα όμως τους edίδαξεν ότι απόπειραι βιάας αντικαταστάσεως τούτων ήσαν καταδικασμένοι εις αποτυχίαν. Δια τούτο με την πάροδον του χρόνου έθεσαν εις εφαρμογήν μελετημένον σχέδιον διαπλάσεως των νέων, «ανθρώπων». Τα πάντα μετεχειρίσθησαν με μεθοδικότητα και με εξαντλητικήν υπομονήν δια να υπερνικηθούν αι δυσκολίαι εκ των ψυχικών αντιδράσεων ώστε οριστικώς να σβύσουν αι αναμνήσεις, να παρέλθουν αι συγκινήσεις και οι αισθηματισμοί, να διαλυθούν οι παλαιοί δεσμοί, να λησμονηθούν αι παλαιαί μορφαί να αντικατασταθούν αι «κακαί» συνήθειαι, να απαληφθούν αι «προλήψεις» εκ της θρησκείας, να διορθωθούν αι «λανθασμένοι» απαντήσεις. Και ως ήτο φυσικόν, αργά αλλά σταθερά υπό το βάρος του ερυθρού οδοστρωτήρος υπεχώρησαν, και εδημιουργήθησαν αι κατάλληλοι συνθήκαι δια να αφομοιώσουν οι ελληνόπαιδες τας κομμουνιστικές αρχάς!

ε) Αι παιδουπόλεις του παραπετάσματος, κέντρα αντιψυχολογικά και αντικοινωνικά.

Τα παιδιά αποσπασθέντα εκ της οικογενείας και του γνωρίμου περιβάλλοντος της πατρίδος των, εστερήθησαν της χαράς την οποίαν προσφέρει το ελεύθεθρον παιγνίδι. Απώλεσαν τας ευκαιρίας αι οποίαι αναπτύσσουν το ομαδικόν πνεύμα από τα πρώτα σχολικά θρανία μέχρι των πανεπιστημίων εις την αυλήν του σχολείου, εις τας παιδικάς κατασκηνώσεις, τας εκδρομάς, τας πάσης φύσεως εξορμήσεις, εις την εκτέλεσιν κοινωφελών έργων ή έργων αλληλεγγύης, εις παιγνίδια εις τας αυλάς των οικιών, εις τας συναντήσεις της γειτονιάς, εις το «μεσοχώρι», εις τον χορόν, τας πανηγύρεις, τας θρησκευτικές εορτάς, τους γάμους και βαπτίσεις, εις τους ομαδικούς εκκλησιασμούς, τα Χριστούγεννα και την Ανάστασιν, εις τα κάλαντα και τας πάσης φύσεως εκδηλώσεις των ηθών και εθίμων της γνωστής των κοινωνίας ή τα ομαδικά ωφέλη εκ της συμμετοχής των εις τας οργανώσεις του ερυθρού σταυρού, των προσκόπων, εις τους αθλητικούς και μορφωτικούς συλλόγους, και την εκτέλεσιν ομαδικών εργασιών εις τον θερισμόν, αλώνισμα, τρύγον.

Οι ελληνόπαιδες ούτοι εστερήθησαν όλων αυτών των απαραίτητων στοιχείων τα οποία βοηθούν εις την ανάπτυξιν των ικανοτήτων να εισέλθουν αβιάστως, φυσικώς και ελευθέρως εις την κοινωνίαν της πατρίδος, να βοηθήσουν εις την ανάπτυξιν του πολιτισμού της, να ζήσουν και να αισθανθώσι και αυτοί τα αγαθά του πολιτισμού τούτου και ως άτομα και ως σύνολον αυτής. Αντί τούτων ερρίφθησαν εις τα κοινόβια των παιδουπόλεων εις το παραπέτασμα, όπου η σχέσις της ανθρωπίνης αγάπης αντικατεστάθη με την αγάπην προς το «Κόμμα», όπου τοις εκαλλιεργήθη σταθερώς η ιδέα ότι ανήκουν εις την «μεγάλην κρατικήν οικογένειαν», ότι είναι «στρατιώται του Κόμματος», ότι προστάτης και κηδεμών αυτών είναι το «κόμμα» και εις το εξής αυτό θα μεριμνά δια την τύχην των. Όπου έμαθον να υπακούουν, να πειθαρχούν αδιαμαρτυρήτως και να πιστεύουν ότι η υπακοή και η πειθαρχία είναι εκ των καλύτερων αρετών δια να βγουν παιδιά «χωρίς ιδιαιτέραν τύχην και προσωπικήν αξίαν», διότι δεν επιτρέπεται να εισέλθουν εις την ζωήν ως φορείς κάποιας ατομικής τελειότητας, να αποκτήσουν συνείδησιν της μάζης να εισέλθουν εις την Κοινωνίαν ως άνθρωποι με ευθύνας και υποχρεώσεις, μέλη του «μαχητικού μετώπου της ανθρωπότητας», η ζωή των εις την Κοινωνίαν «να δονείται από το πάθος της ιστορικής πάλης» να αποτελούν υπόδειγμα του αγώνα», και να ατενίζουν μόνον προς ένα σημείον όπου ίσταται το Κ.Κ.Ε. που το οδηγεί εις την... ευτυχίαν»!

Ιδού τι λέγει μία μαρξιστική επιταγή, δια τα καλά τα οποία προσφέρουν τα κοινόβια.

«Τα παιδιά μπορούν να κατανοήσουν καλύτερα την έννοιαν του Κομμουνισμού με την ομαδικήν ζωήν εις τους παιδικούς σταθμούς και νηπιαγωγεία και κατόπιν εις τα σχολεία και τα πανεπιστήμια παρά με την ανατροφήν εις το σπίτι. Πολλοί σύντροφοι παρετήρησαν ότι εις τα σχολεία τα παιδιά προσέχουν τι λέγουν οι δάσκαλοί των. Όταν επιστρέφουν εις το σπίτι των φαίνεται ότι δεν προσέχουν τα λόγια των γονέων των. Οι σύντροφοι έχουν μάθει ότι μορφώνοντας τα παιδιά δεν πρέπει να λέγουν εις αυτά: «Οι γονείς σας φροντίζουν δια την ζωήν σας», αλλά πρέπει να λέγουν: «Η κοινότης φροντίζει δια την ζωήν σας και όταν μεγαλώσετε θα πρέπει να υπηρετήσετε την κοινότητα και τον λαόν»

(περιοδικό «Κινεζική νεότης»)

Και δεν είναι καθόλου συμπτωματικόν το γεγονός, ότι συναντώμεν απόλυτον συμμόρφωσιν των συμμοριτών προς την μαρξιστικήν ταύτην επιταγήν και το κομμουνιστικό τούτο δόγμα και ότι είναι ενσυνείδητος και εσκεμμένη ενέργεια προς επιτυχίαν του εγκληματικού σχεδίου, να αποσπάσουν τους ελληνοπαίδας εκ της αγκάλης των μητέρων των, ίνα, απαλλασσόμενα της «βλαβεράς» επιρροής των καταστούν ικανά να κατανοήσωσι καλύτερα την έννοιαν του Κομμουνισμού, με την ομαδικήν ζωήν εις τα κοινόβια του παραπετάσματος!

Εις το ΚΚΕ εδόθη μία πρώτης τάξεως ευκαιρία, να αναθρέψη μίαν γενεάν ελληνοπαίδων και να την μεταβάλη εις ρομπότ, αφωσιωμένην τυφλώς εις αυτό. Χωρίς την «ενόχλησιν» της πρώην οικογενειακής ζωής, με τας ιστορίας και τα παραμύθια επιδιώκει με τα κοινόβια να αντικαταστήση τας ιστορίας και τα παραμύθια των γονέων, με αφηγήσεις δια τους αγώνας των συμμοριτών, των Κομμουνιστικών κομμάτων και διαφόρων λαών κατά της τάξεως των «ιμπεριαλιστών».

Διότι εις τα κοινόβια, η σχέσις της ανθρωπίνης αγάπης ήτις ανεπτύχθη εις πολλούς ελληνοπαίδας μεταξύ αυτών και των γονέων εις την πατρίδα τους, αντικαθίσταται τώρα με άλλην αγάπην: την αγάπην προς το κόμμα! Σταθερώς τοις εκαλλιεργήθη η ιδέα ότι ανήκουν εις την «μεγάλην κρατικήν οικογένειαν», ότι είναι «στρατιώται του κόμματος», ότι προστάτης και κηδεμών αυτών είναι το κόμμα και εις το εξής αυτό θα μεριμνά δια την τύχην των!

Εις τας παιδουπόλεις του παραπετάσματος εν ονόματι των μαρξιστικών «αρχών περί πνευματικής ισότητος, αφ' ενός και λόγω του μεγάλου αριθμού τροφίμων εις αυτάς αφ' ετέρου, μετεχειρίσθησαν ίσας παιδαγωγικάς αρχάς!

Εξαιτίας τούτου κατέστη αδύνατος η διάγνωση των εμφύτων διαθέσεων και των ατομικών διαφορών των παίδων επομένως και η παροχή αναλόγου παιδαγωγικής βοηθείας και θεραπείας ή προαγωγής των ατομικών ικανοτήτων, με συνέπειαν να ζημιωθούν ψυχικώς χιλιάδες παιδιών. Η ατομική αξία εξηφανίσθη ή έμεινε αφανής πράγμα το οποίον αργότερον έφερεν εις δύσκολον θέσιν τους «παιδαγωγούς» του Κ. Κόμματος, οι οποίοι έστελλον τα παιδιά κρίνοντες την κλίσιν των κατά την ιδίαν αυτών αντίληψιν και κατά τον κομματικόν υπολογισμόν και κομματ. συμφέρον εις διαφόρους, σχολάς όπως απήτει το συμφέρον του κόμματος, με αποτέλεσμα να παρατηρούνται αθρόαι λιποταξίαι εκ τούτων υπό των μαθητών ή εγκαταλείψεις του επαγγέλματος και μεταπήδησις εις άλλο, συνήθως χειρότερον μεν, αλλά της προτιμήσεώς των!

Αφ' ετέρου ο μέγας συνωστισμός εκ κλειστώ χώρω και επί αρκετά μάλιστα έτη, εγέννησε προβλήματα, τα οποία δεν ηδυνήθησαν να προλάβουν ως ήτο επόμενον, αλλά ούτε και να τα θεραπεύσουν όταν ενεφανίσθησαν.

Εις τας παιδουπόλεις προέκυψεν μεταξύ των τροφίμων ατμόσφαιρα αιτιάσεων, εγεννήθησαν «κουτσομπολιά», προέκυψαν έριδες, και ανυπακοαί, ηυνοήθη η διάδοσις διαφόρων κακιών, παρετηρούντο συχνότατα κλοπαί, προέκυψε κλίμα λιποταξιών, εγένοντο καταστροφαί και εις σοβαρόν βαθμόν αντικοινωνικάί εκδηλώσεις και διαστροφαί ψυχικάί.

Αξιοθρήνητα εξ άλλου ήσαν τα μέσα «διαγνώσεως» και προπαντός «θεραπείας» της καταστάσεως ταύτης των παιδιών.

Ως αποτελεσματικόν μέσον διαγνώσεων, προέκριναν την «κατάδοσιν» δια των

«βαλτών» μαθητών ή την δημιουργίαν «ομάδων παρατηρήσεων» όπως συνήθως ομιλούν οι κομμουνιστάι! Αμέσως αι ομάδες παρατηρήσεως υπέβαλλον εις την «καθοδήγησιν» τας «παρατηρήσεις», αύτη δε έθετεν εις εφαρμογήν ως μοναδικόν φάρμακον, την διαφώτισιν, η οποία συνίστατο εις λόγους ατελευτήτους εις τας συνεδριάσεις και εις πρόκλησιν συμβουλευτικών επιστολών από την υψηλήν καθοδήγησιν», ως ήτο μία του Ζαχαριάδη προς μερικά παιδιά «ατακτήσαντα» εις μίαν παιδούπολιν της Βουδαπέστης, δια της οποίας ύβριζε χυδαιότατα τα παιδιά αφού απεκάλεσε αυτά αλήτες! Και η επιστολή αύτη έθεωρήθη ως «ντοκουμέντο» ιστορικόν και έμεινεν ως «επιστολή του Ζαχαριάδη», εγένετο δε ανάλυσις του περιεχομένου της προς «διαφώτισιν» εις όλας τας παιδουπόλεις του παραπετάσματος!

Η κατάσταση των παιδουπόλεων του παραπετάσματος από υγιεινής απόψεως εξεταζομένη, ποτέ δεν ήτο ενθαρρυντική κυρίως λόγω αντικειμενικών δυσκολιών τας οποίας αντιμετώπιζον αι χώραι του παραπετάσματος. Φυσικά οι ένοχοι δια την απαγωγήν των παιδιών ουδέποτε έπαψαν από του να παρουσιάζουν την ζωήν των παιδιών ως ζωήν παραμυθένιαν. Τούτο όμως δεν εστάθη. ικανόν να αποκρύψη την αλήθειαν, η οποία παρουσιάζουσα την κατάστασιν όπως πραγματικά είχαν τα πράγματα, καταφέρει ισχυρόν κόλαφον κατά της κακοβούλου συσκοτίσεως της πραγματικότητας, την οποίαν παρουσίαζον κατά διάφορον τρόπον προς στήριξιν του ηθικού των γονέων των παιδιών οι οποίοι κατελήφθησαν υπό σοβαρωτάτης ανησυχίας από τα αλλεπάλληλα πένθιμα μηνύματα εκ των χωρών του «παραδείσου».

Τα παιδιά θα έπρεπε να τύχουν εξαιρετικών περιποιήσεων, δια να μετριασθούν τα δεινά και αι κακουχίαι τα οποία υπέστησαν όχι μόνον κατά τον χρόνον καθ' ον ήσαν μεταξύ των συμμοριτών, διότι ηρπάζοντο τα τρόφιμα και τα παιδιά ήσαν εκτεθειμένα εις τον εκ πείνης θάνατον, αλλά και εκ των δεινών άτινα επεσωρεύθησαν εις αυτά κατά την αρπαγήν των, τας μεταφοράς και τας ψυχικάς δοκιμασίας ας υπέστησαν και τον μαρασμόν ο οποίος τα κατέλαβε, διότι απεσπάσθησαν εκ των γονέων των.

Αντί λοιπόν να τύχουν καλυτέρας τύχης, ηυξήθησαν τα δεινά των λόγω των δυσμενών συνθηκών διαβιώσεως (ακατάλληλα κτίρια, χώροι ανθυγιεινοί, μολυσμένος αήρ, συνωστισμός, πλημμελής καθαριότης) της ελαττωματικής τροφής (κακή ποιότης, ολίγη ποσοτικώς, ασυνήθιστος κουζίνα) και των πλημμελών προληπτικών μέτρων δια την πρόληψιν επιδημιών και μολυσματικών νόσων.

Αι συνέπειαι εκ της καταστάσεως ταύτης ήσαν δυσμενείς μίαν δε περίοδον λίαν ανησυχαστική, διότι επήλθον αρκετοί θάνατοι ιδία εκ τύφου, διάρροιας και μερικάί νόσοι ως η οφθαλμία, κατήντησαν ενδημικάί.

Η περιποίηση των παιδιών, όσον και αν επεχείρησαν να την παραστήσουν εξαιρετικήν δι' ευνοήτους λόγους, αύτη ουδέποτε ήγγισε τα όρια της μετριωτάτης, εν αντιθέσει προς την πνευματικήν και ψυχικήν «περιποίησιν» και τα «φάρμακα» του Μαρξισμού, η οποία παρεσχέθη αφθόνως.

ς) Από τας πρώτας βάσεις αγωγής εις τας κομμουν. παιδουπόλεις.

Η ζωή των ελληνοπαίδων εις τας κομμουνιστικές παιδουπόλεις αποτελεί μίαν δοκιμαστικήν εφαρμογήν του κομμουνιστικού «κολλεκτιβιστικού» συστήματος ζωής, με πρώτον και βασικόν καθήκον να τεθούν τα παιδιά υπό πνευματικήν και ηθικήν κάθαρσιν δια να φύγουν οι «ρύποι» εκ της παλαιάς ζωής και εις την θέσιν των να κτισθούν αι βάσεις του αναγεννωμένου ανθρώπου. Ούτω εθίσθησαν οι «νέοι» άνθρωποι εις το σύμβολον της «γροθιάς», εις την πίστιν των ιδανικών τα οποία εμπνέουν οι αστερίσκοι, τα δίκocha, αι ερυθραί σημαίαι και τα ομοιώματα του Κρεμλίνου, ανεπτύχθησαν και εκαλλιεργήθησαν εις αυτά οι παλμοί από θορυβώδεις εκδηλώσεις, ρυθμικάς κραυγάς συνθημάτων κομμουνιστικών, και μαρς εκ κινήσει. Υπεβλήθησαν εις συνηθείας να διαχωρίζουν τας «θρησκευτικές» Μαρξιστικές φυσιογνωμίας, αι οποίαι ίστανται μονίμως άνω της κλίνης των και εις τας οποίας οφείλουν την «σωτηρίαν» των — αργότερα εσπούδασαν την αθείαν — έμαθαν να ομιλούν από ραδιοφώνου και να εκθέτουν την «παραδεισένια» ζωήν των, να λαμβάνουν μέρος εις τας συνεδριάσεις, αργότερον να έχουν επίγνωσιν του όρκου τον οποίον έδωσαν εις τας κομμουνιστικές οργανώσεις των οποίων έγιναν μέλη, και να εκφέρουν πολιτικές γνώμας, να επιδεικνύουν αισθήματα αλληλεγγύης και προς τα παιδιά των κομμουνιστικών χωρών και προς τα κορεατόπουλα άτινα επεσκέφθησαν, αλλά και προς τα παιδιά της Ελλάδος, «το παιδομάζωμα, που έκαμαν οι «μοναρχοφασίστες, που άρπαξαν τα παιδιά απ' την αγκαλιά των μανάδων τους, και τα κακόμοιρα τα παιδιά μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα...»!! δια να ανασυρθή εις την επιφάνειαν και να εκστομισθούν εναντίον της πατρίδος των, ακατονόμαστα υβρεολόγια, δια την «συμπεριφοράν» αυτής, έναντι των τέκνων της εκείνων, τα οποία δεν ηκολούθησαν τον δρόμον της «σωτηρίας», όπως ταύτα! Έμαθον καλώς να εκθέτουν δι' επιστολών τα αισθήματά των προτάσσοντες χαιρετισμόν προς τον Ζαχαριάδην ή Μάρκον και ως κατακλείδα να θέτουν το «θάνατος στο φασισμό» το οποίον αποτελεί τον ευσεβή πόθον των.

Εψυχαγωγούνται με χορούς και επαναστατικά τραγούδια, αποδίδοντα νοήματα από εγκληματικές πράξεις των συμμοριτών ή άλλων επιφανών κομμουνιστών, δια να συγκινηθούν πολύ από τα κατορθώματα των δολοφόνων των γονέων των και αυτών των ιδίων. Έπαιζον και θέατρα εις τα οποία όλα τα «αετόπουλα» ευρίσκοντο εις δράσιν τόσον κατά την εποχήν του Ε.Α.Μ. ΕΛΑΣ όσον και κατά τον συμμοριτοπόλεμον, αργότερον δε, όταν απέκτησαν συνείδησιν της αποστολής των ανέβασαν εις την σκηνήν προσχεδιασμένα δια την αποστολήν των έργα από το Ζάλογγον και το Μεσολόγγι, αλλά κομμένα στα μέτρα του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ και των «αγωνιστών» του συμμοριτοπολέμου.

Ιδού τώρα και μία επίδειξις αισθημάτων, καρπός του συστήματος αγωγής εις το οποίον υπεβλήθησαν, το οποίον αναφέρεται κατ' ευθείαν προς τας μητέρας αι οποίαι τα εγέννησαν και την πατρίδα ήτις τα εξέθρεψε:

ζ) «Ταρτούφοι» οι γονείς που τα γέννησαν!

Εις απάντησιν του εν Ελλάδι Πανελληνίου θρήνου της 29-12-49, ο ραδιοσταθμός της Πράγας την ιδίαν ημέραν (29-12-49) εις την «ώραν του προσφυγόπουλου», μετέδιδε τα εξής, δια λογαριασμόν των ελληνοπαίδων τα οποία «εφιλοξένει»:

«Μπήκε σε κίνησι όλος ο μηχανισμός της μοναρχοφασιστικής προπαγάνδας στη νέα εκστρατεία για τα παιδιά που βρίσκονται στις Λαϊκές Δημοκρατίες. Ας χτυπήσουν οι ταρτούφοι όσο θένε τις καμπάνες τους. Δεν θα εγκαταλείψουμε τα παιδιά στα νύχια τους».

Ενώ ακόμη δεν εκόπασεν ο θρήνος, εδόθη το σύνθημα της επιθέσεως, με πρώτον στόχον τας μητέρας, αι οποίαι τα εγέννησαν.

Ιδού πώς προσδιορίζεται εις το εξής, η αγωγή των δυστυχών αυτών υπάρξεων, ως προς την αξίαν των ανθρώπων και πώς εκαλλιέργουν την συμπεριφοράν των ανωρίμων αυτών πλασμάτων προς τας μητέρας των, αι οποίαι έκαμαν το «λάθος» και τα εγέννησαν! Ωσάν να μη επρόκειτο περί γονέων, αλλά κατωτέρων και αυτών των κτηνών, διότι και τα κτήνη προς τα νεογνά των παρουσιάζουν έκδηλον τον πόνον των, όταν απωλέσουν ταύτα. Και είναι ευεξήγητον, διατί ενωρίς «φώλιασε» εις τας καρδίας των μικρών ελληνοπαίδων το μίσος εναντίον της πατρίδος των και των μητέρων των και να σκέπτεται κανείς, ότι αυταί αι εκπομπαί εδίδοντο ως πνευματική τροφή κατά τα φροντιστήριά των, εκείνα δε να εκσπούν πότε εις οργήν και πότε εις ακρατήτους γέλωτας, δια «το κατάντημα των μητέρων των» εις την Ελλάδα!

η) Θρήνος των «αετόπουλων».

Εκ Βουκουρεστίου, από παρομοίαν εκπομπήν «ώρα του ελληνόπουλου» εκεί, την 22-5-50 ακούεται υβρεολόγιον εναντίον του «προδότη» Τίτο και ένας θρήνος από «αετόπουλα»,

«Για τα καϋμένα τα παιδιά που ενώ ξέφυγαν απ' τα χέρια των μοναρχοφασιστών, έπεσαν στα χέρια του δήμιου Τίτο, που τα απαγορεύει να ομιλούν για το Κ.Κ.Ε. και παζαρεύει να τα παραδώσει πίσω στους μοναρχοφασίστες. Τα καϋμένα τα παιδιά όμως, διαμαρτύρονται, αρνούνται, λένε πως δεν θα δεχθούν να γυρίσουν, παρά μόνον όταν η Ελλάδα απελευθερωθή και γίνη Δημοκρατική».

(Από εκπομπή του Ρ. Σταθμού Βουκουρεστίου, η «ώρα του ελληνόπουλου» (22-5-50).

(Σημείωσις: Η Γιουγκοσλαβία, πιεζομένη εκ της στροφής της πολιτικής της προς τας Δυτ. δυνάμεις, συνεμορφώθη κατά τι προς τας αποφάσεις και συστάσεις του Ο.Η.Ε. να παραδώσει αριθμόν τινά ελληνοπαίδων και παρέδωκεν εις την Ελλάδα, εις δόσεις, έως 500 ελληνόπαιδας, εκ των 10.000 περίπου, άτινα κατεκράτει.) Δια την απόφασίν του ταύτην οργανώθησαν συλλαλητήρια και αποδοκιμασίαι εκ μέρους των ελληνοπαίδων των άλλων χωρών του παραπετάσματος, δια τας προθέσεις του Τίτο. Επί πλέον και εις αυτήν ταύτην την Γιουγκοσλαβίαν, υπό των κομμουνιστών διδασκάλων, επικεφαλής των παιδικών σταθμών των ελληνοπαίδων, εξηναγκάσθησαν να απεργήσουν και αυτοί οι μικροί, «διαμαρτυρόμενοι δια την προδοσίαν του Τίτο», με αποτέλεσμα να εκδιωχθούν εκ της χώρας οι υπεύθυνοι».

Εκ της ιδίας χώρας (Ρουμανίας) του ιδίου Ραδιοσταθμού και την ιδίαν ώραν, την 28-8-50 εκστομίζονται από το στόμα του μικρού ελληνόπαιδος Τάκη, εκφωνητού του Ραδιοσταθμού, ανάλογοι ύβρεις και απειλαί, εναντίον της μητέρας κάποιου παιδιού, «που το άφηνε με ξερό ψωμί και όλα τα πουλούσε στους παραθεριστάς». Εν συνεχεία ο πολύ δασκαλεμένος μικρός εκφωνητής σφίγγει τη γροθιά του και φωνάζει δυνατά από τον ραδιοσταθμόν: «Το δίκηο θα θριαμβεύσει!»! Δια ποίον δίκαιον άραγε ωμίλει ο μικρός αυτός μαρξιστής - γενίτσαρος: μήπως να ζητήση και αυτός την κεφαλήν της μάννας του «επί πινάκι», διότι οικονομούσε ολίγα λεπτά, πωλούσα εκ των προϊόντων της, δια να ενδύση τον μικρόν όταν τον είχε υπό την εξουσίαν της;

Θ) Ο Β' εγκληματικός σταθμός εις την ιστορίαν του παιδομαζώματος.

Η Ιστορία πιθανόν να εσυγχώρει το γεγονός της αρπαγής των παιδιών, έστω και αν ηρπάγησαν ταύτα βιαίως και ωδηγήθησαν εις ξένας χώρας παρά την συγκατάθεσιν των γονέων των και κατά παράβασιν των ανθρωπίνων νόμων, υπό την προϋπόθεσιν ότι τουλάχιστον, μόλις ετελείωσεν ο πόλεμος και εξέλιπεν ο κίνδυνος της «εξοντώσεως αυτών από τα αεροπλάνα του Τρούμαν» ως ισχυρίζοντο δια να καλυφθούν, να τα επέστρεφον εις την πατρίδα των και να τα παρέδιδον εις τους γονείς των. Ας έλεγον εν τοιαύτη περιπτώσει ότι έκαμον «θεάρεστον» έργον και ας πρόσθετον ακόμη ότι τα έσωσαν, αλλά να τα επέστρεφον μόνον.

Εάν προέβαιναν εις μίαν — απίθανον φυσικά — τοιαύτην πράξιν, θα διελύοντο αι παρεξηγήσεις θα κατέπαυεν ο εγερθείς παγκόσμιος θόρυβος, θα εξέλιπον οι διατυπωθέντες φόβοι δια το μέλλον των παιδιών, θα ανετρέπετο και θα διεψεύδετο κάθε κακός υπολογισμός, το πράγμα θα ετίθετο εις άλλην βάσιν και οι άρπαγες θα είχαν την αξίωσιν να τύχουν συμπαθείας, το δε έργον των αυτό υφ' οιανδήποτε συνθήκην και αν συνετελέσθη θα εκρίνετο με επιείκειαν.

Αλλά η ιστορία δεν θα συγχωρήση ποτέ 1) την εγκληματικήν άρνησιν των Κομμουνιστών να επιστρέψουν τα παιδιά εις την πατρίδα των και να τα παραδώσουν εις τους γονείς ή συγγενείς των, γεγονός το οποίον απεφασίσθη τετράκις από το ανώτατον πολιτικόν σώμα του κόσμου, του ΟΗΕ και ανέλαβον να εκτελέσουν με πάσαν προθυμίαν αι παγκόσμιοι φιλανθρωπικαί οργανώσεις (Ερυθρός Σταυρός) ηρνήθησαν δε πεισμόνως και εκ συμφώνου να συμμορφωθούν προς τούτο αι κομμουνιστικάί χώραι αίτινες κατεκράτουν τα παιδιά. 2) Το γεγονός, ότι αι κομμουνιστικάί χώραι ηρνήθησαν να παραδώσουν τα παιδιά εις την πατρίδα των και μετά την λήξιν του συμμοριτοπολέμου, ότε εξέλιπεν ο κίνδυνος του πολέμου και δεν εδικαιολογείτο ουδεμία περαιτέρω κατακράτησις τούτων. Είχεν ήδη καταπαύσει ο πόλεμος και υπέρ πάσαν άλλην προηγουμένην αισιοδοξίαν, εκινητοποιήθησαν πάλιν αι παγκόσμιοι και ελληνικάί φιλανθρωπικαί οργανώσεις, να δεχθούν τα παιδιά, εκκινήσασαι από την σκέψιν, ότι ίσως κσμφθή πλέον η μέχρι τότε έπιδειχθείσα άρνησις του παραπετάσματος να επιστρέψη αυτά. Πλην όμως ουδεμία επεδείχθη συνεργασία, ουδεμία θετική λύσις εδόθη, αλλ' αντιθέτως παρενεβλήθησαν αχαρακτήριστα εμπόδια και τελικώς ηρνήθησαν να επιστρέψουν ταύτα.

Κυρίως όμως η Ιστορία δεν θα συγχωρήση ποτέ την εγκληματικήν απόφασιν των κομμουνιστών να εμπιστευθούν «εν λευκώ» εις τα κομμουνιστικά κόμματα του παραπετάσματος, την αγωγήν των ελληνοπαίδων, δια να διαστραφή η συνείδησις και να μετατραπή αύτη εις σλαυικήν. Όλα τα γεγονότα απέδειξαν ότι απήγαγον τα παιδιά με σκοπόν να μην τα επιστρέψουν ούτε προ του πολέμου ούτε μετά τούτον, ούτε όταν θελήσουν οι γονείς, ούτε όταν το επιβάλλουν τα ανώτατα παγκόσμια πολιτικά σώματα, αλλά όταν μεγαλώσουν και «μορφωθούν» και προ παντός όταν κρίνουν ότι είναι έτοιμα προς δράσιν!

Το σχέδιόν των απ' αρχής έκρυβε τον δόλον. Και η ενέργειά των ήτο εσκεμμένη. Όλα φέρουν την σφραγίδα του εγκλήματος όμοιον του οποίου δεν αναγράφεται εις ουδεμίαν ιστορίαν. Είναι ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ, και ως τοιαύτη θα μείνη εις την ιστορίαν μας.

Εις δε το έθνος μας το οποίον προσέφερε τας μεγαλυτέρας υπηρεσίας εις την

ανθρωπότητα, ως ο μεγαλύτερος ατιμασμός και το μελανότερον στίγμα. Και γιατί οι κομμουνισταί προέβησαν εις την απάνθρωπον αυτήν πράξιν;

Προέβησαν εις ταύτην διά να αλλοιώσουν την εθνικήν συνείδησιν των παιδιών εμποτίζοντες αυτά με μισελληνικά αισθήματα, να δημιουργήσουν δηλαδή ελληνικά κορμιά με σλαυικήν συνείδησιν και να τα χρησιμοποιήσουν εν δεδομένη στιγμή ως πυρήνας του κομμουνιστικού μηχανισμού, εις μίαν κομμουνιστικήν φέρ' ειπείν, Ελλάδα.

ι) Εις τα κομμουνιστικά σχολεία

Δύο μήνας αφ' ότου ωδηγήθησαν οι ελληνοπαίδες εις το παραπέτασμα, εσχηματίσθη, με εντολήν του ΚΚΕ, επιτροπή ήτις είχεν ως αποστολήν να μεριμνά διά προβλήματα άτινα απησχόλουν τα παιδιά, κυριώτερον των οποίων ήτο το πρόβλημα της μορφώσεώς των. Το έργον τούτο ανετέθη εις τον γράφοντα, όστις περιήλθε τας χώρας του παραπετάσματος και έκαμε επιλογήν μερικών ανθρώπων, οι οποίοι μετά μίαν πρόχειρον εκπαίδευσιν, θα ηδύναντο να ανοίξουν ελληνικά σχολεία. Ούτω:

Το θέρος του 1948, συνεκεντρώθησαν προς τον σκοπόν τούτον 145 άτομα άτινα ελαβον μίαν μικράν εκπαίδευσιν επί 3-4 μήνας εις εκπαιδευτικόν φροντιστήριον το οποίον ελειτούργησεν εις Ρουμανίαν, το φθινόπωρον δε του ιδίου έτους εστάλησαν ούτοι εις 8 χώρας, ένθα υπήρχον ελληνοπαίδες, να θέσουν εις λειτουργίαν ελληνικά σχολεία.

Επειδή δε οι δόκιμοι παρουσίαζον σοβαράς ελλείψεις, ελήφθησαν μέτρα ώστε οι αδύνατοι να ευρίσκωνται πλησίον ικανοτέρων, πτυχιούχοι δε δημοδιδάσκαλοι και καθηγηταί να επισκέπτονται συχνά τους δοκίμους και να παράσχουν πάσαν βοήθειαν είτε διά ζώσης είτε διά αλληλογραφίας, προσέτι ελήφθη απόφασις ώστε συντόμως να λειτουργήσουν εκπαιδευτικά φροντιστήρια κατά χώρας προς βελτίωσιν των δοκίμων διδασκάλων και επί πλέον προσεκλήθησαν εκ διαφόρων χωρών του κόσμου Έλληνες εγγράμματοι να αναλάβουν έργον διδασκάλου — και προσήλθον αρκετοί τοιούτοι εκ της Ευρώπης, της Κύπρου και της Αιγύπτου — διά να αντιμετωπισθή αρκετά το πρόβλημα του διδακτικού προσωπικού.

Κατά τον Δεκέμβριον όμως του 1948, το ΚΚΕ εν συνεννοήσει με τα Κομμουν. κόμματα του παραπετάσματος, απροσχηματίστως διέλυσε τα Ελλην. σχολεία αρχής γενομένης από της Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας κ.λ.π. εισαγαγών τα παιδιά, εις τα κομμουνιστικά σχολεία των χωρών όπου ευρίσκοντο. Προς διασκέδασιν δε των εγερθέντων φόβων διά το μέλλον των παιδιών εκ της απροσδοκήτου αυτής αποφάσεως και της πιθανής αντιδράσεως εκ μέρους ανθρώπων διατηρούντων ακόμη την ελληνικήν συνείδησιν, ώρισαν να διδάσκεται ολίγη ανάγνωσις, ολίγη ιστορία και γεωγραφία εις ελληνικήν γλώσσαν, επί 1-3 ώρας εβδομαδιαίως δι' έκάστον εκ τούτων. Αλλά και το μέτρον τούτο (διδασκαλία ελληνικών, ιστορίας και γεωγραφίας) εχαλαρώθη με την παρέλευσιν του χρόνου.

Έκτοτε αι χιλιάδες των παιδιών ευρίσκονται μεταξύ ξένων παιδιών και λαμβάνουν την παιδείαν εκείνων, όπως εις τα επακολουθούντα κεφάλαια εκθέτομεν.

Εις το δράμα λοιπόν των απαχθέντων ελληνοπαίδων υπάρχουν κυρίως δύο σταθμοί: Ο εις, είναι ο χρόνος, καθ' ον απέσπασαν τα παιδιά βιαίως εκ της πατρίδος των και ο άλλος ο χρόνος καθ' ον διελύθησαν τα ελληνικά σχολεία και απεφασίσθη να αναλάβουν το έργον της αγωγής και της διδασκαλίας τα κομμουνιστικά κόμματα του παραπετάσματος δια των σχολείων των. Εις τον δεύτερον τούτον σταθμόν, ωλοκληρώθη η εκδήλωσις της κακίας κατά των αθώων πλασμάτων. Και η απόφασις αύτη αποτελεί μέτρον δόλιον, προ πολλού — από του χρόνου καθ' ον ελήφθη και η απόφασις του παιδομαζώματος — αποφασισθέν, εκδηλωθέν δε εις τον καιρόν του.

Οι συμμορίται, αντί να επιζητήσωσιν, όπως εξελληνίσουν τους βαρβάρους

προσέφεραν τα αθώα θύματα να εκσλαυισθούν. Αντί της διδασκαλίας της ελληνικής γλώσσας, των ελληνικών παραδόσεων και της ελληνικής κληρονομιάς, υπεχρέωσαν τα παιδιά να υποστούν τας εκ του κύματος του εκσλαυισμού συνεπείας, επιστρέφοντα δε εις την πατρίδα των, να μεταφέρουν εις αυτήν τα «αγαθά» τούτου. Αντί εις τας χώρας ταύτας να γίνουν κέντρα ελληνικών σπουδών και να προβάλλωνται αι ανθρώπιναι αξίαι του ελληνικού πολιτισμού, ως μέσον αφυπνίσεως της βαρβαρότητος, υπεβλήθησαν εις την εκμάθησιν της Ρωσικής, δια να δυνηθούν μανθάνοντες αυτήν να εννοήσουν καλύτερον τας «αξίας» της Μαρξιστικής κληρονομιάς, αντλούντες τας εμπνεύσεις των από τον πηγαίον Μαρξισμόν. Επέβαλον να διαπλασθή εις ελληνικά σώματα και να θεμελιωθή σλαυική σκέψις και ψυχή, ίνα επανερχόμενοι εις τήν πατρίδα να αποβούν ευεργετικώτεροι εις τον κομμουνισμόν. Οι διδάσκαλοι κάμνουν συνέδρια δια να εξεύρουν τρόπους όχι προς διαιώνισιν του ελληνικού πολιτισμού ως θα ώφειλε, αλλά δια το μέλλον των παιδιών ως κομμουνιστών.

Δια τον κομμουνισμόν φυσικά η απόφασις αύτη, αποτελεί γεγονός υψίστης σημασίας, δια το ελληνικόν όμως έθνος, πένθος και θρήνον δια το μέλλον των δυστυχών υπάρξεων, των γονέων και της πατρίδος των οίτινες τα εγέννησαν και τα εξέθρεψαν, δια τας συνεπείας τας οποίας θα υποστούν εις το μέλλον.

Η ένταξις των ελληνοπαίδων εις τα κομμουνιστικά σχολεία και η υπαγωγή τούτων εις την απόλυτον πνευματικήν και ηθικήν κυριαρχίαν των κομμουνιστών, είναι σχέδιον το οποίον συνελήφθη καθ' ον χρόνον και το παιδομάζωμα. Δεν είναι γεγονός το οποίον προέκυψε από μίαν έκτακτον ανάγκην, αλλά μελετημένον και προκαθωρισμένον. Ούτε προήλθεν εκ του γεγονότος ότι μετά την κατάρρευσιν του συμμοριτισμού, ο Ζαχαριάδης ευρέθη χωρίς εφεδρείας, δι' ο και εσπευσε να ετοιμάση εκ του παιδομαζώματος. Διότι το σχέδιον τούτο προηγήθη των γεγονότων της καταρρεύσεως. Ετέθη εις εφαρμογήν εις εποχήν καθ' ην υπήρξεν απόλυτος αισιοδοξία εις τας γραμμάς του ΚΚΕ, ότι θα κερδίση την καμπήν. Ήτο ο χειμών του 1948-1949 ότε εδόθη το σύνθημα της διαλύσεως των σχολείων, ακριβώς τότε, όταν εξεδηλούντο σαφώς οι συμμορίται, ότι θα κερδίσουν τον πόλεμον. Αλλά μήπως καταληφθέντες από αισιοδοξίαν δια αισίαν έκβασιν του αγώνος των, έσπευσαν να προκαθώρουν την τύχην των παιδιών; Ούτε αυτό. Τότε ποία ήτο η αιτία η οποία ώθησεν αυτούς να προβούν εις μίαν τοιαύτης εκτάσεως εγκληματικήν ενέργειαν;

Τα κομμουνιστικά κόμματα, βλέποντα 1) ότι η ηγεσία των παιδιών ετοίμαζε ερήμην της κομινφόρμ φροντιστήρια Ελλήνων δια να χρησιμεύσουν ως διδάσκαλοι των ελληνοπαίδων 2) τας προσκλήσεις της ίδιας ηγεσίας προς όλον τον κόσμον να έλθουν διδάσκαλοι Έλληνες δια να μάθουν τα παιδιά γράμματα, εσκέφθησαν ότι αργότερον δεν θα ηδύναντο να θέσουν πλήρως υπό την πνευματικήν και ηθικήν κηδεμονίαν των αυτά, δι' ο έσπευσαν ενωρίς να εισηγηθούν την διάλυσιν των ελληνικών σχολείων. Προς τούτο εκλήθη ο ιατρός Κόκαλης, έλαβε γνώσιν της «διαταγής», μεθ' ο περιήλθε τας χώρας του παραπετάσματος και έθεσεν εις άμεσον εφαρμογήν το σχέδιον, αρχής γενομένης από της Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας (Δεκέμβριος 1948 - Ιανουάριος 1949). Το ότι δε, τάχα η διάλυσις των σχολείων ήτο αίτημα εκ της πλευράς του ΚΚΕ να αναλάβουν την ευθύνην της μορφώσεως τα «αδελφά» κόμματα, ως διαθέτοντα τα μέσα μορφώσεως κ.λ.π. αποτελεί εύσχημον τρόπον, προς παραπλάνησιν της κοινής γνώμης, ότι όλα κάμνουν τη αιτήσει άλλων, από «φιλανθρωπικούς» και «ανθρωπιστικούς» σκοπούς ωθούμενοι!

ια) Το περιεχόμενο της αγωγής και διδασκαλίας των ελληνοπαίδων.

Η αγωγή και η διδασκαλία των ελληνοπαίδων εις το παραπέτασμα συντελείται αφ' ενός μεν υπό των κομμουνιστικών σχολείων και της κομμουνιστικής κοινωνίας, αφ' ετέρου δε υπό των Ελληνοφώνων κομμουνιστών και των ομάδων συμβίωσης αυτών εις ιδιαιτέρας ώρας διδασκαλίας, ως εξής:

Α') Υπό των ξένων κομμουνιστικών σχολείων και κοινωνίας: Αύτη, αρχίζει:

α) Από τους παιδικούς σταθμούς, και «παιδικούς κήπους» δια τα παιδιά προσχολικής ηλικίας (1-6 ετών) και συνεχίζεται με την σχολικήν, ήτις περιλαμβάνει την 7ετή ή 8ετή στοιχειώδη εκπαίδευσιν (7-13 ετών), την 3ετή ή 4ετή μέσην εκπαίδευσιν (14-17 ετών) και εν συνεχεία την πανεπιστημιακήν -τετραετή έως εξαετή δια τας ηλικίας 18 ετών και άνω.

β) Περιλαμβάνει την πολιτικήν εκπαίδευσιν η οποία γενικώς γίνεται υπό της «σχολικής οργανώσεως» Ειδικώς δε υπό των τριών βαθμίδων του Κομμουνιστικού κόμματος, ήτοι της «οργανώσεως των πιονιέρ» δια τους μαθητάς ηλικίας 9-14 ετών, της «κομμουνιστικής οργανώσεως νεολαίας» δια τους ηλικίας 15 έως 18 ετών περίπου και εν συνεχεία του μεγάλου κόμματος, του κομμουνιστικού, από 19 ή 20 ετών και άνω.

γ) Την στρατιωτικήν εκπαίδευσιν εις τον τακτικόν στρατόν τα σώματα ασφαλείας, τας υπηρεσίας πληροφοριών και κατασκοπείας, τας παραστρατιωτικές οργανώσεις «προς υπεράσπισιν της πατρίδος», τα εργατικά τάγματα, τα τάγματα καταλήψεως εργοστασίων, και τας αστυνομίας των εργατών, (υπάρχουν και άλλαι «μαχηταί» μονάδες όπως: μαχηταί της ελευθερίας κ.λ.π.).

δ) Την αγωγήν και εκπαίδευσιν εις τα επαγγελματικά σχολεία και τα εργοστάσια.

ε) Την διδασκαλίαν εις τα συνδικαλιστικά σχολεία και τας σχολάς εκπαιδεύσεως ή μετεκπαιδεύσεως διοικητικών στελεχών και

στ) Την αγωγήν και διδασκαλίαν υπό των «διδασκάλων» της Κοινωνίας ήτοι, θέατρον, κινηματογράφον, τηλεόρασιν, χορόν και μουσικήν, την τέχνην, τον ποιητήν, τον πολιτικόν, τον φιλόσοφον, τον αρχιτέκτονα τα ήθη και έθιμα κ.λ.π.

Β') Υπό των σχολείων των ελληνοφώνων κομμουνιστών και της κοινωνίας των συμμοριτών εις τας ομάδας συμβίσεώς των. Αύτη περιλαμβάνει:

α) Σχολικήν εκπαίδευσιν εις τα μαθήματα, Ελληνική γλώσσα, Γεωγραφία της Ελλάδος και στοιχεία ιστορίας (3-5 ώρας εβδομαδιαίως δια τα 3 μαθήματα).

β) Στρατιωτικήν εκπαίδευσιν εις σχολάς παρασκευής Εφέδρων Αξιωματικών και κατασκοπείας.

γ) Πολιτικήν εκπαίδευσιν και διαπαιδαγώγησιν ήτις γίνεται:

1. Εις την «οργάνωσιν» ή «σύλλογον» ή «Ένωσιν προσφύγων» ή

«παράρτημα».

2. Εις τας 3 βαθμίδας, του ΚΚΕ ήτοι, οργάνωσιν «αετόπουλων», την ΕΠΟΝ και το μεγάλο Κομμουνιστικόν Κόμμα Ελλάδος (η οργάνωσις «αετόπουλων» αντιστοιχεί εις την οργάνωσιν «πιονιέρηδων» των ξένων κομμουνιστικών κομμάτων· η ΕΠΟΝ, εις την «Κομμουνιστικήν οργάνωσιν Νεολαίας» και το ΚΚΕ εις τα αντίστοιχα κομμουνιστικά κόμματα).
3. Εις ποικιλομόρφους Μαρξιστικές σχολάς, αι οποίαι φέρουν διαφόρους τίτλους όπως: «Μαρξιστικοί κύκλοι», «κομματικά φροντιστήρια», «κομματική σχολή», «πολιτικά φροντιστήρια», «μορφωτικά πλάνα», «κομματικά μαθήματα», «χρόνος κομματικής μόρφωσης», «μαθήματα υλικών 22ου και 8ου συνεδρίου Κομμουνιστικών κομμάτων Σοβ. Ενώσεως και ΚΚΕ», «μορφωτικά μαθήματα», «σχολή επικαίρων γεγονότων», «σχολαί οικονομίας», «διαλέξεις», «πολιτικάί ανασκοπήσεις», «φιλολογικές βραδυές», «συναντήσεις» με ξένους ομίλους φοιτητών, «συναντήσεις με πολεμάχους», «συνέδρια», «ολομέλειες», «συνδιασκέψεις», «συνεδριάσεις» κ.ο.κ.
4. Εις τας «επετείους» τα «έκτακτα πολιτικά γεγονότα» τα «μνημόσυνα», τας «εθνικάς» εορτάς και «διεθνείς εορτάς».
5. Εις τα «καλλιτεχνικά φεστιβάλ» και «εκθέσεις».
6. Δια του τύπου (τοπικών εφημερίδων, μεταφράσεων μαρξιστικών βιβλίων, κομμουνιστικών επιθεωρήσεων, τύπου των κομμουνιστικών χωρών και της «Ελληνικής» εφημερίδος «Αυγή»).

**Θ'. Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ**

α) Γενικά περί της παιδείας εις τας κομμουνιστικές χώρας.

Από απόψεως οργανώσεως η παιδεία εις τας κομμουνιστικές χώρας, διακρίνεται μόνον εις δημοσίαν, είναι δε χαρακτηρικός διεθνιστικός, ως αποβλέπουσα «εις το να ενωθούν όλοι οι λαοί εις μίαν κοινότητα (κομμούναν) άνευ ουδεμιάς εθνικής διαφοράς». Δια τούτο, τυχόν εμφάνις «εθνικισμού» εις οιονδήποτε τομέα της εκπαιδεύσεως, καταδικάζεται αμειλίκτως ως εθνικόν αμάρτημα, δυσκολωτάτη δε είναι η θέσις πολλών εκπαιδευτικών ενίων μερών εκ των χωρών του παραπετάσματος άτινα προσηρτίθησαν δια της βίας εις άλλην χώραν, διότι κάθε νύξις αυτών εις τα σχολεία των δια το παρελθόν, πρέπει να εξετάζεται μετά μεγάλης προσοχής· πολλάκις διδάσκαλοι των «μειονοτήτων» αυτών, επειδή δεν δύνανται να διατυπώσουν τα αισθήματά των σχετικώς με την νέαν κατάστασιν υπό τον ερυθρόν ζυγόν, δεν θίγουν καθόλου εις τας παραδόσεις των το θέμα της νέας κατοχής...

Η εκπαίδευσις γίνεται εις εν μόνον σύστημα, το Μαρξιστικόν, και συνεπώς όλοι οι εκπαιδευθέντες εκεί εις τα Μαρξιστικά σχολεία, είναι από της απόψεως αυτής «ορθόδοξοι», απηλλαγμένοι «από τας κακάς επιδράσεις του καπιταλισμού». «Η εκπαίδευσίς μας, είναι ταξικού χαρακτηρος και βασίζεται επί Μαρξιστικο-Λενινιστικών αρχών», λέγει η συγγρική εφημερίς ΕΣΖΑΚ ΜΑΓΥΑΡΟΡ ΣΑΓΚ» την 27-9-1960.

Αι γνώσεις στηρίζονται επί του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού. Η παιδεία είναι υλιστική παραδεχομένη μόνον την φύσιν, την ύλην, ή μάλλον την «θεϊκήν» ύλην. Όλοι δε οι άλλοι, όλος ο λοιπός κόσμος όστις δεν στηρίζεται εις αυτήν «κυλίνεται εις τον βόρβορον των ιδεών».

Η παιδεία εις τας κομμουνιστικές χώρας είναι κρατικοποιημένη και ολοκληρωτική, αφ' ης εποχής ενεφανίσθη και το ολοκληρωτικόν κράτος. Και εξυπηρετεί αποκλειστικώς το επικρατούν σύστημα (κομμουνισμόν) κάθε δε άλλο κριθέν ως «νόθον» από απόψεως κομματικής καθαρότητος, εξοστρακίζεται.

Διέπεται υπό συστήματος ιδεών με απόλυτον συνοχήν, εξ ης δεν πρέπει να αφίσταται ο εκπαιδευτικός ουδ' επ' ελάχιστον, αι βάσεις δε αρχίζουν πολύ πριν από το Δημοτικόν σχολείον, από τα νηπιαγωγεία, παιδικούς κήπους και τους βρεφικούς σταθμούς ακόμη! Όλα δε τα προς διαπραγμάτευσιν θέματα, δέον να παρουσιάζουν εσωτερικήν και εξωτερικήν συνάφειαν.

Η διδασκαλία και η διεξαγωγή του έργου της αγωγής, γίνεται καθ' ορισμένον σχέδιον υπό καλώς καταρτισμένων διδασκάλων αφ' ενός και καλώς οργανωμένης κοινωνίας αφ' ετέρου. Η ανάπτυξις των πνευματικών, ηθικών και σωματικών δεξιοτήτων πρέπει να οδηγούν 1) εις το να καταστήσουν τον άνθρωπον χρήσιμον μόνον εις μίαν κομμουνιστικήν κοινωνίαν, της οποίας προορίζεται να αποτελέ μέλος και ηγετικόν στέλεχος και έργον του είναι να προάγη τα ηθικά, πνευματικά και υλικά αγαθά της κοινωνίας αλλά υπό κομμουνιστικόν καθεστώς και εκ της στάσεως του προς το καθήκον αυτό κρίνεται ηθικός ή όχι, ως και φιλόπατρις, εάν φυλάττη τα αγαθά αυτής με αυτοθυσίαν.

Δια το σύνολον των ελληνοπαίδων οίτινες είχαν την κακήν μοίραν να περιπέσουν εις τας αγκάλας της ερυθράς «Σκύλλας», το πράγμα λόγω της πολλαπλής

ιδιορρυθμίας του, διαφέρει:

Κατ' αρχήν όπως γενικώς συμβαίνει, κάθε ξένον περιβάλλον είναι πάντοτε εχθρικόν δια μικρά παιδιά, όσον ωραίο και αν είναι. Οι μικροί, όσον μικροί είναι, τόσον ασυναισθήτως διαπλάθονται και καθίσταται εύκολος η προσαρμογή των. Διότι μικρά παιδιά όπως ήσαν όταν ωδηγήθησαν εις το παραπέτασμα, δεν ηδύναντο να αναζητήσουν την αλήθειαν ή την επαλήθευσιν των διδασκομένων, παρά τυφλώς εδέχοντο τα «καταπότια» όπως αυτά έπιπτον από το στόμα των παιδαγωγών. Αι ελάχιστοι αναμνήσεις αι οποίαι θα έκαμνον τα παιδιά, τα μεγάλα κυρίως να αντιδράσουν, εστάθησαν ανίκανοι, διότι γρήγορα εξητμίσθησαν. Ούτω, κατ' αρχάς «παπαγάλιζαν» τα συνθήματα καθώς ήσαν ανώριμα μυαλά, κατόπιν όμως όλα μετεβλήθησαν εις βιώματα, μέχρις ότου τελικώς εξέφερον υπευθύνους γνώμας δια πολιτικά πράγματα κυρίως της Ελλάδος.

Δι' όλους τους «Έλληνας» μικρούς και μεγάλους, ενηλικούς και ανηλικούς, εύθυσ αμέσως άμα τη εμφανίσει των εις τα σχολεία είτε την κομμουνιστικήν κοινωνίαν, ήρχισεν ο «βομβαρδισμός με μαρξιστικές βόμβας» και η θεραπεία με τα φάρμακα του Μαρξισμού, αναλόγως της «πληγής» ην έκαστος εκ τούτων είχεν.

Κυρίως, οι μικρότεροι, υπέστησαν αγωγήν άνετον, διότι έμειναν πολλά έτη εις τα σχολικά θρανία. Εκ των πρώτων προσπαθειών των μαρξιστών, υπήρξεν η προσπάθεια να τεθή εις τα παιδιά κυρίως διαχωριστική γραμμή μεταξύ παλαιάς και νέας ζωής. Μετά την σωματικήν απόσπασιν, να αποσπασθούν πνευματικώς και ηθικώς. Οι διδάσκαλοί τους, καθ' ο ξένοι, ποτέ δεν υπενθύμισαν εις αυτά την πατρίδα τους ως ωραίαν πατρίδα, παρά ως τόπον εις τον οποίον πρέπει μελλοντικώς να δράσουν. Αυτού του είδους την νοσταλγίαν την εκαλλιέργησαν αποτελεσματικώς. Υπεβλήθησαν τα δυστυχή εις μεθοδικήν αποβολήν των στοιχείων του εθνισμού, της θρησκείας και του πραγματικού ανθρωπισμού. Επιδέσθησαν και πιέζονται ακόμη απανθρώπως υφ' όλων των στοιχείων, δια να μεταβληθή η εθνική των συνείδησις. Υπεβλήθησαν εις αγωγήν κατά σύστημα όλως αντιθέτου προς τα ιδανικά των γονέων και της πατρίδος των. Υπήρξε τόση η διαστροφή ιδιαιτέρως εις τα μικρά, ώστε εξεδηλώθη πόνος και ηκούσθησαν θρήνοι και δια τα παιδιά των «μοναρχοφασιστών»! Άλλωστε ουδείς ημφεσβήτησε ότι αι χιλιάδες αυτά, θα κινδυνεύσουν από το βίαιον κύμα του εκσλαβισμού. Εις τι θα ηδύναντο να αντιδράσουν τόσον ανώριμα παιδιά;

β) Σκοπός της αγωγής των ελληνοπαίδων.

Ο σκοπός της αγωγής του ελληνόπαιδος ο οποίος μορφώνεται εις τα κομμουνιστικά σχολεία, κατ' αρχήν είναι ο αυτός με τον σκοπόν των κομμουνιστοπαίδων των χωρών μεθ' ων συμφοιτά. Ήτοι, να αναπτυχθούν αι πνευματικοί, ηθικοί και σωματικοί δυνάμεις του, ώστε να γίνη καλός κομμουνιστικός χαρακτήρ, χρήσιμος μόνον δια την κομμουνιστικήν κοινωνίαν, εις την οποίαν μόνον δύναται να ζήση ως αρμονικόν μέλος και δραστήριος πολίτης και δια λογαριασμόν μόνον της οποίας πρέπει να εργάζεται αδιαμαρτυρήτως, να δημιουργή, προάγη και υπερασπίζεται μέχρις αυτοθυσίας, δια τα αγαθά της.

Αλλά ο ελληνόπαις εκτός των αρχών τούτων, οίτινες υπαγορεύονται από τον γενικόν σκοπόν της κομμουνιστικής αγωγής, και τας οποίας πρέπει να αφομοιώση πλήρως, είναι ειδικά επιφορτισμένος, να ανταποκριθή εν τη μαθητεία του και εις άλλον σκοπόν, όστις διαγράφεται υπό του ΚΚΕ, το οποίον ουσιαστικά είναι και ο άμεσος κηδεμών και δια λογαριασμόν του οποίου επιπροσθέτως πρέπει να εργάζεται. Και ιδού πώς διαγράφεται υπό του ΚΚΕ ο σκοπός ούτος:

1) «Σκοπός της αγωγής των παιδιών είναι: Όταν μεγαλώσουν να είναι ικανοί να υπερασπιστούν τις σοσιαλιστικές επιτεύξεις του λαού ενάντια σε κάθε επιβολή και να γίνουν καλοί οικοδόμοι του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού στην πατρίδα τους και μ' αυτό το σκοπό να συμβάλουν στην επιτυχία των σκοπών τον παγκόσμιου εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος».

(Τον καθορίζει το ΚΚΕ εν Ουγγαρία: εδημοσιεύθη εις το υπό ημερομ. 18-7-62 φύλλον της εκεί εκδομένης εφημερ. των συμμοριτών «Λαϊκός Αγώνας»).

2) «Η σοσιαλιστική διαπαιδαγώγησις των παιδιών εξασφαλίζεται από το ίδιο το Εκπαιδευτικόν σύστημα και από το πρόγραμμα των σχολείων της Λαϊκής Δημοκρατίας της Ουγγαρίας που μας φιλοξενεί και φροντίζει για τη διαπαιδαγώγηση των προσφυγόπουλων όπως και για τα ουγγαρεζόπουλα»

(Είναι υπόμνησις των εν Ουγγαρία διαβιούντων συμμοριτών, προς τα «προσφυγόπουλα», περί του καθήκοντος αυτών και των υποχρεώσεών των έναντι της κομμουνιστικής Ουγγαρίας ήτις «επιμελείται» της μορφώσεως των ελληνοπαίδων. Εδημοσιεύθη εις το φύλλον της 27-6-62 της εφημερίδος «Λαϊκός Αγώνας» υπό του ΚΚΕ).

3) «Σκοπός της αγωγής των Ελληνοπαίδων είναι να γίνουν παιδιά της συνειδητής πειθαρχίας, της συντροφικότητας και της σοσιαλιστικής συμβιώσεως· δημιουργοί, κτίστες της νέας κοινωνίας, παιδιά αφοσιωμένα εις την υπόθεσιν του σοσιαλισμού, παιδιά με επαναστατική ορμή, προσωπικότητες σύμφωνα με την κομμουνιστικήν ηθικήν».

(Εκ της Διδακτικής - Παιδαγωγικής ήτις εξεδόθη υπό του ΚΚΕ το 1951, σελίς 10, 12 και 14)

4) «Πρέπει να δώσουμε στα παιδιά μας κομμουνιστική διαπαιδαγώγηση... ώστε να μπορέσουν αποφασιστικά να βοηθήσουν στην απελευθέρωσι της πατρίδος μας»

(Εκ της ίδιας Διδακτικής, σελίς 7)

5) «Τα παιδιά μας στις Λαϊκές Δημοκρατίες διαπαιδαγωγούνται κατά το πρότυπο της ηρωικής κομσομόλ (κομμουν. οργάνωσις νέων της Σοβ. Ενώσεως) και των νεολαιών των Λαϊκών Δημοκρατιών... σε διεθνιστές. Διαπαιδαγωγούνται στο πνεύμα της απεριόριστης αγάπης και αφοσίωσης στη μάχην μας Σοβιετ. Ένωση και στις Λαϊκές Δημοκρατίες που εξασφάλισαν άριστες συνθήκες διαβίωσης. Σε αγωνιστάς... έτοιμους να δώσουν τις

γνώσεις και τις δυνάμεις τους, για τη λευτεριά και την ευημερία του λαού μας, άξιους συνεχιστές του ήρωα του λαού της Ελλάδος Ν. Μπελογιάννη».

(Απόφασις 2ας ολομόλειας του «Ήλιντεν», επιθεώρησις «Ν. Κόσμος» Ιανουάριος 1954).

6) «Ο σκοπός και η επιδίωξη του εκπατρισμένου είναι: να είναι ακλόνητα προσηλωμένοι στα ιδανικά της Δημοκρατίας και του σοσιαλισμού... να παλεύει για την πραγματοποίηση, να μορφώνεται και αναπτύσσεται πολύπλευρα... να συμβάλει στο χτίσιμο του σοσιαλισμού... να παλεύει να γυρίσει στην πατρίδα του, για να ξαναπάρει τη θέση του στον αγώνα...»

(Εφημερίς των εν Ουγγαρία διαβιούντων συμμοριτών, «Λαϊκός Αγώνας» 17-1-62).

7) «Σκοπός της αγωγής είναι, εκτός εκείνου όστις επιδιώκεται υπό των λαϊκών Δημοκρατιών, όπως διευτυπώθη εις το φύλλον «Λαϊκός Αγώνας» 18-7-62 κατά τον οποίο τα παιδιά όταν μεγαλώσουν να είναι ικανά να υπερασπιστούν τις σοσιαλιστικές επιτεύξεις του λαού, ενάντια σε ξένη επιβουλή, «να γίνουν άνθρωποι ικανοί να πανε στην πατρίδα τους την Ελλάδα, να πάρουν μέρος στην πάλη του Ελληνικού λαού για την κοινωνική του απελευθέρωση»

(Απόφασις συσκέψεως εκπαιδευτικών συμμοριτών, εξ όλων των «Λ. Δημοκρατιών», γενομένη εις Μπρότλαβ της Πολωνίας την 25-5-62. Εδημοσιεύθη εις την εν Ουγγαρία εκδιδομένην εφημ. των συμμοριτών «Λαϊκός Αγώνας» την 18-7-62).

Ο σκοπός ούτος της αγωγής των ελληνοπαίδων αλλά και όλων των ενηλίκων και ανηλίκων γενι-τσάρων οίτινες διαβιούσιν εις τα κοινόβια του παραπετάσματος, αν και δεν χρειάζεται να σχολιασθή ιδιαιτέρως περιλαμβάνει εν γενικαίς γραμμαίς τα κάτωθι:

1) Διαπαιδαγώγησιν εις τα πλαίσια του διεθνούς καθήκοντος (διεθνισταί): να υπερασπίζωνται τα συμφέροντα του παγκοσμίου εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Να υπεραγαπούν ως πρώτην πατρίδα την Σοβ. Ένωσιν και εν συνεχεία τας «Λαϊκάς δημοκρατίας» αίτινες εξασφαλίζουν τα μέσα της ζωής και «μορφώσεως» των.

2) Καθήκον ιδιαίτερον, ειδικόν και επιτακτικόν: α) Να γίνουν άνθρωποι πειθαρχικοί ωσάν εκείνους οίτινες προέρχονται από συμβίωσιν εις τας «κομμούνας», β) Άνθρωποι επαναστάται και ανατροπείς· προικισμένοι με τα «χαρίσματα» τα οποία είχε ο Μπελογιάννης· δηλ. ικανότητα προς κατασκοπείαν, προπαγάνδαν και αυτοθυσίαν υπέρ του ΚΚΕ. γ) Άνθρωποι με πολύπλευρον μόρφωσιν αφωσιωμένοι, διαυγείς, καθαροί, άρτιοι και ουχί «νόθοι» ως προς τας πεποιθήσεις των, ορμητικοί και άνθρωποι των συνεχών επάλξεων εις τας επιδιώξεις, ώστε επαναπατριζόμενοι, να συμβάλουν αποφασιστικώς εις την Ελλάδα δια την «κοινωνικήν απελευθέρωσιν», δια ανατροπής του κοινωνικού της καθεστώτος. Μέσα δε προς επίτευξιν του σκοπού τούτου, υπάρχουν εις αυτά άφθονα: Σχολεία των Κομμουνιστικών χωρών εις τα οποία υποχρεωτικώς έχουν ενταχθή. Ιδιαίτεραι ώραι σχολείων εις την «Ελληνικήν». Το σχολείον της ζωής: Η κομμουνιστική κοινωνία και η κοινωνία των ομάδων συμβιώσεως των συμμοριτών. Η εμπειρία εκ της μακροχρονίου παραμονής των εις χώρας ένθα ο εφηρμοσμένος κομμουνισμός, εκ της εργασίας και της δραστηριότητος των δια την «ανοικοδόμησιν του σοσιαλισμού και κομμουνισμού». Διδάσκαλοι υπάρχουν, μέθοδοι τελειοποιημένοι, αρκεί να ληφθή υπ' όψιν, ότι δεν δύναται τις να είναι διδάσκαλος, εάν δεν διδάσκη πειστικώς τον κομμουνισμόν.

γ) Παράγοντες της κομμουνιστικής αγωγής.

Εις τας χώρας ένθα επικρατεί το Κομμουνιστικόν σύστημα, οι παράγοντες της αγωγής είναι εις την ουσίαν εις και μόνον, αυτό δηλαδή τούτο το κομμουνιστικόν κόμμα, όλοι δε οι άλλοι βοηθητικοί, άμεσοι ή έμμεσοι.

Πρώτος, άμεσος βοηθητικός, είναι το σχολείον, το οποίον αποτελεί και τον πνεύμονα του κομμουνισμού και εν συνεχεία αι «οργανώσεις». Έμμεσοι δε η κοινωνία (ο τύπος, το ραδιόφωνον, η τηλεόρασις, ο κινηματογράφος, ο πεζογράφος, ο ποιητής, ο μουσικός, ο φιλόσοφος, ο καλλιτέχνης, ο πολιτικός, τα άτομα, τα εργοστάσια και δια μίαν περίοδον η οικογένεια, εξ ης περιμένουν βοήθειαν μόνον εάν έγινε αύτη σοσιαλιστική, άλλως έχουν παθητικόν (εξ «αντιδραστικής» οικογενείας), όπως παθητικόν έχουν εκ της θρησκείας, ήτις εις τας ελευθέρας χώρας αποτελεί βασικόν παράγοντα αγωγής, εις δε τας κομμουνιστικάς φοβερόν εμπόδιον, δι' ο και ευρίσκονται μετ' αυτής συνεχώς εις εμπόλεμον κατάστασιν. Ο στρατός καθώς και άπασαι αι παραστρατιωτικάί οργανώσεις, λαμβάνονται επίσης ως παράγοντες αγωγής, διότι δι' αυτών αναπτύσσεται ο «σοσιαλιστικός πατριωτισμός»· και εις αυτόν εμπιστεύονται την ακεραιότητα της χώρας των και τας κομμουνιστικάς κατακτήσεις.

Δια να γίνη αντιληπτόν, κατά πόσον το κόμμα αποτελεί τον βασικόν και μοναδικόν εις την ουσίαν παράγοντα αγωγής, παρατίθενται μερικάί γνώμαι και «θέσεις» από το στόμα επιφανών κομμουνιστών ή από αποφάσεις κομμουνιστικών σωμάτων ή απόψεις άλλων κοινωνικών τομέων.

δ) Η δύναμις του (κομμουνιστικού) κόμματος.

Εις τας κομμουνιστικάς χώρας αι λέξεις «κοινωνία» ή «δημοσία γνώμη» ή «κράτος» είναι λέξεις μάλλον απατηλαί και καλύπτουν την προπαγάνδαν, διότι κάτωθεν αυτών κρύπτεται το κομμουνιστικόν κόμμα.

Το κόμμα είναι ο ιδιοκτήτης του πνεύματος και της ύλης. Αυτό καθορίζει την ζωήν και την κίνησιν, πώς και πού θα εργασθή ο άνθρωπος, τι θα διαβάση, τι θα ιδή εις το θέατρον, τι θα ακούση από το ραδιόφωνον, το είδος της μουσικής και του χορού. Εις τας υπό κομμουνιστικόν έλεγχον χώρας, όλα έχουν ανάγκην Μαρξισμού. Όλα είναι εις την διάθεσιν του κόμματος, μηδέ της τέχνης εξαιρουμένης. Όλοι πρέπει να «απορροφούν τας νέας ιδέας», όλοι «να φροντίζουν εις πάσαν σφαίραν επιρροής να σχηματίζονται κομμουνιστικάί απόψεις δια τον κόσμον και βαθεία κατανόησις της πολιτικής του κόμματος». Η κομμουνιστική ιδεολογία δέον να διεισδύση παντού έστω και όπου δύναται να χαρακτηρισθή ως ευρισκομένη εκτός τόπου και χρόνου. Ειδικώς έχουν διεισδύσει ως εξής:

Εις τα αρχαία έργα δύναται τις να αξιολόγησιν τον ρόλον των σκλάβων εργατών σε σχέση με τον μαρξιστικόν ταξικόν αγώνα». Αι καλαί τέχναι «πρέπει να στρέφονται εναντίον της «μπουρζουάδικης τέχνης». Τα έργα του καλλιτέχνου «να συμφωνούν με την μαρξιστικήν αισθητικήν». Ο χοροδιδάσκαλος να συμφωνή με τους «κανόνες του κώδικος κομματικής αγωγής». Ο ιατρός «να εμπνέη πίστιν εις τους ασθενείς δια την νίκην του σοσιαλισμού», αι θεατρικάί παραστάσεις «να σκορπούν ενθαρρυντικά συνθήματα δια το «ευτυχισμένον» παρόν και το «ευτυχέστερον» μέλλον, η διανόησις να παρουσιάξη έργα επί των «συγχρόνων προβλημάτων» και παντού να υπερασπίζωνται με σταθερότητα αι αρχαί του «σοσιαλιστικού ρεαλισμού» και «να υπάρχη πολιτική προοπτική εις όλους τους τομείς της επιστήμης, των γραμμάτων και των τεχνών».

«Αι αρχαί του Μαρξισμού - Λενινισμού πρέπει να κυβερνούν κάθε σφαίραν της κρατικής και δημοσίας ζωής» λέγει ο αντιπρόεδρος της Ουγγρικής Κυβερνήσεως ΓΚΥΟΥΛΑ ΚΑΛΛΗ εις την πρώτην γενικήν συνέλευσιν της ενώσεως συγγραφέων, τον Ιούνιον 1962.

«Η ηγεσία του Κόμματος είναι απόλυτος. Η διοίκησις είναι όργανον του κόμματος θέτουσα εις εφαρμογήν τας κατευθύνσεις και την πολιτικήν τούτου»

λέγει το περιοδικόν «Κβανγκμίνγκ Νταίηλ» της Κίνας την 8.5.1961.

«Ούτε μία γωνία της γης ούτε ένα άτομον της χώρας δεν πρέπει να μένη έξω της πολιτικής επιρροής του κόμματος».

γράφεται εις κύριον άρθρον της «Πράβδας» 20.7.61 με τον τίτλον: «Ισχυρόν όπλον δια ταν αγώνα του Κομμουνισμού».

Η εφημερίς «Μαγυάρ Νέμζετ» κρούει τον κώδωνα του κινδύνου και ζητεί την «πολιτικο-ιδεολογικήν διαφώτισιν» των ούγγρων επιπλοποιών, διότι τα έπιπλα τα οποία παράγουν «συμβολίζουν μικροαστικά και μπουρζουαζικά ιδεώδη».

«...Η λογοτεχνία μας των τελευταίων ετών, δεν έχει παραγάγει, δυστυχώς, ούτε ένα έργον επί των συγχρόνων προβλημάτων. Αυτή η ανησυχητική κατάστασις των πραγμάτων πρέπει να αποτελέση ένα βασικόν θέμα συζητήσεως»

γράφει η «Νόβα Κουλτούρα» εις Πολωνίαν την 18.9.60.

«... Τα όργανα του κόμματος εις μίαν κοινωνίαν πρέπει να μεταχειρίζονται κάθε μέσον δια να διαφημίζουν τον Λενινισμόν, τας σκέψεις του Μάο - Τσε - Τουγκ και την γενικήν γραμμήν τον κόμματος, δια την θεμελίωσιν των ιδεών τον σοσιαλισμού μετά των μελών του κόμματος των μελών των οργανώσεων νέων και γενικώς της μάζης»

γράφει η εφημερίς της Κίνας «Ερυθρά σημαία» Νο 20, το 1961.

«Απατηλοί φράσεις που διακηρύσσουν ότι η τέχνη μπορεί να παραμείνη μακράν της πολιτικής κυκλοφορούν εις την εποχήν μας. Ο Λένιν απεκάλυπεν την απάτην των. Δεν είναι ανώφελον ακόμη και τώρα να υπενθυμίσωμεν τον αγώνα του Λένιν εναντίον της ελλείψεως πολιτικής προοπτικής εις τους τομείς της επιστήμης, των γραμμάτων, της τέχνης»,

τονίζει ο Ν. Μιχαήλωφ εις το περιοδικόν «Κομμουνιστής», εις το θέμα: «Ο Λένιν και η πνευματική ανάπτυξις του Απριλίου 1960.

Μέλος της Κεντρικής επιτροπής της Κομμουνιστικής νεολαίας της Τσεχοσλοβακίας εδήλωσεν, ότι πρέπει να αυξηθούν αι διαλέξεις «Κοινωνικής αγωγής» εις τα Τσεχοσλοβακικά χοροδιδασκαλεία.

«Οι κανόνες του Κώδικος Κομμουνιστικής ηθικής οι οποίοι ρυθμίζουν την συμπεριφοράν όλων των μελών της Κοινωνίας πρέπει να καθοδηγούν κάθε βήμα των Τσεχοσλοβάκων χορευτών»

είπε εις τας 8.2.62. ο ίδιος.

«... Κάθε πραγματικός καλλιτέχνης πρέπει να γνωρίζη τας βασικάς αρχάς της μαρξιστικής αισθητικής και να διδάσκη και διαδίδει τον σοσιαλιστικόν ρεαλισμό» ... επί πλέον οφείλει να συμβάλλη εμπράκτως εις την εκτέλεσιν του οικονομικού προγράμματος του καθεστώτος»,

υποστηρίζεται εις την Σοβ. Ένωσιν.

«... Ο τύπος και το ραδιόφωνον οφείλουν απαραιτήτως να επεκτείνουν την σφαίραν της επιρροής των απεριορίστως και να βοηθήσουν κυριολεκτικώς κάθε πολίτην να σχηματίση επιστημονικάς, κομμουνιστικάς απόψεις δια τον κόσμον, να γνωρίση την Μαρξιστικήν - Λενινιστικήν θεωρίαν και να έχουν βαθείαν κατανόησιν της πολιτικής του Κόμματος»,

γράφει η «Σοβιέτσκγια Πετσάτ» τον Ιανουάριον του 1960.

«Τα θέματα της Κομμουνιστικής παιδείας πρέπει να τοποθετούνται εις το κέντρον των δραστηριοτήτων κάθε οργανώσεως του κόμματος και ολοκλήρου του Σοβιετικού κοινού. Όλα τα μέσα της ιδεολογικής επιδράσεως του κόμματος επί των μαζών, όπως η προπαγάνδα, ο τύπος, το ραδιόφωνον, η τηλεόρασις, ο κινηματογράφος, η λογοτεχνία και η τέχνη πρέπει να εξαρτώνται από το πρώτιστον καθήκον των να μεταβάλλουν κάθε εργάτην, κάθε γεωργόν και κάθε διανοούμενον εις ένα δραστήριον και συνειδητόν αγωνιστήν υπέρ της νίκης τον κομμουνισμού...»

τονίζει εμφαντικώς το περιοδ. «Κομμουνιστής» αρ. 18 τον Δεκέμβριον του 1961

«Το επίσημον όργανον του ΚΚ Βουλγαρίας Ραμποντισέσκο Ντέλο, τον Μάρτιον 1961 κατέκρινε τους Βουλγάρους διανοουμένους διότι ούτοι υπεστήριζαν ότι: ιατροί, αρχιτέκτονες μηχανικοί «δεν έχουν ανάγκην από Μαρξισμόν - Λενινισμόν, ο οποίος μάλιστα παρεμποδίζει την εργασίαν των».

Και

«είναι επικίνδυνο για τα κορίτσια να παίζουν με κούκλες διότι το παιχνίδι αυτό τα εμπνέει με μπουρζουαζικά ιδεώδη»

(«Σμένα» εφημ. της Μπρατισλάβας - Τσεχοσλοβακίας 28.3.62).

«... Οι διδάσκαλοι και οι καθηγηταί διαπράττουν σοβαρόν σφάλμα εάν νομίζουν ότι είναι κύριοι εις τα σχολεία των. Ουδ' επί στιγμήν πρέπει να λησμονούν ότι ευρίσκονται υπό τας διαταγάς μιας οργανώσεως του Κομμουνιστικού Κόμματος — της Κοσμομόλ (κομμουνιστικής οργαν. νεολαίας)»

Προειδοποίηση του αρχηγού της Κομμουνιστικής οργανώσεως νεολαίας Ιβάν Αμπανζιέφ προς τους Βουλγάρους και Ελληνόφωνος διδασκάλους και καθηγητάς, εις πρόσφατον εκπαιδευτικόν συνέδριόν των εις Βουλγαρίαν. (Εφημ. «Ζεμπλεντέλσκο Ζνάμε» 23-5-1962 εις Βουλγαρίαν).

Εκ των ανωτέρω καταφαίνεται, ότι μόνον το κόμμα «δικαιούται» να έχη γνώμην εις τα ζητήματα της αγωγής· διότι αυτό δίδει όλα τα μορφωτικά στοιχεία δια του σχολείου, των οργανώσεων, του εργοστασίου και του σχολείου της κοινωνίας. Κύριον χαρακτηριστικόν της είναι η μονοπώλησις της παιδείας υπό του κράτους (κόμματος), εκ του λόγου ότι η πνευματική καλλιέργεια εις όλους τους τομείς ρυθμίζεται πάντοτε προς το συμφέρον και μόνον του κομμουνιστικού καθεστώτος, υφίσταται δε η ολοκληρωτική οργάνωσις της παιδείας, από τον χρόνον κατά τον οποίον έκαμε την εμφάνισίν του το ολοκληρωτικόν κράτος.

ε) Ποίος ο διδάσκαλος των ελληνοπαίδων εις τα σχολεία του παραπετάσματος.

Ο διδάσκαλος είναι ο κατ' εξοχήν παράγων της συστηματικής αγωγής, δι' ο πρέπει να κατέχη καλώς την κοσμοθεωρίαν του κομμουνισμού, παρουσιάζων ζωντανά όλα τα στοιχεία της Κομμουνιστικής Κοινωνίας και διδάσκων πειστικώς και ουχί ξηρώς. Να μεταδίδη πνεύμα διεπόμενον από την υλιστική αντίληψιν της ζωής. Ειδικά ως προς τα ζητήματα της Ελλάδος, πρέπει παραστατικώς να μεταφέρει τον νουν και την συνείδησιν των τροφίμων του πλησίον των ελληνικών πραγμάτων, διότι ειδικοί λόγοι υπαγορεύουν να θέτουν ταύτα εις συνάφειαν με τα ελληνικά πράγματα.

«Ο δάσκαλος ή ο καθηγητής», λέγει η διδακτική του παιδομαζώματος - έκδοσις ΚΚΕ 1951, «μορφώνει τον χαρακτήρα και την προσωπικότητα των παιδιών, σύμφωνα με το δρόμο που έχει χαράξει η Κομμουνιστική αγωγή και σύμφωνα με τα ιδιαίτερα ψυχικά χαρακτηριστικά κάθε παιδιού» (σελ. 14) και «Τι εννοούμε λέγοντας πως θα δώσουμε στα παιδιά και στους νέους κομμουνιστική μόρφωση — Κομμουνιστική αγωγή: Εννοούμε πως πρέπει να τους μορφώσουμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν αποφασιστικά στην απελευθέρωση και στην ανοικοδόμηση της πατρίδος μας» (το ίδιον βιβλίον, σελίς 7). Προκειμένου δε περί των ελληνικών πραγμάτων ειδικώς, «ο δάσκαλος πρέπει να δίνει μεγάλη προσοχή στο συγκινητικό στοιχείο της διήγησής. Πρέπει να ξυπνήση την αγανάκτηση και το μίσος ενάντια στους εκμεταλλευτές. Να οπλίζει διαρκώς τα παιδιά, με τη θέληση του αγώνα»

(Εις το ίδιον βιβλίον «Διδακτική» σελίς 130)

Δια να ανταποκριθή ο διδάσκαλος εις τοιαύτα υψηλά καθήκοντα πρέπει ο ίδιος να κατέχεται από το πάθος της επαναστάσεως. Ο ίδιος να είναι εμπνευσμένος, δια να δύναται να εμπνέη. Και δεν έχει σημασίαν εάν δεν είναι επιστημονικώς κατηρτισμένος, αρκεί να είναι έμπειρος μαρξιστικώς. Πρόσωπα γελοία εις το παραπέτασμα, επειδή ίσταντο πολύ πλησίον εις τον μαρξισμόν, έθεσαν διδασκάλους, παιδαγωγούς, γυμνασιάρχας υπό τον έλεγχόν των εις τα «Ελληνικά» κομμουνιστικά σχολεία.

Ιδού τώρα, κατά ποίον τρόπον, διάφοροι αποφάσεις και «ντιρεκτίβες» (διαταγές), δόγματα και νόμοι, καθορίζουν τα προσόντα και τα καθήκοντα των διδασκάλων, εις το έργον των να «μορφώσουν» τους ελληνοπαίδας:

«... Ο διδάσκαλος οφείλει να ενσταλάξη στους μαθητάς του ένα δίκαιο μίσος κατά τον ιμπεριαλιστού»

(Εφημ. «Ρούντε Πράβο» 16.5.1951 Τσεχοσλοβακία).

«... Οι διδάσκαλοι προειδοποιήθησαν να συμμορφώνωνται με κάθε νέα αλλαγή στη γραμμή του κόμματος».

(Εφημ. «Ραμποντίτσεσκο Ντέλο», 1951, Βουλγαρία).

«... Όλοι οι εκπαιδευτικοί πρέπει να αποκτήσουν «κολεκτιβιστικόν τρόπον του σκέπτεσθαι» και να γίνουν κάτοχοι των «σοσιαλιστ. θεωριών Παιδαγωγικής και ψυχολογίας» και ότι θα ληφθούν όλα τα απαιτούμενα μέτρα δια να απομακρύνουν δια παντός από τον νουν των εκπαιδευτικών «τας πεπαλαιωμένας και οπισθοδρομικάς αντιλήψεις των».

(Από τον λόγον του διευθυντού του ινστιτούτου Παιδαγ. μορφώσεως εις Ουγγαρίαν εφημερίς

«Νέπσαβα» 13.10.1960)

«... Πολλοί διδάσκαλοι της χώρας, δεν γνωρίζουν κατά βάθος τας θεωρίας του Μαρξισμού - Λενινισμού. Δεν κατανοούν και δεν έχουν συλλάβει επακριβώς τας εννοίας των αρχών της Κομμουνιστικής Παιδείας...»

(Εφημ. «Τσαρσαντάλμι - Τσέλμε», 1960, Οκτώβριος, Ουγγαρία).

«... Κάθε εκπαιδευτικός, ανεξαρτήτως του μαθήματος το οποίον διδάσκει, οφείλει να θεωρή την κομμουνιστική διαπαιδαγώγησιν των μαθητών ως καθήκον τιμής»

(Από τον λόγον του γραμματέως του Κ.Κ. Λιθουανίας, εις εκπαιδ. συνέδριον, Δεκέμβριος 1960).

Την 31-10-1961, η εφημερίς της Φραγκφούρτης επί του Οντερ «Noher Taik» ανέγραψεν ότι ένας κομματικός αντιπρόσωπος παρεπονέθη δια την «πολιτικήν ουδετερότητα» ωρισμένων εκπαιδευτικών, οι οποίοι «δεν διαφωτίζουν τους μαθητάς των σχετικώς με την ισορροπίαν των δυνάμεων εις τον κόσμον και την νικηφόρον πρόοδον του σοσιαλισμού». Αμέσως δε εις το παράπονον τούτο του κομματικού αντιπροσώπου, απήντησεν ο γραμμ. της περιφερειακής κομματικής επιτροπής, δηλώσας ότι: «ουτε τα μαθήματα, ούτε οι καθηγηταί είναι δυνατόν να είναι ουδέτεροι». Άλλος εν συνεχεία κομματικός ανακάλυψεν, ότι οι εκπαιδευτικοί «δεν εμελέτησαν» το υλικόν του 22ου συνεδρίου του Κομμουν. Κόμματος Σοβ. Ενώσεως και ότι «η κατάστασις αυτή πρέπει να αλλάξη αμέσως, οι δε αντιπρόσωποι του Κόμματος εις τα σχολεία οφείλουν να υποχρεώσουν τους διδασκάλους και καθηγητάς να μεταβάλουν στάσιν».

Άλλη εφημερίς, το όργανον του Κ.Κ. σοβιετικής ζώνης «ΝΟΥΕΣ ΝΤΟΗΤΣΛΑΝΤ» ετόνιζε την 8-12-60, ότι:

«αι παραδόσεις αι οποίαι δεν λαμβάνουν πολιτικο-ιδεολογικήν διαφώτισιν είναι χαμένος καιρός».

Εν όργανον των εκπαιδευτικών «Λερερτζάη Τουνγκ» εδημοσίευσεν λόγον του συμβούλου του Κόμματος, επί των εκπαιδευτικών υποθέσεων δια του οποίου ούτος εστιγμάτισε την «παθητικήν» και «απαθή» στάσιν των καθηγητών και διδασκάλων οίτινες ήσαν μέλη του κόμματος και οι οποίοι «τείνουν να επιδεικνύουν συγκαταβατικότητα επί ιδεολογικών ζητημάτων» και μερικοί εκπαιδευτικοί «συνθηκολόγησαν τελείως με τον εχθρόν» διδάσκοντες τα μαθήματά των κατά τρόπον «μη πολιτικόν».

Ο ίδιος κατεφέρθη εναντίον εκείνων των εκπαιδευτικών, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι, πολλά μαθήματα υποφέρουν συνεπεία των πολυαρίθμων ωρών αφιερωμένων εις πολιτικο-ιδεολογικά παραδόσεις, είπών:

«Πώς είναι δυνατόν να γίνη κανείς καλός καθηγητής ιστορίας όταν υποστηρίζει, ότι δεν έχει καιρό να διαβάξη την «ΝΟΥΣ-ΝΤΟΗΤΣΛΑΝΤ» (Νέα Γερμανία) ή να μελετήση τους λόγους και τα πρακτικά του 22ου συνεδρίου του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ενώσεως».

Έγκυρον όμως απάντησιν δια το έργον του διδασκάλου δίδει η εις Βάρναν της Βουλγαρίας εκδιδομένη κομμουν. εφημερίς «Ναρόντο Ντέλο» την 29-9-60, περιγράφουσα ως εξής το έργον του εκπαιδευτικού:

«Να επιδεικνύη κομματικήν μαχητικότητα, να μην αγνοή ζητήματα αφορώντα αμέσως τον ταξικόν αγώνα, να καταδικάξη την διαστρέβλωσιν της ιστορίας υπό των εχθρών

του Μαρξισμού και να υπογραμμίζει τον αγώνα των εργατών, να μην ανέχεται κοσμοπολιτικές αντιλήψεις, να υιοθετήσει αμέσως ή εμμέσως την θέση της εργατικής τάξεως, να εκφράζει τέλος τον θαυμασμόν του δια την νέαν ζωήν, να δεικνύη οργήν όταν διδάσκη περί δουλείας υπό των αντιδραστικών δυνάμεων και χαράν όταν περιγράφη τον αγώνα των καταπιεζομένων μαζών και να μην περιορίζεται διδάσκων εις τους μαθητάς τα «γεγονότα ως γεγονότα» χωρίς να τα ερμηνεύη από μαρξιστικής πλευράς».

Επί της βάσεως των δογμάτων τούτων του μαρξισμού, εκπαιδεύονται και μετεκπαιδεύονται οι διδάσκαλοι των ελληνοπαίδων, όπως άλλωστε μας πληροφορεί η καθ' όλα έγκυρος εφημερίς «Αυγή» της 4-8-63, σελ. 3, κατ' ανταπόκρισιν της Ρίτας Μπούμπη Παπά εκ της Βουλγαρίας, η οποία λέγει:

«Στα ελληνικά σχολεία που ιδρύθηκαν με ειδικό Βουλγαρικό νόμο, για να διατηρηθή η Ελληνική συνείδησις» (μπράβο!) «στα χίλια τόσα παιδιά που φοιτούν και εκπαιδεύονται από 30 Έλληνες δασκάλους τόσο ελληνοπρεπώς» (και πάλιν μπράβο!) «όσον δεν εκπαιδεύονται τα δικά μας παιδιά εδώ στην Ελλάδα!»

Αλλά ο διδάσκαλος πρέπει:

«Να εξοπλισθή με γνώσεις περί της επιστημονικής αθείας για τη διαπαιδαγώγησιν των παιδιών αθεϊστικώς... Να διδάσκει τας επιστημονικές βάσεις εξηγών κατά επιστημονικόν τρόπον τα φυσικά φαινόμενα και τα φαινόμενα της κοινωνίας και να αναμιγνύεται εις τα θρησκευτικά προβλήματα... την δε διδασκαλίαν των επιστημονικών βάσεων (της αθείας) να μην την κάμνει με πολεμικόν πνεύμα ασυμβίβαστον με τας ματαίαις πεποιθήσεις και θρησκευτικές προλήψεις». Κατά δε την διεξαγωγήν της αθεϊστικής προπαγάνδας, ο διδάσκαλος πρέπει: «να έχει συγκεκριμέναις γνώσεις διά το περιεχόμενον των ματαίων δοξασιών, θρησκευτικών τελετουργικών, προκαταλήψεων και όχι να γίνεται με επιφανειακάς γνώσεις».

(Περιοδικόν «Πορεία του Κόμματος» αριθ. 8, Αύγουστος 1962 Αλβανία).

Εκ των ανωτέρω δύναται να συμπεράνη ο αναγνώστης, ότι αποστολή των διδασκάλων εις το παραπέτασμα, όπου «μορφώνονται» χιλιάδες ελληνόπαιδες, είναι: Να είναι — οι διδάσκαλοι — φορείς κομμουνιστικών μεθόδων, ενεργά μέλη εις την κομμουνιστικήν κοινωνίαν, γνώσται του Μαρξισμού - Λενινισμού, βαθείς στοχασταί των αρχών της Κομμ. Παιδείας, ευκίνητοι εις την αλλαγήν πάσης κομματικής γραμμής, ενεργοί και δραστήριοι εις τας κομματικές αναμίξεις, ένθερμοι διαφωτισταί, ενσαρκωταί της πεποιθήσεως περί του αναποτρέπτου της επικρατήσεως του κομμουνισμού εις παγκόσμιον κλίμακα, και της νικηφόρου προόδου του σοσιαλισμού, ερμηνευταί των αποφάσεων συνεδρίων των Κ.Κομμάτων. Άκαμπτοι ενώπιον του εχθρού, αδιάλλακτοι και ουχί συμβατικοί επί ιδεολογικών ζητημάτων, να έχουν δε ως μόνην στοχοπροσήλωσιν: την κομμουνιστικήν διαπαιδαγώγησιν των μαθητών.

Εκ των ανωτέρω επίσης δύναται να αντιληφθή κανείς και να συλλάβη ακριβώς την εικόνα όχι μόνον των «φώτων» άτινα λαμβάνουν οι ελληνόπαιδες εις τα κομμουνιστικά σχολεία, αλλά και το ποιόν των ελληνοφώνων διδασκάλων οίτινες σπουδάζουν εις παιδαγωγικάς ακαδημίας του παραπετάσματος και κατόπιν διδάσκουν εις τα ελληνικά ή ξένα σχολεία και επιδιώκουν να επανέλθουν εις την Ελλάδα «με το κεφάλι ψηλά» «δια να διαθέσουν τις γνώσεις των για το «καλό»(!!) και την «προκοπή»(!!!) του τόπου μας.

Ιδού ποίας «εκπλήξεις» μας επιφυλάσσουν οι τοιούτου είδους διδάσκαλοι. Και τους προβάλλουν ως «καμάρι» οι συμμορίται:

«Η Δώρα Χαλυβδοπούλου, τελείωσε σε Ουγγαρέζικο Πανεπιστήμιο Παιδαγωγική, διδάσκει ιστορία στην 8η και 9η τάξη. Εφάρμοζε σωστές μεθόδους διδασκαλίας, διαπαιδαγωγεί τους μαθητές στο πνεύμα της κολλεκτίβας και της συντροφικότητας... Θα ήμουν ευτυχισμένη — λέγει η Δώρα — αν γυρνούσα στην Ελλάδα και διέθετα εκεί όλες τις γνώσεις μου για το καλό και την προκοπή τον τόπου μας.»

(Εφημερίς των συμμοριτών εις Τσεχοσλοβακίαν «Αγωνιστής» 9-3-1961».

Επίσης:

«... Ο Νεολαίος μας Θανάσης Χαριζόπουλος πτυχιούχος παιδαγωγικής εργάζεται τώρα σαν δάσκαλος σε βασικό σχολείο. Διακρίνεται στη δουλειά του, φροντίζοντας με πραγματικό ζήλο για τη μόρφωση των παιδιών και τη διαπαιδαγώγησή τους στο πνεύμα του σοσιαλισμού, συμμετέχει δραστήρια στην προσπάθεια των οργανώσεων για την εφαρμογή της γραμμής του Κομμουνιστικού Κόμματος Τσεχοσλοβακίας, σχετικά με την σοσιαλιστικήν αλλαγήν της υπαίθρου...»

Οι διδάσκαλοι εξ άλλου είναι επιφορτισμένοι με το καθήκον να δράσουν εις παγκόσμιον κλίμακα δια την υποστήριξιν της κομμουνιστικής πολιτικής. Ούτω εις παγκοσμίους διασκέψεις μετατρέπουν τα κύρια θέματα τα οποία απασχολούν τον κλάδον των εις θέματα εξυπηρετούντα τον διεθνή κομμουνισμόν.

Δύο παγκόσμιοι διασκέψεις διδασκάλων, ας έχομεν υπ' όψει, μία εξ αντιπροσώπων των ελευθέρων χωρών και μία εκ του κομμουνιστικού συνασπισμού, αι οποίαι έγιναν σχεδόν τον ίδιον χρόνον, εφανέρωσαν την αποστολήν αμφοτέρων. Η πρώτη αντιπροσωπεύουσα 8.000.000 διδασκάλων 106 εθνικών οργανώσεων εξ 60 χωρών, αποτελουμένη εξ αντιπροσώπων των ελευθέρων χωρών, εν οίς η Ινδία, το Πακιστάν, η Γκάνα, η Βιρμανία, η Μαλαισία, το Χογκ-Κογκ, η Κεϋλάνη, η Τουρκία, το Ιράν, το Ισραήλ, η Ταϋλάνδη, το Νότιον Βιετνάμ, συνήλθεν υπό την αιγίδα της παγκοσμίου συνομοσπονδίας οργανώσεως διδασκαλικού επαγγέλματος (Π.Σ.Ο.Δ.Ε.) εις Άμστερνταμ 1-6 Αυγούστου 1960. Και η δευτέρα, αποτελούμενη εξ αντιπροσώπων των Κομμουν. μπλοκ συνήλθεν υπό την αιγίδα της υπό κομμουνιστικόν έλεγχον Παγκοσμίου Ομοσπονδίας, Ενώσεως Διδασκάλων (Π.Ο.Ε.Δ.), εις το Κανακρύ της Δ. Αφρικής (Γουινέα).

Ενώ τα θέματα της εις το Άμστερνταμ συνελθούσης διασκέψεως περιελάμβανον έρευνας εις χρήσιμους τομείς της εκπαίδευσως, όπως η αγροτική εκπαίδευσις, η εκπαίδευσις καθυστηρημένων παιδιών, η τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευσις ενηλίκων, η υγιεινή του παιδιού κλπ. Αντιθέτως τα θέματα της εν Κανακρύ συνελθούσης διασκέψεως των κομμουνιστικών διδασκάλων περιελάμβανον «ζητήματα αφορώντα εις την ανάληψιν δράσεως εκ μέρους των διδασκάλων δια την εξασφάλισιν της ειρήνης» μεταξύ δε μερικών τα οποία εφαίνοντο αβλαβή φαινομενικώς, ανεκαλύφθη ότι έγιναν συζητήσεις περί της «ιμπεριαλιστικής μορφωτικής επιθέσεως», να «αγωνισθώσιν δια καθολικόν και πλήρη αφοπλισμόν», να εκφρασθή αλληλεγγύη δια την εργασίαν δια την ειρήνην». Χαρακτηριστικόν δε ότι από τας 22 αποφάσεις αίτινες ελήφθησαν αι 7 ανεφέροντο εις την «καταπίεσιν» των διδασκάλων και «προοδευτικών» δυνάμεων (εις τας δυτ. χώρας), 8 εις τον αμερικανικόν «ιμπεριαλισμόν», 6 εις την «αποικιοκρατίαν» και «ιμπεριαλιστικήν επιθετικότητα» και 1 επί «του αφοπλισμού» η οποία μάλιστα ενέκρινε τον «αγώνα» της σοβ. ενώσεως να υπερασπίση την παγκόσμιον ειρήνην».

Εκ τούτων αγόμεθα εις το συμπέρασμα ότι εις τας υπό κομμουν. έλεγχον χώρας η εκπαίδευσις γίνεται αντικείμενον εκμεταλλεύσεως δια τα συμφέροντα της εξωτερικής Σοβ. πολιτικής ενώ εις τον ελεύθερον κόσμον αύτη ασχολείται

ελευθέρως με τα σχολεία, την υγιεινήν του παιδιού, με νόμιμα δηλαδή ζητήματα
αφορώντα την εκπαίδευσιν και μόνον την εκπαίδευσιν.

ς) Τα Κομμουνιστικά Σχολικά προγράμματα

1. Τα προγράμματα ύλης

Τα συντασσόμενα αναλυτικά προγράμματα άτινα περιέχουν την διδακτέαν ύλην, εις όλας σχεδόν τας κομμουν. χώρας έχουν ισχύν δια ωρισμένην χρονικήν περίοδον. Τούτο δε σημαίνει ότι γίνονται αναθεωρήσεις, μεταβολαί και αναπροσαρμογαί. Όλαι όμως αι μεταβολαί αύται κατά κανόνα ακολουθούν την πολιτικήν γραμμήν και όχι τας «κοινωνικάς ή πολιτιστικάς προόδους» ως ισχυρίζονται ή καλύτερον τα αναλυτικά προγράμματα αντικατοπτρίζουν όσον το δυνατόν τα λεγόμενα «σχέδια» ή «πλάνα» (5ετή ή 7ετή κ.ο.κ.) αι κύριαι γραμμαί των οποίων αναγράφονται εις «πλακάτ» άτινα κατακλύζουν όλα τα εμφανή σημεία των δρόμων, των εργοστασίων, των δημοσίων καταστημάτων και των σχολείων προς διαρκή ερεθισμόν των πνευμάτων.

Οι κομμουνισταί κανόνισαν να παρέχεται εις τους μαθητάς «ύλη που τους χρειάζεται» ή «υλικόν που τους χρειάζεται να μάθουν και να γνωρίσουν», είναι δε αύτη κατατετμημένη κατά τοιούτον γραφειοκρατικόν τρόπον ώστε εις όλα τα σχολεία, την ιδίαν ημέραν πρέπει να διδάσκεται το άλφα ή βήτα κεφάλαιον, μη παρεχομένη ουδεμία πρωτοβουλία εις τον διδάσκοντα να διδάξη ταύτην ευκαιριακώς. Κατά δε την διδασκαλίαν ούτος «πρέπει να είναι προσεκτικός ίνα μη γίνωνται λάθη και διαστρεβλώσεις άτινα αντανακλούν διάφορες αστικο-ιδεαλιστικές θεωρίες».

Έκαστος κλάδος μαθημάτων, περιέχει περίπου τα εξής σημεία: Εις την Πολωνίαν το πρόγραμμα της διδασκαλίας των γλωσσικών μαθημάτων, του αναγνωστικού της Β' τάξεως δημοτικού λ.χ. περιέχει τα κάτωθι θέματα: «Η λαϊκή πατρίδα μας». «Πρώτη του Μάη, γιορτή των εργαζομένων». «Παρέλαση Πρωτομαγιάτικη». «Η κόκκινη σημαία, σημαία των εργαζομένων». «Η Πρωτεύουσά μας». «Συμμετοχή των παιδιών στην ανοικοδόμηση της Βαρσοβίας» «Μνημεία προς τιμήν των πεσόντων δια την υπεράσπισιν της πατρίδος» κλπ.

Εις τα σχολεία ως και αλλαχού ετονίσαμεν διδάσκεται υποχρεωτικώς η ρωσική γλώσσα από δε τας τάξεις των μεσαίων σχολείων και άνω διδάσκονται και γλώσσαι των δυτικών χωρών, αλλά μεταξύ αυτών η Αγγλική και Γαλλική και ό χ ι η γερμανική διότι «θα ήτο πολύ καλύτερον εάν μάθουν Γαλλικά και Αγγλικά, επειδή αι γλώσσαι αύται χρησιμεύουν ως μέσον επικοινωνίας με τα πολλά νεοϊδρυθέντα έθνη εις τας πρώην αποικίας και υποτελείς περιοχάς της υφηλίου» ως γράφει η εφημερίς «Τβόρμπα» (14.7.60 Πράγα Τσεχοσλοβακία). Δηλαδή δια πολιτικήν προπαγάνδαν, διότι δια την Γερμανικήν γλώσσαν δεν πίπτει λόγος, εφ' όσον η Γερμανία δεν έχει αποικίας και δεν καθίσταται ανάγκη να δράσουν προπαγανδιστικώς και συνεπώς δεν καθίσταται αναγκαία η εκμάθησις της Γερμανικής. Εν ολίγοις, δεν τίθεται ως σκοπός να διδαχθή ο πολιτισμός, αλλά η πολιτική εξυπηρέτησις και εις αυτάς τας δύο γλώσσας, έσπευσαν να γράψουν όλα τα μαρξιστικά «μανιφέστα» δια να γίνεται ακριβολόγησις του σκοπού δι' ον κατεβλήθη ο κόπος να χρησιμοποιηθή δια την εξυπηρέτησιν της πολιτικής.

Κατά την διδασκαλίαν της φυσικής η διδασκαλία πρέπει να είναι εμφαντική «ως προς τον θρίαμβον και την ακτινοβολίαν των υλιστικών διδαγμάτων του Μιτσούρι».

Κατά την διδασκαλίαν των μαθηματικών πρέπει να προσέχουν «διότι υπάρχουν άνθρωποι που φρονούν ότι τα μαθηματικά λόγω της ορθολογιστικής των και οικουμενικής των φύσεως, δεν έχουν τίποτε το κοινόν με την πολιτικήν», ενώ αυτό δεν είναι ορθόν «διότι ο κοσμοπολιτισμός πιστεύει στη δυνατότητα υπάρξεως μιας ιδεαλιστικής βάσεως για τα μαθηματικά και αρνείται εξ άλλου την ενότητα της επιστήμης και της τεχνικής, προσπαθών να χωρίση την «καθαράν επιστήμην» από την «εφηρμοσμένην επιστήμην».

(Εφημερίς Ουνιβέρσαλ).

Δεν υπάρχει λοιπόν ουδείς τομεύς πνευματικής απασχολήσεως εις τον οποίον να μην κινδυνεύει ούτος από τον «κοσμοπολιτισμόν» δηλαδή από τον κίνδυνον του «Αγγλο-αμερικανικού ιμπεριαλισμού»!!

Εις τας κομμουνιστικές χώρας διδάσκεται η «διαλεκτική» Γεωγραφία. Εκ των δύο της κλάδων, ο οικονομικός, κακοποιείται κατά τον επονείδιστον τρόπον, αφού τα πάντα έξω του «σοβιετικού παραδείσου» είναι βάλτοι, έρημοι, ξηροπόταμοι, τα οποία «κατέχει η μπουρζουαζία και δεν τα δίνει εις τους εργάτες γης» προς αξιοποίησιν!

Η δε πολιτική γεωγραφία υφίσταται, ιδίως κατά τα τελευταία έτη, φοβεράν βάσανον, διότι γράφεται και ξεγράφεται εκ θεμελίων και ποίος γνωρίζει μέχρι πότε θα διαρκέση το μαρτύριον και η πνευματική ταλαιπωρία των διδασκομένων, με την αλλαγήν των Σταλινικών και «Σταλινιστικών» ονομάτων εις τας τοποθεσίας, τα βουνά, τας πόλεις, τας οδούς!

Όσον θα γράφεται η ιστορία, τόσον και η πολιτική γεωγραφία η οποία ως είναι ευνόητον, ακολουθεί τας μεταβολάς της.

Διαφορετική είναι η εκμάθησις της πολιτικής γεωγραφίας ήτις εξέρχεται των ορίων του παραπετάσματος. Εκεί όλα ακολουθούν τον ίδιον δρόμον και ουδαμού υπάρχει «παραφωνία» αλλά πλήρης συμφωνία. Βλέπει τις λ.χ. εις τον χάρτην της Αφρικής — ιδία της Νοτίου — να επισημαίνωνται μέρη με τρόπον «αλυσσοδεμένον», δια να καταδειχθή η σκλαβιά. Κατά την διδασκαλίαν ταύτην γίνεται παντού ανάλυσις της δράσεως των κομμουν. κομμάτων, τα πλείστα δε των αναπτυσσομένων θεμάτων, συνοδεύονται με τας λέξεις «καπιταλισμός», «ιμπεριαλισμός», «φασισμός», «αποικιοκρατία», «εκμετάλλευσης», κ.λ.π.

Εις όλα τα μαθήματα ανεξαιρέτως πρέπει να αναφέρεται ο Λένιν του οποίου το όνομα αποθανατίζεται κατά τον εμφαντικώτερον τρόπον. Όλα τα βιβλία και οι «μπροσούρες» φέρουν τουλάχιστον την φωτογραφίαν αυτού, δια να δοθή κύρος εις το περιεχόμενον. Παντού πρέπει να γίνωνται «κεντρίσματα» δια τα εργατικά κινήματα και τα γεγονότα των δύο παγκοσμίων πολέμων, δια το ενεργητικόν φυσικά του Σοβ. στρατού.

Αλλά την μεγαλυτέραν βάσανον υφίσταται η ιστορία του παραπετάσματος. Δις μέχρι τούδε και τις οίδε ποσάκις ακόμη, υπέστη η ιστορία κακοποίησιν. Μίαν υπό του Σταλινισμού και μίαν υπό των μετασταλινικών, θα μας συγχωρήσουν δε οι αναγνώσται εάν παραθέσωμεν μίαν αντικειμενικήν κριτικήν συνεργάτου μας εις μίαν ιστορίαν της Τσεχοσλοβακίας λ.χ. δια να γίνη αντιληπτός ο βαθμός της κακοποίησης της ιστορικής αληθείας εκ της διαστρεβλώσεως των γεγονότων. Εκ τούτου δύναται τις να συμπεράνη την ιστορικήν συνείδησιν την οποίαν αποκτούν και οι ελληνόπαιδες, οίτινες «μορφώνονται» εις την Τσεχοσλοβακίαν.

Τα τελευταία έτη εξεδόθησαν δύο Τσεχοσλοβακικά σχολικά βιβλία ιστορίας. Το ένα ονομάζεται «Ιστορία των Νέων και Νεωτάτων Χρόνων» με χρονολογίαν 1960, και προορίζεται «Δια το Όγδοον Σχολικόν Έτος», ήτοι δια μαθητάς δεκατριών ετών. Το δεύτερον βιβλίο έχει τον τίτλον «Ιστορία των Νεωτάτων Χρόνων», με χρονολογίαν 1959, και είναι δια μαθητάς δεκαέξι ετών.

Αμφότερα τα βιβλία είναι γραμμένα κατά το γνωστόν σύστημα αποκρύψεως της αληθείας και προβολής του ψεύδους. Αμφότερα ασχολούνται αποκλειστικώς με την προπαγάνδαν. Εις την πρώτην σελίδα του πρώτου βιβλίου υπάρχει η εικόν ενός παιδιού με τα τέσσερα όπως ένα σκυλί. Το παιδί σπρώχνει ένα μικρό καροτσάκι με κάρβουνο. Ο τίτλος της εικόνας είναι «Μικρά Παιδιά εργάζονται εις τα βαθύτερα και σκοτεινότερα πηγάδια των Αγγλικών Ορυχείων». Εις τας σελίδας πέντε, έξι και επτά υπάρχουν εικόνες του Καρλ Μαρξ, του Ένγκελς και μία φωτογραφία της πρώτης σελίδος του Μανιφέστου του Κομμουνιστικού Κόμματος του 1948. Πράγματι ουσιαστικώς, όλαι αι πολυπληθείς εικόνες εις το βιβλίο είναι του Λένιν, Ρώσων και Τσέχων Κομμουνιστών ηγετών, Σοβιετικών στρατιωτικών και κτιρίων όπως το Σμόλνυ Παλάς από το οποίον ο Λένιν διηύθυνε την Οκτωβριανήν επανάστασιν. Εις τον Πρώτον Παγκόσμιον Πόλεμον, αναγράφεται, ότι ο Ρωσικός στρατός υπέστη μίαν καταστρεπτικήν ήτταν εν τη γενναία του προσπάθεια να σώση την Γαλλίαν και την Βρεττανίαν και ότι οι Τσέχοι και οι Σλοβάκοι ίδρυσαν την Τσεχοσλοβακίαν εις το τέλος του πολέμου μόνοι των και ότι οι Σύμμαχοι απλώς παρεδέχθησαν την κατάστασιν. Τούτο αποτελεί το αποκορύφωμα του ψεύδους. Οι Σύμμαχοι, που ήταν πανίσχυροι, είχαν εγκρίνει την ίδρυσιν της Τσεχοσλοβακίας πολύ προ του τέλους του πολέμου. Από του φθινοπώρου του 1917 η Ρωσσία είχε αποχωρήσει εντελώς από τον πόλεμον. Συμφώνως προς το βιβλίο οι κομμουνισταί προπαγανδισταί κατηγορούν την αστικήν τάξιν δια εγωισμόν κατά την διάρκειαν των είκοσι ετών της ανεξαρτήτου ιστορίας της Τσεχοσλοβακίας από του 1918 έως το 1938 και επίσης δια την συμφοράν του Μονάχου. Ένα μικρό κεφάλαιον του βιβλίου δια την «Τσεχοσλοβακικήν κουλτούραν από του 1918 εως το 1938» είναι κωμικόν: Αναφέρονται μόνον ο Κάρελ Καπέκ και ένας ή δύο μουσικοί, οι άλλοι δε συγγραφείς είναι άνδρες και γυναίκες, οι οποίοι είναι άγνωστοι ως επί το πλείστον και αναφέρονται περισσότερο δια το ότι είναι Κομμουνισταί παρά δια το ότι είναι διαπρεπείς εις τα γράμματα.

Η δήθεν ιστορία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου θα ηδύνατο να μετατραπή εις μίαν κωμικήν οπερέτταν εάν δεν ήτο τόσο χαρακτηριστική της Κομμουνιστικής αντιλήψεως περί προπαγάνδας. Ένα ψέμμα το οποίον λέγεται εις όφελος του Κομμουνισμού αποτελεί μίαν κομμουνιστικήν αλήθειαν. Η συμμαχία του Στάλιν με τον Χίτλερ τον Αυγουστον του 1939 δεν αναφέρεται, ούτε η προσάρτησις των Βαλτικών Κρατών των οποίων την ανεξαρτησίαν ηγγυήθη η σοβιετική Κυβέρνησις δια συνθήκης, ούτε λέγεται τίποτε δια την τεραστίαν ποσότητα μεταφορικών μέσων, όπλων και τροφίμων τα οποία εστάλησαν από τους Αγγλο-αμερικανούς όταν ο Χίτλερ είχε καταστρέψει τα δύο τρίτα της σοβιετικής πολεμικής βιομηχανίας. Το βιβλίο της Ιστορίας, το οποίον προορίζεται δια παιδιά ηλικίας δεκατριών ετών, λέγει ότι ο Βρεταννικός και ο Αμερικανικός λαός εβίασαν τας κυβερνήσεις των να βοηθήσουν την Ρωσσίαν. Η αλήθεια είναι ότι την ημέραν κατά την οποίαν ο Χίτλερ επετέθη προδοτικώς εναντίον της συμμάχου του Ρωσσίας, ο Ουίνστων Τσώρτσιλ δι' εκπομπής γενομένης την ιδίαν νύκτα προσέφερεν εις τους Ρώσους βοήθειαν κατά πάντα δυνατόν τρόπον. Οι ξένοι κομμουνισταί, μεταξύ των οποίων και οι Τσέχοι κομμουνισταί εις Μόσχαν ευρίσκοντο την στιγμήν εκείνην εις ένα οίκημα εκτος της πόλεως. Όταν τους μετέφρασαν τον λόγον του Τσώρτσιλ, τα πρόσωπα των εφωτίσθησαν.

Αλλά το βιβλίο αυτό δια παιδιά αποφεύγει την αλήθειαν. Ο σκοπός του είναι προπαγανδιστικός και η ιστορία συνεχίζει ότι οι Ρώσοι επολέμησαν και οι Δυτικοί αθέτησαν την υπόσχεσίν των ενός Δευτέρου Μετώπου. Η Ρωσσία ενίκησεν όχι μόνον την Γερμανίαν αλλά και την Ιαπωνίαν, παρ' όλον ότι ο πόλεμος εναντίον της Ιαπωνίας είχαν ουσιαστικώς τελειώσει πριν εισέλθη η Ρωσσία εις αυτόν. Οι πολεμικοί σκοποί της Ρωσσίας χαρακτηρίζονται ως αλτρουιστικοί και μεγαλόψυχοι. Έθεσεν ως σκοπόν της την απελευθέρωσιν της Πολωνίας, των Βαλτικών Κρατών, της Ρουμανίας, της Ουγγαρίας, της Βουλγαρίας και τελικώς της Τσεχοσλοβακίας. Το βιβλίο δια τους δεκαεξαετείς είναι σημαντικώς προηγμένον τόσον εις το θέμα όσον και εις την γλώσσαν, αλλά η προπαγάνδα, υποστηριζομένη από εσκεμμένην αναλήθειαν είναι το κύριον θέμα. Το βιβλίο αρχίζει με τον Πρώτον Παγκόσμιον Πόλεμον ο οποίος περιγράφεται ως περισσότερον ιμπεριαλιστικός και αιματηρός από όλους τους άλλους πολέμους, αλλά ακολουθείται από την «Μεγάλην Οκτωβριανήν Επανάστασιν» η οποία λέγεται ότι σημειοί την αρχήν μιας νέας εποχής εις την ιστορίαν της ανθρωπότητος. Από την Ελβετίαν ο Λένιν κάνει έκκλησιν εις τον Ρωσικόν λαόν να μετατρέψη τον ιμπεριαλιστικόν πόλεμον εις εμφύλιον πόλεμον. Τέσσαρα κεφάλαια είναι αφιερωμένα εις την Σοβιετικήν Επανάστασιν και εις την επέμβασιν Δυτικών στρατευμάτων εις την Ρωσσίαν εναντίον των μπολσεβίκων. Εις τρεις εκστρατείας — εις τον Βορράν, τον Νότον, και εις την Σιβηρίαν — οι αναμιχθέντες Δυτικοί και οι Λευκορώσοι ηττώνται. Οι δεκαεξαετείς μανθάνουν ότι η Δύσις δεν ηδύνατο να αποστείλῃ πολλά στρατεύματα, διότι οι Δυτικοί εργάται αντετίθεντο εις την επέμβασιν.

Η περίοδος μεταξύ των δύο παγκοσμίων πολέμων αφιερούται κυρίως εις την παρακμήν του καπιταλισμού, εις τας απειλάς του Ναζισμού και Φασισμού, και εις την πρόοδον του Κομμουνισμού εις την Ρωσσίαν. Οι μεγάλοι Τσεχοσλοβάκοι ηγέται Τόμας Μάζαρυκ και Έντουαρντ Μπένες δεν αναφέρονται καθόλου. Πράγματι, πολύ ολίγα λέγονται δια την ιδίαν την Τσεχοσλοβακίαν έως ότου οι οι τρεις ιστορικοί που έγραψαν το μικρό αυτό βιβλίο των 160 σελίδων φθάσουν εις την τραγωδίαν του Μονάχου του 1938: Αναποφεύκτως κατηγορούνται η Βρετανία και η Γαλλία και ο Λόρδος Ράνσιμαν, ο οποίος ήτο επί κεφαλής μιας αποστολής εις την Τσεχοσλοβακίαν την εποχήν εκείνην, κατηγορείται ότι είχε αποστολή δια να δικαιολογήσῃ δια της παρουσίας του όλας τας εδαφικάς απαιτήσεις του Χίτλερ. Μόνον η Σοβιετική Ένωσις διατείνονται οι ιστορικοί, υπερήσπισαν τα συμφέροντα του Τσεχοσλοβακικού λαού. Επίσης ισχυρίζονται ότι η Σοβιετική Ένωσις επενέβη εναντίον της Πολωνικής Κυβερνήσεως όταν αύτη ηθέλησε να επιτεθῇ εναντίον της Τσεχοσλοβακίας και είχε συγκεντρώσει τας δυνάμεις της εις τα Τσεχοσλοβακικά σύνορα. Παρ' όλα ταύτα, λέγουν οι ιστορικοί, αι προσπάθειαι της Σοβιετικής Ενώσεως να σώσῃ την Τσεχοσλοβακίαν εναυάγησαν από την προδοσίαν της τσεχοσλοβακικής αστικής τάξεως και από τους ιμπεριαλιστάς της Γαλλίας, Βρετανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Καθώς το βιβλίο δια δεκαεξαετείς μαθητάς είναι περισσότερον προηγμένον από το βιβλίο των μικροτέρων, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος περιγράφεται περισσότερον προσεκτικά αλλά εξ ίσου ανακριβώς. Η αιτία που δίδεται δια την αιφνιδίαν Συνθήκην Μολότωφ - Ρίμπεντροπ τον Αυγουστον 1939, είναι ο φόβος του Χίτλερ δια την ισχύν του σοβιετικού στρατού. Οι τρεις ιστορικοί εξηγούν την κατάληψιν υπό του Στάλιν των τριών βαλτικών Κρατών, τονίζοντες την ανάγκην που υπήρχε να εμποδισθῇ ο Χίτλερ να τα καταλάβῃ. Από την ημέραν εκείνην όμως η Σοβιετική Κυβέρνησις δεν τους απέδωσεν ποτέ την ελευθερίαν των. Αλλά φαίνεται περίεργον το ότι ο Χίτλερ φοβείτο τον σοβιετικόν στρατόν, διότι οι τρεις ιστορικοί ισχυρίζονται ότι η Δύσις είχε προσφέρει αποικίας εις τον Χίτλερ υπό τον όρον ότι θα επετίθετο εναντίον της Ρωσσίας.

Το βιβλίο περιγράφει τον πόλεμον ακριβώς όπως τον περιγράφει και το βιβλίο δια μικροτέρους μαθητάς. Αι Ηνωμένοι Πολιτεῖαι και η Βρεταννία δεν ήσαν ικαναί να νικήσουν την Ιαπωνίαν. Δεν γίνεται μνεία της μεγάλης βοήθειας που παρεσχέθη εις την Σοβιετικήν Ένωσιν μετά την φοβεράν ήτταν της κατά τας πρώτας εβδομάδας της επιθέσεως του Χίτλερ ούτε και Αμερικανικού ναυτικού. Όσον δια τας Αγγλο-αμερικανικάς δυνάμεις της Ιταλίας, οι συγγραφείς αυτού του σκοπίμως αναληθούς βιβλίου δηλώνουν, ότι το μεγαλύτερον μέρος του ιταλικού στρατού κατεστράφη εις το σοβιετικόν μέτωπον. Αι Αγγλο-αμερικανικαί επιχειρήσεις εις την Ιταλίαν, δηλώνουν, ήσαν απλώς μία δικαιολογία των δυτικών συμμάχων δια την αθέτησιν της υποσχέσεώς των να ανοίξουν ένα δυτικόν μέτωπον εις την Γαλλίαν το 1943. Το βιβλίο είναι εικονογραφημένον, από τας είκοσι δύο εικόνας αι δεκαοκτώ είναι προσωπογραφίαι Ρώσων ή εικόνες της Ρωσσίας. Αι άλλαι τέσσαρες εικόνες είναι του Γερμανού Κομμουνιστού Τέλμαν, του Βουλγάρου κομμουνιστού Δημητρώφ της Ισπανίδος κομμουνιστρίας Ντολόρες Ιμπαρρούρι, η οποία έκαμε μίαν έντονον κοινωνικήν ζωήν εις την Μόσχαν κατά την διάρκειαν του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, και της «απελευθερώσεως» του Βουκουρεστίου από τον Ερυθρόν Στρατόν. Οι ιστορικοί οι οποίοι έγραψαν το μικρό αυτό βιβλίο είναι τρεις δια ένα μόνον λόγον: Δια να κατασκοπεύουν ο ένας τον άλλον και να είναι βέβαιοι ότι κάθε γραμμή του είναι υπέρ της Ρωσσίας. Το είδος αυτό της ψευδούς ιστορίας είναι απείρως περισσότερον επικίνδυνον από όλην την προπαγάνδαν που εξαπολύεται από το ραδιόφωνον, την τηλεόρασιν και τας εφημερίδας, διότι διδάσκεται ως αλήθεια εις τα παιδιά από την νεαρωτάτην σχολικήν ηλικίαν έως το τέλος της πανεπιστημιακής των σταδιοδρομίας».

Όπως ευκολώτατα δύναται να εννοήση κάθε αναγνώστης διότι ασφαλώς θα έχη ούτος άμεσον αντίληψιν των γεγονότων τούτων, η ιστορία αύτη δεν είναι άλλο τι ει μη κατάπνιξις της ιστορίας και της ιστορικής αληθείας και ότι η ιστορική αλήθεια έπαυσε πλέον να επικρατή και εξηφανίσθη από όλα τα βιβλία όπου ευρίσκετο και όπως την είπε ένας Μάζαρυκ. Κατά κύριον δε λόγον εξηφανίσθη από τα σχολικά βιβλία, διότι οι κομμουνισταί εκκινούν από βασικόν δόγμα του Μαρξισμού, κατά τον οποίον «εάν διαφωτισθούν οι νέοι απ' αρχής, μπορούν να γίνουν κομμουνισταί εφ' όρου ζωής».

ζ) Το σχολικόν βιβλίον εις τας κομμουνιστικάς χώρας.

Το περιεχόμενον του σχολικού βιβλίου εις τας κομμουνιστικάς χώρας δύναται να κατανοηθή από την κατωτέρω Κομμουν. απόφασιν «περί του σχολ. βιβλίου» (9.1.1960 και 24.4.1960).

«Κύριον έργον του σχολικού βιβλίου —αναφέρει— είναι να αποκαλυφθή ο θρίαμβος των Μαρξιστικο - Λενινιστικών ιδεών δια την ιστορίαν της ανθρωπότητος, η παγκόσμιος ιστορική σημασία της σοσιαλιστικής Οκτωβριανής επανάστασεως, η δημιουργία του παγκοσμίου συστήματος του σοσιαλισμού, η πλήρης και τελική νίκη του σοσιαλισμού εις την Ε.Σ.Σ.Δ. και η είσοδος της Σοβιετικής Ενώσεως εις μίαν περίοδον οικοδομήσεως και Κομμουνιστικής Κοινωνίας. Είναι ουσιώδες να εκτεθούν παραστατικώς αι τεράστιοι επιτυχίαι του σοσιαλιστικού συστήματος και της Κομμουνιστικής ιδεολογίας, τα μεγάλα των πλεονεκτήματα έναντι του φθίνοντος καπιταλιστικού συστήματος και της αστικής ιδεολογίας, να δοθή μία πειστική αφήγησις του οργανωμένου και εμπνευσμένου ρόλου του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ενώσεως και της Κομμουνιστικής Κοινωνίας, του αγώνος του Σοβ. λαού και των λαών των αδελφών σοσιαλιστικών χωρών των ευρισκομένων υπό την ηγεσίαν των Μαρξιστικο - Λενινιστικών κομμάτων δια την πραγματοποίησιν του κομμουνιστικού ιδεώδους»

Τα σοβιετικά λοιπόν σχολικά βιβλία δεν ενδιαφέρονται να δημοσιεύουν αμερολήπτους πληροφορίας, αλλά δια την παροχήν «ισχυρών μέσων δια την Μαρξιστικο-Λενινιστικήν μόρφωσιν των μαθητών» (εφημ. «Πράβδα» 6-7-1953). Αλλά και δια το εξωσχολικόν βιβλίον, τα ελεύθερα δηλαδή αναγνώσματα, η γνώμη των κομμουν. κομμάτων συνίσταται εις το ότι, σκοπός των βιβλίων τούτων δεν είναι απλώς η τέρψις, η ψυχαγωγία και η εύρυνσις των γνώσεων των αναγνωστών, αλλά η θετική εξυπηρέτησις της κομμουν. ιδεολογίας. Η κομμουν. εφημερίς «Πράβδα» (10.6.60) έγγραφεν ότι:

«Η σημασία των βιβλίων ως ισχυρών μέσων δια την διάδοσιν των Μαρξιστικών Λενινιστικών ιδεών» αυξάνει με την ανάπτυξιν του Κομμουνιστικού οικοδομήματος και «η έκδοσις βιβλίων εις την χώραν αποτελεί σημαντικόν κλάδον της ιδεολογικής εργασίας».

Τα βιβλία κατά τας κομμουν. αρχάς, «πρέπει να ακολουθούν τα φλέγοντα καθημερινά προβλήματα, να ακολουθούν την γραμμήν της Κομμουν. εξελίξεως» και «να μην ονειροπολούν μακράν της κομμουν. ζωής».

Τα βιβλία πάντοτε εκδίδονται κατόπιν κομματικού ελέγχου, δια διαταγμάτων δε δίδονται οδηγίαι δια τον τρόπον της κριτικής, ιδία επί βιβλίων αστικών συγγραφέων ίνα μη λαμβάνη ο αναγνώστης «λανθασμένον προσανατολισμόν» και να γίνεται «αυστηρά επιλογή» των ξένων έργων «συμφώνως προς τας ιδεολογικάς και καλλιτεχνικάς των αξίας».

Ένα διάταγμα της Σοβ. Ενώσεως 4.6.1959 καταδικάζει την έκδοσιν μερικών αμερικανικών, βρεταννικών και γαλλικών βιβλίων, διότι «ασχολούνται με την κατάστασιν των υπαναπτύκτων χωρών με τρόπον κατά τον οποίον φανερώνεται επηρεασμός».

Το ίδιον διάταγμα συνιστά ως πηγάς υλικού προς μετάφρασιν βιβλία των σοσιαλ. χωρών, των γραφομένων από μέλη των «αδελφών κομμουνιστ. κομμάτων» προκειμένου δε περί καπιταλιστικών χωρών, βιβλία «προοδευτικών οργανώσεων» και «λογοτεχνικών έργων αστικών συγγραφέων περί φιλοσοφίας, ιστορίας, οικονομολογίας, διπλωματίας, κ.λ.π. περιωρισμένης όμως εκδόσεως και μετά αφάιρεσιν ωρισμένων τμημάτων».

Ιδού τώρα και γνώμαι μερικών συγγραφέων δια τα ελεύθερα αναγνώσματα, δια τους μαθητάς των σχολείων εις μερικάς δορυφόρους κομμουν. χώρας.

Το επίσημον δημοσιογρ. όργανον της κομμουν. Νεολαίας της Ρουμανίας «Σκαντέια Τινερέτουλουη» (Νεανική Σπίθα) έγγραφε την 13.5.1960 τας συζητήσεις της επιτροπής λογοτεχνίας ανηλίκων της Ενώσεως Ρουμάνων Συγγραφέων, οίτινες έλαβον χώραν το τέλος Απριλίου 1960, προς εξέτασιν των μεθόδων και μέσων τα οποία θα σοσιαλιστικοποιήσουν την λογοτεχνίαν των παιδιών και των εφήβων.

Κατά τας συζητήσεις αυτάς ηκούσθησαν αι εξής γνώμαι, αι οποίαι διετυπώθησαν και ως αποφάσεις:

α) Ο γραμματεύς της Ενώσεως Αουρέλ Μπαρλίγκα ετόνισεν, ότι οι συγγραφείς έχουν καθήκον να δημιουργούν λογοτεχνικά έργα τα οποία εμπνέουν εις τα παιδιά αισθήματα «σοσιαλιστικού πατριωτισμού και σοσιαλιστικού ηρωισμού», τα δε παραμύθια να βασίζωνται επί του «Σοσιαλιστικού Ουμανισμού», απηλλαγμένα προλήψεων και να υπογραμμίζουν τον «δημιουργικόν ρόλον των μαζών και τους ισχυρούς δεσμούς μεταξύ του Κομμουν. ήρωος και των μαζών εξ ων προήλθεν».

β) Εις συνομιλητής εδήλωσεν ότι τα ποιήματα δεν πρέπει να δεικνύουν παθητικόν θαυμασμόν προς το παρελθόν και να παρασύρουν τους νεαρούς να σκέπτονται κατά τον αυτόν τρόπον. Να μη διαβάζουν ποιήματα «γεμάτα μικροαστικά όνειρα», αλλά να ασχολούνται με την πραγματικότητα και την κινητοποίησιν όλων των δυνάμεων δια την οικοδόμησιν μιας Σοσιαλιστικής Κοινωνίας».

γ) Εις άλλος ομιλητής ετόνισεν ως «καλόν βιβλίον άξιον μιμήσεως» ένα έργον το οποίον «γελοιοποιεί κατά τρόπον αριστοτεχνικόν τα αμερικανικά ήθη και έθιμα» και το οποίον θα εμπνεύση εις τα παιδιά την «αγάπην προς τον προλεταριακόν διεθνισμόν».

δ) Έτερος τέλος ομιλητής, ειδικώς εις την συγγραφήν αναγνωσμάτων περιπετειών, εδήλωσεν ότι τα αναγνώσματα αυτά «πρέπει να απεικονίζουν ήρωας οίτινες αγωνίζονται εναντίον ντόπιων και ξένων εχθρών του λαϊκού δημοκρατικού καθεστώτος, ήρωας οι οποίοι είναι αφοσιωμένοι εις το Κόμμα και τον λαόν».

Κατ' «εικόνα και ομοίωσιν» λοιπόν προς τα δόγματα των «ομογαλάκτων» συνέγραψαν, εξέδωσαν και έθεσαν εις χρήσιν προς πλουτισμόν των γνώσεων, προς εκμάθησιν της «μητρικής γλώσσης» και διατήρησιν του «νεοελληνικού πολιτισμού» υπό των ελληνοπαίδων, οι ελληνόφωνες κομμουνισταί συγγραφείς, αφ' ης επάτησαν ούτοι εις τας χώρας του παραπετάσματος. Το περιεχόμενον όλων αυτών των αναγνωστικών, περιοδικών και ελευθέρων αναγνωσμάτων (δηλαδή μεταφράσεων εκ ξένων βιβλίων) είναι διατυπωμένον εις το γράμμα και το πνεύμα των μαρξιστικών δογμάτων, πάντοτε με «αφορμάς ελληνικάς». Αναφέρομεν μερικά ενδιαφέροντα σημεία:

Τα αναγνωστικά περιλαμβάνουν κατ' αρχήν γεγονότα εκ της δράσεως των κομμουν. στρατών και κομμάτων, τους αγώνας των κομμουν. κομμάτων ή διαφόρων λαών προς «απελευθέρωσιν», αγώνα εργατών, μαρξιστικής θεωρίας και ανέκδοτα, περιγραφάς διαφόρων μαρξιστικών φυσιογνωμιών, εορτών και

επετείων κομμουν. κομμάτων, προς πλουτισμόν των γνώσεων και διαμόρφωσιν κομμουν. συνειδήσεως, εκ δε της Ελληνικής «πραγματικότητος» όλα τα έντυπα, αναγνωστικά, περιοδικά, ημερήσιος τύπος, αναφέρονται κατά το μεγαλύτερον αυτών μέρος εις ιστορίας των «λαϊκών αγώνων» υπό των «μαζικών οργανώσεων» κατά την εποχήν της εαμοκρατίας και ιδία του συμμοριτοπολέμου.

Δια του περιεχομένου των αναγνωσμάτων τούτων επιδιώκεται να πλουτισθούν οι μαθηταί με σοσιαλιστικές γνώσεις, να αναπτυχθούν κομμουνιστικά αισθήματα και να διαμορφωθούν κομμουνιστικά συνειδήσεις, αφ' ετέρου δε, προβάλλονται αι εγκληματικάί πράξεις των συμμοριτών ως πράξεις «ηρωισμού», η προδοσία εξηγείται ως «πατριωτισμός», τα αισθήματα αποτροπιασμού των ανθρώπων από τας εγκληματ. πράξεις των συμμοριτών μεταβάλλουν εις θαυμασμόν, δια να προκληθή «συγκίνησις» εις τους μικρούς μαθητάς και να καταληφθούν από την «νοσταλγίαν» της επιστροφής εις την πατρίδα, προς εκτέλεσιν παρομοίων με εκείνους πράξεων.

η) Πώς γίνονται αι παραδόσεις των μαθημάτων

«... Το σοβιετικόν σχολείον δεν ικανοποιείται με την δημιουργίαν απλώς μορφωμένων ανθρώπων. Βασιζόμενον πάνω στα δεδομένα και στα πορίσματα της προοδευτικής επιστήμης, εμποτίζει τους νέους με την ιδεολογίαν τον Κομμουνισμού και με μπολσεβικικάς ιδέας να τους μετατρέψη σε αληθινούς Μαρξιστές - Λενινιστές...»

(Περιοδ. «Ιζίζνι - κουλτούρα» Σοβ. Ένωσις 1950).

«Παραδόσεις μαθημάτων αι οποίοι δεν περιλαμβάνουν πολιτικό - ιδεολογικήν διαφώτισιν, είναι **χαμένος καιρός**».

(Εφημ. «Νέα Γερμανία» Ανατολ. Βερολίνου 8.12.60).

«... Εις τα σχολεία πρέπει να διδάσκονται τα μαθήματα κατά τρόπον πολιτικόν:..»

(Καθοδήγηση Εκπαιδ. Συμβούλου του Κ. Κόμματος της Ανατ. Γερμανίας προς τους διδασκάλους).

«... Οι εκπαιδευτικοί εις τας παραδόσεις των να μη παρουσιάζουν εις τους μαθητάς, «Τα γεγονότα ως γεγονότα», αλλά να τα ερμηνεύουν από μαρξιστικής σκοπιάς, διότι ο τοιούτου είδους «αντικειμενισμός» είναι εκδήλωσις μπουρζουαζικής προελεύσεως, βασιζομένη «επί της εσφαλμένης θεωρίας ότι η σχολική και πανεπιστημιακή παιδεία δεν πρέπει να επηρεάζεται υπό κομματικών και ταξικών ζητημάτων. Η μπουρζουαζία εχρησιμοποίησε την ανωτέρω θεωρίαν δια να παρεμποδίση την συμμετοχήν των εργατών εις τον ταξικόν πόλεμον...».

(Εφημ. «Ναρόντνο Ντέλο» Βάρνα Βουλγαρίας 29.9.1960).

Αι «ντιρεκτίβαι» αύται των κομμουνιστικών κομμάτων, είναι ενδεικτικά των μεθόδων τας οποίας πρέπει να χρησιμοποιούν οι διδάσκαλοι κατά τας διδασκαλίας, υπάρχουν δε τοιαύτης φύσεως «καθοδηγήσεις» εις όλας σχεδόν τας εγγράφους «παραγγελίας» των οποίων ελάμβανον και λαμβάνουν γνώσιν όλοι οι διδάσκαλοι κομμουνισταί ξένοι και ελληνόφωνες. Παντού βλέπει τις να διαφωτίζουν: «...Οι διδάσκαλοι να επιλαμβάνωνται κάθε αφορμής δια να εκδηλώνεται το μίσος των μαθητών προς τους «καπιταλιστάς». Παντού να εξαίρεται το «δίκαιον» του εργάτη, «να εμφυσάται η μαχητικότητα», «να εμπνέεται ο κομμουν. ενθουσιασμός, «να εξαίρωνται οι αγώνες και οι επαναστατικές πράξεις», «να καταδικάζεται η μπουρζουαζία», εις κάθε βήμα «να επιζητήται η ενρίζωσις των νέων ιδεών», «να προσηλώνωνται εις την γραμμήν», κατά δε την βαθμολογίαν εις τας γραπτάς και προφορικές εξετάσεις των να λαμβάνουν υπ' όψιν όχι τας σχολικές γνώσεις των μαθητών τόσον, όσον «τον τρόπον κατά τον οποίον ούτοι σκέπτονται, τα τεχνικά προσόντα των και τας Μαρξιστικές - Λενινιστικές γνώσεις των», (απόσπασμα διαταγής του Ουγγρ. Υπουργείου Παιδείας, αρχαί του 1961).

Η λειτουργία ένος σχολείου.

Η λειτουργία του σχολείου παρουσιάζει την εξής εικόνα:

Εις την αυλήν του σχολείου συγκεντρώνονται προ του μαθήματος οι μαθηταί, όχι όπως ίσως νομίσουν οι αναγνώσται να κάμουν «προσευχήν» —πάντως όμως δια μίαν «Προσευχήν». Κατ' αυτήν διαβάζονται διάφοροι εγκύκλιοι του κόμματος, εξυμνούνται υπό του «διαφωτιστού κοινωνικού λειτουργού» πράξεις και αποφάσεις του κόμματος, γίνονται διάφοροι επίκαιροι ανακοινώσεις και

επακολουθούν ζητωκραυγαί προς τον Λένιν και το κομμουν. κόμμα, από όλους τους μαθητάς.

Εισερχόμενοι οι μαθηταί εις τα σχολεία, θα ίδουν εις τους διαδρόμους τούτου διαφόρους εντυπωσιακάς κομμουν. συνταγάς, ανακοινώσεις, σκίτσα και στατιστικές «προόδων» εις ενδιαφέροντας πιθανόν τους μαθητάς τομείς της κομμουνιστικής ζωής.

Εις την αίθουσαν των παραδόσεων και άνωθεν της έδρας ίστανται μονίμως αι φυσιογνωμιαί του Μαρξ - Έγκελς και Λένιν, ενίοτε δε και του γραμματέως του κομμουνιστικού κόμματος της χώρας, δια να συνειθίζουν οι μαθηταί οπτικώς και να δέχωνται μονίμως διάφορα ερεθίσματα εκ των φυσιογνωμιών τούτων και «να εντυπωθή ανεξίτηλα εις τας συνειδήσεις των μαθητών το γεγονός ότι αυτοί είναι οι ευεργέται και οι σωτήρες της ανθρωπότητος».

Θ) Βαθμίδες της Εκπαιδύσεως

1. Προσχολική ηλικία.

Οι ελληνόπαιδες όταν ωδηγήθησαν εις το παραπέτασμα ανετράφησαν εις τα οικοτροφεία των παιδουπόλεων τόσον κατά την προσχολικήν των ηλικίαν όσον και κατά τα έτη της φοιτήσεώς των εις τα σχολεία της στοιχειώδους τουλάχιστον εκπαιδύσεως των χωρών του παραπετάσματος, μετά την αποφοίτησίν των δε εκ τούτων, άλλοι μεν ηκολούθησαν τον δρόμον προς το εργοστάσιον, άλλοι προς σχολεία τεχνικής και επαγγελματικής εκπαιδύσεως, άλλοι προς σχολεία της μέσης εκπαιδύσεως, πλην όμως και οι μεν και οι δε έζων κοινοβιακώς και υπό αυστηράν μάλιστα επίβλεψιν ως προς τον τομέα της μορφώσεως, και εντατικήν διαφώτισιν, κατά κύριον λόγον υπό των ελληνοφώνων κομμουνιστών, ίνα μη πάρουν «κακό δρόμο».

Ένα μέρος των παιδιών μετά την κατάρρευσιν του συμμοριτισμού, ευρέθη μετά των γονέων των. Εκ τούτων, άλλα έζων την ημέραν μόνον εις τας κοινοβιακάς εστίας άλλα καθ' όλην την εβδομάδα και τας Κυριακάς μόνον ευρίσκοντο μετά των γονέων των, άλλα ολοκλήρους μήνας ή έτος και άπαξ του έτους επεσκέπτοντο τους γονείς των και άλλα εστάλησαν εις άλλας κομμουνιστικές χώρας προς «καλυτέραν μόρφωσιν» και έζησαν ή ζουν ακόμη κεχωρισμένως, παρ' ότι οι γονείς των ευρίσκονται εις το παραπέτασμα.

Εξ άλλου όλα τα παιδιά τα οποία εγεννήθησαν εις το παραπέτασμα — πλέον των 15.000 — ακολουθούν το σύστημα της ανατροφής εις παιδικούς σταθμούς ή σχολικούς κήπους, το οποίον ισχύει εις τας χώρας εκείνας. Εξ αυτών άλλα μένουν εις τους κοινοβιακούς τούτους χώρους μόνον την ημέραν, άλλα ολοκλήρον την εβδομάδα (από της Δευτέρας το πρωί μέχρι το εσπέρας του Σαββάτου) και μερικά μήνας ολοκλήρους μακράν των γονέων των.

Εις τα κοινόβια ταύτα μαζί με τα ξένα παιδιά, διαπαιδαγωγούνται συμφώνως με τους κανονισμούς «περί εσωτερικής ζωής», όπως εθέσπισε τούτους η κομματική καθοδήγησις, υφίστανται την αναγκαίαν «πολιτικήν ζύμωσιν» έστω και υποτυπωδώς, καταβάλλεται δε μεθοδική προσπάθεια να λάβουν ταύτα μικράν μεν αλλά σαφή αντίληψιν της ομαδικής ζωής και αναπτύσσονται κατάλληλα αισθήματα και καλλιεργούνται κομμουνιστικά συνήθειαι δια την μελλοντικήν των ζωήν κυρίως με ασκήσεις και ελάχιστα με διδασκαλίας. Τα παιγνίδια των «δεν πρέπει να φέρουν ουδέν ίχνος «μπουρζουαζικών» επιβιώσεων, τα δε ποιήματα, τα παραμύθια και αι διηγήσεις, δεν πρέπει να αφίστανται από τον σκοπόν του κομμουνισμού.

Δεν είναι καθόλου ασύνηθες το φαινόμενον παιδιών τα οποία ζουν εις τα κοινόβια ταύτα επί πολλάς ημέρας, να δυσανασχετούν εναντίον της οικογενείας των όταν ταύτα καλούνται πλησίον αυτής, διότι «τα μαγνητίζει η ζωή εις τα κοινόβια» όπου μένουν πολλάς ημέρας και δέχονται κάποιαν άλλην «αγάπην», ήτις κατέστη συν τω χρόνω ισχυροτέρα της μητρικής. Το πράγμα τούτο διά τους ελληνόπαιδας ιδιαιτέρως οίτινες μένουν πολλάς ημέρας εις τας κοινοβιακάς ταύτας εστίας καθίσταται ακόμη τραγικώτερον, διότι εκτός της νέας «αγάπης» την οποίαν αποκτούν εκεί εξαφανίζονται και αι ολίγαι λέξεις εκ της μητρικής γλώσσης τας οποίας μανθάνουν καθ' ας ώρας ευρίσκονται πλησίον των γονέων των.

Παρέστην μάρτυς τοιούτου φαινομένου εις οικογένειαν Έλληνας εις το Βουκουρέστιον της Ρουμανίας το έτος 1959: Το εσπέρας του Σαββάτου, όταν επέστρεψαν τα δύο του τέκνα εκ της εβδομαδιαίας κοινοβιακής εστιάσεως, διεπιστώσαμεν ότι τα παιδιά ελησμόνησαν τας 3-4 ελληνικάς λέξεις, τας οποίας είχαν μάθει την προηγουμένην Κυριακήν από τους γονείς των.

2. Στοιχειώδης εκπαίδευσις εις τας Κομμουνιστικάς χώρας.

Η διάρκεια της φοιτήσεως των ελληνοπαίδων εις τα σχολεία στοιχειώδους εκπαιδεύσεως του παραπετάσματος είναι εις μερικά κομμουνιστικά κράτη 7ετής και εις μερικά 8ετής ή 9ετής, μετά την αποφοίτησιν των οποίων δύνανται να ακολουθήσουν επαγγελματικά ή τεχνικά σχολάς ή σχολεία Μέσης Εκπαιδεύσεως, εις τα οποία η φοίτησις διαρκεί τέσσαρα έτη και ειδικώς όταν ακολουθούν την θεωρητικήν μέσην εκπαίδευσιν, τότε εξακολουθούν την φοίτησίν των εν συνεχεία του σχολείου της στοιχειώδους ως μαθηταί της 8ης, 9ης κ.ο.κ. τάξεως.

Πολλοί μαθηταί εισάγονται εις τα εργοστάσια προς τεχνικήν ειδίκευσιν. Ούτοι πρέπει να έχουν τελειώσει την Ε' τάξιν στοιχειώδους εκπαιδεύσεως, αλλά εις τα εργοστάσια ακολουθούν υποχρεωτικώς διετή κύκλον σπουδών εις τους οποίους λαμβάνουν γνώσεις σχετικώς με την εργασίαν εις την οποίαν εξασκούνται, διδάσκονται όμως απαραίτητως μαρξιστικά μαθήματα. Η ζωή των παιδιών αυτών είναι κυριολεκτικώς βασανιστική, διότι αφ' ενός μεν υποφέρουν από τας ανθυγιεινάς συνθήκας του εργοστασίου (κρότους, ακαθαρσίας και μολυσμένον αέρα) αφ' ετέρου περιορίζονται εις ιδιαιτέρους, συνήθως ακαταλλήλους θαλάμους οι οποίοι κατά κανόνα είναι κοιτώνες και σχολεία, επί πλέον δε εντείνεται το μαρτύριον από την καταθλιπτικήν «διαφώτισιν» και πολιτικολογίαν.

Η φοίτησις εις τα σχολεία στοιχειώδους εκπαιδεύσεως θεωρητικώς μόνον είναι υποχρεωτική, εις την πραγματικότητα όμως υπάρχουν ουκ ολίγοι άνθρωποι και σήμερον ακόμη και μάλιστα νεαροί οι «οποίοι υπογράφουν ακόμη διά του δακτύλου — του δείκτου — της δεξιάς χειρός», τουτέστιν είναι τελείως αγράμματοι! Εάν δε εδίδετο η δυνατότης να εξακριβωθή ο αριθμός των τοιούτων «εγγραμμάτων», δεν γνωρίζω εάν εις περιφερείας τινάς το ποσόν των «εγγραμμάτων» τούτων θα ήτο μικρότερον του ποσοστού των πραγματικώς εγγραμμάτων των εχόντων τουλάχιστον γνώσεις του δημοτικού σχολείου, και ο ισχυρισμός, ότι δεν υπάρχουν αναλφάβητοι εις τας κομμουνιστικάς χώρας, θα παρουσίαζε αποκαρδιωτικόν φαινόμενον.

Η ύλη ήτις παρέχεται εις τους μαθητάς της στοιχειώδους εκπαιδεύσεως πρέπει απαραίτητως να συνδέεται με την δράσιν των κομμουνιστικών κομμάτων, να αναφέρεται εις τας επιτεύξεις του σοβιετικού ιδία κράτους και εν συνεχεία εις την σοσιαλιστικοποίησιν και την εκβιομηχάνισιν της χώρας των.

Τα αναγνωστικά τεμάχια πρέπει να περιστρέφονται σε ύμνους προς το κόμμα. Η ιστορία πέριξ των αγώνων του κόμματος ή των ξένων κομμάτων και των απελευθερωτικών κινημάτων διαφόρων λαών. Η γεωγραφία εις το «πώς μετεμορφώθη η ωραία μας χώρα» όλα δε τα προβλήματα της αριθμητικής αναφέρονται εις «πλάνα», «κρατικά σχέδια», επιτυχίας εργατών, «εργατικήν νόρμαν», παραγωγήν των κομμουνιστικών συνεταιρισμών κλπ. αι δε περιγραφαί, διηγήσεις και ερμηνείαι, αι σχηματιζόμεναι εκ τούτων αντιλήψεις και τα αναπτυσσόμενα συναισθήματα, δεν πρέπει να αφίστανται της «γραμμής» του

κομμουνιστικού κόμματος. Εις τας σχολικάς τάξεις, διδάσκουν διδάσκαλοι οίτινες προπαρασκευάζονται εις παιδαγωγικάς ακαδημίας διάρκειας τεσσάρων ετών, εις τας οποίας εισάγονται τελειόφοιτοι του 7ετούς ή 8ετούς ή 9ετούς σχολείου στοιχειώδους εκπαιδεύσεως εις δε τας δύο τελευταίας τάξεις, διδάσκουν απόφοιτοι πανεπιστημίου, ως ειδικοί δι' έκαστον μάθημα.

Το κύριον μέλημα των διδασκάλων είναι να βοηθούν εις την ανάπτυξιν της «σχολικής κολεκτίβας» κατά κύριον λόγον και κατά δεύτερον εις την παροχήν των γνώσεων.

Η μισθοδοσία είναι γλισχροτάτη, ισοδυναμούσα με αντίστοιχον αμοιβήν ενός εργάτου μέσης κατηγορίας. Υποχρεούνται να εφαρμόζουν εντός του σχολείου την γραμμήν του κόμματος, εκτός δε τούτου να αναπτύσσουν δραστηριότητα μεταξύ των κατοίκων, δια να εισέλθουν ούτοι εις τους κομμουνιστικούς συνεταιρισμούς. Κατά τας διακοπάς δεν δύνανται να απομακρύνονται των θέσεών των, διότι συχνά επιστρατεύονται και αποστέλλονται εις διάφορα «νευραλγικά» σημεία προς διαφώτισιν. Την κεκανονισμένην ανάπauσιν, μηνιαίαν ετησίως, απολαμβάνουν μόνον κατόπιν αδείας, τας δε προαγωγάς μίαν ή δύο καθ' όλην την εκπαιδευτικήν σταδιοδρομίαν, λαμβάνουν επί τη βάσει της εξωσχολικής των δραστηριότητος πρωτίστως και έπειτα εκ της εν τω σχολείω εργασίας. Κυρίως πρέπει να παρακολουθούν την εκάστοτε πολιτικήν γραμμήν επί των εκπαιδευτικών ζητημάτων και να κατευθύνουν την όλην εργασία των προς αυτήν. Εις τούτο πρωτοστατούν περισσότερον οι διδάσκοντες τους ελληνόπαιδας και ολιγώτερον οι διδάσκαλοι των ξένων σχολείων. Η εις Τσεχοσλοβακίαν υπό των εκεί διαμενοντων συμμοριτών εκδιδομένη εφημερίς «Αγωνιστής» γράφει την 16.7.62 τα εξής σχετικώς με το θέμα τούτο:

«...Η προσεχής σχολική χρονιά 1962 - 63 πρέπει να προσεχθή ιδιαίτερα, ύστερα και από το νέο πρόγραμμα του υπουργείου Παιδείας που βάζει σαν έναν από τους βασικούς τομείς της δουλειάς των δασκάλων την πολιτικήν διαπαιδαγώγησιν των παιδιών. Γι' αυτό ο κάθε δάσκαλος να ετοιμάση και πλάνο μηνιαίας πολιτικής διαπαιδαγώγησης των παιδιών, τα οποία στην πλειοψηφία τους είναι μέλη της «πιονέρικης οργάνωσης και πέρνουν ενεργό μέρος σε όλες τις εκδηλώσεις...»

(Εφημερίς «Αγωνιστής» 17.7.1962 Τσεχοσλοβακία).

3) Μέση Εκπαίδευσις

Η Μέση εκπαίδευσις εις τας κομμουνιστικάς χώρας περιλαμβάνει θεωρητικά τεχνικά και επαγγελματικά σχολεία κυρίως όμως τεχνικάς σπουδάς αίτινες απορροφούν το μεγαλύτερον μέρος των υποψηφίων, το μέτρον δε τούτο υπηγορεύθη εκ πολιτικού και μόνον σκοπού δεδομένου ότι το σύστημα εκβιομηχανίσεως των κομμ. χωρών θέλει τεχνίτας ανωτέρας μορφώσεως να ανταποκριθή εις την μεγάλην παραγωγήν μηχανών.

Κατά την εισαγωγήν των μαθητών έστω και εις τα σχολεία μέσης εκπαιδεύσεως, προηγείται το αναγκαίον «ταξικόν κοσκίνισμα», ιδιαιτέρως εις μαθητάς οίτινες προορίζονται διά σχολεία των οποίων η αποστολή συνδέεται με τας ιδεολογικάς κατευθύνσεις του κομμουνιστικού κόμματος. Δεν δύναται π.χ. να εισαχθή τις εις Παιδαγωγικήν Ακαδημίαν και να εξέλθη διδάσκαλος, εάν δεν είναι τελείως «καθαρόν» το παρελθόν των γονέων του από απόψεως ιδεολογικής, δεδομένου ότι εις χείρας του θα εμπιστευθή το κόμμα την κομμουνιστικήν διαπαιδαγώγησιν των παιδιών.

Δια τας ανωτέρας σπουδάς προορίζονται αυστηρώς επιλεγόμενοι υποψήφιοι, εξ εκείνων οι οποίοι ειργάσθησαν τόσον εις το επάγγελμά των δια την εφαρμογήν της «γραμμής» του κόμματος, όσον και όσοι έδρασαν εξωσχολικώς εις τους τομείς των εργασιών των και ιδιαιτέρως εις την προσπάθειαν προς τον σοσιαλιστικόν ή κομμουνιστικόν μετασχηματισμόν. Τέλος δε όσοι έχουν εργασθή «εθελοντικώς» ή ανταπεκρίθησαν εις τον νόμον της «αυτοπροσφοράς» και εις «κοινωνικώς χρήσιμους» εργασίας. Ειδικώς εκείνοι οι οποίοι επιθυμούν να φοιτήσουν εις τον αντίστοιχον πανεπιστημιακόν κλάδον, οφείλουν οπωσδήποτε συμφώνως με τα τελευταία εκπαιδευτικά προγράμματα, να έχουν συνολικώς δύο ετών εργασίαν περίξ του κλάδου τον οποίον ηκολούθησαν εις την μέσην εκπαίδευσιν και πολλές ενδείξεις «εθελοντικής» εργασίας.

—Εις τινας κλάδους της μέσης εκπαιδεύσεως, ιδία εις τεχνικούς εφαρμόζεται το σύστημα της μετεκπαιδεύσεως. Τούτο επιβάλλεται κυρίως δια να προσαρμόζωνται οι τεχνίται ή υπάλληλοι μέσης κατηγορίας προς τας εκάστοτε πολιτικές ή οικονομικές μεταβολάς.

—Εις τα σχολεία της μέσης εκπαιδεύσεως, ιδιαιτέρως εις τα θεωρητικά, διδάσκονται ξένοι γλώσσαι κατά πρώτον λόγον η ρωσική της οποίας η εκμάθησις είναι υποχρεωτική από τας τελευταίας τάξεις του δημοτικού ακόμη και εκ των ευρωπαϊκών γλωσσών η αγγλική ή η γαλλική και ουδέποτε η γερμανική, όχι δια τον λόγον ότι συνδέεται με τον «φασισμόν» εξ αιτίας του οποίου υπέφεραν, διότι εν τοιαύτη περιπτώσει εις την γερμανικήν γλώσσαν και εκ της Γερμανίας διετυπώθη ή προήλθεν και ο μαρξισμός, αλλά εκ πολιτικού και μόνον υπολογισμού, ως και αλλαχού ετονίσαμεν.

Τα κομμουνιστικά κόμματα γνωρίζουν καλώς ότι, γλώσσα ήτις θα τους χρησιμεύση μελλοντικώς προς διείσδυσιν εις την Δύσιν ή εις τας υπό της Δύσεως κατεχομένας χώρας της Αφρικής ή Ασίας ή εις τας νεοαναπτυσσομένας χώρας των αυτών Ηπείρων, είναι η αγγλική ή η γαλλική και ουδαμού γερμανική, διότι αύτη δεν έχει αποικίας.

Η εφημερίς της Πράγας «Τβόρμπα» έγγραφε επ' αυτού την 14ην Ιουλίου 1960:

«... Η υποχρεωτική διδασκαλία της ρωσικής γλώσσης, είναι ορθόν και αναγκαίον μέτρον. Εν τούτοις είναι λυπηρον ότι η πλειοψηφία των μαθητών οι οποίοι είναι ελεύθεροι να διαλέγουν μίαν Δυτικήν γλώσσαν, κατά κανόνα προτιμούν να μανθάνουν γερμανικά, διότι είναι ευκολωτέρα από τας άλλας γλώσσας. Η τάσις αυτή δεν είναι πρακτική σήμερον, θα ήτο πολύ καλύτερον εάν οι μαθηταί εμάνθανον γαλλικά και αγγλικά... αι γλώσσαι αύται χρησιμεύουν ως μέσον επικοινωνίας με τα πολλά νεοϊδρυόμενα έθνη εις τας πρώην αποικίας και υποτελείς περιοχάς της υψηλίου».

Εν συνεχεία η εφημερίς συνιστά όπως αι δύο αύται γλώσσαι συμπεριληφθούν ως υποχρεωτικά μαθήματα εις τα σχολικά προγράμματα.

Κατά την πορείαν της μαθητείας εις την μέσην εκπαίδευσιν και εν συνεχεία εις το επάγγελμά των οι νέοι πρέπει να κατέχουν την «γραμμήν» του κόμματος και να ελίσσωνται συμφώνως με τας αλλαγάς ταύτης και να συναισθάνωνται εις σοβαρόν βαθμόν πλέον τας ευθύνas των, διότι δεν είναι απλοί εργάται. Δια τούτο συντελείται υπό των «κοινωνικών λειτουργών» του κλάδου εις τον οποίον εργάζονται, εντατική προς τούτο πολιτική καλλιέργεια, τόσον κατά τον χρόνον της εργασίας των όσον και κατά τας ώρας αναπαύσεως, αι οποίαι «πρέπει να ρυθμίζωνται κατά τρόπον θετικών».

Επειδή οι μαθηταί της μέσης εκπαιδεύσεως έχουν σαφή πλέον ιδέαν της αποστολής και της «ευεργετικής επενεργείας» της «σχολικής οργανώσεως» ή «σχολικής κολεκτίβας», δεδομένου ότι οι πλείστοι εξ αυτών δεν ακολουθούν ανωτάτας σπουδάς όπου θα είχαν τον καιρόν να τελειοποιηθούν ως «κολεκτιβίσται», δια τούτο ενταύθα θα καταβάλλουν τας τελευταίας προσπάθειάς να εξέλθουν εξ της ανωτέρας «σχολικής κολεκτίβας» εις την εντέλειαν από της απόψεως ταύτης, δεδομένου ότι είτε εις τα εργοστάσια είτε εις αγροτικές επιχειρήσεις ευρεθούν, θα είναι ρυθμισταί άλλης «κολεκτίβας».

Όντες μαθηταί της μέσης εκπαιδεύσεως εισέρχονται εις τας οργανώσεις της κομμουνιστικής νεολαίας, γίνονται μέλη των διαφόρων μαχητικών ομάδων προς κατάληψιν ή κατάσχεσιν περιουσιών πρώην «εκμεταλλευτών», τέλος ρυθμισταί της «εργατικής ή πνευματικής νόρμας» και των «εθελοντικών» εργασιών.

Ο τελειώνων την μέσην εκπαίδευσιν πρέπει να έχη πιστοποιητικά απ' τον «κομματικόν», ότι είναι «φιλήσυχος», «εργατικός» και «ουχί ακαμάτης, οκνηρός και ανεπρόκοπος όπως τα τέκνα πλείστων πρώην ιατρών, μηχανικών, δικηγόρων» κλπ.

Ο δε καθηγητής Μέσης Παιδείας εν τη ασκήσει των καθηγόντων του τόσον κατά την διδασκαλίαν όσον και κατά την εξωσχολικήν κοινωνικήν του δρασιν, «να μη έχη αορίστους αντιλήψεις» όσον αφορά τα βασικά πολιτικά ζητήματα, να «μη μεταδίδη αορίστως εννοίας» και «να μη αναπτύσση ασαφή αισθήματα εις τους μαθητάς του». Απεναντίας κάθε εκπαιδευτής «να μελετά λεπτομερώς τας κομματικές και κυβερνητικές εγκυκλίους». (Από εφημερίδα των εκπαιδευτικών Ανατολικής Γερμανίας).

4. Πανεπιστημιακή μόρφωσις. Σκοπός της Πανεπιστημιακής μορφώσεως των ελληνοπαίδων εις τας κομμουνιστικές χώρας.

Τον Ιούνιον του 1951 εις Ρουμανίαν εδημοσιεύετο εις το επίσημον όργανον του κομμουν. κόμματος Ρουμανίας «Σκαντέια» το κάτωθι:

«Η ανύψωσις της ποιότητος της επιστημονικής εργασίας εν γένει είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ανύψωσιν τον ιδεολογικού και πολιτικού επίπεδου των φοιτητών. Οι σπουδασταί μας δεν μπορούν να γίνουν χρήσιμα στελέχη χωρίς να γνωρίζουν τους μεγάλους αντικειμενικούς σκοπούς του πενταετούς σχεδίου και χωρίς να μελετούν τις βασικές αρχές του Μαρξισμού - Λενινισμού».

Εις άλλο δε μέρος η ίδια εφημερίς έγγραφε:

«Γνώσις των βασικών αρχών του Μαρξισμού-Λενινισμού, είναι απαραίτητος για την επαναστατικήν επαγρύπνησιν και την διαμόρφωσιν της ταξικής συνειδήσεως. Αλλά ένα μέρος των φοιτητών μας δεν αντιλαμβάνεται τις αλήθειες αυτές».

«Το περιεχόμενον και ο σκοπός κάθε επιστήμης πρέπει να καθορίζονται από την φύσιν του κρατούντος κοινωνικού καθεστώτος και να ρυθμίζωνται από το κράτος»

(Απόφασις του Πανεπιστημίου του Χάλλε της Αν. Γερμανίας, δημοσιευθείσα εις το υπ' αριθ. 14)1962 τεύχος του πανεπιστημιακού περιοδικού «Ουνιβέρσιτεττ Σαητουγκ»).

Τον σκοπόν της πανεπιστημιακής μορφώσεως εις τας κομμουν. χώρας, ώρισεν και η επίσημος κομμουν. εφημερίς της Ανατολικής Γερμανίας «Νουές

Ντόντσλαντ» 18.10.57 και ο υπουργός της παιδείας της ίδιας χώρας Βίλχελμ Γκίρνους εις άρθρον του δημοσιευθέν την 4.5.57 εις την ιδίαν εφημερίδα.

Η εφημερίς ώρισεν ότι «σκοπός της πανεπιστημιακής μορφώσεως πρέπει να είναι η δημιουργία σοσιαλιστικής προσωπικότητος, η οποία μίαν ημέραν θα ασκήση το επάγγελμα χημικού, βιολόγου, φυσικού κ.λ.π.» Ο δε υπουργός έγραφε ότι «Τα πανεπιστήμια και τα κολλέγιά μας δεν θα ανέχωνται φοιτητάς οι οποίοι διστάζουν να αφιερώσουν την ζωήν των εις την υπόθεσιν της σοσιαλιστικής οικοδομήσεως της Λαϊκής δημοκρατίας. Είναι γεγονός ότι το ακαδημαϊκόν ήθος του μέλλοντος δεν μπορεί να είναι παρά μόνον σοσιαλιστικόν». Ένα διάταγμα επίσης του ιδίου υπουργού (Οκτώβριος 1958) ώριζεν ότι, όλοι οι φοιτηταί οφείλουν να υπογράψουν δήλωσιν με την οποίαν να υπόσχωνται ότι «θα υποστηρίζουν ενεργώς παντού και πάντοτε την πολιτικήν της λαϊκής δημοκρατίας και θα αποκτήσουν γνώσεις βασιζόμενος επί του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού». Παρόμοια διατάγματα και συστάσεις εξεδόθησαν και εδημοσιεύθησαν κατά καιρούς, διάφορα δε συνθήματα με ολιγολόγους λέξεις κατακλύζουν τα σχολεία από τα νηπιαγωγεία μέχρι των ανωτάτων σχολών. Εξάγεται δε το συμπέρασμα εξ όλων τούτων ότι το εκπαιδευτικόν σύστημα των χωρών τούτων δεν είναι άλλο τι παρά μία απέραντη μηχανή κομμουνιστικής διαπαιδαγωγήσεως.

Η κυρία προσπάθειά των κατευθύνεται εις τα «ιδεολογικά» προβλήματα των φοιτητών και δια τούτο εισήχθησαν ως υποχρεωτικά μαθήματα η μελέτη των θεωριών του Μαρξισμού - Λενινισμού, φοιτηταί δε οίτινες αντενήργησαν δια την διδασκαλίαν ταύτην, κατεδικάσθησαν εις βαρείας ποινάς «δια αντεπαναστατικές ενεργείας εχούσας ως σκοπόν την κατάργησιν των υποχρεωτικών μαθημάτων Μαρξισμού - Λενινισμού» και καθηγηταί εκδηλώσαντες δυσφορίαν δια την διδασκαλίαν τούτων κατεδικάσθησαν επί προδοσία.

Σκοπός λοιπόν τούτων είναι να παράγουν κομμουνιστάς, άσχετα αν οι φοιτηταί μελετούν φιλολογίαν ή ιατρικήν ή μηχανικήν ή άλλον τινά κλάδον, κάτω δε από την ειδίκευσιν εις οιανδήποτε επιστήμην υπάρχει απαραιτήτως η ειδίκευσις εις τα πολιτικο-ιδεολογικά προβλήματα. Όλαι αι επιστήμαι, και ιδιαιτέρως εκείναι αίτινες ασχολούνται με οικονομικά ζητήματα, είναι απολύτως συνδεδεμένοι με τας ιδεολογικάς αντιλήψεις και την πολιτικήν σκοπιμότητα.

Εις όλα τα πανεπιστήμια διδάσκονται υποχρεωτικώς μαθήματα Μαρξιστικής φιλοσοφίας, κοινωνολογίας και πολιτικής οικονομίας. Όλα τα βιβλία ακολουθούν την κομμουνιστικήν γραμμήν, αι δε παρεχόμενοι γνώσεις, δεν αφορούν μόνον την πατρίδα του φοιτητού, αλλά κυρίως τον διεθνή κομμουνισμόν.

Συνήθως προηγούνται διαλέξεις και φροντιστήρια καθώς και συγκεντρώσεις προς «σαφή καθορισμόν της ακολουθητέας γραμμής».

Εν πρώτοις δια των διδασκαλιών, πρέπει να απαλλαγούν οι φοιτηταί από τον «θαυμασμόν του παρελθόντος», αι δε παρεχόμεναι γνώσεις να αποβλέπουν εις την διάπλασιν της σκέψεως, ώστε οι φοιτηταί να σκέπτωνται μαρξιστικώς και να προκαλήται το ενδιαφέρον δια τας ιδεολογικάς γνώσεις ώστε να μεταμορφωθούν εις τελείους σοσιαλιστάς.

Κατά την εξέτασιν των θεμάτων πρέπει να μη διαπράττουν «εθνικιστικά σφάλματα», να εφευρίσκουν «την αντιδραστικήν» πλευράν του έργου πολλών συγγραφέων του παρελθόντος» και να μην υποτιμούν τα έργα των

«προοδευτικών» συγγραφέων, να μην αγνοούν τα κατορθώματα και την πολιτική του κομμουν. κόμματος και «να έχουν ακριβή και ουχί συγκεχυμένη και ασυνάρτητον εικόνα του τρόπου ζωής εις τον καπιταλιστικόν κόσμον». Κατά τα φροντιστήρια οι φοιτηταί πρέπει να προβαίνουν εις ανακοινώσεις περί Μαρξισμού και σοβιετικής πολιτικής, κατά δε τας συζητήσεις δια την κλασσικήν φιλολογίαν να γίνεται αποκάλυψις των «αντιδραστικών» πλευρών και των «εσφαλμένων» απόψεων. Κατά δε την διδασκαλίαν της ιστορίας να υπογραμμίζεται η σημασία της αναπτύξεως των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων, να περιγράφονται με ζωηρά χρώματα τα πλεονεκτήματα του σοσιαλισμού και να εξετάζονται όλα τα γεγονότα κάτω από το πρίσμα της πάλης των τάξεων. Υπό των φοιτητών όλως ιδιαιτέρως οφείλεται να «αποδεικνύεται η αγάπη προς τον σοβιετικόν λαόν» και την «προοδευτικήν οδόν της εξελίξεως της ανθρωπότητος».

5) Η «ειδική» πολιτική διαφώτισις εις τους φοιτητάς.

Μόνιμον έργον των πολιτικών καθοδηγητών - διαφωτιστών εις όλα τα πανεπιστήμια ανεξαιρέτως, είναι ο διαρκής προσηλυτισμός των φοιτητών εις τον κομμουνισμόν. Ο «ειδικός» πρέπει να ανακαλύπτει τους «πολιτικούς υπόπτους», να προσέχη ώστε να μη καλλιεργούνται γνώμαι αι οποίαι οδηγούν εις την «απαισιοδοξίαν, απάθειαν και έλλειψιν πίστεως δια την νίκην του σοσιαλισμού» διότι ταύτα επηρεάζουν «την πειθαρχίαν, την κοινωνικήν πρωτοβουλίαν και κυρίως την στάσιν έναντι των πολιτικών ζητημάτων». Εν τοιαύτη περιπτώσει, πρέπει να επινοούν μεθόδους προς τον σκοπόν «να διασαφίζωνται εις τον νουν των φοιτητών τα βασικά ζητήματα της πολιτικής του κόμματος», διότι εν εναντία περιπτώσει δυνατόν να δημιουργηθούν ευθύναι από τους φοιτητάς. Χαρακτηριστικόν δε παράδειγμα μιας τοιαύτης «παρεξηγήσεως» υπήρξε το κατωτέρω, ως το εδημοσίευσεν η εφημερίς του Αμβούργου «Ντη Βελτ» την 18.10.1960.

«45 φοιτηταί του Πανεπιστημίου του Ροστόκ απεβλήθησαν λόγω της ασαφούς στάσεώς των κατά την διάρκειαν πολιτικής συζητήσεως με θέμα «συμβολή της νεολαίας δια την αύξησιν της γεωργικής παραγωγής». Αλλά «αι άλλαι καταδίκαι έγιναν διότι «εξύφαινον πανεπιστημιακάς συνωμοσίας οι φοιτηται, δια να καταργηθούν τα υποχρεωτικά Μαρξιστικά - Λενινιστικά μαθήματα».

Εις τας «ανασκοπήσεις» πρέπει να καταβάλει προσπάθειαν ο «καθοδηγητής» ώστε «να μη παραθέτουν διαρκώς τα επιχειρήματα του εχθρού» οι φοιτηταί. Εν γένει να τηρούν ορθήν στάσιν έναντι του πολιτικού συστήματος, να καταβάλλεται εντατική και αδιάκοπος προσπάθεια δια συνεχή πολιτικο-ιδεολογικήν βελτίωσιν και να προσηλυτισθούν εις το κόμμα οι μέλλοντες επιστήμονες της χώρας, μία δε ουγγρική εφημερίς, η «Σζάμπατ Ιφγιούσαγκ» την 27.5.52, καθώρισε το καθήκον τούτο ως εξής:

«Καθήκον των προπαγανδιστών είναι να ανάβουν μέσα στις καρδιές των φοιτητών, το φλογερον μίσος εναντίον των εξαγριωμένων εχθρών της ανθρωπότητος».

6) Τα τέσσερα δύσκολα προβλήματα δια τους υποψηφίους φοιτητάς.

Προκειμένου εις τελειόφοιτος λυκείου ή μέσων σχολών να ακολουθήση πανεπιστημιακάς σπουδάς, πρέπει να σκεφθή ότι έχει να υπερπηδήση τέσσερα σοβαρά εμπόδια, ιστάμενα ως βουνά έμπροσθέν του:

1) Την έλλειψιν ελευθερίας εκλογής της σχολής εις την οποίαν θέλει να φοιτήσει.

Αι πανεπιστημιακαί φοιτητικαί θέσεις κανονίζονται κατά τοιούτον τρόπον, ώστε σπανιώτατα να συμπέση να ικανοποιηθή ο υποψήφιος, όσον αφορά την παρακολούθησιν του κλάδου της προτιμήσεώς του.

Το 1960 λ.χ. το ρουμανικόν Κομμουν. Κόμμα (κομματική καθοδήγησις των πανεπιστημίων) ειδοποίησε το Κ.Κ.Ε., ότι δια το πανεπιστημιακόν έτος 1960-61 παρεχωρήθησαν μόνον 20 θέσεις δια έλληνας φοιτητάς δια τα διάφορα πανεπιστήμια. Και εκ των 20 τούτων θέσεων, μία μόνον δια την ιατρικήν, 2 (αν ενθυμούμαι καλώς) δια τα πολυτεχνεία και αι άλλαι δι' άλλας θέσεις πανεπιστ. σπουδών, δια τας οποίας ουδείς εδείκνυε προθυμίαν να τας ακολουθήση.

Οι υποψήφιοι έλληνες φοιτηταί ήσαν 60-70, εξ ων 15 περίπου εζήτουν να εισέλθουν εις την ιατρικήν, οι δε άλλοι δι' άλλας σχολάς και ουδείς δια τας... θεωρητικάς Μαρξιστικάς! Δεν γνωρίζω ποίος είχε την «τύχην»!! και προσελήφθη εις την ιατρικήν και ποίοι την «ατυχίαν» να τους εισαγάγουν εις ανεπιθυμήτους κλάδους! Το ίδιον συμβαίνει εις όλους τους υποψηφίους δια τα πανεπιστήμια όλων των χωρών του παραπετάσματος.

Ιδού και μερικά στοιχεία από έναν κανονισμόν εισαγωγής εις ανώτερα εκπ. ιδρύματα, όστις εδημοσιεύθη την 1.4.1960 εις την εφημερίδα «Ισβέστια» της Σοβ. Ενώσεως.

—15 % εκ των θέσεων φυλάσσονται δια τα τέκνα των «ενεργώς πολεμούντων εναντίον του φασισμού».

—20 % δια κορίτσια.

—20 % δια νέους, οι οποίοι ειργάσθησαν επί δύο έτη εις διαφόρους εργασίας κρατικών κτημάτων ή εργοστασίων.

—10% δια νέους οι οποίοι ειργάσθησαν επί 2 έτη εις την ειδικότητα την οποίαν επιθυμούν να αποκτήσουν.

—Και οι υπόλοιποι «δια σπουδαστάς με ορθάς πολιτικές αντιλήψεις», (παιδιά στελεχών, προπαγανδιστάς και γενικά παιδιά εκείνων οι οποίοι ανήκουν εις την αριστοκρατίαν του κόμματος).

β) Την υποχρεωτικήν χειρωνακτικήν ή όπως την χαρακτηρίζουν οι κομμουνισταί «κοινωνικώς ωφέλιμον» εργασίαν, την οποίαν και έχουν να παρουσιάσουν κατά την υποβολήν δικαιολογητικών αλλά και έχουν να εκτελέσουν κατά τα έτη της φοιτήσεώς των εις τα πανεπιστήμια, ιδιαιτέρως κατά τας διακοπάς υπό την μορφήν «εθελοντικής» εργασίας (αγγαρείας) ή και υποχρεωτικής ακόμα, εις διάφορα αγροκτήματα ή εργοστάσια ή δημόσια έργα, πράγμα το οποίον έχει επίπτωσιν και επί της υγείας τούτων, διότι τους ρίπτουν εις βαρείας εργασίας αλλά και εις βάρος των σπουδών των, αναγκαζομένων να απολέσουν χρόνον όστις ίσως διατίθεται δι' αυτάς ταύτας τας σπουδάς των.

γ) Την αναγκαστικήν παρακολούθησιν των παραδόσεων Μαρξισμού - Λενινισμού πράγμα το οποίον εις τους περισσότερους φοιτητάς προκαλεί την αηδίαν και την αντιπάθειαν. Ο δε μέλλων φοιτητής πρέπει να ετοιμασθή

ψυχολογικώς να υποφέρει από τας παραδόσεις αυτάς. Η συνεχής κομμουνιστική διαφώτισις και προπαγάνδα, δεν τους αφήνει ουδέ επί στιγμήν, αφ' ου δια τους ξένους φοιτητάς είναι υποχρεωτικόν να παρακολουθούν ταύτας, πόσον μάλλον δια τους εντοπίους.

δ) Το μέγιστον πρόβλημα της «ατομικής κοινωνικής διαγωγής» ή της «κοινωνικής καταγωγής»: Είναι το βαρύτερον μάθημα, και το δυσκολώτερον πρόβλημα το οποίον καλούνται να λύσουν, σπουδαιότερον και από αυτήν την πρόοδον των υποψηφίων, και το οποίον — το χειρότερον πάντων — δεν αφήνεται να το λύσουν αυτοί οι ίδιοι οι υποψήφιοι φοιτηταί, αλλά εναπόκειται εις την «ορθήν» κρίσιν των παραγόντων του κόμματος του χωρίου εξ ου κατάγεται ο υποψήφιος. Είναι αι ταξικά διακρίσεις αι οποίαι, γίνονται δια την εισαγωγήν εις τα πανεπιστήμια, θέμα το οποίον αναπτύσσομεν αλλαχού.

Περί τούτου διεξάγεται η μεγαλυτέρα προπαγάνδα υπό των κομμουν. κομμάτων εις το εξωτερικόν των χωρών των και ακριβώς εκεί γίνεται η μεγαλυτέρα προβολή του ψεύδους περί δήθεν ισότητος και κοινωνικής δικαιοσύνης εις τον κομμουνιστικόν παράδεισον.

Οι ξένοι φοιτηταί εις τα πανεπιστήμια του παραπετάσματος.

Οι κομμουνισταί ισχυρίζονται δια λόγους προπαγάνδας, ότι προσφέρουν υποτροφίας δια σπουδάς, άνευ υστεροβουλίας.

Προς τούτο διαδίδουν διάφορα προπαγανδιστικά συνθήματα, περί δωρεάν διατροφής, παροχής δωματίων, δωρεάν δηλαδή φοιτήσεως, ακόμη ότι είναι ελεύθεροι από κάθε πολιτικήν επιρροήν, πλην όμως αι ωραία και ελκυστικά φράσεις ισχύουν μέχρις ότου παρασυρθή το θύμα και φθάση εις το πανεπιστήμιον, όποτε αρχίζει η μηχανή των πιέσεων.

Εν πρώτοις διαφαίνεται καθαρά, ότι δεν κάμνουν τούτο εκ φιλανθρωπίας. (Η Τσεχοσλοβακική εφημερίς «Ζεμιέντελσκε Νόβινυ» 11.4.59 έγγραφε, «Δεν προσκαλούμε εδώ φοιτητάς αποικιακών χωρών δια φιλανθρωπικούς σκοπούς» αλλά δια προπαγανδιστικούς σκοπούς).

Κατά δεύτερον λόγον υποχρεούνται να παρακολουθήσουν πρώτον τα μαθήματα Μαρξισμού - Λενινισμού, υποβάλλονται εις αυστηρούς ελέγχους, παρέχεται ελαχίστη ελευθερία, η αστυνομία παρακολουθεί τας κινήσεις των και τας φιλίας καθώς και τα πρόσωπα μετά των οποίων συνάπτονται αύται και καταβάλλονται προσπάθειαι προς κατάκτησιν, ώστε όταν επιστρέφουν εις την πατρίδα των, τας γνώσεις τας οποίας απεκόμισαν, να μη τας θέσουν εις την διάθεσιν της πατρίδος των, αλλά εις την υπηρεσίαν του διεθνούς κομμουνισμού.

Εξ αιτίας τούτου πολλοί φοιτηταί εγκαταλείπουν εις το μέσον των σπουδών των τα πανεπιστήμια εις τα οποία εφοίτων και επιστρέφουν εις τας χώρας των. Εις την Σόφιαν το φθινόπωρον του 1959 εζήτησαν να φοιτήσουν δια ένα έτος 13 Ιορδανοί φοιτηταί ιδίαις δαπάναις, αλλά αργότερον μετά δύο μήνας απηλλάθησαν διότι ηρνήθησαν να δεχθούν κομμουνιστικήν διαφώτισιν.

Εις την Σοβ. Ένωσιν, ιδρύθη τας αρχάς του 1960 εν πανεπιστήμιον επονομαζόμενον «Πανεπιστήμιον φιλίας των λαών» (αργότερον μετωνομάσθη εις Πανεπιστήμιον «Πατρίς Λουμούμπα» με σκοπόν, ως είπεν ο Χρουστώφ την

21-2-60 καθ' ον χρόνον ευρίσκετο εις Ινδονησίαν, να προσφέρη τεχνικήν και ειδικήν εκπαίδευσιν εις φοιτητάς εκ της Αφρικής, της Ασίας και Λατινικής Αμερικής. Πιθανόν να διδάσκωνται τεχνικά μαθήματα, αλλ' είναι φανερόν ότι θα διδάσκεται και Μαρξισμός και ειδικεύσεις εις πολιτικο - ιδεολογικήν διαφώτισιν και θα στρατολογούνται πράκτορες μεταξύ των σπουδαστών δια να εκπαιδευθούν και διεξάγουν υπονομευτικήν δράσιν όταν επιστρέψουν εις τας χώρας των.

Ενώ αι κομμουνιστικάί χώραι καλούν φοιτητάς δια λόγους αποκλειστικώς προπαγανδιστικούς, αι πύλαι των πανεπιστημίων του ελευθέρου κόσμου είναι ανοικταί, σύμφωνα με τας πατροπαράδοτους αρχάς της ελευθερίας ως κέντρα μορφώσεως αδιακρίτως θρησκείας, φυλής ή καταγωγής εις χιλιάδας νέους εξ όλων των μερών του κόσμου. Τούτο αποτελεί άλλως τε ζωτικώτατον στοιχείον και μεγάλην συνεισφοράν δια πραγματικήν βοήθειαν εις τας υπαναπτύκτους κυρίως χώρας, επιβεβαίωσιν δε τούτων, αποτελεί ο κατωτέρω πίναξ, όστις παρέχει στοιχεία δια τον αριθμόν των ξένων φοιτητών οι οποίοι εφοίτων εις πανεπιστήμια όλων των χωρών του κόσμου το 1960.

157.56 ξένοι σπουδασταί υπάρχουν εις την Μ. Βρεταννίαν, τας Ηνωμένας
3 Πολιτείας, την Γαλλίαν και την Δυτικήν Γερμανίαν.

14.187 ξένοι σπουδασταί εις την Σοβ. Ένωσιν, την Κίναν και τας
Κομμουνιστικάς χώρας της Ανατολικής Ευρώπης.

Το σύνολον των σπουδαστών δια κάθε χώραν είναι κατατετμημένον ως εξής:

55.087 εις Βρεταννίαν

53.107 εις Ηνωμ.
Πολιτείας

16.369 εις Γαλλίαν

33.000 εις δυτικ.
Γερμανίαν

157.56
3

Εις χώρας του κομμουνισμού

3.000 εις Τσεχοσλοβακίαν

1.000 εις την Ουγγαρίαν

878 εις την Βουλγαρίαν

809 εις την Πολωνίαν

2.500 εις την Ανατολικήν
Γερμανίαν

1.000 εις την Ρουμανίαν

1.000 εις την Κίναν

4.000 εις την Σοβιετικήν
Ένωσιν

14.187

ι) Το «πολυτεχνικόν σύστημα παιδείας».

Εις τας κομμουνιστικάς χώρας η εφαρμογή των σχεδίων εκβιομηχανοποίησης, απαιτεί την δημιουργίαν πολλών και μορφωμένων εργατικών χειρών. Δια τούτο πρώτη η Σοβ. Ένωσις έδωσε το παράδειγμα, δώσασα πρακτικόν προσανατολισμόν εις την εκπαίδευσιν, το παράδειγμά της δε τούτο έσπευσαν να ακολουθήσουν μία μετά την άλλην, όλαι αι δορυφόροι χώραι, προσαρμόσασαι και αύται το σύστημα της παιδείας εις τρόπον ώστε να προπαρασκευάζουν πετισσοτέρους μορφωμένους τεχνίτας εις βάρος φυσικά της ανθρωπιστικής παιδείας.

Είναι φανερόν ότι το μέτρον τούτο, της εξοικονομήσεως δηλαδή πολλών εργατικών χειρών, επέβαλον οικονομικοί μόνον λόγοι, αν και όπισθεν αυτών κρύπτονται οι πολιτικοί. Δια τον λόγον τούτον κάθε κομμουνιστικόν καθεστώς προσπαθεί να δημιουργήση κατάλληλον εκπαιδευτικόν σύστημα ανταποκρινόμενον προς τας συνθήκας του τόπου, προς εξυπηρέτησιν των σκοπών και των συμφερόντων του.

Κατά τα διαρρεύσαντα έτη όλα τα δορυφόρα κράτη έκαμον μερικής μεταρρυθμίσεις και προσαρμογάς ή αναπροσαρμογάς, εκσυγχρονίσαντα όπως ισχυρίζονται το εκπαιδευτικόν των σύστημα αναλόγως των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών κατακτήσεων της ζωής, αν και, ως ετονίσσαμεν, έπραξαν τούτο, μόνον δια πολιτικούς λόγους.

Εν πρώτοις προς πληρεστέραν επιτυχίαν του συστήματος τούτου έσπευσαν να «συμμορφώσουν» προς την πολιτικήν αυτήν την κομμουνιστικήν ψυχολογίαν η οποία διαλαμβάνει ότι:

«... Για την ανάπτυξι των ικανοτήτων εξαιρετικά μεγάλη σημασία έχουν η ικανότης προς εργασίαν και η αγάπη προς αυτήν».

ότι,

«...Η τυπική σχέσις προς την εργασίαν επιδρά αρνητικά στην ανάπτυξη των ικανοτήτων...»,

ενώ αντιθέτως:

«Το ζωντανό ενδιαφέρον η με πάθος και με πνοή σχέσις προς την εργασίαν, είναι ο ασφαλής όρος όπως η δοσμένη δραστηριότης επιδράση ευεργετικά στην ανάπτυξι των ικανοτήτων...»

και ότι:

«... Κεντρική σημασία για το χαρακτήρα έχουν τα γνωρίσματα που εκφράζουν τη σχέση του ανθρώπου προς την εργασίαν».

(εκ της σοβ. ψυχολ. Σμυρνώφ, της ακαδημίας της ΕΣΣΔ).

Εκ των ανωτέρω συμπεραίνεται ότι η ψυχολογία υποτάχθηκε εις την πολιτικήν, εις το συμφέρον δηλαδή του κόμματος, η βιολογία — ως θα ίδωμεν— υπεχώρησεν και εθριάμβευσεν ο νόμος της βίας και του εξαναγκασμού κατ' απαίτησιν του συμφέροντος του κόμματος.

Υπό το πρόσχημα λοιπόν ότι η εργασία είναι —ως εξετέθη ανωτέρω— «ψυχικώς ωφέλιμος», επέβαλον ταύτην εις τα σχολεία, διατυπώσαντες επί πλέον την γνώμην, επειδή και ο Χρυστσώφ εις έναν του λόγον τον Ιούλιον του 1959 εδήλωσεν, ότι «η εκπαίδευσις πρέπει να έλθη πλησιέστερον προς την ζωήν», ότι ο «συνδυασμός της παραγωγικής εργασίας με την μελέτην, εμπνέει εις τους μαθητάς τον σεβασμόν της χειρωνακτικής εργασίας και την ορθήν ιδεολογικήν τοποθέτησιν». Δια τον λόγον τούτον δίδουν πλέον έμφασιν εις την υποχρεωτικήν χειρωνακτικήν εργασίαν μαθητών και φοιτητών και δια τους λόγους τούτους συμπεριέλαβον εις τα εκπαιδευτικά προγράμματα διατάξεις, όπως όλα τα παιδιά επιτελούν παραγωγικήν εργασίαν από ηλικίας 13 ετών και άνω, αν και εις την πραγματικότητα, όπως εις την Ανατολ. Γερμανίαν, δύναται να συναντήση κανείς και μαθητάς 10 ετών, «ασκούμενους» εις εργασίαν, όπως προβλέπει το σχολικόν πρόγραμμα.

Αι κομμουνιστικάί λοιπόν χώραι εισήγαγον εις την παιδείαν, το «πολυτεχνικόν» λεγόμενον σύστημα, δυνάμει του οποίου όλοι οι μαθηταί, από ηλικίας 13 ετών και άνω και μέχρις αποπερατώσεως των σπουδών, υποχρεούνται καθ' ον χρόνον φοιτούν εις τα σχολεία να εργάζωνται συγχρόνως δια να «ωφεληθούν ψυχικώς» εκ της εργασίας, αλλά και να αποκομίσουν, ως ισχυρίζονται, πρακτικάς γνώσεις εκ διαφόρων εργασιών, χρήσιμους, ίνα δώσουν εις αυτούς την δυνατότητα να «ελίσσωνται» εν τη τέχνη εις πάσαν στιγμήν όταν μεγαλώσουν ή επί το απλούστερον εν συνδυασμώ με την θεωρητικήν κατάρτισιν να αποκομίζουν και πρακτικάς γνώσεις από διαφόρους εργασίας, πράγμα το οποίον εκ πρώτης όψεως φαίνεται ωφέλιμον.

Το να εισέρχεται ο μαθητής μέσα εις ένα εργοστάσιον και να ασκείται εις διαφόρους μηχανάς, έστω και αν τούτο δια τους νεαρούς μαθητάς είναι επικίνδυνον βιολογικώς και υποκρύπτει πολλάς ψυχικάς βλάβας όταν μάλιστα τούτο γίνεται παρά την επιθυμίαν των μαθητών, όπως πράγματι συμβαίνει εις το σύνολον των μαθητών, είναι κάπως παραδεκτόν, ότι ίσως αποκομίζει ωφέλειάν τινα, διότι έστω και αν δεν πιάση ο μαθητής μηχανάς με τα χέρια πιθανόν να δοθή εις μερικούς εξ αυτών εσωτερική ώθησις και να αποκαλυφθούν ωρισμέναι κλίσεις τούτων δια την άλφα ή βήτα μηχανήν!

Το ίδιον δυνατόν να συμβή και όταν οι μαθηταί ωδηγηθούν εις αγροτικάς εργασίας όπου δυνατόν τινές να αγαπήσουν τας αγροτικάς εργασίας και να ακολουθήσουν σχετικούς με αυτάς κλάδους.

Αλλά όταν οι μαθηταί υποχρεώνωνται να γυρίζουν εις τους δρόμους να συλλέγουν παληοσίδηρα δια τα εργοστάσια και όταν δεν βρίσκουν αναγκάζονται να κλέπτουν, όταν μεταφέρουν υλικά από το ένα μέρος εις το άλλο, όταν στρώνουν σιδηροδρομικάς γραμμάς και επιδιορθώνουν δρόμους, όταν ανοίγουν αύλακας και εκχερσώνουν βάλτους, όταν βοτανίζουν σιτάρι και συλλέγουν βαμβάκι και όσπρια, όταν κορφολογούν καλαμπόκι και θερίζουν, όταν υπό βροχήν συλλέγουν πατάτες ή ζαχαρότευτλα, τότε παύει το σύστημα τούτο να έχη την έννοιαν ασκήσεως εις μίαν τέχνην, προσλαμβάνει πλέον την έννοιαν του καταναγκασμού, παύει να αναπτύσσεται η αγάπη και το ενδιαφέρον, οι μαθηταί λαμβάνουν στάσιν εχθρικήν και η εργασία από πρόξενος χαράς, μεταβάλλεται εις πηγήν δυστυχίας με ανυπολογίστους ψυχικάς συνεπείας εις τους εκτελούντας αυτήν.

Αλλά το είδος μερικών εκ των εργασιών τούτων, των καλυπτομένων γενικώς υπό το «πολυτεχνικόν σύστημα» το οποίον εξέρχεται της πραγματικής του αποστολής και προσλαμβάνει χαρακτήρα πραγματικής εργασίας, έσπευσαν να το

δικαιολογήσουν και ως εργασία «εθελοντική» την οποίαν προσφέρουν οι μαθηταί «δωρεάν» και «εθελοντικώς» ενώ εις την πραγματικότητα εκμαιεύεται και επιβάλλεται αύτη κατά τρόπον αναγκαστικόν. Και επί πλέον ότι, αν και πολλάι των εργασιών τούτων είναι επίπονοι και σκληραί, οι κομμουνισταί δια να καλύψουν τους πραγματικούς σκοπούς και να αποφύγουν τήν πληρωμήν της εργασίας ταύτης, την χαρακτηρίζουν ως ψυχικώς ωφέλιμον.

1) «Εξ ημέρας να αναπαύεσαι και την εβδόμην να εργάζεσαι».

Όλοι οι μαθηταί σύμφωνα με τα τελευταία προγράμματα των κομμουνιστικών σχολείων την μίαν εκ των εξ ημερών της εβδομάδος εργάζονται εις διάφορα εργοστάσια ή γεωργικάς εργασίας ως είπομεν ανωτέρω. Δεν είναι δε καθόλου ασύνηθες το φαινόμενον να εργάζονται και την Κυριακήν ή άλλας εορτάς. Αλλά υπάρχουν και κάποιοι, οι οποίοι εργάζονται μόνον μίαν ημέραν την εβδομάδα. Αυτοί είναι, οι λεγόμενοι «κοινωνικοί λειτουργοί», δηλαδή οι αντιπρόσωποι του κομμουνιστικού κόμματος, οι οποίοι καθοδηγούν τας εργασίας την ημέραν της εβδομάδος. Ούτοι έξι ημέρας καταρτίζουν το σχέδιον κατανομής της εργασίας ταύτης εκ των γραφείων των και την εβδόμην προΐστανται εις τα εργοστάσια ή εις τας υπό εκτέλεσιν εργασίας, καθοδηγούντες μόνον τους μαθητάς, δια να εφαρμοσθή το βιβλικόν ρητόν, ότι, οι μαθηταί να εργάζονται έξι ημέρας και την εβδόμην να αναπαύωνται, οι «κοινωνικοί λειτουργοί» να κάθωνται έξι ημέρας και την εβδόμην να εργάζονται, αν εργάζονται και κατά ταύτην!

Ιδού τώρα εις τι συνίσταται εν γενικαίς γραμμαίς το «πολυτεχνικόν σύστημα», παιδείας και η «εθελοντική» εργασία και προ παντός πώς γίνεται η αποζημίωσις των μαθητών δια τας εργασίας ταύτας.

Το σήμα του νέου συστήματος εκπαιδεύσεως — «πολυτεχνικόν σύστημα» εδόθη — όπως πάντοτε συμβαίνει εις τον ανατολικόν συνασπισμόν — εκ της Σοβιετικής Ενώσεως.

Αύτη δια διατάγματος δημοσιευθέντος τον Σεπτέμβριον του 1958 εις τον τύπον και επικυρωθέντος υπό του Ανωτάτου Σοβιέτ τον Δεκέμβριον του 1958, καθώρισε να επιτελούν παραγωγικήν εργασίαν όλοι οι μαθηταί οι οποίοι τελειώνουν το Δημοτικόν σχολείον (το σχολείον τούτο εκεί διαρκεί 8 έτη) και εισέρχονται εις τα μέσα σχολεία, από ηλικίας δηλαδή 15 ετών και άνω)

Σκοπός του σχεδίου τούτου κατά τα σοβιέτ, είναι να διευκολυνθή η ανωτάτη εκπαίδευσις, ώστε να στερεωθή εις καλύτερας επιστημονικάς βάσεις, εφ' όσον «ο συνδυασμός της παραγωγικής εργασίας με την μελέτην θα οδηγήση τους μαθητάς εις ορθωτέραν ιδεολογικήν τοποθέτησιν» όπως ετόνισεν ο Χρουνστώφ, αλλά εις την πραγματικότητα τούτο έχει σκοπόν να οδηγήση προς τας παραγωγικάς εργασίας περισσότεράς εργατικές χείρας.

Τα κύρια σημεία του νόμου τούτου είναι: 1) εισάγεται εις την μέσην εκπαίδευσιν η χειρωνακτική εργασία την οποίαν εκτελούν οι μαθηταί δύο ημέρας την εβδομάδα εις τας γεωργικάς επιχειρήσεις. 2) Δια να γίνη τις δεκτός εις τα Πανεπιστήμια και γενικώς ανωτάτας σχολάς εκτός των άλλων προσόντων (ιδέ κεφάλαιον περί ταξικών διακρίσεων) πρέπει να έχη απαραίτητως επιτελέση δύο ετών χειρωνακτικήν εργασίαν εις εργοστάσια ή γεωργικάς επιχειρήσεις.

Εις την Ουγγαρίαν εφηρμόσθη το σύστημα «πέντε συν ένα» το οποίον σημαίνει,

ότι όλοι οι μαθηταί από το δημοτικόν έως το Πανεπιστήμιον, θα πρέπει να αφιερώνουν πέντε ημέρας της εβδομάδος εις τας σπουδάς των και μίαν ημέραν εις εργασίαν ή εις εργοστάσια και βιομηχανικά επιχειρήσεις ή εις αγροκτήματα. Επί πλέον οι μαθηταί θα πρέπει να περνούν δύο ή τρεις εβδομάδας εις παρόμοιας εργασίας κατά την διάρκειαν των θερινών διακοπών των. Αλλά από τούδε και εις το εξής όσοι αποφοιτούν από σχολεία μέσης εκπαιδεύσεως θα γίνονται δεκτοί εις πανεπιστήμια μόνον αφού συμπληρώσουν τουλάχιστον δύο ετών εργασίαν εις την παραγωγήν. Εκ πρώτης όψεως είναι ολοφάνερον ότι μία τοιαύτη «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» θα βοηθήση περισσότερο την παραγωγήν και ολιγώτερον την εκπαίδευσιν.

Η Βουλγαρία εφήρμοσε και αυτή ανάλογον περίπου σύστημα (διάταγμα 3-7-59), κατακρίνοντας τας παλαιάς μεθόδους ως «σχολαστικές και αφηρημένες» εφαρμόσασα το «πολυτεχνικόν σύστημα» σπουδών. Αυτή δια τους ηλικίας 17 - 18 ετών εφήρμοσε την υποχρεωτικήν εργασίαν 2 ημέρας εβδομαδιαίως και 15 το θέρος.

Οι Τσεχοσλοβάκοι ηκολούθησαν παρόμοιον σύστημα «οφείλοντες ολοέν και περισσότερο να αγωνισθούν εναντίον των υπολειμμάτων της αστικής ιδεολογίας, (λόγος του γραμματέως του Τσεχοσλοβακικού κόμματος 24-4-59, εφημερίς «Ρούντε Πράβο»).

Εις δε την Ανατολικήν Γερμανίαν από του έτους 1958 εισήχθη το σύστημα -μέθοδος, της εργασίας με την μελέτην, κατά το οποίον μίαν ημέραν της εβδομάδος και εκεί, τα παιδιά ηλικίας 13 ετών και άνω υποχρεούνται να εκτελέσουν την «εβδομαδιαίαν» χειρωνακτικήν εργασίαν εις βιομηχανικά κέντρα ή γεωργίαν.

2) Αντιδράσεις εναντίον του «πολυτεχνικού συστήματος»

Η αποτυχία του νέου συστήματος έγινεν εμφανής εκ των διαμαρτυριών αι οποίαι ηγέρθησαν υπό των γονέων, διδασκάλων και του τύπου.

«... Οι τέχνες που θα διδαχτούν οι μαθητές — τόνισε ο Πρόεδρος της κεντρικής επιτροπής της εργατικής ενώσεως εκπαιδευομένων εργατών — εκλέγονται αυθαίρετα χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψιν αι επιδιώξεις ή τα προσόντα των μαθητών ή ακόμα και οι πραγματικές ανάγκες των διαφόρων παραγωγικών κλάδων».

Και αλλαχού:

«Η βιομηχανική εκπαίδευση των μαθητών βρίσκεται συνήθως επί επιπέδου χειροτεχνίας».

Η εφημερίς της κομμουνιστικής οργανώσεως νέων «Κομσομόλσκαγια Πράβδα», γράφει ότι:

«Οι καθηγητές σπάζουν τα κεφάλια τους για να βρουν ποια τεχνική εκπαίδευση ταιριάζει στην τάξη τους».

Ο δε Sukhmolinsky ομολογεί ότι:

«Η κατανομή των τεχνών είναι μερικές φορές τόσο ανάρμοστη ώστε και κορίτσια να διδάσκονται μεταλλευτικές τέχνες».

Αλλά την μεγαλύτεραν ειλικρίνειαν έδειξεν η εφημερίς «Ουτσίτελσκαγια Γαζέτα» η οποία παραδέχεται, ότι η βιομηχανική εκπαίδευσις δεν αποβλέπει εις την εκπαίδευσιν των μαθητών τόσον, όσον εις την βοήθειαν της οικονομίας γενικώς, η οποία δύναται να χρησιμοποιή χωρίς καμμίαν αμοιβήν την στρατιάν των εκπαιδευομένων μαθητών.

Εναντίον της εισαγωγής της χειρωνακτικής εργασίας και της υποχρεωτικής εργασίας υπό των μαθητών μίαν ή δύο ημέρας την εβδομάδα και πολλάς ημέρας κατά τας διακοπάς, εσημειώθησαν αντιστάσεις υπ' αυτών τούτων των μαθητών και σοβαρά αντιρρήσεις υπό των γονέων, των εκπαιδευτικών και αυτών ακόμη των διευθυντών εργασίας εις όλας τας κομμουνιστικάς χώρας. Εναντίον μάλιστα των αντιδρώντων εκπαιδευτικών εξεπέμφθησαν κατηγορίαι εκ μέρους του κόμματος, ότι «είναι αιχμάλωτοι παλαιών αντιλήψεων και συνηθειών».

Ιδού κατά ποίον τρόπον εκφράζονται υπέρ τούτου, οι μαθηταί, οι γονείς και αυτά ακόμη τα έντυπα όργανα των κομμουνιστικών κομμάτων:

Η εφημερίς «Μαλάντα Φρόντα» όργανον της Τσεχοσλοβακικής Κομμουνιστικής νεολαίας την 29-12-60 έγραψε:

«Εις ένα σχολείον όλοι οι μαθηται μιας τάξεως ετάχθησαν παρά το πλευρόν 6 συμμαθητών των οι οποίοι ετιμωρήθησαν υπό του διευθυντού διότι παρήκουσαν τον καθηγητήν των και εγκατέλειψαν εκ προθέσεως την εργασία των. Οι μαθηταί ολοκλήρου της τάξεως εις επιστολήν των, ετόνιζον ότι ο καθηγητής των ανέθεσεν εις 6 εξ αυτών να εκσκάψουν 30 σειρές σακχαροτεύτλων εις αγρόν μήκους 170 μέτρων εντός 5 ωρών. Μετά πάροδον 5 ωρών ο καθηγητής τους είπεν ότι ειργάσθησαν αρκετά. Ο προϊστάμενος όμως της αγροτικής κολλεκτίβας, διεφώνησε, ο δε καθηγητής φοβηθείς, ήλλαξε γνώμην και τους διέταξε να συνεχίσουν αμέσως την εξαιρετικώς κοπιαστικήν αυτήν εργασία. Οι 6 μαθηταί παρεπονέθησαν διότι κατ' αυτόν τον τρόπον δεν θα τους εδίδετο η ευκαιρία να γευματίσουν».

Και η εφημερίς σχολιάζουσα το ανωτέρω επεισόδιον, έγγραφεν ότι η υπό του διευθυντού επιβληθείσα τιμωρία δίδει την εντύπωσιν ότι οι τιμωρηθέντες «εσαμποτάρησαν την συγκομιδήν των σακχαροτεύτλων», μολονότι παρεδέχετο ότι η εργασία αύτη, ήτις ανετέθη εις τους 6 μαθητάς ήτο ««βαρυτάτη δια την ηλικίαν των» και ότι ο καθηγητής επέδειξε «αστάθειαν διότι ήλλαξε γνώμην».

Η εφημερίς «Οτετσέστβεν Φροντ» όργανον του κομμουνιστικού πατριωτικού μετώπου εις Βουλγαρίαν, παρεπονείτο την 18-6-60 ότι:

«Αι συνθήκαι υπό τας οποίας εργάζονται οι μαθητόπαιδες ήσαν «όχι μόνον ανθυγιειναί αλλά και επικίνδυναι. Οι μαθηταί εργάζονται συχνά εις ανήλια και υγρά υπόγεια τα οποία δεν έχουν συσκευάς αερισμού... οι εργοδόται δεν δίδουν εις τους μικρούς εργάτας των προστατευτικά χειρώκτια ή ενδύματα. Γυμνά ηλεκτροφόρα σύρματα αποτελούν κίνδυνον. Ο κίνδυνος ατυχημάτων αυξάνει με την αύξησιν του αριθμού των μαθητοπαίδων οι οποίοι εργάζονται εις την βιομηχανίαν».

Η εφημερίς «Κεζνεβέλες» όργανον του υπουργείου της Παιδείας εις Ουγγαρίαν, έγγραφεν την 24-2-1960 ότι:

«Οι καθηγηταί εξέφρασαν ανησυχίας. Φοβούνται ότι το πολυτεχνικόν σύστημα θα έχη δυσμενή επίδρασιν επί του σχολικού προγράμματος μέσης εκπαίδευσως και ότι θα συμβάλη εις την δημιουργίαν ημιμαθών πολιτών...»

Η εφημερίς της Πράγας «Τβόρμπα» (22-9-60) έγγραφε πάλιν, ότι:

«το εν λόγω σύστημα υπήρξεν αντιδημοτικόν, αι δε σημεριναί συνθήκαι δεν πρόκειται να μειώσουν την αντιδημοτικότητά του, διότι εκτός της δυσαρρεσκείας των γονέων, σύσσωμος η κοινή γνώμη δεν είναι ικανοποιημένη δια το σύστημα ιδίως εις τα γιαπιά και τα αγροκτήματα, όπου «τα παιδιά είναι συχνά υποχρεωμένα να στέκωνται στη βροχή και στο κρύο χωρίς να ξέρουν τι δουλειά να εκτελέσουν διότι κανείς δεν ενδιαφέρεται να τα καθοδηγήση και να τα διδάξη... και αυτό είχε ολέθρια αποτελέσματα στη διαγωγή πολλών μαθητών και μαθητριών».

Τον Νοέμβριον του 1960 μαθηταί και μαθήτριαι της περιφέρειας «Σοπρόν-Γκυόερ» της Ουγγαρίας, διετάχθησαν να μεταβούν εις τους αγρούς κατά την διάρκειαν των σχολικών ωρών και να βοηθήσουν εις την συγκομιδήν των σακχαροτεύτλων. Πολλά παιδιά τα οποία δεν έφερον αρκετά ενδύματα προς αντιμετώπισιν του δριμυτάτου ψύχους, μετεφέρθησαν εξηντλημένα εις νοσοκομείον.

Εκτός τούτων εις τα κομμουνιστικά σχολεία επιβάλλεται και άλλο είδος εργασίας εις τους μικρούς μαθητάς. Οι διδάσκαλοι κατ' εντολήν του κόμματος, υποχρεώνουν τους μαθητάς να παραδίδουν ποσότητα από παληοσίδερο και η προθυμία δια την εκτέλεσιν της εργασίας ταύτης βαθμολογείται από τους διδασκάλους. Ιδού τι γράφει η «Σομόγκυη Νεπλάτ» εις Ουγγαρίαν:

«Οι γονείς των μαθητών παραπονούνται ότι τα τέκνα των είναι υποχρεωμένα να παραδίδουν εις το σχολειον τουλάχιστον 4 οκάδες παληοσίδερα άλλως οι διδάσκαλοί των τους δίδουν κακούς βαθμούς. Οι διδάσκαλοι όμως δεν είναι υπεύθυνοι δια τούτο, διότι λαμβάνουν οδηγίας εκ των άνω».

Η διαρκής προπαγάνδα δια εκτέλεσιν εργασίας παρά την θέλησιν των μαθητών έχει αντιβιολογικά και ψυχικά συνεπείας, διότι οι μαθηταί πολλάκις αναγκάζονται να κλέβουν δια να παρουσιάσουν «εργασίαν» και αναγκάζονται να κρύβουν την αλήθειαν όταν πιέζονται με ολέθρια αποτελέσματα εις βάρος του χαρακτήρος των, ως συμβαίνει εις την συλλογήν σιδερικών και εις άλλας περιπτώσεις, ως απεκάλυψεν κομμουνιστής συγγραφεύς, ο εκ Λένινγκραντ Ν. Χόντσα, δια άρθρου του δημοσιευθέντος εις το περιοδικόν «Λιτερατούρα Ιζίζν» (λογοτεχνία και Ζωή). 1-12-1961:

Ο συγγραφεύς περιέγραψε τα αποτελέσματα μιας εκθέσεως ιδεών, με θέμα «Τι θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω». Τα παιδιά, αγόρια και κορίτσια επηρεασθέντα από την προπαγάνδαν περί εργασίας εις εργοστάσια έγραψαν, ότι ήθελαν να γίνουν εργάται εργοστασίων, γεωπόνοι ή αγρόται εις τας παρθένους εκτάσεις της Σιβηρίας. Ούτε ένας δε μαθητής ορειρεύτηκε να γίνη εξερευνητής εις τον Βόρειον Πόλον λ.χ. και ούτε μία μαθήτρια θέλησε να γίνη κινηματογραφικός αστήρ.

Ο Χόντσα όμως, όταν μίλησε με τα παιδιά, ανεκάλυψεν, ότι μία μαθήτρια η οποία έγραψεν ότι ήθελε να γίνη «γεωπόνος» δεν είχεν ιδέαν τι είναι ακριβώς το επάγγελμα αυτό. Εις την πραγματικότητα ήθελε να γίνη κινηματογραφικός αστήρ, αλλά δεν ετόλμησε να το γράψη εις την έκθεσίν της διότι εφοβείτο ότι ο διδάσκαλος θα της έδιδε κακόν βαθμόν. Και ετόνισεν ο συγγραφεύς ότι τα παιδιά είναι «εγωισταί, κυνικοί και υποκριταί» επιρρίψας την ευθύνην «δια την ανειλικρίνειαν και υποκρισίαν των παιδιών εις τους γονείς, τους εκπαιδευτικούς και συγγραφείς παιδικών βιβλίων» χωρίς να αντιλαμβάνεται πού ευρίσκεται η ρίζα της πλάνης του.

Και αύται λοιπόν αι κομμουνιστικάί χώραι αι οποίαι ηναγκάσθησαν «εκ των άνω» να εφαρμόσουν εις την παιδείαν το «πολυτεχνικόν σύστημα» εκπαιδεύσεως καθ'

ο μάλιστα τρόπον το εφήρμοσαν, ήρχισαν να εκφράζουν ενδοιασμούς όσον αφορά την αποτελεσματικότητα τούτου.

«Τα περισσότερα παιδιά που συνεπλήρωσαν την εργασιακήν των εκπαίδευσιν και έλαβον τα σχετικά διπλώματα, λέγει ο Γραμματέύς της Κομμουν. οργανώσεως νέων Βουλγαρίας, «είναι εντελώς ανίκανα μετά το τέλος των σχολικών σπουδών των, να θέσουν εις κίνησιν τας μηχανάς των. Δεν μπορούν να εκτελέσουν ικανοποιητικώς καμμίαν από τας εργασίας που τους αναθέτουν οι εργοδότες των και η παραγωγικότης των είναι εξαιρετικά χαμηλή».

(εφημ. «Ζεμλεντέλσκο Ζνάμε» 23-5-62 Βουλγαρία)

Εξαίρεσιν εις τα μέτρα εξαναγκασμού προς συμμόρφωσιν με τους νόμους περί υποχρεωτικής εργασίας υπό των μαθητών εις βάρος των μαθημάτων των αποτελεί το ΚΚΕ. Τούτο πιέζει μέχρις εξοντώσεως τους ελληνόπαιδας εις το παραπέτασμα να δουλεύουν αδιαμαρτυρήτως, υποδειγματικώς και «εθελοντικώς» προς όφελος της παραγωγής, εις εργοστάσια και αγροτικές εργασίας των κομμουνιστικών χωρών, προβάλλει δε πάντοτε τους προσφέροντας πολλήν εργασίαν μαθητάς και καλεί τους άλλους να μιμηθούν τούτους. Αφ' ετέρου πλειοδοτεί εις διαφήμισιν του συστήματος, υποστηρίζον ότι:

«Η θεωρία συνδυασμένη με την πρακτική δουλειά, αποτελεί ευνοϊκό παράγοντα στο σύστημα σοσιαλιστικής διαπαιδαγώγησεως».

(εφημερίς «Λ. Αγών», 3-11-62 Ουγγαρία).

Εκ τούτων δεν είναι δύσκολον να εννοήση τις τα πραγματικά κίνητρα δια την εφαρμογήν του πολυτεχνικού συστήματος. Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι εκείνο το οποίον επιδιώκουν τα κομμουνιστικά κόμματα: Να πάνε δηλαδή πιο πολλοί στην παραγωγή, να περιορισθή το ρεύμα εις τα Πανεπιστήμια και να επιτευχθή η αντικατάστασις αυτών με σπουδαστάς εργατικής προελεύσεως. Η εκπαίδευσις δηλαδή περισσοτέρων τεχνικών εις βάρος των ακαδημαϊκών σπουδών και ιδία του τομέως της ανθρωπιστικής παιδείας και η απόκτησις νέας και φθηνής εργατικής δυνάμεως.

Είναι προφανής ως ετονίσσαμεν η προβληθείσα αντίδρασις, εφ' όσον η εργασία δεν γίνεται από ανάγκην και ώθησιν της φυσικής των κλίσεως αλλά καταναγκαστική, διότι αφ' ενός μεν γίνεται όλως διόλου εις αντίθεσιν με τας βιολογικάς απαιτήσεις, αφ' ετέρου δια ψυχολογικούς λόγους, ουδείς θέλει να υποβάλλεται εις τοιούτον εξαναγκασμόν. Σημειωτέον, ότι δεν εννοούμεν την εργασίαν εκείνην των μαθητών την οποίαν κάμνουν ούτοι εις τα επαγγελματικά σχολεία, διότι εκεί υποτίθεται, ότι επεζήτησαν να ακολουθήσουν τούτο και όπου συνδυάζεται άλλως τε η θεωρία με την πράξιν και προκαλείται ευχαρίστησις εις τον σπουδάζοντα και όπου είναι μεν αύτη χειρωνακτική, αλλά γίνεται με ενδιαφέρον και δεν ομοιάζει με την βίαν, τον εξαναγκασμόν και την «αγγαρείαν» όπως συμβαίνει εις τας εργασίας κατά «τας ημέρας παραγωγής» όπως επέβαλλον εις τα σχολεία τα Κομμουνιστικά κόμματα.

Το σύστημα τούτο είναι προφανές ότι εκτός των αντιβιολογικών εκδηλώσεων εις τους μαθητάς και της ατελούς αποδόσεως ποιοτικώς εργασίας επέφερεν έλλειψιν πνευματικής συγκεντρώσεως εις τας σπουδάς, με αναπόφευκτον αποτέλεσμα τον υποβιβασμόν του μορφωτικού επιπέδου.

3) Η «εθελοντική» εργασία υπό των μαθητών.

Η «εθελοντική» εργασία είναι μέθοδος εξαπατήσεως των μαθητών και εργατών, καθαρώς κομμουνιστικής επινοήσεως. Ενώ όλος ο κόσμος ομιλεί περί προσωπικής εργασίας ή και αναγκαστικής, προκειμένου να διαχωρίση αυτήν από την ελευθέραν ή επί πληρωμή εργασία, οι κομμουνιστικοί την χαρακτηρίζουν «εθελοντικήν» έστω και αν προκληθή και επιβληθή αυτή καταναγκαστικώς και μάλιστα κατά τρόπον ώστε το θύμα να μην έχη την δυνατότητα όχι μόνον να την αποφύγη αλλά ούτε και το δικαίωμα της απλής διαμαρτυρίας.

«Η κομμουνιστική ψυχολογία» όπως και οι άλλοι κλάδοι των επιστημών ενωρίς υπετάχθη εις την πολιτικήν του κομμουνιστικού κόμματος. Αύτη βεβαιώνει, ότι:

«Διά την ανάπτυξιν των ικανοτήτων παίζει εξαιρετικά μεγάλην σημασίαν η αγάπη προς την εργασίαν» ενώ «η τυπική σχέσις προς αυτήν επιδρά αρνητικώς»

Ούτω έφθασαν εις τον ανοικτόν πειθαναγκασμόν περί του «ψυχικώς ωφελίμου» ταύτης, με αποτέλεσμα να προσφέρεται αύτη αδιαμαρτυρήτως εις το πρώτον έναυσμα του κόμματος και να εκλαμβάνεται, ως τονίζει η ψυχολογία και θα ίδωμεν εν συνεχεία, ως ψυχικώς ωφέλιμος!

Αλλά το καθήκον της μαθητιώσης νεολαίας διέγραψε σαφώς, με το κατωτέρω επιτυχές παράδειγμα, ένα εκ των μεγαλύτερων Κομμουνιστικών Κομμάτων, το Κ. Κ. της Κίνας.

4) Η νεολαία οφείλει να εργάζεται όπως ο βους, άνευ παραπόνων.

«Ο Βους είναι ευπειθής ζώνον. Εργάζεται φιλοπόνως τας 4 εποχάς του έτους και είναι πρόθυμος να εκτελέση οιαδήποτε εργασίαν. Ο βους αποτελεί θαυμάσιον παράδειγμα δια την νεολαίαν μας. Εργάζεται συνεχώς και αθορύβως και υφίσταται με υπομονήν τας πλέον αντιξόους συνθήκας. Δεν παραπονείται ούτε δια την βροχήν ούτε δια την λάσπην».

(εφημ. «Κουάνγκ - Μίνγκ» Κίνα, 30-7-60)

Προς σαφεστέραν δε κατανόησιν των υποχρεώσεων των νέων προς το Κόμμα ερμηνεύθη το παράδειγμα του βοός, ως εξής:

«Όσοι υπηρετούν τον λαόν δεν ασχολούνται με χρηματικά ζητήματα. Η νεολαία οφείλει να εκτελή ασυζητητί τα καθήκοντα τα οποία της αναθέτει το κράτος, ακριβώς όπως ο βους εργάζεται όλην την ζωήν του άνευ παραπόνων».

Ούτως από απόψεως πειθαρχίας προς την εργασίαν, διαγράφεται το μέλλον των νέων, το ολιγώτερον ως βοδινόν εις υπομονήν και εις αδιαμαρτύρητον εκτέλεσιν εργασίας μέχρις ότου «υποχωρήση κάθε εσφαλμένη ιδέα περί τούτου και σπάση κάθε αντίστασις».

Εκτός τούτου κάθε εκδήλωσις «εθελοντικής» εργασίας δεν πρέπει να μένη παρά να προβάλλεται κατά τον εμφαντικώτερον τρόπον. Ενίοτε όμως οι κομματικοί, εν τη σπουδή των να προβάλουν τοιαύτα αξιομίμητα παραδείγματα, μετατρέπουν τας προβολάς των εις πραγματικές κωμωδίας, όπως η κατωτέρω:

Το 1954 εις μίαν κομμουνιστικήν εφημερίδα της περιφέρειας Κραγιόβας εις την

Ρουμανίαν εδημοσιεύετο η «ευαρέσκεια» του κομμουνιστικού κόμματος, διότι οι κάτοικοι του χωρίου «Βουρτόπ», όταν μετέβαινον «εθελοντικώς» να παραδώσουν τας «εισφοράς» εις το κέντρον συγκεντρώσεως «Μπαλτσέστ» τόσην χαράν ησθάνθησαν δια την πράξιν των αυτήν προς το κόμμα, ώστε:

«Εζήτησαν να τους συνοδεύση και μουσική, μία δε «συντρόφισσα» έκλαιγε από χαράν...».

Την άλλην ημέραν εις κοινήν συγκέντρωσιν των κατοίκων του χωρίου τούτου, όταν «διαφωτιστής» μετέδιδε το ευχάριστον δημοσίευμα, ηγέρθησαν διαμαρτυρία εξ όλων των κατοίκων:

«Όχι, σύντροφε, λάθος έγραψε η εφημερίδα. Κλαίγαμε πραγματικά, αλλά διότι μας πήραν με τη βία και τη μουσική την έφερε το κόμμα, για να σκεπάση τα κλάματα...».

5) Ο Νόμος της «αυτοπροσφοράς».

Εκτός των νόμων περί «εθελοντικών» έργων, εκ των οποίων άλλοι άγραφοι και άλλοι γραπτοί, υπάρχει και μία άλλη, «νόμιμος» πλέον καταναγκαστική εργασία, ο νόμος της «αυτοπροσφοράς» από τον οποίον δυστυχώς, ουδείς σχεδόν μαθητής δύναται να διαφύγει εκτός των μαθητών της στοιχειώδους εκπαιδεύσεως.

Κατ' αυτόν, υποχρεούνται όλοι οι πολίται από ηλικίας μάλλον 14 ετών και άνω, να διαθέσουν ένα ωρισμένον ποσόν ημερών προσωπικής εργασίας τελείως δωρεάν εις δημόσια έργα.

Το μόνον ευεργέτημα το οποίον δύνανται να επωφεληθούν οι υπόχρεοι, είναι ότι δύνανται να απαλλαγούν της εργασίας εξαγοράζοντες το ποσόν των επιβληθεισών ημερών δια καταβολής χρημάτων, πράγμα εύκολον μεν δια τα παιδιά των στελεχών τα οποία φυσικά είναι ευπορώτερα, δύσκολον δε και μάλλον ακατόρθωτον δια τα παιδιά των «ειλώτων»:

Γενικώς αι ώραι εκ των «εθελοντικών» εργασιών, ιδία των νέων οι οποίοι είναι εύρρωστοι, είναι σοβαρότατος παράγων δια την οικονομίαν.

Εις την Πολωνίαν λ.χ. οι υπόχρεοι εκ των διαφόρων νόμων περί «εθελοντικής» εργασίας, ανέλαβον την υποχρέωσιν από του 1963-1966 να κάμουν 1000 σχολεία.

Οι κάτοικοι της περιοχής «Οράντεα» της Ρουμανίας κατέβαλον δέκα εκατομμύρια δραχμάς (ελληνικάς δραχμάς 25.000.000) και πολλήν προσωπικήν εργασίαν το έτος 1958 δια την ανέγερσιν ή επιδιόρθωσιν 360 κτιρίων.

Η εφημερίς «Ραμποτνίτσεςκο Ντέλο» της Βουλγαρίας αναφέρει την 25-2-59 ότι 100.000 σπουδασταί πέρασαν τας διακοπάς εις «εθελοντικές δουλειές».

Εις την Ουγγαρίαν, οι συμμορίται οίτινες διαβιούν εις την κοινότητα «Μπελογιάννης» υποχρεώθησαν το 1963 να ανεγείρουν σχολείον με προσωπικάς εισφοράς, δια να στεγάση 300 παιδιά.

6) Εργασίες «εθελοντικά» και απλήρωτοι.

Και ερωτάται, ποίος πληρώνει τις εργασίες αυτές των μαθητών; Ουδείς. Όλοι παρέχονται δωρεάν! Όλοι είναι «εθελοντικά» και άνευ αμοιβής....

Εάν υπολογίσει κανείς ότι οι μαθηταί της μέσης εκπαίδευσεως εργάζονται όχι μόνον άπαξ εβδομαδιαίως, αλλά και κατά τις διακοπές, ώστε να συμπληρώσουν δύο ετών εργασίαν, δια να έχουν το δικαίωμα να φοιτήσουν εις τα πανεπιστήμια, αντιλαμβάνεται τις αν η διατυμπανιζομένη εκπαίδευσις γίνεται δωρεάν ή είναι πραγματική εκμετάλλευσις, καταναγκασμός και τυραννία εις τους μαθητάς, εκ των οποίων δυστυχώς ουδείς δύναται να απαλλαγή λόγω του απανθρώπου πολιτικού καθεστώτος.

Εάν επληρώνοντο οι μαθηταί της μέσης εκπαίδευσεως δια την δύο ετών εργασίαν την οποίαν έκαμον δωρεάν να αποκτήσουν το δικαίωμα εισαγωγής εις το πανεπιστήμιον και να προσμετράτο και εκείνη την οποίαν έκαμον κατά τις 3-4 τελευταίας τάξεις του δημοτικού σχολείου και να συνυπολογισθή και αυτή την οποίαν κάμνουν διαρκούσης της φοιτήσεώς των εις τις πανεπιστημιακάς σχολάς, τότε οι μαθηταί θα ηδύναντο να σπουδάσουν εξ ιδίων και θα επερίττευε η ειρωνεία «δωρεάν εκπαίδευσις»

7) «Ψέμμα» είναι «ότι τα παιδιά δεν πληρώνονται!»

Αι κομμουνιστικά εθελοντικά εργασία από τους εις τις χώρας του παραπετάσματος ευρισκομένους ελληνόπαιδας είναι εις την ημερησίαν διάταξιν. Ούτοι κατ' επιταγήν του ΚΚΕ πάντοτε πρέπει να προπορεύονται των ξένων συναδέλφων των, παραδειγματικώς, δια να αποσπούν κομμουνιστικούς επαίνους. Αι εργασία των, τονίζουν, «συμβάλλουν εις την ειρήνην», αφ' ενός και «διαπαιδαγωγούν» αυτούς αφ' ετέρου.

Ιδού ένας χαρακτηρισμός μιας «εθελοντικής» εργασίας των ελληνοπαίδων εις την Ουγγαρίαν, εκ μέρους της εκδιδομένης υπό των εκεί συμμοριτών εφημερίδος «Λαϊκός Αγών» 13-8-1958.

«Τα παιδιά μας που δουλεύουν εθελοντικά στην αποξήρανση του έλους Χάνσιγκ, ξεπερνούν τώρα τις 36.000 κυβικά μέτρα... φυσικά τα παιδιά δεν πληρώνονται, αλλά ο επικεφαλής τους Ούγγρος σύντροφος Παλ Γκρέγκους, τους είπε: «Ψέματα, είναι ότι δεν σας πληρώνουν. Από διαπαιδαγωγική άποψη η δουλειά που γίνεται εδώ είναι χρησιμωτάτη. Από εδώ θα φύγετε άλλοι άνθρωποι». Το έργο του Χάνσιγκ είναι ένα ανεκτίμητο σχολείο διαπαιδαγώγησις για τη νεολαία. Στο σχολείο αυτό φοιτούν και νεαροί πολιτικοί πρόσφυγές μας. Αλλά πολύ λίγοι... Είναι μία δυσάρεστη διαπίστωση από την οποία πρέπει να βγάλουν συμπεράσματα όχι μόνο η Οργάνωση μα και οι ίδιοι οι νέοι μας».

Κατά τον «σύντροφο» λοιπόν Γκρέγκους «ψέματα είναι» ότι τα παιδιά δεν πληρώνονται, η αλήθεια είναι ότι πληρώνονται κατά τον υπολογισμόν του «συντρόφου» ίσως και με το πάρα πάνω. Και, ναι μεν, δεν δίδεται εις αυτούς χρήμα, παρέχεται όμως διαφώτισις κατά την ώραν της σχολής και το σπουδαιότερον παρέχεται «διαπαιδαγώγησις» εις τα εργαζόμενα παιδιά, πράγμα «ψυχικώς ωφέλιμον», που αξίζει περισσότερον από πολλά χρήματα.

8) Πληρώθηκαν «με το ωροίο χρώμα που τις χάρισε ο ήλιος»

Άλλην μίαν εικόνα, δια το είδος της πληρωμής των «εθελοντικών» τούτων εργασιών εις τους μαθητάς, μας δίδει μία αφήγησις δύο ελληνίδων φοιτητριών, αι οποίαι ελαβον μέρος εις πρόσφατον «εθελοντικήν» εργασίαν εις την Ουγγαρίαν. Την παραλαμβάνομεν από την εφημερίδα των συμμοριτών «Λαϊκός Αγών», η οποία εκδίδεται εις την Ουγγαρίαν.

«...Βουδαπέστη, 25 Αυγούστου 1962... Στη διάρκεια των φετεινών διακοπών, όπως και κάθε καλοκαίρι, χιλιάδες Ούγγροι νεολαίοι πήραν μέρος στις εξορμήσεις που οργανώνει η ΚΙΣ (κομμουνιστική οργάνωσις νέων Ουγγαρίας) και προσφέρει από δυο βδομάδες εθελοντική δουλειά. Σ' αυτές πήρε μέρος και ένας αριθμός φοιτητών μας από τα Πανεπιστήμια και τα γυμνάσια της Βουδαπέστης. Οι νεολαίες Ρίτσα Σακελλαρίου και Λευτερίτσα Αργυροπούλου μας είπαν ότι δούλεψαν μαζί με 200 μαθήτριες του γυμνασίου, στο κορφολόγημα του καλαμποκιού, διότι οι πολλές βροχές και οι απότομες ζέστες επέβαλαν να συντομευθή η δουλειά στα καλαμπόκια, γι' αυτό χρειάστηκε να δουλέψουν συνέχεια από δέκα ώρες την ημέρα και με ρυθμύς άμιλλας, ποια δηλαδή θα δουλέψη περισσότερο.

»Παρά την εντατική δουλειά, στις ώρες της ξεκούρασής τους οργανώνονταν διαλέξεις με θέματα πολιτικά. Πήραν το «διακριτικόν του εθελοντή» και άλλα ωραία αποκτήματα όπως ...ευχάριστες εντυπώσεις ...φιλία, ωραίο χρώμα που τις χάρισε ο ήλιος και πάνω απ' όλα έχουν την χαρά και την ικανοποίηση ότι μπόρεσαν έμπραχτα να δείξουν την αγάπη τους στην οργάνωση της ΚΙΣ (κομμουνιστικήν οργάνωσιν νέων), και να συμβάλουν στο οικοδομικό έργο της χώρας που τόση στοργή και φροντίδα έδειξε και δείχνει για την νεολαία»

(Αφήγησις δύο φοιτητριών στην εφημερίδα «Λαϊκός Αγών» 15-8-1962 Ουγγαρία).

9) Σπεύσατε να δηλώσετε συμμετοχήν...

Πρώτοι και καλύτεροι σπεύδουν εις «εθελοντικές» εργασίας οι διαβιούντες εις το παραπέτασμα συμμορίται. Ούτοι δεν αρκούνται εις το να παράσχουν εκείνο το οποίον τους επιβάλλουν, αλλά υπερβάλλουν εις προσφοράς και αυτούς ακόμη τους ξένους υπέρ των οποίων εκτελούνται τα έργα. Το κατωτέρω απόσπασμα εφημερίδος των συμμοριτών μαρτυρεί την σπουδήν ταύτην. Επί πλέον δε και την προπαγάνδαν υπέρ της καθιερώσεως, υπό του κομμουνιστικού κόμματος Ουγγαρίας, διετούς υποχρεωτικής εργασίας εις τους επιθυμούντος να εγγραφούν εις τα πανεπιστήμια:

«...Ως τώρα οι νέοι άνοιξαν κανάλια μήκους 144 χιλιομέτρων, έφτιαξαν δημόσιο δρόμο μήκους 8 χιλιομέτρων ...φέτος θα δουλέψουν 27.350 αγόρια και κορίτσια. Οι νέοι θα δουλέψουν από 2 βδομάδες, η δουλειά στο βάλτο Χάτσιαγκ θα συνεχιστή... και οι νέοι μας, φοιτητές και μαθήτριες ας δηλώσουν έγκαιρα στις κομμουν. οργανώσεις νεολαίας τη συμμετοχή τους στην εθελοντική αυτή δουλειά...».

«...Στη χώρα που μας φιλοξενεί όλο και μεγαλύτερον έδαφος κατακτά η ιδέα, ότι οι νέοι που τελειώνουν τη μέση εκπαίδευση θα πρέπει να δουλεύουν πρώτα δύο χρόνια στην παραγωγή και μετά να εγγράφονται στο Πανεπιστήμιο...».

(εφημερίς «Λαϊκός Αγών» 14-3-62 Ουγγαρία)

10) Συνέπειαι εκ του πολυτεχνικού συστήματος και των «εθελοντικών» εργασιών.

Το σύστημα της «πολυτεχνικής εκπαίδευσης» ως εφαρμόζεται εις την πράξιν, αι λεγόμεναι «εθελοντικάι» εργασίαι και ο ωμός νόμος περί «αυτοπροσφοράς» εις εργασίαν, είναι σαφείς ενδείξεις, ότι όχι μόνον δεν προσφέρεται η εκπαίδευσις δωρεάν, αλλ' αντιθέτως χρησιμοποιείται αύτη ως μέσον εκμεταλλεύσεως των νέων, δια να εξασφαλίσουν τα κομμουνιστικά κράτη ένα απόθεμα εργατικού δυναμικού, προς στήριξιν των οικονομικών των προγραμμάτων και επιτυχίαν της πολιτικής των.

Αλλά η φύσις των επιβαλλομένων εργασιών, όπως εκχερσώσεις βαλτωδών εκτάσεων, διάνοιξις αυλάκων, οικοδομαί και επίστρωσις σιδηροδρομικών γραμμών κλπ, είναι απάνθρωπος δια νεαρούς μαθητάς, επιβλαβεστάτη δε από βιολογικής απόψεως όταν εκτελείται υποχρεωτική εργασία μέσα εις τα εργοστάσια, υπό την βαρείαν οσμήν των ελαίων, τους κρότους και τους κινδύνους εκ δυστυχημάτων εις νεαρούς μαθητάς:

«... κατά την διάρκειαν της διετίας 1959-1961» γράφει η κομμουνιστική συνδικαλιστική εφημερίς «ΝΕΠΣΑΒΑ» της Ουγγαρίας, «εσημειώθη σταθερά αύξησις του αριθμού των ατυχημάτων, θύματα των οποίων υπήρξαν Ούγγροι μαθηταί και μαθήτριάι, εκτελούντες την εβδομαδιαίαν των «ημέραν πρακτικής εργασίας» εις τα εργοστάσια».

Η εφημερίς της Σόφιας «Ναρόντνα Κουλτούρα» έγγραφε την 2-4-60 ότι το 1959 εσημειώθησαν 1.326 ατυχήματα.

Αλλά και από ψυχικής απόψεως καθίσταται επιβλαβέστατον το υποχρεωτικόν σύστημα εργασίας εις όλους τους μαθητάς, διότι το πλείστον αυτών δυσφορεί κατά την εκτέλεσιν τοιούτων επιβαλλομένων εργασιών και αναγκάζεται να ψεύδεται, να υποκρίνεται και να μισεί τους πάντας και αυτήν ακόμη την εργασίαν υπέρ της αγάπης της οποίας κόπτονται τα «πολυτεχνικά» συστήματα. Επί πλέον δε γίνονται οκνηροί, απείθαρχοι και το χειρότερον κλέπται, εις τας περιπτώσεις εις τας οποίας υποχρεώνονται οι μαθηταί να συλλέγουν «παληοσίδερα» δια τα εργοστάσια. Εις την Βουδαπέστην προ ολίγων ετών, διδάσκαλοι υποχρεώθησαν να θέσουν το καθήκον της συλλογής παλαιών σιδηρών εις τους μαθητάς του σχολείου των. Οι μαθηταί, μη γνωρίζοντες πού ήτο δυνατόν να ανακαλύψουν αυτόν τον «θησαυρόν» και ευρεθέντες προ δυσκόλου θέσεως, ηναγκάσθησαν να «ανοίξουν καταλλήλως» μίαν αποθήκην τοιούτων σιδηρικών και να παρουσιάσουν εις το σχολείον των τα κλοπιμαία, ως αποτέλεσμα «επιπόνου εργασίας» των, δια να πάρουν καλόν βαθμόν!

Εξ άλλου η απασχόλησις επί πολύν χρόνον εις χειρωνακτικές εργασίας επέφερε στασιμότητα εις πολλούς μαθητάς εις την ιδίαν τάξιν ενώ άλλοι αναγκάζονται να διακόψουν τας σπουδάς των. Αναφερόμενος εις την διακοπήν των σπουδών ο υπουργός Μορφώσεως Αφanasenko περιέγραψε ταύτην ως την «μεγαλύτερη καθυστέρησι της μέσης εκπαίδευσεως», σχετικώς δε με τους καθυστερήσαντας συνεπεία της απασχολήσεώς των εις χειρωνακτικές εργασίας μαθητάς, παρεδέχθη, ότι:

«Δέκτης της ανεπαρκούς εκπαίδευσεως είναι ο μεγάλος αριθμός των μαθητών οι οποίοι παρέμειναν στάσιμοι στη Ρωσική ομοσπονδία».

Επίσης ο γενικός γραμματεύς της κομμουνιστικής νεολαίας της Σοβιετικής Ενώσεως Ράυλόφ, ανέφερε ότι «μισό εκατομμύριο μαθητών των δημοτικών

σχολείων παρέμειναν στάσιμοι επί διετία», ο δε Griykon δηλώνει ότι:

«Σε πολλές δημοκρατίες τα οικονομικά σχέδια που αφορούν τους νέους παραμένουν ανεκπλήρωτα χρόνο με χρόνο και ο αριθμός των μαθητών που εγκαταλείπουν τα σχολεία, φθάνει το 50%, το δε σύστημα παρακολουθήσεως των νυκτερινών σχολείων απέτυχε, διότι κάθε χρόνο η αναλογία των παρακολουθούμενων μαθητών ελαττούται και οι πρόωρες εγκαταλείψεις είναι όσο ποτέ αναρίθμητες...».

«...Πολλοί καθηγηταί εξέφρασαν φόβους ότι ο συνδυασμός πανεπιστημιακών σπουδών και εργασίας εις βιομηχανικές επιχειρήσεις ή αγροτικές κολλεκτίβας θα εχαμήλωνε την πνευματικήν στάθμην...».

(Από συνέντευξιν του Κινέζου πρυτάνεως του Πανεπιστημίου Βουχαν προς την εφημερίδα της Βαρσοβίας «Πολίτικα» 30.7.60).

Η εφημερίς Norodnoe Obrazovanie εξ έλλου γράφει:

«...Είναι πολύ δύσκολη δουλειά η αυτόχρονη απασχόλησι σ' εργασίες και σπουδές και απαιτεί μεγάλες διανοητικές και σωματικές προσπάθειες· έτσι πολλοί μαθητές αποφασίζουν να εγκαταλείψουν τα σχολεία».

Αλλά ο καλύτερος δείκτης της πτώσεως του επιπέδου της γενικής μορφώσεως εις τα μέσα σχολεία, φαίνεται εκ του αποτελέσματος των εισαγωγικών εξετάσεων εις τα ανώτερα ιδρύματα και εκ των επιθεωρήσεων εις τα σχολεία. Το 1961 το ήμισυ εκ των λαβόντων μέρος εις τας εισαγωγικάς εξετάσεις μαθητών, απέτυχεν, απέδωσαν δε τούτο έγκυροι παρατηρηταί, ότι οφείλεται εις το ότι η πρακτική εξάσκησης των τελειοφώτων εις τας βιομηχανίας, απορροφά το ένα τρίτον της διδασκαλίας.

Η απασχόλησις επί δύο έτη των μαθητών μέσης εκπαιδεύσεως με τας χειρωνακτικάς εργασίας, είναι φυσικόν να ανακόψη τον ζήλον και την προθυμίαν να επαναλάβη ο μαθητής τα μαθήματα εις το πανεπιστήμιον και αναγκάζεται να σβύση το όνειρόν του, και να οπισθοδρομήση γενικώς η μόρφωσις του μαθητού, πράγμα το οποίον έχει γενικωτέραν επίπτωσιν επί του προγράμματος της παιδείας. Ιδού τι λέγει επ' αυτού η επίσημος εφημερίς της κομμουνιστικής νεολαίας της Σοβιετικής Ενώσεως. «Κομσομόλσκαγια Πράβδα»: Η εφημερίς υπολογίζει ότι:

«Εις το Τατζικιστάν οι περυσινοί απόφοιτοι απώλεσαν συνολικώς δύο ολόκληρα σχολικά έτη συνεπεία της περιοδικής εργασίας των εις τους αγρούς. Εις πολλά σχολεία το κανονικόν σχολικόν πρόγραμμα παραλύει τελείως κατά την διάρκειαν της συγκομιδής του βάμβακος...».

Η δε εφημερίς της Βουδαπέντης «Μαγυάρ Νέμζετ» έγγραφε την 11-10-1960, ότι:

«Το σύστημα της «πολυτεχνικής εκπαιδεύσεως» εις τινας περιοχάς είχεν ως αποτέλεσμα την αλλαγήν του σχολικού προγράμματος και την ελάττωσιν των ωρών παραδόσεως της Λατινικής γλώσσης, της κλασσικής λογοτεχνίας κ.λπ.».

Εξ άλλου η επί πολύ απασχόλησις των μαθητών με χειρωνακτικάς εργασίας, ιδία των φοιτητών, επιφέρει έλλειψιν συγκεντρώσεως εις την επιστήμην και γενικώς υποβιβασμόν του μορφωτικού επιπέδου και σοβαρώτατον αντίκτυπον εις την ανάπτυξιν των δεξιοτήτων των μαθητών, διότι εμποδίζεται η ανάπτυξις των προσόντων και δεν υποβοηθείται ο πραγματικός ζήλος προς τον άλφα ή βήτα κλάδον ον επιζητεί να ακολουθήση ο υποψήφιος φοιτητής, με την αυθαίρετον ως

επί το πλείστον επιβολήν μιας τέχνης την οποίαν δεν αγαπά ο μαθητής.

Συμπέρασμα όλων τούτων των «συστημάτων» εργασίας υπό των μαθητών, είναι η αναζήτησις φθηνής εργασίας από τους μαθητάς και η απομάκρυνσις από τα πανεπιστήμια προς τα οποία, ως είναι φυσικόν έχει τάσιν όλη η νεολαία και η προσγείωσίς των προς τα μέσα σχολεία και ιδιαιτέρως προς τας τέχνας, δια να παραχθούν «πολλά και καλά αγαθά» δια τον κομμουνισμόν.

ια) Η υποχρεωτική φοίτηση και «δωρεάν» εκπαίδευσις.

Αι φράσεις «υποχρεωτική φοίτηση» και προπαντός «Δωρεάν εκπαίδευσις» εις τας κομμουνιστικές χώρας είναι φράσεις κατά το πλείστον απατηλαί, διότι όπισθεν αυτών κρύπτεται η προπαγάνδα και εν πολλοίς το ψεύδος.

Είναι αληθές ότι εις τα σχολεία στοιχειώδους εκπαιδεύσεως των χωρών του παραπετάσματος, η φοίτηση είναι επταετής και εις μερικά οκταετής ή εννεαετής. Αληθές επίσης ότι εις τους νόμους περί στοιχειώδους εκπαιδεύσεως αναγράφεται ότι η φοίτηση εις αυτά είναι υποχρεωτική. Αλλά και εξ ίσου αληθές, ότι εις απομακρυσμένα ιδίως μέρη, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι και μάλιστα νέοι, οι οποίοι ακόμη «υπογράφουν δια του δακτύλου». Εάν δε δεν υπήρχε το παραπέτασμα, εξέλιπεν η προπαγάνδα και εδίδετο η δυνατότης να εξακριβωθή το ποσοστόν των αναλφαβήτων και αγραμμάτων, είναι αμφίβολον εάν τούτο θα ήτο μικρότερον του ποσοστού των εγγραμμάτων, όποτε ο ισχυρισμός, ότι δεν υπάρχουν εις τας κομμουνιστικές χώρας αναλφάβητοι και αγράμματοι θα εφαινέτο πλέον ότι είναι πραγματικός μύθος.

Η εφημερίς της Σοβιετικής Ενώσεως «Πράβδα», αριθ. 147 του 1960 περιγράφουσα τας δυσκολίας εις την εκπαίδευσιν εξ ελλείψεως κτιρίων και διδασκάλων, έλεγε μεταξύ άλλων και τα εξής:

«...Άπασαι αι κομματικαι οργανώσεις και οι γονείς πρέπει να έχουν υπόψιν ότι υπάρχουν εργοστάσια που το σύνολον των εργαζομένων είναι αγράμματοι άνθρωποι, ενώ εις το Αζερμπαϊτζάν τα 36% των θέσεων εις τα σχολεία είναι κενά...».

Μίαν ιδέαν περί του ποσοστού των αναλφαβήτων και αγραμμάτων θα ηδύνατο να αποκομίση τις, εάν παρίστατο εις τα εργοστάσια καθ' ον χρόνον γίνεται η πληρωμή των εργατών εις το τέλος του 15θημέρου: Εκεί εις το περιθώριον των μισθοδοτικών καταστάσεων και εις την στήλην «υπογραφή παραλήπτου» θα έβλεπε τις πολλά «δακτυλικά αποτυπώματα» αντικαθιστώντα τας υπογραφάς των δικαιούχων, πράγμα το οποίον σημαίνει, ότι υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι δεν γνωρίζουν να θέσουν την υπογραφήν των ακόμη.

Το 1958, εις ένα κρατικόν κατάστημα, της πόλεως Μοϊνέστι Ρουμανίας εις το οποίον επωλούντο αθλητικά είδη, προσήλθε μίαν ημέραν εκ του παρακειμένου χωρίου αντιπροσωπεία ενός αθλητικού συλλόγου εκ νεαρών, και ηγόρασεν αθλητικά είδη, το αντίτιμον των οποίων εξωφλήθη δια ειδικών ενταλμάτων και ουχί τοις μετρητοίς.

Μετά την αγοράν των ειδών εκλήθησαν ούτοι να υπογράψουν εις την στήλην «παραλήπται», όποτε, προς κατάπληξιν του καταστηματάρχου, οι νέοι ούτοι ετοιμάσθησαν «να υπογράψουν δια του δακτύλου». Όταν δε προσέτρεξεν ούτος εις τον προϊστάμενόν του δια να βεβαιωθή εάν κατησφαλίζετο η εγκυρότης των δικαιολογητικών με τοιούτου είδους υπογραφάς, ο προϊστάμενος απήντησεν, ότι η μέθοδος της «υπογραφής δια του δακτύλου» παρ' όλα τα διατυμπανιζόμενα, είναι δυστυχώς ευρέως διαδεδομένη και μάλιστα μεταξύ των νέων ακόμη.

Οφείλομεν όμως να τονίσωμεν, ότι το μέτρον της υποχρεωτικής φοιτήσεως και μάλιστα δια πολλά έτη εις το δημοτικόν σχολείον, (7-8 έτη) εις βάρος της μέσης παιδείας ήτις διαρκεί 3-4 έτη, δεν προέρχεται από καλοπροαίρετον διάθεσιν, αλλά από οικονομικούς και μόνον λόγους, όπισθεν των οποίων κρύπτεται η πολιτική σκοπιμότης.

Ο κομμουνισμός δια να σταθή θέλει πολλούς και ειδικευμένους εργάτας. Και επειδή το μεγαλύτερον μέρος του λαού προορίζεται δια τα εργοστάσια, είναι αναγκασμένος να τους δώση αρκετήν κατ' αρχήν μόρφωσιν, δια να χειρίζωνται ούτοι καλώς τας μηχανάς.

Το μέτρον της υποχρεωτικής και μάλιστα πολυετούς φοιτήσεως εις το δημοτικόν σχολείον προέρχεται από οικονομικόν κατ' αρχήν υπολογισμόν, εφαρμόζεται δε περισσότερον επί των αντιφρονούντων προς τα κομμουνιστικά καθεστώτα, δια να γίνουν τα παιδιά αυτών «μορφωμένοι δούλοι», και ολιγώτερον εις τους ευνοούμενους οι οποίοι έχουν κάθε ελευθερίαν κινήσεως να σπουδάσουν τα παιδιά των όπως θέλουν εφ' όσον ταύτα προορίζονται ως επί το πλείστον όχι δια το εργοστάσιον αλλά δια τας καθοδηγητικές θέσεις του κρατικού και κομματικού μηχανισμού, «κληρονομικώ δικαίω».

Το πρόγραμμα λοιπόν της εκβιομηχανίσεως των κομμουνιστικών χωρών θέλει εργατικές χείρας ειδικευμένων δια να παράγη «πολλά και καλά» αγαθά και το βάρος τούτο πίπτει εις τον λαόν, εις την μερίδα δηλαδή εκείνην ήτις κατά το πλείστον δεν ανήκει εις την τάξιν των κομμουνιστών επειδή δεν συμπαθεί τούτους και επεβλήθη το μέτρον της επταετούς ή οκταετούς φοιτήσεως εις το δημοτικόν σχολείον, πράγμα το οποίον δεν συμβαίνει εις τα σχολεία μέσης εκπαιδεύσεως εις τα οποία η φοίτησις είναι τρία ή τέσσερα έτη διότι δεν προβλέπεται να φοιτήσουν πολλά παιδιά εις αυτά.

ιβ) Η «δωρεάν» εκπαίδευσις

Είναι τελείως ψευδής ο ισχυρισμός ότι εις τας κομμουνιστικές χώρας η εκπαίδευσις παρέχεται δωρεάν, εκ του γεγονότος ότι, εάν υπολογισθή η εργασία την οποίαν προσφέρουν οι νέοι κατά τα έτη της μαθητείας των, εξάγεται αντίθετον συμπέρασμα, εις μερικές δε περιπτώσεις, ως εις τα σχολεία της μέσης εκπαιδεύσεως, η εκπαίδευσις είναι η πλέον ακριβή, ώστε να μένη χρεωμένον το κράτος απέναντι των μαθητών και ουχί οι μαθηταί απέναντι τούτου.

α) Εις τα Δημοτικά σχολεία: Εν πρώτοις βιβλία, γραφική ύλη, μαθητικά στολαί, στολαί οργανώσεων, διάφορα σήματα σχολείων και οργανώσεων αγοράζονται υπό των μαθητών. Μάλιστα κατά την εποχήν καθ' ην ανοίγουν τα σχολεία, οι βιβλιοπώλαι, παρ' ότι τα βιβλιοπωλεία είναι κρατικά, κάμνουν «χρυσές δουλείας» με τας εισπράξεις.

Αλλά και διάφορα φιλοδωρήματα εις τους «παιδαγωγούς» ή καθαριστρίας, αγορά πολλών εποπτικών οργάνων, προμήθεια καυσίμου ύλης, επιδιορθώσεις, εφοδιασμοί και αντικαταστάσεις καθώς και γενικά έξοδα συντηρήσεως ενός σχολείου καταβάλλονται υπό των μαθητών ή του σχολικού ταμείου, το οποίον πλουτίζεται ή από τας λεγομένας «εθελοντικές» εισφοράς — εις την πραγματικότητα υποχρεωτικές — ή από παραστάσεις παιδιών τας οποίας δίδουν με εισιτήρια.

Κατά τον ίδιον επίσης τρόπον εξοικονομούνται διάφορα έξοδα δια εκδρομάς, μαθητικής παραστάσεις, στολισμούς και εμφανίσεις. Η διαφορά είναι, ότι οι πόροι εισέρχονται εις το ταμείον άλλοτε δήθεν ως «εθελοντικά» ή «προαιτικά» εισφοραί και άλλοτε ως έρανοι μεταξύ των μαθητών ή των γονέων των. Εξ άλλου τα έξοδα δια σοβαράς σχολικής κτιριακάς επιδιορθώσεις πληρώνονται από το ταμείον της κοινότητος, εις το οποίον υπάρχει ειδικός λογαριασμός προερχόμενος από υποχρεωτικές πλέον εισφοράς των γονέων, αι δε ανεγέρσεις των σχολικών κτιρίων γίνονται κατά το πλείστον δια σκληράς προσωπικής εργασίας των κατοίκων και δια επιτάξεως των μέσων μεταφοράς μέχρις αποπερατώσεως του σχολικού κτιρίου.

Μεταξύ όλων αυτών των εράνων ή «εθελοντικών» εισφορών όπως συνήθως τας χαρακτηρίζουν οι κομμουνισταί, η διατυμπανιζομένη «βοήθεια» του κόμματος, εκδηλώνεται υπό των αρμοδίων κομματικών οργάνων μόνον ως «καθοδήγησις» και επίβλεψις δια την είσπραξιν. Αυτήν μόνον την βοήθειαν προσφέρει το κόμμα. Το φαιδρόν δε είναι, ότι οσάκις γίνονται συνεδριάσεις και πρόκειται να συζητηθούν θέματα «βοηθείας» και προ παντός εκδηλώσεις «ενδιαφέροντος» του κόμματος προς τον λαόν, ακούουν οι μαθηταί ή οι γονεείς τον κομματικόν να λέγη, ότι «το κόμμα ενδιαφέρθηκε και εφωδίασε τους μαθητάς με τα απαραίτητα βιβλία και γραφικήν ύλην, εμερίμνησε εγκαίρως δια τον εφοδιασμόν με τα απαραίτητα μέσα, επιδιώρθωσε ή κατεσκεύασε τόσας αιθούσας διδασκαλίας ή ανήγειρε τόσα σχολικά κτίρια». Και οι γονεείς των μαθητών εκ των οποίων εισεπράχθησαν τα χρήματα και οι οποίοι ειργάσθησαν, αυτοί και τα ζώα των, δια την ανέγερσιν ή αποπεράτωσιν των κτιρίων διερωτώνται, εάν τούτο είναι αληθές ή οι ίδιοι αυταπατώνται!!

Αλλά οι μαθηταί των μεγάλων τάξεων υποβάλλονται και εις εργασίαν, έξω του σχολείου, με διαφόρους μορφάς ως παρουσιάσαμεν ανωτέρω δια την οποίαν όχι μόνον δεν πληρώνονται, αλλά αντιθέτως αποκομίζουν ασθενείας, και

αναγκάζονται να ψεύδονται και να κλέβουν!

β) Μέσα σχολεία: Εις τα μέσα σχολεία δεν πληρώνουν οι μαθηταί δίδακτρα ή μαθητικές εισφοράς όπως ίσως συμβαίνει εις πολλάς χώρας του Δυτικού συνασπισμού πλην όμως δεν λαμβάνουν δωρεάν και τα μέσα σπουδής (βιβλία - γραφ. ύλην - τροφήν - ενδυμασίαν). Όσοι μαθηταί φοιτούν εις σχολεία τεχνικά και μένουν οικότροφοι, λαμβάνουν ένα πτωχόν συσσίτιον δωρεάν, αν και δια τούτο μία μεγάλη μερίς των μαθητών των οποίων οι γονεείς χαρακτηρίζονται «εύποροι» καταβάλλουν εφάπαξ ένα ποσόν. Είναι όμως οι μαθηταί ούτοι υποχρεωμένοι όχι μόνον να παρακολουθούν τας πρακτικές εργασίας εις τα εργοστάσια υπό τύπον εξασκήσεως, αλλά να δουλεύουν πραγματικά, λαμβάνουν δε ως αμοιβήν, τόσα, όσα απαιτούνται δια ένα ή δύο εισιτήρια δια τον κινηματογράφον μηνιαίως.

Οι άλλοι μαθηταί, οι οποίοι ακολουθούν θεωρητικούς κλάδους και εν γένει άλλας σχολάς (διδασκαλεία, υγειονομικές σχολάς, γεωπονικές, αγρονομικές κ.λ.π.) καταβάλλουν τα απαραίτητα έξοδα συντηρήσεώς των και προμηθεύονται βιβλία κ.λ.π. εξ ιδίων. Αλλά και τα άλλα έξοδα, ως εις τα δημοτικά σχολεία, καταβάλλουν οι ίδιοι και μάλιστα εις μεγαλύτερον ποσόν, διότι οι απαιτήσεις και τα έξοδα των μαθητών εις τα σχολεία μέσης εκπαιδεύσεως όπως είναι φυσικόν είναι μεγαλύτερα.

Αλλά εκ των σχολείων της μέσης εκπαιδεύσεως και άνω η παιδεία κάθε άλλο παρά «δωρεάν» παρέχεται, εκ του γεγονότος ως ανεπτύξαμεν αλλαχού, ότι όλοι οι μαθηταί εργάζονται άνευ αμοιβής μίαν ημέραν της εβδομάδος και πολλάς ημέρας κατά τας διακοπάς εις διάφορα εργοστάσια ή αγροτικές επιχειρήσεις, η εργασία των δε αύτη μετατρεπομένη εις χρήμα είναι ικανή όχι μόνον να αποζημιώση το κράτος δια τα έξοδα άτινα κατέβαλεν δια την εκπαίδευσιν των μαθητών αλλά να το μεταβάλη εις χρεώστην απέναντί των.

Το επαχθέστερον λοιπόν εξ όλων τούτων, δεν είναι αι εις χρήμα εισφοραί εις τας οποίας υποβάλλονται οι μαθηταί και οι γονεείς των, αλλά η εισφορά εις εργατικήν δύναμιν την οποίαν προσφέρουν οι μαθηταί άνευ ουδεμιάς αμοιβής και η οποία εκτελείται καταναγκαστικώς υπ' αυτών από της 4ης τάξεως του δημοτικού σχολείου και άνω μέχρις αποπερατώσεως των σπουδών εις τας μέσας σχολάς και τα πανεπιστήμια.

Η εργασία αύτη κρύπτεται κατ' αρχήν υπό τον εντυπωσιακόν τίτλον «πολυτεχνικόν σύστημα» εκπαιδεύσεως ή παρέχεται δήθεν υπό «εθελοντικήν» μορφήν ή επιβάλλεται άνευ προσχημάτων με ειδικούς νόμους όπως λ.χ. με τον νόμον της λεγομένης «αυτοπροσφοράς» εις εργασίαν.

ιγ) Ταξικά διακρίσεις εις την παιδείαν.

Αλλά υπάρχει και δωρεάν εκπαίδευσις εις τα ανώτερα ιδρύματα, δια την οποίαν ευθύς κατωτέρω θα ομιλήσωμεν: Ιδού λοιπόν που παρέχεται αὕτη δωρεάν:

«...Παιδιά καπιταλιστών, μεγαλοκτηματιών, κουλάκων και αντιδραστικών πολιτών, κατώρθωσαν να εισχωρήσουν στα φοιτητικά κέντρα και στα πανεπιστήμια, όπου επιδεικνύουν έλλειψι πολιτικών πεποιθήσεων και φιλελεύθερες συμβιβαστικές τάσεις...».

(εφημ. «Σκαντέια» ὄργανον του Κ. Κόμματος Ρουμανίας, Βουκουρέστιον Ιούνιος 1951).

«... Η εγγραφή νέων σπουδαστών εις ιδρύματα ανωτέρας μορφώσεως είναι πολιτικόν ἔργον. Η ποιότης των σπουδαστών δεικνύει αμέσως την ποιότητα του προσωπικού. Οὕτω, το εἶδος των ατόμων που εκλέγονται ως υποψήφιοι δι' εγγραφὴν, τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται κατὰ την ἐπιλογὴν και το εἶδος των προσώπων που κάνουν την ἐπιλογὴν εἶναι ὅλα ἐξαιρετικῆς σημασίας. Κατὰ την εγγραφὴν, ὅπως και εις κάθε ἄλλην ὅσιν της μορφωτικῆς εργασίας, η ἡγεσία του Κόμματος πρέπει να ἐνισχύεται, η πολιτικὴ πρέπει να λαμβάνη πρωτεύουσαν θέσιν και να λαμβάνεται φροντίς ὥστε οἱ σπουδασταὶ να πληροῦν τα πολιτικά προσόντα που απαιτοῦνται...».

(Πηπλ. Ντέηλυ, 4.6.1960 Κίνα).

«...Η κοινοτική καταγωγή λαμβάνεται υπ' ὅσιν τώρα κατὰ την εἰσαγωγὴν των φοιτητῶν εις τα πανεπιστήμια και τας ανωτέρας σχολάς. Με ἄλλας λέξεις κατὰ το 1961 λαμβάνεται υπ' ὅσιν εις ποίαν κοινωνικὴν ομάδα ἀνήκον οἱ γονεῖς των κατὰ το 1938...».

(Γιάνος Καντάρ, Πρωθυπουργός Ουγγαρίας. Απόσπασμα λόγου του προς την συνέλευσιν, εφημερίς Νέμσα - Μπαντσάγκ 13.10.61 Ουγγαρία).

«...Η Ἀνωτάτη Σχολὴ Φυσικῆς Ἀγωγῆς ἀρχισε τις εγγραφές φοιτητῶν. Γίνονται δεκτοὶ νέοι μέχρι 27 ἐτῶν και νέες μέχρι 23. Πρόσωπα που ἔχουν φασιστικὴν ἢ ἀντεθνικὴν δράσιν ἀποκλείονται. Οἱ προσλαμβανόμενοι υποβάλλονται σε προφορικὰς ἐξετάσεις που ἔχουν σκοπὸ την ἐξακρίβωσιν της πολιτικῆς προπαρασκευῆς των».

(Εφημ. «Οτετσέστβεν Φροντ» Βουλγαρία 1957).

Παρόμοιον διάταγμα ἐκοινοποίησε το βουλγαρικόν ὑπουργεῖον Δημοσίας υγείας και Κοινωνικῆς Προνοίας δια τους ἐπιθυμούντος να σπουδάσουν ἰατρικὴν (το 1961 - 1962) δια του οποίου καλοῦνται οἱ υποψήφιοι να υποβάλουν μετὰ της αἰτήσεως των και πιστοποιητικόν καλοῦ χαρακτήρος του τοπικοῦ λαϊκοῦ συμβουλίου των καθὼς και πιστοποιητικόν της «ἐπιτροπῆς μαχητῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐναντίον του καπιταλισμοῦ και φασισμού».

Ἄλλο διάταγμα του Βουλγαρικοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, δια το ἔτος 1960-1961, ορίζει ὅτι οἱ υποψήφιοι δια ἐκπαιδευτικὰς θέσεις θα κρίνωνται:

«βάσει των πολιτικῶν και επαγγελματικῶν προσόντων των. Ἐκτός των βασικῶν προσόντων των, ὅπως της ἀφοσιώσεώς των εις την υπόθεσιν του σοσιαλισμοῦ, οἱ υποψήφιοι πρέπει να ἔχουν ἰδιαιτεραν ἱκανότητα να διδάσκουν πειστικῶς τας ἀρχὰς του Κομμουνισμοῦ εις την νεολαίαν.

Ἐπίσημος κανονισμός εἰσαγωγῆς εις τα ανώτερα ἐκπαιδευτικὰ ιδρύματα εις την Σοβ. Ἑνώσιν, δημοσιευθεὶς την 1.4.60 εις την εφημερίδα «Ισβέστια», περιλαμβάνει εις την πρώτην παράγραφον μίαν πρότασιν ἣτις δίδει το δικαίωμα να παραλειφθοῦν ὅλοι οἱ «ἀνεπιθύμητοι» και «ὅσοι δεικνύουν ἀντεθνικὰς τάσεις δεν γίνονται δεκτοὶ ως σπουδασταί». Ἐνας πρῶην «παρτιζάνος» γίνεται δεκτός

εις οιονδήποτε πανεπιστήμιον άνευ εισαγωγικών εξετάσεων. Οι σπουδασταί οίτινες εκλέγονται μεταξύ των εμπίστων εργατών δια να τύχουν ανωτέρων σπουδών, τυγχάνουν και ειδικής μεταχειρίσεως εις το πανεπιστήμιον. Η τροφή των είναι καλυτέρα από των κοινών μαθητών και ενώ οι τελευταίοι εκδιώκονται δια κακήν εργασίαν, η αποτυχία των σπουδαστών - εργατών, αποδίδεται εις κακήν διδασκαλίαν και αγνοείται.

Διάκρισις υπάρχει και σε σχολεία μέσης εκπαιδεύσεως. Εις εν Γυμνάσιον γλωσσών, το οποίον θεωρείται ως, ό,τι εκλεκτότερον εις την Βουλγαρίαν, είναι ουσιαστικώς αδύνατος η εισαγωγή μαθητών, εάν οι γονεείς των δεν είναι μέλη του κόμματος.

Την 17.10.1961 εδημοσιεύθησαν εις την ουγγρικήν συνδικαλιστικήν εφημερίδα Νέπσαβα δηλώσεις του καθηγητού Λάζλο Κόζμα, κοσμήτορος της σχολής ηλεκτροτεχνολογίας του τεχνολογικού Πανεπιστημίου της Βουδαπέστης, εις τας οποίας ετόνιζεν ότι τα πανεπιστήμια έχουν πλημμυρίσει με αιτήσεις τέκνων μορφωμένων οικογενειών. «Αι αιτήσεις, όμως αύται υποβάλλονται εις αυστηρότατον έλεγchon και, κατά κανόνα, μόνον 20% περίπου γίνονται δεκταί». Και εν συνεχεία έλεγεν: «περίπου 56% των αιτήσεων τέκνων εργατο-αγροτικών οικογενειών γίνονται δεκταί υπό της συγκλήτου. Οι εν λόγω σπουδασταί όμως, δεν προοδεύουν ικανοποιητικώς. Μένουν συχνά στάσιμοι ή μετεξεταστέοι και απογοήτευσαν το καθεστώς το οποίον τους υποστηρίζει και τους χορηγεί προνόμια».

Εις Ούγγρος εδήλωσεν ότι οι πλείστοι των υποψηφίων οίτινες υπέβαλον αιτήσεις δια να εισαχθούν εις το τεχνολογικόν πανεπιστήμιον του Μίσκολτς, δεν εγένοντο δεκτοί, διότι τα πολιτικά φρονήματά των δεν ήταν ικανοποιητικά. Μεταξύ των απορριφθέντων ήτο και εις αριστούχος απόφοιτος γυμνασίου όστις εβραβεύθη εις σχολικόν διαγωνισμόν διεξαχθέντα μεταξύ τελειοφώτων της περιφερείας Μίσκολτς. Η αίτησίς του απερρίφθη, όταν αι αρχαί ανεκάλυψαν ότι εις εκ των συγγενών του ήτο ιερεύς.

Ιδού και δια το πανεπιστημιακόν έτος 1962-1963 εις την Βουλγαρίαν πώς και ποίοι εισήχθησαν εις τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα:

Άρθρον 1ον. Δεν γίνονται δεκτοί ως φοιτηταί άτομα με αντεθνικάς εκδηλώσεις.

Άρθρον 2ον. Παρ' εκάστω κοινοτικώ συμβουλίω συνίσταται επιτροπή εξ αντιπροσώπων του κόμματος της νεολαίας... Προεδρεύει ο πρόεδρος του κοινοτ. συμβουλίου. Η επιτροπή εκτιμά την πολιτικήν και κοινωνικήν δραστηριότητα του υποψηφίου φοιτητού και εκφράζει γνώμην, επί του κατά πόσον πρέπει να επιτραπή ούτος όπως θέσει υποψηφιότητα δια την είσοδόν του εις ανώτερον εκπαιδ. ίδρυμα.

Άρθρον 3ον. Οι ενεργώς δράσαντες αγωνισταί εναντίον του καπιταλισμού γίνονται δεκτοί καθ' υπέρβασιν και άνευ διαγωνισμού, (αντίγραφον εκ της διαταγής του βουλγαρικού Υπουργείου Παιδείας «περί εισαγωγής φοιτητών εις τα ανώτερα βουλγαρικά εκπαιδευτήρια δια το πανεπιστημιακόν έτος 1962-1963»).

«Αμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα»

Το ρητόν τούτο εύρεν απόλυτον εφαρμογήν όχι εις τα θέματα ηθικής αλλά εις τας περιπτώσεις της εισαγωγής μαθητών εις τα πανεπιστήμια, καθ' όσον προηγείται το αναγκαίον «κοσκίνισμα», δια την εξέτασιν των πολιτικών αμαρτιών των γονέων και εις περίπτωσιν της σταθεροποιήσεως της θέσεως του φοιτητού μετά την είσοδόν του εις το πανεπιστήμιον.

Πολλών φοιτητών αι σπουδαί αναβάλλονται ή υπόκεινται εις ανάκλησιν προσωρινήν ή οριστικήν. Δεν είναι ασυνήθεις αι κοινοποιήσεις εκ του «πολιτικού τμήματος» του πανεπιστημίου αι απευθυνόμενοι είτε προς αυτόν τούτον τον φοιτητήν, είτε προς τον πατέρα του, ως αι κατωτέρω:

«Ανακοινούται, οτι ο υιός σας έλαβεν εγγράφως εντολήν όπως φροντίση δια τον πάτερα του, να δεχθή προσχώρησιν εις το Κολχόζ. Ο πατήρ του, περιέπεσεν εις το παράπτωμα της αρνήσεως».

(Είναι εγγραφον προς γονέα εις τον οποίον ανεκοίνωσεν ένα παρεπιστήμιον της ανατ. Γερμανίας, ότι ο υιός του απεβλήθη εκ τούτου, διότι, όταν επρόκειτο να εισαχθεί, ο πατήρ κατέθεσε δήλωσιν εις το κόμμα ότι θα δεχθεί να ενταχθεί εις τα «Κολχόζ» (κομμουν. συνεταιρισμόν) αλλά μετά ούτος ηθέτησε την υπόσχεσίν του με συνέπειαν να διακοπούν αι σπουδαί του υιού του, μέχρις ότου ούτος «συναισθανθή» την υποχρέωσιν και πραγματοποιήση την υπόσχεσιν μόνος του ή κατόπιν προσπάθειάς τού αποβληθέντος να πείση τον πατέρα του, οπότε ηδυνήθη ο φοιτητής να συνεχίση τας σπουδάς του).

Συνήθως αποπέμπονται φοιτηταί με τα εξής αιτιολογικά: «αθέτησις υπεσχημένων». «Ο πατήρ σου δεν εργάζεται υπέρ της ειρήνης». «Ο πατήρ σου είναι φιλοπόλεμος». «Ο πατήρ σου αρνήθηκε να ενταχθεί εις το κολχόζ». «Ο πατήρ και η μήτηρ παρουσιάζουν μελανά σημεία» κ.λ.π.

Τραγική είναι η περίπτωση των φοιτητών εκείνων, των οποίων οι γονείς περιέπεσαν εις εν παράπτωμα, το οποίον χαρακτηρίζεται ως «αντισοβιετική εκδήλωσις». Αι αποφάσεις της Συγκλήτου εις τοιαύτα παραπτώματα, είναι ανέκκλητοι!

Δύο ελληνόπαιδες, φοιτηταί ενός πολυτεχνείου εις μίαν χώραν του παραπετάσματος, (δυστυχώς δεν δύναμαι να αποκαλύψω τα ονόματά των) απεβλήθησαν εκ τούτου, διότι ο εις εκ των γονέων των περιέπεσεν εις το σφάλμα της «αντισοβιετικής» εκδηλώσεως: (είχεν υποστηρίξει εις συζήτησιν τινα, ότι το ημερομίσθιον του ρώσου εργάτου, είναι κατώτερον του ημερομισθίου ενός ελληνος εργάτου).

Οι δυστυχείς φοιτηταί μη γνωρίζοντες το «ανέκκλητον» της αποφάσεως της συγκλήτου ηγωνίσθησαν επ' αρκετόν προσφέροντες «κομματικήν» εργασίαν να επανορθώσουν το σφάλμα του πατρός των, πλην όμως δεν κατώρθωσαν ακόμη τούτο, καίτοι η «μήνις» του κομματικού γραμματέως κατέπαυσε, διότι η φύσις του «εγκλήματος» δεν επέτρεπε εξαγοράν τούτου με οιανδήποτε και οσηνδήποτε «επανορθωτικήν» εργασίαν εκ μέρους φοιτητών και γονέων».

Αλλά δωρεάν εκπαίδευσις παρέχεται και εις άλλους φοιτητάς και μαθητάς μέσων σχολών, οι οποίοι πρόκειται να δράσουν εις το μέλλον εις όφελος του κομμουνιστικού κόμματος και του διεθνούς κομμουνισμού γενικώς. Ιδιαιτέρως η

εκπαίδευσις παρέχεται δωρεάν εις τους απαχθέντας ελληνοπαίδας και σπουδάζοντας εις διάφορα πανεπιστήμια, ινστιτούτα και «σχολάς». Αλλά και εις άλλους φοιτητάς ιδία εκ των Αφρικανο-ασιατικών χωρών, οι οποίοι επιλέγονται υπό των σοβιετικών πρεσβειών των χωρών τούτων και αποστέλλονται εις Μόσχαν ή άλλας χώρας του παραπετάσματος να σπουδάσουν».

Εις τους πρώτους, (ως και εις έτερα κεφάλαια θα αναπτύξωμεν εν εκτάσει) παρέχεται δωρεάν εκπαίδευσις και όλα τα «πρακτικά» μέσα δια κατάρτισμόν αξιωματικών εφέδρων και μονίμων, στελεχών κομματικών, κατασκοπευτικών, στελεχών σωμάτων ασφαλείας και συνδικαλιστικών, ίνα δράσουν μελλοντικώς εις την πατρίδα των. Και εις τους πρώτους και εις τους δεύτερους παρέχεται δωρεάν ο Μαρξισμός μεταξύ άλλων και εις τα κάτωθι: 1) εις το «πανεπιστήμιον φιλίας των λαών» εις την Μόσχαν. 2) εις όλα τα πανεπιστήμια του παραπετάσματος και ιδιαιτέρως α) εις την «σχολήν εκπαιδεύσεως Αφρικανών μαθητών» εις την Πολωνίαν. β) Εις τας σχολάς «σχολή κομμουνιστικών στελεχών» και «Ινστιτούτον οικονομικών σπουδών» δια τους αφρικανούς εις την Τσεχοσλοβαλίαν. γ) Εις την Ανωτάτην συνδικαλιστικήν σχολήν» και εις το «Γυμνάσιον του Μπερνάου. εις την Ανατολικήν Γερμανίαν και δ) Εις μίαν «σχολήν δια τους Αφρικανούς» εις Ουγγαρίαν, αλλά και εις διάφορα άλλα «φροντιστήρια» δια τους «φίλους αφρικανούς και ασιάτας», δια να τους «εξοπλίσουν με τα αναγκαία εφόδια δια τον αγώνα που διεξάγουν εις τας χώρας των» κ.λ.π.

Όπως και εις εν «ειδικόν» φροντιστήριον το οποίον εγινεν εις την Πράγαν της Τσεχοσλοβακίας το θέρος του 1961 δια ξένους συνδικαλιστάς διάρκειας πέντε εβδομάδων, εις το οποίον διεξήχθη διδασκαλία και επί των θεμάτων «ανάλυσις ιμπεριαλισμού, αποσύνθεσις παγκοσμίου αποικιακού συστήματος, παγκόσμιον σοσιαλιστικόν σύστημα και φύσις της βοηθείας τούτου εις τας οικονομικώς υπαναπτύκτους χώρας» κ.λ.π.

Εις όλα λοιπόν ταύτα και εις πλείστα άλλα παρόμοια «σχολεία» των οποίων αποστολή είναι να παράγουν ανατροπείς και τρομοκράτας, «παιδιά δια προπαγάνδαν και μυστικήν δράσιν», η εκπαίδευσις πράγματι παρέχεται δωρεάν!

Αυτή είναι η ισότης, η δικαιοσύνη και γενικά η εξίσωσις των κοινωνικών τάξεων και η εξασφάλισις ίσων προϋποθέσεων αναπτύξεως και ελευθέρας σταδιοδρομίας δια τους νέους ανθρώπους, τα οποία ονειρεύθησαν οι πρώτοι θεωρητικοί του μαρξισμού, και τα οποία ήσαν και εξακολουθούν να είναι τα «ιδεώδη» των θλιβερών νοσταλγών του κομμουνιστικού «παραδείσου» και δια τα οποία μάχονται και πίπτουν θύματα χιλιάδες νέοι!

ιδ) Ποίος ψεύδεται;

Η βιτρίνα της προπαγάνδας εις τας κομμουνιστικές χώρας καταρτίζεται επιμελώς και μεταβάλλεται περιέργως. Όλα τα «εκθέματα», τα αρτιώτερα «στοιχεία», αι πλέον εντυπωσιακαί εμφανίσεις και επιδεικτικά προβολαί, τοποθετούνται κατά εντυπωσιακόν τρόπον, δια να παραπλανήσουν την έξω του κομμουνισμού κοινήν γνώμην.

Πολλοί επισκέπτεται παρατηρηταί εις το παραπέτασμα, δεν είναι εύκολον να υπερπηδήσουν τον φράκτην της «βιτρίνας», δια να αντιληφθούν την πραγματικήν κατάστασιν, παρά δέχονται καλοπίστως ως αληθινόν κάθε προσφερόμενον «στοιχείον», επιστρέφοντες δε εις τας χώρας των, καλοπίστως πάλιν, διοχετεύουν στοιχεία περί της κομμουνιστικής ζωής καθ' ον τρόπον τα εδέχθησαν, παραπλανούντες και άλλους.

Ως είναι επόμενον, δημιουργείται κλίμα θαυμασμού και ευμενής διάθεσις υπέρ του κομμουνισμού, ακριβώς εκείνο το οποίον επιζητεί η φοβερώς οργανωμένη κομμουνιστική προπαγάνδα.

Το ίδιον συμβαίνει και με πολλούς οίτινες δίδουν «συνεντεύξεις» με κομμουνιστάς. Πολλοί φυσικά έχουν επιφυλάξεις, πολλοί όμως δέχονται ακέραια τα κομμουνιστικά καταπότια και τα μεταδίδουν συνήθως πιο μεγενθυσμένα εις το αναγνωστικόν κοινόν. Και ιδού κάτι το οποίον περιέπεσεν εις την αντίληψίν μας:

Έγκυρος σοβιετική εφημερίς, η «Σοβιετική Κολτούρα» (αριθμός 28 της 5-3-63), θέλουσα να κτυπήση την αδιαφορίαν των σχολείων δια την μουσικήν και την «ελεεινήν» —ως γράφει— «κατάστασιν εις αυτά», λόγω της αδιαφορίας περί το μάθημα τούτο, γράφει:

«Κατά τα τελευταία έτη, παρουσιάσθησαν εις τον τύπον ουκ ολίγα ανησυχητικά άρθρα: Εις τα σχολεία δεν επαρκούν οι καθηγηταί της ωδικής. Η διδασκαλία αυτής ουχί σπανίως ανατίθεται εις τυχαίους ανθρώπους, που δεν έχουν καμμίαν σχετικήν κατάρτησιν. Και εις πλείστας περιπτώσεις, το μάθημα της Ωδικής, εξετάζεται μόνον ως μέρος της γενικής αισθητικής προπαρασκευής των μαθητών. Και σπανίως αι συζητήσεις αφορούν τον πραγματικόν προορισμόν των μαθημάτων της Ωδικής, δια των οποίων τα παιδιά διδάσκονται να τραγουδούν. Ο καθηγητής της Ωδικής συναντάται μετά των μαθητών του άπαξ της εβδομάδος. Κατά τα 45' λεπτά της ώρας αυτός πρέπει να δώση εις την τάξιν τας βάσεις των μουσικών ήχων, αι οποίαι σχεδόν αμέσως εξατμίζονται από την μνήμην των παιδιών, διότι δεν ενισχύονται πρακτικώς, να τραγουδούν με νότες. Άρα, οσονδήποτε ικανός και αν είναι ο καθηγητής της Ωδικής, δεν θα μπορή να επιτύχῃ πολλά πράγματα...»

Ουδείς εσκέφθη ποτέ δια την αύξησιν των μαθημάτων της Ωδικής και ως εκ τούτου η Ωδική, παύει να ενδιαφέρει πλέον τα παιδιά, τα οποία αναγκαστικώς τρέπονται προς άλλους τομείς διασκεδάσεως...».

(εφημ. «Σοβ. Κουλτούρα» 5-3-1963)

Ιδού τώρα πώς εδημοσιεύθη το θέμα τούτο, σχεδόν ταυτοχρόνως εις την ελληνικήν εφημερίδα «ελευθερία» της 28-4-63 ως «συνέντευξις του Έντμουντ Τρέισυ με το σοβιετικό πιανίστα Εσκενάζυ». Γράφει λοιπόν η εφημερίς:

«...Δεν είναι τυχαίο γεγονός άτι την στιγμήν αυτήν η Ρωσία διαθέτει έξοχα ταλέντα. Η μουσική διαπαιδαγώγησις είναι πνευματικό και ατομικό πρόβλημα και την έχουν

κατορθώσει έξοχα οι Ρώσοι δάσκαλοι, που με την πρώτη ματιά αναγνωρίζουν ένα ταλαντούχο μαθητή, βρίσκουν τι του χρειάζεται, του λύνουν τα βιοτικά προβλήματα κι όταν πια ωριμάση, είναι τέλειος καλλιτέχνης. —Συχνά σ' όλες τις χώρες ακούονται διάφορες ιδέες πάνω σ' αυτά τα θέματα: μόνη η Ρωσία όμως τα αντιμετωπίζει οργανωμένα απόλυτα, ολοκληρωμένα και σοβαρά πέρα για πέρα. Η μουσική χρειάζεται ελεύθερη σκέψη κι ελεύθερη άσκηση, κι αυτό το έχουν κατορθώσει».

Ποίος, άραγε εκ των δύο ψεύδεται;

Οι επαγγελματίαι λοιπόν προπαγανδισταί περιγράφουν με εντυπωσιακάς εκφράσεις τα κομμουνιστικά «επιτεύγματα». Δια την παιδείαν π.χ. λέγουν, ότι «οι νέοι εκεί, σπουδάζουν χωρίς προβλήματα». Δέκα μέτρα όμως πιο πέρα απ' την βιτρίναν, ένας αμερόληπτος θα ίδη τόσας αδυναμίας και πραγματικά προβλήματα και ανάγκας, ώστε θα απαγοητευθή.

Αι αρχαί περιορίζονται ως επί το πλείστον «εις σχέδια τυποποιημένα τα οποία σκονίζονται εις τα ράφια» (εφημ. Ισβέστια 27-12-62) και κατηγορούν συνήθως τους διδασκάλους «δι' έλλειψιν ενθουσιασμού, δια προσέγκυσιν κοινωνικών δυνάμεων», δηλαδή «εθελοντικών» εργασιών, εράνων κ.λ.π. δια να αντιμετωπίσουν τας δυσκολίας. Ιδού τώρα και διάφοροι ενδείξεις «από πρώτο χέρι», δια την κατάστασιν της παιδείας εις τας κομμουνιστικές χώρας, δια την οποίαν λέγονται και γράφονται τα πλέον απίθανα πράγματα, ως «δωρεάν εκπαίδευσις, δωρεάν βιβλία και γραφική ύλη —ακόμη και ενδύματα— υποτροφίαι, άνετα διδακτήρια, πολυτελείς κοιτώνες και οικοτροφεία, λέσχες και εντευκτήρια, αθλητικά γήπεδα», ιδανική φροντίδα διά το παιδί! Εις τούτο παρέχεται «ό,τι αγαπά η ψυχή του! Ό,τι απαιτείται υπό της επιστήμης, διά να δημιουργηθή ο ιδεώδης άνθρωπος». Ευτυχείς, λοιπόν, άνθρωποι!!

Πώς συμβαίνει όμως εις την «γην των Μακάρων» υπό τας «ευνοϊκάς» ταύτας συνθήκας μορφώσεως, να κατακλυσθή η κοινωνία από τεντυμπόιδες, αλήτες και «χαραμοφάηδες» και πώς δικαιολογείται το μέτρον της ποινής του θανάτου, εις μίαν χώραν εις την οποίαν διατυμπανίζεται συνεχής πτώσις των εγκλημάτων; μήπως η κατάστασις αύτη, είναι απόρροια των κακών συνθηκών υπό τας οποίας παρέχεται η παιδεία;

Θα ανοίξωμεν λοιπόν επ' ολίγον το κεφάλαιον τούτο παρέχοντες εις τους αναγνώστας του παρόντος πονήματος μερικάς αποκαλύψεις, αι οποίαι έγιναν υπό αυτού τούτου του σοβιετικού τύπου, φυσικά εν τω μέτρω της σκοπιμότητος. Δια την έκτασιν δε και το βάθος της πραγματικής καταστάσεως εκ των αναμφισβητήτων τούτων αληθειών, ας μαντεύσουν οι ίδιοι οι αναγνώσται μας.

Εις τας κομμουνιστικές χώρας υπάρχει μόνιμον πρόβλημα σχολικών κτιρίων και έλλειψις σχολικών αιθουσών, εξ αιτίας του οποίου πολλά σχολεία λειτουργούν εις το ίδιον κτίριον με τρεις βάρδιες (πρωί - μεσημέρι - βράδυ). Η αδυναμία να ανταποκριθούν εις τας ανάγκας ανεγέρσεως κτιρίων και το γραφειοκρατικόν σύστημα, αναγκάζει να μη κτίζεται ή να αναβάλλεται από έτους εις έτος η ανέγερσις κτιρίων, οπότε ευρίσκεται υπό την «απειλήν ναυαγίου». Εκ των κατασκευαζομένων κτιρίων το 1/4 παραλαμβάνεται με την βαθμολογίαν «καλώς», ενώ τα υπόλοιπα 3/4 ελλιπέστατα. Κατά την οικοδόμησιν —όπως οι ίδιοι ομολογούν— και προτού ακόμη τελειώσουν αι εργασίαι, πίπτουν οι όροφοι. Η διδασκαλία γίνεται εις ακατάλληλα και προσωρινά κτίρια. Υπάρχουν σχολαί άνευ στέγης, εις εργοστάσια «διδάσκονται υπό τους κρότους και τας αναθυμιάσεις», μαθηταί δε ενδιαιτώνται εις «βρώμικα και ανθυγιεινά κτίρια». Οι παιδικοί σταθμοί και παιδικοί κήποι είναι ανεπαρκέστατοι να καλύψουν τας

ανάγκας. Μητέρες περιμένουν πολλές ημέρας να κενωθεί μία θέσις εις τους ανεπαρκώς εφοδιασμένους σχολικούς κήπους να την καταλάβη το τέκνον των και μητέρες αι οποίαι δεν δουλεύουν, διότι δεν έχουν που να αφήσουν τα τέκνα των. Ελάχιστα σχολεία είναι εφοδιασμένα με σχολικά έπιπλα. Οι ίδιοι σοβιετικοί ισχυρίζονται, ότι μόνον 40 - 50% έχουν έπιπλα και 80% σχολεία με θρανία. Υπάρχει έλλειψις εργαστηρίων και σχολικών οργάνων, εκεί δε όπου «όλα είναι δωρεάν»! δεν χορηγούνται ούτε καυσόξυλα δια την θέρμανσιν κατά τους χειμερινούς μήνας.

Επί μήνας σχολεία, ινστιτούτα και τεχνικά σχολαί μένουν άνευ τετραδίων, εξ ελλείψεως χάρτου. Η έλλειψις ελέγχου εις την πρώτην γραμμήν, τα δε μαθήματα λόγω πολλών δυσκολιών δεν διδάσκονται τακτικώς. Υπάρχει ανειδίκευτον προσωπικόν και μεγάλο ποσοστόν κενών θέσεων. Παρατηρείται μεγάλη δυσκολία εις την τακτικήν φοίτησιν λόγω των μεγάλων αποστάσεων και ελλείψεων συγκοινωνιακών μέσων. Υπάρχει διαρροή μαθητών εκ των τελευταίων τάξεων. Παρατίθεται δε κακή τροφή —όπου λόγω των αποστάσεων ενδιαίτωνται εσωτερικώς— αλλά μόνον έως 28% ηδυνήθησαν να εισαχθούν ως οικότροφοι και τούτο μόνον εις τας ακμάζουσας ομοσπονδίας. Εις πολλά μέρη υπάρχουν ολόκληρα εργοστάσια όπου οι άνθρωποι είναι αγράμματοι, το δε «ξύλο» και η «νηστεία» ευρίσκονται εις την πρώτην γραμμήν ως μέθοδοι σωφρονιστικάί. Αλλά ας δώσωμεν καλύτερον τον λόγον εις τους ιδίους να μας πληροφορήσουν περί της καταστάσεως της παιδείας:

1. Δεν ανεγέρθησαν, ούτε το ήμισυ των σχολικών κτιρίων.

«...Μεγάλη έλλειψις σχολικών κτιρίων εις τον νομόν του Ιρκούτσκ. Οι αρμόδιοι οικοδομικών οργανισμών που υπεσχέθησαν την αποπεράτωσιν κατά το παρελθόν έτος των προγραμματισθέντων σχολικών κτιρίων, εις την πραγματικότητα δεν ξεπλήρωσαν ούτε το ήμισυ αυτών...».

(Εφημ. «Σοβιέτσκογια Ρωσία» αριθ. 135 1960).

2. Τεχνική σχολή άνευ στέγης.

«Εις το Όρεμπουργκ ιδρύθη μία Τεχνική σχολή... Τα βάσανα της σχολής ταύτης, άρχισαν ευθύς από της ημέρας της ιδρύσεώς της. Δεν εμερίμνησαν καλώς ίνα οι μαθητευόμενοι διαβιούν υπό κανονικάς συνθήκας, να έχουν καλά εργαστήρια... Μέχρι τούδε η Σχολή αυτή στερείται ιδίας στέγης. Ενοικίασε ένα μέρος του εργοστασίου. Αι τάξεις και τα εργαστήρια ευρίσκονται εις τον άνω όροφον του εργοστασίου, ένθα συνεχώς κροτούν αι μηχαναί. Η παράδοσις των μαθημάτων γίνεται υπό τον συνεχή και ακατάπαυστον αυτόν κρότον και υπό τας αναθυμιάσεις των διαφόρων τριβομένων εις τας μηχανάς μηχανελαίων και δεν είναι μόνον ο κρότος και αι αναθυμιάσεις. Το εμπόδιον συνίσταται εις την ακαταλληλότητα των μικρών δωματίων που δεν προσφέρονται δια την αποστολήν της...».

(Εφημ. «Κομσομόλσκαγια Πράβδα» αριθ. 132 του 1960 Μόσχα).

3. Λειτουργία σχολείων εις τρεις «βάρδιες».

«...Εις την Ρωσικήν ομοσπονδίαν γίνεται αισθητή η οξυτάτη ανάγκη σχολικών κτιρίων. Ο ρυθμός των σχολικών οικοδομών δυστυχώς υστερεί κατά πολύ και διά τον λόγον αυτόν πολλά σχολεία αναγκάζονται να λειτουργούν εκ περιτροπής εις δύο και τρεις

βάρδιες... δεκάδες χιλιάδων μαθητευομένων αναγκάζονται να παρακολουθούν μαθήματα εκ περιτροπής εις δύο και τρεις βάρδιες».

(«Πράβδα» 6-6-1962 Μόσχα)

4. Παιδιά 25.000 οικογενειών δεν εστάλησαν εις σχολεία.

«...Οι οικοδομικοί συνεταιρισμοί εκμεταλλευόμενοι την έλλειψιν ελέγχου και την απουσία εκ μέρους ξεχωριστών κομματικών οργάνων ...αναβάλλουν τας προθεσμίας οικοδομήσεως σχολείων και επιτρέπουν την κακήν ποιότητα των έργων... η εναρξίς ενεργείας αναβάλλ.εται από έτους εις έτος... με αποτέλεσμα 25.000 οικογενειών να στερηθούν της δυνατότητος να μορφώσουν τα τέκνα των εις τους παιδικούς κήπους και σταθμούς».

(Εφημ. «Πράβδα» αριθ. 157, 6-6-1962 Μόσχα)

5. Πλείστα υπό ανέγερσιν, ευρίσκονται υπό την απειλήν ναυαγίου.

«...Γενικώς ανά την χώραν μας η σχολική οικοδόμησις καθυστερεί από τας καθορισθείσας προθεσμίας... Εις την περιοχήν Κρασνογιάρσκ, τους νομούς της Πέρμης, Αρχαγγέλου, Ουλιάνοβσκ, Ιρκούτσκ, Σαράκωφ. Κοστρομαί, Σμολένσκ, Τόμσκ, και εις τας αυτονόμους Δημοκρατίας της βορείου Οσατίας και Καμπαρτινο-Μπαλκάρσκ, τα σχέδια της κατασκευής σχολείων, ευρίσκονται υπό την απειλήν ναυαγίου... Μόνον τα 16 σοβναρχόζ εκ των 68 καλώς κατασκευάζουν σχολικά κτίρια και παιδικά ιδρύματα».

(«Πράβδα» 6-6-62 Μόσχα)

6. Πίπτουν οι όροφοι προτού αποπερατωθούν τα κτίρια.

«...Δεν είναι δυνατόν να μη μας ανησυχεί και το εξής γεγονός: Το ότι μόνον το τέταρτον μέρος όλων των οικοδομηθέντων σχολείων παραλαμβάνεται υπό των κρατικών επιτροπών με βαθμον εκτιμήσεως «καλώς». Τα σχολικά κτίρια συχνά παραδίδονται με τρομερές ελλείψεις, αι οποίαι επί μήνας και έτη ακόμη δεν συμπληρώνονται. Εις το Μιτσούρινσκ κατά την κατασκευήν εσωτερικής σχολής κατέπεσαν οι ενδοκτηριακοί όροφοι».

(Εφημ. «Πράβδα» 6-6-62)

7. Απέχουν από τα σχολεία, διότι δεν επαρκούν τα οικοτροφεία.

«Εις την Ρωσικην Ομοσπονδίαν εις τα σχολικά οικοτροφεία κατόρθωσαν να εισαχθούν μόνον τα 28% των παιδιών, εξ εκείνων που ζουν εις απόστασιν άνω των τριών χιλιομέτρων από την σχολήν. Εσκόπευαν να παραλάβουν εις τα οικοτροφεία 4.500 παιδιά, αλλά το σχέδιον αυτό δεν εξεπληρώθη. 255 οικοτροφεία δεν έχουν συμπληρωθή δια τα παιδιά της Λευκορωσίας. Ανεπάρκεια οικοτροφείων παρατηρείται εις την βόρειον Οσερίαν (έπρεπε να τακτοποιηθούν μόνον 900 παιδιά), εις περιοχάς Καλούγκα, Τουλσκ, Μπριάνσκ. Δεν είναι τυχαίον ότι εις αυτά τα μέρη παρατηρείται αποχή των παιδιών από τα σχολεία».

(Εφημ. «Ισβέστια» αριθ. 306 της 27-12-1962 Μόσχα)

8. Έλλειψις, συνωστισμός και κακός εξοπλισμός των οικοτροφείων.

«...Εις το Ιολστάν της Τουρκμενίας τα πράγματα είναι πολύ στενόχωρα. Ήδη αντί δια 44 άτομα υπάρχουν 119. Δεν επαρκούν βεβαίως, τα κρεβάτια, τα προσκέφαλα, τα σκεπάσματα, δεν υπάρχουν, ούτε τραπεζαρίες, ούτε δωμάτια μελέτης. Ο συνωστισμός και ο κακός εξοπλισμός αποτελούν συμφοράν δι' όλα τα οικοτροφεία διότι πολύ συχνά αυτά εγκαθίστανται εις τα πρώτα τυχόντα οικήματα».

(Εφημ. «Ισβέστια» αριθ. 306 της 27-12-1962 Μόσχα)

9. Εγκατέλειψε την εργασίαν, διότι δεν είχε πού να εμπιστευθεί το παιδί της.

«Η εργάτρια Φεδόσεβα εδήλωσεν εις τον διευθυντήν του εργοστασίου, ότι αναγκάζεται ν' αποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς, διότι δὲν ἔχει πού νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν μικρόν υἱόν τῆς, διότι δὲν εἶχε μέρος εἰς τὸν παιδικὸν κήπον· δεκάδες γυναῖκες περιμένουν νὰ ἀδειάσῃ καμμιά θέση γιὰ νὰ τοποθετήσουν τὰ παιδιὰ τους. Εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, ἡ κατάστασις τῶν παιδικῶν σταθμῶν εἶναι πολὺ χειροτέρα... Εἰς τὴν Τασκένδην τὸ 1956 εἶχε σχεδιασθῇ ἡ οἰκοδόμησις δύο παιδικῶν κήπων, δὲν ἐγίνε οὔτε εἰς... τὸ 1957 ἀντὶ δύο ἐλειτουργήσῃ μόνον εἰς. Τὸ 1958 ἀντὶ τεσσάρων σχεδιασθέντων ἐγίναν δύο. Τὸ 1959 ἀντὶ ἐξ παρεδόθησαν μόνον ἑνας... Τὰ κτίρια ποὺ οἰκοδομοῦνται εἶναι μικρά διὰ παιδικούς σταθμούς. Ἐχουν μόνον 50-110 θέσεις».

(Εφημ. «Πράβδα» αριθ. 169 τοῦ 1960 Μόσχα)

10. Απεριγράπτως «βρώμικο και ανθυγιεινό».

Σοβιετικοὶ εκπαιδευτικοὶ ἐπιθεωρηταὶ οἱ ὁποῖοι ἐπεθεώρησαν ἓνα σχολεῖον, το ὁποῖον εἶχε ἐσωτερικοὺς μαθητὰς εἰς τὴν Κιργισίαν, εἰς τὴν ἐκθεσὶν τὴν ὁποίαν ὑπέβαλον πρὸς τὸ Υπουργεῖον περιγράφουν ὡς ἐξῆς τοῦτο:

«...Βρώμα καὶ δυσωδία ἐπικρατεῖ παντοῦ. Ἡ κουζίνα εἶναι γεμάτη μυῖγες. Τὰ παράθυρα τῶν ὑπνωτηρίων παραμένουν διαρκῶς κλειστά... Τὰ σεντόνια μοιάζουν με γκρίζα κουρέλια... Στους λουτήρες δὲν υπάρχουν οὔτε χτένα, οὔτε πετσέτες, οὔτε βούρτσες τῶν δοντιῶν... Οἱ μαθηταὶ εἶναι σιωπηλοὶ καὶ μελαγχολικοὶ... δὲν εἶδαμε οὔτε ἓνα χαμόγελο... Τὸ ξύλο εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν... Ὅσοι μαθηταὶ δὲν ἔχουν καλοὺς βαθμούς, καθαρίζουν τὰ ἀποχωρητήρια καὶ πλένουν τοὺς διαδρόμους, ὅτον οἱ ἄλλοι συνάδελφοί τῶν πηγαίνουν νὰ κοιμηθoύν».

(Εφημ. «Σοβιέτσκγια Κιργίζια» 6-8-1961).

11. Κενά τα 36% των θέσεων εις τα σχολεία.

Ἡ ἐφημερίς «Πράβδα» ἀριθ., 147 τοῦ 1960 γράφει:

«...Υπάρχει μεγάλη ἔλλειψις, εἰς τὴν παράδοσιν πολλῶν μαθημάτων εἰς τὰ μαθηματικά, εἰς τὴν χημείαν, τὴν φυσικὴν κ.λ.π. Τὰ νυκτερινὰ σχολεῖα στεροῦνται κτιρίων. Αἱ διδασκαλῖαι γίνονται εἰς τοὺς παιδικούς σταθμούς καὶ πολλὰς φορές εἰς κτίρια τελείως ἀκατάλληλα. Ἀπασαὶ αἱ κομματικαὶ ὁργανώσεις καὶ οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅτι υπάρχουν ἐργοστάσια ποὺ τὸ σύνολον τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἀγράμματοι ἄνθρωποι, ἐνῶ εἰς τὸ Ἀζερμπαϊτζάν τὰ 36% τῶν θέσεων εἰς τὰ σχολεῖα εἶναι κενά»...

(Εφημ. «Πράβδα» ἀριθ. 147 τοῦ 1960 Μόσχα).

12. Εφοδιασμός σχολικών επίπλων μόνον κατά 40%.

«...Σήμερα τα σχολεία ικανοποιούνται με θρανία μόνον κατά 80% και με άλλα σχολικά έπιπλα μόνον κατά 40 - 50%».

(Εφημ. «Πράβδα» αριθ. 157 τήξ 6-6-1962 Μόσχα).

13. «Οι μαθηταί ερωτούν: «Που είναι τα τετράδια και τα σχολικά βιβλία»;

«Είναι τώρα δυο μήνες και εις την πόλιν του Ταϊγανίου δεν υπάρχουν κοινά τετράδια και γενικώς χαρτί δια γραφήν. Εις την πόλιν υπάρχουν δύο Ινστιτούτα, πολλά σχολεία και τεχνικές σχολές, και δεν υπάρχουν τετράδια, μπλοκ και χαρτί απαραίτητο...

»Πότε επιτέλους η πόλις του Ταϊγανίου θα εφοδιασθή με τετράδια και άλλα σχολικά αντικείμενα; Είναι πολύς καιρός που περιμένουμε διότι δεν έχουμε που να γράψουμε...».

(Εφημ. «Σοβ. Ρωσία» αριθ. 268 της 15-11-1962, επιστολή της δασκάλας Ν. Εμελιάνοβα, από το Ταϊγάνιον του Ροστώβ).

14. «Δια το πταίσμα σου θα μείνεις νηστικός».

Οι μαθηται της σχολής αγρονόμων (αριθ. 4 της περιοχής Νικολάεφ του νομού Στάλιγκραντ) γράφουν:

«...Φοιτώ εις την σχολήν αγρονόμων. Θέλω να σου γράψω δια μίαν περίπτωσιν η οποία συνέβη εδώ την 1η Μαΐου. Μέρος των μαθητών έλαβον άδειαν να περάσουν τας εορτάς εις τας οικίας των μέχρι της 4ης Μαΐου. Αλλά δεν επέστρεψαν όλοι εγκαίρως. Μερικοί παρεβίασαν την άδειάν των με διάφορους δικαιολογίας. Βεβαίως, έπταισαν, διότι έπρεπε να υπολογίσουν καλώς τον χρόνον, αλλά και η διεύθυνσις δεν έπραξεν ορθώς διότι τους άφησε νηστικούς δύο ημέρες. Ακριβώς το ίδιο συνέβη και όταν μερικοί μαθηταί εβράδυναν να παρουσιασθούν εγκαίρως εις το πρωινόν προσκλητήριον. Αυτό σημαίνει ότι η τιμωρία δια της στερήσεως της τροφής, εφαρμόζεται εις την σχολήν μας ως σύστημα...»

(Εφημ. Κομσομόλσκαγια Πράβδα» αριθ. 161 Μόσχα).

Ι' ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

α) Τα «Ελληνικά» σχολεία.

Η λειτουργία των λεγομένων «ελληνικών» σχολείων εις τας χώρας του παραπετάσματος αρχίζει από το έτος 1949, εποχήν κατά την οποίαν ανέλαβον τα κομμουνιστικά κόμματα να μορφώσουν τους ελληνοπαίδας, εντάσσοντες αυτούς εις τα ιδικά των σχολεία. Τότε, προς συγκάλυψιν των ενόχων αποφάσεων και προς παραπλάνησιν της διεθνούς κοινής γνώμης, ήτις διέβλεψε τον κίνδυνον, της απωλείας της εθνικής συνειδήσεως των παιδιών εκ της μορφώσεως υπό των κομμουνιστικών σχολείων, απεφασίσθη υπό του Κ.Κ.Ε. να παρέχωνται εις τους μαθητάς εις κεχωρισμένας ώρας, στοιχεία εκ της μητρικής των γλώσσης, ολίγη ιστορία και στοιχεία τινά εκ της Γεωγραφίας της Ελλάδος. Στοιχεία τινά εδώσαμεν και εις το Α' βιβλίον μας «Παιδομάζωμα...». Αι ολίγαι δε αύται ώραι διδασκαλίας, 5-6 εβδομαδιαίως, εν συνδυασμώ με τα άλλα στοιχεία αγωγής τα οποία λαμβάνουν εκ των λεγομένων οργανώσεων και των εκδηλώσεων των ελληνικών κομμουνιστικών κοινοτήτων, αποτελούν το περιεχόμενον της διδασκαλίας και αγωγής εκ μέρους των ελληνοφώνων κομμουνιστών.

Εις προηγηθέντα κεφάλαια εγένετο λόγος περί του σκοπού της αγωγής και του ποιού των διδασκάλων εις τα κομμουνιστικά σχολεία. Ενταύθα θα ενημερώσωμεν τους αναγνώστας του παρόντος την ιδιαίτεραν μέριμναν την οποίαν επέδειξε το Κ.Κ.Ε. να μορφώση τα παιδιά σοσιαλιστικώς δια τας «ελληνικάς» ανάγκας.

Εν πρώτοις συνέγραψε εις ελληνικήν γλώσσαν παιδαγωγικά βιβλία και δι' αυτών έδωσε λεπτομερείς οδηγίας εις το διδακτικόν προσωπικόν των «ελληνικών» σχολείων, τόσον δια την διδασκαλίαν των 3 μαθημάτων (Γλώσσης, Ιστορίας και Γεωγραφίας) όσον και δια το όλον έργον της αγωγής από ελληνικής πλευράς.

Ιδού μερικοί παιδαγωγικοί «μαργαρίται», οι οποίοι έδωσαν την ιδεολογικήν κατεύθυνσιν και αποτελούν τα βάθρα επί των οποίων εστηρίχθη η διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσης, της Ιστορίας και Γεωγραφίας, δια την ανάπτυξιν της εθνικής συνειδήσεως των ελληνοπαίδων:

«Τα παιδιά μας πρέπει να τρέφουν ξεχωριστή αγάπη προς τους λαούς της Σοβιετικής Ένωσης, που κρατούνε πρωτοπόρο και καθοδηγητικό ρόλο στους αγώνες για τη λευτεριά». «Τα παιδιά μας να τρέφουν τον πιο βαθύ σεβασμό, την πιο θερμή αγάπη για τους δασκάλους και καθοδηγητάς του λαού» (Μαρξ, Έγκελς κλπ.). «Πρέπει να δώσουμε στα παιδιά μας κομμουνιστική διαπαιδαγώγηση... ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν αποφασιστικά στην απελευθέρωση της πατρίδος μας». «Τα ιδανικά της λευτεριάς, της ειρήνης και της δημοκρατίας, μόνον μέσα στη σοσιαλιστική κοινωνία πραγματοποιούνται». «Τα παιδιά μας νοιώθοντας την ηθική ανωτερότητα του σοσιαλισμού, πρέπει να μισούν το καθεστώς της εκμετάλλευσης που καταπιέζει την εργαζόμενη ανθρωπότητα» (σελις 7 και 100). «Δια να κάμωμε ολοκληρωμένη εκτίμηση της δουλειάς στα παιδιά μας, πρέπει να εξετάσουμε με ιδιαίτερη προσοχή τα προβλήματα της διαπαιδαγώγησης, να δούμε αν κατορθώνουμε να μορφώσουμε άξια μέλη της σοσιαλιστικής κοινωνίας όπου ζουν σήμερα, άξιους οικοδόμους της αυριανής Ελλάδας με αγωνιστικό ήθος» και συγκεκριμένως: «δημιουργούμε μια νεολαία που έχει σαν πρότυπο τον εθνικό μας ήρωα Νίκο Μπελογιάννη, και με χαρίσματα σαν αυτά που προβάλλονται στα γράμματα του σ. Ζαχαριάδη προς τους επονίτες»ς

(από άρθρον των Κόκκαλη, Έλλης Αλεξίου, Γ. Αθανασιάδη, με τίτλο: «Τα παιδιά μας στις Λ. Δημοκρατίες» Περιοδικόν «Ν. Κόσμος» 1957).

Ιδού και μερικά νεώτεροι «θέσεις» δια τας ιδεολογικάς κατευθύνσεις τας οποίας πρέπει να ακολουθούν τα «ελληνικά» σχολεία:

«Οι σκοποί και οι επιδιώξεις των εκπαιδισμένων είναι ακλόνητα προσηλωμένοι στα ιδανικά του σοσιαλισμού, να παλαίουν για την πραγματοποίηση, να μορφώνονται και να αναπτύσσονται πολύπλευρα συμβάλλοντας εις το χτίσιμο του σοσιαλισμού και να παλεύουν να γυρίσουν στην πατρίδα για να ξαναπάρουν τη θέση τους στον αγώνα».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 17-1-1962 Ουγγαρία).

«Τα παιδιά μας μαθαίνοντας την Ιστορία και την Γεωγραφία της Ελλάδας, γνωρίζονται με την πατρίδα που ποτέ δεν την είδαν και δυναμώνουν τους δεσμούς τους με τους αγώνες του λαού μας».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 25-8-1962 Ουγγαρία).

Η εκπαιδευτική επιτροπή των εν Ουγγαρία συμμοριτών, εις μίαν σύσκεψιν εκπαιδευτικών Ελλήνων και «σλαβομακεδόνων» με θέματα «η σοσιαλιστική διαπαιδαγώγηση των παιδιών» τόνισε:

«ότι πρέπει να δώσουν σοβαρή βοήθεια στον τομέα διαπαιδαγώγησης των παιδιών εκτός απ' την πιονιέρικη οργάνωση, ο σύλλογος, οι νεολαιίστικες και οι γυναικείες οργανώσεις και τα άλλα βοηθητικά όργανά των».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 17-1-1962).

Άλλη εκπαιδευτική επιτροπή εις Τσεχοσλοβακίαν, υπέδειξεν ως αποτελεσματικά μεθόδους πατριωτικής διαπαιδαγώγησης των παιδιών τα εξής:

«Να γίνονται προκηρύξεις διαγωνισμών με πατριωτικά περιεχόμενα, όπως: «Για να γνωρίσουμε την ιστορία του σλαβομακεδόνικου λαού» και «αλληλογραφία με φυλακισμένους αγωνιστές» θέματα τα οποία αποτελούν αρκετά δυνατήν μορφήν πατριωτικής και αγωνιστικής καλλιέργειας».

(Εκπαιδ. σύσκεψις Ιούνιος 1962, εφημ. «Αγωνιστής» 31-8-1962 Τσεχοσλοβακία).

Αυτά αποτελούν την πυξίδα, η οποία κατευθύνει την σκέψιν και την συνείδησιν των παιδιών. Και με αυτά προσπαθούν να αποδείξουν την «ελληνικότητα» των σχολείων και τον «εθνικόν» χαρακτήρα της αγωγής των ελληνοπαίδων. Αλλά ας εισέλθωμεν εις το σχολείον, το επικαλούμενον «ελληνικόν» και ας ανοίξωμεν τα βιβλία εκ των οποίων διδάσκονται την Ελληνικήν γλώσσαν, την Ιστορίαν και την Γεωγραφίαν.

β) Ελληνική γλώσσα.

1. Σκοπός

«Σκοπός του γλωσσικού μαθήματος είναι: Τα διαπλάσθουν τα παιδιά σε πραγματικούς ανθρώπους, συνειδητούς αγωνιστές, θεμελιωτές και εργάτες της σοσιαλιστικής κοινωνίας», «διά του γλωσσικού μαθήματος επιδιώκουμε να ξυπνούμε μέσα στα παιδιά δυνατές και βαθειές συγκινήσεις... να παρακολουθούν με συγκίνηση τη ζωή και τις πράξεις των ηρώων, παιδιών και μεγάλων — να θέλουν και οι ίδιοι οι μαθητές να πάρουν τα ίδια χαρίσματα — απ' τους απελευθερωτικούς αγώνες του λαού μας, ιδιαίτερα απ' την ηρωική αντίσταση στην πρώτη και δεύτερη κατοχή. Τα ηρωικά κατορθώματα του λαού μας φωτίζουν το δρόμο της νέας γενιάς. Μέσα σε αυτά τα αναγνώσματα, πολλά αναφέρονται σε πράξεις παιδιών και νέων της ΕΠΟΝ».

(διδασκτική Παιδομαζώματος σελίς 49).

2. Ύλη μαθήματος

Εις τα αναγνωστικά των μαθητών περιλαμβάνονται κεφάλαια αναφερόμενα εις τον διεθνή μαρξισμόν, τας εγκληματικές πράξεις των συμμοριτών, αφού διδάσκουν και το «Λιτόχωρον» ως σταθμόν, το μαρτυρικόν δηλαδή χωρίον εις το οποίον έδωσαν το έναυσμα των εγκλημάτων οι συμμορίται. Ιδού μερικά «τερπνά» κεφάλαια, τα οποία συμπεριλαμβάνει ένα βιβλίο της Γ' και Δ' τάξεως του Δημοτικού σχολείου:

1. Καρλ Μαρξ και Έγκελς
2. Η Διεθνής
3. η κόκκινη πρωτομαγιά
4. Τι διηγείται ο Λένιν για την αδερφή του
5. Η δικαιοσύνη του Λένιν
6. για τη γιορτή του σ. Στάλιν
7. Ένα παράδειγμα φιλίας Μαρξ - Έγκελς
8. Ο Μαρξ στη δουλειά
9. Ιωσήφ Στάλιν
10. Οκτωβριανή επανάσταση
11. Η γιορτή του κόκκινου στρατού
12. Τα παιδιά αγαπούν το Ν. Ζαχαριάδη
13. Τραγούδια του Ε.Α.Μ.
14. Επέτειος του Κ.Κ.Ε.
15. Ίδρυσις της ΕΠΟΝ
16. Πεθαίνουμε για τη λευτεριά
17. Βροντάει ο Όλυμπος
18. Το Λιτόχωρο κ.ο.κ.

3. Εκθέσεις των μαθητών

Δίδονται εις τους μαθητάς θέματα περιστρεφόμενα περίξ της δράσεως των κομμουνιστών κατά την κατοχήν, τον συμμοριτοπόλεμον, περίξ θεμάτων αναφερομένων εις προπαγάνδαν ή κατασκοπείαν σημαινόντων στελεχών του Κ.Κ.Ε., εις μνημόσυνα «ηρώων», εις επετείους οργανώσεων κ.ο.κ. Δια να προκαλούνται δε εύστοχοι απαντήσεις, υπό των μαθητών, δίδονται ευφυείς

ερωτήσεις. Ιδού μερικά εκθέσεις:

α. Έκθεσις «Για το Έργον της ΕΠΟΝ».

«Με την ευκαιρία της επετείου της ίδρυσης της ΕΠΟΝ, δόθηκε στους μαθητές της πέμπτης τάξεως δημοτικού το θέμα: «Τι έκανε η ηρωική ΕΠΟΝ». Ακούτε τις σκέψεις και τα συναισθήματα που γεννήθηκαν στις ψυχές των μαθητών:

Ο μαθ. Μπιζάκης γράφει: «Στις γραμμές της ΕΠΟΝ βρίσκονταν και αγωνίζονταν ο ήρωας Μανώλης Γλέζος... τον ξαίρουν όλα τα παιδιά του Σχολείου μας.

Ο μαθ. Νικολάου γράφει: «23 του Φλεβάρη που ιδρύθηκε η ηρωική ΕΠΟΝ είναι ημέρα ιστορική γιατί τη μέρα αυτή γιορτάζουν και οι Ρώσοι την ίδρυση του κόκκινου στρατού».

Η μαθ. Βλάχου γράφει: Πολλοί επονίτες βρίσκονταν στις γραμμές του ΕΛΑΣ.

Η Ειρήνη Τσικάκη λέγει: «Η ΕΠΟΝ και σήμερα ζει και θα ζει πάντα».

Ο δε μαθ. Καλιόγλου, γράφει: «Η ΕΠΟΝ είχε νεολαίους το Μ. Γλέζο... όλων των μαθητών οι εκθέσεις τελειώνουν με την ευχή και τον πόθο να γίνουν αντάξιοι συνεχιστές του ηρωικού έργου της ΕΠΟΝ...».

(Ανταπόκριση της δασκάλας Βολοβότση, δημοσιευθείσα στην εφημερίδα «Λαϊκός Αγών» 24-2-1962 Ουγγαρία).

β. Έκθεσις: «Οι Μαθητές του Σχολείου Μπελογιάννης για το Λένιν».

«Την παραμονή της ημέρας των γενεθλίων του Λένιν έγινε έκθεση στα παιδιά της τετάρτης Δημοτικού, για όσα συζητήθηκαν και αναφέρθηκαν απ' την δασκάλα. Να πώς τα γράφουν οι μικροί μαθητές:

Η Λευτερίτσα Αβραμίδου γράφει: «Ο Λένιν στο σχολείο έπαιρνε πάντα άριστα... από φοιτητής ακόμα συνδέθηκε με τους καλούς ανθρώπους τους κομμουνιστές, και τους εργάτες...».

Η Δεσπούλα Μπέρκου λέει: «Οι φτωχοί εργάτες δούλευαν και οι καπιταλιστές καθόταν. Αυτό το πράγμα δεν το ήθελε ο Λένιν...».

Ο Αχιλλέας Λαμπρόπουλος γράφει: «Όταν ήταν φοιτητής έβλεπε τα όσα υπόφερε ο λαός και δεν του αρέσανε για αυτό έγινε αγωνιστής».

Η Χρυσούλα Κεχρινιώτη λέει: «Ο Λένιν ήτο φίλος και σύντροφος των εργατών και ήθελε να αλλάξει η κατάσταση...».

Ο Γιάννης Σιδέρης γράφει: «Ο Λένιν, ο ίδιος ζούσε καλά, όμως έβλεπε πως οι εργάτες δε ζούσαν καλά και έγινε κομμουνιστής. Σήμερα τόσο προόδεψε η Ρωσία που πρώτη έστειλε αστραναύτες στο διάστημα, το Γκαγκάριν και τον Τιτώφ...».

Ο Δημήτρης Πασνακίδης λέει: Ο Λένιν πέθανε, αλλά το έργο του δεν πέθανε, ζει και θα ζει και θα μας δείχνει το δρόμο, που πρέπει να ακολουθήσουμε εμείς τα παιδιά...».

«Τέτοιες προπαρασκευαστικές δουλειές σαν αυτή για το Λένιν, γίνονται πάντα μπροστά από γιορτές, γεγονότα και επέτειες, με αυτόν τον τρόπο τα παιδιά μας ευκαιριακά εκδηλώνουν τις σκέψεις και τα συναισθήματά τους».

(Δημοσίευμα της εφημερίδος «Λαϊκός Αγώνας» 5-5-1962 στην Ουγγαρία, για την «πρόοδο» των παιδιών στην ελληνική γλώσσα)

γ. Έκθεσις «Τα παιδιά του σχολείου Μπελογιάννης για το Γλέζο».

«Τα αισθήματα για το Γλέζο εκδηλώνουν οι παιδικές ψυχούλες των μαθητών μας στις εκθέσεις τους:

Ο μαθ. Χρηστίδης αρχίζει: «Ποιος δεν ξαίρει τον ήρωα Μανώλη Γλέζο; Ποιος δεν ξαίρει για την άδικη φυλάκισή του; Και μεις τα παιδιά ζητούμε και φωνάζουμε: Λευτεριά στον ήρωα...».

Η Ζαχαρούλα Γεωργίου γράφει: «Ποιο από μας τα παιδιά δεν ξαίρει το τραγούδι του Γλέζου;

Ο Σπ. Τσαντίνης γράφει: «Μπήκε στον αγώνα παιδί ακόμα ο ήρωας Γλέζος επειδή αγαπούσε το λαό και γι' αυτό από το Δεκέμβρη του 1958 τον κρατούν στη φυλακή. Πόσο λυπάται η καρδιά μου γι αυτό. Μούρχεται από μέσα μου να φωνάξω. Φτάνει πια, βγάλτε απ' την φυλακή τον Ήρωα...».

(Ανταπόκριση της δασκάλας Ε. Βολοβότση «Λαϊκός Αγών» 30-5-1962 Ουγγαρία).

δ. Η Διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας δι' αλληλογραφίας με τας εις το εξωτερικόν εκδιδομένας εφημερίδας των συμμοριτών.

«Μποχούμιν Τσεχοσλοβακίας, 2.3.62.

...Αγαπητέ αγωνιστή,

Αφού μας ξέχασες και δεν έγραψες τίποτες για μας, σου γράφουμε εμείς.

Να ιδείς ότι και ελληνικά μαθαίνουμε ...και για να ιδείς ότι ξέρουμε να γράφουμε σου στέλνω εγώ ο Ανδρέας στίχους για τα αετόπουλα:

Είμαστε αετόπουλα, μ' ατρόμητη καρδιά
.....
Στον αγώνα θεριέψαμε και μεις
γενήκαμε της λευτεριάς φρουροί και της τιμής...».

Σου γράφουμε εμείς τα αετόπουλα της Γ' Δημοτικού, Δήμητρα, Μιχάλης, Ανδρέας.

(Εφημ. Αγωνιστής... 2-3-1962 Τσεχοσλοβακία).

Η εφημερίς «Δημοκράτης» όργανον των εν Πολωνία φυγάδων προς τους μαθητάς και μαθητρίας των δημοτικών σχολείων.

...«Αγαπητοί μας μαθητές και μαθήτριες. Τώρα θα δημοσιεύσουμε μια άλλη ιστορία, για τη ζωή που πέρασε στα παιδικά και μαθητικά χρόνια ο μεγάλος ΛΕΝΙΝ. Ο ΛΕΝΙΝ ήταν ο αρχηγός του Κ. Κόμματος Ρωσίας. Με αρχηγό τον Λένιν το κομμουνιστικό κόμμα της Ρωσίας οδήγησε τον φτωχό και κατατραυτισμένο ρωσικό λαό στην επανάσταση τον Οκτώβρη του 1917, όταν οι εργάτες και αγρότες γκρέμισαν την εξουσία του Τσάρου, των φεουδαρχών και των αστών πλουτοκρατών και εγκαθίδρυσαν την εξουσίαν των Σοβιέτ.

Άμα διαβάσετε το ανάγνωσμα για τον Λένιν γράψτε μας τη γνώμη σας...».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 29-4-1962).

Η ίδια εφημερίς «Δημοκράτης» έστειλεν εις τους μεγάλους μαθητάς και την κάτωθι επιστολήν, εις απάντησιν σχετικού ερωτήματος, μέσω της «μαθητικής γωνίας» δηλ. ειδικής στήλης της εφημερίδος δια τα ζητήματα των παιδιών:

«...Η χρονολογία που χρησιμοποιείται σήμερα αρχίζει από το 750 από τότε που κτίσθηκε η Ρώμη ή απ' την τριακοστή χρονιά της βασιλείας του Ρωμαίου αυτοκράτορα Αυγούστου, οπότε σύμφωνα με την παράδοση - μύθο, γεννήθηκε ο Χριστός.

Επίσημα η χρονολογία αυτή καθιερώθηκε κατά τον δον αιώνα, οπότε καθιερώθηκε ο χρόνος της μυθικής γεννήσεως του χριστού, σαν ο πρώτος της χρονολογίας αυτής».

(Η μαθητική γωνιά της εφημερίδος «Δημοκράτης» 5-7-1962 Πολωνία).

Ενωρίς το Κ.Κ.Ε. έδωσε μεγάλην προσοχήν εις την εκμάθησιν υπό του «λαού» του, ενηλίκων και ανηλίκων των ξένων γλωσσών χαρακτηρίσας αυτάς ως «κλειδί της μάθησης και της ζωής» προφανώς δια να εκτιμήσουν καλύτερον τας αξίας της κομμουνιστικής κληρονομιάς, μελετώντες αυτήν πηγαίως. Όπως δε εις το κεφάλαιον «Παιδομάζωμα» ετονίσαμεν, η ξένη γλώσσα επεβλήθη εκ των πραγμάτων και έγινε το μέσον της καθημερινής συνεννοήσεως και δι' αυτής, ως ήτο επόμενον, εγένετο κάθε έκφρασις των αισθημάτων και των σκέψεων της «διαφωτίσεως» της ψυχής και του πνεύματος εκ μέρους άλλως τε και των ξένων. Ιδιαίτερος τούτο υπήρξε αποτελεσματικόν εις τα μικρά παιδιά τα οποία εδέχθησαν αδιαμαρτυρήτως όλας τας επιδράσεις του περιβάλλοντος και αφομοίωσαν άνευ αντιστάσεως όλα τα στοιχεία τα οποία συνέθετον την ξένην ζωήν, διότι εις τα μικρά παιδιά είναι λίαν έντονον το ένστικτον της αφομοιώσεως, αν προσθέσωμεν δε και το γεγονός, α) ότι πολλά παιδιά δεν είχαν γονείς οίτινες ηδύναντο κάπως να επιδράσουν ως προς την εκμάθησιν της ελληνικής δια της αναστροφής των με αυτά, είτε διότι ήσαν ορφανά είτε διότι έμειναν εις την Ελλάδα, είτε διότι ευρίσκοντο εις άλλας χώρας, β) ότι το πλείστον του χρόνου διέμενον εις κοινοβιακούς μετά ξένων παιδιών βρεφικούς σταθμούς, νηπιαγωγεία, οικοτροφεία, παιδουπόλεις και αναγκαστικώς προσηρμόζοντο με τα στοιχεία της πλειοδοτούσης γλώσσης, γ) Ότι εις όλα τα ξένα σχολεία η διδασκαλία των μαθημάτων εγένετο εις την γλώσσαν της χώρας εις την οποίαν ευρέθησαν οι μαθηταί και ηναγκάσθησαν να προσαρμοσθούν πολύ, δια να εννοούν τας διδασκαλίας, είναι εύκολον να εννοήσωμεν τον λόγον δια τον οποίον ωδηγήθησαν τα παιδιά κυρίως εις τον χαμόν της μητρικής γλώσσης. Το ομολογούν άλλως τε και οι ίδιοι οι γονείς των παιδιών: «Το παιδί μου που πηγαίνει στο βρεφικό σταθμό ή στο νηπιαγωγείο, συνηθίζει εκεί στην πολωνική γλώσσα και δεν μπορώ να συνεννοηθώ μαζί του στη μητρική γλώσσα ισχυρίζεται κάποιος γονεύς, εις ομιλίαν ενώπιον συσκέψεως «δια την ελληνικήν γλώσσαν», ως μας πληροφορεί ο «Δημοκράτης» της 19-4-1962

Αλλά μήπως οι γονείς των παιδιών διετήρησαν την μητρικήν των γλώσσαν; Πρώτοι ούτοι έπαθον γλωσσικήν σύγχισιν αρχίσαντες να αποβάλλουν τα στοιχεία της μητρικής των γλώσσης, διότι ζουν μετά ξένων καθ' όλην την ημέραν εις τους τόπους της εργασίας των κυρίως, απ' εκεί δε μεταφέρουν στοιχεία της ξένης γλώσσης εις τας οικίας των, ως μαρτυρεί —καθώς μας πληροφορεί η εφημερίς «Δημοκράτης» της 19-4-62 εις Πολωνίαν— η κατωτέρω ομιλία γονέως εις την οικίαν του:

«Γιώργο, χοτς να σε ντύσω, θα πάμε σπάτσιερ... κύτταξε το πότσιογκ... έλα να φας ζούπα γκρούσκι ...γιους ...ντόμπρα...».

Και εξ αιτίας της βαβυλωνίας ταύτης, οι γονείς προετίμησαν εις την Πολωνίαν λ.χ. να εγκαταλείψουν τελείως τα «Ελληνικά», εφ' όσον όλοι - μικροί και μεγάλοι — ηλκύσθησαν χωρίς να θέλουν άλλωστε από την Πολωνικήν. Διατυπύται δε τούτο και ως παρατήρησης από υπεύθυνον καθοδηγητήν των παιδιών άλλοτε γυμνασιάρχην Ιωάννην Κούρτην, ως κάτωθι:

«Δύσκολοι γονείς! Ο γονιός πιεζόμενος από προσωρινές δυσκολίες που αντιμετωπίζει το παιδί του, παίρνει την απόφαση: «Να σταματήσεις, να διαβάζεις ελληνικά».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 15-3-1962 Πολωνία).

Εις την μητρικήν γλώσσαν δοκιμάζουν εξαιρετικές δυσκολίας ως ήτο επόμενον κυρίως οι σπουδασταί ανωτέρων σχολών και οι αποφοιτήσαντες εκ τούτων, κατά μείζονα δε λόγον όσοι έμειναν εις τα ξένα σχολικά θρανία περισσότερο χρόνον διότι η ανάγκη να ανταποκριθούν εις φοιτητικές απαιτήσεις ηνάγκασε αυτούς να πλησιάσουν περισσότερο τας ξένας γλώσσας και να εγκαταλείψουν την μητρικήν ήτις εις ουδέν εχρειάζετο. Οι ίδιοι ομολογούν ότι υστερούν φοβερά εις τούτο, γράφει περί τούτου μία εφημερίς:

«Υποδείχτηκε η δυσκολία που αντιμετωπίζουν οι επιστήμονές μας ως προς την προσαρμογήν του λεξιλογίου τους στα ελληνικά. Το γεγονός αυτό τους δυσκολεύει να γράφουν άρθρα και μελέτες στα ελληνικά. Οι φοιτητές, υπογραμμίστηκε, ξαίρουν την πολωνική γλώσσα καλύτερα από τους ήδη επιστήμονες, διότι πήραν και μίαν πολωνική μόρφωση, ενώ υστερούν στην ελληνική γλώσσα, πράγμα που πρέπει να αποτελέση μόνιμο μέλημα των φοιτητικών ομίλων»,

(Εφημ. «Δημοκράτης» 12-1-1961 Πολωνία).

Το φαινόμενον της καθυστέρησης παρατηρήθη εις επαναπατρισθέντας εκ του παραπετάσματος. Ούτοι έφερον σαφή τα ίχνη της συγχύσεως, εις τας εννοίας της μητρικής γλώσσης εις σοβαρόν δε βαθμόν παρατηρήθη τούτο εις τους νέους και κατά μείζονα λόγον εις παιδιά τα οποία εγεννήθησαν εις την ξένην καίτοι συναναστρέφοντο και έζων εκεί μετά των γονέων των.

Επιστολαί επαναπατρισθέντος 20ετούς νέου μόλις κατά συμπερασμόν ανεγινώσκοντο· δεν είχαν εις αυτά ούτε τόνους ούτε πνεύματα, όταν δε ηρωτήθη διατί παρουσιάζει το φαινομενον τούτο, ούτος ηγνόει ότι εις την γραπτήν ελληνικήν γλώσσαν υπάρχουν τόνοι και πνεύματα προφανώς σχηματίσας την αντίληψιν ταύτην, επειδή και εις την γλώσσαν η οποία ωμιλείτο εις την χώραν εις την οποίαν έζησε 10 - 12 έτη δεν υπάρχουν τα σημεία ταύτα.

Δύο δε παιδιά ηλικίας 10 - 12 ετών επαναπατρισθέντα εκ Ρωσίας, καίτοι ευρίσκοντο μετά των γονέων των εις Ρωσίαν και μάλιστα εν μέσω μεγάλης κοινότητος φυγάδων όπου ωμιλείτο η ελληνική γλώσσα, όταν έφθασαν εις την Ελλάδα και ήλθον εις επικοινωνίαν με άλλα παιδιά εις τα χωρία όπου μετέβησαν έμειναν άναυδα, επειδή ουδεμίαν έννοιαν των πραγματικώς ελληνικών κατενόουν. Οι γονείς αντελήφθησαν την απελπισίαν των παιδιών εκ της «γλωσσικής απομονώσεως» και επεζήτησαν να ενώσουν δι' ολίγας ώρας τα δύο παιδιά καίτοι το εν χωρίον απείχε 4 ώρας πεζή από το άλλο.

Τα παιδιά όταν ηνώθησαν και αντήλλαξαν τας πρώτας φράσεις ρωσιστί καίτοι δεν προηγήθη ποτέ γνωριμία, διότι δια πρώτην φοράν συνηντώντο, συνήψαν αυτοστιγμεί φιλίαν και δεν ήθελαν να αποχωρισθούν.

Αλλά διατί τα τελευταία έτη έγινε μεγάλη στροφή και ενετάθη η προπαγάνδα δια την εκμάθησιν της ελληνικής γλώσσης;

Η προπαγάνδα αυτή μεταξύ των νέων κυρίως διότι οι μεγάλοι είναι «λαλίστατοι» ήρχισεν αφ' ης απεφασίσθη να επιδιωχθή ο επαναπατρισμός εν όψει προγράμματος δραστηριότητος τούτων άμα επιστρέψουν εις την Ελλάδα. Από τον χρόνον λοιπόν κατά τον οποίον κατελήφθησαν από την «νοσταλγίαν» της επιστροφής, κατελήφθησαν συγχρόνως και υπό του «εθνικού» πόνου προς την γλώσσαν· εάν μέχρι τώρα απετέλει «κλειδί της μάθησις» η ξένη γλώσσα, τώρα αποτελεί «κλειδί της προπαγάνδας» η ελληνική γλώσσα. Άνευ αυτής, οι αυριανοί φορείς του Μαρξιστικού θησαυρού, δεν θα δυνηθούν, επιστρέφοντες, να διεισδύσουν αποτελεσματικώς εις το πνεύμα και τας συνειδήσεις αφελών συμπατριωτών εις την Ελλάδα, δια να εμβάλουν το περιεχόμενον της ιδικής τους σκέψεως και συνειδήσεως.

Αλλά και αρκεταί αλήθειαι αι οποίαι διέφυγον την προσοχήν της προπαγάνδας και έφθασαν μέχρις ημών, μαρτυρούν τον σκοπόν δια τον οποίον επισπεύδεται υπό των νέων κυρίως η εκμάθησις της ελληνικής γλώσσης. Ιδού τι μας λέγει η «Λευτεριά» εφημερίς των εν Βουλγαρία συμμοριτών, της 11-4-1963: «Έχοντας υπ' όψη τη μεγάλη σημασία και σοβαρότητα που έχει για τους φοιτητές μας η εκμάθησις της ελληνικής γλώσσας, κάναμε μια έρευνα ανάμεσα στους φοιτητές μας. Σε ερωτήσεις μας, απάντησαν:

Η φοιτήτρια Ελένη Πουπάκη, απάντησε ότι, «Η εκμάθησις της μητρικής μας γλώσσας, είναι ο μόνος τρόπος που συνδεόμαστε με τον ηρωικό λαό». Ο φοιτητής «σ.» Αργύρης Χρηστόφσκυ, είπε, ότι «με την εκμάθησις της ελληνικής: γλώσσας, μαθαίνουμε την ιστορία του ελληνικού λαού μάλιστα, διάβασα το βιβλίο «για τη Χιλιόκριβη τη λευτεριά», «καπετάν Μιχάλης και άλλα». Ο τεταρτοετής φοιτητής της παιδαγωγικής Ακαδημίας «σ.» Γ. Ευσταθιάδης, απάντησε· Η Ελληνική γλώσσα μας βοηθάει να προετοιμάσουμε τον εαυτό μας από τώρα, για να είμαστε πανέτοιμοι για τη δουλειά μας στην Ελλάδα» (σημ. σ. πολύ ειλικρινής διατύπωσις του σκοπού). Ο σπουδαστής του πολυτεχνείου Θασ. Τσαμπάζης είπε· «Η ελληνική τεχνική ορολογία αποτελεί για τη ζωή μας ένα δύσκολο πρόβλημα. Είναι απαραίτητο να μάθουμε όλη την τεχνική και επιστημονική δράση του κλάδου μας» (εφημ. «Λευτεριά» 11-4-1963 Βουλγαρία).

Ιδού και μία άλλη φωνή, εκ Τσεχοσλοβακίας αυτή, εξ ίσου αντικειμενική και ειλικρινής του σκοπού τούτου, μας διαβεβαιεί, ότι «ούτε στιγμή δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι τις πολύτιμες γνώσεις που αποχτήσαμε και αποχτούμε εδώ, θα τις διαθέσουμε για το καλό του λαού μας, όταν βρεθούμε κοντά του» (Εφημερίς «Αγωνιστής» 15-3-1963 Τσεχοσλοβακία).

Η αναγκαιότης λοιπόν της δραστηριότητος επέβαλε το μέτρον της όσο το δυνατόν καλύτερας εκμαθήσεως της ελληνικής γλώσσης.

Το Κ.Κ.Ε. ήρχισεν ενωρίς προπαγάνδαν δια την εκμάθησιν της ελληνικής γλώσσης, από απλās συστάσεις, αίτινες σιγά - σιγά μετεβλήθησαν εις μέτρα, μέχρις ότου επιβληθούν υποχρεωτικώς. Τούτο, εις πάσαν συγκέντρωσιν των μελών του, θέτει εκ των πρώτων καθηκόντων, την εκμάθησιν της ελληνικής γλώσσης. Αλλά εκτός των μικρών μαθητών, υποχρεώθησαν σχεδόν και οι γονείς των μαθητών «να μιλάνε όσο μπορούνε καθαρά ελληνικά, χωρίς να ανακατεύουν στη συζήτηση ξένες λέξεις».

γ) Η διδασκαλία της ιστορίας.

Το Κ.Κ.Ε. εκκινούν από βασικόν δόγμα του μαρξισμού, κατά το οποίον: «Εάν διαφωτισθούν οι νέοι απ' αρχής, μπορούν να γίνουν κομμουνισταί εφ' όρου ζωής», κατέπνιξαν από όλα τα εγχειρίδια την ιστορικήν αλήθειαν και ήρχισαν συστηματικώς από ενωρίς από την Β' Δημοτικού την διδασκαλίαν της ΕΑΜικής, συμμοριακής και μαρξιστικής γενικά «ιστορίας».

Εις τα λεγόμενα «ελληνικά» σχολεία του παραπετάσματος, διδάσκεται ολίγη ιστορία, αλλ' αύτη δεν είναι άλλο τι παρά ιστορία του ΚΚΕ του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ και του συμμοριτοπολέμου αφ' ενός και αφ' ετέρου ιστορία του κομμουνιστικού κόμματος της Σοβιετικής Ενώσεως.

Δια των διδασκομένων «ιστορικών» γεγονότων εμφυσούν εις τους μαθητάς αισθήματα μίσους προς όλους όσους δεν ηυνόησαν την δράσιν του ΕΑΜ κατά την κατοχήν και του ΚΚΕ κατά τον συμμοριτοπόλεμον, αποκαλούν πατριώτας και ήρωες διαφόρους «καπεταναίους» οι οποίοι διεκρίθησαν εις εγκληματικές πράξεις, κηρύττουν δε την υπερηφάνειαν δια το επιτελεσθέν προδοτικόν έργον των, ενώ αποκαλούν προδότας πάντας όσους δεν διετέθησαν συμπαθώς προς τας πράξεις των.

Τας επετείους της εθνικής συμφοράς αποκαλούν επετείους «εθνικάς» τας εορτάζουν δε με αρκετήν ευλάβειαν προς πρόκλησιν συγκινήσεων δια τας προκληθείσας αιματοχυσίας και εμφυσούν «ιερόν μίσος» και αγανάκτησιν εναντίον εκείνων οίτινες συνέβαλον εις την ήτταν του κομμουνισμού εν Ελλάδι.

Το νόημα του ιερού αγώνος του 1821 διέστρεψαν καθ' ολοκληρίαν, συνέδεσαν δε τα γεγονότα εκείνα με τας ανατρεπτικές και εγκληματικές πράξεις των, χαρακτηρίζοντες τους αντεθνικούς των αγώνας ως αποτελούντας συνέχειαν των ιερών αγώνων του 1821, τους οποίους υπέβαλον εις Μαρξιστικόν «κοσκίνισμα» κατά την υλιστικήν αντίληψιν της ιστορίας.

Οι συμμορίται επιδιώκουν δια της διδασκαλίας της ιστορίας να καλλιεργήσουν εις τους νέους ένα είδος «πατριωτισμού» και το επιτυγχάνουν ως είναι επόμενον, πλην όμως το συναίσθημα του πατριωτισμού τούτου δεν είναι συναίσθημα προερχόμενον από θαυμασμόν και υπερηφάνειαν προς την ιστορίαν μας και την κληροδοσίαν των προγόνων μας, αλλά συναίσθημα προερχόμενον από θαυμασμόν προς τους «αγώνας» των συμμοριτών και του Κ.Κ.Ε. Και η νοσταλγία η οποία προκαλείται προς επαναπατρισμόν, ενέχει καθ' ολοκληρίαν διαθέσεις αντεκδικήσεως και ανατροπής όλων, όσοι συνήργησαν εις την ματαίωσιν των αντεθνικών σκοπών του Κ.Κ.Ε. δια την εγκαθίδρυσιν της «λαοκρατίας».

Εν ενί λόγω η ιστορία αύτη είναι ιστορία ήτις εξυπηρετεί τον μαρξισμόν και ανταποκρίνεται εις τους επιδιωκόμενους υπό του κομμουνισμού δια την Ελλάδα διαθέσεις, προπαρασκευάζουσα νοσταλγούς ανατροπής, ως αποδεικνύεται εκ των παρατειθεμένων εν συνεχεία χαρακτηριστικών αποσπασμάτων, περί του σκοπού της ιστορίας των, της ύλης ήτις παρέχεται, των μεθόδων διδασκαλίας ως και ενίων «παιδαγωγικών» υποδείξεων προς εμπέδωσιν των διδασκομένων. Από αυτήν την παράδοσιν διαπνέονται και απ' τα «κατορθώματα» αυτά προκαλούν την νοσταλγίαν δια επαναπατρισμόν.

Τους σκοπούς οι οποίοι επιδιώκονται δια της διδασκαλίας της ιστορίας ομολογεί

τούτο το ΚΚΕ όταν απροκαλύπτως λέγει ότι:

«Ο σκοπός της ιστορίας είναι ...να δώσει στα παιδιά βαθμιαία απλά και μεθοδικά τη μαρξιστική - λενινιστική αντίληψη για την ιστορία... να τους ετοιμάσει να γίνουν καλοί λαϊκοί αγωνιστές ...να μορφώσουν αίσθημα υπερηφάνειας για τους απελευθερωτικούς αγώνες του ...να μισούν τους εχθρούς του λαού, ντόπιους και ξένους, καταπιεστές και κατακτητές ...να αναπτύξουν αίσθημα αγάπης και αλληλεγγύης με όλους τους λαούς, τις εθνότητες της χώρας και γείτονές μας ...να αναπτύξουν απεριόριστο αγάπη προς την Σοβιετική Ένωση».

(Διδακτική ιστορίας του ΚΚΕ Βουκουρέστι 1952).

Τους σκοπούς τούτους επιτυγχάνει το κομμουνιστικόν «ελληνικόν» σχολείον με την ύλην και τας μεθόδους, με τας οποίας παρέχει ταύτην εις τους μαθητάς.

Την ύλην ταύτην ευρίσκει ο κομμουνιστής διδάσκαλος εις διάφορα κομμουνιστικά εγχειρίδια, εις τα περιοδικά της κομμουνιστικής νεολαίας, εις τα αναγνωστικά του Δημοτικού ένθα υπό μορφήν αναγνώσματος παρατίθενται ιστορικά γεγονότα εις διαφόρους κομμουνιστικές μελέτας, επιθεωρήσεις και εφημερίδες του ΚΚΕ. Κυρίως αναφέρεται αύτη όσον αφορά τα σύγχρονα γεγονότα, εις την δράσιν του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ κατά την περίοδον 1941 - 1944. Εις την δράσιν των κομμουνιστών κατά την εποχήν του συμμοριτοπολέμου, εις διαφόρους «επετείους» αι οποίαι δια μέν την Ελλάδα αποτελούν επετείους συμφορών, δια δε τους κομμουνιστάς «ένδοξα γεγονότα» και εις διαφόρους φρικαλέας πράξεις προσώπων ή ομάδων τας οποίας παρουσιάζουν ως «ηρωικάς» πράξεις, ενώ η εικόν των προκαλεί επιφύλακτα εις τους επιζήσαντας και έχοντας αντίληψιν των διαδραματισθέντων καθώς και εις πάντας τους αναγινώσκοντας ταύτα.

Κατά την ανάπτυξιν των θεμάτων της ιστορίας η παιδαγωγική των κομμουνιστών υποδεικνύει ότι:

«Είναι ανάγκη να οδηγηθούν οι μαθηταί να καταλάβουν ότι υπάρχει πάλη ανάμεσα στις τάξεις... ότι ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις γίνεται μονάχα με την επανάσταση ...και πως στη σοσιαλιστική κοινωνία δεν υπάρχουν τάξεις και εκμετάλλευση ανθρώπων απο άνθρωπο... και ότι η ιστορία πρέπει να ασχολήται με το λαό, με τις μάζες και με τους αρχηγούς του που κινητοποιούν τις μάζες γύρω στις νέες, τις προοδευτικές ιδέες».

«Η ύλη» — συνεχίζει η παιδαγωγική — «πρέπει να παρατίθεται με τα γνωρίσματα των αντιθέσεων και των συγκρούσεων των τάξεων» της «ταξικής πάλης, των απεργιών, διαδηλώσεων, εξεγέρσεων επαναστάσεων», Να φαίνεται στα παιδιά, «ότι η πάλη των τάξεων είναι η κινητήρια δύναμη που δημιουργεί την ιστορία» υποδεικνύει «πώς αντιστέκονται οι σκλάβοι» αι δε καταστάσεις παρουσιάζονται «εκρηκτικές» όπως: «Ο ηρωισμός των λαϊκών μαζών δεν έχει όρια» «άναψαν τα αισθήματα του λαού», «ο λαός βυθισμένος σε δυστυχία βάσανα και ταπεινώσεις». «ηρωικός αγώνας και απaráμιλλο λαϊκό θάρρος», «φωτεινές μορφές εκείνων που ωδήγησαν τους λαούς στις επαναστάσεις» «φλογεροί υπερασπιστές του δίκιου του λαού» «μπράβοι των τσιφλικάδων κάνουν μαζικές εξώσεις» «πετούν τις οικογένειες έξω από τα σπίτια και τα καίνε», «επικρατεί λαϊκός αναβρασμός», «με μαύρες σημαίες», «με συνθήματα ζωή ή θάνατος» κ.λπ.

(Διδακτική ιστορίας σελίς 128-130).

Το Κ.Κ.Ε. δεν ακολουθεί το πρόγραμμα της ύλης το οποίον ακολουθούν αι άλλαι κομμουνιστικάί χώραι εις τα σχολεία των, αι οποίαι διδάσκουν ιστορίαν από την Δ' τάξιν και εφεξής, αλλά διδάσκει ταύτην από την Β' Τάξιν δημοτικού δια να

αποκτήσουν τα παιδιά βαθιάν «συνείδησιν» των γεγονότων και να καλλιεργήσει το «πατριωτικόν» συναίσθημα, από της Β' τάξεως του Δημοτικού. Ιδού τι μας λέγει το ίδιο:

«...Στη Β' τάξι δίνονται δέκα ως δεκαπέντε αναγνώσματα. Στην Γ' τάξι δίδονται καμμιά τριανταριά, τα αναγνώσματα αυτά που έχουν την ιστορική ύλη βρίσκονται μέσα στ' αναγνωστικά καθώς και στο περιοδικό «Αετόπουλα».

Με τα αναγνώσματα αυτά θα επιδιώξουμε να ξυπνήσουμε στα παιδιά το ενδιαφέρον για τα περασμένα και τα τωρινά της πατρίδος μας, να ξυπνήσουμε το συναίσθημα της αγάπης για πρόσωπα που αγωνίσθηκαν κι έδειξαν χαρίσματα που πρέπει να τα θαυμάζουν τα παιδιά και να προσπαθούν να τα μιμούνται».

(διδακτική ιστορίας σελ. 102 και 103).

Εν συνεχεία διαγράφεται σειρά μαθημάτων ως ιστορική ύλη.

Β' Τάξις (τα τεμάχια τα οποία ανεγράφησαν αλλαχού ως αναγνωστική ύλη αναπτύσσονται και ως ιστορικά αναγνώσματα, προς απόκτησιν βάσεων ιστορικής συνειδήσεως).

Γ' Τάξις μεταξύ άλλων και τα:

1. Πώς ζούσαν οι εργάτες στη σκλαβιά.
2. Πώς αδικούσαν τους εργάτες.
3. Ο αγρότης.
4. Ο Καρλ - Μαρξ και Φρ. Έγκελς.
5. Η διεθνής.
6. Η εργατική πρωτομαγιά.
7. Τι διηγείται για το Λένιν η αδελφή του.
8. Η δικαιοσύνη του Λένιν.
9. Διά τη γιορτή σου σ. Στάλιν.
10. Η επέτειος του ΚΚΕ.
11. Τα παιδιά αγαπούν το Νίκο Ζαχαριάδη.
12. Τραγούδι του ΕΑΜ.

Δ' Τάξις

1. Η αγροτιά στον αγώνα.
2. Είναι φτωχή η γη μας.
3. Η επανάστασι του Ήλιντεν.
4. Εξέγερσις τον Κιλελέρ.
5. Ένα παράδειγμα φιλίας Μαρξ και Έγκελς.
6. Ο Μαρξ στη δουλειά.
7. Πώς σπούδασε ο Λένιν.
8. Ιωσήφ Στάλιν
9. Οχτωβριανή επανάστασι.
10. ...ανάγνωσμα για τη Σοβιετική Ένωσι.
11. Γιορτή του κόκκινου στρατού.
12. Στην επέτειο του ΚΚΕ.
13. Ίδρυση της ΕΠΟΝ.
14. Βροντάει ο Όλυμπος.
15. Οι αντάρτες θερρίζουν και πολεμούν.
16. Το Λιτόχωρο.

Ε', ΣΤ', και Ζ' Τάξεις, (καθώς και δια τα επαγγελματικά σχολεία και σχολεία μέσης εκπαίδευσης):

Το βιβλίο της νεοελληνικής ιστορίας γραμμένο απ' τον Ζέβγο με παρατηρήσεις απ' το Ζαχαριάδη και μερικά άλλα, όπως:

α) Απ' την ιστορία της επανάστασεως στην Ρωσία (μερικά σοβαρά γεγονότα)

β) Απ' την ιστορία του ΚΚΕ.:

Ανασυγκρότηση και οργάνωση του Κ.Κ.Ε. (οι άνθρωποι τον ΚΚΕ).

Το συνδικαλιστικό αγροτικό και εθνικό.

Το ΚΚΕ στη φωτιά της δοκιμασίας.

Η δικτατορία του Μεταξά.

Η φασιστική επίθεσι.

Η πρώτη κατοχή και το ΕΑΜ.

Η δεύτερη κατοχή απ' τους Αγγλοαμερικάνους.

Η ηρωική αντίστασις του λαού δια την εθνική ανεξαρτησία.

(Εκ της διδακτικής της ιστορίας και πολυγραφημένων οδηγιών δια τους διδασκάλους).

1. Παροχή της ύλης.

Ιδού μερικά παραδείγματα διδασκαλίας με θέμα λ.χ. την «υπεράσπιση της Πατρίδος».

«...Αν θέλουμε να διδάξουμε ένα περιστατικό απ' το σύγχρονο απελευθερωτικό πόλεμο του λαού μας, θα προετοιμάσουμε τα παιδιά με τέτοιον τρόπο ώστε να ξαναζήσουν την ατμόσφαιρα της πρώτης κατοχής. Πώς οι Ιταλοί και Γερμανοί φασίστες υποδούλωσαν και καταδίκασαν στον αφανισμό το λαό μας. Πώς οι Έλληνες αστοτσιφλικάδες και μερικοί υποτακτικοί τους έγιναν συνεργάτες των ξένων κατακτητών και προδότες. Πώς ο λαός ξεσηκώθηκε, οργανωμένοι απ' το ΚΚΕ και πολέμησε ηρωικά».

(διδακτική ιστορίας σελ. 100).

Η διήγησις πρέπει να γίνεται κατά τον εξής τρόπον:

«...σε κάθε διήγηση που κάνουμε για πατριωτικούς αγώνες πρέπει να φέρνουμε στην επιφάνεια τον ηρωισμό που δείχνουν οι μάζες... Πώς γίνονται ανατινάξεις... τα αυθόρμητα ξεσηκώματα του λαού στην εποχή του Όθωνα και των Γκλύξμπουργκ, πώς οι οοργανωμένοι αγώνες του από τότε που υπάρχει το κόμμα του λαού, το ΚΚΕ...».

(Διδακτική ιστορίας σελ. 112).

2. Πώς πρέπει να γίνεται η σύνδεσις της Ιστορίας με τα επίκαιρα γεγονότα.

«...Σε κάθε μάθημα ιστορίας πρέπει να συγκρίνουν τα παιδιά αυτά που μαθαίνουν στην ιστορία, μ' αυτά που γίνονται σήμερα: Να εξηγήσ στα παιδιά τη θέση της αγροτιάς στα χρόνια της τουρκοκρατίας και τους αγώνες της κλεφτουριάς ενάντια στους Τούρκους και στους κοτσαμπάσηδες, να κάμης άμεση σύγκριση με τη σημερινή κατάσταση στην Ελλάδα... να καταφέρης να δημιουργήσης την ατμόσφαιρα της σκλαβιάς, τότε τα παιδιά θα νοιώθουν την ανάγκη του αγώνα, τη χαρά και περηφάνεια για τους αγωνιστές... τότε μόνο τους θα καταλάβουν ποια ομοιότητα υπάρχει με τη σημερινή κατάσταση στην πατρίδα και μόνο τους θα πούνε, «Να, έτσι, σαν και σήμερα ...και πιότερο σήμερα...».

(διδασκτική ιστορίας, σελίς 114).

3. Και μερικά μέθοδοι διδασκαλίας.

«Πώς διδάσκονται τα θέματα που παρουσιάζουν τη σύγκρουση των τάξεων».

«...Η πάλη των τάξεων είναι το νήμα που μας καθοδηγεί σ' όλα τα μαθήματα της ιστορίας που κάνουμε, σ' όλες τις τάξεις... Τα θέματα του ταξικού αγώνα (απεργίες, διαδηλώσεις, εξεγέρσεις, επαναστάσεις, πρέπει να τα διδάσκουμε, έτσι, ώστε... α) Να ξυπνήσουμε στα παιδιά το συναίσθημα της αγάπης για το λαό και το μίσος για τους εχθρούς του. β) Να παρουσιάσουμε τον ηρωισμό των λαϊκών μαζών και των αρχηγών τους. Να παρουσιάσουμε την ατμόσφαιρα παραστατική. Τη δυστυχία, τα βάσανα τις ταπεινώσεις του λαού... Την εξέγερση τον Κιλελέρ... τους τσιφλικάδες και μπράβους... και με τις ζωντανές περιγραφές να κάνη τα παιδιά ο δάσκαλος να πούνε μέσα τους: «Μα γιατί δεν ξεσηκώνονταν»... Και όταν ο δάσκαλος εξιστορεί πώς άρχισαν οι μαζικές εξεγέρσεις τα παιδιά θα νοιώσουν χαρά... ανακούφισι... και ο δάσκαλος παρουσιάζει όλες τις φάσεις της εξέγερσης... δείχνει όλο το λαϊκό αναβρασμό... κορυφώνεται η περιγραφή με μαύρες και κόκκινες σημαίες και μετά συνθήματα: «Ζωή ή Θάνατος»...

(διδασκτική ιστορίας σελίς 128 - 129).

4. «Παιδαγωγικοί» υποδείξεις δια την διδασκαλίαν της ιστορίας.

Ιδού τώρα και διάφοροι «παιδαγωγικοί» συμπληρωματικοί υποδείξεις δια την αποτελεσματικωτέραν διδασκαλίαν της ιστορίας πρόσ εμπέδωσιν των παρεχομένων γνώσεων και διέγερσιν «πατριωτικών» συναισθημάτων.

«Παραστατική εξιστόρηση εις τας βιογραφίας»

«Στην ιστορία των νέων χρόνων θα δόσουμε βιογραφίες των αρχηγών του εργατικού κινήματος και αγωνιστών από τη δική μας και την παγκόσμια ιστορία, ξεχωριστή θέση μέσα σε όλα αυτά πρέπει να κατέχουν οι βιογραφίες του Λένιν. Κανένα άλλο βιογραφικό υλικό δεν μπορεί να συγκριθεί, για τη μορφωτική σημασία που έχει, με τις βιογραφίες του Λένιν και Στάλιν ...και με αυτά δίνουμε σάρκα και ζωή στα σύγχρονα θέματα της ιστορίας που διδάσκουμε...».

(διδασκτική σελίς 145).

Εις τους χαρακτηρισμούς των προσώπων

«...Για την απεικόνιση των καθοδηγητών της επανάστασης... είναι ανάγκη να συγκεντρωθούνε πολλά βιογραφικά στοιχεία. Μα κυρίως για το Λένιν, και ο

χαρακτηρισμός πρέπει να γίνεται βαθμιαία, γιατί είναι προσωπικότητες πολυσύνθετες και πολύμορφες».

(διδασκτική σελίς 147).

Εις την χρησιμοποίησιν λογοτεχνικών κειμένων:

«Που αναφέρονται εις τους τωρινούς λαϊκούς αγώνες και έχουν γραφτεί ως τώρα αρκετά πεζά και ποιητικά έργα και διαρκώς γράφονται».

Εις την χρησιμοποίησιν εικόνων. «Για να γίνη εποπτική η διδασκαλία της ιστορίας, όπως λ.χ. «απ' την Οχτωβριανή Επανάσταση» γίνεται χρήση της εικόνας κατά τον εξής τρόπον.

«Λ.χ. ...Ο δάσκαλος διηγήθηκε πώς άρχισε η επανάσταση. Έδειξε πως ο Λένιν και ο Στάλιν ήσαν καθοδηγητές της. Υπογράμμισε πως το επαναστατικό κέντρο βρισκόταν στο χτίριο του Ινστιτούτου Σμόλνι, ξεσκεπάζεται η εικόνα... γίνεται παύση... Η εικόνα δείχνει ανθρώπους οπλισμένους... Στο Τραπέζι κάθεται ο Λένιν... ο ίδιος καθοδηγεί την εξέγερσι... ένας εργάτης αναφέρει στο Λένιν την εξέλιξη του αγώνα... οι στρατιώτες και εργάτες περιμένουν οδηγίες...».

(διδασκτική ιστορίας σελ. 154- 155).

Επεξεργασία των μαθημάτων ιστορίας.

α) Προετοιμασία για την κατανόηση του νέου:

«Πρόκειται λ.χ. να διδάξουμε πώς ιδρύθηκε το Κ.Κ.Ε. Μ' ερωτήσεις θα βοηθήσουμε τα παιδιά να θυμηθούν τα βασικά σημεία που μάθανε για την κατάσταση της Ελλάδας πριν την ίδρυση του ΚΚΕ... με απλές ερωτήσεις ξαναθυμούνται τα παιδιά τα κύρια στοιχεία... καταλαβαίνουν ότι ήταν ανάγκη να οργανωθεί η εργατική τάξη, νάχει το Κόμμα της... Είναι λογικά και ψυχολογικά προετοιμασμένοι για να ακούσουν το νέο μάθημα και... ο δάσκαλος γράφει στον πίνακα το ΚΚΕ ιδρύθηκε το Νοέμβρη του 1918...».

(διδασκτική ιστορίας σελίς 162 - 163).

Η μετάδοση των νέων γνώσεων. Με συζήτηση ερμηνευτική, όπως:

—«... Δάσκαλος: Στην επανάσταση του Φλεβάρη ανατράπηκε η δύναμη του Τσάρου. Απελευθερώθηκαν όμως οι εργάτες απ' την καταπίεση;

—Μαθητές: Όχι, η καταπίεση έμεινε.

—Δάσκαλος: Ποιος καταπίεζε τους εργάτες;

—Μαθητές: Οι τσιφλικάδες κι οι καπιταλιστές.

—Δάσκαλος: Γιατί μπορούσαν οι τσιφλικάδες και οι καπιταλιστές και καταπίεζαν τους εργάτες;

—Μαθητές: Η δύναμη ήταν στα χέρια των τσιφλικάδων και των καπιταλιστών.

—Δάσκαλος: Τι έπρεπε να κάνουν για να ελευθερωθούν;

—Μαθητές. Ν' ανατρέψουν τη δύναμη των καπιταλιστών.

Κι εξηγεί ο δάσκαλο: ότι η επανάσταση έπρεπε να ανατρέψει την εξουσία των καπιταλιστών...».

(διδασκτική ιστορίας σελίς 167).

Αι επαναλήψεις:

«... παράδειγμα το θέμα: Η πρώτη επανάσταση στη Ρωσία. Ετοιμάζονται τα παρακάτω μικρότερα τεμάχια:

«Ο σχηματισμός του εργατικού κόμματος», «η αρχή του πολέμου με την Ιαπωνία», «Η αιματηρή Κυριακή», «Η αρχή της επανάστασης», «Η ένοπλη εξέγερση στη Μόσχα», «Η ήττα της επανάστασης», «Η παράνομη δράση των μπολσεβίκων».

(διδασκτική ιστορίας σελίς 173).

5. Η διδασκαλία της Γεωγραφίας της Ελλάδος.

Δια της διδασκαλίας της Γεωγραφίας της Ελλάδος επιδιώκουν τα κομμουνιστικά «ελληνικά» σχολεία, να αρυσθούν ευκαιρίας δια πολιτικολογίαν περίξ των σκοπών τους οποίους επιδιώκει το Κ.Κ.Ε.

Ουδείς λόγος γίνεται δια το έδαφος επί του οποίου απλώνεται η πατρίς, το κλίμα της τας ιστορικής τοποθεσίας κ.λ.π. τα οποία αναπτύσσουν το αίσθημα της υπερηφάνειας, αλλά κάμνουν λόγον περί των τοποθεσιών όπου εδρασαν οι συμμορίται όπως: Γράμμος, Βίτσι, Λιτόχωρον όπου εγεννήθησαν «ήρωες» του Κ.Κ.Ε. ή έδρασαν το ΕΑΜ - ΕΛΑΣ. Ας δώσωμεν τον λόγον εις τας διδασκτικές οδηγίας του Κ.Κ.Ε. δια την διδασκαλίαν της Γεωγραφίας.

Σκοπός: «...Να καταλάβουν τα παιδιά τον πλούτον και τις ομορφιές της πατρίδας των, ποιοι τον εκμεταλλεύονται, ποιοι χαίρονται τις ομορφιές της, ποιες δυνατότητες ανάπτυξης υπάρχουν όταν η Ελλάδα θα είναι ελεύθερη και δημοκρατική».

(διδασκτική Γεωγραφίας σελ. 185).

Γενικά: «Να γίνουν τα παιδιά θερμοί και αφοσιωμένοι πατριώτες, έτοιμοι να ενεργήσουν πάντα προς το συμφέρον του λαού... Να γίνουν άνθρωποι μιας γενιάς νέας, που θα είναι ικανή να νικάη όλες τις δυσκολίες που παρουσιάζονται στο δρόμο της ανοικοδόμησης της σοσιαλιστικής κοινωνίας».

(διδασκτική Γεωγραφίας σελ. 186).

Τέλος: η «διδασκτική της Γεωγραφίας», συνιστά

α) να γίνωνται συγκρίσεις

«με το τι γίνεται στις Δημοκρατίες, στη Σοβιετική Ένωση» και «τι γίνεται στη δική μας την πατρίδα και στις άλλες υποδουλωμένες χώρες», «για να σχηματισθεί στους μαθητές η πεποίθηση, πως είναι ανάγκη να λευτερωθή κι η πατρίδα μας κι όλοι οι σκλαβωμένοι λαοί».

β) Να ετοιμάζονται τα παιδιά να γίνουν πολίτες της σοσιαλιστικής κοινωνίας που η ζωή θα είναι χωρίς πολέμους και χωρίς σκλαβιά».

(διδασκτική Γεωγραφίας σελίς 186).

γ) Να κάμνουν εκδρομάς τα παιδιά εις κομμουνιστικούς συνεταιρισμούς,

«για να δούνε τι γίνεται στις Λαϊκές δημοκρατίες που ζούνε και να μάθουνε πώς είναι οργανωμένη η γεωργική παραγωγή στα Κολχόζ στη Σοβιετική Ένωση, για να νοιώσουν τα παιδιά ίσαμε ποιο βαθμό καθυστερεί στην πατρίδα τους η αγροτική παραγωγή».

Εν συνεχεία ο διδάσκαλος πρέπει «να εξηγή το φωτεινό παράδειγμα της σοβιετικής Ένωσης να μιλάει για την κολεκτιβίστικη παραγωγή...».

(διδασκτική Γεωγραφίας σελίς 214-215).

Ιδού τώρα και ένα μάθημα γεωγραφίας κατά τας ημέρας των εξετάσεων εις ένα «ελληνικόν» σχολείον εις την Βουδαπέστην της Ουγγαρίας, την 16-6-1962.

«...Οι μαθητές του Σχολείου Μανώλης Γλέζος· (εξετάσεις στο σχολείο «Μανώλης Γλέζος» πάνω σε μάθημα Γεωγραφίας).

«...Ρωτά η δασκάλα, πρόθυμα απαντούν οι μαθητές: Για τα ψηλά βουνά της Ελλάδας, για τον Όλυμπο που στις κορφές του δεν κάθεται κανένας θεός, για τα πολλά πορτοκάλια που παράγει η πατρίδα, που δε μπορούν όμως να τα χαρούν τα φτωχόπαιδα...».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγών» 16-6-1962 Ουγγαρία).

Εκτός των διαγωνισμών, χρησιμοποιούνται και χάρται δια να εξακριβωθή κατά πόσον έχουν αφομοιώσει οι μαθηταί τας γεωγραφικάς γνώσεις περί πατρίδος. Ιδού μία:

Κρνοφ Τσεχοσλοβακίας:

«Η παρουσίαση των παιδικών εργασιών χαιρετίστηκαν με θύελλα χειροκροτημάτων. Ο Χρήστος και ο Νίκος βραβεύτηκαν, για τους χάρτες της πατρίδος μας, που σχεδιάσανε, σημειώνοντας τα μέρη όπου υπάρχουν φυλακές και στρατόπεδα εξορίας για τους αγωνιστές του λαού μας. Η Μαρία για το χάρτη που σχεδίασαν στον οποίο σημειώνονται οι τόποι όπου οργίασαν περισσότερο οι χιτλερικοί καταχτητές».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 12-4-1963 Τσεχοσλοβακία)

Και άλλοι χάρται: Το κάθε παιδί είχε σχεδιάσει χάρτη της Ελλάδας, στον οποίο φαίνονταν οι φυλακές και οι τόποι εξορίας των αγωνιστών της εθνικής μας αντίστασης. Η επιτροπή εξέφρασε την ικανοποίησή της για την πατριωτική διαπαιδαγώγηση των παιδιών μας, τη σύνδεση με το λαο και το ενδιαφέρον των παιδιών για τους δεσμώτες αγωνιστές του λαού».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 12-4-63 Τσεχ/κία)

δ)Οι «Έλληνες» φοιτηταί επιστήμονες.

Δια την εισαγωγή των ελληνοπαίδων εις τας ανωτάτας σχολάς απλουστεύθησαν αι διατυπώσεις και παρεκάμφθησαν σχεδόν όλα τα εμπόδια άτινα παρεμβάλλονται εις τους υποψηφίους φοιτητάς των χωρών του παραπετάσματος δια τον λόγον ότι ούτοι εχαρακτηρίσθησαν «παρτιζάνοι», «πατριώται» και «αγωνισταί» ή παιδιά τούτων, προσόντα τα οποία σπανίζουν εις τους ξένους φοιτητάς.

Δυνάμει των τίτλων αυτών εισήχθησαν ή μάλλον κατετάχθησαν εις τας ανωτάτας σχολάς, μετά μίαν προπαρασκευήν 2-3 μηνών άνθρωποι οι οποίοι είχαν ενδεικτικά Α' και Β' Γυμνασίου ή και Δημοτικού σχολείου ακόμη, αρκεί μόνον να ηυνοούντο υπό του κομματικού γραμματέως του Κ.Κ.Ε. και κυρίως να είχε αγωνιστικός περγαμηνάς από τον Γράμμον - Βίτσι ή και απλώς να εφαινετο ως πολιτικώς εξελίξιμος και με την ευκαιρίαν ταύτην εισήχθησαν ουκ ολίγοι εξ εκείνων οίτινες ήσαν ευνοούμενοι του κομμουνιστικού μηχανισμού.

Μία άλλη κατηγορία, τελειοφίτων δημοτικού ή χαμηλοτέρας μορφώσεως, προπαρασκευάσθη επί δύο έτη εις τα λεγόμενα λαϊκά πανεπιστήμια και εν συνεχεία εισήχθη εις τας ανωτάτας σχολάς· με την πάροδον όμως του χρόνου, εισήγοντο κανονικώς, απόφοιτοι των μέσων σχολών.

Εις τους φοιτητάς τούτους παρείχοντο και παρέχονται ακόμη πλείσται εύκολιαί, όπως, ηυξημένοι επιχορηγήσεις και κυρίως η καθιερωθείσα δια τούτους επιείκεια, τόσον κατά τας εισιτηρίους όσον και κατά τας πτυχιακάς εξετάσεις.

Σήμερον η εισαγωγή ελληνοπαίδων εις τα ανώτατα κομμουνιστικά ιδρύματα, γίνεται κατά τον εξής ακριβώς τρόπον εις όλας σχεδόν τας χώρας του παραπετάσματος:

Το «κομματικόν» τμήμα της συγκλήτου ή ο «κοινωνικός εκπαιδευτικός λειτουργός» κοινοποιεί εις την οργάνωσιν του Κ.Κ.Ε. τον αριθμόν των Ελλήνων φοιτητών, τους οποίους θα δεχθή κατά το αρξάμενον πανεπιστημιακόν έτος, ορίζων μάλιστα και τα πανεπιστήμια εις τα οποία θα προσέλθουν.

Το Κ.Κ.Ε. έχον υπ' όψιν του τας «προσφερθείσας» θέσεις, κοινοποιεί τούτο εις τους υποψηφίους, μεταξύ των οποίων αρχίζει ψυχικόν μαρτύριον, δια το «ποιούς θα ευνοήσει ο κομματικός γραμματεύς να συστήση ίνα γίνουν δεκτοί».

Αι «προσφερόμεναι» θέσεις πάντοτε είναι ολίγαι, το χειρότερον όμως είναι, ότι αύται δεν ανταποκρίνονται εις το είδος του κλάδου, τον οποίον επιθυμεί να ακολουθήση τις, αλλά απλώς δίδονται τρεις θέσεις λ.χ. δια τον άλφα κλάδον, δύο δια τον βήτα κ.ο.κ. οπότε αρχίζει το δεύτερον μαρτύριον, δια το ποίον θα ευνοήση ο γραμματεύς να αποστείλη εις τους καλούς κλάδους.

Τοιούτου είδους προβλήματα παρ' ουδενός δύνανται να λυθούν ει μη μόνον υπό του κομματικού γραμματέως. Αυτός εις τας εμπιστευτικές καταστάσεις τας οποίας στέλλει εις τον αρμόδιον «κοινωνικόν λειτουργόν» της συγκλήτου, ορίζει τον ή τους προτιμητέους δια αναλόγου «κομματικού βαθμού». Τα δε άλλα τα οποία λέγονται διαγωνισμοί κ.λπ. είναι όλως διόλου τυπικά, διότι «εισήχθησαν προπολλού «εκ των κλητών, οι εκλεκτότεροι» παρά του κομματικού γραμματέως, βάσει όχι τόσον των γενικών κριτηρίων άτινα ισχύουν δια τους ξένους φοιτητάς (ίδε κεφάλαιον «Ταξικάί διακρίσεις), όσον των «ελληνικών».

Ειδικώτερον η εισαγωγή γίνεται ως εξής:

1. Το «Ελληνικόν ιδεολογικόν κοσκίνισμα».

Ενώπιον του κομμουνιστικού γραφείου ευρίσκεται ο κατάλογος των υποψηφίων και ένα συνήθως ερωτηματολόγιον, δι' εκείνους οι οποίοι δεν ενθυμούνται τι πρέπει να λάβουν υπ' όψιν δια την κομματικήν βαθμολογίαν.

Το ερωτηματολόγιον περιλαμβάνει συνηθέστατα τας εξής ερωτήσεις εις τας οποίας πρέπει να δώσουν όλοι απάντησιν «βοηθούντες» τον γραμματέα, να σχηματίση ορθήν κρίσιν.

α) Εν σχέσει με την χώραν εις την οποίαν ευρίσκονται και δαπάναις της οποίας πρόκειται να σπουδάση ο φοιτητής, εξετάζεται αν εκδηλώνη ούτος εμπράκτως την αγάπην του προς την χώραν ταύτην, αν λαμβάνη ενεργόν μέρος εις τας ξένας κοινωνικάς εκδηλώσεις, αν εργάζεται δια την ανοικοδόμησιν του σοσιαλισμού, αν εξετέλεσε τας υποχρεώσεις του σχετικώς με τας «εθελοντικές εργασίας ή προς τους ισχύοντας νόμους περί «αυτοπροσφοράς», εάν είναι μέλος των κομμουνιστικών οργανώσεων των νέων ή των «εθελοντικών οργανώσεων προς υπεράσπισιν της πατρίδος».

β) Εν σχέσει με διεθνιστικά καθήκοντα: Αν κατηγορήθη δι' αντισοβιετικές εκδηλώσεις, αν συμμετέχη ενεργώς εις εκδηλώσεις διεθνιστικού χαρακτήρος και αν τον διακρίνη διεθνιστικόν προλεταριακόν πνεύμα.

γ) Διαγωγή «ελληνική». Αν έχη ιδεολογικήν πίστιν προς το ΚΚΕ, αν είναι πολιτικώς εξελίξιμος, αν εργάζεται ενεργώς δια την διάδοσιν των κομματικών ιδεών, αν λαμβάνη μέρος εις την κομματικήν ζωήν (πολιτικές συγκεντρώσεις, πολιτικά μνημόσυνα, ανασκοπήσεις γεγονότων, φιλολογικές και καλλιτεχνικές βραδύς) εάν είναι κομματικώς υπάκουος, πειθαρχικός, πρόθυμος, εάν οι γονείς του συνδέωνται ιδεολογικώς με τον «αγώνα» εάν ούτοι είναι «ενεργά» στοιχεία και προπαντός αν είναι «θύματα του φασισμού», εάν διατηρή τον ΕΠΟΝίτικον παλμόν και εάν συνδέεται με το «λαϊκόν κίνημα» της πατρίδος του (της Ελλάδος).

Εκ διαφόρων στοιχείων τα οποία εδημοσίευσεν ο συμμοριτισμός εις τας εφημερίδας του εις το παραπέτασμα προκύπτει, ότι το μεγαλύτερον μέρος των φοιτητών απερρόφησαν αι ανώταται Μαρξιστικάί σχολαί, αι σχολαί κοινωνικών οικονομολογικών επιστημών (καθώς απαιτεί η ανάγκη του εκβιομηχανισμού), αι φιλοσοφικάί, αι φιλολογικάί γλώσσαι της χώρας, η ρούσσικη γλώσσα και λογοτεχνία, η ιστορία, η παιδαγωγική, αι νομικάί επιστήμαι, το διεθνές σοσιαλιστικόν ή εσωτερικόν δίκαιον και διεθνές εμπορικόν δίκαιον, αι καλαί τέχναι και ένας αριθμός εις τα πολυτεχνεία, την γεωπονικήν, την ιατρικήν και τινας άλλας επιστήμας.

Σημειωτέον ότι το Κ.Κ.Ε. απ' αρχής κατέβαλε προσπάθειάς να καταρτίση επιστημονικά στελέχη δια καθαρώς μαρξιστικούς κλάδους, τα οποία ως είναι ευνόητον, θα αποτελέσουν τον καθοδηγητικόν επιστημονικόν πυρήνα εις μίαν Ελλάδα κομμουνιστικήν.

Εκ των αποτελεσμάτων του φυτωρίου τούτου και κυρίως εκ των δημοσιευθεισών εκθέσεων του κομμουνιστικού τύπου εις το παραπέτασμα, οι Έλληνες φοιτηταί

έδειξαν δραστηριότητα εις την εφαρμογήν της «γραμμής» εις τα πανεπιστήμια, μετά την αποφοίτησίν των δε εις τον σοσιαλιστικόν μετασχηματισμόν, τόσον εις τα εργοστάσια όσον και εις την γεωργίαν και την κοινωνίαν των χωρών ένθα εργάζονται.

Οι Έλληνες φοιτηταί πρωτοστατούν παντός άλλου εις την συγκρότησιν «εργατικών ταξιαρχιών δια εθελοντικές εργασίας», πρώτοι εκφράζουν την γνώμην των εις την πολιτικήν, μη αποτελούντες «ομάδας αντιπολιτεύσεως» και δεν υποπίπτουν ως ξένοι εις «εθνικιστικά σφάλματα», διακρίνονται δε δια την πρωτοβουλίαν και υπερθεματίζουν εις εκδηλώσεις αγάπης προς τα κόμματα και «αλληλεγγύης προς εξεγερθέντας λαούς».

Τα πτυχία των έξω του παραπετάσματος, ουδεμίαν ή λίαν περιωρισμένην ισχύν έχουν λόγω της ιδιομόρφου επιστημονικής προελεύσεώς των. Οι επιστήμονες υστερούν φοβερά εις την ελληνικήν γλώσσαν, διότι όλην την ορολογίαν των επιστημών έμαθαν ως ήτο επόμενον εις ξένην, πολύ δε περισσότερον εκείνοι οι οποίοι διήλθον τα μέσα σχολεία και την στοιχειώδη εκπαίδευσιν εις τας χώρας του παραπετάσματος. Οι επιστήμονες αυτοί ερχόμενοι εις την Ελλάδα ύποτεθήσθω, εν πρώτοις θα αισθανθούν την ανάγκην της «κολεκτίβας», ως άνθρωποι δε διαπαιδαγωγηθέντες εις τον κομμουνισμόν, δεν θα δυνηθούν να συμφωνήσουν με τας «αντιδραστικές» ιδέας της πατρίδος των και να προσαρμοσθούν με τον «αμερικανικόν τρόπον ζωής» με τον οποίον ζει και ο τελευταίος αγρότης πλέον. Αι περί ελευθερίας, δικαιοσύνης, ηθικής, πατριωτισμού έννοιαι και ιδέαι, θα τον απογοητεύσουν σύντομα και τα αισθήματα τα οποία είχε αποκτήσει εις τον παράδεισον θα τον πιάσουν «να επιζητήσει την τακτοποίησιν των κακώς κειμένων».

2. Το πτυχίον του «Έλληνας» επιστήμονος.

Το πτυχίον ενός τοιούτου επιστήμονος εβαθμολογήθη πρώτον από τους ξένους εάν η εργασία του εις τας κομμουνιστικές χώρας αφιερώθηκε εις την εδραίωσιν του σοσιαλισμού και αν εμπνέεται από τας αρχάς αι οποίαι συμβάλλουν εις την νίκην του κομμουνισμού. Και δεύτερον από το ΚΚΕ «Εάν είναι έτοιμος να συμβάλη δίπλα στο λαό δια την κοινωνικήν απελευθέρωσιν της πατρίδος των».

Είναι θιασώται των σοβιετικών θεωριών και των επιτυχιών της σοβιετικής επιστήμης και σοβιετικής πολιτικής. Αδιάλλακτοι κατά των «φασιστικών» ιδεών, της αστικής επιστήμης, των επιβιώσεων του «καπιταλισμού» και της αστικής ιδεολογίας. Υπερφορτωμένοι με θεωρίας βασιζόμενας εις την Μαρξιστικήν και Λενινιστικήν θεωρίαν, την οποίαν χρησιμοποιούν ως αλάνθαστον πυξίδα. Ο επιστήμων θα βλέπη τον άνθρωπον υλιστικώς «ως νοήμον - κοινωνικόν ζών» και όχι όπως ο επιστήμων της Δύσεως, όστις «κυλίνεται εις τον βόρβορον των ιδεών».

Ο φυσικός θα βλέπη τον άνθρωπον ως μηχανήν της οποίας η λειτουργία κατανοείται με τους νόμους της φυσικής. Ο δικαστής θα είναι όργανον πολιτικού ελέγχου. Ο ψυχίατρος δεν αποδέχεται την θεωρίαν της διανοητικής υγιεινής, την οποίαν πρεσβεύουν οι «αστοί». Ο νευρολόγος θα καταπολεμά τας αντιδραστικές θεωρίας του φροϋδισμού, ο δημοσιολόγος δεν θα γράφη «ατυχή» άρθρα, η τέχνη του ηθοποιού και το πινέλο του καλλιτέχνου θα στέκωνται μακράν των αρχών της «μπουρζουαδικής» νοοτροπίας, οι διανοούμενοι θα κρατούν ψηλά την αντι-ιμπεριαλιστικήν σημαίαν και θα παράγουν έργα βασιζόμενα εις τας αρχάς του «σοσιαλιστικού ρεαλισμού», οι λογοτέχναι δεν θα

εμπνέωνται από την γραμμή της «παλαιάς» νοοτροπίας, ουδέν καλλιτεχνικόν ταλλέντο θα αναγνωρίζεται εάν δεν είναι αφιερωμένο εις την εδραίωσιν του σοσιαλισμού, θα πιστεύη ότι οι καρποί του πνεύματος θα πρέπει να εξυπηρετούν τα συμφέροντα της «μάζας», η «τέχνη δεν πρέπει να είναι δια την τέχνην» ούτε «η επιστήμη δια την επιστήμην» και ότι όλοι, πρέπει να είναι προσγειωμένοι εις τον «σοσιαλιστικόν ρεαλισμόν».

3. Η Φωνή και το έργο μερικών «Ελλήνων» επιστημόνων εις το παραπέτασμα.

Το Κ.Κ.Ε. τώσον εκ του παραπετάσματος, όσον και δια των εν Ελλάδι υποκαταστάτων του, προέβαλε τους σπουδαστάς τούτους με λίαν εντυπωσιακούς τίτλους όπως: «επιστήμονες, διανοούμενοι, παιδαγωγοί, άνθρωποι του πνεύματος και της επιστήμης, πολύτιμοι άνθρωποι... κλπ.».

Παρουσιάζομεν μερικούς «πολύτιμους» επιστήμονας τους οποίους θέλει να στείλῃ το ΚΚΕ στην Ελλάδα να την «βοηθήσουν» στον «τιμημένο αγώνα...!!». Ομιλούν οι ίδιοι:

«...Σπουδάσαμε, μάθαμε τέχνες, γινήκαμε επιστήμονες. Με τη βοήθεια του ΚΚΕ διαπαιδαγωγούμαστε και μεις και τα παιδιά μας... εδώ τα έχουμε όλα... Γευόμαστε τα αγαθά τον σοσιαλιστικού καθεστώτος... Για το καλό όμως και την προκοπή της πατρίδος είμαστε έτοιμοι... να ξαναρχίσουμε δίπλα στο λαό μας, τον δύσκολο μα τιμημένον αγώνα...».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγών» 3-2-63, Ουγγαρία).

«...Νέοι επιστήμονες... η «συντρόφισσα» Σδούκου Κεράσω πήρε το δίπλωμα της ιατρού. Στη μορφωτική της προσπάθεια εμπνέονταν πάντα από τους αγώνες του λαού μας και το πανεπιστημιακό δίπλωμα το θεωρούσε σαν εκπλήρωση πολιτικού καθήκοντος απέναντι στην πατρίδα μας τα θύματα του αγώνα... υπέβαλε αίτηση για να γίνῃ μέλος του ΚΚΕ... η συνέλευση δέχτηκε ομόφωνα...».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 29-6-62, Τσεχ/κία).

«Ο νεαρός Π. Σιώπης φοίτησε πέντε χρόνια στο πανεπιστήμιο «Έτβες Λόραντ» στον κλάδο της ιστορίας. Το 1960 ονομάστηκε βοηθός καθηγητή Πανεπιστημίου στην έδρα του επιστημονικού σοσιαλισμού. Γι' αυτό με όλες του τις δυνάμεις βοηθάει στο έργο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, και από μια επιθυμία κατέχεται: Να γυρίσει γρήγορα στην αγαπημένη πατρίδα και να θέσει τις γνώσεις του στην υπηρεσία του λαού».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγών» 1-9-62, Ουγγαρία).

«... Ο επιστήμων Ν. Καραγιάννης... Δεν ξεχνώ τις φροντίδες του κόμματος για μένα. Βλέπω την πάλη του για το καλό του λαού, γι' αυτό και ένας από τους άμεσους σκοπούς μου, είναι να μπορέσω να γίνω μέλος του...».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 2-3-61, Πολωνία).

«...Ο Νίκος Χατζηνικολάου, καθηγητής σε γυμνάσιο φιλολογίας στην Πολωνία... Νοιώθω απέραντη ευγνωμοσύνη για το κόμμα μας, που με βοήθησε να σπουδάσω...».

(«Δημοκράτης» 15-12-60).

«...Η Δώρα Χαλυβοπούλου τελείωσε σε ουγγαρέζικο Πανεπιστήμιο Παιδαγωγική

...διαπαιδαγωγεί τους μαθητάς στο πνεύμα της κολεκτίβας και της συντροφικότητας.
«Θα ήμουν ευτυχισμένη — λέγει η Δώρα — να γυρνούσα στην Ελλάδα, να διαθέσω εκεί
όλες τις γνώσεις μου για το καλό και την προκοπή του τόπου μας».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 9-3-62, Τσεχ/κία).

«...Ο Χαριζόπουλος πτυχιούχος παιδαγωγικής, διδάσκει σε τσέχικο σχολείο... συμμετέχει
δραστήρια στην προσπάθεια των οργανώσεων για την εφαρμογή της γραμμής του
κομμουνιστικού κόμματος της Τσεχοσλοβακίας σχετικά με τη σοσιαλιστική αλλαγή της
υπαίθρου».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 27-4-62, Τσεχ/κία).

Και ένας ποιητής:

«Για σκοπό μου έχω τάξει τη φωνή του Σολωμού
Δεν θ' αργήση κείνη η μέρα του μεγάλου λυτρωμού.
«Με του Γλέζου την ανδρεία και ο αγώνας με τη σειρά
θα παλαίψω και θα ζήσω, θα νικήσω τελικά.
«Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά
και σαν πρώτα ανδρειωμένη χαίρε ω χαίρε ελευθεριά».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγών» 11-8-62, Ουγγαρία).

Ένας δε όμιλος αποφοίτων πανεπιστημίων, κάμνει διαφόρους διαλέξεις, ως
μορφωμένοι πλέον, δια να μορφώσουν την υπόλοιπο νεολαία.

Μας λέγει ότι:

«...Στο διάστημα που πέρασε από την ίδρυσή του, ωργάνωσε 3 διαλέξεις με θέματα: 1) Η
Αμερικάνικη βοήθεια στην Ελλάδα, 2) Τα αστικά ιδεολογικά ρεύματα στην Ελλάδα και 3)
Η ταξική διάρθρωση του πληθυσμού της Ελλάδος...».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγών» 27-6-62, Ουγγαρία).

«Στις 20 Φλεβάρη άνοιξε η έκθεση των εκπαιρισμένων που ζούνε στη Βουλγαρία... Οι
φοιτητές των καλών τεχνών, συνδέουν τη δουλειά τους με την εθνική αντίσταση, απ'
όπου αντλούν δυνάμεις και απεικονίζουν τη ζωή του αγωνιζόμενου λαού μας. Ο Δρόσος
παρουσίασε έργο γλυπτικής, το «Αντίσταση» και έργο επίσης γλυπτικής», «τη μητέρα
που περιμένει το παιδί της από τη φυλακή». Ο Γ. Γκουλιαμτζής με ένα του έργο
ζωγραφικής «Τα παιδιά της κατοχής», δίνει ανάγλυφη εικόνα της τραγωδίας του λαού
μας».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 26-4-63, Τσεχ/κία: «Ανταπόκριση απ' τη Βουλγαρία»).

Το ΚΚΕ εις εκτέλεσιν των αποφάσεων της 4ης ολομελείας της Κ.Ε. του ΚΚΕ,
διατάσσει:

«Οι επιστήμονες επιβάλλεται να εντείνουν τις προσπάθειές τους για τη γνωριμία και τη
μελέτη των ελληνικών προβλημάτων και να συμβάλλουν περισσότερο στην ιδεολογική
και διαφωτιστική δουλιά. Πρέπει να μελετήσουμε ειδικό ιδεολογικό διαφωτιστικό πλάνο,
για τη νεολαία... επιβάλλεται να σταματήσει ο φιλελευθερισμός και η ανεκτικότητα που
δείχνουν ορισμένα απέναντι στις λαθεμένες γνώμες και απόψεις που εκφράζονται σε
ανεύθυνες συζητήσεις».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 30-3-63, Ουγγαρία).

ε) «Βετεράνοι» επιστήμονες του ΚΚΕ εις το παραπέτασμα.

Εκτός νεαρών τινών επιστημόνων οι οποίοι ανεδείχθησαν εις τας κομμουνιστικές χώρας, υπάρχουν και μερικοί «βετεράνοι» της παλαιάς φρουράς του ΚΚΕ, οι οποίοι αναδημιουργήθηκαν εις το πνεύμα του Μαρξισμού - Λενινισμού εις το παραπέτασμα.

Δια την κατηγορίαν αυτήν των φυγάδων «διανοουμένων», οι οποίοι αποτελούν και την σημερινήν πνευματικήν αριστοκρατίαν του ΚΚΕ ωμίλησεν επανειλημμένως το εν Ελλάδι υποκατάστατον του ΚΚΕ η ΕΔΑ δια της «Αυγής», προβάλλουσα αυτούς και τα προσόντα των με εντυπωσιακούς χαρακτηρισμούς, όπως: «έξοχος πεζογράφος» ο ένας, «δεινός ιστορικός» ο άλλος, «φιλοσοφικό ταλέντο» και «αείζωος πέννα» εδώ, «μεγάλη υπογραφή» και «άνθρωπος του πνεύματος» εκεί, όπως δε γράφει η «Αυγή» της 6-8-63 «ο κόσμος διαπνέεται από την φλόγα να μάθη για την πνευματική δραστηριότητα της προσφυγιάς». Και η προβολή αυτή, δεν γίνεται άνευ σκοπιμότητος. Η «Αυγή» της 6-8-63 τους τοποθετεί εις την συνείδησιν των αφελών λίαν εντέχνως, ότι πρόκειται περί «αξιών» περί ανθρώπων «οι οποίοι απετέλεσαν θερμές εστίες εθνικών στοχασμών» εις το παραπέτασμα, επανερχόμενοι δε εις την Ελλάδα θα αποτελέσουν «χρυσές γέφυρες ειρήνης», ωσάν να πρόκειται περί «κεφαλών» εκ των οποίων θα εξαρτηθή η λύσις σπουδαίων προβλημάτων.

Εν συνεχεία παραβάλλεται το έργον των «διανοουμένων» συμμοριτών, με το έργον των εν τη ξένη δρασάντων τον 18ον αιώνα, Ρήγα, Κοραή, Κάλβου κ.λ.π. ως εξής: «Καταφυγόντες εις διαφόρους χώρας τον 18ον αιώνα (Ρήγας, Κοραή, Ζαφύρας, Παμπλέκης, Κορυδαλέας, Μασιάδακας, Κάλβος) μεταφύτεψαν στο σκλαβωμένο έδαφος ιδέες και πνευματική δραστηριότητα από το ξένο χώμα εις το οποίον φούντωσε ο νεοελληνικός παροικισμός, ως πιο πρόσφορο και πιο γόνιμο, κι έστειλαν εδώ στη ματοποτισμένη γη των Ελλήνων τους σπόρους των για να πραγματοποιηθή η πρώτη πνευματική συγκρότηση της απελευθερωμένης χώρας» (Αυγή 31-1-63).

«Έτσι» — συνεχίζεται εις την «συγκινητικήν» περιγραφήν «ένα παρακλάδι του, ζωντανό, Ρωμέικο, γνήσια λαϊκό» (εννοεί τον φυγάδα διανοούμενον συμμορισμόν) «τόφερε η τύχη να πάρει και πάλι το δρόμο της ξενητειάς με τον εμφύλιο πόλεμο. Στα ίδια χώματα που έθρεψαν το νεοελληνικό διαφωτισμό το 18ον και 19ο αιώνα, ξαναφυτρώνει και καρπίζει δημιουργικό το ελληνικό πνευματικό βλαστάρι, συντηρώντας τη Ρωμιοσύνη και τον εθνισμόν του».

Τοποθετών τους συμμορίτας εις την ιδίαν μοίραν με τους Ρήγαν, Κοραή κλπ. αφίνει εις ημάς να εννοήσωμεν ότι, ούτω και οι φυγάδες όπως και εκείνοι «θα μεταφύτεψουν στο σκλαβωμένο έδαφος ιδέες και πνευματική δραστηριότητα από πρόσφορο και πιο γόνιμο έδαφος» για να πραγματοποιηθή η πρώτη πνευματική κομμουνιστική συγκρότησις μετά την κατάληψιν της Ελλάδος από τους κομμουνιστάς!

Φυσικά δεν δύναται η μελλοδραματική αύτη περιγραφή να προβλέψη πόσοι απ' αυτούς, όπως και άλλοι, θα κριθούν «τυχοδιώκτες ψευδοδιανοούμενοι» ή «τενεκέδες και γλοιώδεις τσανακογλύπται», όπως επιτυχώς εχαρακτήρισθησαν πολλοί εκ των «βετεράνων» τούτων, υπό των «συντρόφων» των είτε εν ζωή είτε μεταθανάτιως.

Ποίον το ποιόν τούτων;

Εν πρώτοις παρεσχέθησαν όλαι αι υλικαί πνευματικά και ηθικά διευκολύνσεις υπό των χωρών του παραπετάσματος απεριόρισται υποτροφίαι, ελευθερίαι και μέσα δια τας μετακινήσεις των και τιμαί πανηγυρικά, και τους παρεσχέθησαν τάυτα, όχι από αφιλοκερδή ελατήρια, αλλά από σκοπιμότητα, διότι πραγματικώς προβλέπουν εις αυτούς ως την μεγαλυτέραν πνευματικήν διευκόλυνσιν δια να εισδύσουν και επεκτείνουν την επιρροήν των. Ούτοι εφρεσκάρησαν εις τας χώρας του παραπετάσματος τας παλαιάς των αντιλήψεις, χρησιμοποιήσαντες ευρύτατα και άνέτως πλέον την μαρξιστικήν βιβλιογραφίαν, διεποτίσθησαν με τας σοβιετικές μεθόδους, απέκτησαν εις την τελειότητα τα μαρξιστικά κριτήρια δια την εκτίμησιν και τας κρίσεις των ιστορικών φαινομένων και την ικανότητα της στρατηγικής τακτικής των κοινωνικών ανατροπών, έγγραψαν συγγράμματα με πολιτικήν ωριμότητα, σκοπιμότητα και ευθύνην, αναδειχθέντες αξίαι του λογοτεχνικού κομμουνισμού. Αντί τούτων οι «διανοούμενοι» του ΚΚΕ, αφού πλέον έγιναν οι καλύτεροι δέκται της κομμουνιστικής διαφωτίσεως, δεν κάμνουν ουδέν άλλο παρά αναπτύσσουν φιλοσοβιετικά αισθήματα και συνεχείς συνηγορίας υπέρ της σοβιετικής πολιτικής και των δορυφόρων της, αποβάντες το καλύτερον υλικόν προς εκμετάλλευσιν δια τους σκοπούς τούτους, οι λαλίστεροι κονδυλοφόροι και οι καλύτεροι πράκτορες των κομμουνιστών, αποβαίνοντες πραγματικώς η πνευματική γέφυρα δια την διείσδυσιν εις την Ελλάδα, του κομμουνισμού.

Δια την Ελλάδα επεφύλαξαν την φιλοσοφίαν της «απογνώσεως και της απελπισίας». Εις πολλούς (Λουντέμης), υπερεκχειλίζει το μίσος κατ' αυτής και αι κυνικά περιγραφαί της καταστάσεως. Επωμίσθησαν το βάρος του καθήκοντος να διεξάγουν εναντίον της Ελλάδος οξύτατον ιδεολογικόν αγώνα προς διαφώτισιν των προβλημάτων του σοσιαλισμού, άνευ ουδεμίας εθνικής ευαισθησίας.

Τους «διανοομένους» τούτους πρέπει να τους υπολογίζη τις ως τους συνεπεστέρους κομμουνιστάς και δεν πρέπει ποτέ να υπολογίζη ότι δυνατόν να προδώσουν την ιδεολογίαν των.

Τα έργα των, ουδέποτε ημπορεί να είναι φιλικά προς την Ελλάδα και ανώφελα προς τον κομμουνισμόν και ουδεμία εργασία των αφίσταται των επιδιωκομένων κομμουνιστικών σκοπών. Αντιθέτως είναι πλήρης πάθους και μαχητικής στάσεως κατά του έθνους και της αστικής ιδεολογίας.

Ομιλών δε τις περί επαναπατρισμού του λογοτεχνικού τούτου κομμουνισμού κάμνει τον πλέον επικίνδυνον πειραματισμόν, διότι ούτοι επωμίσθησαν τεράστιον βάρος πολιτικών υποχρεώσεων τας οποίας πρέπει να εκτελέσουν επανερχόμενοι εις την Ελλάδα. Ιδού δια τίνα λόγον τους κατατρώγει ο πόθος να επιστρέψουν εις την Ελλάδα. Και αυτή είναι πράγματι η επιθυμία, το «νόστιμον ήμαρ» όπως επιτυχώς λέγει η «Αυγή» και μόνον ούτω δύναται να εξηγηθή η «νοσταλγία» της επιστροφής των.

ΙΑ'. ΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΩΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΑΓΩΓΗΣ

α) Διαπαιδαγωγικός ρόλος των κομμουνιστικών οργανώσεων.

Δεύτερος παράγων ο οποίος προσδίδει γνώσεις και συντελεί εις την κομμουνιστικήν αγωγήν των ελληνοπαίδων, είναι αι «Οργανώσεις». Αύται διακρίνονται εις κομματικές (περιλαμβανούσας τας οργανώσεις των πιονιέρων, την κομμουνιστικήν οργάνωσιν των νέων και την οργάνωσιν του κομμουνιστικού κόμματος) και εις εξωκομματικές ή γενικάς ή συνδικαλιστικές, αι οποίαι περιλαμβάνουν το σύνολον των πνευματικώς ή χειρωνακτικώς εργαζομένων, όπως τους μαθητάς των πάσης φύσεως σχολείων, τους διδασκάλους και καθηγητάς, τους εργαζομένους εις εργοστάσια και πάσης φύσεως επιχειρήσεις κ.ο.κ.

Τας οργανώσεις διευθύνουν μόνον δραστήρια και τελείως αφοσιωμένα εις το κομμουνιστικόν κόμμα μέλη, διοριζόμενα προς τούτο υπό ανωτέρων κομματικών επιτροπών εις τας οποίας κατ' ουσίαν και λογοδοτούν.

Εκ των τριών κομματικών οργανώσεων, η οργάνωσις των «πιονιέρων» συγκροτείται από μικρά παιδιά 7-14 ετών, η κομμουν. οργάνωσις νέων από 15-18 και το κομμουν. κόμμα από τους ενήλικες. Η πρώτη - πιονιέρων - αποτελεί την γέφυραν και τον αναγκαστικόν διάδρομον εκ του οποίου διέρχονται δια την οργάνωσιν των νέων, η δε δευτέρα τον ίδιον διάδρομον δια το κόμμα, εις την οποίαν αφού κατηχηθούν και διαφωτισθούν καλώς και υποστούν «εξετάσεις» εις τα θέματα δραστηριότητος και αφοσιώσεως εις τας κομμουνιστικές αρχάς, εισέρχονται κατ' επιλογήν και θριαμβευτικώς εις την ανωτέραν οργάνωσιν, δηλαδή εις αυτό τούτο το κομμουνιστικόν κόμμα.

Εις όλας τας ανωτέρω οργανώσεις, κομματικές και εξωκομματικές είναι ενταγμένοι όλοι, από των νηπίων μέχρι των γερόντων, οι εις τας χώρας του παραπετάσματος διαβιούντες συμμορίται, διατηρούντες συνήθως και τα «ελληνικά» ονόματα, ονομάζοντες την μεν οργάνωσιν των πιονιέρων ως οργάνωσιν «αετόπουλων», την κομμουνιστικήν οργάνωσιν νέων ως οργάνωσιν της ΕΠΟΝ και την οργάνωσιν του κομμουνιστικού κόμματος, ως οργάνωσιν του ΚΚΕ. Τας ελληνικάς δε ταύτας αποχρώσεις διατηρούν εκ λόγων σκοπιμότητος, ως θα αναπτυχθεί εις τα επακολουθούντα κεφάλαια.

Εις τας οργανώσεις ταύτας κυρίως οι νέοι ανέπτυξαν εξαιρετικήν κομμουν. δραστηριότητα, εις πολλάς των οποίων παίζουν ιθύνοντα ρόλον, διευθύνοντες τύχας ανθρώπων, δια λογαριασμόν αμέσως μεν των ξένων κομμουν. κομμάτων εμμέσως δε του ΚΚΕ ως προς τα θέματα προπαρασκευής και κατάρτισμού εμπείρων στελεχών δια τους σκοπούς τούτου. Το ΚΚΕ γνωρίζων καλώς την μαρξιστικήν επιταγήν, ότι μία καλή ηθική κομμουνιστική προπαρασκευή είναι ίση με ένα καταστρεπτικόν όπλον το οποίον δεν διαθέτει ο αντίπαλος και εκμεταλλευόμενος τας δοθείσας ευκαιρίας, έχων μάλιστα την απόλυτον εξουσίαν επί όλης αυτής της εξ 90.000 και πλέον ανθρωπινής μάζης ιδία των νέων, ωδήγησε να ξεχυθεί ως χείμαρρος και να πλαισιωθεί αύτη εις τας οργανώσεις εντός των οποίων αγωνίζεται διαρκώς προς απόκτησιν εφοδίων δια την «ιστορικήν» αποστολήν της. Και να σκέπτεται κανείς, ότι εις τα προβλήματα δραστηριότητος οι νέοι ιδιαιτέρως, υπερβάλλουν και αυτούς τους νέους των χωρών μεθ' ων ζουν και αναστρέφονται, αν και εργάζονται δια λογαριασμόν των ξένων κομμουνιστικών κομμάτων προσωρινώς τουλάχιστον.

Και ιδού ποίον διαπαιδαγωγικόν ρόλον παίζουν αι οργανώσεις, επί του ηθικού

των νέων και ποίας γνώσεις αποκομίζουν εκ της εν αυταίς συμμετοχής των.

β) Η Οργάνωσις των «πιονιέρων» και η σημασία αυτής.

Αύτη περιλαμβάνει παιδιά ηλικίας 7-14 ετών, κυρίως μαθητάς των δημοτικών σχολείων. Αποτελεί δε κατά την κομμουνιστική ψυχολογία «την ανωτέραν μορφήν οργάνωσεως των παιδιών, όταν δε ο μαθητής γίνη πιονιέρος, τότε αισθάνεται τον εαυτόν του, ως τον μελλοντικόν μαχητήν του κομμουνισμού». Ακαδημαϊκός ομιλών περί των συναισθημάτων τα οποία αναπτύσσονται εις τους πιονιέρους άμα τη εισόδω αυτών εις τας οργανώσεις, λέγει:

«Ιδιαίτερη σημασία στο σχηματισμό των ηθικών συναισθημάτων των μικρών μαθητών» λέγει η σοβιετική ψυχολογία «έχει η συμμετοχή των στην οργάνωση των πιονιέρων. Όταν ο μαθητής γίνι πιονιέρος αρχίζει να αισθάνεται τον εαυτό του μέλος όχι μόνον της σχολικής ομάδος, αλλά και της πιο πλατειάς ομάδας των μελλοντικών μαχητών για τον κομμουνισμό».

(Εκ της ψυχολογίας του σοβ. ακαδημαϊκού Σμυρνώφ σελ. 478).

Ο δε Χρυστσώφ εις λόγον του την 1-6-62 κατά την ημέραν της «εορτής του παιδιού» εις την «πόλιν των πιονιέρων», πλησίον του πανεπιστημίου «Πάτρις Λουμούμπα» εις Μόσχαν, ετόνισεν εις τους μικρούς «πιονιέρους» τα εξής:

«...Να μαθαίνετε καλά... Να γίνετε άξιοι οικοδόμοι της κομμουν. κοινωνίας. Έτσι παλεύετε καλύτερα για την ευτυχία σας. Στα χέρια των σημερινών πιονιέρων θα παραδώσουμε τη σημαία του κομμουνισμού και δικό σας είναι το καθήκον να κρατείστε νικήτρια τη σημαία αυτή, να εκπληρώσετε την τελευταία επιθυμία του Λένιν...».

(Από την όμιλίαν του Χρυστσώφ, δημοσιευθείσαν εις την εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» την 6-6-62 εις Ουγγαρίαν).

Όπως δε τονίζεται εις θερμότερον τόνον, υπό των εν Τσεχοσλοβακία διαβιούντων ελληνοφώνων κομμουνιστών, η οργάνωσις αύτη είναι εκ των καλυτέρων συντελεστών δια την αγωγήν των ελληνοπαίδων, δια τούτο καταβάλλουν προσπαθείας όπως όλα τα ελληνόπουλα διέλθουν από τον προπαρασκευαστικόν αυτόν θάλαμον του κομμουνισμού:

«Άνοιξαν οι πόρτες του σχολείου προς τη ζωή», λέγουν. «Στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών επιδρά διαρκώς ένας καλύτερος κύκλος παραγόντων, όπως είναι η πιονιερική οργάνωση και η Κομμον. Οργάνωση Νέων, που βοηθούν στην ανάπτυξη και βελτίωση της εξωσχολικής αγωγής των παιδιών».

(εφημ. «Αγωνιστής» 12.1.62, Τσεχ/κία).

Η οργάνωσις δηλαδή των «πιονιέρων» είναι έμβρυον της κομμουνιστικής κοινωνίας και αποτελεί το πρώτον φυτώριον του κομμουνιστικού κόμματος και την γέφυραν δια της οποίας διέρχονται οι νέοι από το στάδιον του ανωρίμου εις το στάδιον του ωρίμου μέλους μιας ανωτέρας βαθμίδος οργάνωσεως η οποία είναι μετά την οργάνωσιν των «πιονιέρων» η κομμουν. οργάνωσις νέων, εις την οποίαν πλέον, ως θα ίδωμεν ούτοι δονούνται από μεγαλύτερον πάθος δια δράσιν.

Οι κανονισμοί της οργάνωσεως ταύτης, περιλαμβάνουν ορκωμοσίαν, ευρύτατον πρόγραμμα δράσεως εις ειδικούς τομείς, στολήν, εμβλήματα, κ.λ.π. Μεταξύ δε των μελών αυτής, οι ελληνόπαιδες, είναι πρώτοι μεταξύ των πρώτων «συντρόφων» των εις δράσιν, ως εν συνεχεία θα ίδη ο αναγνώστης εις αποσπάσματα εκ του τύπου των εις το παραπέτασμα διαβιούντων συμμοριτών και του εν Ελλάδι υποκαταστάτου των.

Αύτη λοιπόν η οργάνωσις, είναι ο πρώτος στρατολόγος του κομμουν. κόμματος και αποτελεί την «χρυσήν γέφυραν» δια της οποίας διέρχονται οι ανίδεοι ελληνόπαιδες προς την «ευτυχισμένην» ζωήν την οποίαν εξησφάλισεν εις αυτούς το ΚΚΕ.

Ιδού τώρα μερικά στιγμιότυπα εκ του εκφραζομένου πόθου προς την οργάνωσιν των «πιονιέρων» και εκ της ζωής των ελληνοπαίδων «πιονιέρων». Πώς πραγματοποιούνται λ.χ. οι πόθοι τούτων να γίνουν «πιονιέροι», πώς προετοιμάζεται και πώς γίνεται η ορκομωσία των και μάλιστα από «συντρόφισσες» περιωπής ξένων κομμουνιστικών κομμάτων, όπως είναι λ.χ. οι «συντρόφισσες» Βάρλεγκι (ουγγαρέζα) και η Άννα Ντεσέβαγια (Ρωσίδα):

«...Έγινα και εγώ πιονιέρος. Πριν πάω στο σχολείο ποθούσα για πιονιέρικα ρούχα και κόκκινη γραβάτα στο λαιμό... Τώρα είμαι στη Γ' τάξη. Επί τέλους πραγματοποιήθηκε και ο πόθος μου. Έγινα πιονιέρος... έδωσα τον όρκο του πιονιέρου και έμαθα τον πιονιέρικο χαιρετισμό. Εμείς οι πιονιέροι είμαστε μικροί στρατιώτες της ειρήνης, οι αυριανοί χτίστες της ευτυχισμένης ζωής.. Τώρα μένει να τηρήσω τον πιονιέρικο όρκο που έδωσα...».

(Από επιστολήν ελληνόπαιδος «πιονιέρου», εις την εφημερίδα «Λαϊκός Αγώνας» 30-3-62, Ουγγαρία).

«...Την ερχόμενη Κυριακή 27 του Μάη στις 10 π.μ. θα γίνει ορκομωσία των πιονιέρων του σχολείου «Μανώλης Γλέζος» Την ίδια μέρα στο σχολείο «Μπελογιάννης» θα γίνει η ορκομωσία των πιονιέρων και η απονομή των βιβλιαρίων στα μέλη της ΚΙΣ (Κομμουνιστικής Οργάνωσης Νέων Ουγγαρίας».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας 23-5-62, Ουγγαρία).

«...Αρχίζει η ορκομωσία των νέων (έχει 80 μαθητές της 2ας τάξης). Η Βάρχεγκι υπαγορεύει λέξη προς λέξη τον όρκο που τον επαναλαμβάνουν οι μαθητές... Κατά τον ίδιο τρόπο γίνεται και η ορκομωσία των νέων πιονιέρων (σε 60 μαθητές της 4ης τάξης).

Από μέρους της αντιπροσωπείας των σοβιετικών πιονιέρων χαιρέτησε τη γιορτή η σ. Άννα Ντεσέβαγια, γραμματέας του συμβουλίου γυναικών του σχολείου. Κατόπιν ομάδα σοβιετικών πιονιέρων προσέφερε δώρα στους πιονιέρους του σχολείου μας, μέλη δε της δικής μας επιτροπής μοίρασαν δώρα στους σοβιετικούς πιονιέρους...».

(Εφημ. «Λ. Αγών» 30-5-62, Ουγγαρία: Από την επέτειο της «μέρας του παιδιού»).

Οι Ελληνόπαιδες «πιονιέροι» κατά τον χρόνον των διακοπών εκπαιδεύονται και «μορφώνονται». Αναλόγως δε της «κοινωνικής εργασίας την οποίαν προσφέρουν εις τον σοσιαλισμόν και των δυνάμεων τας οποίας καταβάλλουν να βελτιώσουν ταύτην, προάγονται εις αξιωματούχους, οι δε διακρινόμενοι τιμούνται και βραβεύονται. Ιδού αι μαρτυρίαι:

«... Τα παιδιά μας στις διακοπές. Τέσσαρες πιονιέροι του σχολείου «Μπελογιάννης», οι Αλέκος Γεωργόπουλος, Μαρία Αβραμίδου, Αλέκος Σιάστος και Γιούντιθ Μπάλογκ, στην κατασκήνωση που οργάνωσε το συμβούλιο της πιονιέρικης οργάνωσης, παρακολούθησαν ταυτόχρονα και τα μαθήματα για τους πιονιέρους ομαδάρχες...».

(Εφημ. «Λ. Αγών» 15-9-62, Ουγγαρία).

«...Η οργάνωση των πιονιέρων φέτος δουλεύει πιο ωργανωμένα και οι δάσκαλοι βοηθούν περισσότερο...».

(Εφημ. «Λ. Αγών» 10-3-62, Ουγγαρία).

«Κάρβινα Τσεχοσλοβακίας: ...αναφέρουμε και την επιτυχία του πιονιέρου μας Νίκου Βαφειάδη, της 7ης Τάξης (Δημοτ. Σχολείου) που κατά την άμιλλα των πιονιέρων για περισυλλογή παληών σιδερικών ήρθε πρώτος στο σχολείο μαζεύοντας 1150 κιλά. Τόσο ο Νίκος όσο και οι διακριθέντες... τιμήθηκαν με αναμνηστικά δώρα από τη διεύθυνση του σχολείου».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 12.1.62, Τσεχ/κία).

Την μεγαλύτεραν συγκίνησιν δοκιμάζουν οι μικροί «πιονιέροι», όταν επισκέπτονται και χαιρετίζουν τας συνδιασκέψεις του ΚΚΕ.

Κατ' αυτάς, ψυχαγωγούν τους «σωτήρες» των, χαιρετίζουν «με όλην την δύναμιν της παιδικής των ψυχής» τους συνέδρους και υπόσχονται να μοιάσουν τους «ήρωες», τα όνειρα δε των μεγάλων κομμουνιστών, «θα τα κάνουν ζωντανή πραγματικότητα» εκείνοι δε με την σειράν των, αντί των διαθέσεων των μικρών «πιονιέρων» διαβεβαιώνουν αυτούς ότι θα τους διαπαιδαγωγήσουν περισσότερο «πατριωτικώς»!! Ιδού στιγμιότυπον από μίαν επίσκεψιν:

«...Οι πιονιέροι και μαθηταί του σχολείου Μ. Γλέζος στη συνδιάσκεψη του συλλόγου μας... χαιρετίζουν... και υπόσχονται: Θα πραγματοποιούμε τα καθήκοντα που μας βάζει η πιονιέρικη οργάνωσή μας. Θα προσπαθήσουμε να μοιάσουμε τον ήρωα Μ. Γλέζο που το όνομά του φέρει το σχολείο μας και η πιονιέρικη οργάνωσή μας...».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγών» 23.6.62, Ουγγαρία).

Ορκίζονται δηλαδή, ότι ανδρούμενοι θα εργασθούν και θα προσπαθήσουν να ομοιάσουν με τον επίσημον εν Ελλάδι πράκτορα της Μόσχας, Μ. Γλέζον.

Ιδού τώρα μια άλλη συγκινητική στιγμή από επίσκεψιν ελληνοπαίδων «πιονιέρων» εις συνδιάσκεψιν του ΚΚΕ εις Τσεχ/κίαν. Την αντιγράφομεν επί λέξει από εφημερίδα των εν Τσεχοσλοβακία διαβιούντων συμμοριτών:

Και ο χαιρετισμός αυτός προέρχεται από «πιονιέρηδες» γεννηθέντας εις Τσεχοσλοβακίαν. Διψούν και αυτοί δια την γην των πατέρων των:

«Από τις πιο συγκινητικές στιγμές κατά τη διάρκεια της συνδιάσκεψης, ήτανε η επίσκεψη ομάδας παιδιών σχολικής ηλικίας των συμπατριωτών μας. Μέσα σε θυελλώδη χειροκροτήματα προχωρούν, με σταθερό βήμα με τις πιονιέρικες στολές. Προσφέρουν ανθοδέσμες στα μέλη του Προεδρείου που τα αγκαλιάζουν κατασυγκινημένα. Η μαθήτρια της Ε' τάξεως του Δημοτικού, Αννούλα... χαιρετίζει τη συνδιάσκεψη με τα λόγια:

«...Σύντροφοι και συντρόφισσες... Εμείς τα ελληνόπουλα και Σλαβομακεδονόπουλα... με όλη τη δύναμη της αγνής παιδικής μας ψυχής, χαιρετίζουμε την συνδιάσκεψη της Οργάνωσης... γεννηθήκαμε, ζούμε και μεγαλώνουμε στην σοσιαλιστική Τσεχοσλοβακία... ένας είναι ο πόθος μας: Να μάθουμε όσο το δυνατόν περισσότερα και να γυρίσουμε στην πατρίδα μας άξια παιδιά της. Μαζί σας θα παλαίψουμε και μεις για την επιστροφή μας... Ποτέ δεν ξεχνούμε τη βοήθεια που δίνει σε μας το κομμουνιστικόν κόμμα της Τσεχοσλοβακίας... χαιρετίζουμε τους ήρωες αγωνιστές μας που βρίσκονται στις φυλακές... ευχόμαστε επιτυχίες στη συνδιάσκεψη... Ζήτω το ΚΚΕ...».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 8-6-62, Τσεχ/κία, από άρθρο με τον τίτλο: «οι πιονιέροι μας χαιρετίζουν τη 10η συνδιάσκεψη»).

Ιδού και μια άλλη «πατριωτική» εκδήλωσης «πιονιέρων» εις την Ρουμανίαν.

«Η Γενική Συνέλευσις του παραρτήματος Βραΐλας» στη Ρουμανία.

»...Την ώρα που διεξάγονται οι εργασίες της συνέλευσης ξαφνικά ακούγονται σάλπιγγες και τύμπανα. Μια ομάδα πιονιέρων του ελλην. σχολείου, με τις κόκκινες γραβάτες στο λαιμό έρχονται να χαιρετίσουν την συνέλευση.

»...Με τη σκέψη στην πατρίδα και στον αδούλωτο λαό μας — είπε η μικρή «πιονιέρισσα» στο χαιρετισμό της — θέλουμε να δώσουμε το λόγο στο αγαπημένο μας ΚΚΕ... πως τα δικά σας όνειρα εμείς θα τα κάνουμε ζωντανή πραγματικότητα... και ξεσπούν από χειροκροτήματα για τα λόγια της μικρής μαθήτριας Κούλας... ενώ τα μάτια πολλών έβλεπες να γυαλίζουν από συγκίνηση... Η ομάδα των πιονιέρων ανεβαίνει στο βήμα και δένει τις κόκκινες γραβάτες στα μέλη του προεδρείου... και ο εκπρόσωπος του Κεντρικού Συμβουλίου του Συλλόγου διαβεβαιώνει πως... «εμείς οι μεγάλοι θα κάνουμε το παν για την πατριωτική διαπαιδαγώγηση των νέων μας».

(Εφημ. «Νέα Ζωή» 11.5.62, Ρουμανία).

Οι ελληνόπαιδες «πιονιέροι» δεν ξεχνούν τους «δεσμώτες αγωνιστές» και τα παιδιά του Γλέζου και Μπελογιάννη. Δια τούτους, «κάνουν το παν» προσφέροντες σε εράνους και «τις μικρές τους οικονομίες».

«...Η μαθήτρια Δ' τάξεως Κλάρα... της Ε' η Μαριγούλα... και άλλα παιδιά... πρόσφεραν στον έρανο... πράγμα που δείχνει ότι τα παιδιά μας σκέφτονται για τους δεσμώτες αγωνιστές και τα παιδιά τους... ο εξεταστής Νίκος Λάζος προσφέρει 100 φιορίνια. Σε ερώτηση, σε ποιόν τα στέλνει, μας απήντησε: «...Στα παιδάκια που δεν ζουν καλά στην Ελλάδα, που δεν έχουν πατέρα ή τον έχουν φυλακή...» Σε ερώτηση, αν ξέρει κανένα, απήντησε: «Το παιδί του Μπελογιάννη και του Γλέζου». «...Σας συγχαίρουμε αγαπητά μας παιδιά κι ελπίζουμε ν' ακολουθήσουν το παράδειγμά σας κι αλλά παιδιά» απαντούν με συγκίνηση οι κομμουνιστικές επιτροπές.

(Εφημερ. «Λ. Αγών», 15.9.62, Ουγγαρία).

Δια το διεθνιστικόν τους καθήκον, αλληλογραφούν με πιονιέρους άλλων κομμουνιστικών χωρών, ιδία με τους της Σοβ. ενώσεως. Εις αυτούς εκφράζουν αισθήματα, ανταλλάσσουν σκέψεις, αι δε απαντήσεις εκείνων πολλάκις συνοδεύονται με δώρα, όπως μας πληροφορεί η «πιονιέρισσα» Γκάλια:

«Πράγα, 12-4-63. Εγώ έγραψα στη Σοβιετική πιονιέρισσα Γκάλια. Εκείνη μούγραψε πώς μελετούν και πώς δουλεύουν οι σοβιετικοί πιονιέροι για να γίνουν άξιοι κομσομόλοι (μέλη της κομμουν. οργανώσεως νέων). Μούστειλε φωτογραφίες του Λένιν. «Εμείς οι Σοβιετικοί πιονιέροι — έγραφε — μαθαίνουμε πολλά για την Ελλάδα... πολλές φορές με αγωνία περιμέναμε να μάθουμε τι θα γίνει ο ήρωας Μ. Γλέζος».

(Υπογραφή Γ. Μ. μαθήτρια. Εφημ. «Αγωνιστής» 12-4-62, Τσεχ/κία).

Ιδού πώς αμείβονται οι ελληνόπαιδες «πιονιέροι» αντί των αναπτυσσομένων «πατριωτικών» των αισθημάτων, των «προοδευτικών» ιδεών και των διεθνιστικών των αντιλήψεων:

«Ο Νικηφόρος Λεμονίδης είναι ένα δωδεκάχρονο αγόρι. Εκείνο που τον ξεχωρίζει απ' όλα τα άλλα παιδιά της ηλικίας του είναι οι προοδευτικές του ιδέες που είναι μεγαλύτερα από την ηλικία του. Στο συλλαλητήριο που έγινε απ' αφορμή τα γεγονότα της Κούβας ήταν ο ομιλητής στα σχολείο του και καταχειροκροτήθηκε από τους συμμαθητές και τους δασκάλους του... Η υπεύθυνη της πιονιέρικης οργάνωσης του

σχολείου, εκφράστηκε με τα καλύτερα λόγια για το Νικηφόρο. «Είναι το δεξί χέρι μας παντού, είπε...».

(Εφημ. «Ελληνόπουλο» μηνιαία έκδοσις της «Λευτεριάς» 4-4-1963, Βουλγαρία).

Και ο μικρός λοιπόν Νικηφόρος, 12 χρονών παιδάκι, απέκτησε συναίσθημα πολιτικό, ώσαν ώριμος άνδρας. Αφού, παρά το ανώριμο της ηλικίας του έβγαλε λόγο για τα γεγονότα της Κούβας, φαντάζεται κανείς τι θα είναι όταν μεγαλώσει. Φαίνεται ότι οι «σύντροφοι» Βούλγαροι φροντίζουν περισσότερο δια την «μόρφωσιν» των δυστυχών ελληνοπαίδων.

Ούτε η εφημερίς «Αυγή» δεν απέκρυψε την χαράν, την ικανοποίησιν, τον θαυμασμόν και τα αισθήματά της, ούτε δε παρέλειψε και να επιβεβαιώσει την υψηλήν αποστολήν και τον μεγάλον σκοπόν «προς την κατάκτησιν του οποίου βαδίζουν οι πιονιέροι».

«...40 χρόνια απ' την ίδρυση της πιονιέρικης οργάνωσης στη Σοβ. Ένωση 1922 - 1962:... Οι πιονιέροι εισέρχονται με κόκκινες σημαίες... σάλπιγγες... τύμπανα... μπουκαίτα... με κόκκινα μαντήλια στο λαιμό, μια ζωντανή άνοιξη, μια ομάδα πιονιέρων χαιρετίζει το συνέδριο της Κομσομόλ (κομμ. όργαν. νέων Σοβ. Ενώσ., και λέγει: **Είμαστε έτοιμοι να βαδίσουμε στον κομμουνισμό...** Χειροκροτήματα... συγκίνηση... δάκρυα...».

(Εφημ. «Αυγή» 21.4.62).

γ) Κομμουνιστική οργάνωσις νέων.

Εις την κομμουνιστικήν οργάνωσιν νέων προσλαμβάνονται νέοι ηλικίας 14 ετών και άνω, εξ εκείνων οι οποίοι κατά κανόνα ήσαν εγγεγραμμένοι εις την οργάνωσιν των «πιονιέρων» (την πρώτην δηλαδή κομμουνιστικήν βαθμίδα), είναι δε ανώτερον στάδιον — μετά την οργάνωσιν των «πιονιέρων» — κομμουνιστικής διαπαιδαγωγήσεως των νέων και αποτελεί έτερον, ανώτερον προθάλαμον δια του οποίου διέρχονται οριστικώς οι νέοι εις το κομμουνιστικόν κόμμα.

«Οι νέοι και νέες» — λέγει η κομμουν. ψυχολογία — «μετέχοντες εις την οργάνωσιν αυτήν, ετοιμάζονται να πάρουν το μεγάλο όνομα του μέλους της κομμουνιστικής νεολαίας» εις δε το κόμμα «είναι ο άμεσος βοηθός του» (ψυχολ. Σμυρνώνφ σελίς 678).

Ο γραμματεύς της κομμουν. οργάνώσεως νέων Πολωνίας Μαρτίν Ρένκε εις την 9ην ολομέλειαν της «σοσιαλιστικής ενώσεως νέων» Πολωνίας την 26-9-59, προσδιώρισε την ένωσιν της νεολαίας ως «παράρτημα του κομμουνιστικού κόμματος, συνεχιστήν της δράσεως και διάδοχον των επαναστατικών παραδόσεων της Πολωνικής νεολαίας». Πλέον ακριβέστερον όμως ορίζει τον σκοπόν της οργάνώσεως ταύτης η βουλγαρική εφημερίς «Οτετσέτβεν φροντ» (= πατριωτικόν μέτωπον) της 16-9-50 ως εξής:

«Οι σκοποί της Δημοτρωφικής νεολαίας» (οι Βούλγαροι την ονομάζουν «Δημοτρωφικήν», εις τα όνομα του επιφανούς κομμουνιστού Δημοτρώφ) «είναι οι ίδιοι με τους σκοπούς του κομμουνιστικού κόμματος Βουλγαρίας. Η μόνη διαφορά είναι ότι η Δημοτρωφική νεολαία εργάζεται μεταξύ των νεαρών βουλγάρων. Οι υπάλληλοι και τα όργανά τους παρακολουθούν την πολιτικήν μετεκπαίδευσιν και τον φρονηματισμόν των νεαρών Βουλγάρων. Η Δημοτρωφική νεολαία αποφασίζει αν ένας μαθητής μπορεί να συνεχίσει τις σπουδές του στο πανεπιστήμιο. Προβαίνει σε συστάσεις, έχει κατά το πρότυπο του κομμουν. κόμματος δική της κεντρική επιτροπή, διαθέτει δίκτυο περιφερειακό, επαρχιακών, αστικών, τομεακών αγροτικών οργάνώσεων σε όλη τη χώρα. Η δράσις της διευθύνεται και ελέγχεται απ' το πολιτικό γραφείο του κομμουν. κόμματος Βουλγαρίας».

(Βουλγαρία, 16-9-1950).

Ο Χρυστσώφ εις το 21ον συνέδριον του Κ.Κ. Ρωσίας, είπε, ότι: «Η νεολαία οικοδομεί τον κομμουνισμό. Αργότερα θα ζει και θα εργάζεται μέσα στον κομμουνισμό και θα αναλάβη τη διοίκηση της κοινωνίας. Η σοβιετική νεολαία θα πρέπει να προετοιμασθή για τη μεγάλη αυτή αποστολή». Ούγγρος δε Υπουργός των στρατιωτικών... (Μάρτιος - Απρίλιος 1952) εδήλωνε ότι: «Η εθνική ουγγρική οργάνωσι νέων, (τότε ωνομάζετο «εθνική») «είναι ο πιστότερος στρατός του κόμματος».

Αι οργάνώσεις αύται φέρουν διαφόρους πολιτικάς ενδυμασίας, πλην όμως είναι αι ίδιαι. Εις την Βουλγαρίαν ονομάζεται «Δημοτρωφική νεολαία», εις την Ρουμανίαν «εργατική ένωσις νέων», εις Ουγγαρίαν φέρει τα γράμματα (Κ.Ι.Σ.), εις Τσεχοσλοβακίαν ομοίως τα (CS.M.), εις Πολωνίαν «Σοσιαλιστική ένωσις νέων» (Z.M.Σ.) εις την Ανατολικήν Γερμανίαν «Ελεύθερη Γερμανική Νεολαία» και εις την Σοβ. ένωσιν «Κομμουνιστική ένωσις νέων» (ΚΟΜΣΟΜΟΛ).

Άπασαι αι «νεολαίαι» αύται, έχουν την ιδίαν αποστολήν, αντιγράφουν τας μεθόδους της Σοβ. κομμουνιστικής νεολαίας ήτις θεωρείται πρότυπον και τα

μεταφέρουν πιστώς εις τας χώρας των.

Βασική προϋπόθεσις της επιτυχίας των σκοπών της κομμουν. νεολαίας είναι η τυφλή πειθαρχία εις τα μαρξιστικά κελεύσματα, μέχρι κύψεως του αυχένος ως οι βόες, όπως επιγραμματικώς διέγραψε το καθήκον της νεολαίας εις την Κίναν ο Μάο-Τσε-Τουγκ. «Βους εις την υπηρεσίαν του προλεταριάτου και των μεγάλων μαζών του λαού, να κύπτη τον αυχένα κατά την εκτέλεσιν του καθήκοντός του μέχρι θανάτου» πρέπει να είναι ο νέος, είπεν εις τινα λόγον ο Μάο.

Η δε εφημερίς «Κουάνγκ-Μινγκ» 30-7-1960, επαναλαμβάνουσα και ερμηνεύουσα το παράδειγμα του βοός εις τινα σύστασιν προς τους νέους, ετόνισε τα εξής χαρακτηριστικά:

«Ο βους είναι ευπειθές όργανον. Εργάζεται φιλοπόνως τας 4 εποχάς του έτους και είναι πρόθυμος να εκτελέση οιανδήποτε εργασίαν. Ο βους αποτελεί θαυμάσιον παράδειγμα δια την νεολαίαν μας. Εργάζεται συνεχώς και αθορύβως και υφίσταται με υπομονήν τας πλέον αντιξόους συνθήκας. Δεν παραπονείται ούτε δια την βροχήν ούτε δια την λάσπην...».

Κατά τας μαρξιστικές επιταγάς πρέπει να εκτελή ασυζητητί τα καθήκοντα τα οποία της αναθέτει το κράτος - κόμμα, άνευ παραπόνων, ακριβώς όπως ο βους δεν παραπονείται. Οι νέοι δηλαδή καθίστανται άβουλα όντα, έχοντα ως αποστολήν ανάλογον προς την του βοός, δηλαδή μόνον να εργάζωνται, ανίκανα να αντιδράσουν εις την καταπιεστικήν «διαφώτισιν», να ίστανται μακράν των ονείρων και ιδανικών, απαθείς και απαισιόδοξοι, κυλιόμενοι εις το σκότος του μηδενισμού. Αυτός είναι ο κομμουνισμός, όστις δίδει την απάντησιν εις τα προβλήματα, τας φιλοδοξίας και τα ιδανικά των νέων.

1. «Αποσταλινοποιήσις» της νεολαίας.

Η νεολαία αύτη των μονομονευθεισών οργανώσεων, υπέστη μαρτυρικήν «αποσταλινοποίησιν» διότι, ως ισχυρίζονται οι κομμουνισταί, μερικοί «νεολαίοι» ήσαν «η ενσωμάτωσις των σταλινικών ιδεών εις την ζωήν», χωρίς όμως «να ωθούνται εις την μεγαλοποίησιν των συνεπειών των επιθέσεων, κατά του σταλινισμού» όπως εις ομιλίας των ετόνισαν οι Ιλίτσεφ, Σουσλώφ εις διασκέψεις ιδεολογικάς. Εξ ενός όμως βουλγαρικού διατάγματος «περί των προσόντων εισαγωγής εις τα πανεπιστήμια» διαφαίνεται, ότι τίποτε δεν άλλαξε και βασικώς η οργάνωσις αύτη έχει τας ιδίας επιδιώξεις και εφαρμόζει τας ιδίας μεθόδους, ως αι της εποχής του Στάλιν...

Λέγουν, ότι η εγγραφή εις τας οργανώσεις ταύτας είναι εθελοντική. Εις την πραγματικότητα όμως καθίσταται υποχρεωτική, διότι εκ της εγκρίσεως αυτής ρυθμίζονται τα σπουδαιότερα προβλήματα της ζωής των νέων, όπως η εγγραφή εις ανώτερα σχολεία και η κατάληψις βιοποριστικής θέσεως εις τον κρατικόν μηχανισμόν. Ως εκ τούτου πολλοί νέοι εγγράφονται από ατομικούς και μόνον υπολογισμούς και όχι ιδεολογικών πεποιθήσεων. Παραδείγματα των υπολογισμών τούτων, υπάρχουν άπειρα. Ιδού δύο, τα οποία ο γράφων έχει προχείρως υπ' όψιν του: Μία νέα εις Ουγγαρίαν, έστειλε μίαν ανώνυμον επιστολήν προς την εφημερίδα «Νέπσαβα» της 3-5-61. Εις αυτήν έγγραφε: «Όταν είπα εις την μητέρα μου, ότι είχα γραφεί εις την κομμουν. οργάνωσιν νεολαίας, εκείνη ελιποθύμησε, όταν δε συνήλθε έκλαιγε με λυγμούς επί ώραν». Ένα δε γράμμα ενός σπουδαστού του φιλολογικού τμήματος του πανεπιστημίου του Λένινγκραδ (πρώην Πετρούπολεως) προς φίλον του εις το Καζάν, έγγραφε, ότι «δεν

τους αρέσουν εδώ οι εκλεκτοί άνθρωποι. Πρέπει να παραμείνη κανείς όσον είναι δυνατόν πιο αφανής. Αι διαλέξεις είναι χαμηλού επιπέδου. Προσπαθώ όμως να μη δείχνω την ανωτερότητά μου, γιατί από μόνη της η συναίσθησις αυτή αποτελεί ψόγον». Όταν δε η επιστολή αυτή έπεσεν εις χείρας των αρμοδίων αρχών και, ως ήτο επόμενο, απεβλήθη του Πανεπιστημίου κατόπιν αποφάσεως της κομμουν. οργανώσεως νέων, τότε «θα σφουγγαρίζω και τα πατώματα ακόμη, αλλ' αφήστε με να μείνω στο πανεπιστήμιο» ικέτευε ο δυστυχής φοιτητής.

2. Πνευματικά πιέσεις των νέων.

Οι νέοι εις τας χώρας του παραπετάσματος υφίστανται απείρους και βασανιστικές πνευματικές πιέσεις, εκ μέρους των «λειτουργών του κόμματος» και του απαισίου πολιτικού συστήματος.

Εν πρώτος ζητούν από τους νέους αυστηροτάτην πειθαρχίαν. Αι ελεύθεραι ώραι των νέων δεν διατίθενται κατ' ελευθέραν τούτων βούλησιν, διότι τας ώρας αναπαύσεως, υποχρεούνται να διέρχωνται εις τας «κολλεκτίβας» εις τας οποίας υποβάλλονται δια ατερόνων συζητήσεων και διαλέξεων εις «διαφώτισιν» ή επιζητούν από αυτούς να εκτελούν «χρήσιμα καθήκοντα» όπως: Εκτέλεσιν δωρεάν «εθελοντικώς» διαφόρων εργασιών. Ιδιαίτερας κατά τας Κυριακάς και άλλας εορτάς οργανώνουν «εξορμήσεις» με εντατικώτατα προγράμματα.

Κατηγορούν ενίοτε τους νέους ότι «εκδηλώνουν ακατάλληλους ενθουσιασμούς όταν ούτοι μελετούν βιβλία ή παρακολουθούν έργα Δυτικών, προσπαθώντας αντιθέτως να εμβάλουν εις αυτούς την ιδέαν, ότι τα κομμουνιστικά έργα και βιβλία είναι πιο αξιόλογα, ενδιαφέροντα, συναρπαστικά και ιδεολογικώς σπουδαιότερα από των Δυτικών.

Εις τους νέους εξασκούν πλείστους πνευματικούς εκβιασμούς, δια του τρόπου της προβολής των πρωτοπόρων εις κοινωνικάς εργασίας. Τούτους προβάλλουν προς μίμησιν και συγχρόνως πειθαναγκάζουν τους άλλους να δηλώσουν «υποσχέσεις», ότι θα μιμηθούν και θα υπερβούν τους πρωτοπόρους.

Από καιρού εις καιρόν αφ' ετέρου καλούνται οι νέοι εις διαφόρους κινητοποιήσεις, εις «πανεθνικήν καμπάνιαν» δια την συγκομιδήν διαφόρων καρπών, όσοι δε εκτρέπονται των υποχρεωτικών τούτων καθηκόντων κατηγορούνται δι' έλλειψιν πίστεως εις το σοσιαλιστικόν σύστημα, έλλειψιν «επαναστατικού ζήλου», ότι «βαδίζουν την οδόν της καταπτώσεως» και «δεν αντιτάσσονται εις διαφόρους πειρασμούς της Δυτικής προπαγάνδας», με βαρυτάτας συνεπείας δια το μέλλον των νέων. Εις λόγον του ο Γκομούλκα — αρχηγός του Κ. Κ. Πολωνίας — το έτος 1956 προς τους σπουδαστάς, είπεν, ότι «η νεολαία πρέπει να περιορίζη την ορμήν της εντός των πλαισίων των αποφάσεων του κόμματος», πράγμα το οποίον απαγορεύει κάθε ανεξάρτητον σκέψιν και κίνησιν των νέων, πέραν της «σοφής» καθοδηγήσεως. Αλλά και περί την εκλογήν του επαγγέλματος υπό του νέου αποφασίζει το κόμμα: Οι νέοι εις τας κομμουνιστικές χώρας ουδεμίαν ευχέρειαν εκλογής επαγγέλματος έχουν, παρ' ότι θεαματικώς αναγράφεται εις το σύνταγμά των, ότι «κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα ελευθέρας εκλογής του επαγγέλματος».

Συνηθέστατα την παραβίασιν ταύτην δικαιολογούν ως εξής:

«Κατά την θεωρίαν του μαρξισμού - λενινισμού, το δημόσιον δίκαιον δεν είναι

απόλυτον, αλλά σχετικόν». Ερμηνεύονται δηλαδή οι εντυπωσιακοί ούτοι «νόμοι», αναλόγως των εκάστοτε πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων, εγκαταλείποντες δηλαδή τας τυπικές και δογματικές μεθόδους, δικαιολογούν ότι γίνονται εξ αιτίας «καθαρώς εσωτερικών δυσκολιών» αναπροσαρμογαί. Δεν υπάρχει λοιπόν σύστημα ελευθέρας εκλογής, αλλά σύστημα διευθυνομένου επαγγέλματος.

3. Η πνευματική εκμετάλλευσις των νέων.

Ως είναι γνωστόν εις τας χώρας του παραπετάσματος, ιδρύθησαν πανεπιστήμια και «σχολαί» εις τα οποία φοιτούν νέοι εκ των ασιατικών και αφρικανικών ιδία κρατών. Εν πανεπιστήμιον, πρώτυπον εις ύποπτον αποστολήν ιδρύθη εις Μόσχαν. Φέρει το όνομα «Πάτρις Λουμούμπα». Εκ του τίτλου μόνον δύναται τις να συμπεράνη και τους σκοπούς. Εις τους ξένους φοιτητάς, πολλοί των οποίων είναι ανύποπτοι των επιδιωκομένων σκοπών, παίζουν προπαγανδιστικόν ρόλον, εφαρμόζοντες τας πλέον απιθάνους μεθόδους, νέοι τινές εκ πολιτικών σχολών αποφοιτούντες, έχοντες ως αποστολήν τον προσηλυτισμον των «φιλοξενουμένων» εις τον κομμουνισμόν και την προετοιμασίαν τούτων ίνα, επιστρέφοντες εις τας πατρίδας των, να είναι ικανοί εις ανατρεπτικήν δράσιν και «χρυσαί γέφυραι» διαδόσεω και επεκτάσεως της κομμουνιστικής πολιτικής.

Αλλά και άλλαι μερिकाί «σχολαί», δια «τους φίλους αφρικανούς και ασιάτας νέους», όπως μία εις Ουγγαρία, μία εις Πολωνία, η σχολή «εκπαιδεύσεως αφρικανών μαθητών», δύο εις Πράγαν της Τσεχοσλοβακίας εξ ων μία, το «Ινστιτούτον οικονομικών σπουδών», δύο εις ανατολικήν Γερμανίαν, εξ ων μία το «Γυμνάσιον δια αφρικανούς» εις το Μπερνάου, καθώς και εις Βουλγαρίαν κ.λ.π. εκπαιδεύουν τους «φίλους» δια να «τους εξοπλίσουν με αναγκαία εφόδια διά τον αγώνα που διεξάγουν εις τας χώρας των». Και εις την ζωήν όλων τούτων των σπουδαστών, παίζουν αποφασιστικόν προπαγανδιστικόν ρόλον νέοι και ιδίως νέαι, εξελθόντες των πολιτικών σχολών της κομμουνιστικής οργανώσεως νέων.

Άλλο σημείον εις το οποίον ο ιδεαλισμός των νέων του παραπετάσματος καθίσταται μέσον δια την εκδήλωσιν της σοβιετικής πολιτικής, είναι αι διεθνείς κινητοποιήσεις δια των γνωστών «Δημοκρατικών» ομοσπονδιών.

Η Π.Ο.Δ.Ν. (Παγκόσμιος ομοσπονδία δημοκρατικής νεολαίας), η Δ.Ε.Φ. (διεθνής ενωσις φοιτητών) αι διάφοροι κομμουνιστικά «Δημοκρατικά» οργανώσεις των νέων εντός των χωρών του παραπετάσματος, καθοδηγούμενοι υπό των διοικήσεων των εις τας οποίας ετοποθετήθησαν επιλεγμένα δραστήρια κομμουνιστικά στελέχη, δεν κάμνουν άλλο τι, ει μη κινητοποιήσεις εις παγκόσμιον κλίμακα, δια την επεκτατικήν πολιτικήν του κομμουνισμού, περίεργον δε, δια παραπλανητικούς σκοπούς φυσικά, ότι αι οργανώσεις αύται φέρουν τον τίτλον «Δημοκρατικά» ενώσεις. Εις τας συναντήσεις ταύτας, δεν εξετάζονται ως θα έπρεπε ζητήματα αφορώντα εις την κατανόησιν υπό των λαών των ζητημάτων της ειρήνης και βελτιώσεως των σχέσεων τούτων, αλλά μετατρέπουν τα συνθήματα αυτά εις θέσεις πολιτικής προπαγάνδας με πανούργους μεθόδους. Αλλά δια να αποδειχθή η «δημοκρατικότητα» της αποστολής των διεθνών τούτων συναντήσεων, διατί δεν τίθενται ως αντικείμενα εξετάσεως, τα δημοκρατικά δικαιώματα εις τας υπό κομμουνισμόν χώρας; Διατί αρνούνται το δικαίωμα εις τους ξένους φοιτητάς να ιδρύσουν ανεξαρτήτους οργανώσεις νεολαίας, παρά τους φυλακίζουν και τους δέρνουν όταν διεκδικήσουν ούτοι τοιούτον δικαίωμα; Διατί δεν τίθενται προς

υποστήριξιν τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά πολιτικά, προπαγανδιστικά;

Άλλο έργο «διαφωτίσεως» με τας συνηθισμένας μεθόδους προπαγάνδας υπό των νέων του παραπετάσματος, είναι τα λεγόμενα διεθνή φεστιβάλ. Ταύτα ιδρύθησαν μετά τον Β' Παγκόσμιον πόλεμον με πρωτοβουλίαν φοιτητών και άλλων νέων με σκοπόν να ενωθούν οι νέοι εις το πνεύμα της εποχής και σεβασμού και εις το βάθος, να προαχθή το έργο της ειρήνης και της φιλίας των λαών. Πλην όμως, οι κομμουνισταί επικαθήσαντες εις τας διοικήσεις με πεπειραμένους προπαγανδιστάς, εφορμόσαντες πανούργους μεθόδους μετέτρεψαν τα συνθήματα ταύτα εις θέσεις πολιτικής προπαγάνδας.

Ως γνωστόν, έγιναν μέχρι των τελευταίων ετών οκτώ διεθνή φεστιβάλ (το 1947 εις Πράγαν, το 1949 εις Βουδαπέστην, το 1951 εις Ανατολ. Βερολίνον, το 1953 εις Βουκουρέστιον, το 1955 εις Βαρσοβίαν, το 1957 εις Μόσχαν, το 1959 εις Βιέννην και το 1961 εις Ελσίνκι. Εις τα έξι πρώτα τα οποία έγιναν εις κομμουνιστικάς χώρας, τα οποία γνωρίζει ο γράφων εξ ιδίας αντιλήψεως, εξοδεύθησαν τεράστια ποσά υπό των κομμουνιστικών χωρών, παρ' ότι υπήρχε χαρακτηριστική έλλειψις εις μερικά τρόφιμα... δια να δοθή «εικόνα ανωτέρου επιπέδου ζωής».

Δια την οργάνωσιν τούτων κατεβλήθησαν κόποι και θυσίαι διά προπαρασκευήν οικημάτων, οικοδόμησιν σταδίων και θεάτρων, λειτουργία εκτάκτων καταστημάτων τροφίμων με πάμφθινα τρόφιμα, ενώ διά μερικά τούτων οι λαοί εκείνοι λιμώττουν. Και όλα ταύτα τα εντυπωσιακά, διά να εκλαϊκευθή ο κομμουνισμός, να παγιευθεί ο ενθουσιασμός της νεολαίας και να ωδηγηθεί αύτη εις «ηνωμένην δράσιν» προς εξυπηρέτησιν της σοβιετικής πολιτικής.

Εις όλην την πολιτικήν ταύτην δραστηριότητα των νέων του παραπετάσματος έπαιξαν σημαντικόν ρόλον ελληνόπαιδες. Εις τας κινητοποιήσεις ταύτας εργάζεται δραστηρίως το ΚΚΕ προπαρασκευάζουσα τους υποψηφίους οίτινες παρουσιάζονται ως Έλληνες και ως εκπροσωπούντες την Ελλάδα και επεξεργαζόμενοι τα μόνιμα ή έκτακτα συνθήματα τούτων. Ταύτα φθάνουν εντέχνως μέχρι των προεδρείων και απ' εκεί «λανσάρονται» ως αποφάσεις των συνεδρίων, κατά τα κομμουνιστικά πρότυπα.

δ) Η οργάνωσις του κομμουνιστικού κόμματος

Εις την οργάνωσιν του κομμουνιστικού κόμματος εισέρχονται οι νέοι μετά εξαντλητικήν δοκιμασίαν εις τους «προδρόμους» τούτου, δηλαδή τας οργανώσεις των «πιονιέρων» και της «οργανώσεως κομμουνιστικής νεολαίας», τα κριτήρια δε δια την είσοδον, ιδία δια τους ελληνόπαιδας, ποικίλουν αναλόγως του βαθμού της αφοσιώσεως εις το Κ.Κ.Ε. και τον κομμουνισμόν γενικώς, της παραγωγικότητος εις τας κομμουνιστικάς εργασίας, (εδώ δεν ισχύουν τα παλαιά κριτήρια ήτοι η συμμοριακή δραστηριότης ήτις αποτελούσε το μοναδικόν κριτήριον αναδείξεως). Πολλοί νέοι γίνονται δεκτοί εις το ΚΚΕ πρώτον, αλλά καταβάλλεται προσπάθεια να εισέλθουν εις τα ξένα κομμουνιστικά κόμματα, πράγμα το οποίον αποτελεί και τον αντικειμενικόν σκοπόν πολυετούς και επιπόνου προσπάθειας δια να αποκομίση ο «τυχερός» περισσοτέραν πείραν εκ του σοσιαλισμού εν τη εφαρμογή, προς αρτιώτερον κομματικόν καταρτισμόν. Η είσοδος ελληνοπαίδων μάλιστα εις τα κομμουνιστικά κόμματα των χωρών του παραπετάσματος, χαιρετίζεται ιδιαιτέρως από «ημετέρους» και ξένους ως γεγονός σοβαρόν, δι' ο και γίνεται θεαματική ανάδειξις και καλείται να εργασθῇ πολύ δια το κόμμα, δια να αποτελέσῃ το παράδειγμα δια το «πέρασμα» και άλλων νέων εις τα κόμματα, πράγμα το οποίον επεβλήθη ως σοβαρόν καθήκον και επιδίωξις δια αποφάσεως του ΚΚΕ. δημοσιευθείσης εις το θεωρητικόν ὄργανον τούτου «Νέος Κόσμος».

Η είσοδος των νέων εις το κομμουν. κόμμα αποτελεί ως είπομεν, τον τελικόν σκοπόν και δικαίωσιν πολλών αγώνων εις τους «πιονιέρους» και την «κομμουνιστικήν νεολαίαν». Ο νέος αποκτών τον τίτλον του μέλους του κόμματος, περιβάλλεται με τιμάς· αισθάνεται τον εαυτόν του με «δύναμιν», ότι το κοινόν έχει ανάγκην των υπηρεσιών του, αυτομάτως αισθάνεται τον εαυτόν του κεχωρισμένον της «απλής κοινωνίας» άπαξ εισήλθεν εις την κομματικήν, ότι όλα τα εκτελεί ορθώς και «αλάθητα», διεισδύει και ελέγχει τον νουν και τας καρδιάς των μη κομμουνιστών, εις την διαταγήν του δε «κάθε δεύτερη κουβέντα αποτελεί αντίστασιν». Οι νόμοι δε ούτοι είναι ελαστικοί μόνον εις τα κομματικά μέλη, τα οποία εκτός τούτων κατοχυρούνται και από πλείστους προστατευτικούς άλλους νόμους γραπτούς και αγράφους. Ο νέος, ως μέλος πλέον του κόμματος, πρέπει να είναι «μονολιθικός» εις υπακοήν, «βους» εν τη εκτελέσει των καθηκόντων του, ευθυνόμενος δια την κομματικήν αλήθειαν και την εκτέλεσιν των υποχρεώσεων μέχρις αυτοθυσίας, συμμετέχει δικαιωματικώς εις τον καθορισμόν της τύχης του «λαού», διότι, αυτός μετ' άλλων, αποτελούν το κράτος. Όλα αυτά όμως αποτελούν και μεγάλας συγχρόνως δεσμεύσεις, πράγμα το οποίον δυσκόλως δύναται να εννοήση εν μέλος του κόμματος, εκτός εάν περιπέση εις δυσμένειαν ή τεθή υπό κατηγορίαν, οπότε τότε μόνον ασφαλώς θα κρίνη, ότι και το πλέον δικτατορικόν καθεστώς είναι υπόδειγμα ελευθερίας ενώπιον του τυραννικού κομμουνιστικού συστήματος.

1. Πώς επιτυγχάνεται ο ιδεολογικός καταρτισμός δια των σχολών «διαφωτίσεως».

Ο ιδεολογικός καταρτισμός αρχίζει από απλουστάτας μορφάς εκ της απλής «διαφωτίσεως» και φθάνει μέχρι των πολιτικών κομμουν. ακαδημιών. Έκαστος είτε ενήλιξ είτε ανήλιξ είναι, ενημερώνεται δια του τύπου, και των συγκεντρώσεων περί των ζητημάτων της τρεχούσης φύσεως. Οι φυγάδες όμως επενόησαν πλείστας «διαφωτίσεις», δια να καταρτισθῇ ο «λαός» του ΚΚΕ καλώς εις τον μαρξισμόν και μη μείνη ουδείς «αγράμματος». Ούτω κάμνουν «αναλύσεις κομματικών θεμάτων» «πολιτικές ανασκοπήσεις» «φιλολογικές βραδυές»

«διαλέξεις» «Πολιτικά μνημόσυνα» διαπρεπών κομμουνιστών, εορτάζουν επετείους (ΕΑΜ - ΕΛΑΣ -ΚΚΕ) οργανώνουν «εκθέσεις και φεστιβάλ». Ανωτέρας δε αποδόσεως είναι τα οργανούμενα «σεμινάρια» ή «κουρς κομμουν. μαθημάτων» ή «κομματικά φροντιστήρια», τα οποία είναι πραγματικά σπουδαστήρια του μαρξισμού. Βλέπει τις λ.χ. να αναλύονται θέματα, όπως: «προβλήματα που αντιμετωπίζει το ΚΚΕ εις την Ελλάδα», «γνώσις προβλημάτων άνοικοδομήσεως του σοσιαλισμού». Ιδού λ.χ. πώς ελύθη το πρόβλημα της κομμουνιστικής προπαρασκευής, υπό των εν τη κοινότητι «Μπελλογιάννης» της Ουγγαρίας, διαβιούντων συμμοριτών, όπως μας πληροφορεί η εκεί εκδιδόμενη εφημερίς των «Λαϊκός Αγώνας»:

«...Η πορεία της κομματικής μόρφωσης στο χωριό Μπελλογιάννης... 1) λειτουργούν όλες οι σχολές· σχολή πολιτικής οικονομίας με 16 μαθητές. 3 σχολές μαρξισμού και 3 σχολές επικαίρων γεγονότων... 2) δήλωσε συμμετοχή στις σχολές, η ολότητα των μελών του κόμματος, εκτός από τους αρρώστους. 3) φέτος γράφτηκαν και παρακολουθούν τις σχολές και εξωκομματικοί συναγωνιστές... Στη διδασκαλία δίνεται η δυνατότητα της σύνδεσης με τα προβλήματα και την κατάσταση του κινήματος στην Ελλάδα... γίνεται αντιπαράθεση των στοιχείων καθώς και σύγκριση των δύο κόσμων, ο «Λ. Αγών» ο «νέος κόσμος», η «Αυγή», έχουν δημοσιεύσει τα υλικά του 22ου συνεδρίου του Κ.Κ. Σοβ. Ενώσεως... Χρειάζεται διάβασμα και παρακολούθηση των μαθημάτων...».

(Εφημ. «Λ. Αγών» 20.1.62, Ουγγαρία).

Αι σχολαί αύται λειτουργούν κυρίως ως «επιμορφωτικάί» της ζωής των εις κοινότητος διαβιούντων συμμοριτών και είναι κατωτέρας ποιότητος εν αντιθέσει προς τας συστηματικάς σχολάς τας οποίας ίδρυσαν τα κομμουν. κράτη, εις τας οποίας φοιτούν αθρόως οι ελληνόπαιδες. Εις τας σχολάς λοιπόν αυτάς των κοινοτήτων διεξάγεται προοδευτική μύησις εκ των απλουστέρων εις τα δύσκολα προβλήματα, διότι πρόκειται ως επί το πλείστον περί υπερηλίκων. Εφ' όσον δε πρόκειται περί ανηλίκων, αύται αποτελούν το στάδιον της δοκιμασίας.

Δια την επιτυχίαν των σχολών τούτων οι συμμορίται επενόησαν πρωτότυπα μέσα δια την πνευματικήν προαγωγήν των εις την πολιτικήν ως είναι οι «πνευματικοί» διαγωνισμοί εις τους οποίους υποβάλλονται κυρίως οι νέοι. Αλλά και άλλαι σχολαί ιδρύθησαν υπό του ΚΚΕ κυρίως, ίνα μη μείνη ουδείς «αγράμματος» είτε μικρός είναι είτε μέγας, όπως οι «κύκλοι μορφώσεως», ο «χρόνος κομματικής μόρφωσης», τα «κομματικά σεμινάρια», οι «μορφωτικοί όμιλοι», τα «κομματικά μαθήματα», και «κομματικά φροντιστήρια», οι «ομιλίες», κ.ο.κ. εις τα οποία διδάσκουν έμπειροι κομμουνισταί είτε ελληνόφωνες είτε ξένοι. Εις αυτάς τας σχολάς κάμνουν πρακτικάς ασκήσεις οι φοιτηταί και οι μαθηταί ανωτέρων ή ανωτάτων κομμουνιστικών σχολών, δια να λάβουν «βαθμόν» και να κριθή η ικανότης των. Από τας ομάδας συμβιώσεως των συμμοριτών παραθέτουμε μερικά «πλάνα» διαφωτίσεως, όπως τα προβάλλουν εφημερίδες των εν τω παραπετάσματι διαβιούντων συμμοριτών, θα έχουν δε την ευκαιρίαν οι αναγνώσται, να εκτιμήσουν, πώς γίνεται η ιδεολογική προετοιμασία των νέων, δια την εις Ελλάδα «πατριωτικήν αποστολήν»!!

α) Εκ του Τύπου της Ουγγαρίας: (Εφημ. «Λ. Αγώνας» της 19-1-63 και 13-1-63):

«Δια το έτος 1963 επεξεργάστηκε πλάνο με 14 μαθήματα ιδεολογικά (7 ελληνικά, 4 διεθνή και 3 ουγγρικά), 9 διαλέξεις για την ιστορία του κινήματος, 3 πνευματικοί διαγωνισμοί, 5 διαλέξεις στους Σλαβομακεδόνες για την καλλιέργεια των εθνικών και αγωνιστικών παραδόσεων του Σλαβομακεδονικού λαού».

β) Του Τύπου της Τσεχοσλοβακίας. (Εφημ. «Αγωνιστής» 2-2-62, 4-5-62, 14-9-62, και 15-3-63):

«Για το χρόνο κομματικής μόρφωσης 1962-63. α) μαθήματα από το 8ο Συνέδριο, τη 2η και 3η ολομέλεια του ΚΚΕ, και μαθήματα από το 12ο συνέδριο του ΚΚ Τσεχοσλοβακίας.

Θα προηγούνται προκαταρκτικά σεμινάρια και έπειτα τα μαθήματα. Θα παρακολουθήσουν τους «κύκλους μόρφωσης» της κομμουν. οργαν. νέων Τσεχοσλοβακίας, θα γίνουν 6 διαλέξεις, μηνιατικές ανασκοπήσεις, 3 διαλέξεις δια τους σλαβομακεδόνας, προετοιμασία για τη γιορτή της ΕΠΟΝ, 6 μαθήματα για το συνέδριο του κομμουν. κόμματος Τσεχοσλοβακίας και μαθήματα από το 22ο συνέδριο του κομμουν. κόμματος Σοβ. ενώσεως και του 8ου Συνεδρίου του ΚΚΕ. Το καταστατικό του ΚΚΕ, και 3 μαθήματα για το XII συνέδριο του Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας.

γ) Της Πολωνίας: (Εφημ. «Δημοκράτης» της 26-12-62, 14-11-62, 2-1-63 και 23-1-63).

«Για το 1963, 4 ομιλίες με θέματα ο ρόλος της εκκλησίας στην Πολωνία, οι σλαύοι στα Βαλκάνια κλπ. 4 κύκλοι συζητήσεων επί των προβλημάτων που αντιμετωπίζει το ΚΚΕ στην Ελλάδα και τον αγώνα του λαού μας. Προετοιμασία εκδηλώσεων γιορτασμών κομμουν. οργαν. νέων Ελλάδος, η 20ή επέτειος της ΕΠΟΝ. Πανηγυρικός γιορτασμός όλων των επετείων (αντιστασιακών, ΚΚΕ, ΕΑΜ, κλπ.). Ειδικώς δι' ένα «σεμινάριον» το οποίον οργάνωσεν η κομμουν. οργάνωσις νέων Πολωνίας, στις 17-20 Ιανουαρίου 1963 εις Μπρότσαβ της Πολωνίας προς τιμήν των Ελλήνων νέων, εις το οποίον έλαβον μέρος 70 εκλεκτά στελέχη εκ των νέων, υπό την διεύθυνσιν του Γενικού Γραμ. τη κομμουν. οργαν. νέων Πολωνίας Ραφαήλοβιτς και του Έλληνο Κούρτη (πρώην γυμνασιάρχου εις Κάιρον), αναφέρεται ότι συζητήθηκαν τα εξής θέματα: «Δράση και καθήκον της κομμουν. οργαν. νέων Πολωνίας. Το πρόγραμμα του ΚΚΕ. Η νεολαία στην Ελλάδα και τα προβλήματά της. Συμβούλιο αμοιβαίας βοήθειας των κομμουν. χωρών. Τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα. Η παιδεία στην Ελλάδα».

Μετά το τέλος του «σεμιναρίου» εξεφράσθησαν ως εξής μερικοί νέοι, δια την αίγλην των συζητήσεων:

1) Ο Παπαδημητρίου απ' τη Ζέρμα Κονίτσης: «Εκφράσθηκε με θαυμασμό για τις επιτυχίες». 2) Η Μυροπούλου απ' την Πιπεριά Εδέσσης: «...Δεν μπορώ να φαντασθώ πώς εμείς τα χωριατόπουλα γίναμε αυτοί που είμαστε και παρακολουθούμε τόσο σοβαρά θέματα». 3) Ο Ούρδας Νίκος «Εκφράζει την ικανοποίησή του που του έγινε η τιμή να παρακολουθήση». Όλοι δε, δια δημοσιεύματός των, εκφράζουν «την ευχαρίστησή τους προς την Κομ. οργ. νέων Πολωνίας, για το τόσο ενδιαφέρον για τους νέους μας... σκίρτησε η νεανική καρδιά μας από περηφάνεια όταν μιλήσαμε για τους αγώνες στην Ελλάδα... και την υπόσχεσή μας, ότι θα συγκεντρώσουμε πείρα και εφόδια για την υπηρεσία του λαού στην Ελλάδα».

Ιδού λοιπόν τι υποφέρουν οι δυστυχείς ελληνόπαιδες, πώς μένουν ικανοποιημένοι, διότι κατώρθωσαν να γίνουν «αυτοί που είναι», αντί να θλίβονται δια το κατάντημά των και την τύχην την οποίαν επεφύλαξεν εις αυτούς το ΚΚΕ!

2. Αι ανώτεροι και ανώτατοι κομμουνιστικά σχολαί.

Σοβαρόν ιδεολογικόν καταρτισμόν των ελληνοπαίδων κάμνουν τα σχολεία από του νηπιαγωγείου μέχρι πέρατος και του πανεπιστημίου. Ουδέν σχολείον υφίσταται, χωρίς τους πολιτικούς, οίτινες επιμελούνται δια την ιδεολογίαν. Εις

όλα τα μαθήματα είναι διάχυτος ο μαρξισμός. Ούτος διδάσκεται υπό πολύ εμπείρων διδασκάλων. Εις τους ανωτέρους και ανωτάτους πανεπιστημιακούς κλάδους, η διδασκαλία του μαρξισμού αποτελεί ειδικόν κλάδον εξ ου είναι ανάγκη να πάρουν βεβαίωσιν - βαθμόν, οι μέλλοντες να διέλθουν επιστήμονες. Είναι αδιανόητον να λάβη τις πτυχίον οιοδήποτε κλάδου, εάν δεν έχει ελεγχθή και δεν εξηκριβώθη ότι ούτος εδιδάχθη τον μαρξισμόν και εάν αι σκέψεις και αι διαθέσεις του δεν έχουν κλειδωθεί εις τα συρτάρια του μαρξισμού.

Εκτός των ειδικών μαρξιστικών κλάδων οίτινες έχουν ιδρυθεί εις τα πανεπιστήμια και ανώτερα γενικώς ιδρύματα, λειτουργούν ειδικά πανεπιστήμια μαρξισμού - λενινισμού, δια τους επιθυμούντος να λάβουν ανώτατον μαρξιστικόν καταρτισμόν, αλλά και ειδικά «λαϊκά πανεπιστήμια» μαρξισμού - λενινισμού κατά τας εσπερινάς ώρας δια τους εργαζομένους, φυσικά δωρεάν. Εις τας ανωτέρω σχολάς και πανεπιστήμια φοιτούν ουκ ολίγοι ελληνόπαιδες, φυσικά εντελώς δωρεάν αυτοί, εξωθούμενοι και πιεζόμενοι από την ηγεσίαν του ΚΚΕ να φοιτήσουν έστω και εις τα νυκτερινά. Εις την Βουδαπέστην της Ουγγαρίας λ.χ. λειτουργεί νυκτερινόν μαρξιστικόν πανεπιστήμιον, του οποίου ο αριθμός των μαθητών έφθανε μέχρι 12.000 μαθητών ετησίως. Ποίος βεβαιώνει ότι δεν εφοίτησαν εις αυτό αρκετά εκατοντάδες ελληνοπαίδων δια να μην απωλεσθεί η ευκαιρία, δεδομένου μάλιστα ότι το σύνολον των εν Ουγγαρία διαβιούντων ελληνοπαίδων ευρίσκεται εις αυτήν;

3. Ειδικαι κομματικά σχολαί προς καταρτισμόν στελεχών.

Τα στελέχη χαρακτηρίζονται ως «χρυσό απόθεμα» παρά των κομμουν. κομμάτων, διότι εις αυτά στηρίζεται αυτή αύτη η ύπαρξις του κομμουνισμού και εξ αυτών εξαρτάται η επιτυχής ή ανεπιτυχής εφαρμογή των μαρξιστικών προγραμμάτων.

Τα μαρξιστικά κόμματα άμα τη επιβολή του κομμουνισμού εις τας κομμουν. χώρας, έσπευσαν εκ των πρώτων να ιδρύσουν ειδικάς σχολάς δια να παράγουν στελέχη δια τον συνδικαλισμόν, την κομμουν. οργάνωσιν νεολαίας, του κόμματος κ.λ.π. Σκοπός των οποίων είναι να καταρτίσουν στελέχη δια να διεξάγουν προπαγάνδαν, δια τα προβλήματα της ανοικοδομήσεως του σοσιαλισμού και της οικονομίας των και της τεχνικής τούτων. Τα στελέχη τούτα πρέπει να εξοπλισθούν καλώς με τα μέσα ιδεολογικής επιρροής, να γνωρίζουν καλώς τα επιχειρήματα δια τον «εχθρόν», να αποκτήσουν ικανότητας ώστε να αποφεύγουν τας ιδεολογικάς διαστρεβλώσεις και τας ξένας απόψεις, τας ασαφείς και εσφαλμένας ερμηνείας, να εφαρμόζουν εν γένει καλώς την σοσιαλιστικήν πολιτικήν και να ερμηνεύουν τα θεωρητικά προβλήματα τόσον της εσωτερικής όσον και εξωτερικής εξελίξεως, εάν δε πρόκειται περί ξένων φοιτητών, ως είναι οι ελληνόπαιδες, να καταστήσιν ούτοι ικανοί δια την διεξαγωγήν του ιδεολογικού αγώνος κατά της πατρίδος των. Και έχομεν δυστυχώς αποδείξεις, ότι πλείστοι της κατηγορίας των «ξένων» (ελληνοπαίδων) διέπρεψαν εις σχολάς του παραπετάσματος δι' όλας τας περιπτώσεις και έγιναν αρκετά ικανοί προπαγανδισταί, εχθροί και προδόται εις βάρος της πατρίδος των.

Αι σχολαί αύται (σχολαί στελεχών) διακρίνονται εις κατωτέρας (διαρκείας 6-8 μηνών), μέσας (διαρκείας 1-2 ετών) και ανωτέρας (διαρκείας 3 ετών και άνω). Εις τας κατωτέρας διδάσκονται τα απλά και τρέχοντα ζητήματα του μαρξισμού και χρησιμοποιούν τους αποφοίτους προς πλαisiώσιν κατωτέρων διοικητικών και κομματικών θέσεων. Εις τας μεσαίας εισάγονται οι «κοκκινισμένοι» ιδεολογικώς

και πρωτοπόροι εις κοινωνικάς εργασίας, οι επιδεικνύοντες συνδικαλιστικήν δραστηριότητα και διακρινόμενοι δια μηχητικότητα εις την εφαρμογήν των μαρξιστικών επιταγών. Δια δε τας ανωτέρας κομματικές σχολάς προορίζονται όσοι επιδεικνύουν ανωτέραν κομμουν. δραστηριότητα, όσοι συγκεντρώνουν μεγάλας οργανωτικές ικανότητας και δύνανται να αφομοιώσουν τα μεγάλα προβλήματα του κομμουνισμού και παρέχουν σαφείς ενδείξεις, ότι δύνανται να χρησιμοποιηθούν εις μεγάλους τομείς δράσεως. Οι τελευταίοι, προορίζονται ασφαλώς δια την κομματικήν ιεραρχίαν, ως καθηγηταί σχολών και καθοδηγηταί μεγάλων τομέων κομμουν. δράσεως.

Εις τας ανωτέρω σχολάς εφοίτησαν ουκ ολίγοι ελληνόπαιδες. Εις την α' και β' κατηγορίαν (κατωτέρας και μέσας) δυνάμεθα να υπολογίζωμεν ότι διήλθε το μεγαλύτερον μέρος των νέων ως και σοβαρός αριθμός εκ των ανωτέρων ή ανωτάτων σχολών, σήμερον δε κατέχουν πλείστας θέσεις εις την κομματικήν ή διοικητικήν ιεραρχίαν των χωρών του παραπετάσματος. Αριθμητικώς σήμερον δεν δυνάμεθα να υπολογίσωμεν το «χρυσόν» τούτο απόθεμα. Τα πρώτα 2-3 έτη, ως εξάγεται εκ των εκδηλώσεων του ΚΚΕ και της προσωπικής μας γνώσεως ούτοι ηριθμούνται κατά εκατοντάδας, σήμερον δε ουδείς πρέπει να αμφιβάλη ότι υπολογίζονται εις χιλιάδας, δεδομένου ότι από δεκαετίας το ΚΚΕ επέδειξε ασυνήθη δραστηριότητα δια να προετοιμάση στελέχη.

Το πρόγραμμα των διδασκομένων μαθημάτων δεν αφίσταται εκείνου το οποίον εφαρμόζεται εις την Σοβιετικήν Ένωσιν εξ ου αντιγράφεται, περιέχει δε γενικώς μεταξύ άλλων και τα εξής θέματα διδασκαλίας:

α) **Θρησκευτικά:** Ο αντιδραστικός ρόλος της Εκκλησίας, η επιστημονική απόδειξις της αθεΐας, διεξαγωγή αθεϊστικής προπαγάνδας, μαχητικός αγών εναντίον των θρησκευτικών ιδεολογιών, μορφαί αγώνων και μέθοδοι εκρίζσεως των θρησκευτικών προλήψεων.

β) **Οικονομικά:** Συμβούλιον αμοιβαίας βοηθείας των σοσιαλιστικών χωρών (ΚΟΜΕΚΟΝ) και ΕΚΑ. Εκβιομηχάνισις, κολλεκτιβισμός, εργατική νομοθεσία, εφαρμογή νόμων παραγωγής, κ.λ.π.

γ) **Διοικητικά:** Χειρισμός ζητημάτων δικαιοσύνης, κοινωνικής ηθικής, διοίκεισις και εφαρμογή κομματικής γραμμής εις ταύτας.

δ) **Κομματικά:** Λειτουργία οργανώσεων, προσηλυτισμός, πολιτικός τρόπος ελέγχου πεπραγμένων, λειτουργία κομματικού μηχανισμού, ιστορία κομμάτων, ζητήματα προσωπολατρείας, σοσιαλ. ρεαλισμός και σοσιαλ. πατριωτισμός κ.ο.κ.

ε) **Διεξαγωγή προπαγάνδας:** Μέθοδοι και αγώνες κατά των υπολειμμάτων της «Μποργκεζίας». Διεξαγωγή αγώνων κατά του εσωτερικού εχθρού, πολιτική επαγρύπνησις εναντίον των εχθρικών επιβουλών, μαχητικά επιχειρήματα προπαγάνδας, ανακάλυψις και επινόησις μεθόδων καλυτέρας προπαγάνδας, αντιμετώπισις αναφυσόμενων δυσκολιών, διεξαγωγή ιδεολογικών συζητήσεων, προσεταιρισμός αμφιρρεπόντων και ιδεολογικώς ασταθών στοιχείων, σταθεροποίησις μυθέντων, τρόπος και μέθοδοι συγκεντρώσεων και διαλέξεων, μέθοδοι εκλαϊκεύσεως μαρξισμού (εμφάνισις προβλημάτων σοσιαλισμού κατά ζωντανόν τρόπον) χαρακτήρ των προπαγανδιστών (ευέλιγκτος, προσαρμοσμός, ο κατάλληλος εις την κατάλληλον θέσιν, πειστικός εις τας διδασκαλίας, ώστε να εμπνέη τας αρχάς του μαρξισμού, να εφαρμόζη μεθόδους ορθής κατανοήσεως και γενικά ικανός να επιλύη τα προβλήματα του σοσιαλισμού και να δημιουργή εις τους ανθρώπους πεποιθήσεις δια τον κομμουνισμόν). Αι ανώτεραι σχολαί

διδάσκουν μεταξύ άλλων σοβαρών θεμάτων και την διεξαγωγή αγώνων επί διεθνούς επιπέδου, όπως αποικιακήν πολιτικήν του «ιμπεριαλισμού» (κινήματα, εξεγέρσεις, λαϊκοί αγώνες), Διεθνείς οργανώσεις και λειτουργία αυτών, ζητήματα ειρήνης και αφοπλισμού υπό το μαρξιστικόν πρίσμα, μέθοδοι εξωτερικής προπαγάνδας κλπ.

ε) Αι «μαζικαί» οργανώσεις και ο ρόλος των εις την διαπαιδαγώγησιν των νέων.

Το σύνολον των εργατών ενός εργοστασίου ή μιας επιχειρήσεως, οι υπάλληλοι ενός πνευματικού τομέως (καθηγηταί, διδάσκαλοι), το προσωπικόν ενός νοσοκομείου, οι μαθηταί ενός οιαδήποτε σχολείου, οι στρατιώται μιας μονάδος, οι κάτοικοι μιας κοινότητος και γενικώς το προσωπικόν πάσης εστίας εργαζομένων, αποτελεί μίαν «Οργάνωσιν», αι διοικήσεις των οποίων συγκροτούνται από έμπειρα και κατάλληλα στελέχη του κομμουν. κόμματος, κάθε δε εκδήλωσιν ταύτης κινούν και κατευθύνουν τα μέλη του κομμουν. κόμματος, τα οποία κρύβονται μέσα εις τας οργανώσεις, λέγονται δε «δοσμένα» μέλη και αποτελούν την λεγομένην «φράξια».

Αι «φράξιαι» έχουν ως αποστολήν να κινητοποιούν όλην την οργάνωσιν πρωτοστατούσαι παντού και πάντοτε προς εκτέλεσιν των εντολών του κόμματος και την εξυπηρέτησιν του κομματικού κράτους. Άπασαι δηλαδή αι οργανώσεις, ευρίσκονται υπό την απόλυτον κυριαρχίαν του κομμουν. κόμματος, αι δε εκλογαί δια τα όργανα διοικήσεως αποτελούν μίαν πραγματικήν φάρσιν. Έναι εκ των οργανώσεων τούτων, ως αι εργοστασιακαί, γεωργικαί, υπαλλήλων, έχουν το όνομα «συνδικαλιστική» οργάνωσις του τάδε εργοστασίου ή επιχειρήσεως λ.χ. η δε διοικούσα επιτροπή, λέγεται συνδικαλιστική επιτροπή. Αι συνδικαλιστικάί αύται οργανώσεις αποτελούν ενώσεις, κατά πόλιν ή περιοχήν, άπασαι δε αι ενώσεις την γενικήν κρατικήν ομοσπονδίαν την οποίαν διευθύνει κεντρική επιτροπή, καθοδηγουμένη υπό αντιπροσώπου της Κεντρικής επιτροπής του κομμουν. κόμματος. Ούτω η καθοδήγησις, η διαφώτισις και η «γραμμή» δίδεται απ' τον «εγκέφαλον», το κομμουνιστικόν κόμμα και φθάνει χωρίς λοξοδρομήσιν μέχρι του τελευταίου μέλους μιας απλής οργανώσεως.

Αι μαζικαί αύται οργανώσεις έχουν σχολάς κεντρικάς και περιφερειακάς εις τας οποίας εκπαιδεύονται δραστήρια μέλη της — συνήθως εξ εκείνων άτινα είναι μέλη του κόμματος — δια να χρησιμεύσουν εις τας διοικήσεις και εις τους διαφόρους τομείς δράσεως εκάστης οργανώσεως. Εις τοιαύτας σχολάς εξεπαιδεύθη η συντριπτική πλειοψηφία των ελληνοπαίδων και μάλιστα κατά προτίμησιν. Θα κάμωμεν μικρόν λόγον δια μίαν τοιαύτην οργάνωσιν, την σχολικήν οργάνωσιν ή σχολικήν «κολλεκτίβα», δια να γίνη αντιληπτόν, τι αποκομίζουν εκ μιας τοιαύτης οργανώσεως οι ελληνόπαιδες, οίτινες αναγκαστικά συμφοιτούν με τους μαθητάς των ξένων σχολείων:

1. Η σχολική οργάνωσις.

Η σχολική οργάνωσις ή σχολική «κολλεκτίβα», περιλαμβάνει το σύνολον των μαθητών ενός σχολείου. Εντός της οργανώσεως υπάρχουν οι πιονιέρηδες, εάν πρόκειται περί δημοτικού σχολείου ή τα μέλη της κομμουν. οργανώσεως νέων, εάν πρόκειται περί οιαδήποτε σχολείου μέσης εκπαιδεύσεως ή ανωτάτης σχολής. Κάμνομεν την διάκρισιν ότι δεν πρέπει να συγχέεται η σχολική οργάνωσις ήτις περιλαμβάνει το σύνολον των μαθητών και είναι «μαζική» οργάνωσις, με τας οργανώσεις των κομματικών (πιονιέρηδων, κομμουν. νεολαίας, κομμουν. κόμματος) αι οποίαι είναι κομματικά και περιλαμβάνουν μικρόν αριθμόν μελών, άτινα είναι οι φορείς των αντιλήψεων του κόμματος κ.λ.π. και αποτελούν την δύναμιν εκείνην ήτις κινεί και κατευθύνει την σχολικήν οργάνωσιν. Εκ των μελών της σχολικής οργανώσεως επιλέγονται και οι δραστηριώτεροι δια να εγγραφούν εις την κομματικήν οργάνωσιν των

πιονιέρων. Υπάρχουν σχολεία, των οποίων όλοι οι μαθηταί είναι συγχρόνως και μέλη της πιονιέρικης οργανώσεως. Οι πιονιέρηδες δεν είναι τίποτε άλλο, παρά τα «αετόπουλα» της εαμικής εποχής, η δε κομμουν. οργάνωσις νέων, οι «ΕΠΟΝ - επονίτες».

2. Αι αρχαί της σχολικής οργανώσεως.

Η σοσιαλιστική κοινωνία εντός της οποίας εκπαιδεύονται οι ελληνόπαιδες εις το παραπέτασμα στηρίζεται εις την αρχήν του «κολλεκτιβισμού», μη αναγνωρίζουσα ύπαρξιν ατόμου έξω από αυτήν και μη παραδεχομένη διαχωρισμόν «προσωπικής τύχης».

Τα κύρια χαρακτηριστικά της λειτουργίας μιας «κολλεκτίβας» είναι εκείνα τα οποία φέρει μία προηγμένη κομμουνιστική κοινωνία και αποστολή του μέλους αυτής, παιδιού, εφ' όσον πρόκειται περί «κολλεκτίβας» ανηλίκων, είναι το «ζήσιμο κάποιας μελλοντικής ζωής» δηλαδή της κομμουνιστικής ή κατ' άλλον λόγον τα μέλη αυτής είναι «έμβρυα ατόμων μιας μελλούσης κοινωνίας».

Το οξυγόνον λοιπόν εις την κομμουνιστικήν παιδείαν όπως και εις όλην την κομμουνιστικήν ζωήν είναι η «σχολική οργάνωσις» ή «σχολική κολλεκτίβα», η οποία αποτελεί τον πυρήνα της σοβιετικής κοινωνίας, μολονότι λειτουργεί μάλλον θεωρητικώς, διότι δεν έχει τας δυνατότητας της εφαρμογής μιας πλήρους κομμουν. κοινωνίας, αποστολή δε αυτής, ως είπομεν είναι να προετοιμάση «μέλη δραστήρια και με αρχές της μελλούσης κοινωνίας».

Η «σχολική οργάνωσις» ή «σχολική κολλεκτίβα» είναι μέλος της πλατειάς σοβιετικής κοινωνίας, η οποία αποτελείται από πολλές «κολλεκτίβες» με τις οποίες συνδέεται οργανικά. Έχει συνεπώς την «πρώτην ευθύνην» έναντι της κοινωνίας και την πρώτην υποχρέωσιν απέναντί της». Αποτελεί δε και την πρώτην βαθμίδα της «παγκοσμίου κολλεκτίβας των εργαζομένων».

Συνεπώς ο ελληνόπαις μαθητής εις το παραπέτασμα προορίζεται ως «μονάς του μαχητικού μετώπου της ανθρωπότητας» αι δε ιδιότητες αύται δεν θα έχουν απήχησιν, «αν η ζωή του — από μικρός ακόμη — δεν δονείται από το πάθος της ιστορικής πάλης που ζούμε σήμερα» αν δεν στέκεται υπόδειγμα του αγώνα» «και αν δεν νοιώθει μπροστά του το κ. κόμμα που το οδηγεί εις την επιτυχίαν»!!

Η αποστολή του κομμουνιστού διδασκάλου σχετικώς με την «παιδαγωγικήν κολλεκτίβαν» ή «σχολικήν οργάνωσιν» είναι να την προφυλάττη, να την προαγάγη, να την τελειοποιή δια να διαπαιδαγωγηθή ο μαθητής, μέλος της παιδαγωγικής κολλεκτίβας, ούτως ώστε «οποιοσδήποτε και αν είναι να μπει στη ζωή σαν μέλος της κολλεκτίβας της κομμουν. κοινωνίας, υπεύθυνος για τις ενέργειες των συντρόφων του και ουχί — να μπει στη ζωή — σαν φορέας κάποιας ατομικής τελειότητας».

Όπως και εις όλας τας «κολλεκτίβας» της κομμουν. κοινωνίας, ούτω και εις την «σχολικήν κολλεκτίβαν» χρησιμοποιείται το γνωστόν φάρμακον του κόμματος, η διαφώτισις. Επειδή όμως εις τους μικρούς μαθητάς επέρχεται ανία, λόγω ελλείψεως ενδιαφέροντος, «πρέπει να ανακαλύπτωνται νέαι μορφαί προπαγάνδας», χωρίς φυσικά να αφίστανται αύται από τας «μονολιθικάς» αρχάς.

Κατά τας συνεδριάσεις δεν επιτρέπονται αντεγκλήσεις, ούτε και ψιθυρισταί συνομιλίας μεταξύ των μαθητών, διότι τούτο δυνατόν να έχη δυσaréστους συνεπείας όχι μόνον εις τούτους, αλλά και εις τους γονείς των ακόμη, διότι το «έγκλημα των ψιθυριστών συνομιλιών» ενδεχόμενον να κινήση τας υποψίας του «κοινωνικού λειτουργού» όστις διευθύνει την «σχολικήν κολλεκτίβαν» και να αναζητηθούν τα αίτια, εις συνομιλίας αι οποίαι πιθανόν προηγήθησαν εις την οικίαν μεταξύ των γονέων δια να εξακριβωθή εν συνεχεία μήπως αύται αφορούν την «πολιτικήν» του κόμματος, όποτε επακολουθούν δυσάρεστοι συνέπειαι και δια τους μαθητάς και δια τους γονείς των. Εις την «σχολικήν κολλεκτίβαν» συζητούνται και αναπτύσσονται θέματα σχέσιν έχοντα κυρίως με την «συντροφικήν» επαφήν άλλων «σχολικών κολλεκτίβων» και ιδία αλληλογραφίαν εις την οποίαν πάντοτε πρέπει να υπάρχη το πολιτικο-ιδεολογικόν περιεχόμενον έστω και με αδράς γραμμάς. Κατ' αυτάς, εξετάζεται ο τρόπος της διατυπώσεως των επιχειρημάτων, διότι δεν πρέπει να γράφουν ό,τι τους κατεβεί στο κεφάλι, εξ αφορμής δε τυχόν «σφαλμάτων», υποδεικνύεται και αποφασίζεται να γίνεται πρώτον συζήτησις εις την «κολλεκτίβαν» δι' όσα πρέπει να γραφούν.

Ένας μαθητής εξ Ανατ. Βερολίνου, εδραπέτευσε εις το Δυτικόν Βερολίνον, άλλος δε συμμαθητής του — διαμένων εις το Ανατολικόν, αλληλογραφούσε με τον δραπέτην. Η υπόθεσις έφθασε μέχρι της «σχολ. κολλεκτίβας» με το κατηγορητήριον ότι ο μαθητής αλληλογραφεί με πρώην συμμαθητήν του, ο οποίος «εγκατέλειψε παρανόμως την Γερμαν. λαϊκήν δημοκρατίαν».

Δια να μη δοθεί ευρύτης και προκληθούν μεγάλα σχόλια, εξ αφορμής μιας «παιδικής αφελείας», εδικαιολογήθη το αδίκημα με πολύ μαλακόν τρόπον, ως εξής: «Ίσως το παιδί αυτό εξηπατήθη και είναι αναγκαίον εις τα γράμματά του να το βοηθήσουμε να βρει το σωστό δρόμο».

Κατά την λειτουργίαν της «παιδαγ. κολλεκτίβας» λύονται αι συνήθως προκαλούμενοι απορίαι, όλαι δε αι παρατηρήσεις γίνονται υποχρεωτικώς αποδεκταί. Η «κριτική» και προ παντός η «αυτοκριτική» ως και η πειθαρχία θεωρούνται εκ των σοβαροτάτων αρετών διότι, «προφυλάσσουν τον μαθητήν από «λανθασμένας σκέψεις». Ο δε μαθητής πρέπει να συνηθίση όχι μόνον να είναι αλλά και να φαίνεται υποδειγματικόν μέλος της «κολλεκτίβας», τυχούσαν δε αποβολήν του, πρέπει να την εκλαμβάνη ως την μεγαλυτέραν τιμωρίαν, την δε επάνοδόν του, ως αποτελούσαν πολύπλοκον διαδικασίαν.

Η «σχολική κολλεκτίβα» έχει διοίκησιν, αντιπροσώπους, ανώτατον δε όργανον αυτής είναι η γενική συνέλευσις. Οργανώνει γιορτές, καλλιτεχνικές βραδυές, ομίλους και έχει όλα τα μέσα κοινόχρηστα.

Το σύστημα της «οργανώσεως» εις ενηλικούς και ανηλικούς ήτο λίαν γνωστόν εις την Ελλάδα ακόμη, δι' όσους ενθυμούνται τας περιφήμους «συνελεύσεις» ή την λειτουργίαν των «οργανώσεων» εις τας συμμοριοπλήκτους περιοχάς, εις τας οποίας πολλοί μεγάλοι μαθηταί είχαν την ατυχίαν να δεχθούν το μόλυσμα τούτων. Κατ' αυτήν ένα μέρος απετέλει η διαφώτισις, το δε άλλο εκάλυπτον πρακτικά καθήκοντα και υποχρεώσεις προς τους συμμορίτας, όπως η εκτέλεσις χρεών συνδέσμου και η συλλογή πληροφοριών δια τους «αντιδραστικούς» χωρικούς.

Αφ' ης όμως εσύρθησαν εις το παραπέτασμα και ενετάχθησαν εις τας παιδουπόλεις, η λειτουργία της «οργανώσεως» ή «κολλεκτίβας» έφθασε εις το ζενίθ της τελειοποιήσεώς της, διότι δεν είχαν άλλο τι να κάμουν παρά συγκεντρώσεις με καθοδήγησιν.

Το σύστημα της «κολλεκτιβίστικης» ζωής εφηρμόσθη με αρκετήν μάλιστα συνέπειαν προς τας κομμουνιστικές αρχάς υπό των ελληνοπαίδων, αφ' ης ήρχισεν η ομαδική ζωή των εις τας χώρας του παραπετάσματος και ιδία αφ' ης στιγμής ενετάχθησαν εις τα κομμουνιστικά σχολεία των χωρών του παραπετάσματος, οπότε «έχαιρον δικαιώματος» δύο «διαπαιδαγωγικών σχολείων», ενός της «σχολικής κολλεκτίβας» των ξένων σχολείων και ετέρου της κολλεκτίβας ήτις εσχηματίσθη με τας ομάδας συμβιώσεως των καταφυγόντων, εις το παραπέτασμα συμμοριτών ή επί το απλούστερον, οι ελληνόπαιδες εβάλλοντο και πολύ περισσότερον τώρα εκ δύο πλευρών: Μιας ξένης και μιας «ελληνικής». Το έργον της «κολλεκτίβας» εις τας ομάδας των συμμοριτών εις το παραπέτασμα εις την μητρικήν γλώσσαν δηλαδή, συνίσταται εις ανάλυσιν της πολιτικής καταστάσεως εις την Ελλάδα, κατανόησιν των διεξαχθέντων «λαϊκών αγώνων», ανακοινώσεις «γραμμής», οργάνωσιν θεατρικών παραστάσεων, ψυχαγωγίαν των στελεχών του κόμματος, απόδοσιν τιμών εις διαφόρους «ήρωας», καθήκοντα προς το «λαϊκόν» κράτος, επίδειξιν σοσιαλιστικής διαγωγής, ρύθμισιν σχέσεων με την «σλαβομακεδονικήν εθνότητα», εκμάθησιν διεθνών σοσιαλιστικών συνθημάτων, συμμετοχήν εις εκδηλώσεις ξένων εορτών, κ.λ.π.

Η δε ζωή των εις τας «σχολικάς κολλεκτίβας» μετά των ξένων παίδων συνίστατο εις όμοια περίπου έργα και καθήκοντα με τα των ξένων παίδων πλην όμως εις υψηλήν σφαίραν, διότι εκεί αι συζητήσεις εγένοντο επί των δεδομένων πραγματικής καταστάσεως.

Ιδού και μία «αθώα» ομολογία και «αφελής» εκδήλωσις διά τα αγαθά της «κολλεκτίβας» εκ μέρους ενός δημοτικού σχολείου ελληνοπαίδων εις την Τσεχοσλοβακίαν:

«Παυλοβίτσε 4-5-1962... Το καλύτερον μέσον για την καλλιτέρευση του χαρακτήρα μας, είναι η μαθητική συνελεύσεις· εκεί ελεύθερα(!) λέγομεν την γνώμην μας και διορθώνουμε τα σφάλματά μας. Τώρα προς τιμήν της πρωτομαγιάς αναλάβαμε υποχρεώσεις να κάμουμε μίαν εξόρμησιν εις το μνημείον του Σοβιετικού στρατιώτη, που υπάρχει στο χωριό μας. Προκηρύχθηκε προς τούτο άμιλλα μεταξύ μας».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 4.5.62, Τσεχ/κία).

Εν αντιθέσει προς την πνευματοκτόνον κομμουνιστικήν «παιδαγωγικήν κολλεκτίβα» ίσταται το σύστημα της αυτοδιοικήσεως εις τα σχολεία του ελευθέρου κόσμου, εις τα οποία πρυτανεύει η αβίαστος εκφρασις της γνώμης και το πνεύμα της ελευθέρας εκλογής των μεθόδων δράσεως. Κάθε εκτέλεσις πράξεως αποφασίζεται μετά προηγουμένην ελευθέραν συζήτησιν και αφού διαπιστωθεί η αναγκαιότης ταύτης, η δε πειθαρχία προκύπτει εξ αυτής ταύτης της ανάγκης των πραγμάτων.

Η αυτοδιοίκησις καθίσταται ιδανική αφ' ης υπαχθούν εις την σφαίραν της δραστηριότητος της αι οργάνωσεις εορτών, εκδηλώσεις κοινωνικής αλληλεγγύης προς δεινοπαθόντος, η συμμετοχή εις κοινωφελή έργα, πράγματα τα οποία έχουν τεραστίαν επίδρασιν εις την ανάπτυξιν των ψυχοφυσικών δυνάμεων, των ατομικών δεξιοτήτων και αρετών, την πρωτοβουλίαν, με αποτέλεσμα να μεταβάλλωνται αι γνώσεις και τα συναισθήματα εκ του έργου των μαθητών εις πραγματικές δυνάμεις και εφόδια δια να εισέλθη και να ζήση ο μαθητής ως ελεύθερος πολίτης εις την κοινωνίαν και να αισθάνεται αυτοβούλως το καθήκον και να εργάζεται δια τον πολιτισμόν και την ευημερίαν της πατρίδος του.

Ενώ εις τας υπό «καθοδήγησιν» και «διαφώτισιν» καλλεκτίβας τα όρια της ελευθερίας είναι λίαν περιορισμένα εάν δεν εκλείπουν παντελώς. Ο «κολλεκτιβιστής» μαθητής υποχρεώνεται και συνηθίζει να κύπτει, να υπακούη και να πειθαρχή εκ μικράς ηλικίας αντιστάσεως μη ούσης, εφ' όσον προορίζεται δια να συμβιώση εις κράτος με ολοκληρωτικήν μορφήν. Η «κολλεκτίβα» έχει ως εχθρούς την πρωτοβουλίαν και την ελευθερίαν.

Πρότυπον σύστημα παιδαγωγικής «κολλεκτίβας» εφήρμοσεν εις την Σοβ. ένωσιν ο ιατρός Μακαρέγκο, μετά την Κομμουνιστικήν επανάστασιν δια συγκεντρώσεως των «χαμένων» παιδιών εντός οικοτροφείων επί αρκετά έτη. Τα κύρια χαρακτηριστικά όμως αυτής καθ' όλην της την ζωήν, υπήρξε η «κολλεκτίβα» της βίας, της αναγκαστικής εργασίας, της αδιαμαρτυρήτου πειθαρχίας, της σκληρότητος, δια «να βγάλη ανθρώπους του καθήκοντος προς το κόμμα».

Σύστημα «κολλεκτίβας» — ας μας επιτραπή και εδώ η λέξις — εφήρμωσε και ο μέγας Πεσταλότσι, αλλά τα στοιχεία τα οποία εχαρακτήριζον την ζωήν της, ήσαν η ατμόσφαιρα της απεράντου αγάπης ως το ισχυρότερον παιδαγωγικόν μέσον, η εξ αυτής εμπιστοσύνη ήτις ενεπνέετο εις τους τροφίμους, η προσωπικότης του παιδαγωγού και η ψυχική τούτου επαφή μετά των τροφίμων προς κατανόησιν των αναγκών, η απέραντος απλότης και αφέλεια, η ελευθέρα εργασία, η αυτόβουλος τάξις και η συνειδητή πειθαρχία, πράγματα τα οποία έφερον τον πραγματικόν ηθικόν εξανθρωπισμόν των μικρών μαθητών.

ς) Αι συνδικαλιστικά οργανώσεις.

Αι συνδικαλιστικά οργανώσεις είναι, ως είπομεν, κλαδικαί οργανώσεις ενηλίκων οίτινες εργάζονται εις μίαν επιχείρησιν. Ποίαν αποστολήν έχουν αι οργανώσεις αύται; Την απάντησιν μάς την δίδουν τα κάτωθι «τσιτάτα» του μαρξισμού:

«Τα υπό του κόμματος καθοδηγούμενα συνδικάτα αποτελούν επαναστατικές μαζικές οργανώσεις με σαφώς καθορισμένον χαρακτήρα. Είναι οι πιστοί βοηθοί του κόμματος μεταξύ των εργατών και των υπαλλήλων και ως εκ τούτου πρέπει να θεωρούν την πολιτικήν δραστηριότητα του κόμματος ως ιδικήν των».

(Εφημ. «Ίντερ Μονγκόλια Ντέηλυ» Κίνα 30-12-59).

«Τα συνδικάτα πρέπει να διεξάγουν συνεχή πόλεμον εναντίον της κληρονομιάς της μπουρζουαζικής εκπαιδεύσεως μυστικισμού, εθνικισμού, σωβινισμού και κοσμοπολιτισμού» ετόνισεν ο γενικός γραμματεὺς του συνδικαλιστικού συμβουλίου Ρουμανίας, εις συγκέντρωσιν το 1960.

»Αι συνδικαλιστικά οργανώσεις είναι ταξικού αγώνος και προλεταριακής αλληλεγγύης υπό καπιταλιστικές συνθήκας και καλούνται να διεξάγουν έντονον πολιτικόν αγώνα».

(Σοβιετ. περιοδ. «Πολιτσέσκαγια Σαμο-Ομπραζοβάνιε», Αύγουστος 1960).

«Αι συνδικαλιστικά οργανώσεις μεταβάλλονται εις σχολήν διοικήσεως. Υποστηρίζουν ενθουσιωδώς την δικτατορίαν της εργατικής τάξεως, εκτελούν πιστώς την πολιτικήν του κομμουν. κόμματος και συνδέουν το κόμμα με τον εργαζόμενον λαόν κυρίως εις το πεδίο της παραγωγής».

(Το αυτό ως άνω περιοδικόν).

Αι συνδικαλιστικά λοιπόν οργανώσεις, επιδίδονται εις έντονον πολιτικήν δραστηριότητα, και διεξάγουν πόλεμον υπέρ της πολιτικής του κομμουν. κόμματος.

Αι συνεδριάσεις γίνονται κανονικά και έκτακτα, επίσημοι και ανεπίσημοι, καθ' ας καλούνται τα μέλη να επιδεικνύουν ενδιαφέρον δια την αποστολήν των επιχειρήσεων εις την οποίαν εργάζονται, να βελτιώνουν την πνευματικήν και υλικήν «νόρμαν» (νόρμα = υποχρεωτικόν κατώτατον όριον ημερησίας εργασίας), να εφαρμόζουν την «σοσιαλιστικήν άμιλλαν», αυτήν την «πολύτιμον πηγήν δυνάμεως» ως την αποκαλούν οι κομμουνισταί, οίτινες εις την ουσίαν είναι εξοντωτική προσπάθεια προς αύξησιν της παραγωγής, να εκτελούν «εθελοντικές» εργασίας, εργασίας δηλαδή απληρώτους και εις την ουσίαν αγγαρείας προς εκτέλεσιν κοινωφελών έργων. Αι συζητήσεις κατά τας συνεδριάσεις περιστρέφονται κατά κανόνα εις το πώς θα δημιουργήσουν ενθουσιώδη ατμόσφαιραν εργασίας και πώς θα εμψυχήσουν εις τους εργαζομένους την εργατικότητα, πώς γίνονται αι αγροτικά και εργατικά μεταρρυθμίσεις, ερμηνεύεται η εργατική νομοθεσία και διδάσκονται γενικώς πώς θα επιτευχθή «ευσυνείδητος στάσις έναντι της εργασίας». Υπέρ παν άλλο κατά τας συνεδριάσεις διοχετεύεται η εκάστοτε πολιτική του κόμματος, εσωτερική και εξωτερική, προωθείται και προάγεται κάθε κομματική επιταγή, τέλος πώς γίνονται αι ιδεολογικά κινητοποιήσεις και ο πολιτικός συναγερμός. Εις τούτο, εις το πρώτον νεύμα ενός κομματικού κατακλύζονται αι οδοί από τας εκδηλώσεις. Η διαφώτισις εξ άλλου, γίνεται δια του κλαδικού τύπου, δια των μαρξιστικών βιβλίων — δεν υπάρχει συνδικαλιστική οργάνωσις χωρίς να έχει μαρξιστικήν βιβλιοθήκην — και δια των καλλιτεχνικών συγκροτημάτων, των

οποίων το ρεπερτόριον αναφέρεται και αποβλέπει εις την πολιτικο-ιδεολογικήν ανάπτυξιν των μελών της συνδικαλιστικής οργανώσεως.

ζ) Η αξία της κομμουνιστικής αγωγής διά των οργανώσεων.

Η γνώσις των κομμουνιστικών θεωριών και η κομμουνιστική αγωγή γενικώς των ελληνοπαίδων, είναι αντικείμενον φροντίδος των ξένων κομμουν. κομμάτων και του ΚΚΕ διά των οργανώσεων των. Επιδίωξις και των μεν και του δε υπήρξε και υπάρχει ο όσον το δυνατόν τελειότερος μαρξιστικός καταρτισμός, δι' όλων των μορφών της κομμουν. αγωγής, ιδιαιτέρως διά της φοιτήσεως εις μαρξιστικές σχολάς, δια να ετοιμασθούν άνθρωποι να διεξάγουν αποτελεσματικόν ιδεολογικόν αγώνα κατά της Ελλάδος.

Η ελληνική νεολαία εις τας χώρας του παραπετάσματος ως θα αντιληφθή ο αναγνώστης μας εκ των διαλαμβανομένων εις το παρόν, διεξάγει αγώνα δια να εδραιώση στενούς δεσμούς με την σοσιαλιστικήν ζωήν, διά να είναι έτοιμη να στραφή αργότερον κατά της Ελλάδος, διότι ανεπτύχθη βαθύτατον συναίσθημα ευθύνης των καθηκόντων της προς το ΚΚΕ· εθυσίασαν δυστυχώς τα ελληνικά φρονήματα επ' ωφελεία του κομμουνισμού, καταστάντες αυτομάτως εχθροί της πατρίδος των. Φυσικά οι ανήλικοι κατέστησαν ούτω εξ αγνοίας των, λόγω των πανούργων μεθόδων του κομμουνισμού, διότι οι πλείστοι όντες ανήλικοι και αρχίσαντες γενικώς εις ανώριμον ηλικίαν να δέχωνται το εμβόλιον του κομμουνισμού, εξ αδυναμίας να αντισταθούν εις τας επιθέσεις τούτου, έσπευσαν να αφομοιώσουν τα κομμουνιστικά καταπότια και έγιναν ως ήτο επόμενον, οι καλύτερον προετοιμασμένοι διά την αποστολήν της αύριον. Και ιδού πώς βάλλεται αύτη εκ των κομμουνιστικών κομμάτων:

Το ΚΚΕ ενωρίς έκαμε μίαν κομματικήν εξυγίανσιν· ανανέωσε τους «τίτλους» οι οποίοι είχαν αποκτηθή με τα παλαιά κριτήρια (συμμοριακή δράσις εις τα βουνά της Ελλάδος) αντικαταστήσαν όλα ταύτα με την αφοσίωσιν εις τον κομμουνισμόν, τον διεθνισμόν, την σοσιαλιστικήν εργασία, την δράσιν προς βελτίωσίν του ως μελλοντικού μέλους μιας κομμουν. κοινωνίας και προ παντός ως στέλεχος αυτής.

Τόσον εις τους «κομματικούς» όσον και εξωκομματικούς, ετέθη το καθήκον κατ' αρχήν να ενταχθούν εις οιονδήποτε πυρήνα κομμουνιστικής μορφώσεως, η δε προσπάθεια αύτη προσέλαβε καθολικόν χαρακτήρα, να εξασκηθούν δηλαδή άπαντες θεωρητικώς και πρακτικώς, εις σημείον ώστε έκαστος να αντιπροσωπεύη μελλοντικώς έναν τομέα, ως «κλειδί» δε της επιτυχίας ταύτης ετονίσθη και ετέθη ως καθήκον η εκμάθησις των ξένων γλωσσών και η προσαρμογή με τα ξένα σχολεία. Προς τούτο το ΚΚΕ κατέβαλεν εντόνους προσπάθειάς, παρακολουθών αγρύπνως την «πρόοδον» του τομέως τούτου. Ιδιαιτέρας προσπάθειάς κατέβαλε ως και αλλαχού ετονίσαμεν, να εισαχθούν οι νέοι εις τας οργανώσεις των πιονιέρων της Κομμουνιστικής νεολαίας και του κόμματος. Να καταλάβουν ηγετικές θέσεις εις τους μηχανισμούς ιδιαιτέρως δε να εισάγωνται εις τας πολιτικές κομμουνιστικές σχολάς.

ΙΒ' Η ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ

α) Αι συμμοριακαί κοινότητες παράγοντες κομμουνιστικής αγωγής.

Μετά την ήτταν του εις το Βίτσι - Γράμμον το ΚΚΕ ανασυγκροτηθέν εις τας χώρας του παραπετάσματος, προέβη εν πρώτοις εις τον καθορισμόν του τρόπου συμβιώσεως των «προσφύγων» και δια να κρατεί τούτους υπό απόλυτον και άμεσον έλεγχον, εφήρμοσε την μέθοδον του «διαίρει και βασίλευε», δημιουργήσας μικράς ομάδας συμβιώσεως, μεθ' ο επεδόθη εις την οργάνωσιν τούτων με την μορφήν «κολλεκτίβας», δια να επιτύχει καλύτερα την πνευματικήν και πρακτικήν προσαρμογήν τούτων επί των κομμουνιστικών μεθόδων ζωής.

Εκ των πρώτων μελημάτων υπήρξε μία «ανακαταγραφή» (ιδεολογική δηλαδή εκκαθάριση) όλων των μελών του κομμουν. κόμματος, με κριτήρια την δράσιν ενός εκάστου εις τον συμμοριτοπόλεμον και, όσοι μεν επολέμησαν, έμειναν κατ' αρχήν μέλη του κόμματος και επροστατεύθησαν, όσοι δε εκρίθησαν ως στοιχεία «σκάρτα» υπεβλήθησαν εις κομμουνιστικήν αναδιαπαιδαγώγησιν κατά τα κομμουνιστικά πρότυπα. Εκ τούτων όσοι δεν επανόρθωσαν τας πολιτικές των αμαρτίας, υπέστησαν διώξεις αναλόγως της πολιτικής ανυπακοής και του βαθμού του αμαρτήματος. Άλλοι εξοντώθησαν ή εφυλακίσθησαν υπό βαρείας συνθήκας, άλλοι εστάλησαν εις «αναμορφωτήρια» (εξορίας) και απεμονώθησαν τελείως, αλλά και όσοι επρόλαβαν και απέθανον, εδέχθησαν διαφόρους μεταθανάτιους «περιποιήσεις».

Αι μικραί αύται κοινωνίαι χάρις εις τας εντόνους προσπάθειάς και την άοκνον δραστηριότητα του ΚΚΕ, εν συνδυασμώ με την αμέριστον βοήθειαν των κομμουν. κομμάτων του παραπετάσματος, εξελίχθησαν εις πραγματικά κομμουνιστικά πνευματικά κέντρα, υποδείγματα κομμουνιστικής «κολλεκτίβας». Εις αυτάς τας ομάδας συμβιώσεως ενετάχθησαν όλοι υποχρεωτικώς και απετέλεσαν πρωτοφανή εις συνοχήν και εσωτερικήν ζωήν οργάνωσιν, διατελούντες υπό τον απόλυτον έλεγχον του ΚΚΕ, η δε έντονος ζωή τούτων, επέδρασεν εις αυτούς και ιδιαιτέρως εις τους νέους περισσότερον από εκείνην των στοιχείων της ξένης κοινωνίας, διότι η ζωή ερρυθμίσθη κατά τοιούτον τρόπον, ώστε, ουδέν σημείον χρόνου να μένη νεκρόν και ανεκμετάλλευτον, με τον σκοπόν όπως οι καθοδηγούμενοι και ανδρούμενοι, προ παντός οι νέοι, να εξέλθουν ανωτέρας ποιότητος κομμουνισταί, ευσυνείδητοι στρατιώται του ΚΚΕ, έτοιμοι να εργασθούν αποτελεσματικώς υπέρ της ανατροπής της εν Ελλάδι καταστάσεως. Και ιδού πώς ερρυθμίσθησαν η εσωτερική ζωή, και αι σχέσεις των προς τα άλλα κομμουν. κόμματα.

β) Ρύθμισις της εσωτερικής ζωής.

1. Οικονομικά μέτρα.

Εκ των οικονομικών μέτρων υπέρ των «προσφύγων» αξιοσημείωτοι υπήρξαν αι υλικά τακτοποιήσεις της αριστοκρατίας του κόμματος (στελεχών) εν πρώτοις, εν συνεχεία οικονομική πρόνοια υπέρ των «θυμάτων του πολέμου» (συντάξεις εις αναπήρους και εν γένει ανικάνους προς εργασίαν), αλλά και ηθική πρόνοια δια προαγωγής μεταγενεστέρως εις αξιωματικούς των επιδειξάντων κατορθώματα και ανδραγαθίας εις βάρος του ελληνικού λαού και οπωσδήποτε διακριθέντων κατά τον συμμοριτοπόλεμον.

2. Πολιτική μόρφωσις.

Εδόθη το σύνθημα γενικής εξορμήσεως προς ιδεολογικο-πολιτικόν καταρτισμόν και απόκτησιν τίτλων και καλών αποδεικτικών επιδόσεων εις την κομμουν. ιδεολογίαν, ασχέτως ηλικίας και φύλου, καθώς και ειδίκευσιν εις τέχνας δια να δυνηθούν να ζήσουν, όσοι τουλάχιστον δεν θα είναι προσκολλημένοι εις τα ταμεία των κομμουν. μηχανισμών των οποίων τα μυστικά τής λειτουργίας, ουδέποτε κατάρθωσε να μάθη τις, ούτε και πιστεύω ότι είναι δυνατόν να τα μάθη και ο πλέον έμπιστος κομματικός, αλλά και ο ταμίας της κομματικής διαχειρίσεως δεν θα γνωρίζη επακριβώς τον τρόπον της διαχειρίσεως άλλου ταμείου, λόγω της πρωτοφανούς μυστικότητος μεθ' ης καλύπτεται η λειτουργία των.

Από πολιτικής πλευράς τα κέντρα αυτά απέβησαν συν τω χρόνω λίαν αξιόλογα σχολεία κομμουν. μορφώσεως. Ούτω: «εφρεσκάρησαν» εις τον μαρξισμόν τας ιδέας των οι βετεράνοι του κομμουνισμού και της «παλαιάς φρουράς». Ιδρύθησαν ειδικαί σχολαί προς παραγωγήν κατασκόπων δια την Ελλάδα, εξ ων οι δραστηριότεροι εφοίτησαν και εις κομματικές σχολάς τας οποίας ίδρυσαν αι χώραι του παραπετάσματος προς καταρτισμόν στελεχών, δι' ον σκοπόν παρεσχέθησαν άφθονα πνευματικά και υλικά μέσα υπό των ξένων. Οι νέοι ενετάχθησαν προοδευτικώς εις διαφόρους κομματικές οργανώσεις «ημετέρας» και ξένας, οι δε εναπομείναντες εκτός οργανώσεως και διαμένουν εις τας κοινότητας, ίδρυσαν σχολάς με διαφόρους επωνυμίας, εις τρόπον ώστε ουδείς να μείνη αδικημένος και προ παντός «αγράμματος» πολιτικώς.

3. Λειτουργία του κομματικού μηχανισμού.

Εις εκάστην χώραν συνεστήθη κεντρική επιτροπή. Αύτη συνδέεται με τα ξένα κομμουν. κόμματα δια «συνδέσμων» δια την αρμονικήν προώθησιν των πνευματικών ιδία ζητημάτων. Εκάστη επιτροπή έχει τον μηχανισμόν της προπαγάνδας (ραδ. εκπομπάς, εφημερίδας εντοπίας, δίκτυον προπαγανδιστών, εκδοτικόν οίκον, μεταφραστικόν και εκδοτικόν προσωπικόν) ήτις μισθοδοτείται υπό του ταμείου των ξένων κομμουν. κομμάτων, και συνδέεται με την ηγεσίαν του ΚΚΕ παρά της οποίας λαμβάνει την γενικήν καθοδήγησιν.

Τας περιφερειακάς επιτροπάς (κομματικές επιτροπάς των παραρτημάτων των ομάδων συμβιώσεως) διορίζει το κέντρον (ο λαός μόνον τας «ψηφίζει») συγκροτούνται δε αύται εκ δοκιμασμένων στελεχών.

Εις εκάστην ομάδα συμβιώσεως (η οποία αλλού φέρει το όνομα «ένωσις προσφύγων» ή «παράρτημα συλλόγου») παρεχωρήθησαν όλα τα μέσα της πνευματικής αναπτύξεως υπό των ξένων, όπως η παραχώρησις μεγάλων αιθουσών προς εγκατάστασιν γραφείων, και μορφωτικών λεσχών, αμφότεραι δε είναι εντυπωσιακώς στολισμέναι με διάφορα φωτομοντάζ εκ της κομμουνιστικής ζωής, εικόνας επιφανών κομμουνιστών, βιβλιοθήκας μαρξιστικής, αναγνωστήρια κλπ., λαμβάνουν δε κατά τας συγκεντρώσεις των μελών, εορταστικήν όψιν.

4. Ο Τύπος.

Εκτός των εκδόσεων πολλών βιβλίων προς μελέτην και αυτομόρφωσιν, έγιναν πάμπολλαι, σχεδόν όλαι αι μεταφράσεις του μαρξισμού εις ελληνικήν γλώσσαν, αφού υπάρχει ειδικόν μεταφραστικόν τμήμα. Εκδίδονται τοπικαί εφημερίδες δι' όσους δεν γνωρίζουν την γλώσσαν της χώρας, και μελετάται όλος ο τύπος της χώρας υπό των γνωριζόντων την ξένην γλώσσαν. Ιδιαίτέρως το περιεχόμενον των εις ελληνικήν γλώσσαν εκδιδομένων εφημερίδων, είναι επιλογή πολιτικών συνθημάτων και ο τελευταίος στίχος δεν αφήσται της πολιτικής, αφού και τα σταυρόλεξα ακόμη συντάσσονται με βάσιν ονόματα ή ορολογίαν κομματικήν, προς εγκυκλοπαιδικήν ιδία κομματικήν μόρφωσιν των νέων. Όλως ιδιαίτέρως και κατά υποδειγματικόν τρόπον, διανέμεται και αναγινώσκεται η εφημερίς «Αυγή», διότι δεν επαρκεί δι' όλους τους επιθυμούντας να είναι συνδρομηταί.

«Για την ανάπτυξη της μαζικής διαφώτισης» (λέγει η εν Πολωνία εκδιδομένη εφημερίς «Δημοκράτης» 5-1-62 σελίς 2α) «επιταχτικά προβάλλει η ανάγκη εξασφάλισης τάξης για το διάβασμα της «Αυγής» η οποία πρέπει να βρίσκεται καθημερινά στο αναγνωστήριο».

5) Προφορική «διαφώτισις»

Αύτη γίνεται κατά τρόπον ώστε να μη μένη νεκρός χρόνος δια τους «συντρόφους», παρουσιάζεται δε υπό διαφόρους μορφάς, κυριώτεροι των οποίων είναι αι εξής:

α) **Ανασκοπήσεις πολιτικάί.** Αύται γίνονται καθ' ωρισμένα χρονικά διαστήματα (συνήθως δις του μηνός), κατά ταύτας δε γίνονται ανακοινώσεις εφ' όλων των ζητημάτων της χώρας εις την οποίαν ζουν και η κατάστασις της Ελλάδος ήτις καταλαμβάνει το μεγαλύτερον μέρος και ήτις άλλωστε είναι ο στόχος της συγκεντρώσεως.

β) **Αναλύσεις.** Γίνεται κυρίως εις τους νέους αναλύσις ειδικών θεμάτων, αποφάσεις συνεδρίων, και ολομελειών των κομμάτων, διάφορα πολιτικο-ιδεολογικά θέματα, επιλεγόμενα ειδικώς προς μόρφωσιν. Αύται γίνονται υπό ειδικών διδασκάλων μεθοδικώς και πειστικώς, ώστε ουδέν σημείον να μένη σκοτεινόν, η ακρόασις δε γίνεται με πραγματικήν κατάνυξιν.

γ) **Διαλέξεις** επί διαφόρων επικαίρων ιδία θεμάτων, αφορώντων την ζωήν των κομμάτων ή την κατάστασιν της Ελλάδος.

δ) **Φιλολογικές βραδυές.** Αύται γίνονται προς τιμήν επιφανών κομμουνιστών ή γεγονότων κυρίως χάριν των νέων, τας διευθύνουν δε εγγράμματοι, κυρίως φοιτηταί. Γίνονται αναλύσεις εκ της επαναστατικής ποιήσεως ή εξ έργων

διαφόρων συγγραφέων. Οι ακροαταί αποκτούν γνώσεις και αναπτύσσουν συναισθήματα εις μεγάλον βαθμόν, διότι ποικίλουν αύται με διηγήσεις, απαγγελίας, στίχους επαναστατικούς, άσματα και διακοπτόμενα συνθήματα.

Εικόνα «φιλολογικής βραδυάς» μας δίδουν αι ίδιαι αι εφημερίδες των συμμοριτών, όπως αι κάτωθι:

«Φιλολογική βραδυά νέων μας. ...Στη λέσχη τον παραρτήματος Βουδαπέστης έγινε φιλολογική βραδυά... προς τιμήν της 19ης επετείου από την ίδρυσιν της ΕΠΟΝ... Πήραν μέρος οι φοιτητές μας... Οι νέοι μας παρακολούθησαν με ενδιαφέρον και συγκίνηση το διάβασμα αποσπασμάτων από την εφημερίδα «Αυγή» για τη ζωή και τη δράση των... Βελδεμίρη και Κερενιιώτη...

«...Σε συνέχεια ηλικιωμένοι σύντροφοι παλιοί ΟΚΝΙΤες και ΕΛΑΣίτες αφηγήθηκαν για τους ηρωικούς αγώνες του λαού και της νεολαίας στην περίοδο της Μεταξικής δικτατορίας... όλοι μείναμε κατασυγκινημένοι στη θύμησή τους ήρθαν οι μορφές των ηρώων που πέσανε...»

(Εφημ. «Λ. Αγών» 14-2-62, Ουγγαρία).

Ιδού και μία συνέντευξη με τον διευθυντή Μέσης εκπαίδευσεως:

«Στη Μέση Σχολή αριθ. 14 του Βουκουρεστίου με γλώσσα παράδοσης την ελληνική... Γίνονται φιλολογικές βραδυές κατά τάξεις με θέματα παρμένα από τη ζωή του λαού μας... Η 11η τάξη λ.χ. επεξεργάστηκε και παρουσίασε μια πολύ πετυχημένη φιλολογική βραδυά αφιερωμένη στον ποιητή Βάρναλη. Αξίζει να υπενθυμίσουμε την αξιόλογη προσπάθεια που έκανε η περσινή 11η τάξη σε μια πρωτότυπη φιλολογική βραδιά αφιερωμένη στην επαναστατική νεοελληνική ποιητική παράδοση... Στα Οικοτροφεία (του σχολείου) διαβάζονται συστηματικά η «Αυγή» και σε ωρισμένες περιπτώσεις γίνεται και ανάγνωση και συζήτηση άρθρων απ' αυτές τις εφημερίδες... Επίσης γίνονται και βδομαδιακές πολιτικές ανασκοπήσεις με θέματα παρμένα από τη ζωή και την πάλη του λαού της Ελλάδας ενώ ταυτόχρονα τα μαθήματα της κομμουνιστικής οργάνωσης νέων συνδέονται με ζητήματα της νεολαίας της Ελλάδος...».

(Εφημ. «Νέα Ζωή» 11-5 62, Ρουμανία)»

«Μπρνο. Η Λογοτεχνική βραδυά της νεοελληνικής ποίησης στο Μπρνο της Τσεχοσλοβακίας: Στην πανεπιστημιακή βιβλιοθήκη Μπρνο, πάνω από 120 Τσέχοι και Έλληνες φοιτητές παρακολούθησαν με αληθινή κατάνυξη, στις 2 του Απρίλη, τη βραδυά της νεοελληνικής ποίησης. Απάγγειλαν διαλεχτά έργα του Ρίτσου, Βάρναλη, Λουντέμη... η βραδυά αυτή οργανώθηκε για να τιμηθή η μνήμη του αξέχαστου εθνικού ήρωα Ν. Μπελογιάννη...».

(Εφημ. «Αγωνιστής», 20-4-62).

«Η προϋπάντησις της 20ής επετείου της ιδρύσεως της ΕΠΟΝ, συνοδεύεται με το εξής πρόγραμμα εκτελέσεων: Φιλολογικές βραδυές με υλικά από την ιστορία και τους αγώνες της θρυλικής ΕΠΟΝ. Διαγωνίσματα με ερωτήματα για τους αγώνες της Νεολαίας. Ανέβασμα θεατρικού έργου...».

(Εφημ. «Λ. Αγών» 1-12-62, Ουγγαρία).

«Φιλολογική βραδιά των φοιτητών της Βουδαπέστης. Φοιτητές και φοιτήτριες νέοι και νέες του «Παπαρήγα» και της «Μίρκας» και βετεράνοι εκπατρισμένοι αγωνιστές ήρθαν στη φιλολογική βραδυά που ωργάνωσε το τμήμα φοιτητών με την ευκαιρία της 20ής επετείου της ίδρυσης της ηρωικής ΕΠΟΝ. Ο πρόεδρος του τμήματος της ΕΠΟΝ αναφέρθηκε στη δράση της ΕΠΟΝ και στους σημερινούς αγώνες της ελληνικής

νεολαίας... Σε συνέχεια φοιτητές και φοιτήτριες διάβασαν αποσπάσματα απ' το βιβλίο «στρατόπεδο τον Χαϊδαρίου», δίνοντας την ευκαιρία και στους εκπατρισμένους νέους μας να γνωρίσουν περισσότερο τον ηρωικό αγώνα της ΕΠΟΝ. Μετά ήγειραν πρόποση και τσούγκρισαν τα ποτήρια στην υγεία των αγωνιστών της αντίστασης».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 23-2-63, Ουγγαρία).

ε) Συναντήσεις με «αγγελιαφόρους της πατρίδος» που «χαρίζουν λίγη Ελλάδα». (Εφημ. «Λ. Αγώνας» 20-2-63, Ουγγαρία). Δια της μεθόδου των «συναντήσεων» με «αγγελιαφόρους της πατρίδος» (Λουντέμην, Ρίτσον, Ρόζα και Ι. Ιμβριώτη, Δίδαν Σωτηρίου, Τ. Βουρνάν, Στρογγύλην, Παπαπερικλήν, Λ. Κύρκον, κ.λ.π.), οι οποίοι επεσκέφθησαν τους «πρόσφυγες» εις το παραπέτασμα, οι εις αυτό διαβιούντες συμμορίται έζησαν εκ των εντονωτέρων επαναστατικών στιγμών, διότι αι αποστολαί αυτών των στελεχών ήσαν «ευσυνείδητοι» και αι συναντήσεις καλώς μελετημένοι. Ιδού εντυπώσεις των συμμοριτών από τοιαύτας συναντήσεις:

«...Συνεβη προχτές στη συνάντησή μας με το βουλευτή της ΕΔΑ Λεωνίδα Κύρκο... Πάρα πολλά ήταν τα νέα που μας είπε για την πατρίδα και τον αγωνιζόμενο λαό μας. Και μας τα είπε με τόσο ζωντανό, αφηγηματικό τρόπο, που όλοι σαν την διψασμένη γη ροφούσαμε αχόρταγα τα λόγια του· δυο ολόκληρες ώρες δεν βρισκόμασταν στην Ουγγαρία».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 27-2-63, Ουγγαρία).

Ιδού μερικά λόγια του «σ» βουλευτού, που τα ροφούσανε σαν τη διψασμένη γη οι «πρόσφυγες» ακροαταί του:

«Στη συγκέντρωση της περασμένης Κυριακής, μίλησε ο κ. Λ. Κύρκος, βουλευτής και μέλος της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΔΑ. Μέσα σε παρατεταμένα χειροκροτήματα των συγκεντρωμένων ανέβηκε στο βήμα ο κ. Λ. Κύρκος. Η ομιλία του δεν ήταν απ' τις συνηθισμένες. Μας έδωσε μια παραστατική εικόνα της κατάστασης που επικρατεί στην Ελλάδα... Ο κ. Κύρκος γεμάτος συγκίνηση μας μετέδωσε το χαιρετισμό του αγωνιζόμενου για τη δημοκρατική αλλαγή λαού μας και της φλογερής νεολαίας... Πότε θα γυρίσουμε στην πατρίδα; το ερώτημα αυτό είναι πολύ εύλογο, (είπε ο κ. Κύρκος). Αγωνιστήκατε για το καλό της πατρίδας και ο δεσμός σας με την Ελλάδα είναι ακατάλυτος... Ο πόθος σας για γρήγορη επιστροφή στην πατρίδα είναι και πόθος του λαού... Ο λαός μας ξαίρει, ότι 60.000 παιδιά του, προετοιμάζονται, είναι έτοιμα μόλις επιστρέψουν στην πατρίδα να ανασκουμπωθούν και να δουλέψουν για την προκοπή της όπως την οραματίστηκαν στα χρόνια της εθνικής αντίστασης... Το μεγάλο έργο της ανοικοδόμησης της πατρίδος ανήκει σε μας στην αριστερά. Γι' αυτό δώστε ό,τι το καλύτερο έχετε... Οι ιδέες της Αριστεράς είναι ακατανίκητες και έρχονται να ενώσουν τις παληές παραδόσεις της εθνικής αντίστασης με τη σημερινή Αντίσταση του λαού».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 20-2-63, Ουγγαρία).

Ιδού και εντυπώσεις από απεσταλμένους ποιητάς:

«Στην ημέρα του γιορτασμού των 10 χρόνων του κολχόζ μας στο χωριό «Μπελογιάννης», το χωριό είχε ντυθή τη γιορταστική στολή του: κόκκινες σημαίες κυμάτιζαν παντού... Το βράδυ οι νέοι της κομμουνιστικής οργάνωσης νέων, ωργάνωσαν χοροεσπερίδα... Σοβιετική στρατιωτική φιλαρμονική έπαιζε διάφορα μουσικά κομμάτια... Στο άκουσμα ότι ανάμεσά μας βρίσκεται ο διακεκριμένος συμπατριώτης και ποιητής αγωνιστής Γιάννης Ρίτσος, ξεσπούν σε θυελλώδη χειροκροτήματα και ο οποίος ανταπαντά στο χαιρετισμό είπε: Αγαπημένα μου αδέρφια. Σας φέρνω τους πιο εγκάρδιους χαιρετισμούς. Ο λαός σας θυμάται, σας αγαπά. Είσαστε τίμια παιδιά του. Πολλά δώσατε και θα δώσετε για το λαό... Και το πρώτο μέρος της γιορτής έκλεισε με τον ύμνο της Διεθνούς».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας», 25-8-62, Ουγγαρία).

Ο ίδιος ποιητής εις Τσεχοσλοβακίαν:

«Ατέλειωτα χειροκροτήματα δόνησαν την αίθουσα όταν αναγγέλθηκε η παρουσία του εκλεκτού ποιητή του λαού μας, Γιάννη Ρίτσου, που απήγγειλε το ποίημά του «Ειρήνη», αφιερωμένο στον Κώστα Βάρναλη. Συγκίνησαν τους συμπατριώτες μας τα λόγια του ποιητή, αγγελιαφόρου της πατρίδας».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 11-8-62, Ουγγαρία).

Αλλά εκ των μεγαλυτέρων επαναστατικών συναγερμών έκαμεν ο ποιητής Λουντέμης, ο οποίος διήλθεν εξ όλων των ομάδων συμβιώσεως όλων των χωρών του παραπετάσματος.

Αι επισκέψεις αυταί των στελεχών τούτων του κομμουν. κόμματος γίνονται ως γνωστόν δια της κομμουνιστικής μηχανής των «προσκήσεων», εξυπηρετούν δε θαυμάσια τόσο τους «πρόσφυγες» με τον κατατοπισμόν των περί της εις την Ελλάδα καταστάσεως («αδίσταχτη» λέγουν και μαύρη τάξη πραγμάτων», «βρυκόλακες της βαρβαρότητας» όπου «συννεφιάζει ο πιο γαλάζιος ουρανός του κόσμου και γίνεται κόλαση η ζωή». (Αυγή 25-8-63), όσον και τους αφελείς εν Ελλάδι εις τους οποίους, επιστρέφοντες οι επισκέπται, χαρίζουν ωραία καταπότια, ωσάν εκείνα τα περί «ωλοκληρωμένου ανθρωπισμού» και περί χωρών όπου «όλοι ροδοκόκκινοι, καλοθρεμμένοι, καλοταϊσμένοι». Αλλά και τας χώρας του παραπετάσματος εξυπηρετούν θαυμάσια με τας πληροφορίας που δίδουν. Οι απεσταλμένοι ούτοι εις το παραπέτασμα, ουδεμίαν αίσθησιν εθνικήν δοκιμάζουν εις το αντεθνικόν τούτο έργον, διότι είναι τύποι γλοιώδεις (όπως ορθώς εχαρακτήριζεν ο Μπαρτσώτας, πολλούς τοιούτους τύπους εκ των «συντρόφων» του) συνηθίσαντες να κυττάζουν πάντοτε προς την γην και ουδέποτε προς τον ούρανόν.

ς) Αι Συνελεύσεις: Αύται αποτελούν ένα εκ των βασικωτέρων σχολείων της εσωτερικής ζωής των ελληνοπαίδων. Αι συνελεύσεις, είτε τακτικάί είναι είτε έκτακτοι, ασχολούνται με όλα τα ζητήματα τα οποία θέτουν οι κομματικοί υπό σκληρόν έλεγchon. Αναλύεται με μαρξιστικά κριτήρια η πολιτική κατάσταση τόσο η διεθνής όσον και η εν Ελλάδι και μετά ταύτην χαράσσονται τα μεγάλα κομμουνιστικά καθήκοντα. Τα ουσιαστικώτερα σχολεία διά παραγωγήν τελείων κομμουνιστών, είναι αι κομματικά σχολαί. Περί τούτου γίνεται ιδιαίτερος λόγος εις το κεφάλαιον περί οργανώσεων.

γ) Εορταί και επέτειοι των κομμουνιστών.

Σοβαρωτάτην πολιτικο-ιδεολογικήν επίδρασιν εις τους νέους έχουν αι κομμουνιστικά «εορταί» και «επέτειοι», κατά τας οποίας παρέχεται εις το ΚΚΕ η ευκαιρία να προκαλέση εντόνους ψυχικάς στιγμάς ιδιαιτέρως εις τους νέους οι οποίοι κατά κανόνα είναι αψίκοροι. Εκ της εξάρσεως και της μεθοδικής προβολής των γεγονότων, οι νέοι αισθάνονται συγκινήσεις με αποτέλεσμα να μεταβληθούν αύται εις επαναστατικόν ενθουσιασμόν.

Αι «επέτειοι» αύται αίτινες δια τους συμμορίτας εκλαμβάνονται ως σταθμοί εις την εγκληματικήν ιστορίαν των, δια το έθνος δε είναι επέτειοι συμφορών, χαρακτηρίζονται άνευ και της παραμικράς συστολής, ως επέτειοι «εθνικάς» και επιζητείται και προκαλλιεργείται η διάθεσις των κομμουνιστών, ίνα από πολλάς ημέρας πριν, να αρχίση η ψυχική προπαρασκευή, ώστε την κατάλληλον ημέραν να εκχυθή αρκετόν μίσος κατά της Ελλάδος και κατά παντός όστις συνέβαλε εις την ματαίωσιν των ανατρεπτικών σκοπών των, εις δε τους νέους η θέρμη από την επιθυμίαν της εκδικήσεως, να αναδειχθούν αντάξιοι των «ηρωικώς πεσόντων» και συνεχισταί του καταστροφικού των έργου! Αι προσφωνήσεις και αι αφηγήσεις περί της δράσεως εκείνων, παρορμούν τους νέους εις τρελλάς εκδηλώσεις, μέχρι του να υπόσχωνται ότι θα αναδειχθούν αντάξιοι συνεχισταί και ολοκληρωταί του εγκληματικού των έργου. Είναι δύσκολον να συλλάβη τις τον τόνον, ο οποίος δίδεται εις τας επετείους αυτάς και τον παλμόν από τον οποίον δονούνται ιδιαιτέρως οι νέοι, κατόπιν μάλιστα επιμελούς προπαρασκευής. Φαντασθήτε να εισέρχωνται οι νέοι εις τας αιθούσας συγκεντρώσεων κατά τας εορτάς ταύτας, φέροντες τα κομμουνιστικά σύμβολα - κονκάρδες του Μπελογιάννη λ.χ. κόκκινες σημαίες, αστερίσκους και κόκκινα μανδήλια στο λαιμό — και με μαρς και «εν χορδαίς και οργάνοις» να προσφέρουν ανθοδέσμας εις τα προεδρεία, να ανεβαίνουν εις το βήμα, να απαγγέλλουν επαναστατικά τραγούδια και διαλόγους, να παίζουν έργα εκ της δράσεως των συμμοριτών, να κάμνουν «πνευματικούς» διαγωνισμούς εκ γεγονότων του συμμοριτοπολέμου και οι ακροαταί να δακρύζουν εκ των «ευφυών» απαντήσεων, να δέχωνται τα φιλήματα και εναγκαλισμούς των στελεχών, να αναφωνούν εν χορώ ζητούντα εκδίκησιν και να ορκίζωνται ότι θα κάμουν πράξιν όσα υπεσχέθησαν!

Αι «επέτειοι» αύται του ΚΚΕ υπήρξαν όχι μόνον η μοναδική ευκαιρία συσπειρώσεως των μελών του, αλλά και το προσφορώτερον μέσον προαγωγής εις ανώτατον βαθμόν των επαναστατικών αισθημάτων των νέων, ώστε να στέλλουν ούτοι «θερμόν χαιρετισμόν εις τον αγωνιζόμενον ηρωικό λαό» και τους «δεσμώτες αγωνιστές», να εύχωνται «να βρεθούν σύντομα κοντά στο λαό να βοηθήσουν στην αλλαγή», να διαβεβαιώνουν το ΚΚΕ «ότι θα συμβάλλουν στο χτίσιμο του σοσιαλισμού» και θα καταβάλουν προσπάθειάς να ανταποκριθούν εις τους τίτλους του μέλους του ΚΚΕ, της ΕΠΟΝ, της κομμουν. οργαν. νέων ακόμα και των πιονιέρων!

Αντιθέτως τας καθιερωθείσας εθνικάς εορτάς του έθνους, όπως την επέτειον της ήττης του κομμουνισμού, ημέρα του εφέδρου πολεμιστού και της πολεμικής αρετής των Ελλήνων, τας αποκαλούν εορτάς μίσους και εθνικού διχασμού και υπονομευτικάς της εθνικής ενότητος!! Τοιαύτην ανατροφήν παρέχουν εις τους νέους.

Αλλ' ας δώσωμεν τον λόγον εις εκείνα τα οποία ομιλούν καλύτερα, επαφιέμενοι εις την κρίσιν των αναγνωστών μας την εξαγωγήν συμπερασμάτων:

1) Πως εορτάζονται υπό των νέων αι επέτειοι του Κ.Κ.Ε.

«Πώς γιορτάστηκε η 41η επέτειος του ΚΚΕ στην Πολωνία».

«...Η γιορτή άρχισε με τον Ύμνο του ΕΛΑΣ. Μαθήτριες του Δημοτικού μας σχολείου, μέσα σε θυελλώδη χειροκροτήματα δώρησαν στις αντιπροσωπείες (Σοβιετική και Πολωνική) λουλούδια. Και ακολούθησε πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα από τα παιδιά μας και από ομίλους του Σοβιετικού και Πολωνικού στρατού».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 8-12-60, Πολωνία).

Στο «Τζιερζόνιουφ Πολωνίας: «Τα παιδιά του Δημοτικού μας σχολείου στο Τζιερζόνιουφ παρουσίασαν ένα όμορφο πρόγραμμα στο γιορτασμό της επετείου του ΚΚΕ...».

Στη Σφιντίτσα Πολωνίας: «Χορωδία από μαθητές και μαθήτριες του Δημοτικού Σχολείου Σφιντίτσας πήρε μέρος στη γιορτή της 42ης επετείου του ΚΚΕ στην ένωση Σφιντίτσας...».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 21.12.61, Πολωνία).

«Πώς γιορτάστηκε η 43η επέτειος του ΚΚΕ στην Πολωνία.».

«...Στην 43η επέτειο από την ίδρυση του ΚΚΕ στη λέσχη της ένωσής μας στη Σφιντίτσα, εκτός από το επίσημο μέρος της συγκέντρωσης δόθηκε και καλλιτεχνικό πρόγραμμα από τους μαθητές και μαθήτριες του Δημοτικού ελληνικού σχολείου».

(Εφημ. «Δημοκράτης», Πολωνίας).

«Τα 44χρονα του Κομμουνιστικού κόμματος Ελλάδος στην Τσεχοσλοβακία».

«...Μας γράφουν τα παιδιά: Με τη βοήθεια του δασκάλου μας κάναμε τη «Γωνιά της πατρίδος μας Ελλάδας». Στην πάνω μεριά βάλαμε το σύνθημα «Ειρήνη στην Ελλάδα... «Μαζέψαμε εικόνες για την αρχαία Ελλάδα, για το 1821, της Εθνικής Αντίστασης 1941-1945 και της σημερινής Ελλάδας... στην Εθνική Αντίσταση βάλαμε το Μανώλη Γλέζο, την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου, τον Άρη Βελουχιώτη, τους τρεις του Υμηττού... Στη σημερινή Ελλάδα βάλαμε εικόνες από τα μαρτύρια των αγωνιστών μας που βρίσκονται στις φυλακές πολλά χρόνια τώρα... Τη γωνιά την κάναμε προς τιμήν των 44χρονων του ΚΚΕ... Εμείς τα Ελληνόπουλα ούτε στιγμή δεν ξεχνάμε την πατρίδα μας και θέλουμε να γυρίσουμε πίσω...».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 7-12-62, Τσεχ/κία).

«Πώς γιορτάστηκαν τα 44χρονα του ΚΚΕ στο Βρότσλαβ και Γελένια Γκούρα της Πολωνίας»

«...Μετά το επίσημο μέρος της γιορτής οι μαθητές του Δημοτικού σχολείου έδωσαν πρόγραμμα με τραγούδια, απαγγελίες.

»Μετά το επίσημο μέρος τα παιδιά του Δημοτικού σχολείου της πόλης μας δώσαν ένα μικρό πρόγραμμα με μαντολινάτα και ακορντεόν. Όλοι τα χειροκρότησαν».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 12-12-62, Πολωνία)

Και εις άλλο μέρος της Πολωνίας:

«Έγιναν αφηγήσεις και συζήτηση από την ιστορία και τη δράση του κόμματος και της νεολαίας. Καλή συμμετοχή στη γιορτή είχαν οι γυναίκες και οι μαθητές του σχολείου...».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 28.11.62, Πολωνία)

«Πώς γιορτάστηκε η επέτειος του ΚΚΕ στα Κροστσένκο Πολωνίας»

«...Ο κομμουνιστικός γραμματέας μίλησε για τους αγώνες του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ (Κομμουν. Οργανώσεως Νέων Ελλάδος). Μετά δόθηκε καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Πρώτα εμφανίζονται τα παιδιά του Δημοτικού σχολείου με τραγούδια και ποιήματα υπό την διεύθυνση του δασκάλου συντρόφου Παγούνη Γ...».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 5-12-62, Πολωνία).

«Πώς γιόρτασαν την 44η επέτειο της ίδρυσης του ΚΚΕ στο παράρτημα Βουδαπέστης (Ουγγαρία)».

«...Στέλνουμε θερμό χαιρετισμό στον ηρωικό λαό μας... λέγαν οι μικροί μαθητές, «αισθανόμαστε την υποχρέωση να βρεθούμε πάλι κοντά του για να βοηθήσουμε στην αλλαγή... Διαβεβαιώνουμε το ΚΚΕ και τα κομμουν. κόμμα Ουγγαρίας, ότι στα χρόνια της εδώ παραμονής μας θα συνεχίσουμε να συμβάλλουμε μ' όλες μας τις δυνάμεις στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού...».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 21-11-62, Ουγγαρία).

«...Στην Κάρβινα Τσεχοσλοβακίας. Κατά το γιορτασμό της επετείου του ΚΚΕ στις 24 Νοεμβρίου, στάθηκε στο κέντρο το πρόγραμμα των παιδιών μας του σχολείου. Είχαμε κηρύξει άμιλλα ποιο θα έρθει πρώτο στις απαγγελίες, στα σκετσ... Από τη συγκέντρωση για το γιορτασμό στάλθηκε χαιρετιστήριο προς την Κ.Ε. του ΚΚΕ και προς τους δεσμώτες αγωνιστές».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 7-12-62, Τσεχ/κία).

2) Επέτειοι της κομμουν. οργανώσεως νέων Ελλάδος (ΟΚΝΕ).

Εν πλήρει ανέσει και ελευθερία εορτάζεται η αναβιώσασα κομμουνιστική οργάνωση νέων Ελλάδος ΟΚΝΕ, της οποίας συνεχιστής υπήρξεν η γνωστή ΕΠΟΝ, δια να γνωρίσουν οι ελληνόπαιδες καλύτερον την «ελληνικήν» ιστορίαν, την οποίαν διδάσκουν. Και μάλιστα, τα γεγονότα τα οποία σχετίζονται με την κομμουν. ταύτην οργάνωσιν, τονίζονται με έμφασιν, διότι ήτο ο πρόδρομος που «ωδήγησε την νεολαίαν εις μεγαλειώδικους αγώνες», ως δε θα ίδη ο αναγνώστης, εις τον εορτασμόν τούτον, συμμετέχουν και αι «καρυάτιδες»!!

«...Φέτος, μαζί με την 44η επέτειο από την ίδρυση του ΚΚΕ θα γιορτάσουμε και τα 40χρονα από την ίδρυση της ΟΚΝΕ (Κομμουν. Οργάνωσης Νέων Ελλάδος). Η ΟΚΝΕ και σε συνέχεια η ΕΠΟΝ με την καθοδήγηση του ΚΚΕ ωδήγησαν τη νεολαία σε μεγαλειώδικους αγώνες... Οι επέτειες αυτές συγκινούν και την εδώ νεολαία μας... Η Κομματική επιτροπή... κήρυξε άμιλλα της νεολαίας προς τιμήν των επετειών, όπως: 1) Μεγαλύτερη συμμετοχή στη σοσιαλιστική άμιλλα. 2) Οργάνωση συζητήσεων α) από τη δράση κομμουνιστικής οργάνωσης νέων Ελλάδος, β) της κομμουν. Οργάνωσης νέων Σοβ. Ένωσης, γ) της κομμουν. οργάνωσης νέων Τσεχοσλοβακίας, δ) της ΕΠΟΝ και τους σημερινούς αγώνες της νεολαίας στη χώρα μας. 3) Στρατολογία νέων στο ΚΚΕ, παρακολούθηση του χρόνου κομματικής μόρφωσης. 4) Μεγαλύτερη και πιο δραστήρια συμμετοχή στην κομμουν. οργάνωση νέων Τσεχοσλοβακίας. 5) Οργάνωση συναντήσεων της νεολαίας με παλιούς αγωνιστές».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 26-10-62, Τσεχοσλοβακία)

«...Στο Μπρνο Τσεχοσλοβακίας μεγάλη επιτυχία σημείωσε ο γιορτασμός των 44χρονων του ΚΚΕ και των 40χρονων της ΟΚΝΕ... Στο επίσημο μέρος της γιορτής δόθηκε καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Αρχισε με το τραγούδι «Ω κόκκινη σημαία μας» που το τραγούδησε η χορωδία του καλλιτεχνικού συγκροτήματος. Οι «σ» Παρασκευόπουλος, Τζίμας, Σιδηρόπουλος, οι αδελφές Χρυσούλα και Σοφία Παυλίδου, απήγγειλαν ποιήματα, εμπνευσμένα από τον ηρωικό αγώνα του κόμματός μας. Ιδιαίτερα χειροκροτήθηκαν οι μικρές μαθήτριες Κόκκα και Πορφυριάδου, που απήγγειλαν το ποίημα «Η Αγία πατρίδα μας» και «Γλυκειά μας πατρίδα...» Ο γιορτασμός ήταν διατράνωση της συσπείρωσης των αγωνιστών γύρω από το κόμμα και την καθοδήγησή του».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 7-12-62, Τσεχοσλοβακία).

«Στο Ντβουρ Κράλοβε Τσεχοσλοβακίας. Για να τιμήσουμε καλύτερα την 44η επέτειο του ΚΚΕ και τα 40χρονα της ΟΚΝΕ εμείς τα κορίτσια του σχολείου μας παρουσιάσαμε το δικό μας πρόγραμμα που περιλαμβάνει τραγούδια και ποιήματα. Τραγουδήσαμε το «Βροντάει ο Όλυμπος» Το Μακεδονικό «Πιάν Γκρέντα», απαγγείλαμε στίχους για το Μπελογιάννη, το Μαλτέζο και άλλα του αγώνα. Οι γονείς κατευχαριστημένοι μας καμάρωναν...».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 7-12-62, Τσεχοσλοβακία)

«Στην επέτειο της ίδρυσης του ΚΚΕ και των 40χρονων της ΟΚΝΕ (Κομμουν. οργάνωσης νέων Ελλάδος) στην Πολωνία».

«...Τα συμβούλια ή τα προεδρεία συνήλθαν σε συνεδριάσεις με θέμα την οργάνωση του γιορτασμού των δυο ιστορικών επετείων... Ιδιαίτερη δουλιά αναπτύσσουν τα συμβούλια ανάμεσα στη νεολαία μας, η οποία αναλαμβάνει την οργάνωση του γιορτασμού της επετείου της ΟΚΝΕ (Κομμουνιστικής οργάνωσης Νέων Ελλάδος). Ο γιορτασμός της επετείου θα γίνει το ερχόμενο Σάββατο 17 του Νοέμβρη ώρα 6 μ.μ. Στο πρόγραμμα του γιορτασμού θα εμφανισθή... το χορευτικό τμήμα του «Ορφέα» (ομίλου φοιτητών) θα εμφανισθή με τις «Καρυάτιδες»... Εκτός απ' το γιορτασμό των επετείων της ίδρυσης του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ (Κομμουν. Οργαν. Νέων Ελλάδος) οι νεολαίοι της Ένωσης Βρότσλαβ θα οργανώσουν και ιδιαίτερη βραδυά...».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 14-11-62, Πολωνία).

«Προετοιμάζονται για το γιορτασμό της επετείου ΚΚΕ-ΟΚΝΕ».

«...Οι ενώσεις μας ετοιμάζονται για τον καλύτερο γιορτασμό της 44ης επετείου της ίδρυσης του ΚΚΕ και τα 40χρονα της ηρωικής ΟΚΝΕ (Οργάνωσης κομμουν. Νεολαίας Ελλάδος)... συνήλθαν σε ειδικές συνεδριάσεις... Ιδιαίτερη δουλιά αναπτύσσεται ανάμεσα στη νεολαία μας, η οποία αναλαμβάνει την οργάνωση γιορτασμού της επετείου της ΟΚΝΕ (Οργάνωσης κομμουν. νεολαίας Ελλάδος).

(Εφημ. «Δημοκράτης» 14-11-62, Πολωνία).

«...Παυλοβίτσε Τσεχοσλοβακίας. Οι συμπατριώτες μας γιόρτασαν φέτος μαζί την επέτειο του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ (Κομμουνιστ. Οργάνωσης Νέων Ελλάδος). Τον παλμό στη γιορτή έδωσε το καλλιτεχνικό συγκρότημα που αποτελείται από τα παιδιά του σχολείου με τη στοργική φροντίδα και τις ακούραστες προσπάθειες του δασκάλου τους Παπαγεωργίου. Κάθε νούμερο του προγράμματος (τραγούδια, απαγγελίες...) τα συνόδευαν ασταμάτητα χειροκροτήματα. Το σχολείο μας έγινε η καρδιά του χωριού που ζούμε. Το πρόγραμμα των παιδιών κορύφωσε τον ενθουσιασμό στους μεγάλους».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 4.1.63, Τσεχοσλοβακία).

«Να τιμήσουμε και μεις τα παιδιά την ΟΚΝΕ - ΕΠΟΝ» (Τσεχοσλοβακία.)

«...Στις 25.11.62 έγινε διάλεξη για τα 40χρονα της ΟΚΝΕ (Κομμουνιστικής Οργάνωσης Νέων Ελλάδος) και τη δράση της. Την παρακολούθησαν και παιδιά, ανάμεσά τους κι εγώ. Με πολύ ενδιαφέρον άκουσα και έμαθα τόσα πράγματα για το πώς αγωνίζονται τα μέλη της κομμουνιστικής νεολαίας και οι νεολαίοι της ΕΠΟΝ... Πολλοί συναγωνιστές διηγήθηκαν όμορφες ιστορίες για τη δράση και τον ηρωισμό των νέων της ΟΚΝΕ και της ΕΠΟΝ... Εγώ προτείνω στην τάξη μου και σ' άλλες τάξεις και σχολεία όπου είναι παιδιά από την Ελλάδα, προς τιμή της ΟΚΝΕ και της ΕΠΟΝ να κηρύξουμε άμιλλα στους παρακάτω στόχους:

—Πώς θα πάρουν πιο πολλοί τον τίτλο του πιονιέρου.

—Να παίρνουν περισσότεροι μαθητές μέρος σε τέτοιες διαλέξεις που μας γνωρίζουν πιο πολύ με τους αγώνες στην πατρίδα μας.

—Ποιο παιδί θα μας διηγηθή την καλύτερη ιστορία από τους αγώνες της ΟΚΝΕ (Κομμουνιστικής Οργάνωσης Νέων Ελλάδος) και ΕΠΟΝ (Ενιαίας Πανελλαδικής Οργανώσεως Νέων).

Ζώγια Δέλλα
μαθήτρια Ε' τάξης Δημοτ. Σχολείου Κρνοφ».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 4.1.63, Τσεχοσλοβακία).

3) Πώς εορτάζουν οι μοθηταί τας επετείους του ΕΑΜ.

«Στην επέτειο του ΕΑΜ στην Πολωνία. Τα παιδάκια του Δημοτικού σχολείου άνοιξαν τη γιορτή με τον ύμνο του ΕΑΜ. Τα παιδιά του σχολείου που εμφανίστηκαν στη γιορτή με ποιήματα, τραγούδια και εικόνες που παρουσίασαν τους αγώνες του λαού, ενθουσίασαν τους παρευρεθέντας οι οποίοι και τα χειροκρότησαν θερμά».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 4-10-62, Πολωνία).

Ο γιορτασμός της 21ης επετείου του ΕΑΜ στη Βουδαπέστη Ουγγαρίας:

«Στις 8 μ.μ. άνοιξε η γιορτή με τον εθνικό μας ύμνο... Στην ομιλία του ο ομιλητής, είπε: Καθήκον όλων μας είναι να παρακολουθούμε τους αγώνες του λαού μας, να συσπειρωθούμε πιο πολύ γύρω απ' την καθοδήγηση του Κ.Κ.Ε. να παλαίψουμε για τον έντιμο επαναπατρισμό... να συμβάλουμε αποφασιστικά στην ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού στη φιλόξενη Λ.Δ. της Ουγγαρίας... Η χορωδία με τα επαναστατικά τραγούδια... μας μετέφερε νοερά στα ηρωικά χρόνια της αντίστασης... Στο καλλιτεχνικό πρόγραμμα μετείχον και τα παιδιά... με επιτυχία έπαιξε ένα μουσικό κομμάτι ο μαθητής Στρατής Νικολαΐδης και το καλλιτεχνικό πρόγραμμα έκλεισε με δυο τραγούδια: «Τερπόφσκυ» και «Μανώλης Γλέζος».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 3-10-62, Ουγγαρία).

«Γδύνια Πολωνίας. Γιορτάστηκε στην ένωσή μας η επέτειος του ΕΑΜ... Μετά τραγουδήθηκε το τραγούδι του ΕΑΜ... και σε συνέχεια απαγγέλθηκαν ποιήματα απ' τα παιδιά μας του δημοτικού σχολείου».

(Εφημερίς «Δημοκράτης» 17-10-62, Πολωνία).

Πώς τίμησαν τα παιδιά τη γιορτή του ΕΑΜ.

«...Εμείς...τα παιδιά του σχολείου, για να τιμήσουμε καλύτερα τη γιορτή του ΕΑΜ, ετοιμάσαμε ένα πρόγραμμα από τραγούδια και απαγγελίες. ...Στη γιορτή τραγουδήσαμε τραγούδια του ΕΑΜ «Τρία γράμματα μόνο φωτίζουν» και «Λευτεριά πανώρια κόρη»... Η Λευτεριά απάγγειλε τα ποιήματα του Απ. Σπήλιου «Παραμύθι του ΕΑΜ».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 26-10-62, Τσεχοσλοβακία).

Πώς ετοιμάζονται τα παιδιά του Δημ. Σχολείου για το γιορτασμό του ΕΑΜ στην Τσεχοσλοβακία.

«Έτσι αρχίζουμε το νέο σχολικό χρόνο».

«Αγαπητέ μας Αγωνιστή»... «Ήρθαμε σήμερα στο σχολειό μας... πάμε στην Α' τάξη. Είμαστε όλο χαρά που θα μάθουμε πια καλά τη μητρική μας γλώσσα, την ιστορίαν και τη γεωγραφία της πατρίδος μας και άλλα από τους αγώνες του λαού μας για τη λευτεριά και ανεξαρτησία της πατρίδος μας... Μιλήσαμε για την επέτειο του ΕΑΜ 27 Σεπτέμβρη 1941 — καθώς και για το τραγούδι του ΕΑΜ ...ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ... Το τραγούδι το ξέρουμε πολύ καλά ολόκληρο, θα τα πούμε στη γιορτή, για την οποία ετοιμάζουμε ένα καλό πρόγραμμα. Εγώ ο Γιαννάκης, θα μαζέψω εικόνες... Ο Κωστάκης σκέφτηκε να παρακαλέσουμε το θείο Χαράλαμπο, να μας μιλήσει για τη δράση του ΕΑΜ... Αγαπητέ μας «Αγωνιστή» σε άλλο γράμμα θα σου πω 'ξυμε πιο πολλά».

Γεια χαρά. Γιαννάκης - Κωστάκης, μαθητές Α' Δημοτικού.

(Εφημ. «Αγωνιστής» 14-9-62, Τσεχοσλοβακία).

4. Πώς εορτάζουν οι ελληνόπαιδες της επετείου της ΕΠΟΝ.

Η γνωστή οργάνωση ΕΠΟΝ, δεν είναι άλλη τις παρά αναβίωσις της παλαιάς κομμουνιστικής οργανώσεως νέων Ελλάδος. Εις την προκειμένην περίπτωση, αυτή ενεδύθη άλλο ένδυμα, ολίγον τι «πατριωτικόν» δια να δικαιολογηθεί η επανεμφάνισις της παλαιάς.

Ο εορτασμός των επετείων της ΕΠΟΝ, αποτελεί μέγα σχολειόν πολιτικο-ιδεολογικόν, οι δε φυγάδες κομμουνισταί, αποδίδουν εις αυτάς μεγάλην διαπαιδαγωγικὴν δύναμιν, δια τούτο εγκαίρως καταρτίζουν οργανωτικὰς επιτροπὰς, δια την προετοιμασίαν και τον πανηγυρικόν εορτασμόν. Κατά τον εορτασμόν επικρατοῦν στιγμαὶ συγκινητικά: Καλλιτεχνικά προγράμματα, επαναστατικά τραγούδια, διαλέξεις, «φιλολογικὲς βραδυές», συναντήσεις με βετεράνους του ΚΚΕ, προσχωρήσεις εις κομμουνιστικὰς οργανώσεις, «ευφυεῖς» πνευματικοὶ διαγωνισμοί, προκηρύξεις, συμμετοχὴ ξένων, βραβεῖα και δώρα, εἶναι ἐκ των πρώτων μέτρων τα οποία συγκροτοῦν το πρόγραμμα εορτασμοῦ.

Ἰδού στοιχεῖα τινὰ δια τον ἑορτασμόν των επετείων της ΕΠΟΝ, το 1961, 1962, 1963.

Πὼς γιορτάστηκε ἡ 18ῃ επέτειος της ΕΠΟΝ.

«Στο Χόινουφ Πολωνίας ἐγένε γενικὴ συνέλευσις της νεολαίας μας. Αποφασίστηκε ὅπως γίνε πλατεῖα πολιτικὴ δουλειὰ ἀνάμεσα σ' ὅλη τη νεολαία μας για την καλύτερη προετοιμασία της γιορτῆς της ΕΠΟΝ».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 23-2-1961, Πολωνία).

«Στη Σφιτνίτσα Πολωνίας οι εκπατρισμένοι γιόρτασαν με μεγάλη χαρά και καλή συμμετοχή τα 18χρονα της θρυλικής ΕΠΟΝ και την επέτειο του Σοβιετικού στρατού».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 2-3-61, Πολωνία).

«Στο «Βάουμζιχ» Πολωνίας. Στο γιόρτασμα της επετείου της ΕΠΟΝ οι μαθηται του Δημοτικού Σχολείου, ανέβασαν και θεατρικό έργο. Οι θεατές παρακολουθώντας τα παιδάκια να ερμηνεύουν απ' τη σκηνή τη δράση μιας επονίτικης ομάδας στην περίοδο της κατοχής, **δάκρυσαν** από συγκίνηση. Οι μικροί μας ηθοποιοί χειροκροτήθηκαν θερμά».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 15-3-1962, Πολωνία).

«Στη Μπιελάβα Πολωνίας ομάδα μαθητών του δημοτικού σχολείου παρουσίασε μικρό καλλιτεχνικό πρόγραμμα στην 19η επέτειο της ΕΠΟΝ».

(εφημερίς «Δημοκράτης» 15.3.62, Πολωνία).

«Στη Βουδαπέστη Ουγγαρίας. Για το γιορτασμό της 19ης επετείου της ΕΠΟΝ έγινε σύσκεψη των νέων για την προετοιμασία του γιορτασμού της 19ης επετείου της ίδρυσης της ΕΠΟΝ, τονίσθηκε, ότι θα πρέπει να οργανωθούν καλά οι διαλέξεις και ο πνευματικός διαγωνισμός να είναι από τους αγώνες της νεολαίας, από τα υλικά του 8ου συνεδρίου και του 22ου συνεδρίου του ΚΚ Σοβ. Ενώσεως, να δοθούν δώρα στους νέους που θα διακριθούν στον πνευματικό διαγωνισμό».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 13-1-62, Ουγγαρία).

Στη Βουδαπέστη: «Ερωτήματα πνευματικού διαγωνισμού, δια την 19η επέτειον της ΕΠΟΝ.

«Για την προετοιμασία του γιορτασμού της 19ης επετείου της ίδρυσης της ΕΠΟΝ, η επιτροπή νεολαίας Ουγγαρίας κατήρτισε και κυκλοφόρησε τα παρακάτω ερωτήματα του πνευματικού διαγωνισμού δια τους νέους.

Πότε συνήλθε το 8ο συνέδριο του ΚΚΕ και με τι θέματα ασχολήθηκε; Ποια η ιστορική του σημασία;

Τι αλλαγές έγιναν σε διεθνή κλίμακα από το 7ο ως το 8ο Συνέδριο του ΚΚΕ;

Τι εξωτερική πολιτική εφάρμοσαν τα χρόνια αυτά οι πλουτοκρατικές κυβερνήσεις και σε ποια γεγονότα εκφράζεται χαρακτηριστικώτερα;

Τι συνέπειες έχει για τη χώρα και το λαό μας η εξάρτηση της Ελλάδας από το ξένο κεφάλαιο;

Ποια ήταν η βασικότερη κοινωνική αντίθεση στη χώρα μας και ποια μέτρα χρησιμοποιεί η πλουτοκρατική ολιγαρχία για να επιβάλλει και να στηρίζει την αντιλαϊκή της πολιτική;

Γιατί η 6η πλατειά ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ έχει ιστορική σημασία για το κόμμα μας;

Η κατάσταση της Ελλάδος και ο χαρακτήρας της επικείμενης αλλαγής.

Τι είναι το πατριωτικό μέτωπο και τι ρόλο μπορεί να παίζει στην πάλη για την εθνική δημοκρατική αλλαγή;

Ποια η διαπίστωση του συνεδρίου για τους αγώνες της νεολαίας της χώρας και τι καθήκον καθόρισε στους κομμουνιστές;

Τι ξέρεις γύρω από το πρόγραμμα οικοδόμησης του κομμουνισμού στη Σ. Ένωση που ψήφισε το 22ο συνέδριο του ΚΚΣΕ;

Γιατί οι λαοί όλου του κόσμου χαιρέτισαν και δέχτηκαν μ' ενθουσιασμό το πρόγραμμα του Κ.Κ.Σ.Ε.;

Τι ξέρεις για τον Γκαγκάριν και τον Τιτώφ; Ποία η σημασία του μεγάλου τους άθλου;

Τι γνωρίζεις σχετικά με το έργο της ΕΠΟΝ;

Τι ξέρεις για τους δυο νεολαίους που δολοφονήθηκαν στην Ελλάδα τη μέρα των εκλογών;

Τι νεολαιίστικες οργανώσεις υπάρχουν στην Ελλάδα και ποια η δράση τους;

Πώς καταλαβαίνεις το ζήτημα της σύνδεσής μας με την Ελλάδα και τους αγώνες του λαού μας;

Τι ξέρεις για την ΟΚΝΕ; (Κομμουν. οργάνωσιν Νέων Ελλάδος);

Ποιος ήταν ο Κώστας Γιαννόπουλος;

Τις απαντήσεις θα τις βρήτε διαβάζοντας τα 8, 9, 11 τεύχος του «Ν. Κόσμου» του 1961. Οι απαντήσεις θα βραβευθούν».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας», 20-1-62, Ουγγαρία).

«Στην Ουγγαρία γιορτάστηκε πανηγυρικά η 19η επέτειος της ΕΠΟΝ. ...Η ομιλήτρια νεολαίσσα Αλεξάνδρα Γώγου εκφώνησε τον πανηγυρικό της ημέρας... θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, τόνισε η νεολαίσσα, για να γυρίσουμε στην πατρίδα... άξιοι συνεχιστές του έργου της ΕΠΟΝ... Το πρόγραμμα άρχισε με επαναστατικά τραγούδια... σε συνέχεια έγινε προβολή σοβιετικού φιλμ για την προετοιμασία και τη νίκη της Μεγάλης Οκτωβριανής Σοσιαλ. επαναστάσεως...».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 28-2-62, Ουγγαρία).

Στην Τσεχοσλοβακία:

«Την πίστη τους και την αφοσίωση στα ιδανικά της ΕΠΟΝ τη διακηρύσσουν πάντα οι νέοι πολιτικοί πρόσφυγες, γιορτάζοντας κάθε χρόνο πανηγυρικά την επέτειο της ίδρυσής της. Αυτά για τα οποία πάλευε η Ε.Π.Ο.Ν., πραγματοποιούνται στις γραμμές της κομμουν. οργάνωσης νέων Τσεχοσλοβακίας... Πιστοί στις πατριωτικές, προοδευτικές της παραδόσεις, οι νέοι μας εδώ θεωρούν τις προσπάθειές τους συστατικό της πάλης των νέων στην Ελλάδα για ένα καλύτερο μέλλον της πατρίδος μας, τέτοιο που το οραματίστηκε και για το οποίο πάλαιψε ηρωικά η αθάνατη ΕΠΟΝ».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 1-3-63, Τσεχοσλοβακία).

«Για τα εικοσάχρονα της ΕΠΟΝ» στη Βουλγαρία.

«Στις 13.1.63 έγινε συγκέντρωση της νεολαίας των πολιτικών προσφύγων της τρίτης αχτίδας «Γεώργη Δημητρώφ»... Εισήγηση έκανε ο σ. Θαν. Ζάχος με θέμα η 20ή επέτειος της ίδρυσης της Ηρωικής ΕΠΟΝ και τα καθήκοντα των νέων μας... Ο εισηγητής

πρότεινε το εξής πλάνο:

1) Να πραγματοποιηθεί συγκέντρωση των νέων... 2) Να καταβληθούν προσπάθειες να γίνουν μέλη της Κομσομόλ οι νέοι και νέες που δεν είναι και μπορούν να γίνουν. 3) Να οργανωθεί μαζική επίσκεψη στο μουσείο του προλετάριου ποιητή της Βουλγαρίας Χρήστο Σμίρνενσκυ».

(Εφημ. «Λευτεριά» 31-1-63, Βουλγαρία).

«Στη Βουδαπέστη Ουγγαρίας. ...Συνήλθε το αχτίφ των στελεχών· πήραν μέρος 40 στελέχη νέων που δουλεύουν στα παραρτήματα των νέων. Θέμα προς συζήτηση: η προετοιμασία για τον καλύτερο γιορτασμό της 23 του Φλεβάρη μέρα ίδρυσης της θρυλικής ΕΠΟΝ. Ο υπεύθυνος της επιτροπής είπε, ότι η δραστήρια συμμετοχή των νέων μας στη ζωή και δράση της κομμουν. οργάνωσης νέων, δείχνει ότι οι νέοι μας έχουν ανεπτυγμένο το πολιτικό τους κριτήριο. Πρέπει να γίνη δουλειά για στρατολόγηση περισσότερων νέων μας στην Κομμουν. οργάνωση νέων και στο κομμουνιστικόν κόμμα Ουγγαρίας. Κατόπιν ο εισηγητής ασχολήθηκε με το πρόβλημα της προετοιμασίας του γιορτασμού των 20χρονων της ίδρυσης της ΕΠΟΝ, με διαλέξεις, φιλολογικές βραδυές, πνευματικούς διαγωνισμούς, συναντήσεις των νέων με βετεράνους του κινήματος, πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Ακόμα οι νέοι μας πρέπει να πάρουν δραστήρια μέρος και στην προετοιμασία για το γιορτασμό της 44ης επετείου του ΚΚΕ... εκλέχτηκε οργανωτική επιτροπή».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 10.10.62, Ουγγαρία).

Στην Ουγγαρία:

«Ερωτήσεις για τον πνευματικό διαγωνισμό, για το γιορτασμό των 20χρονων της θρυλικής ΕΠΟΝ» στην Ουγγαρία.

«Πότε ιδρύθηκε η ΕΔΑ, πόσα συνέδρια έκανε ως τώρα η ΕΔΑ και πότε έγινε το τελευταίο;

Πότε έγινε το 7ο και πότε το 8ο συνέδριο τον ΚΚΕ;

Ποιοι νέοι δολοφονήθηκαν κατά τη διάρκεια των εκλογών τον 1962; Πώς λεγότανε ο αγρότης που δολοφονήθηκε για 180 δραχ.;

Πόσοι περίπου μετανάστευσαν από την Ελλάδα στα 1961;

Πόσοι περίπου είναι οι πολιτικοί κρατούμενοι στην Ελλάδα;

Ποιος είναι ο πρόεδρος της ΕΔΑ; Πόσες μέρες κράτησαν οι μάχες του Δεκέμβρη το 1944; Πόσους ψήφους πήρε η ΕΔΑ στις εκλογές του 1961; Πότε έγινε η εξέγερση του Ίλιντεν και ποια πόλη της Μακεδονίας απελευθερώθηκε από τους επαναστάτες του Ίλιντεν; Πότε διαμελίσθηκε η Μακεδονία σε 3 μέρη; Πότε και πού εκτελέστηκε η «Μίρκα» (Ειρήνη Γκίνοβα); Ποιος έγραψε το σλαβικό αλφάβητο; Πού και πότε σκοτώθηκε ο Γκάτσε Ντέλσεφ».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 12 και 15 Δεκέμβρη 1962, Ουγγαρία).

Στην Ουγγαρία: «Πνευματικός διαγωνισμός ανάμεσα στους μαθητές των ανωτέρων τάξεων του Δημοτικού Σχολείου, στα πλαίσια του γιορτασμού της 20ής επετείου από την ίδρυση της ΕΠΟΝ».

«Ποια σλαβομακεδονική οργάνωση προετοίμασε την επανάσταση του Ίλιντεν; Τι σημαίνει ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ, ΕΤΑ, ΕΠΟΝ;. Ποιος ήρωας εκτελέστηκε το 1952 και ποια η

πατρίδα του; Πότε εκτελέστηκαν οι ηρωίδες Ηλέκτρα και Μίρκα;»

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 16.1.62, Ουγγαρία).

«Συνέλευση των φοιτητών στην Ουγγαρία»:

«Στις 29 του Δεκέμβρη 1962 έγινε συνέλευσι των φοιτητών μας, όπου συζητήθηκε η συμμετοχή των φοιτητών στο γιόρτασμα των 20χρονων της ΕΠΟΝ... αποφασίστηκε το τμήμα των φοιτητών να οργανώσει μια φιλολογική βραδυά προς τιμή των 20χρονων της ΕΠΟΝ. Για τις 23 Φλεβάρη (μέρα ίδρυσης της ΕΠΟΝ) οι φοιτητές θα ετοιμάσουν μια έκθεση και θα καλέσουν αντιπροσωπείες ξένων φοιτητών· εκλέχτηκε οργανωτική επιτροπή».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 12.1.1963, Ουγγαρία).

«Πολωνία: Η δράση της ΕΠΟΝ και τα ασύγκριτα παραδείγματα ηρωισμού και αυτοθυσίας των νεαρών ηρώων της περικλείουν μεγάλη διαπαιδαγωγητική δύναμη για τη σημερινή νέα μας γενιά».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 6.2.63, Πολωνία).

Ιδού και μερικά στιγμιότυπα νέων δια τον εκδηλούμενον ενθουσιασμόν και τον διακαή πόθον, να ομοιάσουν τους «ήρωες» της κομμουνιστικής ΕΠΟΝ της κατοχής:

«Ο Αναστάσης Χατζίδης, 10 χρονών όταν εγκατέλειψε το χωριό του... τους ηρωικούς αγώνες της ΕΠΟΝ και τα ιδανικά της τα γνώρισε απ' τα βιβλία του σχολείου και τις αφηγήσεις των νεωτέρων. Αυτά τα ιδανικά τον παροτρύνουν να γίνη ένας πολύπλευρος νέος σαν τους επονίτες. Είναι δραστήριος, μέλος κομμουν. όργαν. νέων Ουγγαρίας και δραστήριο μέλος τον συμβουλίου του τμήματός του».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 23.2.63, Ουγγαρία).

«Η νεολαίσσα Ασπασία Παπακώστα, 8 χρονών έφυγε απ' το χωριό της Χιονάδες Ηπείρου· το 1955 αποφοίτησε απ' το Δημ. σχολείο «Δημήτρης Γληνός». Από μικρή, λέει, συνήθισα να διαβάζω βιβλία και ιδιαίτερα αυτά που γράφουν για τους ήρωες της ΕΠΟΝ. Θέλω να τους μοιάσω σ' όλα».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 23.2.63, Ουγγαρία).

«Ο νεολαίος Γιάννης Βαβίτσας, απ' τη Σίνα Κερασιά Καλαμπάκας, όταν ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ ήταν μόλις 2 χρονών. Κι όμως σου μιλά με τέτοιο πάθος για την ΕΠΟΝ, που νομίζεις ο ίδιος ήταν ΕΠΟΝίτης... Εκπληρώνει δραστήρια τα καθήκοντα που του αναθέτει η Κομμουν. οργάνωση νέων Ουγγαρίας. Θαυμάζω τους ήρωες της ΕΠΟΝ μας λέει. Και τη δουλειά μου που κάνω εδώ τη θεωρώ σαν συνέχεια του έργου της ΕΠΟΝ».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 23-2-63, Ουγγαρία).

«Η νεολαίισσά μας Αλίκη Οικονόμου, φοιτήτρια, 8 χρονών όταν έφυγε απ' το χωριό της. Τα ιδανικά της ΕΠΟΝ ζουν έντονα μέσα της και της προτρέπουν να κάνει τα χρέος της. Να επιστρέψει στην πατρίδα για να βοηθήσει στην πρόοδό της».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 23-2-63, Ουγγαρία).

«Οι Γνώμες που εξέφρασαν οι παραπάνω νέοι, απηχούν τις γνώμες και όλων των άλλων νεολαίων της παροικίας μας. Εμπνευσμένοι από τα ιδανικά της ΕΠΟΝ επιδιώκουν να γίνουν καλοί αγωνιστές που θα δώσουν τις δυνάμεις τους για την προκοπή της πατρίδας

για να γίνουν πράξη τα ιδανικά που οραματίστηκαν οι επονίτες»..

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 23-2-63, Ουγγαρία).

Εκθέσεις των παιδιών για την ΕΠΟΝ.

«Οι μαθητές του σχολείου Μπελογιάννης έγραψαν εκθέσεις για την 20ή επέτειο της ίδρυσης της ΕΠΟΝ και του κόκκινου στρατού.... Στις εκθέσεις τους οι μαθητές αφού εκφράζουν το θαυμασμό τους για τους ηρωικούς αγώνες της ΕΠΟΝ, βάζουν σαν καθήκον τους να γίνουν καλύτεροι για να μπορούν να βοηθήσουν το λαό και την πατρίδα».

(Εφημ. Λ. Αγώνας 27-3-63, Ουγγαρία).

«Γιορτάστηκε πανηγυρικά η επέτειος της ΕΠΟΝ στο Μίσκολτς... Μετά την ομιλία δόθηκε πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Η μαθήτρια Ευαγγελία... απήγγειλε το ποίημα «οι τρεις του Υμηττού». Μαθήτριες χόρεψαν ρούσικο μπαλέττο και νεολαίσσες ανέβασαν επιθεώρηση για την ΕΠΟΝ και το πρόγραμμα έκλεισε με την κωμωδία «οι τρελλοί της εποχής».

(Εφημ. «Λ. Αγώνα» 16-3-63, Ουγγαρία).

«Πνευματικός διαγωνισμός μαθητών, στο χωριό Μπελογιάννης.

«...Στις 21 τον Φλεβάρη έγινε ο γιορτασμός των 20χρονων της ηρωικής ΕΠΟΝ. Ο διευθυντής του σχολείου μίλησε και εξήρε τη σημασία της επετείου και μετά τις απαγγελίες και τα τραγούδια ακολούθησε ο τελικός διαγωνισμός, που με μεγάλο ενδιαφέρον τον παρακολούθησαν οι μαθητές των μεγαλύτερων τάξεων. Όλοι οι μαθητές που πήραν μέρος στο διαγωνισμό απάντησαν σωστά στα ερωτήματα. Πρώτου αναδείχτηκαν οι μαθητές: Σπύρος... Θανάσης... που έδωσαν τις καλύτερες και με λεπτομέρειες απαντήσεις».

(Εφημ. Λ. Αγώνας 2-3-63, Ουγγαρία).

«Στα σχολεία «Μ. Γλέζος» και «1η Μάη»: Τέλειωσαν οι πνευματικοί διαγωνισμοί, προς τιμή των 20χρονων της ΕΠΟΝ, στις 18 Φλεβάρη έγινε ο διαγωνισμός στους μαθητές της Τρίτης τάξης του σχολείου «Μ. Γλέζος». Σε κάθε τάξη τα παιδιά έδωσαν ένα προγραμματάκι από τραγούδια της αντίστασης... στις ερωτήσεις δε του διαγωνισμού τα παιδιά έκαναν μια σύντομη ανακεφαλαίωση της ιστορίας της πατρίδος μας από τους μυθικούς χρόνους... την αθάνατη εθνική μας αντίσταση, ως την απελευθέρωση από τη φυλακή τον ...Μανώλη Γλέζου... Όλοι οι μαθητές απάντησαν στις ερωτήσεις για άριστα...».

(Εφημ. Λ. Αγώνας 6-3-63, Ουγγαρία).

5) Η εορτή του «Ήλιντεν».

Ένα επεισόδιον μεταξύ κομιτατζήδων εις το Κρούσοβον το 1903 εκλαμβάνεται υπό του ΚΚΕ ως «εθνικόν απελευθερωτικόν κίνημα» των αδελφών «Σλαυομακεδόνων», και κατ' έτος εορτάζεται ως εορτή παραχωρηθείσα εις τούτους δια να έχη κάποιον στήριγμα η ιστορία του «σλαβομακεδόνικου λαού» ως αυτοαποκαλούνται. Παρεχωρήθη το μοναδικόν ιστορικόν επεισόδιον, ίνα μη είναι τελείως απογυμνωμένη η επινοηθείσα ιστορία των.

Και κατά τον εορτασμόν τούτον οι ελληνόπαιδες εμψυχώνονται από τας πράξεις των κομιτατζήδων, τας οποίας παρουσιάζουν οι δημιουργοί της ανυπάρκτου

«σλαβομακεδονικής» ιστορίας, ως πράξεις ηρωικάς, ενώ δια τους αγώνες του έθνους κατά το 1912-1913, ομιλούν περί βιαίας προσαρτήσεως της Μακεδονίας εις την Ελλάδα και περί διαιρέσεως ταύτης, ως εμφανίζεται εις τα θέματα τα οποία δίδονται εις τους διαγωνισμούς των μαθητών, του Δημοτικού μάλιστα σχολείου, εις τα οποία πρέπει να απαντήσουν οι μαθηταί: «Πότε διαμελίσθηκε η Μακεδονία εις τρία μέρη» ή «ποιός έγραψε το σλαβικό αλφάβητο» (εφημ. *Λαϊκός Αγώνας* 12 και 15 Δεκεμβρίου 1962, Ουγγαρία).

Ας ίδωμεν πώς εωρτάσθη η 59η επέτειος του «Ήλιντεν» εις την Ουγγαρίαν, το έτος 1962:

«Γιορτάστηκε πανηγυρικά η 59η επέτειος του Ήλιντεν... Από μέρος του κεντρικού συμβουλίου του συλλόγου εκφώνησε τον πανηγυρικό ο σ. Β. Σίμου. Ο ομιλητής μίλησε για τους κοινούς αγώνες του Σλαβομακεδόνικου και του ελληνικού λαού, για τους σημερινούς αγώνες των δύο λαών και τόνισε τα καθήκοντα σλαβομακεδόνων και ελλήνων στην πάλη, για να βρεθούμε ξανά στην αγαπημένη μας πατρίδα και να πάρουμε μέρος στην πάλη που συνεχίζει ο λαός με καθοδηγητή το ΚΚΕ... Μαθητές και μαθήτριες του σχολείου «Μανώλης Γλέζος» απήγγειλαν ποίημα αφιερωμένο στον ήρωα του Σλαβομακεδόνικου λαού, Γκάτσε Ντέλτσεφ».

(Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 8-8-62, Ουγγαρία).

6) Μνημόσυνα «συντρόφων».

Ακόμη και δια του θανάτου επιφανών κομμουνιστών οι φυγάδες αποβλέπουν να αποκομίσουν πολιτικά οφέλη. Εκτός της συμπαραστάσεως εις μνημόσυνα ξένων ηγετών κομμουνιστικών κομμάτων (Γκότβαλτ, Μπιερούτ, Δημητρώφ και επί τινα χρόνον του Στάλιν) τελούν κατ' έτος μνημόσυνα δια τους αποθανόντας κομμουνιστάς Γληνόν, Κόκκαλην, Ερυθριάδην ως και δια τον εκτελεσθέντα κατάσκοπον Μπελογιάννην, τον οποίον εθρήνησεν ο διεθνής κομμουνισμός, δι' ο εις μνήμην του εδόθησαν πλείστα ονόματα εις οδούς, εργοστάσια κλπ. των χωρών του παραπέτασματος.

Αντί λοιπόν αναθεματισμών, ως θα έπρεπε, κάμνουν μνημόσυνα και κατά την εκτέλεσιν τούτων οι νέοι, εις μνήμην των «σωτήρων» των, προσχωρούν εις τας κομμουνιστικές οργανώσεις, δια να δυνηθούν να δράσουν αποτελεσματικώτερον υπέρ της κομμουνιστικής ιδεολογίας και κατά της πατρίδος των.

«Μόλις τελείωσε το μνημόσυνο του σ. Ερυθριάδη» γράφει η εφημ. «Αγωνιστής» των συμμοριτών εν Τσεχοσλοβακία, «ο νεολαίος μας φοιτητής Αν. Μιχαηλίδης έδωσε αίτηση να γίνη μέλος του κομμουν. κόμματος Ελλάδος».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 15-2-62, Τσεχοσλοβακία).

«Γδύνια Πολωνίας. Την Κυριακή 1.4.62 έγινε στην ένωσή μας πολιτικό μνημόσυνο του αξέχαστου ήρωά μας Ν. Μπελογιάννη. Μετά το άνοιγμα της πένθιμης συγκέντρωσης έγινε ομιλία για τη ζωή και δράση του ήρωα. Ακολούθησε απαγγελία από παιδάκι που έχει το όνομά του...».

«Βαρσοβία Πολωνίας. Στο καλλιτεχνικό μέρος της γιορτής εμφανίστηκαν τα παιδιά του Δημοτικού μας σχολείου. Το πρόγραμμα των παιδιών έκλεισε με την απαγγελία της Ζώγιας Μαυροειδή: Ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 12.4.62, Πολωνία).

7) Η εθνική επέτειος του 1821.

Αλλά και δια τα αναγκαία εθνικά προσχήματα, εορτάζουν κατ' έτος και την επέτειον του 1821. Κατ' αυτήν συνδυάζουν τους ήρωες του 1821 με τους «λαόβγαλτους του ΕΑΜ», τα ηρωικά κατορθώματα εκείνων με τας εγκληματικές πράξεις των συμμοριτών κατά το ΕΑΜ και συμμοριτοπόλεμον και την λεβεντιά του 1821 με την εγκληματικήν δράσιν του ΚΚΕ, αυτοαποκαλούμενοι ως «γνήσιοι συνεχιστές και κληρονόμοι του 1821».

Αλλά ας παραθέσωμεν ολίγα χαρακτηριστικά αποσπάσματα εκ πανηγυρικών τους οποίους εκφωνούν κατά τας επετείους της εξεγέρσεως του 1821, δια να εξαχθούν συμπεράσματα εξ εγκύρων πηγών και ουχί εξ υποκειμενικών μας κρίσεων.

Πώς γιορτάσθηκε η εθνική επέτειος στην Πολωνία.

(Κύριο άρθρο, απ' την Εφημερίδα «Δημοκράτης» για τη γιορτή της 25ης του Μάρτη, Πολωνία 23-3-61) με τίτλο: Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη».

«140 χρόνια πέρασαν από το τραγικό αλλά μεγαλόπνοο και ελευθεροφόρο ξεσκήκωμα του λαού μας. Τα ιστορήματα και ποιήματα των λαόβγαλτων συγγραφέων και ποιητών, εξακολουθούν να φρονηματίζουν τις καινούργιες γενιές. Χρειάσθηκε να χυθούν ποτάμια αίμα κατά την Εθνική Αντίσταση 1941 - 1944. Οι σημερινοί Αμερικανολάτρες συνασπίστηκαν στο ΝΑΤΟ. Είναι πρόσφατα τα παραδείγματα του εξευτελισμού του, όπως από τη μικρή Κούβα. Στα Βαλκάνια, που έχυσαν το αίμα τους ο Ρήγας, ο Καραγεώργιεβιτς, ο Βλαδιμηρέσκου, ο Γκότσε Ντέλτσεφ, κυοφορείται η ιδέα της φιλίας, για την πραγματοποίηση της οποίας τόσες προσπάθειες καταβάλλουν οι σοσιαλιστικές χώρες. Στον αγώνα αυτόν παίρνουν μέρος, η εργατική τάξη και το αδάμαστο κόμμα της, το ΚΚΕ. Η πάλη του λαού, επισύρει την προσοχή, για την απελευθέρωση του Μανώλη Γλέζου, των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης. Τα φερέφωνα της Ελλην. αντίδρασης θα τραυλίζουν λόγια υποκρισίας. Αυτή τη βεβήλωση ο λαός μας δεν την ανέχεται, όταν οι Μπελογιάννηδες και οι Γλέζοι...».

(Εφημερίς «Δημοκράτης» 23-3-1961, Πολωνία).

«Με πανηγυρικούς γιορτασμούς, τίμησαν την 141η επέτειο του μεγάλου Εικοσιένα, στις 25-3-1962 στην Βουλαπέστη».

«Βουδαπέστη 28-3-62. Έγινε η γιορτή την περασμένη Κυριακή ώρα 10 π.μ. πάνω απ' τη σκηνή είναι τοποθετημένο το πορτραίτο του εθνομάρτυρα Ρήγα Φερραίου και κάτω οι χρονολογίες 1821 - 1962 και απ' τις δυο μεριές τα πορτραίτα των ηρώων και μαρτύρων του νέου 21, της εθνικής αντίστασης, του Μ. Γλέζου, του Ν. Μπελογιάννη, του Σ.

Σαράφη, του Τερπόφσκυ (σημείωσις συν: τον εκτελεσθέντος κομμουνιστού Αναστασιάδη). Η γιορτή ανοίγει με τον εθνικό ύμνο και αρχίζει η ομιλία: «Στις κρίσιμες στιγμές για το Έθνος μας, η βοήθεια του Ρούσικου λαού σώζει την επανάσταση. Η Ελλάδα ακολούθησε βασανιστική πορεία εξέλιξης στα 141 χρόνια μετά την επανάσταση και τους νεώτερους αγώνες του λαού μας με καθοδηγητή το κόμμα της εργατικής τάξης, το ΚΚΕ. Υποσχόμαστε στην διάρκεια του αναγκαστικού εκπατρισμού, να διαπαιδαγωγήσουμε τη νεολαία και τα παιδιά μας στο πνεύμα της λεβεντιάς του 21 και της Εθνικής μας Αντίστασης, να δίνουμε όλες τις δυνάμεις μας για το χτίσιμο του σοσιαλισμού στη χώρα που μας φιλοξενεί, να δυναμώσουμε την πάλη για τον έντιμο επαναπατρισμό».

Μετά ακολούθησε πρόγραμμα. Ιδιαίτερα ενθουσιώδης ήταν η εικόνα της απελευθέρωσης με το χάρτη της Ελλάδος, τις περιοχές της και τη συνέχιση του αγώνα με την εθνική αντίσταση και το τραγούδι «Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα». Αξίζει έπαινος

σ' όλα τα παιδιά που πήραν μέρος στα πρόγραμμα, και ιδιαίτερα στις συντροφισσες που κουράστηκαν για να προετοιμάσουν το πρόγραμμα...».

(Από την εφημερίδα «Λ. Αγώνας» 28.3.62, «Πώς γιορτάστηκε η εθνική επέτειος του 21 από τους εκπατρισμένους στην Ουγγαρία»).

Στην επέτειο της 25ης του Μάρτη στην Τσεχοσλοβακία - 1962.

«...Τις μέρες αυτές γιορτάζουμε την επέτειο της εθνικής μας γιορτής· ο λογισμός μας πετά στην πατρίδα. Μπροστά μας προβάλλει η δόξα των αγώνων «αι ο αδούλωτος λαός μας. Η δυστυχία της Ελλάδας εκ της αμερικανοκρατίας... Στον προϋπολογισμό ο Υπουργός των Οικονομικών ανέγραψε 1 δισ. 58 εκατ. δρχ. για το κρατικό χρέος, κυρίως του εξωτερικού. Το έθνος λυτρώθηκε τελικά χάρη στη βοήθεια του ομόθρησκου αδελφού του από το «ξανθό γένος» του βορρά. Στο πολιτικό λεξιλόγιο της μεταπολεμικής Ελλάδας πολιτογραφήθηκαν οι έννοιες της αποικιοκρατίας και της ευνοιοκρατίας, τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα του μεταβαρκιζιανού καθεστώτος. Την Ελλάδα την έθεσαν στον επιθετικό συνασπισμό του ΝΑΤΟ. Τα περιστατικά αυτά πήρε υπ' όψη του το 8ο συνέδριο του ΚΚΕ και καθόριζε και προσδιόριζε τον χαρακτήρα της επικείμενης μεταβολής, σαν βασικές προϋποθέσεις για ανόρθωση και σοσιαλιστική αναμόρφωση του τόπου μας. Η πάλη του ΚΚΕ και της Αριστεράς, η κινητοποίηση του λαού στην πάλη, όλα αυτά, φανερώνουν τους κομμουνιστές και τους οπαδούς της Αριστεράς σαν τους γνήσιους κληρονόμους του 1821. Με αυτές τις σκέψεις και αισθήματα γιορτάζουν φέτος οι πολιτικοί μας πρόσφυγες, που πιστοί στην πατρίδα και οπλισμένοι με τη γραμμή του ΚΚΕ στέκονται στα πλευρό του λαού στους σημερινούς και τους μελλοντικούς αγώνες, το πνεύμα των σύγχρονων κοινωνικών προσανατολισμών».

(Κύριο άρθρο της εφημερίδος «Αγωνιστής» 23 Μαρτίου 1962, Τσεχοσλοβακία).

8) Ο εορτασμός του Πάσχα.

Μερικά ήθη και έθιμα της κοινωνικής ζωής των ομάδων συμβιώσεως των συμμοριτών, αποτελούντα, ως ισχυρίζονται, εκδηλώσεις «εθνικάς», δεν είναι άλλο τι ειμή διασκευασμένα, παραποιημένα και τελείως παραμορφωμένα ήθη και έθιμα της πατρίδος, τοποθετημένα εις τρόπον ώστε να εξυπηρετούν τον πολιτικο-ιδεολογικόν σκοπόν του ΚΚΕ.

Ιδού πώς περιγράφει η «Αυγή» έναν τοιούτον εορτασμόν:

Απεσταλμένοι της «Αυγής» έγραφον το 1962, ότι τας ημέρας του Πάσχα τους καταλαμβάνει (τους «πρόσφυγας» του παραπετάσματος) «πασχαλινός πυρετός». «Πασχαλινός πυρετός στη Βουδαπέστη» γράφει, η «Αυγή». «Με αυγά, αρνιά και τσουρέκια» «άσβεστη κρατάνε» γράφει, «τη λαμπάδα της Ρωμιοσύνης». «Ελληνικό Πάσχα στα Καρπάθια», γράφει αλλού, καθώς και «κλέφτικα τραγούδια, τσάμικα και αναμνήσεις»!! Ο ευφάνταστος αυτός δημοσιογράφος και η καλομελετημένη προβολή των «στοιχείων» αυτών της «Αυγής», έγινε χωρίς συνεννόησιν δυστυχώς με τας «παροικίας» του εξωτερικού και γράφουν άλλα αντ' άλλων. Όχι μόνον δεν έγινε, ούτε και γίνεται τοιούτον «θρησκευτικόν ανοσιούργημα», αλλά αντιθέτως την ημέραν αυτήν του Πάσχα εις την Πολωνίαν λ.χ. διεκωμωδείτο η Ανάστασις του Σωτηρος, με προβολήν ακαταλλήλου φιλμ. Εις δε την Τσεχοσλοβακίαν, οι νέοι έκαμαν «φιλολογικὴν βραδυά» αφιερωμένην εις την «Βαλκανικὴν συνεννόησιν». Ούτω, ο «Δημοκράτης» ὄργανον των εν Πολωνία συμμοριτών, την 24-6-62, εκάλει δια την 29-4-62 (ημέραν του Πάσχα) εις την Λέσχην της ενώσεώς των, να παρακολουθήσουν οι «πάροικοι» το Σοβιετικόν φιλμ «ο αγαπημένος μου». Και προσθέτει: «Το φιλμ δεν μπορούν να το πακακολουθήσουν νέοι κάτω των 16 ετών». Εις δε την Τσεχοσλοβακίαν οι

«σύντροφοι» αντί της εορτής της αγάπης των Χριστιανών, «ωργάνωσαν στο Μπουρνώ Βαλκανική βραδυά την ημέραν του Πάσχα. «Είναι σοβαρή η επιτυχία» γράφουν, «να συγκεντρωθούν πάνω από 700 άτομα ανάμεσα στους οποίους πρόσφυγες, Τσέχοι, Σλοβάκοι, Βούλγαροι και φοιτητές από τα νεαρά κράτη της Αφρικής, και δεν ξαίρω από που αλλού». Να έγινε λοιπόν το φιλί του Πάσχα, μεταξύ μαύρων και άσπρων;...

9) Φεστιβάλ.

Τα τελευταία έτη οργανώνουν κατά χώρας φεστιβάλ· κατά την εκτέλεσιν, αι χορωδία τραγουδούν κυρίως Ρούσικα, της χώρας όπου ζουν και «σλαβομακεδόνικα», εκ δε των ελληνικών, τραγούδια κοινών εγκληματιών (Μπελογιάννη, Γλέζου). Προβάλλονται ταινία με πολιτικόν περιεχόμενον, γίνονται δε και εκθέσεις έργων χειροτεχνίας (κεντημένα κάγκελα φυλακών, στρατόπεδα κλπ.) με εκμαγεία σημαινόντων κομμουνιστών, και άλλα έργα τα οποία εκφράζουν ιδέας και γεγονότα σχετικά με τον κομμουνισμόν. Όπισθεν όλων αυτών των ασμάτων, θεατρικών παραστάσεων, μουσικών προγραμμάτων και αθλητικών εκδηλώσεων, πάντοτε κρύπτονται πολιτικοί σκοποί, την εκτέλεσιν δε παρακολουθούν ανώτερα στελέχη, αφαιρούντες παν το πολιτικώς επίμορφον.

10) Εμβλήματα και μνημεία.

Αφ' ετέρου, κονκάρδες κομμουνιστών, αστερίσκοι, σημαίαι, ερυθρά μανδήλια, ξένοι στολαί, Μαυσωλεία, εκμαγεία, προτομαί κλπ. κινούν τας σκέψεις και αναπτύσσουν τα αισθήματά των.

11) Έρανοι υπέρ των «δεσμοτών».

Τούτο αποτελεί σοβαροτάτην φροντίδα, δις δε μέχρι σήμερον και δια πολύν χρόνον εκινητοποιήθησαν προς συλλογήν εράνων, υπό το πρόσχημα να ενισχύσουν τους φυλακισμένους. Εις την πραγματικότητα όμως να συλλέξουν χρήματα δια την εκτέλεσιν προπαγάνδας και κατασκοπευτικούς σκοπούς, ή να «φαγωθούν» από την αριστοκρατία του κόμματος, ως οι ίδιοι άλλωστε ωμολόγησαν εις Τασκένδην της Σοβ. ενώσεως, ότι τα λεπτά του εράνου, κατεφαγώθηκαν από τους ιδίους.

12) Καλλιτεχνικά συγκροτήματα.

Προς ψυχαγωγίαν και διατήρησιν της «λαϊκής» μας μουσικής, ως ισχυρίζονται. Η σύνθεσις των γίνεται από νέους και ιδία μαθητάς των Δημοτικών σχολείων δια εντυπωσιακούς λόγους. Τα προγράμματά των περιέχουν πολιτικόν περιεχόμενον ή καλύτερον γίνεται καλλιτεχνική εμφάνισις ενός πολιτικού σκοπού. Ταύτα περιλαμβάνουν σκετς, τραγούδια, ποιήματα και απαγγελίας, αναφέρονται δε εις πρόσωπα επιφανών κομμουνιστών ή γεγονότα εκ της κομμουνιστικής δράσεως ή εις κομμουν. επιδιώξεις, πάντοτε δε, φροντίζουν να συγκαλύψουν τους επιδιωκόμενους σκοπούς με εθνικόν χρώμα. (Ελληνικές στολές, κλπ.). Ιδού με τι ασχολούνται μερικά «καλλιτεχνικά συγκροτήματα».

«Γιορτή στο νηπιαγωγείο: Στην υπαίθρια σκηνή της πλατείας Κούλιχ-Γκιούλα της Βουδαπέστης δόθηκε παιδικό καλλιτεχνικό πρόγραμμα από παιδικούς σταθμούς... Τα παιδιά του νηπιαγωγείου μας, ντυμένα με ελληνικές στολές, έδωσαν ένα σύντομο, ωραίο προγραμματάκι με πολιτικό περιεχόμενο... απήγγειλαν ένα ποίημα για το Γλέζο...».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 16-6-62, Ουγγαρία).

«Γιορτή στο νηπιαγωγείο Βουδαπέστης. Ένα παιδάκι απαγγέλλει ποίημα αφιερωμένο στο Γκαγκάριν και Τιτώφ. Άλλα παιδάκια απαγγέλλουν ποιήματα για το Μ. Γλέζο και το Μπελογιάννη».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 11-7-62, Ουγγαρία).

«Στο γιορτασμό της ημέρας της γυναίκας στην ένωση Μπρότλαβ Πολωνίας, 8.3.62 ακολούθησε καλλιτεχνικό πρόγραμμα: Κοριτσάκια μας του παιδικού σταθμού «Κορμούνα Παρίσκα» με το μπαλέττο, η φοιτήτρια Παπαδοπούλου Θεοδώρα με το ποίημα τον Λουντέμη «Οι γυναίκες», η Αγορίτσα Β. με την ανάγνωση του ρεπορτάζ της Αύρας Ξενοπούλου για την ζωή και την πάλη των φυλακισμένων γυναικών στην Ελλάδα, Η μαθήτρια Φώτω με την απαγγελία στα Μακεδόνικα για την Ηλέκτρα...».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 16-3-62, Πολωνία).

«Το καλλιτεχνικό μας συγκρότημα έδωσε συνολικά 16 προγράμματα στο δικό μας και στο τσέχικο κοινό... Πήρε 800 κορώνες δώρο από την Κομμουνιστική οργάνωση νέων Τσεχοσλοβακίας».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 23-11-62, Τσεχοσλοβακία).

«Στο σχολειό Μανώλης Γλέζος» δημιουργήθηκε «Όμιλος απασχόλησης».

«Οργανώθηκαν και λειτουργούν κύκλοι απασχόλησης στο σχολειό μας «Μανώλης Γλέζος» της Βουδαπέστης... Στα πλαίσια της πιονιέρικης οργάνωσης του σχολείου... ο δάσκαλος Λόβας Παλ δημιούργησε σχολική χορωδία την οποία παρακολουθεί και διδάσκει με κοινωνική δουριά. Η σχολική χορωδία έκαμε την πρώτη πετυχημένη εμφάνισή της στο πρόγραμμα που έδωσε το σχολειό προς τιμή της Μεγάλης Οχτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης...».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 5-12-62, Ουγγαρία).

«Σύμφωνα με το πλάνο η ένωση θα έχει... παιδική ορχήστρα από 25 παιδάκια. Με αυτά στο τέλος του 1962 θα δοθούν 6 παιδικά προγράμματα... Στο πρόγραμμα προβλέπεται ο γιορτασμός της επετείου της ίδρυσης του ΕΑΜ, της επετείου της Οκτωβριανής επαναστάσεως και της επετείου της ίδρυσης του Κ.Κ.Ε.».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 20-9-62, Πολωνία).

«Στην Κάρβινα Τσεχοσλοβακίας υπάρχει παιδική χορωδία που αποτελείται από 35 μαθητές και μαθήτριες. Την καθοδηγεί ο δάσκαλος σ. Β. Παπαβασιλείου... Οργανώσαμε όμορφο πρόγραμμα από ποιήματα, σκετς και τραγούδια για τη μέρα της γιορτής των 44χρονων τον ΚΚΕ... Θα καταβάλλουμε ακόμα πιο πολλές προσπάθειες ιδιαίτερα τώρα που πάμε για τη γιορτή της ΕΠΟΝ».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 4-1-63, Τσεχοσλοβακία).

δ) Εορταί διεθνείς.

Σοβαρωτάτην πολιτικο-ιδεολογικήν επίδρασιν εις τους νέους έχουν αι συμμετοχαί εις τας εορταστικές εκδηλώσεις των κομμουνιστικών χωρών, είτε της χώρας εις την οποίαν ζουν είτε είναι αύται διεθνιστικάί. Η συμμετοχή της νεολαίας είναι καθολική.

Αι εορταί αύται είναι πολυήμεροι, με επιμελημένα προγράμματα, γίνονται δε κατ' αυτάς ενθουσιώδεις εκδηλώσεις, παρελάσεις, χειροκροτήματα, ουρανομήκεις ζητωκραυγαί, λαϊκοί χοροί, συγκεντρώσεις και ομιλίας, αι σπουδαιότεραι δε τούτων είναι τρεις:

1) Η εθνική εορτή της χώρας εις την οποίαν ζουν. 2) Η 7η Νοεμβρίου, επέτειος της Οκτωβριανής επανάστασεως εις την Ρωσίαν και 3) η 1η Μαΐου. Λόγω της σημασίας των εορτών τούτων, διότι αναφέρονται εις τα μεγάλα ιδανικά του κομμουνισμού, δίδεται εξαιρετική βαρύτης, δια τούτο και τα προγράμματα εκτελέσεως απαιτούν πολυήμερους προετοιμασίας, διότι συμμετέχουν οι κομμουνιστικοί λαοί καθολικώς από των νηπίων μέχρι των γερόντων.

1) Συμμετοχή εις συνδέσμους φιλίας μετ' άλλων λαών.

Οι νέοι εις την πλειοψηφίαν των συμμετέχουν ως μέλη εις γνωστάς «οργανώσεις φιλίας» των νέων της χώρας με τους νέους της Σοβιετικής ενώσεως ή νέους άλλης χώρας. Δια των «συνδέσμων φιλίας» δε τούτων αναπτύσσονται μεγάλα αισθήματα διεθνιστικά, διότι λαμβάνουν μέρος εις όλας τας εκδηλώσεις της χώρας την οποίαν αφορά η φιλία και μετά της οποίας συνδέονται μέσω νέων της χώρας εκείνης, προπαντός φοιτητών ή άλλων προσώπων.

...Ούτω, με τα γεγονότα της Κούβας, του Αλγερίου, του Κογκό, οι Έλληνες νέοι έλαβαν καθολικόν μέρος εις διαμαρτυρίας, εράνους, εκδηλώσεις φιλίας, εις «φιλολογικές βραδύς» κλπ., αξιοσημείωτος δε είναι ένας εορτασμός, εις μίαν συνάντησιν ελληνοπαίδων και κορεατοπαίδων εις Ρουμανίαν, τον καιρόν καθ' ον διεξήγετο ο πόλεμος εις την Κορέαν και αι κομμουνιστικάί χώραι εφιλοξένουν κορεατόπουλα. Εκτός των λόγων οι οποίοι εξεφωνήθησαν εκατέρωθεν, έγιναν και εορταί.

Η διεθνιστική ζωή είναι στοιχείον επαναστατικώτατον, ιδία εις τας ομάδας συμβιώσεως των φυγάδων, ως προς την κομμουνιστικήν αγωγήν των, διότι δια της αλληλεγγύης ήτις εκδηλώνεται προς ομοφρονούντας λαούς, επέρχεται στενωτέρα η ιδεολογική δέσμευσις. Παραθέτομεν κατωτέρω εν αντιγράφω μίαν δημοσίευσιν της εν Τσεχοσλοβακία εφημερίδος των φυγάδων, περί μιας αμοιβαίας διεθνιστικής εκδηλώσεως ελληνοπαίδων εις Τσεχοσλοβακίαν και του πρεσβευτού της Κούβας εν Πράγα:

Καρβίνα Τσεχοσλοβακίας: Γιορτασμός για τα τρίχρονα της απελευθέρωσης της Κούβας.

«Νέοι και νέες ενεργούσαν έρανο για τα παιδιά της Κούβας. Στο γιορτασμό παρευρέθηκε και ο πρεσβευτής της Κούβας. Στη συγκέντρωση πήρε μέρος και αντιπροσωπεία δική μας, αποτελούμενη από τους νεολαίους Γ. Μιχαηλίδη, Κ. Κωνσταντινίδη, Θ. Γιαταγαντσίδη και Κ. Μιχαηλίδη, οι οποίοι μίλησαν και για τους νεολαίους από την Ελλάδα, εξαίροντας τις συνθήκες κάτω από τις οποίες αναγκάστηκαν να εκπατρισθούν.

Ο Γ. Μιχαηλίδης πρόσφερε στον κουβανέζο πρεσβευτή μεγάλη φωτογραφία όμορφα κορνιζομένη, του εθνικού μας ήρωα Μανώλη Γλέζου. Ο πρεσβευτής κατασυγκινημένος τη σήκωσε ψηλά και φώναξε: «Λευτεριά στον ήρωα της Ελλάδος Μανώλη Γλέζο». Ο πρεσβευτής διαβεβαίωσε τους νεολαίους, πως θα τη στείλει στον Κάστρο».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 19-1-62, Τσεχοσλοβακία).

2) Συμμετοχή νέων εις διεθνείς Οργανισμούς.

Ως γνωστόν, ιδρύθησαν διάφοροι κομμουνιστόπνευστοι διεθνείς οργανισμοί, σπουδαιότεροι των οποίων είναι η «παγκόσμιος ομοσπονδία δημοκρατικής νεολαίας» (περί της οποίας ομιλούμεν αλλαχού), το «παγκόσμιον κίνημα οπαδών της ειρήνης», η «Διεθνής ομοσπονδία δημοκρατικών γυναικών», η «Διεθνής ένωσις δημοκρατικών νομικών», ο «Διεθνής οργανισμός δημοσιογράφων» και άλλοι. Εις ταύτα, παρουσιάζονται αντιπροσωπείαι νέων — ελληνοπαίδων — εμφανιζόμενοι ως αντιπρόσωποι δήθεν των νέων της Ελλάδος και μετά των άλλων συνέδρων απευθύνουν εκκλήσεις ως δήθεν προερχομένας εκ του ελληνικού λαού.

Αι αντιπροσωπείαι αύται δεν είναι άλλο τι, ειμή σύνδεσμοι κομμουνιστικού δικτύου προπαγάνδας, και αποστολή των είναι, να βοηθήσουν εις την επέκτασιν της σοβιετικής επιρροής και διείσδυσιν ταύτης εις την πατρίδα των. Εξυπηρετούν θαυμάσια την εξωτερικήν πολιτικήν της σοβιετικής ενώσεως, εμφανίζοντες αυτήν ως το μόνον φιλειρηνικόν κράτος τα δε άλλα φιλοπόλεμα, και ως το μόνον κράτος το οποίον δήθεν αγωνίζεται δια την ευημερίαν της ανθρωπότητος. Εις την ουσίαν, αποστολή τούτων είναι να παρεμποδίζουν περισσότερο ειρηνικάς προσπάθειας, παρά να βοηθούν, υπονομεύοντες αφ' ετέρου τα προγράμματα οικονομικής ανορθώσεως, τα μέτρα αμύνης και την συνοχήν των ελευθέρων λαών.

3) Διείσδυσις των νέων εις τομείς κοινωνικής, πολιτικής και πνευματικής ζωής

Όλοι οι νέοι, είναι πολίται της χώρας εις την οποίαν ζουν, καταστάντες τοιούτοι είτε δια αποδοχής της ξένης ιθαγενείας ή γενόμενοι υπήκοοι ξένων κρατών αυτοδικαίως, εφ' όσον και οι γονείς των έχουν αποκτήσει τοιούτον δικαίωμα. Ως πολίται δε της χώρας εις την οποίαν ζουν, ψηφίζουν, στρατεύονται, ορκίζονται, γίνονται όργανα στηρίξεως του καθεστώτος, πολλοί είναι προπαγανδισταί, άλλοι πράκτορες δια λογαριασμόν της χώρας εις την οποίαν ζουν, εκλέγονται ως βουλευταί, και διεισδύουν εις όλους τους τομείς της κοινωνικής, πνευματικής και πολιτικής ζωής. Οι δεσμοί όθεν, οι προκληθέντες εκ της δεσμεύσεως ταύτης, είναι στενοί και ο επηρεασμός εκ του συστήματος της ζωής ταύτης, σοβαρότατος, διότι δεν πρόκειται περί βραχείας τινός περιόδου, ώστε να μη υποστούν τας πνευματικάς ταύτας δεσμεύσεις, αλλά περί ολοκλήρων ετών, 20 ετών μέχρι σήμερα.

4) Οι ελληνόπαιδες παράγοντες κομμουνιστικές ανοικοδομήσεως.

Οι ελληνόπαιδες εις το παραπέτασμα ανεδείχθησαν σοβαρός παράγων δια το «χτίσιμο του σοσιαλισμού». Είναι οι περισσότερον παντός άλλου νέου εργαζόμενοι εξοντωτικώς, διά να συνεισφέρουν εις την ανοικοδόμησιν του

σοσιαλισμού. Παντού πρώτοι και καλύτεροι εις τας εργατικές ταξιarchίας, την «σοσιαλιστικήν άμιλλαν» τας «μπριγάδας», την καλύτεραν απόδοσιν της «νόρμας». Πλείστοι νέοι έχουν παρασημοφορηθή και βραβευθή δια πολλήν και καλήν εργασίαν και επιτυχίαν των σκοπών των κομμουνιστικών οικονομικών ή άλλης φύσεως προγραμμάτων. Τους έχει γίνει ψύχωσις εκ της διδασκαλίας του ΚΚΕ, ότι εργαζόμενοι περί των κομμουνιστικών χωρών, εργάζονται και υπέρ της επικρατήσεως του κομμουνισμού και εις την χώραν των! Και οι δυστυχείς νέοι, θυσιάζονται, ποίος πρώτος να επιτύχη τιμητικούς τίτλους συνηθέστερος των οποίων είναι να προταθεί να γίνη μέλος της κομμουνιστικής νεολαίας ή του κομμουνιστικού κόμματος!

Η κομμουνιστικής φύσεως «άμιλλα» αποτελεί σπουδαιότατον κίνητρον εργασίας εκ μέρους των ελληνοπαίδων δια την κομμουνιστικήν παραγωγήν. Δεν πρόκειται περί αβιάστου και αυθορμήτου αμίλλης, το οποίον είναι το γνώρισμα της ευγενούς και δημιουργικής αμίλλης, αλλά περί αμίλλης καθ' υπόδειξιν και επιταγήν.

Η κομμουνιστική άμιλλα είναι το μοναδικόν μέσον προαγωγής, εκδηλώνεται δε με διαφόρους μορφάς σπουδαιότεροι των οποίων είναι η άμιλλα προς τιμήν κομμουνιστικών γεγονότων (επετείων της ΕΠΟΝ, ΕΑΜ, ΚΚΕ κλπ.) και εορτών, και γίνεται μεταξύ ατόμων ή ομάδων (μπριγάδων) ή σωματείων, συλλόγων κλπ., αποσκοπεί δε εις οικονομικά και πολιτικά ωφέλη και είναι ως είπομεν, το καλύτερον κίνητρον δια οικονομικήν ιδία δραστηριότητα εις όφελος του κομμουνισμού, βραβεύεται δε, διότι εξηγείται ως προσήλωση εις τον κομμουνισμόν, ως έμπρακτος πίστις και διαπαιδαγώγησις.

Η άμιλλα μεταξύ των «μπριγάδων» εργασίας εκδηλώνεται τας περισσότεράς φοράς με την μορφήν παροχής δωρεάν εργασίας, αποκαλουμένης «εθελοντικής» (εις την πραγματικότητα είναι αγγαρεία, διότι επιβάλλεται και δεν πληρώνεται).

Ιδού μερικάί εκδηλώσεις ελληνοπαίδων εις «μπριγάδες», ιδού ο σκοπός της αμίλλης και αι εθελοντικάί εργασίαι:

«Το σχολειό μας οργάνωσε μπριγάδες για τη συγκομιδή της πατάτας· βοηθήσαμε 6 μέρες τα αγρόκτημα Αλμπρέχτιτσε στο μάζεμα της πατάτας από το πρωί ως το μεσημέρι. Για μας τους μαθητές των σχολών οι μπριγάδες για βοήθημα στην αγροτική οικονομία έχουν ιδιαίτερη σημασία. Όχι μόνο βοηθάμε και αισθανόμαστε ικανοποίηση γι' αυτό, αλλά κάνουμε και στην πράξη αυτά που μαθαίνουμε θεωρητικά στο σχολειό μας».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 7-12-62, Τσεχοσλοβακία).

«Η διοικούσα επιτροπή Ελλήνων της παροικίας μας οργάνωσε 6 μπριγάδες για βοήθεια στη συγκομιδή των σπαρτών, μια μπριγάδα για βοήθεια στο σχολειό, ενώ οι νεολαίοι μας οργάνωσαν δυο άλλες μπριγάδες στις οικοδομές για ενίσχυση του ηρωικού λαού της Κούβας...».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 23-11-62, Τσεχοσλοβακία).

«...Η ολομέλεια της κομματικής επιτροπής καθόρισε σαν άμεσα καθήκοντα την καλή οργάνωση της τρίμηνης άμιλλας προς τιμή των επετείων του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ (κομμουν. οργάνωση νέων Ελλάδος) και της ΕΠΒΝ και για την εκλαΐκευση και εφαρμογή των αποφάσεων του ΧΙΙ συνεδρίου του κομμουνιστικού κόμματος Τσεχοσλοβακίας».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 23-11-63, Τσεχοσλοβακία).

«Μπρνο Τσεχοσλοβακίας, 4-11-62. Στην παροικία μας έγινε συνέλευση της νεολαίας για να συζητήση τη συμμετοχή των νέων μας στην άμιλλα που προκήρυξε η κομματική επιτροπή προς τιμήν των 40 χρόνων της ΟΚΝΕ (κομμουν. οργανώσεως νέων Ελλάδος) και των 20 χρόνων της ΕΠΟΝ... Συζητήθηκαν τα ζητήματα που αφορούν την καλύτερη συμμετοχή των νέων στη ζωή και τη δράση της κομμουνιστικής οργανώσεως νέων Τσεχοσλοβακίας, ύστερα εγκρίθηκε ψήφισμα προς την Κεντρική επιτροπή του ΚΚΕ στο οποίο περιέχονται αι υποχρεώσεις που ανέλαβαν να εκπληρώσουν οι νεολαίοι μας».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 23-11-62, Τσεχοσλοβακία).

«...Από τη συγκέντρωση των φοιτητών μας στην Ουγγαρία. Οι φοιτητές που όλοι τους είναι μέλη της ΚΙΣ (κομμουν. οργανώσεως νέων Ουγγαρίας) με προθυμία προσφέρουν πάντα τις 20 ώρες κοινωνικής δουλειάς που είναι υποχρέωσις για κάθε μέλος της κομμουν. οργάνωσης Νέων Ουγγαρίας.

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 14-7-62, Ουγγαρία).

Οι φοιτητές της Κραγιόβας - Ρουμανίας, στην εθελοντική δουλειά.

«Ανάμεσα στους Ρουμάνους πήραν μέρος και οι δικοί μας πρόσφυγες φοιτητές. Προσφέραμε 1500 ώρες δουλιά, να φυτέψουμε διάφορα δένδρα». Στο διάλειμμα μαζεύτηκαν Έλληνες και Ρουμάνοι φοιτητές και συνεχίσαμε τη συζήτησι. Όλα όσα μας έμαθε η Λαϊκή Δημοκρατία της Ρουμανίας, απαντάει ο Βασίλης, όσον καιρό είμαστε εδώ θα δουλέψουμε με όλες τις δυνάμεις για το χτίσιμο του σοσιαλισμού και αργότερα, σαν επαναπατρισθούμε, για την αναγέννηση της πατρίδος μας».

(Εφημ. «Νέα Ζωή» 11-5-62, Ρουμανία).

Από τις εξορμήσεις της κομμουνιστικής οργανώσεως νέων Ουγγαρίας).

«Πάνω από 26.000 μαθητές και μαθήτριες μεσαίων σχολών φοιτητές και φοιτήτριες, δούλεψαν επί 8 εβδομάδες και με τη δουλειά τους προσέφεραν στην οικονομία πολλά εκατομμύρια. Πήραν μέρος στην ανοικοδόμηση ενός ηλεκτρικού σταθμού, ενός χημικού κομπινάτ, και στην αποξήρανση του βάλτου Χάνσιαγκ και σε άλλα μέρη σκάψανε κανάλια και απελευθέρωσαν πολλές εκτάσεις γης. Τα κορίτσια δούλεψαν περίπου 100 χιλ. χολντ καλαμποκοσπαρμένη γη, και μάζεψαν πολλούς τόννους φρούτα. Επέκτειναν το κανάλι Χάνσιαγκ 35 χιλ. μέτρα και η αξία της δουλειάς τους εδώ ξεπερνά το ένα εκατομμύριο φιορίνια. Άλλοι δούλεψαν στο καθάρισμα του καναλιού Τσάροντα, άλλοι επέκτειναν σημαντική διακλάδωση του καναλιού Νάντουντβαρ, άλλοι δούλεψαν στον αγροτικό συνεταιρισμό «Λένινα... Στις εξορμήσεις πήρε μέρος και ένας αριθμός νεολαίων σπουδαστών μας (ελληνοπαίδων).

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 22-9-62, Ουγγαρία).

5) Αι Θερινοί κατασκηνώσεις των νέων, ευκαιρία πολιτικο-ιδεολογικής κατάρτισεως.

Το πρόγραμμα του πολιτικο-ιδεολογικού καταρτισμού των νέων εκ μέρους των ομάδων συμβιώσεως των φυγάδων συμπληρώνεται εν πολλοίς υπό της κομμουνιστικής οργανώσεως των νέων της χώρας εις την οποίαν ζουν κατά τον χρόνον των διακοπών, εις τας θερινάς κατασκηνώσεις.

Ο θεσμός των κατασκηνώσεων εις τας κομμουνιστικάς χώρας αποβλέπει περισσότερον εις την ψυχικήν εξυγίανσιν των νέων παρά εις την σωματικήν. Οι ελληνόπαιδες δεν στέλλονται εις τας κατασκηνώσεις, να ξεκουρασθεί ο

κουρασμένος οργανισμός των, αλλά να δεχθούν πολιτική διαφώτιση. Και καθώς τα παιδιά είναι ξένοιαστα και ουχί εκνευρισμένα από τα σχολικά θρανία, πίνουν αχόρταγα την διαφώτιση δια «να εξευγενισθούν ψυχικώς». Αλλ' ας δώσωμεν τον λόγον εις τα έντυπα του ΚΚΕ, δια να μας πληροφορήσουν «από πρώτο χέρι» πώς βλέπουν εκείνοι τα μέτρα ψυχαγωγίας των μαθητών στην Ελλάδα και πώς εννοούν εκείνοι την ψυχαγωγίαν και ανάπαυσιν των μαθητών:

«...Στα σχολεία —στην Ελλάδα— όταν δίδεται κάποια ψυχαγωγία, είναι βουτυγμένη στον αντικομμουνισμόν και την πολεμοκαπηλεία. Αν όμως το επίσημο κράτος φροντίζει να δίνει μια τέτοια ψυχαγωγία στα παιδιά της πατρίδος μας, βρέθηκαν δυνάμεις που ενδιαφέρθηκαν πρακτικά για την ψυχαγωγία του παιδιού: η ΕΔΑ βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της πάλης για την πατριωτική διαπαιδαγώγηση των παιδιών και την καλλιέργεια των ευγενών καλλιτεχνικών τους αισθημάτων, για την ψυχαγωγία τους την τερπνή και ωφέλιμη».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 21-6-62, Πολωνία).

Η ΕΔΑ λοιπόν κατάλληλος παιδαγωγός — όπως μας συνιστά η «προσφυγική» εφημερίς και εις τας χείρας της συνίσταται να εμπιστευθώμεν την ψυχαγωγίαν των νέων μας!

Ιδού τώρα πώς εκείνοι εννοούν την ψυχαγωγίαν των νέων. Πώς λ.χ. οι εις Πολωνίαν «πρόσφυγες» ψυχαγωγούν τα ελληνόπαιδα!

«... Στο ωραίο κέντρο της κομμουν. οργάνωσης Νέων Πολωνίας στο Γκλιβίτσε, θα αρχίση η λειτουργία 15θήμερης κατασκήνωσης για 55 νέες και νέους μας, φοιτητές και μαθητές... Οι νέοι μας στην κατασκήνωση μέσα σε ατμόσφαιρα χαράς, θα έχουν την ευκαιρία να ακούσουν και να συζητήσουν ενδιαφέροντα θέματα για τη διεθνή, Πολωνική και Ελλαδική ζωή, θα γνωρισθούν στενότερα με τα καθήκοντα της κομμουν. οργάνωσης Νέων. Θα επισκοπήσουν, θα κρίνουν και θα μιλήσουν για τα δικά τους καθήκοντα και τη δική τους δράση μέσα στην κομμουν. οργάνωση νέων. Έτσι, όπως και το σεμινάριο, η κατασκήνωση θα προσφέρει στους νέους μας και συνθήκες ιδεολογικής πολιτικής συζήτησης και κατάρτισης».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 14-8-63, Πολωνία).

ΙΓ' Η ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

α) Η επίδρασις της κομμουνιστικής κοινωνίας.

Σοβαράν επίδρασιν εις την διαμόρφωσιν του χαρακτήρος των απαχθέντων ελληνοπαίδων, αλλά και των ενηλίκων συμμοριτών οίτινες κατέφυγον εις το παραπέτασμα, έχει ένας άλλος διαπαιδαγωγητικός παράγων, η κομμουνιστική κοινωνία, εντός της οποίας ζουν και αναπτύσσονται και η οποία προσπορίζει εις αυτούς γνώσεις, καθορίζει σκέψεις, σχηματίζει αντιλήψεις, δημιουργεί έξεις και συνήθειας και καλλιεργεί τας ηθικάς αρχάς.

Εις την κομμουνιστικήν κοινωνίαν άπασαι αι εκδηλώσεις της ζωής πρέπει να ευρίσκονται εν απολύτω συνοχή διότι υπόκεινται εις τον αυστηρόν έλεγχον του «πανταχού παρόντος» κομμουνιστικού κόμματος, και πρέπει όλοι οι δρόμοι να εκκινούν από τον ίδιον εγκέφαλον —το κόμμα— και να οδηγούν εις τον ίδιον σκοπόν, ώστε να δημιουργήσουν τον τρόπον ζωής του νέου ανθρώπου, του κομμουνιστού ανθρώπου.

Οι κυριώτεροι διδάσκαλοι και παιδαγωγοί οίτινες επενεργούν εις την διαμόρφωσιν ενός τοιούτου χαρακτήρος είναι η γλώσσα, η θρησκεία, αι εορταί, αι παρελάσεις, ο δημοσιογράφος, ο ιστορικός, ο επιστήμων, ο φιλόσοφος, ο ποιητής, ο κινηματογράφος, το θέατρον, το ραδιόφωνον, η τηλεόρασις, αι εκθέσεις, αι διαλέξεις, τα μουσεία, αι βιβλιοθήκαι, τα μνημεία, ο ζωγράφος, ο γλύπτης, η μουσική, ο χορός, το φεστιβάλ, τα ήθη και έθιμα, πλην όμως όλα τούτα πρέπει να συνδέωνται με την ζωήν του κομμουνιστικού κόμματος.

Προς τούτο το κομμουνιστικό κόμμα διεξάγει αυστηρόν έλεγχον και καταβάλλει μεγάλας προσπάθειάς, ώστε όλοι ούτοι οι κοινωνικοί διδάσκαλοι και παιδαγωγοί, να ευρίσκονται εν αρμονία ως προς τους επιδιωκομένους σκοπούς, δια να δυνηθή να προσανατολίση τους νέους προς καθάραν κομμουνιστικήν ιδεολογίαν, να αντιμετώπιση τον «εσωτερικόν εχθρόν», τας «θρησκευτικάς προλήψεις» και γενικώς τα «καπιταλιστικά υπολείμματα», δια να γίνουν «αι νικηφόροι ιδέαι του σοσιαλισμού» κτήμα εις όλους και να ανοικοδομηθεί ο κομμουνιστής άνθρωπος.

Εις την κομμουνιστικήν κοινωνίαν συναντά κανείς ανά παν βήμα τεράστια πανώ εις τα οποία είναι αναγεγραμμένα κομμουνιστικά συνθήματα και προγράμματα· η μουσική συνεχώς εξυμνεί τα έργα και τα «κατορθώματα» των ηγετών και των μαζών. Τα παλαιά σύμβολα εξηφανίσθησαν και εις την θέσιν των ενεφανίσθησαν νέα, συμβολίζοντα μόνον κομμουνιστικάς εννοίας. Εις πολλάς γωνίας συναντά κανείς μνημεία και μαυσωλεία επιφανών κομμουνιστών. Κατά τας επετείους κομμουνιστικών εορτών, τοπικών και διεθνιστικών, λαμβάνουν μέρος υποχρεωτικώς όλοι οι εργαζόμενοι εις παρελάσεις και εκσπούν εις θορυβώδεις εκδηλώσεις και εις ουρανομήκεις ζητωκραυγάς, η ισχύς δε των εκ τούτων αναπτυσσομένων συναισθημάτων, δεν είναι ευκαταφρόνητος.

Ιδού τώρα ο τρόπος κατά τον οποίον «συμμορφώνονται» μερικοί τομείς — διδάσκαλοι— της κοινωνίας, με τας επιταγάς του κομμουνιστικού κόμματος:

1) Κινηματογράφος.

Ο κινηματογράφος εις τας κομμουνιστικάς χώρας θεωρείται εκ των καλυτέρων μέσων και των καλυτέρων σχολείων διαδόσεως της πολιτικής του κομμουνιστικού κόμματος και επειδή αποτελεί σημαντικόν μέρος της

πνευματικής ζωής, υπάρχει μεγάλη ανάπτυξις της κινηματογραφικής παραγωγής.

«Δεν μπορούμε» λέγει ο Ιλιτσιώφ εις εισήγησίν του εις ολομέλειαν Κ.Ε. το» κομμουνιστικού κόμματος σοβιετικής Ενώσεως, «δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να χάση τη μαχητική του δύναμη και επίδρασή του, το μαχητικό αυτό όπλο του κόμματος. Ο κινηματογράφος, καθώς και ο τύπος, το ραδιόφωνο, η τηλεόρασις κ.λ.π. αποτελεί ιδεολογικόν τμήμα άμεσης δράσης του κόμματος».

Τα κομμουνιστικά καθεστώτα εφαρμόζουν απόλυτον λογοκρισίαν, ώστε να μείνουν ταινίαι άνευ ιδεολογικών σφαλμάτων, εφ' όσον δε παρεμβαίνει το «ψαλίδι», δεν πρέπει να περιμένη τις θεάματα αρεσκείας αλλά έργα προπαγανδιστικά της πολιτικής, τα οποία, ως είναι φυσικόν, δεν είναι πάντοτε ευχάριστα εις το κοινόν, αφού και αύται ακόμη αι κωμωδίαι δεν πρέπει να είναι απλώς διασκεδαστικάί, αλλά να αποκαλύπτουν τα υπάρχοντα τρωτά και να προκαλούν «υγιές γέλιο», αι δε ταινίαι να ευρίσκονται εις απόλυτον αλληλουχίαν με τα έργα του κόμματος και να περιέχουν έργα αντανακλώντα την κομμουνιστικήν ιδεολογίαν.

Οι καταπιεζόμενοι όμως λαοί ούτοι, όπως ομολογεί εφημερίς της Ουγγαρίας, η «Μάγιαρ Νέμζετ» το 1962, «υποδέχονται με ψυχρότητα» τας κινηματογραφικάς τούτας ταινίας και «προτιμούν τα μπουρζουάδικα έργα». Αλλά το κομμουνιστικό κόμμα «δεν παρασύρεται εις παραχωρήσεις προς όφελος του κοινωνικού εχθρού». Ούτε αφήνουν ως έγγραφε εφημερίς της «Σοβιετικής Μολδαβίας» τα κινηματογραφικά στούντια, «να μιμούνται την τεχνοτροπία του Δυτικού νεωτεριστικού κινηματογράφου».

2) Ο Τύπος.

Ο Τύπος του παραπετάσματος είναι καθ' όλα διευθυνόμενος υπό του κόμματος. Ειδικαί επιτροπαί εξασκούν το έργον του ελέγχου και λογοκρισίας και λαμβάνουν εξαιρετικάς προφυλάξεις, ίνα μη διαρρεύσουν μυστικά και απόψεις αίτινες δεν συμφωνούν με την κομμουνιστικήν ιδεολογίαν. Οι εξασκούντες το έργον τούτο πρέπει να είναι κάτοχοι του Μαρξισμού - Λενινισμού αφ' ενός και να παρακολουθούν βήμα προς βήμα την πολιτικήν του κόμματος ίνα κανονίζουν ευθέως την «βολήν».

Επιτροπαί παρακολουθούν εκ του πλησίον την δράσιν των τοπικών εφημερίδων, και υποδεικνύουν τον τρόπον με τον οποίον οφείλουν να διαπραγματεύωνται τα διάφορα ζητήματα. Ελέγχουν συστηματικώς και αναλύουν μεθοδικώς τα γραφόμενα εις τον τύπον, και ενδιαφέρονται δια την συντακτικήν εργασίαν των εφημερίδων. Ένα από τα σπουδαιότερα καθήκοντα των επιτροπών είναι η διαπαιδαγώγησις των εργατών με το πνεύμα της «νέας ηθικής», της «επαναστατικής επαγρυπνήσεως» και του «αμειλίκτου αγώνος κατά του ταξικού εχθρού». Αι τοπικαί επιτροπαί παρακολουθούν την στρατολόγησιν των δημοσιογραφικών στελεχών, η οποία πρέπει να γίνεται με εξαιρετικήν προσοχήν. Το προσωπικόν κάθε εφημερίδος πρέπει να έχει «ικανοποιητική κοινωνική σύνθεση» και «ισχυρή προλεταριακή βάση». Η εκλογή τέλος των δημοσιογραφικών στελεχών εκείνων δηλαδή που επιτρέπεται γενικώς να δημοσιογραφούν πρέπει να έχει ως μοναδικόν κριτήριον την πλήρη αφοσίωσιν προς το κομμουνιστικόν κόμμα.

3) Ο δημοσιογράφος.

Κατά την δήλωσιν του Σατνούκωφ (προέδρου συμβουλίου ενώσεως δημοσιογράφων της Ε.Σ.Σ.Δ. το 1960), ο δημοσιογράφος πρέπει:

«Να αντιλαμβάνεται τι χρειάζεται δια την εμφάνισιν των σημερινών προβλημάτων του σοσιαλισμού, κατά τρόπον ενδιαφέροντα. Να παρουσιάζει τας ειδήσεις κατά τρόπον ενδιαφέροντα και να αναπτύσση τον μαρξισμόν κατά τρόπον ζωντανόν και πειστικόν εις τους αναγνώστας. Να μεταφέρει εις τας μάζας τας νικηφόρους ιδέας του κόμματος, να εμπνέει και επιστρατεύει τους εργαζομένους εις την εκτέλεσιν των καθηκόντων».

Κατ' απόφασιν δε της «Ενώσεως Βουλγάρων Συνθετών», της 6-8 Φεβρουαρίου 1962, «εις οιανδήποτε ομιλίαν, διάλεξιν ή άρθρον, να περιγράφεται η προσπάθεια τον καθεστώτος να τοποθετήση τα θεμέλια μιας κομμουνιστικής κοινωνίας εις τον τόπον μας».

4) Το θέατρον

Παραθέτομεν μόνον αποσπάσματα από εφημερίδας του παραπετάσματος τα οποία διαγράφουν την αποστολήν του θεάτρου:

«Αι θεατρικαί παραστάσεις πρέπει να σκορπούν ενθαρρυντικά συνθήματα για τυ ευτυχισμένο παρόν και για το ακόμα ευτυχέστερο μέλλον. Να βαδίζουν με το πνεύμα που επικρατεί στα εργοστάσια και στις κολλεκτίβες, όπου οι εργάται και αγρόται καλύπτουν και ξεπερνούν τα όρια παραγωγής που ορίζει η Κυβέρνησις».

(Εφημερίς Μαγιάρ Νεμζέτ 7-10-51, Ουγγαρία)

«Πρέπει να εντείνουμε την διαφώτιση, για να κάνουμε τους εργάτες να εννοήσουν τη σημασία των συγχρόνων σοβιετικών έργων. Ο πνευματικός μας αγών πρέπει να οργανωθή επί αυστηρών βάσεων».

(Εφημερίς Νεμ - Σαβα 7-10-50 Ουγγαρία)

«Η τέχνη πρέπει να έχη κομματικήν συνείδηση... η απόκτηση δε γνήσιας μαρξιστικής - λενινιστικής μορφώσεως είναι τόσον απαραίτητος εις τους ανθρώπους του θεάτρου, και όλους τους δημιουργικούς καλλιτέχνας, όσον και ο αήρ τον οποίον αναπνέουν».

(Εφημερίς «Σκαντέια» 1-12-1959, Ρουμανία).

«Μόνον ο συγγραφεύς ο οποίος λαμβάνει άνευ όρων μονολιθικήν κομμουνιστικήν στάσιν και του οποίου τα έργα περιέχουν γνήσιον μαρξιστικόν διάλογον, μπορεί να θεωρείται ως δημιουργός εντός των πλαισίων του μοντέρνου θεάτρου».

(Λόγος του γραμματέως της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Τσεχοσλοβακίας Β. Κούτσου, την 30-3-61, εις το συνέδριον του συνδικάτου των ηθοποιών και συγγραφέων).

«Οι ηθοποιοί να ακολουθούν τας σκηνοθετικές και καλλιτεχνικάς μεθόδους της Σοβ. ενώσεως. Να ευρίσκωνται εις ενθουσιώδη επαφήν με τους συναδέλφους των κομμουν. χωρών και εκ των Δυτικών, εκείνας αι οποίαι περιέχουν ακριβή (δηλ. δυσμενή) περιγραφήν του Δυτικού τρόπου ζωής».

(Εφημερίς «Λιτερατούρεϊ Φροντ» (Φιλολογικόν μέτωπον) 11-5-61)

«Τα ρουμανικά θέατρα να μη λησμονούν, ότι πρωταρχικά καθήκοντα είναι να εκτελούν

5) Το ραδιόφωνον.

Το ραδιόφωνον εις τας κομμουνιστικάς χώρας, όπως και ο κινηματογράφος, είναι ένα από τα σπουδαιότερα μέσα δια την ιδεολογικήν επιρροήν επί των ακροατών. Όλην την ημέραν εξυμνεί τον κομμουνισμόν με προγράμματα καλώς παρασκευασμένα. Ομιλεί περί των «επιτυχιών» της κομμουνιστικής ανοικοδομήσεως και περί των πλεονεκτημάτων του σοσιαλισμού. Δια τούτο δε λαμβάνονται πάντοτε μέτρα και συνεχείς βελτιώσεις, προς ανύψωσιν της αποδοτικότητος εις την διεξαγομένην προπαγανδιστικήν εκστρατείαν, προ πάσης δε μεταδόσεως διεξάγεται αυστηρά λογοκρισία.

Εκ της Σοβιετικής ενώσεως εκπέμπονται εις όλας τας γλώσσας του κόσμου, ραδιοφωνικάί προπαγανδιστικάί εκπομπαί, με τον τίτλον «ελεύθερη Ελλάδα» ή «ελεύθερη Ισπανία» κ.ο.κ.

Υπό των «ελευθέρων» τούτων ραδ. σταθμών, εκπέμπεται κατά των αντιστοίχων κρατών, χείμαρρος ύβρεων και ενώ οι κάτοικοι των κομμουνιστικών χωρών ακούουν υποχρεωτικώς δια των μεγαφώνων άτινα τοποθετούνται εις τα εργοστάσια ή εις άλλα νευραλγικά σημεία την ενημέρωσιν ταύτην, αντιθέτως δεν ακούουν τας πραγματικώς ελευθέρας εκπομπάς εκ ραδιοσταθμών των Δυτικών χωρών, διότι η κομμουνιστική προπαγάνδα επωφελουμένη της ελευθερίας της Δύσεως, παρεμποδίζει με παράσιτα την μετάδοσιν των Δυτικών εκπομπών, δια να μη παρακολουθεί το κοινόν ταύτας.

Είναι γνωστός ο ραδιοφωνικός σταθμός του Κ.Κ.Ε. εν Ρουμανία, ο επονομαζόμενος «φωνή της αλήθειας», όστις συχνά ομιλεί δήθεν εν ονόματι του ελληνικού λαού, δια την επί σειράν ετών προπαγάνδαν του κατά της Ελλάδος με τα κομμουνιστικά σχόλια, τας προτροπάς εις εξεγέρσεις, τας απειλάς αντιποίνων εκ μέρους των κομμουνιστικών κρατών, δια τας βάσεις κ.λπ.

6) Μουσική.

Αλλά τον δρόμον προς τον κομμουνισμόν, οι άνθρωποι των υπό τα κομμουνιστικά καθεστώτα χωρών, πρέπει να τον ακολουθήσουν και μουσικώς. Δια τούτο επεδόθησαν τα τελευταία έτη δια ειδικών επιτροπών (Βουλγαρία λ.χ. το 1961) να απαλλάξουν την μουσικήν των από την «ξεπεσμένη» μουσικήν της Δύσεως.

Παλαιότερον η μουσική ήτο όλως διόλου αφιερωμένη εις τα κομμουνιστικά κόμματα και τους αρχηγούς των κομμάτων. Το 1952, λ.χ. εις την Τσεχοσλοβακίαν εις τρεις πανηγυρικές συναυλίας δια την 30ην επέτειον του Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας «επεδείχθη η αγάπη των Τσέχων συνθετών προς το κόμμα και τον Στάλιν». Εις την πρώτην επέχθη «Το Δελτίο ταυτότητος του κόμματος» εις την δευτέραν «αφιέρωσις στη μεγάλη σύμμαχον και προστάτιδα Σοβ. ένωση» και την Τρίτην «Η επίδρασις του Στάλιν και του Γκότβαλτ επί της Τσέχικης μουσικής»!

Αλλά και τώρα, ουδείς δύναται να αποτινάξη τους κανόνες του «σοβιετικού ρεαλισμού» έστω και εις την μουσικήν:

Η κεντρική επιτροπή του Κ.Κ. Σοβ. ενώσεως εις μήνυμά της την 27ην Μαρτίου 1962 εις την εφημ. «Πράβδα» ετόνισεν ότι καθήκον των συνθετών είναι να εμψυχήσουν εις την μουσικήν το πνεύμα του κομμουνισμού. «Το κυριαρχούν μοτίβο» ετόνισεν εις έκθεσίν του ο πρώτος γραμματεύς της ενώσεως μουσικών, Χρενικώβ, «κάθε μουσικής δημιουργίας, πρέπει να είναι η σύγχρονος ιστορία μας, η αθάνατη δόξα του μεγάλου Λένιν, ο ηρωισμός του Σοβιετικού ανθρώπου». Και το μήνυμα της επιτροπής εκάλεσε τους μουσικούς να καταπολεμήσουν «την αντιδραστικήν μπουρζουάδικην ιδεολογίαν» και να «υπερασπίσουν με σταθερότητα τας αρχάς του σοσιαλιστικού ρεαλισμού».

Αμέσως το σύνθημα της διώξεως της «παρηκμασμένης δυτικής μουσικής» εδόθη και εις τας άλλας χώρας, όπως εις την Βουλγαρίαν, όπως γράφει η «Βετσέρνι Νόβινι» την 4-9-62 κατά την οποίαν «η μπουρζουαδική προπαγάνδα διεισδύει εις την χώραν μας δια διαφόρων οδών και ότι εις τούτο συμβάλλουν και ορχήστραι τινές εις τα εστιατόρια, εις τα προγράμματα των οποίων ευρίσκει θέσιν δυτική παρηκμασμένη μουσική». Εις την Τσεχοσλοβακίαν γίνονται διαλέξεις «κοινωνικής αγωγής» εις τα χοροδιδασκαλεία, κατά τας οποίας διδάσκονται οι μουσικοί, ίνα «οι κανόνες του κώδικος κομμουνιστικής ηθικής, οι οποίοι ρυθμίζουν την συμπεριφοράν όλων των μελών της κοινωνίας, πρέπει να καθοδηγούν κάθε βήμα των Τσεχοσλοβάκων χορευτών», (δήλωσις μέλους της Κ.Ε. του Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας, τον Ιανουάριον 1962).

Μουσικοί και συνθέται των οποίων τα έργα αποκλίνουν προς τα αστικά, κρίνονται ως μουσικώς αγράμματοι. Το δε όργανον, της Κομμουνιστικής Νεολαίας Σοβ. ενώσεως, εζήτησε το 1960 την ίδρυσιν «μουσικών περιπολιών» δια να απαλλαγή η σοβιετική ένωσις από τα μουσικά τεμάχια Δυτικού τύπου, και να τεθή τέρμα εις τους «επικινδύνους ενθουσιασμούς» και τας «επιβλαβείς τάσεις»

7) Ο χορός.

Η Κεντρική Τσεχοσλοβακική Κομμουνιστική Επιτροπή των νέων προκειμένου να βελτιωθούν τα ζητήματα «κοινωνικής αγωγής» εις τα Τσεχοσλοβακικά χοροδιδασκαλεία, εδήλωσε: «Οι κανόνες του κώδικος κομμουνιστικής ηθικής οι οποίοι ρυθμίζουν την συμπεριφοράν όλων των μελών της κοινωνίας πρέπει να καθοδηγούν κάθε βήμα τους Τσεχοσλοβάκους χορευτάς» (Ιανουάριος 1962 Τσεχοσλοβακία).

8) Τα τραγούδια.

Εις την Ουγγαρίαν, τον Μάρτιον του 1961 συνεστήθη υπό του Ουγγρικού υπουργείου Παιδείας ειδική επιτροπή δια «να κοσκινίση τον ατέλειωτο χείμαρρον των επικινδύνων και πικρόγλυκων Ουγγρικών λαϊκών τραγουδιών», οι οποίοι κατά την Κομμουνιστικήν εφημερίδα «Νεψαμπάτσικ» της 21-7-1962, είναι σημείον «ηλιθιότητος και κακού γούστου».

9) Η Ορχήστρα.

«Οι αρμόδιοι πρέπει να απαγορεύουν την εκτέλεσιν μονοπλεύρων μουσικών προγραμμάτων. Είναι καταπληκτικόν το ότι το μουσικόν πρόγραμμα περιείχε ελάχιστα βουλγαρικά και ούτε ένα ρωσικόν τεμάχιον. Είναι φανερόν ότι οι φίλοι της ελαφράς μουσικής προτιμούν Δυτικούς συνθέτας. Κατά την διάρκειαν της συναυλίας είχε κανείς την εντύπωσιν ότι ευρίσκεται εις το εξωτερικόν και όχι εις Βουλγαρίαν».

(Από κριτικήν ήτις έγινε εναντίον Βουλγαρικής ορχήστρας εις τον Πύργον της Βουλγαρίας εις φεστιβάλ μουσικής, διότι το κοινόν εζήτει να παιχθούν έργα Δυτικών. Εφημ.: «Τσερνομόρσκι Φροντ» 1-7-1960. Πύργος Βουλγαρίας).

10) Η Οπερέττα.

«Οι παλαιές οπερέττες είναι μπουρζουαζικόν περιεχομένου και, ως εκ τούτου, δεν συμβιβάζονται με την πολιτικήν μαρξιστικήν εκπαιδεύσεως των μαζών».

(Εφημ. «Ραμποντίτσεσκο ντέλο» 21-10-60).

11) Το βιβλίον.

«Καλόν βιβλίον άξιον μιμήσεως είναι εκείνον το οποίον γελοιοποιεί κατά τρόπον αριστοτεχνικόν τα αμερικανικά ήθη και έθιμα και το οποίον θα εμπνεύση εις τα παιδιά αγάπην προς τον προλεταριακόν διεθνισμόν».

12) Τα παιδικά παραμύθια.

«Οι συγγραφείς έχουν καθήκον να δημιουργούν λογοτεχνικά έργα τα οποία εμπνέουν εις τα παιδιά αισθήματα «σοσιαλιστικού πατριωτισμού και ηρωισμού». Το νέο είδος παραμυθιών πρέπει να βασίζεται επί του σοσιαλιστικού ουμανισμού και να είναι απηλλαγμένα μυστικισμού και προλήψεων. Και πρέπει να υπογραμμίζει τον δημιουργικόν ρόλον των μαζών και τους ισχυρούς δεσμούς μεταξύ του κομμουνιστικού ήρωος και των μαζών. Η νοοτροπία του νέου πολίτου και το μήνυμα της ιδεολογίας της νέας τάξεως, πρέπει να ερμηνευθούν σαφώς εις τους μικρούς αναγνώστας».

«Πρέπει να απεικονίζουν ήρωας οι οποίοι αγωνίζονται εναντίον ντόπιων και ξένων εχθρών του λαϊκού δημοκρατικού καθεστώτος, ήρωας οι οποίοι είναι αφοσιωμένοι εις το κόμμα και τον λαόν».

(Εφημ. «Σκαντέια Τινερέτουλουϊ» (Σπίθα νεανική) 13-5-1960 Ρουμανία).

13) Ποιήματα.

«Οι νεαροί αναγνώσται να διαβάζουν ποιήματα τα οποία ασχολούνται με την πραγματικότητα και την κινητοποίησιν όλων των δυνάμεων δια την ανοικοδόμησιν μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας και όχι να διαβάζουν ποιήματα γεμάτα μικροαστικά όνειρα».

(Εφημ. «Σκαντέια Τινερέτουλουϊ» 13-5-60 Ρουμανία).

14) Παιδικαί εκπομπαί.

«Περισσότερα προσοχή να δίδεται εις τας παιδικάς εκπομπάς, ο κύριος σκοπός των οποίων θα είναι «η ανάπτυξις νεαρών πατριωτών, ιδεολογικώς οπλισμένων μαχητών υπέρ του κομμουνισμού, αδυσωπήτων εχθρών της αστικής ιδεολογίας».

(Εφημ. «Πράβδα» 11 και 13 Μαρτίου 1960)

15) Οι Βιβλιοθηκάριοι.

Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να είναι πεπειραμένοι βιβλιοθηκάριοι πράγμα το οποίον σημαίνει ότι πρέπει να γνωρίζουν πώς να οργανώνουν την διανομήν σοσιαλιστικών έργων εις την ύπαιθρον».

(Εφημ. «Ντούσε Λερετςλίτουνγκ» Ανατολ. Γερμανίας).

16) Ο καλλιτέχνης.

«Ουδείς καλλιτέχνης θα θεωρήται ότι έχει γνήσιο ταλέντο εάν η εργασία του δεν είναι αφιερωμένη εις την εδραίωσιν του σοσιαλισμού».

(Περιοδ. Μπιλντέντε Κουνστ όργανον ενώσεως γραφικών τεχνών Ανατολ. Γερμανίας, Αύγουστος 1960)

«ένας καλλιτέχνης τότε μόνον θα δυνηθή να εκτελέση το καθήκον του, όταν ακολουθή πιστώς την επιστημονικήν μέθοδον του μαρξισμού - λενινισμού».

(Από λόγον του Ούλμπριχτ εις «πνευματικήν συνδιάσκεψιν», εφημερίς «Νέα Γερμανία» Απρίλιος 1960).

17) Αθλητισμός.

Και ο αθλητισμός εις τας υπό κομμουνιστικόν καθεστώς χώρας, χρησιμοποιείται ως μέσον πολιτικών. Τα σπορ γενικώς χρησιμοποιούνται ως πολιτικών όπλων εις την προσπάθειαν να επισκιάσουν την Δύσιν αντί να είναι ένας τρόπος αμοιβαίας κατανοήσεως μεταξύ εθνών και ανθρώπων.

Δια την ανάπτυξιν των σπορ δαπανώνται πολλά ποσά δια την δημιουργίαν πρωταθλητών εις βάρος φυσικά των αναγκών του λαού. Οι αθληταί εκπαιδεύονται αυστηρώς και απολαμβάνουν πολλών ευεργετημάτων και ειδικών προνομίων, όπως, δωρεάν ταξίδια και περιοδεία, καθώς και επιχορηγήσεις. Ο αθλητισμός εις τας χώρας ταύτας ευρίσκεται υπό αυστηρόν κρατικόν έλεγχον και παρακολουθείται η πολιτική και κοινωνική αγωγή. Πολλοί φοιτηταί παρεπονέθησαν ότι «η διδασκαλία του Μαρξισμού - Λενινισμού, δεν πρόκειται να βελτιώση την τόλμην των εις τον στίβον. Είχον όμως ως απάντησιν τον στιγματισμόν και την εξαίρεσιν εκ των αθλητικών ομίλων.

Οι αθληταί υπογράφουν συμβόλαια - υποσχέσεως, να κερδίσουν τα πρωταθλήματα καταρρίπτοντας ρεκόρ και να βοηθούν εις την προπόνησιν άλλων.

Την 18-12-50 η Κεντρική Επιτροπή της Φυσικής Αγωγής της Πολωνίας, εξέδωσεν απόφασιν, δημοσιευθείσαν εις την εφημ. «Ρζεποστολίτα», η οποία λέγει:

«Τα υπεύθυνα στελέχη του αθλητισμού οφείλουν χωρίς διακοπήν να διαδηλώνουν, ότι ο σοσιαλιστικός αθλητισμός, είναι ανώτερος από τον καπιταλιστικόν. Ο πολωνικός λαός πρέπει να μάθη τα κατορθώματα της Σοβιετικής Ενώσεως και των λαϊκών Δημοκρατιών στον τομέα της φυσικής αγωγής και του αθλητισμού».

Ο γραμματεὺς δε του Κομμουνιστικοῦ κόμματος της Ρουμανίας, Τσαουσέσκου, κατέκρινε τας «αρνητικὰς τάσεις και τα υπολείμματα της μπουρζουαζικής ιδεολογίας εις τον ρουμανικόν αθλητισμόν, τον θαυμασμόν πολλών αθλητῶν και φιλάθλων δια τας αθλητικὰς μεθόδους και συνηθείας της δύσεως», (Ιαν/ριος 1962).

Τοπική αθλητική εφημερίς της σοβιετικής ενώσεως, η «Κέπες σπορ» της 6-9-1960, δια να αποδοκιμάσῃ ἄλλο κομμουνιστικόν φύλλον το οποίον δεν ἔγραφε ἄρθρα επιδοκιμαστικά δια τον σοβιετικόν αθλητισμόν, ἔγραφε:

«Εάν μετρήσετε τα ἄρθρα και τας φωτογραφίας τας αφιερωμένας εις τους σοβιετικούς αγῶνας και ακολούθως μετρήσετε τα ἄρθρα και φωτογραφίας τας αφιερωμένας εις τους Αμερικανούς αθλητάς της Ολυμπιάδος της Ρώμης, θα εκπλαγῇτε. Θα ανακαλύψετε μόνον επτά σοβιετικούς αθλητάς, ἀλλὰ 23 Αμερικανούς. Η πλειοψηφία αὐτὴ των Αμερικανῶν εἶναι ἐπόμενον να ἐπηρεάσῃ τον επιπόλαιον ἀναγνώστην. Πιθανῶς, χωρίς να το θέλουν, οἱ φωτορεπόρτερ της εφημερίδος παρεπλάνησαν τους ἀναγνώστας παραμελήσαντες τους σοβιετικούς αθλητάς».

ΙΑ' Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΑΓΩΓΗΣ

α) Ο θεσμός της οικογενείας εις τον κομμουνισμόν.

Όλος ο θόρυβος περί βρεφικών σταθμών, σχολικών κήπων, σχολικής ζωής, οργανώσεως μαθητών και εφήβων, οργανώσεων πιονιέρρηδων και Κομμουν. Νεολαίας, αποβλέπει κατά μέγα μέρος εις την απομάκρυνσιν των παιδιών από την οικογένειαν όσον δυνατόν περισσότερον χρόνον, δια να απαλλαγούν ταύτα εκ της επιδράσεως ταύτης, και την προσκόλλησιν και διαμονήν αντιθέτως, όσον το δυνατόν περισσότερον χρόνον πλησίον της επιρροής του κόμματος. Επιδιώκεται δηλαδή προοδευτικώς η αντικατάστασις της μητρικής στοργής και αγάπης, δια της αφοσιώσεως, της αγάπης και της τυφλής προσηλώσεως προς το κομμουν. κόμμα. Ιδιαιτέρως όταν εντάσσονται ούτοι εις διάφορα κομμουν. κοινόβια, βαθμιαίως και σταθερώς απομακρύνονται της οικογενειακής των επιδράσεως, εκλείπει το συναίσθημα της μητρικής στοργής και απαλλάσσονται σχεδόν τελείως από κάθε οικογενειακήν επίδρασιν, ενώ αντιθέτως όσον πλησιάζουν προς την κοινοβιακήν ζωήν, τόσον περιπίπτουν εις την «στοργήν» και τας φροντίδας του κόμματος. Όσον δε μεγαλώνουν και αναστρέφονται με τας οργανώσεις, τόσον τοις γεννάται το αίσθημα ότι φυσική των οικογένεια καθίσταται το κόμμα, εις το οποίον πλέον ευρίσκουν την «χαράν» και επιζητούν τας ώρας τηςσχόλης των να διέρχωνται εις κοινοβιακούς χώρους, εις «κολεκτίβας» και «κομμούνας», οπότε παύει πλέον οριστικά κάθε πνευματικός και ηθικός δεσμός με την φυσικήν των οικογένειαν. Την διάσπασιν άλλως τε του πνευματικού και συναισθηματικού δεσμού μεταξύ γονέων και τέκνων ευκόλως εννοεί τις, εάν λάβη υπ' όψιν το γεγονός, ότι πλείστα παιδιά ζουν διαρκώς και αναλίσκουν όλον τον χρόνον εις τα κοινοβιακά ιδρύματα, τας «κομμούνας», αι οποίαι δεν ίστανται έναντι των τροφίμων ψυχρώς και απαθώς, αλλά εξουσιοδοτημένοι όπως είναι, εξαντλούν παν ήπιον διαπαιδαγωγικόν μέσον δια να κερδίσουν την αγάπην των, οπότε θα εξασκούν, πάντα έλεγχον, δια να έχουν εις την απόλυτον διάθεσίν των τας συνειδήσεις των τροφίμων, να κρατούν και να διαθέτουν τον ψυχικόν των παλμόν, όπως απαιτεί το εκάστοτε κομματικόν συμφέρον.

Συγκεκριμένως θέσεις περί της αναγκαιότητος να διαμένουν τα παιδιά εις τα κοινόβια και περί της αποστολής της οικογενείας, δίδουν διάφοροι παιδαγωγοί και «σοφαί Μαρξιστικάί κεφαλαί».

Μία εκ των μεθόδων απομακρύνσεως των τέκνων από τους γονείς και την προσκόλλησιν αυτών εις τα κοινόβια, δια να κατανοούν καλύτερον την έννοιαν του κομμουνισμού είναι η κατωτέρω:

«Τα παιδιά μπορούν να κατανοήσουν καλύτερα την έννοιαν του κομμουνισμού με την ομαδικήν ζωήν εις τους παιδικούς σταθμούς και νηπιαγωγεία και κατόπιν εις τα σχολεία και τα πανεπιστήμια, παρά με την ανατροφήν εις το σπίτι. Πολλοί σύντροφοι παρετήρησαν, ότι εις τα σχολεία τα παιδιά προσέχουν τι λέγουν οι διδάσκάλοι των. Όταν επιστρέψουν εις το σπίτι των φαίνεται, ότι δεν προσέχουν τα λόγια των γονέων των. Οι σύντροφοι έχουν μάθει, ότι μορφώνοντες τα παιδιά δεν πρέπει να λέγουν εις αυτά: «οι γονείς σας φροντίζουν δια την ζωήν σας» αλλά πρέπει να λέγουν: «η Κοινότης φροντίζει δια την ζωήν σας και όταν μεγαλώσετε θα πρέπει να υπηρετήσετε την κοινότητα και τον λαόν».

(Περιοδικόν «Κινεζική Νεότης» 1-5-60).

Ο σοβιετικός παιδαγωγός Μακαρέγκο, ιδρυτής προτύπου «κομμούνας» δια νέους, χαρακτηρίζει την διαφοράν της σημερινής οικογένειας από την παλαιάν ως εξής:

«Στην παληά οικογένεια ο πατέρας είχε πιο πολύ εξουσία. Τα παιδιά ζούσαν σύμφωνα με τη θέλησή του και δεν μπορούσαν να ξεφύγουν απ' την επιρροή του. Το κράτος και η ορθόδοξος εκκλησία υποστήριζε μια τέτοια εξουσία γιατί εξυπηρετούσε την κοινωνία των εκμεταλλευτών. Στην οικογένειά μας σήμερα τα ζητήματα μπαίνουν ολότελα διαφορετικά... ο πατέρας δεν μπορεί καθόλου να κάνει ό,τι του αρέσει, η γυναίκα μας απολαμβάνει τα ίδια δικαιώματα με τον άνδρα... η κόρη μας δεν περιμένει να της βρουν οι γονείς το γαμβρό... Τα παιδιά μας, μ' αυτές τις συνθήκες χαίρονται μια ασύγκριτη λευτεριά. Η οικογένεια έπαψε να είναι εξαρτημένη απ τον πατέρα... δεν υποτάσσεται από την αποκλειστική εξουσίαν του γονιού, μα όλη μαζί, παρουσιάζεται σαν μια σοβιετική ομάδα και ο γονε΄ξυς είναι καλός, εάν έχη δράσιν εις την κοινωνίαν ή στη δουλειά, εάν είναι δραστήριος παράγων εις την κοινωνίαν και την εργασίαν».

Εκ τούτων καταφαίνεται ότι ο ρόλος της οικογενείας μειώνεται εις το ελάχιστον και η εξουσία των γονέων επί των τέκνων των περιορίζεται, εφ' όσον ταύτα δύνανται να κάμνουν «ό,τι τους καπνίζει». Ότι περιήλθεν η επ' αυτών εξουσία εις την «νέαν» οικογένειαν, το κόμμα, εις την οποίαν υποτάσσονται τυφλώς και εκ του οποίου εξαρτώνται πλήρως, εκτελούντα απολύτως τας θελήσεις της. Τους έχει επιβληθή η ιδέα πλέον, ότι «κολυμπούν» μέσα εις την ευτυχίαν με την «ασύγκριτη λευτεριά» την οποίαν τους χαρίζει η «κομμούνα», ότι οι γονείς θα κρίνονται και θα ελέγχονται εξ ίσου από τα παιδιά των όπως και από άλλους και θα είναι υποχρεωμένοι να δέχονται και να συμμορφούνται με τας εντολάς του κόμματος έστω και αν έρχονται μέσω των τέκνων των. Το δικαίωμα «να ευρίσκη η κόρη μόνη της το γαμβρό» παρέχει την ευκαιρίαν τόσον εκ των δικαιωμάτων τούτων, όσον και εκ των συνθηκών της ομαδικής ζωής εις τας «κομμούνας» (αγόρια - κορίτσια) να «βγαίνουν γρήγορα στον κόσμο», μη αποδίδοντα καθόλου σημασίαν εις τυχόν έλλειψιν πατρότητος του ενός ή του άλλου, διότι εις την έλλειψιν πατρότητος «δεν δίδεται εκείνη η πικρά και προσβλητική έννοια όπως εις την καπιταλιστικήν κοινωνίαν». Ότι η οικογένεια δυνατόν να είναι καλή μόνον «όταν συγκροτηθή εις σοσιαλιστικήν κολλεκτίβα», οπότε θα γίνεται αμοιβαία διαπαιδαγώγησις μεταξύ τέκνων και γονέων, συνηθέστερον δε τα παιδιά θα «βοηθούν» τους συντρόφους γονείς να αποβάλουν παλαιάς έξεις, και αντιθέτως, όταν σημειωθούν ρήγματα, ιδεολογικά διχογνωμία και αναφυσούν θρησκευτικά «προλήψεις», τότε φέρει τα γνωρίσματα της «αντιδραστικής παλαιάς οικογενείας», η οποία ως πιστεύουν, «προμήθευε στην κοινωνία μικρούς εγκληματίες και αλητόπαιδα» ή «ανεπρόκοβα παιδιά». Δεν έχει φυσικά σημασίαν το γεγονός ότι σήμερα η κομμουνιστική κοινωνία εγέμισε με αλήτες, κλέφτες και «χαραμοφάηδες», ώστε ηναγκάσθησαν να θεσπίσουν την ποινήν του θανάτου, προς αντιμετώπισιν της θλιβεράς καταστάσεως!!

Κατηγορηματικώτερος όμως αλλά και κυνικώτερος από τον Μακαρέγκο και την «Κινεζικήν νεότητα», δια την θέσιν της οικογενείας εις τον κομμουνισμόν, υπήρξεν η άποψις του σοβιετικού ακαδημαϊκού Στρουμίλιν, η οποία εδημοσιεύθη εις το περιοδικόν «Νόβι μίρ» (Νέος κόσμος) τον Ιούλιου του 1960. Ούτος λέγει:

«Αποκηρύσσουμε όλες τις παληές παραδόσεις σύμφωνα με τις οποίες οι άνθρωποι θεωρούν τις γυναίκες τους, τους γονείς και τα παιδιά τους σαν προσωπική τους περιουσία, την οποίαν μπορούν να κάμουν ό,τι θέλουν. Απ' τη στιγμή που η σύνδεση του παιδιού με την καρδιά της μάννας διασπάται με την αποκοπή από το λώρο, το παιδί γίνεται ξεχωριστή προσωπικότητα. Απόλυτη ευθύνη για τη μοίρα του νέου αυτού μέλους της κοινωνίας και πάνω από όλα για την ανατροφή τον σαν ανθρώπου και πολίτου, έχει μόνον η κοινωνία, η οποία αφίνει ακατάλυτους μόνον τους οικογενειακούς εκείνους δεσμούς που δεν μπορούν να βλάψουν τα παιδιά...»

Εκ τούτου εξάγεται 1) ότι ένας μόνον ευθύνεται δια την ανατροφήν και την μόρφωσιν του τέκνου ως ατόμου και ως πολίτου, η κοινωνία, δηλαδή αυτό τούτο

το κομμουνιστικόν κόμμα το οποίον αποτελεί την κοινωνίαν. 2) Ότι γονείς, τέκνα και γυναίκες, είναι αποκλειστικόν κτήμα του κόμματος και 3) ο γονεύς, μόνον δια περίοδον εννέα μηνών, την περίοδον της κυήσεως, είναι κυρίαρχος των τέκνων του! Από της συλλήψεως δηλαδή μέχρι της «διασπάσεως τούτου από την καρδιά της μάνας με την αποκοπή από το λώρον»!

Από της στιγμής λοιπόν κατά την οποίαν εισέρχεται το νεογνόν εις το μαιευτήριον, παύει κάθε «κυριαρχία» επ' αυτού εκ μέρους των γονέων, διότι αύτη περιέρχεται εις το κόμμα με μόνην εξαίρεσιν το γεγονός, ότι οι γονείς και περισσότερον η μητέρα διατηρεί το δικαίωμα «να επισκέπτεται τα παιδιά της όταν δεν εργάζεται και δι' όσον χρόνον επιτρέπει ο κανονισμός.

Την οικογένειαν λοιπόν παρ' ότι ο κομμουνισμός την αρνείται από άποψιν αρχής, την παραδέχεται εις μίαν μόνον περίπτωσιν, εις την περίπτωσιν κατά την οποίαν συμφωνεί η ζωή της με την πολιτικήν και την ηθικήν του Κομμουνιστικού κόμματος. Τότε έχει κάποιαν σημασίαν δια την κομμουνιστικήν διαπαιδαγώγησιν. Τότε, άτομα άτινα υποτιμούν την οικογένειαν ως παράγοντα αγωγής, ασφαλώς κατακρίνονται!

Όταν λοιπόν η οικογένεια γίνη σοσιαλιστική οικογένεια, τότε εκλαμβάνεται ως θετικός παράγων αγωγής, άλλωστε αρνητικός.

Η οικογένεια εις τον κομμουνιστικόν «παράδεισον» διέρχεται τρία στάδια.

Πρώτον αντιμετωπίζεται από το κόμμα ως αντιδραστική (δένδρο με «σάπιες ρίζες»). Τέτοια οικογένεια, «φορτωμένη με πολλές προλήψεις» καλύτερα να μην υπήρχε κατά τους κομμουνιστάς. Εξ αυτής το κόμμα έχει παθητικόν, αλλά δεν τολμά, ως προείπομεν, να της επιτεθή ανοιχτά, πράττει όμως τούτο υπούλως, διαπαιδαγωγεί δηλαδή τα παιδιά κατά τοιούτον τρόπον, ώστε να φτάσουν αυτά εις το σημείον «να διαπαιδαγωγούν τους γονείς», μετατρέποντας τούτους εις τροφίμους των!! Έτι περισσότερον κρίνεται η αξία των παιδιών, εκ των μεθόδων τας οποίας μεταχειρίσθησαν «να φέρουν τους αντιδραστικούς γονείς στον ίσιο δρόμο»! Δεν είναι άγνωστον, το άγαλμα ενός μικρού μαθητού, του Μορόζωφ, ο οποίος διαπαιδαγωγήθηκε από το κόμμα κατά τοιούτον τρόπον ώστε «πιστός εις το καθήκον του προς το κόμμα» επρόδωσε τους γονείς του και κατεδικάσθησαν ούτοι, διότι είχαν αποκρύψει τρόφιμα τινά! Και το Κομμουν. Κόμμα ανήγαγε την πράξιν ταύτην ως αρετήν, ώστε ανήγειρε δια τον μικρόν, άγαλμα, δια να συμβολίζη την έννοιαν του σεβασμού και της αγάπης των παιδιών προς το κόμμα, όπως την εννοούν οι κομμουνισταί! Το πρώτον, λοιπόν στάδιον της οικογενείας, είναι αντιδραστικόν και τοιαύτην οικογένεια, ως την του μικρού Μορόζωφ, δεν ανέχονται. Την καταπολεμούν με όλα τα μέσα, όπου δύνανται.

Το δεύτερο στάδιο είναι η «χρήσιμος οικογένεια», η σοσιαλιστική οικογένεια εφ' όσον βοηθεί την πολιτικήν του κόμματος.

Δια το τρίτον στάδιον της οικογενείας, την οικογένειαν του μέλλοντος, μας απαντά ο καθηγητής Στρουμίλιν, σοβιετικός Ακαδημαϊκός και οικονομολόγος, μέλος του Σοβ. Κομμουν. Κόμματος από το 1923. Ούτος λέγει ότι:

«Βαθμιαίως η μορφή της οικογενειακής ζωής θα υποστή ριζικήν μεταβολήν. Ο σύζυγος και η σύζυγος θα εργάζωνται εις διαφορετικές επιχειρήσεις, τα τέκνα θα ζουν και θα ανατρέφονται από βρεφικής ηλικίας εις κρατικά βρεφοκομεία και αργότερον εις παιδικούς οίκους και κρατικά οικοτροφεία - σχολεία και τα μέλη της οικογενείας, θα γευματίζουν και θα δειπνούν εις κρατικά εστιατόρια. «Κάθε σοβιετικόν βρέφος θα

περιέρχεται ευθύς μετά την γέννησίν του υπό την κηδεμονίαν και φροντίδα του κράτους. Αι αρχαί θα αποφασίζουν διά το μέλλον εκάστου σοβιετικού πολίτου. Ουσιαστικώς κάθε οικογένεια θα είναι κατ' αρχάς διμελής. Ταχέως όμως, τα συζυγικά ζεύγη θ' αντιληφθούν, ότι αποτελεί σπατάλην χρημάτων και χρόνου η συντήρησις χωριστών και ανεξαρτήτων νοικοκυριών. Και τότε μεγαλύτεραι οικονομικαί μονάδες, δηλαδή αι κολλεκτίβαι, θα απορροφήσουν τας οικογενείας εις τρόπον ώστε, όταν εν καιρώ πραγματοποιηθούν αι κοινωνικαί κομμούναι, αι οικογένειαι θα έχουν τελείως διαλυθή...».

»Διά την στέγασιν των μελών των εν λόγω κομμούνων το κράτος θα προβή εις την ανέγερσιν κολλεκτιβιστικών πολυκατοικιών περίξ των μεγάλων βιομηχανικών κέντρων...

»Εις την ύπαιθρον, οικίαι σημερινού τύπου στεγάζουσai μίαν μόνον αγροτικήν οικογένειαν θα εξαφανισθούν τελείως. Όλοι ανεξαιρέτως οι χωρικοί θα είναι μέλη ωρισμένης αγροτικής κομμούνας και θα κατοικούν εις κολλεκτιβιστικά κτίρια. Κάθε κομμούνα θα περιλαμβάνει περίπου 2.500 άτομα και 15 περίπου κομμούναι θ' αποτελούν μίαν κωμόπολιν... Η κομμούνα θα είναι το βασικόν στοιχείον της Κομμουνιστικής κοινωνικής τάξεως.

»Η εκπαίδευσις των πολιτών διά το νέον αυτό σύστημα διαβιώσεως θ' αρχίζη από βρεφικής ηλικίας... Επί παραδείγματι, τα παιδιά εκάστης κομμούνας δεν θα έχουν ιδιόκτητα παιχνίδια. Όλα τα παιχνίδια θ' ανήκουν εις την παιδικήν κολλεκτίβαν...

»Τα μέλη της κομμούνας δεν θα έχουν ούτε χώρον ούτε χρόνον διά ν' αφιερώνουν τας ελευθέρας ώρας των εις ασχολίας, αι οποίαι είναι προσωπικού χαρακτήρος και δεν ωφελούν την κοινότητα...

»Η στιγμή είναι ώριμος διά την πρώτην πειραματικήν κομμούναν... Η Σιβηρία και η Ανατολή μας αποτελούν καταλλήλους περιοχάς διά τα πρώτα βήματά μας προς την κατεύθυνσιν αυτήν».

(Από άρθρον του καθ. Στρουμίλιν, εις το περιοδικόν «Νόβι-Μιρ» (νέος κόσμος) Ιούλιος 1960).

Εκ της κατωτέρω δε γνώμης της Ουρμπάνοβας φαίνεται ότι εις την Πολωνίαν, επισπεύδεται η εφαρμογή ενός «ιδανικού» οικογενειακού βίου, ως τον οραματίζονται οι κομμουνισταί:

«...Κάποτε η οικογένεια» λέγει αύτη, «ήτο μεγάλο πράγμα. Κυριολεκτικώς και μεταφορικώς τα κράτη εστηρίζοντο εις τας οικογενείας. Σήμερον, τουλάχιστον εις την πολιτισμένην χώραν μας, δεν υπάρχει τοιαύτη οικογένεια. Έχει διαμελισθή».

(Από άρθρον της Μαρίας Ουρμπάνοβα, με τον τίτλον: «Η οικογένεια εις τον σύγχρονον κόσμον» 7 Μαΐου 1961 Πολωνία).

β) Επίθεσις εναντίον της οικογενείας.

Η επίθεσις εναντίον της οικογενείας εις τας κομμουν. χώρας αποτελεί μέρος του προγράμματος αναμορφώσεως των υπό τον απόλυτον έλεγχον των λαών, δια να δημιουργήση τον «νέον άνθρωπον», όπως θέλει τούτον η κομμουν. Κοινωνία.

Κατηγορούν τους γονείς, διότι σπείρουν τα σπέρματα της θρησκείας εις τα παιδιά των. «Είναι απαραίτητον» λέγει το περιοδικόν «επιστήμη και θρησκεία» (Ιούνιος 1960) «όλα τα μέλη της Σοβιετικής κοινωνίας να εξεγερθούν δια την υπεράσπισιν των παιδιών καταστρέφοντες τα δίκτυα που υφαίνουν οι αλιείς παιδικών ψυχών», (αλιείς παιδικών ψυχών εννοούνται οι γονείς, οι οποίοι αποστέλλουν τα τέκνα των εις τας εκκλησίας και ανατρέφουν αυτά με πίστιν εις τον θεόν και δεν προσχωρούν εις την οργάνωσιν της κομμουν. νεολαίας, ή αν προσχωρούν, το κάμνουν από ανάγκην, όσα δε τους διδάσκει η κομμουν. νεολαία την ημέραν, τα ανατρέπουν το βράδυ, οι ευσεβείς γονείς. Προς τρομοκράτησιν μάλιστα τοιούτων γονέων, ζητούν από όσους επιθυμούν να στέλλουν τα τέκνα των εις θρησκευτικά σεμινάρια, να αναγράφουν τα ονόματα των τέκνων των εις ειδικούς καταλόγους. Και ευκόλως εννοεί τις τους λόγους οίτινες τους ωθούν να λάβουν τα μέτρα ταύτα, ως και τα αποτελέσματα από τους πιέσεις ταύτας).

Τας ιδίας επιθέσεις έχουν οι γονείς, όταν τα τέκνα των τελούν θρησκευτικούς και ουχί «κομματικούς» γάμους ή βαπτίσεις ή μεταβαίνουν εις την εκκλησίαν ή εκδηλώνουν θρησκευτικές τάσεις.

Συνεπείας εξ άλλου υφίστανται οι γονείς εκείνοι, οι οποίοι αθετούν δοθείσας υποσχέσεις εις το κόμμα ως προς «την βελτίωσιν» της οικογενειακής ζωής (εις τας περιπτώσεις ταύτας προηγείται η «διαφώτισις» δια τας θρησκευτικές προλήψεις) ή φέρουν εμπόδια «εις την τάσιν των παιδιών να πάνε εις τους κοινοβιακούς χώρους» εις τους οποίους τους «έλκει η κομμουνιστική χαρά» ανακόπτοντες την πρόοδον των παιδιών τους!

Τοιούτοι γονείς, οίτινες «ανακόπτουν την πρόοδον» και παρεμβάλλουν εμπόδια εις την τάσιν των παιδιών να πάνε στα κοινόβια ή κάμνουν εις αυτά περί του αντιθέτου, με εκείνα τα οποία εδιδάχθησαν εις το σχολείον ή την οργάνωσιν ή κοινοβιακού άλλου χώρου, διδασκαλίας, επισύρουν βαρυτάτας κυρώσεις κατά των εαυτών των. Ούτω δεν επιτρέπεται εις τα τέκνα των να σπουδάσουν ή διαρκούσης της σπουδής των να ανακληθούν εκ του σχολείου εάν οι γονείς «ηθέτησαν υπεσχημένα» ή στερούνται εργασίας ή δεν δίδεται ποτέ θέσις ευνοϊκή εις εργασίαν δια «να μην επιδράσουν μολυσματικώς» εις τους συνεργαζομένους.

Ιδιαιτέρως εναντίον της μητρός, ήτις έχει τον αμεσώτερον δεσμόν με την οικογένειαν ο αντίκτυπος είναι μεγαλύτερος. Εκτός του εκμηδενισμού του ρόλου της ως γονέως, διότι τον ρόλον αυτής ως μητρός αντικατέστησε το κόμμα, αύτη εργαζομένη ολημερίς εις τα εργαστάσια, αφ' ενός γηράσκει προώρως λόγω της εξαντλητικής εργασίας, αφ' ετέρου ευρισκομένη συνεχώς εις την εργασίαν, δεν έχει την ευκαιρίαν να επιδοθή εις την ανατροφήν των τέκνων της.

Αλλά και αν η μητέρα ή ο πατήρ ή αμφότεροι δεν ανήκουν εις την χριστιανικήν οικογένειαν, ήτις ασφαλώς είναι εχθρά προς τον κομμουνισμόν και ανήκουν έστω και εις την κατηγορίαν της σοσιαλιστικής οικογενείας, πάλιν υπέχουν τεραστίας ευθύνας, διότι ανατίθεται εις αυτούς η υποχρέωσις να μορφώσουν αθεϊστικώς τα τέκνα των, να κάμνουν σοσιαλιστικές βαπτίσεις ή γάμους ή

εορτάς, να νυμφεύουν δε τα τέκνα των με προσκειμένους ιδεολογικώς εις το κόμμα. Εις το «κέντρον συγκεντρώσεως φυγάδων» εις την Μπερκόβιτσαν Βουλγαρίας, απεβλήθη του κόμματος ελληνόφων κομμουνίστρια, διότι ενυμφεύθη «αντιδραστικόν», εις Τασκένδην δε της Ρωσσίας, όταν ο σύζυγος της Γ. Α. διεγράφη εκ του κόμματος και εξωρίσθη εις Σιβηρίαν και έπαψε πλέον να αποτελή μέλος της κομμουνιστικής κοινότητος, υποχρεώθη η σύζυγος, μέλος αυτή του κόμματος, να διαζευχθή τον τιμωρηθέντα άνδρα της και να υπανδρευθή άλλον, «καθαρόαιμον» κομμουνιστήν, εντολήν την οποίαν εξετέλεσεν υπό το κράτος της βίας· όταν δε ο πρώην σύζυγος της απηλευθέρωθη της φυλακής και εξορίας, αυτή εγκατέλειψε τον αναγκαστικόν και ανεπιθύμητον δεύτερον σύζυγόν της, επανήλθεν εις τον πρώτον, περιφρονήσασα τας συστάσεις και την διαγραφήν της εκ του κόμματος, μετά τούτα δε εγκατέλειψαν την «αγίαν γην» της Σοβ. Ενώσεως, αηδιασμένοι από το σύστημα της ζωής και επανήλθον εις την Ελλάδα.

Εις τους νέους ο αντίκτυπος είναι σοβαρός εκ της χαλαρώσεως και καταστροφής του οικογενειακού δεσμού, εκ του στραγγαλισμού των οικογενειακών ηθών, της ελλείψεως των ηθικών οικογενειακών κριτηρίων, τα οποία κανείς και ουδέν «ίδρυμα» είναι δυνατόν να αντικατασταστήση, της εξαφανίσεως των θρησκευτικών εκδηλώσεων εν τη οικογενεία συνεπεία των οποίων επήλθε διατάραξις των νέων, αλλά και εις αυτάς τας σχέσεις των φύλων, ως μαρτυρεί το κατωτέρω δια την Τσεχοσλοβακίαν: Εις το τεύχος του Απριλίου 1961 του μηνιαίου κομματικού οργάνου «Νόβα ΜΥΣΑ» του κομμουν. κόμματος Τσεχοσλοβακίας, ανεγράφετο ότι η κοινή γνώμη αποδίδει το πρόβλημα των συχνών διαζυγίων και της διαλύσεως των οικογενειών εις τα «νέα φαινόμενα των οικογενειακών και κοινωνικών σχέσεων». Ο αριθμός των διαζυγίων εδιπλασιάσθη αφ' ης οι κομμουνισταί κατέλαβον την αρχήν. «Πολλά διαζύγια λέγει ο λαός» — έγραφε το περιοδικόν, «οφείλονται εις ιδεολογικήν, εθνικήν, και θρησκευτικήν ασυμφωνίαν», δηλαδή εις επεμβάσεις του «πανταχού παρόντος» κομμουνιστικού κόμματος να ρυθμίζη τα πάντα και να διεισδύη και εις αυτά τα όνειρα των νέων! Και το περιοδικόν δια να δικαιολογήση το ασύνηθες τούτο φαινόμενον των διαζυγίων, έγραφε: «Δεν δυνάμεθα να περιορίσωμεν απλώς το ενδιαφέρον μας εις τον αριθμόν των διαζυγίων. Πρωτίστως έχομεν καθήκον να συγκεντρώσωμεν την προσοχήν μας και να εξετάσωμεν κατά πόσον η οικογένεια εκτελεί σήμερον τον προορισμόν της από την εποχήν του καπιταλισμού, κατά πόσον έχει αυτή αντικειμενικήν δικαιολογίαν εις την κοινωνίαν μας και κατά πόσον η λειτουργία της δύναται να αντικατασταθή υπό τελειότερων θεσμών».

Αλλά ποίοι είναι αυτοί οι τέλειοι, οι προοδευτικοί θεσμοί οι οποίοι θα αντικαταστήσουν τους παλαιούς και «αντιδραστικούς»; Ασφαλώς κατά το κομμουνιστικόν περιοδικόν είναι οι «κομμούνες» και τα «κοινόβια» και αι οργανώσεις του κόμματος, όπου όλα τα «αγαθά» θα είναι κοινά και θα απλουστευθούν ομού με τον τρόπον διαβιώσεως και αι σχέσεις των φύλων.

γ) Ο αντίκτυπος εις τους απαχθέντας ελληνόπαιδας.

Το σύνολον των χιλιάδων απαχθέντων ελληνοπαίδων, εδέχθη φοβερόν ψυχικόν πλήγμα εκ του αποχωρισμού των γονέων του, διότι έλειψε το θερμοκήπιον — η οικογένεια — εντός του οποίου διαπλάσσεται η ασχημάτιστος παιδική ψυχή, και έλλειπεν ο πνευματικός και συναισθηματικός δεσμός, όστις υπήρχε μεταξύ αυτών και των γονέων των και η επίδρασις εκ της διακοπής του ηθικοπλαστικού μεγάλου αυτού παράγοντος δια την διάπλασιν της ψυχής και του χαρακτήρος.

Εις την νέαν οικογένειαν εις την οποίαν ερρίφθησαν δια να διαπλασθούν εν πρώτοις τα εξώθησαν να σύρουν μεταξύ εαυτών και της πατρίδος και των γονέων των διαχωριστικήν γραμμήν. Η μητρική αγάπη, ήτις άλλοτε τα συνέδεε, αντικατεστάθη εκ της αγάπης προς το κομμουν. κόμμα, διότι αυτό ήτο ο πατήρ των και η μήτηρ, αυτό ανέλαβε την στοργήν και την φροντίδα για την διατροφήν των και την διαπαιδαγώγησιν, εις αυτό χρεωστούν και το «ζην» και το «ευ ζην»! Δια να δικαιολογήσουν την δυστυχίαν των, εδιδάχθησαν να πιστεύουν, ότι τα περί οικογενειακών δεσμών, συγκινήσεων και συναισθημάτων, αποτελούν αφηρημένας εννοίας και «αστικές» αντιλήψεις! Δεν εγνώρισαν ποτέ δέσμευσιν, διότι απλούστατα δεν εγνώρισαν την πατρικήν συμβουλήν. Εις αυτά οι γονείς «δεν έγιναν αλιείς παιδικών ψυχών» κατά το σοβ. περιοδικόν «επιστήμη και θρησκεία», διότι ουσιαστικά δεν τα εγνώρισαν. Το κόμμα ευθύνεται δια την ανατροφήν των ως ατόμων και την μόρφωσίν των, ως πολιτών. Αι τύχαι των, συνεδέθησαν με την ύπαρξιν του κόμματος, το οποίον αγαπούν και εις αυτό είναι αφοσιωμένα και προσηλωμένα. Είναι προσωπική περιουσία και αποκλειστικόν κτήμα του ΚΚΕ το οποίον ασκεί επ' αυτών απόλυτον κηδεμονίαν, διότι ουδείς δύναται να αντιδράση. Απεσπάσθησαν από τον ομφάλιον λώρον, όστις τα συνέδεε μετά της κοιλίας της μητρός των, αλλά προσεδέθησαν αμέσως με το ΚΚΕ, αι δε φυσικαί των μητέρες έχουν το δικαίωμα μόνον να ενθυμούνται ότι τα εγέννησαν.

Η αντιθρησκευτική διαπαιδαγώγησις εις τα σχολεία και τας οργανώσεις, αι νέαι αντιλήψεις περί του ρόλου της οικογενείας, η έλλειψις υγιών αρχών, ο εκτραχηλισμός πολλών, αι εγκαταλείψεις των συζύγων, αι παράνομοι τεκνοποιήσεις, η επί πολύ παραμονή εις αντιψυχολογικούς και κοινοβιακούς χώρους των παιδουπόλεων εδημιούργησαν εις αυτά αισθήματα αποστροφής, αδιαφορίας, ψυχρότητος, δυσπιστίας και εχθρότητος προς τον οικογενειακόν δεσμόν και τους γονείς τους οποίους άλλως τε αμέσως - αμέσως, απεκάλεσαν «ταρτούφους»! Η επίδρασις αύτη επί των ψυχών των απαχθέντων παίδων δεν ήτο μόνον εις τα τελείως απορφανισθέντα εκ των γονέων των, διότι ούτοι έμειναν εις την Ελλάδα, αλλά και εις εκείνα, των οποίων οι γονείς ευρέθησαν εις το παραπέτασμα, διότι πολλά παιδιά ζουν κεχωρισμένως των γονέων των, επειδή οι γονείς των ευρίσκονται εις άλλην χώραν και αυτά εις άλλην, είτε εντός της ίδιας χώρας (εις άλλην πόλιν τα παιδιά εις άλλην οι γονείς), είτε εντός της ίδιας πόλεως εις άλλο μέρος τα παιδιά, δια μίαν ημέραν, μίαν εβδομάδα ή μήνα και εις άλλο οι γονείς, λόγω της φύσεως της εργασίας ή αδυναμίας να τα διαθρέψουν και τα παραδίδουν εις κοινοβιακούς σταθμούς ή και εκ πιέσεων να ευρίσκωνται τα παιδιά όσον το δυνατόν περισσότερον χρόνον πλησίον της κομματικής επιρροής, όπου είναι τελείως άγνωστον η έννοια «οικογενειακή θαλπωρή». Τα παιδιά αυτά είναι φυσικόν επαναπατριζόμενα, να μην δύνανται καθόλου να προσαρμοσθούν με την εδώ κατάστασιν. Τους ιδίους των γονείς θα τους ιδούν ψυχρώς και απαθώς. Θα τους χαρακτηρίσουν πολύ πιθανόν αδιόρθώτους, περιέργους και θα αηδιάσουν προφανώς εκ της περιέργου συμπεριφοράς των. Θα αναλάβουν την υποχρέωσιν — τους υπαγορεύει το κομμουνιστικόν καθήκον — να τους διαπαιδαγωγήσουν δια να μεταβάλλουν

ούτοι χαρακτήρα, να αποβάλουν τας «κακάς» έξεις, συνηθείας και προλήψεις, διότι τους επιβάλλει το κομματικόν καθήκον να αρχίσουν την επανάστασιν εκ της οικίας των, εις την οποίαν, εάν ευρεθή αντίστασις, θα της κηρύξουν τον πόλεμον, αντιμετωπίζοντες αυτούς — τους γονείς — ως εχθρούς. Προ ολίγων ετών επανεπατρίσθη εκ της Δυτ. Γερμανίας, νεαρός τις εκ του παιδομαζώματος, όστις είχε καταφύγει εκεί εκ της Ανατολ. Γερμανίας. Έφθασεν εις την Ελλάδα. Μόλις ενεθυμείτο ότι είχε γονείς, οι οποίοι εκατώκουν εις την Ήπειρον. Εξ ερωτήσεων τινών προς αυτόν, ήχθημεν εις το θλιβερόν συμπέρασμα, ότι εκτός του ότι σχεδόν δεν είχε τίποτε το ελληνικόν, παρά μόνον υποτυπωδώς διетήρει την ανάμνησιν ότι ήτο τόπος γεννήσεώς του, δεν εδοκίμασε την παραμικράν συναισθηματικήν κίνησιν προς τους γονείς του, όταν του επρότειναν δίδοντες και χρήματα, να μεταβή εις τους γονείς του: «Τι να κάμω να πάω να τους δω», είπεν, και «δουλειά μόνον θέλω» συνεπλήρωσεν. Ο νέος απεμακρύνθη τόσον εκ της οικογενείας ώστε να θεωρή ως ιδανικόν «να ζει μόνον επ' άρτω» διότι: «δουλειά θέλω» εζήτησεν.

ΙΕ'. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΑΓΩΓΗΣ

α) Η εκρίζωσις των θρησκευτικών αισθημάτων.

Εκ των καταφυγόντων εις τας κομμουνιστικές χώρας ενηλίκων, άλλοι έφυγον με μειωμένον και άλλοι με κατεστραμμένον το θρησκευτικόν συναίσθημα. Τούτο ήτο απόρροια της εφαρμογής των νόμων της «λαϊκής» περιόδου και της ηθικής καταπτώσεως και πορώσεως εκ των εγκλημάτων του αμαρτωλού των παρελθόντος, ιδία των Δεκεμβριανών και του συμμοριτοπολέμου. Αλλά και εις τας ομάδας συμβιώσεως αυτών εις το παραπέτασμα, ένθα έζων εν ειρήνη, δεν επρόκειτο να επανορθωθή τούτο, διότι εκεί πλέον αντικατεστάθησαν και τα υπολείμματα των χριστιανικών ιδανικών και συναισθημάτων άτινα τυχόν υπήρχον, από την λατρείαν προς τον μαρξισμόν.

Τραγικήν εικόνα παρουσίασαν, όσον αφορά το θέμα τούτο τα αθώα θύματα του παιδομαζώματος:

Είναι απερίγραπτος η τραγωδία ανηλίκων τινών παιδιών, τα οποία, συγχέοντα τας πραγματικές μορφάς αγίων εικόνων τας οποίας εφερον εις τον νουν των, με τας μορφάς των γενειοφόρων του μαρξισμού και του συμμοριτοπολέμου, αίτινες ίσταντο μονίμως άνωθεν των κεφαλών των, έκαμνον, αφελώς κατά την κατάκλισίν των το σημείον του σταυρού! Μέχρις ότου τη οδηγία των «παιδαγωγών» αποβάλουν τας «κακάς» συνηθείας και εθισθούν εις νέας κινήσεις, ως της υψωμένης «γροθιάς». Ούτω τα φάσματα των αναρχικών και των εγκληματικών φυσιογνωμιών, εξετόπισαν σταθερώς τας εικόνας των αγίων εκ της συνειδήσεώς των, μέχρις ότου, μετά την σύγκρουσιν των αισθημάτων αυτών, επέλθη βαθμιαία γαλήνη με μονίμους έξεις και συνηθείας.

Πώς εξετοπίσθη εκ της συνειδήσεως των νέων ο πραγματικός θεός των ελληνοπαίδων και την θέσιν του κατέλαβεν ο διάβολος, δεν είναι δύσκολον να εννοήση τις, διότι τα κομμουνιστικά κόμματα του παραπετάσματος εις χείρας των οποίων ενεπιστεύθη το ΚΚΕ την αγωγήν των παιδιών μεθοδικώς εμύησεν τούτους εις την «νέαν» θρησκείαν, εκ των σχολικών θρανίων από των οποίων διδάσκεται η αθεία και εμπνέονται από αθεϊστικά συναισθήματα, εφ' όσον επιτάσσονται οι διδάσκαλοι, «όχι μόνον να είναι άπιστοι οι ίδιοι, αλλά και να προπαγανδίζουν μετά φανατισμού την αθείαν» και να «μη αφήνουν τα παιδιά να μολύνωνται με το δηλητήριον της θρησκείας».

Εκ δε των γεννηθέντων εις το παραπέτασμα, τα οποία κατά τεκμήριο αποκαλούνται «ελληνόπαιδες», ούτε καν εγνώρισαν τον αληθινόν θεόν, διότι ωδηγήθησαν να γνωρίσουν απ' ευθείας τον μαρξισμόν.

Αλλά και εκ της ζωής καθόλου ανεπτύχθησαν συναισθήματα και εκαλλιεργήθη η λατρεία προς διαφόρους ηγετικές κομμουνιστικές φυσιογνωμίας, όπως λ.χ. μετά τον θάνατον του Στάλιν και του Δημητρώφ, αργότερον δε και άλλων επιφανών κομμουνιστών, δια την απώλειαν των οποίων οι ελληνόπαιδες εθρήνησαν πικρώς, διότι εκαλλιεργήθη εις αυτούς η αντίληψις, ότι υπήρξαν οι σωτήρες των! «Όταν ακούσαμε τον θάνατον του Δημητρώφ» (έγραφαν εφημερίδες της Σόφιας την 10-8-1949 εις άρθρον με τον τίτλο: «Με τα ελληνόπουλα» «πενθίσαμε για πολλές ημέρες. Της Βαρβάρας τα μάτια έδειχναν πιο μελαγχολικά και τα άλλα παιδιά απόμειναν σιωπηλά και θλιμμένα. Πριν από τη θλιβερή είδηση στο σχολείο μας μόνο τραγούδια και γέλια αντηχούσαν. Μα, τώρα, πόσο βάραινε η θλίψι, που χάσαμε ένα τόσο μεγάλο φίλο του λαού μας, τον αγαπητό μας πατέρα. Ορκιζόμαστε στη φωτογραφία του Δημητρώφ, ότι θα ακολουθήσωμε το παράδειγμά του και θα αγωνιστούμε όπως εκείνος...».

Τον Δεκέμβριον του 1949 ευρίσκομεν όλους τους εις το παραπέτασμα ελληνόπαιδας να προσφέρουν τας ευχάς των εις τον Στάλιν δια τα 70χρονά του. Το ίδιο και κατά τας εορτάς άλλων επιφανών κομμουνιστών, όπως του Ζαχαριάδη, τα γενέθλια του οποίου εωρτάσθησαν ιδιαζόντως μεγαλοπρεπώς υπό των ελληνοπαίδων.

Αλλά και πλείσται όσαι κοινωνικαί εκδηλώσεις εις το παραπέτασμα, όπως η καθιέρωση νέων — μαρξιστικών — εορτών, νέων ιεροτελεστιών (όπως οι σοσιαλιστικοί γάμοι, αι σοσιαλιστικά βαπτίσεις και οι μεγάλες σοσιαλιστικές γιορτές» (Οκτωβριανή επανάστασις, πρωτομαγιά κ.λ.π.) και νέων συμβόλων, συνετέλεσαν εις την αντιστροφήν των θρησκευτικών πεποιθήσεων.

Το ΚΚΕ αφ' ετέρου, εδημιούργησε πνεύμα περιφρονήσεως και αποστροφής και ενέσπειρε εις τους ελληνόπαιδας την ανυποληψίαν προς πάντας τους κληρικούς του παραπετάσματος, κατηγορούν αυτούς ως εχθρούς της καταστάσεως, κλέπτας και ραδιούργους, αντιδραστικούς και δεισιδαίμονας, την δε θρησκείαν ως μύθον και συνονθύλευμα προλήψεων. Εις τον τύπον τον οποίον εκδίδει εις τας χώρας του παραπετάσματος πολλάκις εδημοσίευσεν «ανέκδοτα» διακωμωδών την θρησκείαν και τους εκπροσώπους της, δια να «ψυχαγωγήση» τους «συντρόφους» και να διαπαιδαγωγήση τους νέους αντιθρησκευτικώς, προκαλών εις τούτους με τοιαύτα αναγνώσματα, ανευλαβείς γέλωτας! Η εφημερίς «Δημοκράτης» όργανον των εν Πολωνία διαβιούντων φυγάδων γράφει λ.χ. υπό τύπον «πνευματικής ψυχαγωγησης» το εξής: «ένας παπάς στην εκκλησία, διαβάζει ένα πρωί το Ευαγγέλιο και το παπαδοπαίδι που τούφεγγε κουνούσε πέρα - δώθε τη λαμπάδα και από τη νύστα κινδύνευε να κάψη τα γένια του παπα... κ.λ.π.» (εξακολουθεί σειρά διασκευασμένου μύθου με δυσώνυμα...). Την 29-4-62 η ίδια εφημερίς, δια να προσβάλει τον ιερόν χρόνον και την ιερότητα του Πάσχα (ήτο ημέρα του Πάσχα), προκαλεί την προβολή ακαταλλήλου φίλμ και εδημοσίευσεν αγγελίαν «όπως προσέλθουν την 18ην ώραν στη λέσχη της ένωσης προσφύγων στο Βρότσλαβ, όπου θα προβληθή το σοβιετικό φιλμ «ο αγαπημένος μου», το δε φιλμ δεν μπορούν να το παρακολουθήσουν νέοι κάτω των 16 ετών...» (επρόκειτο περί ταινίας ακαταλλήλου).

Επί τη προόψει, ότι θα δυνηθώσιν οι φυγάδες να επαναπατρισθώσι, προβαίνουν δια των εν Ελλάδι υποστατικών των εις μίαν ασυνήθη διαφήμισιν, ότι πρόκειται δήθεν περί ανθρώπων οι οποίοι διακατέχονται από υψηλά χριστιανικά αισθήματα και εις επίρρωσιν των ισχυρισμών των τούτων επικαλούνται τον εορτασμόν του Πάσχα υπ' εκείνων, με «Ρωμέικο ξεφάντωμα», με «αυγά και «τσουρέκια» κ.λ.π. προφανώς να δημιουργήσουν κλίμα συμπαθείας και να παραπλανήσουν τους αφελείς με παράθεσιν στοιχείων, ως το διαφημισμένο Πάσχα εις Πολωνίαν, που να πιστεύουν, ότι διακρίνονται δια «θεοσέβειαν» και ότι εκκαθαρίσθησαν από τους «ρύπους», αποκτήσαντες πλέον καθαρήν συνείδησιν!

Οι κομμουνισταί ακόμη μίαν φοράν έχουν φορέσει πολλά παραπλανητικά ενδύματα, μερικά μάλιστα πλησιάζουν πολύ την πατρίδα. Άλλοτε με το ένδυμα του καλού πατριώτου, όπως, «διαπνέονται από αισθήματα πατριωτισμού», άλλοτε του «χρησίμου» ανθρώπου, όπως «πολύτιμον ανθρώπινον υλικόν», άλλοτε με το ένδυμα της εθνικής ζωής, τώρα δε με το ένδυμα του καλού χριστιανού. Αποκρύπτουν όμως επιμελώς το πραγματικόν ένδυμά των κάτωθεν του οποίου κρύπτεται η διάθεση και η νοσταλγία της συνεχίσεως των αγώνων δια την ανατροπήν του καθεστώτος και εγκαθιδρύσεως του πλέον στυγνού καθεστώτος, του ερυθρού φασισμού.

Όχι μόνον δεν διακατέχονται από χριστιανικά αισθήματα, όχι μόνον δεν εορτάζουν, όχι μόνον δεν υπάρχει εις αυτούς «ρύπος» αλλά, απεναντίας διακατέχονται από σφοδράν επιθυμίαν να διακωμωδούν εις κάθε βήμα και εις κάθε περίπτωσιν τον ιερόν χρόνον, είτε με ακατάλληλον υλικόν, όπως εγράψαμε ανωτέρω δια τον εορτασμόν του Πάσχα εις Πολωνίαν, είτε δια αντιπασχαλινών ειδήσεων με προβολήν δια των εφημερίδων υπό των παιδαγωγών, οίτινες «εργάζονται με πραγματικόν ζήλον δια να διαπαιδαγωγήσουν τους νέους στο πνεύμα του σοσιαλισμού» και στοιχείων, ότι «εκπληρώθηκε το πλάνο στρατολογίας μελών εις το ΚΚΕ δια προσχωρήσεως νέων», στρατολογίας δηλαδή εχθρών της πατρίδος και ουχί χριστιανών! Και όχι δεν ξεκαθαρίσθησαν από «ψυχικούς ρύπους» αλλά απεναντίας εκεί ερυπάνθησαν και υπερφορτώθησαν με ρύπους θρησκευτικών και εθνικών αμαρτιών.

Τους ανθρώπους αυτούς δεσμεύει, ως μέλος του κομμουνιστικού κόμματος το αθεϊστικόν ιδανικόν, διότι είναι κάτοχοι του διαλεκτικού υλισμού, όστις έδωσε εις αυτούς τα μέσα και εδίδαξεν αυτούς τας μεθόδους εξαφανίσεως της θρησκείας. Και δεν εδιδάχθησαν να είναι απλώς άθεοι ή να μη αναμιγνύωνται με θέματα θρησκείας, αλλά τουναντίον να είναι ενεργώς προπαγανδισταί κατ' αυτής.

Την εκκλησίαν εκλαμβάνουν ως χώρον εις τον οποίον διηγούνται «μύθους» τους δε ρασοφόρους ως μαύρην δισεπιδαιμονίαν. Δεν αισθάνονται ουδέποτε να ζητήσουν από τον θεόν συμπόνοιαν, διότι δεν πιστεύουν εις αυτόν, ενώ αντιθέτως, λατρεύουν τον μαρξισμόν, εκλαμβάνοντες αυτόν ως κάτι το «υπέρτατον», το οποίον δίδει την παρηγορίαν εις τους ανθρώπους και νόημα εις την ζωήν.

Ουδεμίαν εξ άλλου εξωτερικήν εκδήλωσιν της θρησκείας παραδέχονται, τουναντίον τας καταπολεμούν, όπως τας βαπτίσεις, την ιεροτελεστείαν του γάμου, την ταφήν, τον εορτασμόν των αγίων κ.λ.π. διακηρύττοντες, ως βλαβεράν την προσκύνησιν των εικόνων και όλων των συμβόλων, καταπολεμούντες τάυτα ως «προλήψεις» και έθιμα «επιβλαβή»! Διδάσκονται, ότι πρέπει να διεξάγουν αμείλικτον αγώνα «να απαλλαγούν αι εργατικάί μάζαι από τας προκαταλήψεις» τα «οπισθοδρομικά» έθιμα, τα οποία είχαν ως συνέπειαν «να απομακρύνουν τάύτας εκ της εργασίας των λόγω των θρησκευτικών εορτών», αίτινες «εμείωσαν και κατέστρεψαν την κολλεκτιβιστικήν οικονομίαν» και γίνονται πολλαί δαπάναι προξενούσαι σοβαράν οικονομικήν βλάβην», ως λέγει μία τελευταία απόφασις του κόμματος Αλβανίας, σχετικώς με τας εορτάς, γάμους και θανάτους!

Είναι προφανές, ότι εκ της μορφώσεως των ελληνοπαίδων εις το πνεύμα του αθεϊσμού, ο θερισμός του ΚΚΕ υπήρξεν αρκετά καλός και η συγκομιδή εις στελέχη αθεϊστικής προπαγάνδας ουχί ευκαταφρόνητος και δεν πρόκειται περί στελεχών διακατεχομένων απλώς από αυθόρμητον αθεϊσμόν, αλλά περί στελεχών διακατεχομένων από συνείδησιν, ότι επιτελούν «ιερόν» καθήκον πολεμώντες την θρησκείαν.

Ποίος βεβαιώνει ότι εις την «σχολήν αθεϊστών της Τασκένδης» το έργον της οποίας περιέγραψεν η εφημερίς του Ουζμπεκιστάν «Πράβδα Βοστόκα», εις την οποίαν διδάσκεται «η αντιδραστική ουσία του Χριστιανισμού», δεν εφοίτησαν Έλληνες νέοι, εκ των υπερδεκαπεντακισχιλίων, οίτινες διαβιούν εις την πόλιν ταύτην;

Αλλά ας γνωρίσουν οι αναγνώσται του πονήματος τούτου, εν γενικαίς γραμμαίς

τας ηθικάς αρχάς επί των οποίων εστηρίχθησαν και έγιναν οι φυγάδες «καλοί χριστιανοί» και τα «μπαλώματα» με τα οποία συρράφθηκε το «χριστιανικόν» αυτό ένδυμά τους!

β) Διατί επιτίθενται εναντίον της Θρησκείας;

Θέσις Κομμουνισμού έναντι Θρησκείας.

«Η θρησκεία είναι το όπιο του λαού» (Μαρξ).

«Κάθε θρησκευτική ιδέα περί υπάρξεως θεού αποτελεί μίαν απίστευτον φανλότητα, η οποία είναι λίαν επικίνδυνος και μολύνει κατά τον βδελυρότερον τρόπον».

(Λένιν 1913).

«Ο μαρξισμός είναι απολύτως αθεϊστικός και εχθρικός προς κάθε θρησκεία. Και οφείλουμε να καταπολεμούμε τη θρησκεία — αυτό είναι το άλφα βήτα του μαρξισμού».

(Β. Ι. Λένιν).

«Ο μαρξισμός σαν υλισμός, είναι απόλυτα αθεϊστικός και είναι αποφασιστικά εχθρικός προς όλες τις θρησκείες. Και ο αγώνας κατά της θρησκείας δεν πρέπει να περιορίζεται σε ένα αφηρημένο - ιδεολογικό κήρυγμα, αλλά να συνδυάζεται με την προσωπική δράσι για ξερρίζωμα των κοινωνικών αιτίων της θρησκείας».

(Β. Ι. Λένιν).

«Σκοπός του κόμματός μας είναι να συντρίψη κάθε δεσμό των εργαζομένων με τη θρησκεία και να τους βοηθήση να απαλλαγούν από τη θρησκευτική πρόληψη».

(Β. Ι. Λένιν).

«Το κομμουνιστικό κόμμα δεν είναι δυνατόν να μείνη ουδέτερο απέναντι στη θρησκεία. Οφείλει να την πολεμήση».

(Ι. Β. Στάλιν)

«Καταπνίξαμε τον αντιδραστικό κλήρο. Ναι τον καταπνίξαμε. Το ατύχημα είναι, ότι δεν τον ξεκαθαρίσαμε πλήρως».

(Ι. Β. Στάλιν)

«Ο κομμουνισμός δεν μετέβαλε την αντίθεσί του προς τη θρησκεία. Κάνουμε ό,τι μπορούμε για να εκμηδενίσουμε την δεισιδαίμονα δύναμι της θρησκείας».

(Ν. Χρουστώφ 22-9-1955).

Ο εκπαιδευτικός λειτουργός δεν ημπορεί και δεν πρέπει να είναι ουδέτερος απέναντι της θρησκείας ή να ακολουθή πολιτικήν μη αναμίξεως εις το θέμα. Οφείλει όχι μόνον να είναι άπιστος ο ίδιος, αλλά και να προπαγανδίζει μετά φανατισμού την αθείαν».

(«Διδασκαλική επιθεώρησις» Μόσχα 29-11-49).

«Ο καλός σοβιετικός διδάσκαλος στον οποίο το κόμμα εμπιστεύεται την εκπαίδευση της νεολαίας δεν μπορεί να κρατήση ουδέτερη στάσι απέναντι στη θρησκεία αφήνοντας να μολύνωνται τα παιδιά με το δηλητήριο της θρησκείας. Ο σοβιετικός διδάσκαλος είναι υποχρεωμένος να γίνεται δραστήριος προπαγανδιστής της αθείας».

(«Διδασκαλική επιθεώρησις» Μόσχα 26-12-49).

«Ο αγώνας εναντίον των θρησκευτικών προλήψεων και η διεξαγωγή συστηματικής επιστημονικής αθεϊστικής προπαγάνδας είναι ζωτική αρχή της διαπαιδαγώγησης των λαϊκών μαζών και ιδιαίτερα της νεολαίας κατά τον κομμουνιστικόν τρόπον».

(Περιοδ. «Επιστήμη και ζωή» Σοβ. Ένωσης Φεβρουαρίου 1950).

«Η συμμετοχή εις το κομμουνιστικόν κόμμα είναι ασυμβίβαστος προς θρησκευτικές πεποιθήσεις».

(Περιοδ. ΚΚΣΕ «Η ζωή του κόμματος» Ιούνιος 1957).

Ανέκαθεν οι κομμουνισταί εθεώρουν την εκκλησίαν ως τον σπουδαιότερον αντίπαλον, όστις τους αντιστρατεύεται και την ύπαρξιν της θρησκείας, ως τον ανασχετικόν φραγμόν εις τας επιδιώξεις του κομμουνισμού, ως εκ τούτου δε, μετά την διάλυσιν της ιδιοκτησίας, η διάλυσις της θρησκείας αποτελεί εις εκείνους τον αντικειμενικόν σκοπόν, διότι ίσταται το μεγαλύτερον εμπόδιον.

Την θρησκείαν θεωρούν οι κομμουνισταί, ως μέγα εμπόδιον εις την ανθρωπίνην ανάπτυξιν και η άσκησις της θρησκευτικής λατρείας αποτελεί εμπόδιον εις την αύξησιν της επιστημονικής γνώσεως διότι, κατ' αυτούς, δεν βοηθεί, αλλ' εμποδίζει να δημιουργηθή ο «νέος» άνθρωπος, με κομμουνιστικάς ιδέας και σκέψεις και με αρετάς, ωσάν εκείνος της κομμουνιστικής ηθικής. Και διότι γενικώτερον αι βασικάί αντιλήψεις περί ανθρωπίνης ζωής εκ μέρους ταύτης, είναι άντικρυς αντίθετοι των αντιστοίχων αντιλήψεων του κομμουνισμού, εντεύθεν και η μεγάλη εχθρότης τούτου κατ' αυτής, ενώ αι απόψεις του χριστιανισμού είναι, ότι η θρησκεία και η επιστημονική γνώσις αλληλοσυμπληρώνονται. Οι κομμουνισταί δια να επιτεθούν εναντίον της θρησκείας, ισχυρίζονται ότι η επιστήμη και η θρησκεία είναι εχθροί, πρόσφατα δε επιτεύγματα εις τον τομέα του διαστήματος αποδίδονται υπ' αυτών εις το κομμουνιστικόν σύστημα, το οποίον χρησιμοποιεί φυσικούς νόμους και ουχί την θείαν έμπνευσιν, δια την επιστημονικήν εξέλιξιν, χωρίς να μας εξηγούν, διατί και άλλοι (οι Αμερικανοί λ.χ.) επέτυχαν τα αυτά αποτελέσματα χωρίς καθόλου να είναι κομμουνισταί.

Η ύπαρξις λοιπόν της εκκλησίας δημιουργεί εις τα κομμουνιστικά κόμματα διαρκή ανησυχίαν. Και η ανησυχία αύτη υπάρχει αφ' ης ήρχισαν να επικρατούν οι κομμουνισταί και εξαπελύθη κατ' αυτής αγρία επίθεσις, χωρίς να επιτευχθή η εξόντωσις της, ως επεδίωκον, έκτοτε δε κομμουνισμός και θρησκεία ευρίσκονται εις «εμπόλεμον» κατάστασιν. Η επίθεσις κατά της θρησκείας εσημείωσε μικράν κάμψιν κατά τον Β' παγκόσμιον πόλεμον, εις αναγνώρισιν της πατριωτικής στάσεως των χριστιανών εις τον Β' παγκόσμιον πόλεμον, επανήρχισε δε εκ νέου υπό του Κρούτσεφ, με μεγαλυτέρον μάλιστα έντασιν, με μόνην την διαφοράν, ότι ούτος δεν εφαρμόζει τας μεθόδους της Γκεπεού, αλλά εφαρμόζει μέσα επιστημονικής καταδιώξεως πολιτικο-ιδεολογικού όπλου, το οποίον ούτος θεωρεί ως το καταστρεπτικώτερον δια να θέση εκτός μάχης τον μέγαν αντίπαλόν του. Πιστεύει δε το κομμουνιστικόν κόμμα, ότι δια να εξοντώση την θρησκείαν, αρκεί να εφαρμοσθούν εκείνα, τα οποία λειτουργούν ως νόμοι.

Μετά το 1956 η δίωξις της θρησκείας εισήλθεν εις νέαν έντασιν με τα «νέα» όπλα, προς επίσπευσιν της εκριζώσεως της θρησκείας, δια να επιταχυνθεί η ανοικοδόμησις του κομμουνισμού, πράγμα το οποίον επιβάλλει την αύξησιν του αγώνος κατ' αυτής, διότι δεν επιτυγχάνεται ανοικοδόμησις του κομμουνισμού, εάν δεν εκδιωχθή εκ του μέσου, ο εναπομείνας εχθρός αυτού, δηλαδή η θρησκεία!

Δια τον λόγον τούτον επεδόθησαν κατά τα τελευταία έτη εις συστηματικήν αντιθρησκευτικήν εκστρατείαν με στόχον να καταστή ο αθεϊσμός προϋπόθεσις της κοινωνικής επιτυχίας, όπως λέγει τελευταία απόφασις του κομμουνιστικού κόμματος Αλβανίας «να καταβληθή προσπάθεια, να ανυψωθή το επίπεδον της επιστημονικής αθεϊστικής προπαγάνδας στο επίπεδον της σημερινής εποχής».

γ) Παράγοντες της αθεϊστικής μορφώσεως

Άμεσος παράγων αθεϊστικής μορφώσεως και προπαγάνδας κατά της θρησκείας, είναι αυτό τούτο το κομμουνιστικόν κόμμα, το οποίον νομοθετεί, κατευθύνει, καθοδηγεί και διεξάγει τον αθεϊστικόν αγώνα απ' ευθείας ή μέσω της παιδείας, κατωτέρας και ανωτέρας, ή των οργανώσεων ή της οικογενείας εις το μέτρον εις το οποίον είναι αύτη ανεκτή, μέσω του διευθυνομένου τύπου, του κινηματογράφου, του ραδιοφώνου, του θεάτρου κ.λ.π. «Η όλη διαδικασία του αγώνος κατά της θρησκείας» λέγει το περιοδ. «Επιστήμη και Θρησκεία» (Αύγουστος 1960 Σοβ. Ένωσης), «κατευθύνεται ακαταπονήτως και σταθερώς από το κομμουν. κόμμα, το οποίον κατά την διάρκεια των ολομελειών και των συνεδρίων του καταστρώνει την τακτικήν της αντιθρησκευτικής προπαγάνδας προς τα χαρακτηριστικά των διαφόρων σταδίων του κομμουνισμού».

Η παιδεία κατά το επίσημον θεωρητικόν περιοδικόν του κομμουνιστικού κόμματος Σοβ. Ενώσεως «Κομμουνιστής» του 1960, πρέπει να δρα ως εξής: «Πρέπει με μεγάλην προσοχήν να υποθάλπει τας αθεϊστικές αντιλήψεις μεταξύ των παιδιών. Και η αθεϊστική εκπαίδευσις, δεν πρέπει να περιορίζεται εις τας ειδικάς αθεϊστικές σπουδάς, αλλά έκαστον μάθημα μπορεί και πρέπει να χρησιμοποιήται δια τον αγώνα εναντίον των θρησκευτικών προλήψεων». Ο δε διδάσκαλος, ως και ανωτέρω είδομεν, «δεν πρέπει να είναι ουδέτερος ή να ακολουθεί πολιτικήν μη αναμίξεως, αλλά να είναι άθεος ο ίδιος και να προπαγανδίζει μετά φανατισμού την αθείαν».

Μία δασκάλα που απεφοίτησε με μεγάλους βαθμούς, έκαμε αίτησιν να διορισθεί δασκάλα εις Τσεχ/κίαν, αλλά η αίτησίς της απερρίφθη, λόγω «θετικής στάσεώς της προς την θρησκείαν». (Εφημ. «Πράβδα» της Μπρατισλάβας της Τσεχ/κίας 1960).

Ούτε και οι μικροί ακόμη μαθηταί οι περιελθόντες εις τον «εκ γενετής» αθεϊσμόν δεν επιτρέπεται να μένουν απαθείς και απλοί μόνον αθεϊσταί, αλλά ενεργοί:

«Η νέα γενεά» λέγει το περιοδ. «κομμουνιστής» αριθ. 8, Μάιος 1960, «έχει μεγαλώσει εις μίαν ατμόσφαιραν μαζικής απομακρύνσεως από την θρησκείαν. Η έλλειψις πίστεως τους έχει γίνει συνείδησις από την παιδικήν ηλικίαν και δεν είναι αποτέλεσμα εσωτερικού αγώνος και αμφιβολιών, όπως συνέβη με τους μεγαλυτέρους των. Αλλά εις ένα τοιούτον σχεδόν «εκ γενετής» αθεϊσμόν, κρύπτεται επίσης μία σχετική αδυναμία, η οποία έγκειται εις το γεγονός, ότι όλοι οι νέοι δεν έχουν συνειδητοποιήσει τι κακόν περιέχεται εις τας θρησκευτικές ιδέας και δια τον λόγον αυτόν δεν μπορούν να δράσουν, ως μία ενεργός αθεϊστική δύναμις. Δυστυχώς τα εκπαιδευτικά μας ιδρύματα δεν το λαμβάνουν αυτό πάντοτε υπ' όψιν και δεν διεξάγουν σχετικήν ερμηνευτικήν εργασίαν μεταξύ των νέων αρκετά ενεργώς, προφανώς υπολογίζοντα εις τον «αυθόρμητον αθεϊσμόν».

Μία βουλγαρική εφημερίς η «Ραμποτνίτσεσκο ντέλο», της 12-10-60 λέγει, ότι: «Η εκπαίδευσις με το πνεύμα του αθεϊσμού και η εκκαθάρισις των υπολειμμάτων του παρελθόντος είναι αι πλέον σημαντικά έργασίαι της κομμουνιστικής παιδείας». Ο διδάσκαλος και ο καθηγητής καθίστανται επομένως οι ουσιαστικώτεροι παράγοντες αθεϊστικής μορφώσεως των μαθητών. Και καλούνται υπό του κομμουν. κόμματος να επινοήσουν μεθόδους ώστε να κάμνουν τους μαθητάς δια «πειστικών ομιλιών» να «ελευθερωθούν από τα νύχια της θρησκείας». Κατά τας επιθεωρήσεις δε τούτων από τους προϊσταμένους των εξετάζεται εις τον τομέα της διδαχθείσης ύλης 1) εάν η εκπαίδευσις ήτο

αντιθρησκευτική και εάν οι μαθηταί διεφωτίσθησαν επαρκώς ώστε «να μη υφίστανται την επίδρασιν τυχόν θρησκευομένων γονέων» και 2) εάν αι υλιστικάί αντιλήψεις ετονίσθησαν καταλλήλως εις όλα τα μαθήματα, από της φυσικής μέχρι της φιλοσοφίας και μέχρις αυτού του σχεδίου ακόμη. Εις τα πανεπιστήμια, η αθεία διδάσκεται εις ανωτέραν σφαίραν, αφ' ου, «Μετά το XX συνέδριον του ΚΚΣΕ η διδασκαλία των κοινωνικών επιστημών διευρύνθηκε με την εισδοχή νέων μαθημάτων — τις αρχές του επιστημονικού αθεϊσμού κ.λ.π.». Αι δε οργανώσεις είναι υποχρεωμένοι να δίδουν ορθήν αθεϊστικήν κατεύθυνσιν εις τους νέους ώστε, εν περιπτώσει θρησκευομένων γονέων, να μη υφίστανται την επίδρασιν τούτων. Όπως δε λέγει το «Ραμποντίτσεςκο Ντέλο» (12-10-60) εφημερίς του Βουλγαρ. κομμουνιστικού κόμματος, εις εκάστην οργάνωσιν της κομμουνιστικής νεολαίας πρέπει, προς πρακτικωτέραν κατανόησιν των βάσεων του αθεϊσμού, να ιδρυθούν «λέσχαι νεαρών αθεϊστών».

δ) Μέσα και μέθοδοι διώξεως θρησκείας

Πολλοί επισκεπτόμενοι τας χώρας του παραπετάσματος και ιδία την Σοβιετική Ένωση, αποκομίζουν την εντύπωσιν, ότι εκεί οι άνθρωποι έχουν την ελευθερίαν να ασκούν τα θρησκευτικά των καθήκοντα. Και ενισχύονται περί τούτου περισσότερο, όταν πληροφορούνται ότι το δικαίωμα τούτο, της ελευθέρας δηλαδή ασκήσεως των θρησκευτικών καθηκόντων, έχει κατοχυρωθή υπό του Συντάγματος των κομμουνιστικών κρατών.

Πράγματι, το σοβιετικόν σύνταγμα λ.χ. περιλαμβάνει, ότι «Το δικαίωμα της ελευθερίας της λατρείας» πλην όμως «και το δικαίωμα της διεξαγωγής αντιθρησκευτικής προπαγάνδας, αναγνωρίζονται εις όλους τους πολίτας». Και ερωτάται, διατί έβαλαν την παράγραφον αυτήν, το δικαίωμα δηλαδή της διεξαγωγής, υπό οιοδήποτε, αντιθρησκευτικής προπαγάνδας;

Απλούστατα, να δοθή το δικαίωμα, και εν συνεχεία να μεταβληθή εις καθήκον να διεξάγουν αντιθρησκευτικήν προπαγάνδαν δια να ανατραπή το δικαίωμα της ελευθερίας της θρησκείας.

Ισχυρίζονται, ότι η θρησκεία και η άσκησις θρησκευτικών καθηκόντων, είναι εντελώς ιδιωτική υπόθεσις των πολιτών και ερωτάται, εφ' όσον είναι τούτο ιδιωτική υπόθεσις, διατί καταβάλλουν προσπάθειάς να απομονώσουν τους νέους από τας θρησκευτικές επιδράσεις;

Πολλά ραδιοφωνικά εκμοπαί, προσπαθούν να δώσουν την εντύπωσιν, ότι εις τας χώρας αυτάς τίποτε δεν γίνεται προς παρεμπόδισιν της θρησκείας. Εις μίαν ερώτησιν μάλιστα περί θρησκείας, ο ραδιοφωνικός σταθμός της Μόσχας την 31-5-60, εδήλωσεν υποκριτικώς, ότι «η ελευθερία της πίστεως» δίδει το δικαίωμα εις τον κάθε άνθρωπον τόσον να πιστεύη εις τον Θεόν, όσον και να είναι άθεος. Και ως εκ τούτου, «η θρησκεία δεν διδάσκεται εις τα σχολεία, επειδή τούτο θα ήτο αντίθετον προς την ελευθερίαν της πίστεως». Δεν διδάσκεται δηλ. η θρησκεία διότι διδασκομένη, θα εθεωρείτο καταναγκασμός και θα «αντέβαινε» εις τον περί «ελευθερίας» της θρησκείας νόμον!

Αλλά πώς συμβιβάζονται αι διώξεις, συλλήψεις και φυλακίσεις των κληρικών, οι περιορισμοί και η κινητοποίησις, η εκστρατεία, εις εθνικήν κλίμακα με διάφορα, ως θα εκθέσωμεν κατωτέρω μέσα, προς εκρίζωσιν πάσης θρησκευτικής πεποιθήσεως;

Εις τα κομμουνιστικά κράτη, είναι διαχωρισμένον το κράτος από την εκκλησίαν, ακριβώς δια να δύναται το κράτος να πολεμά την θρησκείαν ελευθέρως. Και οι νόμοι αναγράφουν μεν ότι ο καθείς έχει το δικαίωμα να πιστεύη εις οιονδήποτε δόγμα ή και να είναι άθρησκος, αναγράφουν όμως ότι οι πολίται υποχρεούνται να υπακούουν εις τους νόμους. Και τότε, πώς θα υπακούσουν οι πολίται, πολλοί πολίται εις νόμους οι οποίοι είναι αντίθετοι με ό,τι πιστεύουν; Ακριβώς λοιπόν εθέσπισαν κατά τοιούτον τρόπον νόμους, να φέρουν εις σύγκρουσιν τους θρησκευομένους με τους νόμους, δια να απαρνούνται τας πεποιθήσεις των δια να είναι νομοταγείς ή να τιμωρούνται οι μη απαρνούμενοι αυτούς. Πολλά δε άρθρα είναι κατά τοιούτον τρόπον διατυπωμένα, ώστε δεν παρέχεται ουδέ στοιχειωδώς το δικαίωμα να ασκήση τις τα θρησκευτικά του καθήκοντα ως θα ήθελε, και να αναπτύξη θρησκευτικήν δράσιν. Είναι δε συντεταγμένα κατά τοιούτον τρόπον ώστε να δίδεται το δικαίωμα εις τον κρίνοντα, να ερμηνεύη αυτά, όπως απαιτεί το συμφέρον του κομμουνιστικού κόμματος. Το άρθρον 178

λ.χ. του βουλγαρικού συντάγματος λέγει, ότι «απαγορεύεται η κακή χρησιμοποίηση της εκκλησίας και θρησκείας δια πολιτικούς σκοπούς και η ίδρυσις πολιτικών οργανώσεων με θρησκευτικήν βάση», συνεπεία του οποίου ήτο να στερηθούν αι εκκλησΐαι των περιουσιών και δωρεών, να μη αναμιγνύεται η θρησκεία εις κοινωνικάς οργανώσεις νέων, να μη έχη το δικαίωμα συντηρήσεως νοσοκομείων ή άλλων κοινωφελών έργων κ.λ.π.

1) Τα κομμουνιστικά κόμματα κατόπιν αποτυχίας της εκριζώσεως της θρησκείας δια της τρομοκρατίας, φυλακίσεως, σφαγών και εμπρησμών έθεσαν εις ευρείαν χρήσιν την μέθοδον τη προοδευτικής εξασθενήσεως του θρησκευτικού αισθήματος. Η αντιθρησκευτική προπαγάνδα εδήλωσε το κομ. κόμμα σοβ. ενώσεως πρέπει να διεξάγεται «χωρίς να προσβάλονται τα αισθήματα των πιστών» κατ' αρχήν και ότι αι συνέπειαι πρέπει να εξηγούνται υπομονετικά εις τας μάζας, δια να εξάγεται αποτελεσματικόν συμπέρασμα εκ της αντιθρησκευτικής προπαγάνδας. Έστω εις γνώσιν, ότι όλα τα μέσα και αι μέθοδοι πνεύματος της καταπολεμήσεως της θρησκείας εις την Σοβ. ένωσιν μετεφέρθησαν εις το ακέραιον και εις άλλας τας χώρας του παραπετάσματος και προσηρμόσθησαν εις τας συνθήκας αυτών.

«Ο αγών κατά των θρησκευτικών προλήψεων, είναι μακρός και δύσκολος. Και γι' αυτό απαιτεί πολύπλευρον εργασίαν, ωργανωμένην και αδιάκοπον» λέγει άρθρον του θεωρητικού περιοδικού του κομ. κόμματος της Αλβανίας «δια την ανάγκην εντάσεως και επεκτάσεως της αντιθρησκευτικής και αθεϊστικής προπαγάνδας» το 1962. Και περαιτέρω:

«Η διδασκαλία των επιστημονικών βάσεων τον αθεϊσμού, να γίνεται όχι με πολεμικόν πνεύμα ασυμβίβαστον με τας ματαίαις πεποιθήσεις και θρησκευτικάς προλήψεις. Επειδή η θρησκεία ενεργεί όχι μόνον επί της σκέψεως, αλλά και επί των ανθρωπίνων αισθημάτων, ως εκ τούτου και η αθεϊστική κομμουνιστική προπαγάνδα θα πρέπει να χρησιμοποιήση πιο πλατειά τα μέσα που προκαλούν συγκινήσεις· και δια να φτάση εις την επίτευξιν τον σκοπού αυτού η αθεϊστική εργασία, πρέπει να είναι απαλλαγμένη από τους φορμαλισμούς και τον αφηρημένον χαρακτήρα. Δέον να προκαλή ενδιαφέρον, να επισύρη την προσοχήν και να προσελκύη, πείθη, δημιουργή και να αφίνη βαθιές εντυπώσεις εις τους πιστούς».

(Περιοδ. «Πορεία του κόμματος» αριθ. 8 Αύγουστος 1962, Αλβανία).

Και «Η επιστημονική αθεϊστική προπαγάνδα είναι μία αδιάκοπος και καθημερινή εργασία και δεν θα πρέπει να θεωρήται ως τερματισθείσα...» (το αυτό περιοδικόν).

Δια τον λόγον τούτον ιδρύθησαν αθεϊστικά σχολαί δια προετοιμασίαν ικανών στελεχών προς ανάπτυξιν της επιστημονικής αθεϊστικής προπαγάνδας και αποτελεσματικής καταπολεμήσεως της θρησκείας.

Η μόνη περίοδος κατά την οποίαν εσημειώθη μία κάμψις της αντιθρησκευτικής προπαγάνδας ήτο η περίοδος 1943 - 1956 ως και αλλαχού είπομεν, συνεπεία παραχωρήσεως υπό του Στάλιν εις την θρησκείαν κάποιας ελευθερίας, αντί του πατριωτισμού των χριστιανών κατά τον Β' παγκόσμιον πόλεμον, αν και ούτοι επολέμησαν εν ονόματι του γνησίου ρωσσικού πατριωτισμού και ουχί υπέρ του κομμουνιστικού.

Συνεπεία της υποχωρήσεως αυτής ηδυνήθη η ορθόδοξος εκκλησία να συμπληρώση αρκετά κενά, άτινα εδημιούργησεν η περίοδος του τρόμου. Αφ' ης

όμως ήρχισεν ο αποσταλινισμός και επετράπη μία «ελευθερία» φαινομενική, ακριβώς τότε ήρχισεν μία άνευ προηγουμένου πίεσις κατά της θρησκείας προς παραμερισμόν της εκ της κοινωνικής ζωής, ίνα δυνηθή και εισέλθη από το σοσιαλιστικόν εις το κομμουνιστικόν στάδιον. Η επίθεσις δε αύτη διεξάγεται αφ' ενός προληπτικώς, παραμερίζουσα την νεολαίαν να δέχεται την επιρροήν των θρησκευομένων γονέων ή άλλων ενηλίκων, αφ' ετέρου δε θεραπευτικώς δια της διαφωτίσεως των λαϊκών μαζών και γενικώς των «παραπλανηθέντων». Και διεξάζεται με τας εξής μεθόδους και μέσα:

α) Δια του σχολείου. «Τα σχολικά κείμενα συμπεριλαμβάνουν θέματα αθεϊστικής διαπαιδαγωγήσεως, διευκρινίζοντα, όπως πρέπει την ζημίαν την οποίαν προκαλεί η θρησκεία εις την σοσιαλιστικήν κοινωνίαν» (περιοδ. «Πορεία του κόμματος» αριθ. 8, Αύγουστος 1962, Αλβανία).

Εκτός της αθεϊστικής διδασκαλίας με πολλές μορφάς, οι διδάσκαλοι συχνά οργανώνουν ψυχαγωγίας εις τους νέους, όταν λειτουργούν αι εκκλάς εορτάς, οργανώνουν διά τον ίδιον σκοπόν εκδρομάς.

Εις σχολεία δε και γυμνάσια, όπως λ.χ. εις Ουγγαρίαν, ίδρυσαν αθεϊστικά λέσχας· λειτουργούν δε και ουκ ολίγαι αθεϊστικάι σχολαί υπό τον έλεγχον του κόμματος.

Αφ' ετέρου συγγράφονται και διαδίδονται αθεϊστικά βιβλία και φυλλάδια, τόσον διά τους αναγνώστας, όσον και διά τους ομιλητάς και προπαγανδιστάς. Ταύτα περιέχουν μύθους διά την θρησκείαν και γενικώς έργα αντιθρησκευτικής φιλολογίας, διά των οποίων πρέπει να επιδιώκεται, ως υποδεικνύει η σοβιετική εφημερίς «Σοβιέτσκγια κουλτούρα» της 24-5-62 εις άρθρον της υπό τον τίτλον, «Ο πολιτισμός των Σοβιέτ», ώστε να αποκαλύπτεται «κάθε ελιγμός της εκκλησίας, ήτις με την βοήθεια της κουτοπονήρου δημαγωγίας της προσπαθεί να διατηρήση τας βάσεις της δραστηριότητός της· η αθεϊστική μας προπαγάνδα» συνεχίζει το άρθρον, «πρέπει να λάβη υπ' όψιν της την προσαρμογήν αυτήν και να μάθη να αποκαλύπτει τας πλέον πονηράς και «λεπτάς» της εμφανίσεις».

β) Διά των οργανώσεων. Αι οργανώσεις οργανώνουν αντιθρησκευτικάς συγκεντρώσεις και κομμουνιστικάς διαλέξεις και συζητήσεις με ομιλητάς επιφανείς και επιχειρηματολογίαν ισχυράν. Εις μερικά δε κράτη διά να προπαγανδίσουν κατά της θρησκείας, αι οργανώσεις (αυτό δηλ. το κομμουν. κόμμα), ίδρυσαν κινητάς αθεϊστικάς λέσχας, αι οποίαι περιέχονται τας πόλεις και την ύπαιθρον, προς θεραπείαν της νόσου «ασθένεια της θρησκείας». Ουχί σπανίως συναντά κανείς γελοιογραφίας αγίων και ιερέων εις παιγνιόχαρτα, και ανηλεή διακωμώδησιν των θείων, αλλού στήνουν μεγάφωνα εις τας εισόδους των εκκλησιών, αλλού μελοποιούν εις τον τόνον των εκκλησιαστικών διαφόρους βωμολοχίας, κατά τας μεγάλας δε χριστιανικάς εορτάς διά ειδικών ομάδων νέων, οργανώνουν οχλοκρατικάς εκδηλώσεις και πνίγουν την φωνήν των ψαλτών και χορωδιών.

Τας θρησκευτικάς τελετάς, διά να καλύψουν το κενόν, αντικατέστησαν διά «σοσιαλιστικών τελετών» (σοσιαλ. βαπτίσεις, γάμους, «ορθόν» είδος μουσικής διά τας διαφόρους τελετάς). Εις Βουδαπέστην π.χ. της Ουγγαρίας ανήγειραν ειδικόν μέγαρον διά να τελούνται οι σοσιαλιστικοί γάμοι.

Εναντίον των κληρικών εξυφαίνουν συχνάς κατηγορίας, διαβάλλοντες, υπονομεύοντες, συκοφαντούντες, εκφοβίζοντές τους. Πολλάκις υποθάλπουν τον

λαόν εναντίον του κλήρου ή τον ίδιον τον κατώτερον κλήρον εναντίον του ανωτέρου κλήρου.

Ο κλήρος εμποδίζεται να διδάσκη υπό την συνεχή απειλήν και τας παρενοχλήσεις. Τους κατηγορούν ότι διανέμουν αντικρατικά έντυπα, ότι είναι δήθεν πράκτορες του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού, τους συκοφαντούν, ότι δήθεν έκλεψαν, ότι «παραβιάζουν την σοσιαλιστικήν νομιμότητα», «ότι υποκινούν εις μίσος», οργανώνουν χορωδίας εκτελούντες προς ειρωνείαν εκκλησιαστικήν μουσικήν.

Εναντίον της θρησκείας και των «επιβλαβών εθίμων» της, κάμνουν πόλεμον ως βλάπτοντα την οικονομίαν, απομακρύνοντας τάχα τους εργαζομένους εκ της εργασίας κατά τας θρησκευτικὰς εορτάς ή ως κάμνοντα δήθεν πολλάς δαπάνας εις τους γάμους και θανάτους, ο εορτασμός των αγίων χαρακτηρίζεται ως «σπατάλη του χρόνου εργασίας» και ως εμποδίζοντα γενικώς την οικονομίαν να πηγαίνη προς τα εμπρός και δυσκολεύοντα γενικώς την ανοικοδόμησιν του σοσιαλισμού, ακόμη ως βλάπτοντα και την υγείαν των εργατών με τον τρόπον διαβιώσεως τον οποίον υποδεικνύουν.

Την θρησκείαν κατηγορούν ως δήθεν εξυπηρετούσαν τας κυριάρχους τάξεις, ως αποβλέπουσα να κρατά τον λαόν εις το σκότος και την πενίαν δια να τον εκμεταλλεύωνται, προς τούτο και κρατά απαιδεύτους τας μάζας, ως έχουσα αντιδραστικάς απόψεις, ως ασκούσα αρνητικήν επίδρασιν εις τας σκέψεις και αισθήματα, ως απομακρύνοντα τους λαούς από την υπόθεσιν της ανοικοδομήσεως του σοσιαλισμού και της υλιστικής κοσμοθεωρίας με τας περί αντιθέτου θεωρίας της.

Σοβαρόν αντίκτυπον επί της θρησκείας έχουν διάφορα περιοριστικά μέτρα δια των οποίων διαλύονται τα κατηχητικά σχολεία, τα σεμινάρια και τα φιλανθρωπικά ιδρύματα, ο αριθμός των ιερατικών σχολών από 8 περιορίσθησαν εις 5, των δε θεολογικών εις δύο (μία εις Λένινγκρανδ και μία έξωθι της Μόσχας), κλείνουν διαφόρους «οίκους προσευχής» δήθεν τη αιτήσιν του πληθυσμού, έπειτα γίνεται τούτο «παραδεκτόν» υπό του γραμματέως του κόμματος ή κλείνουν τας εκκλησίας κατόπιν δήθεν επιθυμίας του λαού, γράφοντες μάλιστα εις τας εκθέσεις, ότι οι «πιστοί» επείσθησαν, ότι αύται βλάπτουν την κοινωνίαν. Αλλά και τας εορτάς, εάν δύνανται, περικόπτουν βασιίζοντες τας κρίσεις των επί οικονομικών λόγων, όπως λ.χ. εις Πολωνίαν, όπου περιεκόπησαν αι εορταί των Θεοφανείων και της 15ης Αυγούστου, διότι ο δεκαπενταύγουστος ήτο προσκύνημα του πολωνικού έθνους της περιφήμου μαύρης Παναγίας και το μεγαλύτερον εθνικόν ιερόν από της εποχής, καθ' ην ενέπνευσεν την εθνικήν αντίστασιν εις την επιδρομήν του 1665.

Αλλά και κατά παντός εορτασμού αγίων στρέφονται, ως βλάπτοντας δήθεν την παραγωγήν (σπατάλη χρόνου, εργασίας και μέσου των κληρικών όπως χρηματίζονται). Η δίωξις εναντίον των δεδηλωμένων ή καθ' υποψίαν χριστιανών λαμβάνει διαφόρους αμέσους ή εμμέσους μορφάς: Τους ειρωνεύονται, όταν τιμούν τα θρησκευτικά σύμβολα. Φέρνουν εις αυτούς προσκόμματα δια να μη καταλαμβάνουν θέσεις.

Δια να τους τρομοκρατήσουν, τους ζητούν προκαταβολικώς να δηλώσουν εάν πρόκειται να στείλουν τα τέκνα των εις θρησκευτικά σεμινάρια. Προκειμένου να εργασθούν εις βελτιωμένην τινά θέσιν, τους ερωτούν εάν εκκλησιάζονται και εάν έχουν σχέσιν με μυστήρια. Είναι δε έκδηλος η περιφρόνησις προς πάντα εκδηλώνοντα τάσεις λατρείας προς την θρησκείαν.

Απλούς χριστιανούς ή εκδηλώνοντας έστω και απλές χριστιανικές τάσεις, τους πλησιάζουν και δια της μεθόδου της «ατομικής επιρροής» τους «επαναφέρουν εις τον ορθόν δρόμον». Την μέθοδον αυτήν εφαρμόζουν και επί ιερών ακόμη, πολύ δε περισσότερο επί μαθητών θρησκευτικών σεμιναρίων ή θεολογικών σχολών· εναντίον αυτών εξασκούν μεγάλην ψυχολογικήν πίεσιν, παρουσιάσθησαν δε πολλοί αποστάται, τους οποίους εχρησιμοποίησαν εναντίον άλλων.

Αποτελεσματική μέθοδος προς καταπολέμησιν είναι η μέθοδος της «ατομικής εργασίας»: Εις ωρισμένους οπαδούς δίδεται το δικαίωμα της «ελευθέρας» εκφράσεως απόψεων, δια να γίνη επίθεσις κατόπιν υπό προετοιμασμένου με επιχειρηματολογίαν προπαγανδιστού, δια να τους γελοιοποιήσουν. Δίωξις και μάλιστα αυστηρά γίνεται εναντίον αυτών τούτων των κομμουνιστών, όταν ούτοι ανακαλυφθούν ότι έχουν σχέσιν τινά με λατρείαν έστω και προς απλά σύμβολα, πας δε ανακαλυπτόμενος έχει κομματικές κυρώσεις. Ακόμη αναζητούνται ευθύνη και επιβάλλονται κυρώσεις εναντίον παντός υπευθύνου κομματικού εις την «αχτίδα» της δράσεως του οποίου ήθελον παρατηρηθή έντονοι χριστιανικάί εκδηλώσεις ή αύξουσα δύναμις της θρησκείας. Ουχί σπανίως τίθεται και μία προσφιλής εις τους κομμουνιστάς μέθοδος, η «μέθοδος εκ των ένδον»:

Πολλοί πράκτορες του κόμματος φοιτούν εις σεμινάρια και χειροτονούνται. Και εις δεδομένην στιγμήν εγκαταλείπουν το «σχήμα» επιδεικτικώς. Αλλού ιδρύονται προπαγανδιστικοί «εκκλησιαστικοί» σύλλογοι, οι οποίοι αφού προσεταιρισθούν γνησίους οπαδούς της θρησκείας, επιτίθενται κατά των υπολοίπων πραγματικών χριστιανών.

Πολλάί θεαματικοί δίκαι γίνονται προς πειθώ των μαζών, εις τας οποίας «αποδεικνύεται» ο αντιδραστικός δήθεν ρόλος της εκκλησίας, δια να παρασχεθή η εντύπωσις, ότι το κόμμα αγρυπνεί, ενδιαφέρεται και υποστηρίζει τα συμφέροντα του λαού.

Διάσπασιν επιφέρει και ο τύπος. Γράφει άρθρα με παραινέσεις προς διάσπασιν, δίδει οδηγίας εις τον λαόν να προσέχουν πάντα επισκεπτόμενον την χώραν, όπως μη εισάγη «δηλητηριασμένον» ιδεολογικόν υλικόν, συνιστά σοσιαλιστικές εορτάς, κατακρίνει πάσαν εορτήν χριστιανικήν. Δημοσιεύονται δε εις βάρος της θρησκείας υπό τύπον «μύθου» πολλά θρησκευτικά θέματα, όπως ο «μύθος της σταυρώσεως», η «μυθική εικών του Χριστού» κ.ά. τα οποία εδημοσίευσεν η βουλγαρική εφημερίς «Τρουντ» την 15-11-1960.

Τουναντίον απαγορεύεται να δημοσιευθή χωρίς λογοκρισίαν εις τον θρησκευτικόν τύπον, θρησκευτικόν υλικόν.

Την ιδίαν αντιθρησκευτικήν προσφοράν συνεισφέρουν και τα ραδιόφωνα. Ο ραδιοφωνικός σταθμός της Μόσχας την 14-2-62 ελεγεν επί των ιερών τελετών: «Η ιεροτελεστία της βαπτίσεως, όπως και όλαι αι θρησκευτικοί ιεροτελεστείαι και πεποιθήσεις αποτελούν ένα επιβλαβές υπόλοιπον του παρελθόντος. Μειώνει επίσης την ανθρωπίνην αξιοπρέπειαν και εξασθενεί τον λαόν πνευματικώς και σωματικώς. Η θρησκεία δεν είναι εις θέσιν να ωφελήση τον λαόν, αντιθέτως τον βλάπτει μόνον. Όσον ταχύτερα λοιπόν την εγκαταλείψη ο λαός, τόσο ταχύτερα θα οικοδομήσωμεν μίαν χαρούμενην και ευτυχή επίγειον ζωήν».

Τα κομμουνιστικά κόμματα ευρίσκονται εις εμπόλεμον κατάστασιν μετά της θρησκείας, προσπαθούντα να εκχύσουν το όπιον του μαρξισμού εις τας συνειδήσεις των ανθρώπων, πότε με τον σκληρότερον τρόπον, πότε με τον μαλακώτερον και ηπιώτερον, αλλά αυτή ανθίσταται έστω και συγκεκαλυμμένως

δια τον φόβον των συνεπειών. Πολλοί κομμουνισταί θα εξακολουθούν να αποβάλλονται του κόμματος, διότι δεν κατορθώνουν να απαλλαγούν από τας «δεσμεύσεις» της θρησκείας ή να αποβάλουν τας θρησκευτικές συνηθείας ή «προλήψεις» ως χαρακτηρίζουν τα φαινόμενα ταύτα οι μαρξισταί.

Η έξωσις εκ της συνειδήσεως, των ενηλίκων τουλάχιστον ελληνοπαίδων, έστω και των ασθενών θρησκευτικών αισθημάτων, άτινα ενυπήρχον εις αυτά, εδημιούργησαν απύθμενον κενόν. Και ναι μεν ανεπληρώθησαν ταύτα δια των εκ της μαρξιστικής αγωγής δημιουργηθέντων, πλην όμως ταύτα εστάθησαν ανίκανα να θεραπεύσουν τον πόνον, όστις εδημιουργήθη εκ της αποτόμου και τελείας αποκοπής των εκ του γνωρίμου περιβάλλοντος της θρησκείας των με τους εκκλησιασμούς και τας λοιπάς θρησκευτικές εκδηλώσεις. Αι νέαι «ηθικάι» αξίαι δεν ηδύναντο να συγκριθούν με τας ηθικάς αρχάς και αξίας με τα οποία προικίζει η θρησκεία, η χριστιανική θρησκεία τους νέους. Τα νέα αισθήματα κατέστησαν τους νέους ψυχρούς και αδιάφορους, διότι δεν έχουν καμίαν ηθικήν υπόστασιν. Οι νέοι απέκτησαν ζωήν άνευ σκοπού, διότι ο κομμουνισμός δεν διαθέτει ηθικάς αξίας ως ο Χριστιανισμός προς ικανοποίησιν της νεολαίας, διότι δεν υπάρχει ο ιατρός των ανθρωπίνων ψυχών όστις χαρίζει εις τους ανθρώπους το αναντικατάστατον φάρμακον της ψυχής, την πίστιν εις την θρησκείαν, η οποία αμβλύνει πάθη, ελαφρύνει συνειδήσεις, απαλύνει τους πόνους, και εις την οποίαν «εις ημέρας βαρείας δοκιμασίας προσφεύγουν και αυτοί οι άπιστοι»! και εις ημέρας συμφορών προσφεύγουν δια να βρουν ιδεολογικόν διέξοδον και πνευματικήν παρηγορίαν πολλοί απογοητευμένοι! Ποίος δεν θυμάται και αυτόν τον Στάλιν, όταν κατά τον Β' Παγκόσμιον πόλεμον εκινδύνευε η Ρωσσία, επέτρεψε τας θρησκευτικές εκδηλώσεις, πράγμα το οποίον ενέπνευσεν πολύν λαόν, όταν συνεδιάσθη η χριστιανική πίστις με τον πατριωτισμόν και αντέταξαν τοιαύτην άμυναν εις κρίσιμα σημεία του πολέμου;

Τα συμπτώματα τα οποία εκκινούν από τον κομμουνιστικόν παράδεισον επιβεβαιώνουν, ότι η ζωή των νέων ιδίως είναι πλήρης συγχίσεως και άνευ νοήματος. Τι άλλο μαρτυρεί η επιβολή της θανατικής ποινής εις τους αλήτας, τους χαραμοφάδες, ληστές και φονείς, εκβιαστές και καταχραστές, οι οποίοι εμφανίζονται τόσον συχνά από τας γωνίας των κομμουνιστικών χωρών;

Η θρησκεία, ήτις πολλούς δυνατούς κατετρόπωσε, οσονδήποτε και αν χειμάζεται, θα επιζήση και των σημερινών διωκτών της, όπως επέζησε του Λένιν, του Στάλιν, του Κρούτσεφ. Η θρησκεία δεν είναι πολιτική οργάνωσις δια να διαλυθή υπό του κομμουν. κόμματος δια να γίνη εν κόμμα, αλλά θεσμός κοινωνικός, όστις εδοκιμάσθη, εχειμάσθη και κατεδιώχθη υπό πολλών καθεστώτων, πλην όμως επέζησε.

Μεταξύ των κομμουνιστικών κρατών επήλθε ένωσις στενή πολιτική, οικονομική, ιδεολογική, ακόμη και γεωγραφική. Αλλά μετά της θρησκείας το χάσμα θα μένη μέγα, παρ' όλας τας πιέσεις, τα πνευματικά και υλικά εξοντωτικά μέτρα, άτινα διέθεσαν οι κομμουνισταί. Και θα εξακολουθούν και κομμουνισταί και στελέχη, έστω και κρυφίως, να εξασφαλίζουν χριστιανικάς τελετάς πριν ή τα μαρξιστικά στελέχη έλθουν να κάμουν τας αθεϊστικάς τελετάς. Και αυτοί οι προπαγανδισταί δεν θα πιστεύουν απολύτως, ότι θα πείθουν του ακροατάς των, ότι η θρησκεία είναι επιβλαβής.

Εις την περίπτωσιν όμως των απαχθέντων μικρών ελληνοπαίδων, άτινα ωδηγήθησαν εις το παραπέσασμα εις τοιαύτην μικράν ηλικίαν και περιέπεσαν εις τας αγκάλας φορέων παραδόξων αισθημάτων, το πράγμα ήτο διαφορετικόν. Κανείς δεν βεβαιώνει, ότι διέφυγον του μολύσματος εκ του μαρξιστικού οπίου,

έτσι ανώριμα όπως ήσαν και απροστάτευτα καθώς ευρέθησαν εις την ερυθράν κόλασιν!

ΙΣΤ'. ΗΘΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΠΑΧΘΕΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

α) Η περί ηθικής έννοια εις τους κομμουνιστές

Η περί ηθικής έννοια εις τους κομμουνιστάς ακολουθεί δύο αρχάς: Εκείνην η οποία καθορίζει τας σχέσεις των κομμουνιστών μεταξύ των και εκείνην η οποία καθορίζει τας σχέσεις των κομμουνιστών μετά μη κομμουνιστών, ισχύουν δε αι αρχαί αύται εις όλους τους κομμουνιστάς και όλα τα κόμματα των.

Κατά τους κομμουνιστάς «βάσις της ηθικής είναι η από κοινού πάλη των εργαζομένων για την παγκόσμια επικράτηση του κομμουνισμού και την ανοικοδόμηση της κομμουνιστικής κοινωνίας» και «στη βάση της ηθικής αυτής στηρίζεται η πάλη για την εδραίωση και την ανάπτυξη του κομμουνισμού». (Β. Ι. Λένιν, «άπαντα» τόμος 31, σελίς 269 και Ψυχολογία Σμυρνώφ σελ. 463).

Εκ των πρώτων συναισθημάτων τα οποία πρέπει να κυριαρχούν εις τους κομμουνιστάς, είναι: «Το συναίσθημα της απεριορίστου αγάπης προς την σοβιετικήν πατρίδα», «Η κομμουνιστική σχέσις προς την εργασίαν» — ενθουσιασμός και χαρά δια πολλήν εργασίαν — «Το συναίσθημα της συλλογικότητος και συντροφικότητος» κ.λ.π. εις όλως δε δευτερεύουσιν μοίραν και εις αντίθετον θέσιν τίθενται αι σχέσεις προς τους άλλους ανθρώπους, τους μη κομμουνιστάς.

Κατά την κομμουν. ηθικήν θεωρείται ηθικός οιοσδήποτε αγών εναντίον των εχθρών του κομμουνισμού και εναντίον κάθε εμποδίου το οποίον παρεμβάλλεται εις την επικράτησιν και ανοικοδόμησιν τούτου και ηθική πράξις, κάθε κίνησις, ήτις προωθεί, προαγάγει και ευνοεί τας υποθέσεις δια την επιτυχίαν του κομμουνισμού.

Οι κομμουνισταί δια να στηρίξουν καλύτερον τας απόψεις των και να δικαιολογήσουν το μίσος των εναντίον της θρησκείας, διατυπώνουν την θεωρίαν, ότι εις τον «καπιταλισμόν», όπου τάχα «επικρατεί σύστημα εκμεταλλεύσεως ανθρώπου από άνθρωπον», ωσάν εις τον κομμουνισμόν να μη υπάρξη εκμετάλλευσις, «θεωρείται ηθικόν οιαδήποτε πράξις ήτις προωθεί την διατήρησιν και ενίσχυσιν του συστήματος της εκμεταλλεύσεως και της εξασφαλίσεως κερδών» όπου «μεταχειρίζονται ως κάλυμμα την θρησκείαν, ήτις δεν κάμνει άλλο τι, παρά να δικαιολογεί εν ονόματι του θεού το άδικον, καταπιεστικόν, αιματηρόν και απάνθρωπον σύστημα!!

Η θρησκεία λέγουν, «φαινομενικώς κηρύσσει την αγάπην προς τους εχθρούς» Εις την ουσίαν «κηρύσσει την υποκρισίαν και την σκληρότητα». (Γ. Λ. Αντρέεφ, «Τι είδους ηθικήν διδάσκει η θρησκεία», Δεκέμβριος 1959).

β) «Κατ' εικόνα και ομοίωσιν...»

Κατ' εικόνα και ομοίωσιν εγράφη και η παιδαγωγική του ΚΚΕ βάσει της οποίας ηθικοποιούνται οι απαχθέντες ελληνοπαίδες.

«Η κομμουνιστική ηθική» λέγει η παιδαγωγική του παιδομαζώματος (ιδέ Διδακτικήν σελίς 6-7), «ζητάει να αναπτύξουμε στα παιδιά το πνεύμα της ομαδικής συμβίωσης, τη συντροφικότητα, τη συνεργασία με τις συνθήκες της σοσιαλιστικής συμβίωσης». Και περαιτέρω, (σελίς 8) «η ηθική μας απορρέει απ' τα συμφέροντα της ταξικής πάλης του προλεταριάτου, ηθική που είναι ολόπλευρα υποταγμένη στα συμφέροντα της ταξικής πάλης του προλεταριάτου». Έτι δε περαιτέρω, τονίζει: «Τα παιδιά» (του παιδομαζώματος δηλαδή) «πρέπει να ετοιμάζονται να γίνουν άνθρωποι που σκέφτονται και δρουν μέσα στο πνεύμα της κομμουνιστικής ηθικής» (η ίδια διδακτική σελ. 20».

Τα δυστυχή ελληνοπούλα θεωρούν ηθικόν το να διεξάγουν αγώνα δια την κομμουνιστικήν ανοικοδόμησιν της χώρας ήτις τα «μορφώνει», και να παλαίουν με όλους τους εργαζομένους δια την επικράτησιν του κομμουνισμού εις όλον τον κόσμον και εις πρώτην γραμμήν εις την χώραν εις την οποίαν εγεννήθησαν και την οποίαν «πονούν».

Τοιουτοτρόπως και εις τους δυστυχείς τούτους τροφίμους του κομμουνισμού καθιερώθηκε διττώς η έννοια της ηθικής: Η έννοια αφ' ενός να αγαπούν την σοβιετικήν πατρίδα και τας χώρας αι οποίαι τους «μορφώνουν», η έννοια της «ομαδικής συμβίωσης, συντροφικότητας και συνεργασίας με τις σοσιαλιστικές συνθήκες» και της «ταξικής πάλης του προλεταριάτου» και η προετοιμασία — δρώντες εις το πνεύμα και τας απαιτήσεις αυτής της ηθικής — «να διεξάγουν μελλοντικώς αγώνα εναντίον των μοναρχοφασιστών εις την Ελλάδα», ώστε μίαν ημέραν αύτη, να μη στηρίζεται εις τας ηθικάς αρχάς της χριστιανικής θρησκείας, της επί του Όρους ομιλίας του Σωτήρος λ.χ. αλλά να στηρίζεται εις αρχάς αι οποίαι απορρέουν από τας δοξασίας του Μαρξ και του συμφέροντος του ΚΚΕ.

Δια τούτο ηρωποιοούν τους εγκληματίας του ΚΚΕ και χαρακτηρίζουν τας πράξεις των ως ηθικάς, και εμφορούνται από προθέσεις να προβούν και ούτοι εις παρομοίας πράξεις, εφ' όσον αύται θα είναι «ηθικάί». Ενώ τούτο δια την πατρίδα των είναι καταστροφή, εις τούτους χαρακτηρίζεται αρετή. Και αρχαί της πατρίδος των, όπως εκείναι αι οποίαι απορρέουν από τα διδάγματα της θρησκείας τα οποία απαλύνουν τα συναισθήματα των ανθρώπων, τους δυστυχείς τούτους νέους τους εξοργίζουν και τους ανάβουν την επιθυμίαν δια αναστατώσεις. Και ηθικαί οικογενειακαί αρχαί αι οποίαι εστηρίζοντο εις την θρησκείαν, εκεί καταδικάσθησαν, ως καταστρέφουσαι τας ψυχάς των: Και τυφλωμένοι όπως έγιναν οι δυστυχείς, είναι αμφίβολον εάν θα εννοήσουν ποτέ τας αντιφάσεις όταν μεγαλώσουν, διότι έγιναν άλλοι άνθρωποι, με άλλην ηθικήν συγκρότησιν.

γ) «Ηθικά» πρότυπα του κομμουνισμού

Ιδού τώρα και μερικά ηθικά πρότυπα του κομμουνισμού εκ του παιδικού κόσμου, τα οποία προβάλλουν οι κομμουνιστάι δια να παρορμώνται εις ηθικάς πράξεις και οι δυστυχείς ελληνόπαιδες:

Εις την Σοβιετικήν ένωσιν ο μικρός Παύλικ Μορόσωφ προβάλλεται προς μίμησιν ως πρότυπον ηθικής, διότι το 1931 επρόδωσεν εις το κομμουνιστικόν κόμμα τους γονείς του επειδή έκρυψαν το σιτάρι των και ετυφεκίσθησαν. Και επειδή ο Παύλιν ευρέθη την επομένην σκοτωμένος, ασφαλώς από αγανακτήσαντα συγχωριανόν του δια την κακουργίαν του παιδιού, το οποίον επρόδωσε τους γονείς του και ετυφεκίσθησαν, εξετελέσθησαν και οι συγχωριανοί του. Και δια τον μικρόν τούτον η Σοβιετική Κυβέρνησις έστησεν ανδριάντα!

—Η μικρή μαθήτρια Όλγα Μπαλικίνα, κατήγγειλε το 1934 τους γονείς της, διότι κατεκράτησαν σιτάρι από την ποσότητα την οποίαν είχαν υποχρέωσιν να παραδώσουν. Και οι καταγγελθέντες από την κόρην των δυστυχείς γονείς, εξετελέσθησαν, η δε καταδότρια κόρη, ως ηθικήν αμοιβήν, έλαβεν υποτροφίαν κρατικήν και εστάλη υπό του κράτους εις το Καζάν, προς συνέχισιν των σπουδών.

—Την 23-1-1951 ο Ραδιοσταθμός της Πράγας, μετέδωσεν ότι παιδιά 7-15 χρονών εχρησιμοποιήθησαν εις αγροτικάς περιοχάς προς ανακάλυψιν τροφίμων, τα οποία δήθεν έκρυψαν οι γονείς των.

Αφού οι φόννοι λοιπόν γονέων υπό των τέκνων των εις τους κομμουνιστάς είναι ηθική πράξις, πόσον μάλλον οι φόννοι άλλων ανθρώπων!! Και πόσον χρήσιμοι θα κριθούν αυτοί που επιδιώκουν και πραγματοποιούν φόνους, κρεμάλες, λεηλασίες, αρπαγές, σφαγές... Πόσον δε υποφέρουν να ανακαλύψουν αρετάς εις τους εγκληματίας και τους σαδιστάς του Δεκεμβρίου, του συμμοριτοπολέμου κ.ο.κ. Αφού και εκείνα τα παιδιά που έχουν τους γονείς των εξαναγκαζόμενα να επιλέξουν μεταξύ κόμματος και γονέων, υποκύπτουν εις τας υποχρεώσεις προς το κόμμα και εκφράζονται δια το κόμμα, με αποτέλεσμα να προδίδουν και να καταδίδουν τους γονείς των, πόσον μάλλον εκείνα τα δυστυχησμένα που δεν έχουν γονείς! Που γονείς είναι το κόμμα και η οργάνωσις, τα οποία τους προσφέρουν την καθημερινήν τροφήν!

δ) Αποτροπιασμός και αηδία

Παραθέτομεν περιστατικά τινά, ενδεικτικά του τύπου συμμοριτισμών μητέρων, τα οποία εις τον ελεύθερον κόσμον προκαλούν αποτροπιασμόν και αηδίαν ενώ από τον συμμοριτισμόν εχαρακτηρίσθησαν ηθικαί πράξεις, δια να εννοήσουν οι αναγνώσται επί ποίων βάσεων ερείδεται η κομμουνιστική ηθική και η αγωγή των απαχθέντων ελληνοπαίδων:

— Σύζυγος ανωτάτου στελέχους του ΚΚΕ, του καπετάν Γκριτσώνα, η Διαμάντω Γκριτζώνα, πειθαρχούσα εις την «φωνήν του ΚΚΕ» να κατέβη εις τον κινδυνεύοντα Γράμμον ως μαχήτρια, εγκαταλείπει ημιθανές το βρέφος της εις το Μπούλκες της Γιουγκοσλαβίας ένθα διέμεινε και αναχωρεί δια τον «καπνόν της μάχης», εμπιστευθείσα εις το ΚΚΕ να ιατρεύση ή να θάψη το εγκαταλειφθέν βρέφος!

—Συμμορίτισσα σύζυγος του καπετάν Περικλή, εις κίνδυνον να αποκαλυφθή από τα κλάματα του βρέφους της και να συλληφθή από τα καταδιώκοντα αυτήν τμήματα του εθνικού στρατού παρά την Δωρίδα, επροτίμησε να το πνίξη δια να αποφύγη την σύλληψιν, με την «ηθικήν» ιδέαν, να σώση το «τομάρι» της και την «τιμήν» του κόμματός της!

Ιδού όμως και άλλα «ηθικά» περιστατικά, εφ' ων εδράζεται η κομμουνιστική ηθική δια να δημιουργήση νέου τύπου ανθρώπους:

—Εις Αλβανίαν εγείρεται ολόκληρος διαδικασία, δια να εξευρεθούν δύο μέτρα κοινού υφάσματος, δια να χρησιμοποιηθή ως σάβανον μικρού ελληνόπαιδος, όστις εποδοπατήθη εις το αυτοκίνητον κατά την μεταφοράν του και απέθανε καθ' οδόν!

—Εις παιδούπολιν της Τσεχοσλοβακίας, εις την περιοχήν Οστράβας, σκέπτονται να πετάξουν εις τον τάφον ως ζών, νήπιον αποθανόν, επί τη προφάσει ότι το τέκνον ήτο χριστιανής ορθοδόξου, και ουχί καθολικής, κατά την επικρατούσαν εκεί θρησκείαν και μόνον όταν επετέθη εναντίον των η μητέρα του νηπίου, με πρόθεσιν να τους ξεσχίση, ηναγκάσθησαν να το «διαβάσουν» πριν ή γίνη η ταφή!

—Την 29-12-49 ο ραδ. Σταθμός της Πράγας, κατά την ώραν του «προσφυγόπουλου» ελληνόπαιδος, εις απάντησιν του πανελληνίου θρήνου των μητέρων των απαχθέντων παιδιών, χαρακτηρίζει ως «ταρτούφους», όσους γονείς εκλαιγον δια την τραγωδίαν των τέκνων των!

—Ο μικρός εκφωνητής του Ραδ. σταθμού Βουκουρεστίου Τάκης, κατά την ώραν και αυτός του «προσφυγόπουλου», σφίγγει τη γροθιά του, «δια το κατόντημα της μητέρας του, η οποία πουλούσε τα αυγά στους παραθεριστάς του χωριού» και δεν τα έδιδε σ' αυτόν όταν ήτο εις την Ελλάδα, δια να τα φάγη.

—Τα ελληνόπουλα εις την Βουλγαρίαν κλαίουں απαρηγόρητα εις την Σλήμνιτσαν της Βουλγαρίας, δια τον θάνατον του Δημητρώφ. Και κατά τον θάνατον του Στάλιν, δια πολλάς ημέρας επεκράτει πραγματικός θρήνος. Ακόμη και κατά τον επαναπατρισμόν μικράς ομάδος ελληνοπαίδων εκ Γιουγκοσλαβίας εις την Ελλάδα, ηκούσθησαν εις τας χώρας του παραπετάσματος, θρήνοι από τα παιδιά, διότι «ο προδότης Τίτο παρέδωσε αδελφάκια των εις την Ελλάδα, όπου θα τα κάνουν «φασίστες».

ε) Ηθικόν μεγαλείον πραγματικών ελληνίδων

Ιδού και μερικά περιστατικά ηρωισμού και ηθικού μεγαλείου τα οποία επέδειξαν τύποι ελληνίδων, εκτραφέντων με τα ελληνοχριστιανικά ήθη, τα οποία είναι αδύνατον να εννοήσουν και να αισθανθούν οι κομμουνισταί, διότι το μεταξύ κομμουνιστικής και ελληνοχριστιανικής ηθικής χάσμα είναι μέγα!

—Κατά την περίοδον 1946 - 1949, ότε εις την ελληνικήν ύπαιθρον εκυριάρχει η δεσποτεία του τρόμου και όλοι έτρεμαν υπό το κράτος των αγρίων διαθέσεων των συμμοριτών, προβάλλει η ηθική μορφή μιας ελληνίδος διδασκαλίσσης της Βασιλικής Παπαθανασίου, ήτις συνελήφθη υπό των συμμοριτών κατά την επίθεσίν των εις το Σκρα, και υπεβλήθη εις φρικτά βασανιστήρια: «Της έκοψαν τα δάκτυλα, γιατί με αυτά δίδασκε την ελληνικήν γραφήν. Της έβγαλαν τις τρίχες της κεφαλής, της έκοψαν την γλώσσαν δια να σταματήσουν τις κραυγές της «ζήτω η Ελλάδα»... Σήμερον ίσταται ως εθνικός φάρος, ηθικόν πρότυπον δια να φωτίζει τα γενεάς εις το καθήκον των προς την πατρίδα και την θρησκείαν.

—Κατά την ιδίαν περίοδον και καθ' ον χρόνον εγίνετο το παιδομάζωμα, προβάλλεται μία μικρά ηρώς, η κορασίς Ευτυχία Καλύβα εξ Ευρυτανίας. Αύτη παρά το ανώριμον της ηλικίας της, αναλογιζόμενη τι θα εστοίχιζεν εις τον μετέπειτα βίον της η απαγωγή εαυτής και των μικρών αδελφών της υπό των συμμοριτών, διαφεύγει της προσοχής τούτων, αρπάζει τα αγαπημένα της αδέλφια και, εν μέσω κακουχιών και κινδύνων, τα οδηγεί εις κέντρον ασφαλείας υπό του ελληνικού στρατού, αδιαφορούσα εάν η τρομερά αύτη περιπέτεια θα της εστοίχιζε τον θάνατον, όπως πραγματικώς της εστοίχισεν.

—Έτερον περιστατικόν, δια το οποίον ουδεμία ανθρωπίνη καρδιά έμεινεν ασυγκίνητος, είναι της συζύγου του δυστυχούς διδασκάλου Θωμά Μήτση, από την Ζέρμαν Κονίτσης, μητέρας 5 τέκνων, η οποία συλληφθείσα υπό των συμμοριτών με την κατηγορίαν ότι είναι πράκτωρ του «μοναρχοφασισμού», συνελήφθη, εβασανίσθη και τελικώς κατεκρεουργήθη. Ως αποπληρωμήν δε δια το «έγκλημά» της, της ήρπασαν τα πέντε ανυπεράσπιστα πλέον τέκνα της και τα ωδήγησαν εις το παραπέτασμα, «δια να εύρουν» — ως τοις είπον — «την μητέραν των»!!

—Θολώνει η σκέψις του ανθρώπου και ευρίσκεται εις πλήρη αδυναμίαν ο νους, δια να συλλάβη την εικόνα των αισθημάτων τα οποία εκυριάρχησαν εις μίαν άλλην πτωχήν γυναικούλαν, την Χρυσούλα χήρα Νικολάου Χαϊδογιάννου, μητέρα 4 ορφανών, από το χωριό Μηλιά Δωρίδος:

Η πτωχούλα αυτή αγρότισσα ευρίσκετο το απόγευμα της 17-8-1947 εις το χωραφάκι της εις θέσιν «ισιώματα» με τα δύο εκ των τεσσάρων τέκνων της, ηλικίας 12 και 14 ετών, και ειργάζετο αμέριμνη και ανύποπτη, υφαίνουσα η δυστυχής με την φαντασίαν της, τον ιστόν της τύχης των ορφανών παιδιών της.

Η δυστυχής, επί τη θέα διερχομένων συμμοριτών έσπευσε και εκρύβη, πράγμα συνηθέστατον και επί τη πληροφορία ακόμη ότι θα διήρχοντο συμμορίται, προς αποφυγήν βαναύσου προς αυτήν συμπεριφοράς εκ μέρους των συμμοριτών, αφίσασα τα δύο τέκνα της ακάλυπτα, μη αναλογιζομένη η αφελής, ότι θα διατρέξουν ταύτα κίνδυνον, λόγω της μικράς ηλικίας των. Οι συμμορίται μη ευρόντες την μητέρα των μικρών, ήρχισαν να συμπεριφέρονται προς αυτά βαναύσως, οπότε η μητέρα, σεβομένη την θείαν της αποστολήν, ως μητρός και εμφορουμένη από τας αρχάς του ηθικού καθήκοντος προς αυτά, όπως ασφαλώς

τα εδιδάχθη από την απλήν ελληνοχριστιανικήν κοινωνίαν του μικρού χωριού της, τον δάσκαλον και τον παπά, αναλογιζομένη τα κλάματα των παιδιών της, εγκατέλειψε την κρύπτην και παρουσιάσθη εις τους συμμορίτας, ικετεύουσα αυτούς να μη τα δέρνουν και κλαίνει!! Οπότε ...μπροστά εις τα σπαράζοντα από οδύνην και τρόμον τέκνα της, έρημη και ανυπεράσπιστη όπως ήτο, εξετελέσθη υπό των συμμοριτών φρικιαστικώς, όπως υπηγόρευον εις αυτούς τα άγρια ένστικτα και ο σαδισμός, τα οποία ενέπνευσαν εις αυτούς αι «ηθικάί» αρχαί του κομμουνισμού!

ς) Η κατά παράδοσιν «ηθική» του ΚΚΕ

Αλλά ας ανοίξωμεν δι' ολίγον τον κώδικα «ηθικής» του ΚΚΕ, δια να αποθαυμάσωμεν τας εκφράσεις, τας πράξεις, και την πνευματικήν τροφήν την οποίαν δίδουν εις τους ελληνόπαιδας οι συμμορίται.

Μία σελίς τούτου είναι αφιερωμένη εις την «αβράν» φρασεολογίαν την οποίαν μεταχειρίζεται η ηγεσία του ΚΚΕ δια τους κατ' αλλήλων χαρακτηρισμούς. Μόνον από συχαμεράν συμμορίαν θα ηδύνατο να ακούση τις εκφράσεις, ωσάν εκείνας τας οποίας μεταχειρίζονται οι ηγέται της μερικής των οποίων αναγράφομεν παρά το δυσώνυμον αυτών, αφήνοντες να εννοήσουν οι αναγνώσται τα αποσιωπόμενα: «παληάνθρωπος», «σπασμένος», «ο... είναι πουτάνα», «είναι π...», ο Μάρκος επέρασε αποβραδύς και... την Καραμαούνα» και άλλαι δυσώνυμοι εκφράσεις, αι οποίαι μόνον από το στόμα υποκόσμου λέγονται και μόνον εις το «ηθικόν» λεξικόν του ΚΚΕ ευρίσκονται πολιτογραφημένοι.

—Άλλη σελίς είναι αφιερωμένη εις τον ηθικόν εκτραχηλισμόν των αρχηγών όπως του Ζαχαριάδη, Μάρκου, Ζωγράφου, Μπελογιάννη κ.λ.π. Ο Μπελογιάννης παντρεύεται εις την παρανομίαν εν Ελλάδι, την Έλλην Ιωαννίδου. Το ΚΚΕ αποκαλεί την παράνομον σύζυγόν του, ως «γυναίκα του Μπελογιάννη» και υιοθετεί το νόθον τέκνον των. Ο δε Π. Ιωαννίδης, ο νόμιμος σύζυγος της Ιωαννίδου «συγχωρεί την άτιμον πράξιν του συντρόφου του Μπελογιάννη» επειδή εκείνος θυσιάσθηκε δια το κόμμα.

—Άλλη σελίς αναφέρεται εις ειδεχθείς εγκληματικές πράξεις των συμμοριτών εις βάρος πτωχών και ανυπερασπίστων χωρικών. Εις το Δεκεμβριανόν όργιον, το αποκληθέν υπό των συμμοριτών ως «Δεκεμβριανόν μεγαλείον», εις την τακτικήν της κρεμάλας και των βασανιστηρίων, εις την γνώριμον ηθικήν «της γενειάδας και του χατζαριού», τον μαρτυρικόν θάνατον αυτών τούτων των συντρόφων των εις φυλακάς του παραπετάσματος, την εξόντωσιν κατά εκατοντάδας συμπολεμιστών των εις το Μπούλκες της Γιουγκοσλαβίας, το όνομα του οποίου, ως έγγραφον οι ίδιοι οι κομμουνισταί, «θα εντρέπωνται να το προφέρουν», ακόμη και επί συμπολεμιστών των, εις τας μάχας κατά του εθνικού στρατού όταν ούτοι ετραυματίζοντο και δεν ηδύναντο να βαδίσουν τους εκτελούσαν, ίνα μη προδόσουν, όταν συλληφθούν αιχμάλωτοι!

Ιδού ακόμη και εν «ηθικόν» λογοτέχνημα, διακοσμημένον με αρκετήν βωμολογίαν, το οποίον εδημοσίευσεν ο «Δημοκράτης» (εφημερίς των εν Πολωνία διαβιούντων συμμοριτών), δια να συμπληρωθούν τα ηθικά κενά των δυστυχών ελληνοπαίδων. Αναδημοσιεύομεν μερικής φράσεις, αφήνοντες να εννοήσουν οι αναγνώσται μερικά αποσιωπόμενα (το δημοσίευμα έλαβον, ως η εφημερίς ομολογεί, από την «Έπιθεώρησιν Τέχνης» της Άννας Καλοϊδά κ.λ.π.): «Ε, ρε πουσταργιό! γιατί χτες το βράδυ έσπασες την τιμή;... Ε, ρε καταντήσαμε... κάποιος εξυπνάκιας πετιέται σαν πορ... βγάζεις, λέει την ... και κάνεις την ανάγκη σου...».

η) Λεξικόν «ηθικών» χαρακτηρισμών του ΚΚΕ

Μία άλλη σελίς, περιλαμβάνει πλήρες λεξικόν των επισήμων λέξεων ή φράσεων, με τας οποίας εχαρακτήρισθησαν υπ' αυτών των ιδίων, διάφορα επιφανή στελέχη του ΚΚΕ:

Ο Σιάντος, από «αξέχαστος και τιμημένος αρχηγός» περιέρχεται εις «προδότην», «χαφιέν», «ξεσκολισμένον μεγαλοπροβοκάτορα», «πράκτορα της ιντέλιντενς Σέρβις». Ο Μάρκος Βαφειάδης, από «μεγαλοφυής στρατηγός» εις «ρεμάλι», «στρατιωτικά τενεκές», «δειλός», «προδότης», «στρατηγός της ήττης». Ο Καραγιώργης που με τα άρθρα του κράταγε τον παλμόν των κομμουνιστών, ο «χρυσόστομος» των ομιλιών, μεταβάλλεται σε «συχαμερό αγγείο», «ξεσκεπασμένον προδότην», «κάθαρμα», «προβοκάτορα», «παληόσκυλο», «χαφιέν», «πουλημένον» και «εψόφησεν επί τέλους». Ο Βλαντάς ο οποίος ανεκάλυψε την αρχήν του «πάτου». Αλλά άξιος ο μισθός του! ο ίδιος εύρε τον «πάτο» και μάλιστα του «σκοριασμένου πάτου του τενεκέ», ο ίδιος «εφευρέτης του πάτου», έπιασε τον «πάτο». Ο Παρτσαλίδης «τροτσκιστής - φραξιονιστής - ομορτοουνιστής - εγωιστής, ο «υπεραγαπών τους ψυχαρισμούς», «Πόλος συσπείρωσης αντικομματικών, διεφθαρμένων, υπόπτων και προδοτικών στοιχείων», «ψεύστης», «μαυραγορίτης», «φέρει πολλά καφάσια», «μόας» (εκ του μου... βόδι... χαρακτηρισμός όστις του εδόθη κατά συνδιάσκεψιν εις Ρουμανίαν, αλλά απεσύρθη απ' το τυπογραφείον). Πλουμπίδης «πράκτορας της ασφαλείας απ' αρχής», «εξετελέσθη ο σοσίας», κατηγορηθείς «ότι εξετελέσθη ο σοσίας, αυτός δε απολαμβάνει εις Μεξικόν τα αργύρια της προδοσίας». Ζαχαριάδης, από «Μεσίας», «δεσμώτης αρχηγός», που «το μουντρούμι δεν τον λυγά», εις «προδότην από τα γενοφάσκια του». Ο «εν λευκώ χειριστής», ο «εγγυητής της ελευθερίας» και «άμεμπτος» εις «τσαρλατάνον, βάρβαρον, τραχύν, θρασύν, αυθάδη» που «ανέδειχνε ανωμάλους και υπόπτους». Ο Στρίγκος, ο Ρούσσος, ο Πορφυρογέννης, ο Σινάκος, ο Θεός, ο Βασβανάς, «δειλά, χωρίς θάρρος γνώμης, σκάρτα στοιχεία». Ο Γκρόζος «ο κλασικός, ο άνευ σκέψεως και πρωτοβουλίας τύπος, το «ανθρωπάκι», επάνω εις τον οποίον εύρε πλήρη εφαρμογήν η βιβλική ρήσις: «ναι, ναι» ή «ου, ου».

Συμφώνως προς τους χαρακτηρισμούς αυτούς και πλείστους άλλους δυσωνύμους, τους οποίους αποφεύγομεν να γράψωμεν λόγω του δυσωνύμου αυτών, το ΚΚΕ έχει επιδείξει τύπους «γλοιώδεις, κόλακας, φιλοτομαριστάς, ξεσκολισμένους», ο ατομικός δε βίος αυτών κοσμεΐται από ηθικόν εκτραχηλισμόν. Είναι σαδισταί, διότι ποτέ ουδείς οίκτος ουδείς σεβασμός, επεδείχθη προς το χυθέν αίμα, προς απλούς ανθρώπους τους οποίους εκτελούσαν και εδολοφορούσαν ως ενόχους, διότι δεν ηδύναντο να βαδίσουν από τα βασανιστήρια (ιδέ κλιμάκιον Νοτίου Ελλάδος) ή εκτελούντο οι τραυματίαι από τους λοχαγούς των, μόνον και μόνον μην πέσουν στα χέρια του «μοναρχοφασισμού» και προδόσουν μυστικά! (ιδέ δίκην Ιωάν. Αιμοχίδη εις Μπερκόβιτσα Βουλγαρίας δια εκτελέσεις τραυματιών υπό του ίδιου).

Ο σάκκος των ευθυνών περιέρχεται αδιακόπως και φορτώνεται πότε εις ζωντανούς και πότε εις πεθαμένους. Αι εκταφαί και «αποκαταστάσεις» δίνουν και πέρνουν, αφού ουδείς νεκρός έμεινε σχεδόν ήσυχος. Πρώην «σύντροφοι», «τιμημένοι σύντροφοι», τους οποίους πλειστάκις ελιβάνισαν και τους σκούπισαν τα πόδια, υπεβλήθησαν μεταθανατίως εις μεγάλας ταπεινώσεις. Άλλους, τους οποίους έρριξαν εις τον κάλαθον των αχρήστων, τώρα αναζητούν τας αξίας των εις τα σκουπίδια και προσπαθούν να τους ανασύρουν από τον βόρβορον των βρυκολάκων που τους έρριξαν.

Αλλά το τελειότερον μάθημα ηθικής εις τους δυστυχείς ελληνόπαιδας της Ουγγαρίας, το έδωσεν ο ίδιος ο αρχηγός του ΚΚΕ ο Ζαχαριάδης, όταν εις ατακτήσαντας μαθητάς εις Βουδαπέστην, έγραψε το «περίφημον γράμμα» το οποίον έμεινεν ως ιστορικόν «Γράμμα του Ζαχαριάδη» με το οποίον αποκαλούσε τα παιδιά «αλήτες»! και επολιτογραφήθη πλέον εις τα χρονικά του ΚΚΕ η λέξις «αλήτης» ως ηθικός όρος, αφού το γράμμα «έμεινε ιστορικό».

ΙΖ' Η ΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

α) Τα εργοστάσια, «κάμινος» σοσιαλιστικής διαπαιδαγώγησης.

Η κομμουν. ψυχολογία πραγματεύεται δια μακρών το θέμα της εργασίας, ως θεμελιώδους παράγοντος δια την διαμόρφωσιν κομμουνιστικού χαρακτήρος. Ένας πολίτης, ένας κομμουνιστής, κρίνεται καλός ή κακός αναλόγως της στάσεώς του προς την εργασία. Ιδιαίτέρως οι αγαπώντες την πολλήν εργασία, χαρακτηρίζονται ως καλοί «σύντροφοι», καλοί κομμουνισταί και δύνανται να υπολογίζουσιν εις μεγάλην υποστήριξιν εκ μέρους του κομμουν. κόμματος και εις ευδοκίμησιν εις την κομματικήν ζωήν των.

Είναι έκδηλον, ότι ο υπό της κομμουνιστικής ψυχολογίας επιχειρούμενος αυτός εκβιασμός να εμφυσήση την υποχρεωτικήν αγάπην προς την εργασία, αποβλέπει εις το να εξαναγκάση τον πολίτην να συνειθίση ενωρίς εις την πολλήν εργασία, δια να δύναται το κομμουν. σύστημα να εξασφαλίζη πολλήν εργασία εκ μέρους των εργατών, δια να ανταποκρίνεται εις τα σχέδια εκβιομηχανίσεως και παραγωγής, εκ των οποίων εξαρτάται η επιτυχία ή αποτυχία του κομμουν. συστήματος ζωής.

Γίνεται μνεία, ότι όταν το κομμουν. κόμμα ομιλεί περί εργασίας, εννοεί αποκλειστικώς την κοινωνικήν εργασία. Δι' αυτήν και μόνον ενδιαφέρεται και όχι δια εκείνο το είδος το οποίον αποβλέπει εις την βελτίωσιν του ατόμου. Εργασία αποσκοπούσα εις την βελτίωσιν του ατόμου ως άτομον, θεωρείται αρνητικόν σημείον δια τον χαρακτήρα του κομμουνιστού.

Ουδέ λόγος δηλαδή περί ελευθέρας εργασίας, ήτις προσπορίζει τα προς το ζην, αλλά εργασίας, ήτις εξασφαλίζει εφόδια δια την επιτυχίαν πολιτικών σκοπών ξένων προς το ατομικόν συμφέρον του εργάτου.

Το κομμουνιστικόν σύστημα αποβλέπον εις την πολλήν κοινωνικήν εργασία εκ μέρους των εργατών, κατηύθυνεν όλας του τας προσπάθειάς να μεταβάλλη τον εργαζόμενον εις μίαν δραστηρίαν μηχανήν, δια την εφαρμογήν των σχεδίων της εκβιομηχανίσεως. Τα κόμματα ετοποθέτησαν εις το κέντρον της ιδεολογικής εργασίας την υπόθεσιν της πολλής εργασίας, αφού και ο Ιλίτσωφ εις εισήγησιν ολομελείας του ΚΚΣΕ την 18-6-63 εις Μόσχαν, είπε: «Η διαπαιδαγώγησις, στο πνεύμα της αγάπης προς την κοινωνικώς χρήσιμον εργασία, η εκγύμνασις του ανθρώπου στη δουλειά, αποτελεί την καρδιά και τη σπονδυλική στήλη της ιδεολογικής δουλειάς». Πρέπει δηλαδή ο εργάτης να υποβληθή εις πνευματικήν και ηθικήν κατεργασία, να πιστέψη ότι το συμφέρον των εργοστασίων του κόμματος έχει μεγαλυτέραν σημασίαν από το ατομικόν συμφέρον του εργάτου.

Επί των βημάτων των αρχών τούτων εστηρίχθη το ΚΚΕ εις το παραπέτασμα και ώθησε προς τα εργοστάσια βιαίως χιλιάδας ενηλίκων και ανηλίκων διότι ασκεί επ' αυτών απόλυτον εξουσίαν, να εισέλθουν εις τα εργοστάσια και να πάρουν το «βάπτισμα της σοσιαλιστικής εργασίας», ώστε να προετοιμασθούν εργατικά στελέχη χρήσιμα δια το απώτερον μέλλον, πάσα δε απόφασις των κομμουν. κομμάτων περίξ του θέματος της εργασίας, μεταφέρεται υπό τούτων αυτοστιγμεί εις τας συγκεντρώσεις ένθα αποτελεί κέντρον συζητήσεως και μεταβάλλεται εις καθήκον αμέσου εφαρμογής:

Την 8-12-62 λ.χ. έγινε το Συνέδριον των Τσεχ/βάκων κομμουνιστών και ετέθη ως θέμα η ιδεολογική εργασία εις τους εργαζομένους της χώρας ταύτης. Αμέσως η επιτροπή του ΚΚΕ (ιδέ εφημ. «Αγωνιστής» 21-12-62) έθεσεν εις τας ομάδας των

εις Τσεχοσλοβακίαν διαβιούντων συμμοριτών το ζήτημα της διαπαιδαγωγήσεως με την «κομμουνιστική δουλειά και τη βοήθεια στις μπριγάδες σοσιαλιστικής δουλειάς». Ομοίως η επιτροπή των εν Πολωνία διαβιούντων (ιδέ εφημ. «Δημοκράτης» της 21-12-61 σελίς 7) καλεί τας οργανώσεις αυτής, να θέσουν εις το κέντρον των προσπαθειών των, την διαφώτισιν, ώστε να προαχθή το ενδιαφέρον των εργαζομένων εις τας επιχειρήσεις «για τη σοσιαλιστική δουλειά στις επιχειρήσεις που είναι το βασικό σχολείο σοσιαλιστικής διαπαιδαγώγησης».

Το εργοστάσιον λοιπόν εκρίθη ως βασικόν σχολείον κομμουν. διαπαιδαγωγήσεως· όθεν εξεπήγασεν η αναγκαιότης να διέλθουν εξ αυτού δια να υποστούν την σοσιαλιστικήν επιρροήν, ως προς «κάμινον δοκιμασίας», όσον το δυνατόν περισσότεροι φυγάδες, ιδίως νέοι, δια να αποκτήσουν εφόδια, χρήσιμα δια το «καλόν» της πατρίδος. Απλήν σκιαγραφίαν της εργασίας, των μεθόδων παραγωγής, των συνθηκών εργασίας, της εργατικής νομοθεσίας και της αποστολής των συνδικαλιστικών οργανώσεων, δίδομεν εν συνεχεία, επαφιέμενοι εις την κρίσιν των αναγνωστών, την εξαγωγήν συμπερασμάτων.

Διοικήσεις εργοστασίων. Αύτη αποτελείται α) εκ του Διευθυντού, αμέσου υπευθύνου εις το κομμουν. κόμμα, β) του Υποδιοικητού, συνυπολόγου εις το κομμουν. κόμμα, γ) του γραμματέως των μελών του κόμματος εις το εργοστάσιον, δ) του υπευθύνου της «επαγρυπνήσεως» (Γραμματέως της μυστικής αστυνομίας) και ε) του γραμματέως του συνδικάτου, όστις ευθύνεται δια τα ζητήματα της ιδεολογικής μορφώσεως των εργατών, τας μετακινήσεις και τας συγκεντρώσεις, δια τας οποίας δύναται ο γραμματεύς του συνδικάτου, δια ενός νεύματος προς τους εργάτας, να κατακλύση τους δρόμους μιας πόλεως, να διαμαρτυρηθούν ούτοι δια μίαν «μελετωμένην» δήθεν εκτέλεσιν ενός κομμουνιστού εις μίαν καπιταλιστικήν χώραν ή μίαν αλλαγήν μιας καταστάσεως εις «καπιταλιστικήν» χώραν και ό,τι άλλο, το οποίον ήθελε χαρακτηρισθή υπό του κόμματος ως «απαίτησις του λαού δι' έκφρασιν διαμαρτυρίας», αρκεί ο γραμματεύς του συνδικάτου να λάβη διαταγήν από το κόμμα. Άπαντα τα μέλη της εργοστασιακής επιτροπής εκλέγονται και διορίζονται υπό του κόμματος της περιφερείας ή της κεντρικής επιτροπής, εκ των πλέον αφοσιωμένων εις το κόμμα.

β) Βασικά μέσα σοσιαλιστικής διαπαιδαγώγησης εις τα εργοστάσια.

Ταύτα είναι η «νόρμα», η «άμιλλα» και η «εθελοντική» εργασία. Τα τρία αυτά στοιχεία, αποτελούν τα κύρια στηρίγματα, τας εγγυήσεις και την καρδίαν της επιτυχίας των σχεδίων παραγωγής εις τας επιχειρήσεις. Εις την ουσίαν ταύτα αποτελούν μέσα δωρεάν εργασίας και εκμεταλλεύσεως της δυνάμεως των εργατών.

1. Η «Νόρμα», πρώτον μέσον δωρεάν εργασίας και εκμεταλλεύσεως. Είναι κατώτατον όριον ημερησίας παραγωγής υλικών προϊόντων, απόδοσις εργασίας εις ωρισμένον χρόνον, δια τον καθορισμόν βασικού ημερομισθίου ή μισθού. Εις τα σχολεία, κρίνονται οι διδάσκαλοι ή καθηγηταί με βάσιν την πνευματικήν «νόρμαν», ήτις συνίσταται εις παροχήν και αφομοίωσιν ωρισμένου ποσού ύλης υπό των μαθητών, θεωρείται δε επιτυχούσα μία διδασκαλία εάν αφομοίωσαν οι μαθηταί τουλάχιστον τα 80% της διδαχθείσης ύλης.

Αύξεις της «νόρμας» σημαίνει υψηλότερα παραγωγή, υλική ή πνευματική, με το ίδιον όμως ημερομίσθιον, αύξεις δηλαδή παραγωγής εις τον αυτόν χρόνον, δι' εντάσεως της δυνάμεως των εργατών, αλλά με την ιδίαν αμοιβήν. Συνήθως την αύξησιν της «νόρμας» εμφανίζουν με το ένδυμα της «αναπροσαρμογής εις νέας συνθήκας», με την δικαιολογίαν ότι «εβελτιώθησαν αι συνθήκαι των ωρών εργασίας, ηγοράσθησαν νέαι μηχαναί, έγινε ειδικεύσεις του εργάτου, εφηρμόσθησαν νέαι μέθοδοι παραγωγής υποβοηθητικοί εις τον εργάτην» κ.λ.π. Το φαινόμενον της αλλαγής της «νόρμας» είναι σύνηθες, ουχί όμως και η αύξεις της αμοιβής των εργαζομένων.

Η «νόρμα» είναι σύστημα, πολύ εκμεταλλευτικόν και μεγάλη καταδίκη δια τον εργάτην, διότι την εργασίαν δεν την καθορίζει ο εργάτης, ο οποίος την εκτελεί, αλλά το κόμμα. Αυτό ρυθμίζει τας δυνάμεις του δυστυχούς, διότι αύται εις αυτόν είναι εμπεπιστευμένοι. Αναπροσαρμογή της Νόρμας, (αύξεις παραγωγής, στάσιμος αμοιβή) σημαίνει περικοπήν του ημερομισθίου. Υπό των διαφωτιστών (γραμματέως συνδικαλισμού, γραμματέως κόμματος κ.λ.π.) γίνεται συστηματική προπαγάνδα προς αύξησιν των «νορμών», με απόσπασιν υποβολιμαίων υποσχέσεων των εργατών να αυξήσουν την παραγωγήν. αναγκάζεται δηλαδή ο δυστυχής εργάτης να «υποσχεθή», χωρίς να το θέλη, πλην όμως... αλλοίμονον, εάν αθετήση τα υπεσχημένα! Αναζητούνται οι λόγοι και ο «δάκτυλος», όστις έγινε αφορμή ματαιώσεως ή μη εκπληρώσεως των υπεσχημένων και ο οποίος αναζητείται συνήθως εις τον «εχθρόν» του σοσιαλισμού και σπανίως εις τυχόν αμέλειαν ή αναπηρίαν του εργάτου. Προς αύξησιν της «νόρμας» γίνονται ειδικά φροντιστήρια και ομιλίας, δια να εμψυήσουν την αποφασιστικότητα και ενεργητικότητα των εργατών, προς συνεχή αύξησιν αυτής. Αι «νόρμαι», αι υψηλαί «νόρμαι», είναι ο εφιάλτης των εργατών. Ο εργάτης συνεχώς δυσανασχετεί δια την αύξησιν. Πολλοί φειδόμενοι των δυνάμεών των, αναγκάζονται να μη την εκτελούν, αλλά τότε λαμβάνουν ολιγώτερον ημερομίσθιον, το οποίον έχει αντίκτυπον εις την ζωήν τους. Ιδού μία ριψοκίνδυνος απόφασις, πραγματικά απόφασις προς αυτοκτονίαν ομάδος, αλλά και ηρωισμός σγχρόνως Ούγγρων εργατών, η οποία έγινε το 1963 εις Ουγγαρίαν. Μάλιστα την περίεργον ταύτην υπόθεσιν μας την αναγγέλλει το εις Ουγγαρίαν έντυπον φύλλον των συμμοριτών «Λαϊκός Αγώνας» της 12-6-63 ως εξής: «όπως λέγει άρθρο της Νιψαμπατσάκ, μερικοί σιδηροδρομικοί πέταξαν μέσα σε μια λίμνη δυο χιλιάδες βίδες, πενήντα κιλά χρώματα, μεγάλη ποσότητα από ατσάλινες πλάκες και ένα σωρό εργαλεία, συνολικής αξίας 50.000 φιορινιών

για να μπορέσουν να ισχυρισθούν, ότι εκπλήρωσαν το πλάνο τους, ότι χρησιμοποίησαν όλα τα υλικά που είχαν πάρει κι έτσι να βραβευθούν»!

2. Η «σοσιαλιστική άμιλλα». Δεύτερον είδος δωρεάν εργασίας και εκμεταλλεύσεως είναι η σοσιαλιστική άμιλλα, ήτις σημαίνει διαγωνισμό μεταξύ εργατών ή ομάδων εργατών, προς παραγωγήν περισσότερας και καλύτερας εργασίας. Η εφημερίς των Ούγγρων Νεψαμπατσιάκ της 10-6-59, χαρακτηρίζει την άμιλλαν ως «πολύτιμον πηγήν δυνάμεως και ισχυρόν μέσον, δια την ανάπτυξιν της σοσιαλιστικής οικοδομήσεως». Προς επιτυχίαν της «σοσιαλ. αμίλλης» και προ παντός επεκτάσεως του μέτρου τούτου της εκμεταλλεύσεως της δυνάμεως των εργατών, διαφημίζουν ακόμη και παρασημοφορούν διάφορα παραδείγματα.

3. Η «Εθελοντική» εργασία, τρίτον είδος δωρεάν εργασίας και εκμεταλλεύσεως, πλέον ωμόν και απροκάλυπτον. Συγκροτούνται ομάδες, συνήθως εις «ταξιαρχίας», τας οποίας διευθύνουν εξαιρετικά ηγετικά στελέχη ικανά να κινητοποιήσουν τας λαϊκάς μάζας και να εφαρμόσουν την κομματική γραμμήν.

Αι «ταξιαρχίαι» αύται εκτελούν τελείως δωρεάν διαφόρους κρατικές εργασίας ιδία κατά τας ημέρας διακοπής των μαθημάτων. Και γίνεται η εργασία αύτη προς εξοικονόμησιν δωρεάν εργασίας προς εκτέλεσιν εργατικών σχεδίων ή συνήθως, όταν η εργασία δεν πηγαίνει καλά και υποχρεώνονται οι εργάται να εργασθούν επί πλέον δωρεάν, δια να καλύψουν τα κενά.

Αι κινητοποιήσεις εις εθελοντικές εργασίας, διαταράσσουν φοβερά τας οικογενείας, όταν δε αναγγέλλονται τοιαύται, προσπαθούν να υπεκφύγουν, αλλά σπανίως εξέρχονται του «κλοιού», διότι εάν κατ' επανάληψιν παρατηρηθή τοιαύτη υπεκφυγή, μετατρέπεται αύτη εις ενοχήν με θλιβερά αποτελέσματα. Την άμιλλαν, θεωρούν οι πάντοτε πρόθυμοι εις δουλικάς εκμεταλλεύσεις ελληνόφωνοι κομμουνισταί, ως άριστον συντελεστήν προς διαμόρφωσιν του «νέου τύπου ανθρώπων» εις τον σοσιαλισμόν. Ιδού πώς μας το προβάλλει η εν Ουγγαρία εκδομένη εφημ. των συμμοριτών «Λαϊκός αγώνας» της 12-6-63 εις το πρόσωπον μιάς μαθήτριας:

«Ομιλεί η νεολαίσσα Αλεξάνδρα Γώγου, μέλος σοσιαλιστικής μπριγάδας. Αύτη λέγει, ότι οι επιτυχίες μας στην παραγωγή, στην προσφορά εθελοντικής εργασίας, στην κολλεκτιβίστικη συμβίωση, δείχνει, πως δεν είναι μικρά τα βήματα που κάναμε στον τομέα της σοσιαλιστικής διαπαιδαγωγήσεως».

4. Νόμος της υποχρεωτικής εισφοράς εις έργα. Νόμος «αυτοπροσφοράς»!! Ο πλέον βάρβαρος εξαναγκασμός εις δωρεάν εργασίαν. Όσοι δεν λαμβάνουν μέρος εις «εθελοντικήν» εργασίαν, είτε δικαιολογημένως είτε αδικαιολογήτως, υποχρεούνται να παράσχουν προσωπικώς και μετά των μηχανημάτων ή ζώων των, εάν έχουν, ποσόν τι εργασίας υποχρεωτικώς, τελείως δωρεάν, προς στήριξιν της οικονομίας. Εις το είδος τούτο της εργατικής δουλείας, υπάρχει εν παρήγορον: Ότι ο υποχρεωμένος, δύναται να αποφύγη την εργασίαν, καταβάλλων αντί αυτής χρήματα.

Άπαντα τα «Νόρμα - άμιλλα - εθελοντική εργασία - νόμοι αυτοπροσφοράς» είναι υπερεντατικά μέθοδοι εκτελέσεως εργασίας και κομμουνιστόπνευστα κίνητρα προς αύξησιν της παραγωγής. Υποκινούνται υπό «ευσυνειδήτων» στελεχών, άτινα συνεγείρουν τους εργάτας, δημιουργούντες ενθουσιώδη ατμόσφαιραν εργατικού οργασμού εις συνεδριάσεις με ζητωκραυγάς. Ελάχιστοι είναι οι

πραγματικώς και ειλικρινώς φωνάζοντες ενσυνειδήτως. Οι περισσότεροι, καταρρώνται την ημέραν της γεννήσεώς των!

γ) Συνθήκαι εργασίας.

Εις τας κομμουν. χώρας «νομίμως» υπάρχει το 8ωρον δια τους εργαζομένους εις βαρείας βιομηχανίας, το 9ωρον δια ελαφράς τινάς και το 10ωρον δια τους εργαζομένους εις αγροτικές περιοχάς. Συχνά όμως τα ωράρια αυτά παραβιάζονται, διότι αυξάνεται το ποσόν της ημερησίας εργασίας. Απόφασις, του Υπουργικού Συμβουλίου της Βουλγαρίας (αριθ. αποφ. 859) 3-5-62, δημοσιευθείσα εις την εφημ. «Ισβέστια» της 1-6-62), λέγει ότι αι ώραι εργασίας δεν είναι δυνατόν να υπερβαίνουν σήμερον τας 10 ώρας δια την βιομηχανίαν, 9 ώρας τας μεταφοράς και 8 ώρας δια την παραγωγήν, εξ ου διαφαίνεται, ότι εργάζονται πέραν του 8ώρου. Ουχί σπάνιον το φαινόμενον να εργάζωνται δύο και τρία και τέσσαρα ακόμη οκτάωρα συνεχώς, διότι λείπουν αι πρώται ύλαι, όταν δε έλθουν, εργάζονται 36 ώρας άνευ διακοπής(!), δια να επανέλθη εις την ομαλήν λειτουργίαν η επιχείρησις. Ιδού μία μαρτυρία εκ του στόματος κομματικού στελέχους, γραμματέως κομμουνιστικών έργων των παρά τον Δούναβιν ουγγρικών ναυπηγείων (Γκεόργκιου Ντεζ», δημοσιευθείσαι εις την επίσημον εφημ. της Ουγγαρίας «Νεψαμπατσιάκ» της 9-2-62, δια της οποίας απεκαλύφθη, ότι οι εργάται του εργοστασίου εξετέλεσαν τας εξής υπερωρίας: Το 1960, 240.000 ώρας. Το 1961, 461.000 και «εάν η κατάστασις αύτη συνεχισθής» ετόνισεν ο ως άνω γραμματεύς, «αι υπερωρίαι θα ανέλθουν το 1962 εις 600.000 ώρας». Και συνεχίζει το δημοσίευμα ως εξής: «Αι υπερβολικαί υπερωρίαι έχουν τραγικάς συνεπείας δια τους εργαζομένους... Κατά την διάρκειαν των δύο τελευταίων ετών ηυξήθη ο αριθμός των εργατικών ατυχημάτων, πολλά εκ των οποίων υπήρξαν θανατηφόρα. Κατά τας αρχάς του 1962 επολλαπλασιάσθη ο αριθμός των απόντων λόγω ασθενείας. Οι εργάται των ναυπηγείων είναι σωματικώς εξηντλημένοι συνεπεία των υπερβολικών υπερωριών».

Ιδού και μία άλλη περιγραφή μιας επισήμου αποστολής Βρεταννικού συνδικάτου, δημοσιευθείσα την 9.2.62 εις το περιοδικόν του συνδικάτου «Αμάλγκαμέιτεντ Ιντζινύριγκ Γιούνιον» από επίσκεψιν εις εργοστάσιον αυτοκινήτων της Μόσχας.

«Βρώμικα και γλυστερά από χυμένα μηχανέλαια· πατώματα γεμάτα τρύπες, πολλές μηχανές χωρίς προφυλακτήρες· χωρίς χωρίσματα σε εξαιρετικά μικρό χώρο, ελαττωματικό σύστημα αερισμού, συνεχής εργασία χωρίς διακοπή και εργάτριες να εκτελούν δουλειές που στη Μεγάλη Βρεταννία μονάχα άντρες τις εκτελούν».

Και άλλος μάρτυς, πάντοτε εκ των ιδίων:

*«Ας κυττάξουμε από κοντά μία Πολωνίδα 30 ετών»
«πολλές γυναίκες φαίνονται κουρασμένες, ατημέλητες, βαριεστημένες»*

(Από ομιλίαν του Ρ. σταθμού Βαρσοβίας, την 8-3-1961).

Διατί άραγε τόσο πρόωρο το γήρας;

«Ερράγισε η καρδιά των κοριτσιών, όταν έφθασαν στον τόπο, όπου επρόκειτο να εργασθούν. Οι δυστυχημένες κοπέλλες αντίκρυσαν τεράστια τσουβάλια γεμάτα αλάτι, τα οποία έπρεπε να μεταφέρουν στις πλάτες τους σε μεγάλη απόστασι και να τα βαστάξουν σε πανύψηλες στίβες... Μετά το τέλος της ημερησίας εργασίας των δεν μπορούσαν να σταθούν στα πόδια των, ήσαν ζωντανά πτώματα»

(Εφημ. Σοβ. ενώσεως «Τρουντ» 7-8-1960).

Πιέσεις και δυσκολίες.

Εκ των ανωτέρω εξάγεται, ότι οι όροι της εργασίας ίδια δια τας γυναίκας, είναι επαχθείς. Ότι αι συνθήκαι εργασίας και παραμονής εις αυτά, με το κακόν σύστημα αερισμού, τας ελλείψεις προστατευτικών ενδυμάτων, την πλημμελή τροφοδοσίαν, την έλλειψιν προστατευτικών μέτρων, την μεγάλην αναλογίαν ατυχημάτων, την άγνοιαν κανονισμού προστασίας της ζωής, το σύστημα της εξοντωτικής «Νόρμας» των «εθελοντικών» εργασιών, την παραμονή εις τα εργοστάσια πολλών ωρών πέραν ενός ανεκτού χρόνου, την υπερκόπωσιν, είναι λίαν δυσμενείς εις τα πλείστα των εργοστασίων. Δια τα εργατικά ατυχήματα επινοούνται διάφοροι αιτίαι και ερμηνεύονται κατά διαφόρους τρόπους, δι' απόψεις των ευθυνών και αποφυγήν πληρωμής αποζημιώσεων. Τιμωρίαι τουναντίον επιβάλλονται σκληραί δια καταστροφήν περιουσίας. Παντού αναζητείται ο αντιδραστικός «δάκτυλος», δι' ο πάντοτε επικρέμματα ο φόβος και δια τας ακουσίας ζημίας, επιβάλλονται δε αυστηραί ποιναί και δι' επουσιώδη πράγματα. Δεν έχεις το δικαίωμα παραιτήσεως, όποτε θέλεις. Είσαι στρατιώτης ενώ το συνδικάτον σε απολύει ευκολώτατα με οϊανδήποτε πρόφασιν, δι' ο επικρατεί ατμόσφαιρα αβεβαιότητας. Εις στιγμήν καθ' ην απολυθή εργάτης, οφείλει ούτος να παρουσιασθή εντός ολίγων ημερών εις άλλην εργασίαν, διότι εάν διακοπή επί πολύ, χάνει αρκετά δικαιώματα, ως τα της ασθενείας και απαιτείται εξ υπαρχής διαδικασία δια την απόκτησιν των δικαιωμάτων τούτων, ωσάν δια πρώτην φοράν να εισέρχεται εις το εργοστάσιον. Έχει ποινάς εάν απουσιάση αδικαιολογήτως της εργασίας. Πολλάκις εργάται τιμωρούνται άνευ λόγου, ενώ όταν καθυστερήση η εκτέλεσις εργασιών, υποβάλλεται ο εργάτης εις πολύν εργασίαν μέχρις επιστρατεύσεως, δια να τελειώση αύτη. Ποτέ δεν λείπουν τα παράπονα δια ζητήματα αδειών, παρανόμων απολύσεων, ελλιπή πληρωμήν ημερομισθίων, αντικανονικόν υποβιβασμόν, μη καταβολήν αποζημιώσεων εις περίπτωσιν ατυχημάτων.

Ο μισθός είναι γλίσχος, υποβάλλεται δε και εις αρκετάς κρατήσεις, Η αγοραστική δύναμις ποτέ δεν ανταποκρίνεται και δεν ακολουθεί τον ρυθμόν της παραγωγής. Τουναντίον πολλάί ανατιμήσεις αμέσως ή εμμέσως, γίνονται αδιαμαρτυρήτως ανεκταί, με διαφόρους δικαιολογίας, δια μετακινήσεις από μίαν εργασίαν εις την άλλην, έστω και δικαιολογημένως, δεν πληρώνεται όπως κατά την ώραν της παραγωγής, αλλά μόνον με τον βασικόν μισθόν, όστις είναι ελάχιστος. Ο ενδιάμεσος απωλεσθείς χρόνος θεωρείται «βουβός» και δια βουβόν χρόνον δεν υπάρχει ούτε «νόρμα», ούτε επίδομα. Μετάθεσις ενός ειδικευμένου εργάτου εις μίαν άλλην θέσιν, δεν συνεπάγεται ίσην αμοιβήν με εκείνην την οποίαν είχε πρότερον, αλλά υπολογισμόν με νέον είδος αμοιβής δι' ο δεν είναι σπάνιον φαινόμενον ο χθες εργοδηγός, να χρησιμοποιηθή σήμερον ως απλός εργάτης εις μίαν άλλην εργασίαν, εις την οποίαν ρίπτεται, χωρίς να θέλη. Και εις θέσιν αχθοφόρου δυνατόν να περιπέση, όταν δεν υπάρχη θέσις, ανταποκρινομένη εις την ειδικότητά του.

δ) Η εργατική νομοθεσία.

Το σύνολο των εν τη εργατική νομοθεσία διαλαμβανομένων, αποτελεί μάλλον νομιμοποίησιν της εκμεταλλεύσεως του εργάτου. Εις την πρώτην γραμμήν τίθενται τα συμφέροντα του κράτους - κόμματος, παραδεχόμενον, ότι τα συμφέροντα του εργοστασίου έχουν μεγαλυτέραν σημασίαν από τα συμφέροντα των εργατών. Ως εκ τούτου παν μέτρον προνοίας υπέρ των εργατών τίθεται εις δευτέραν μοίραν. Όσαι βελτιώσεις και αν γίνωνται αύται αποβλέπουν κατά πρώτον λόγον εις την αύξησιν της παραγωγικότητος, εις τα συμφέροντα δηλαδή του κράτους. Ωμήν ομολογίαν περί τούτου δίδει η Τσεχοσλοβακική εφημερίς «Ρούντε Πράβο» της 11-1-62, η οποία διασαφηνίζει ως «εσφαλμένον και οπισθοδρομικόν το να θεωρείται υπό των εργατών, ότι η εργατική νομοθεσία είναι απλή εγγύησις των εργατικών δικαιωμάτων», δια να εννοηθή καλώς, ότι αύτη αποτελεί κώδικα υποχρεωτικής εργασίας και ουχί δικαιωμάτων υπέρ των εργατών.

Περί ζητημάτων απεργίας ουδέποτε ουδαμού αποτολμάται και η απλή προφορά της λέξεως. Εάν δε τις καλή τη πίστει ερωτήσει περί τούτου, θα λάβη την απάντησιν, ότι και «οι εργάται και οι υπάλληλοι δεν έχουν ανάγκην να απεργούν, διότι οι ίδιοι είναι εργοδότες των εργατών». Συζήτησις πέραν τούτου συνεπάγεται βαρυτάτας τιμωρίας με το αιτιολογικόν «υποδαύλεις ταραχών». Μία δε εκ των «απαλών» απαντήσεων, όπου τυχόν δοθεί τοιαύτη, είναι: «Ποίος επιθυμεί να απεργήσῃ εναντίον του εαυτού του και των προσωπικών του συμφερόντων»; Δια να δοθεί αναγκαστικώς η απάντησις «ουδείς»! Δεν έχεις λοιπόν το δικαίωμα να ζητήσης βιαίως τι περί της τύχης σου. Ουδέποτε επώνυμον ούτε ανώνυμον διαμαρτυρίαν, δύνασαι να υποβάλῃς, αλλά ούτε και δυνατότητα διαψεύσεως των γεγονότων έχεις, ούτε μέσα αμύνης, ούτε ανεξάρτητος γνώμη υπάρχει, ούτε είσαι ελεύθερος να εκφράσης τους πνευματικούς σου στοχασμούς. Την κεφαλήν σου μόνον καταφατικώς και ουχί αρνητικώς έχεις το δικαίωμα να κινήσης. Ούτε να διαφωτίσης ανεξελέγκτως, ούτε και ακινδύνως να αυτοδιαφωτισθής. Παρά να δέχεσαι αδιαμαρτυρήτως τας κατά παραγγελίαν «αληθείας», απαγορευομένης της αμφισβητήσεως ως προς την ορθότητα. Τα περί ελευθεριών και δημοκρατίας εις τα συνδικάτα, αποτελούν θεωρίας εξωτερικής καταναλώσεως. Η ιδιοκτησία των εργατών εξηφανίσθη, αλλά μαζί με αυτήν και η ελευθερία, χωρίς δυστυχώς πιθανότηας να την επανεύρουν. Αντί τούτων υφίστανται το μαρτύριον της πολιτικοϊδεολογικής προπαγάνδας πιεζόμενοι να τους δημιουργηθή η ψευδαίσθησις, ότι απηλλάγησαν της εκμεταλλεύσεως ανθρώπου από άνθρωπον. Και όμως ο Λένιν έλεγε: «Ο καπιταλισμός έπνιγε, καταπίεζε τα άπειρα ταλέντα μεταξύ των εργατών και εργαζομένων αγροτών. Αυτά τα ταλέντα χάνονται και από τον ζυγό της ανάγκης, της φτώχειας, της βεβηλώσεως της ανθρώπινης προσωπικότητας» (Β. Ι. Λένιν άπαντα Τόμος 30 σελίς 54). Αλλά τι και αν τα έλεγες αυτά τα οποία ελέγοντο, δεν ομοιάζουν καθόλου με αυτά τα οποία συμβαίνουν εις την πράξιν.

ε) Το συνδικάτον.

Την συνδικαλιστικήν επιτροπήν διορίζει αυτό τούτο το κόμμα. Αύτη αποτελείται εκ των πλέον δραστηρίων εργατών, μελών του κόμματος. Εις τας συνελεύσεις, όπου γίνεται η τυπική επικύρωσις της εκλογής, εμφανίζεται ως υποδειχθείσα υπ' αυτών των εργατών. Οι εργάται, πράγματι επισηφίζουν τους υποδειχθέντας, αλλά ουδέποτε εκλέγουν αυτούς, διότι τούτο προηγήθη υπό του κόμματος. Η κωμωδία αύτη εις την εκλογήν της συνδικαλιστικής επιτροπής, είναι σύστημα εφαρμοζόμενον εις πάσης φύσεως εκλογάς εις τας κομμουν. χώρας.

Μέλη λοιπόν διορισμένα και μάλιστα εκ των αδυσωπήτων, τελούντων υπό τον αύστηρόν έλεγχον του κόμματος, να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα του εργοστασίου και η δραστηριότης τούτου εξαντλείται εις το να κατευθύνη τας ενεργείας του, όπως όλοι οι εργάται κατευθύνουν την δραστηριότητά των, όπως εξυπηρετήσουν το εργοστάσιόν των. «Αι συνδικαλιστικάί ενώσεις λέγει το σοβιετικόν περιοδικόν «Πολιτισέσκογε σαμομπραζοβράνιε» - Αύγουστος 1960, «όχι μόνον λαμβάνουν μέρος εις την προετοιμασίαν των παραγωγικών σχεδίων, αλλά και επιβλέπουν την εκτέλεσίν των». Εν συνεχεία τονίζουν, την αμοιβαίαν κατανόησιν εις τας σχέσεις, μεταξύ συνδικάτων και κράτους. Τα συνδικάτα απ' αυτής της απόψεως, είναι πραγματικοί πράκτορες του κόμματος, και έχουν υπό τον ζυγόν των τους εργάτας. Έχουν μοναδικήν επιδίωξιν την επιβολήν εις τους εργάτας αυστηράς πειθαρχίας προς αύξησιν της παραγωγής και εκτέλεσιν των οικονομικών προγραμμάτων, έστω και αν αποβαίνει εις βάρος των εργατών.

Διαφορετικήν όμως εννοούν την αποστολήν των συνδικάτων, εις συνθήκας κατά τας οποίας κατέχουν οι εργάται τας κλείδας του συνδικαλισμού εις «καπιταλιστικάς» χώρας. Εκεί, κατά το ίδιον ως άνω περιοδικόν, «αι συνδικαλιστικάί ενώσεις είναι σχολαί ταξικού αγώνος και προλεταριακής αλληλεγγύης και καλούνται υπ' αυτάς τας συνθήκας να διεξάγουν έντονον πολιτικόν αγώνα».

Αληθινήν εικόνα περί των καθηκόντων των συνδικάτων, μας παρέχουν οι φυγάδες συμμορίται, οι οποίοι πλέον υπερακοντίζουν των συντρόφων των του παραπετάσματος εις δουλικότητα, ως προς την πορείαν των συνδικάτων. Γράφει η εν Τσεχοσλοβακία εκδιδομένη εφημερίς των συμμοριτών «Αγωνιστής» την 21-12-62, ότι «Τα πιο σοβαρά καθήκοντα των συνδικάτων είναι να βαθαίνουν τη σοσιαλιστική άμιλλα, ιδιαίτερα το κίνημα των μπριγάντων της σοσιαλιστικής δουλιάς, να αναπτύσσουν το κίνημα για σοσιαλιστική στάση στη δουλιά, να διεξάγουν αποφασιστικήν πάλη ενάντια στους παραβάτες της τεχνολογικής πειθαρχίας, να ευρύνουν διαρκώς την εθελοντική δουλιά...». Τα ανωτέρω καθήκοντα, τα επωμίσθησαν και αμέσως τα έθεσαν εις εφαρμογήν, εκ του Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας (συνέδριον XII Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας 8-12-62).

Οι κομμουνισταί, υπό διάφορα προσχήματα όπως λ.χ. ότι οι εργάται «σπαταλούν τον ελεύθερον χρόνον εις οινοπωλεία», περιμαντρώνουν τους εργάτας εις τας «σοσιαλ. λέσχας» των εργοστασίων και κάμνουν διαφώτισιν.

Ο Μπρούνο Κέχλερ, Γραμματέυς της Κ. Επιτροπής του Κ.Κ. Τσεχ/κίας εις άρθρον του εις την εφημ. «Ρούντε Πράβο» της 16-11-60, εδήλωσε, ότι:

«Είναι σφάλμα εάν σπαταλήσωμεν τον πρόσθετον αυτόν χρόνονσχόλης εις οινοπωλεία ή καφεενεία. Και σφάλμα, εάν οι εργαζόμενοι επηρεασμένοι από τα απομεινάρια μικροαστικών συνηθειών, διέρχονται τας νέας ώραςσχόλης εις την οικίαν ή τον κήπον των, αντί να συμμετέχουν εις πολιτικο - ιδεολογικάς συγκεντρώσεις». Και «κατά τας

ώρας της σχόλης των οι εργάται» συνεχίζει ο Μπρούνο, «οφείλουν να εντείνουν την πολιτικό - ιδεολογική συνείδησίν των. Η ελάττωση της εργασίας εβδομάδος θα επιτρέψει εις χιλιάδας εργατών να λαμβάνουν μέρος ολονέν και περισσότερο εις την δημοσίαν πολιτικήν ζωήν της χώρας. Αι πρόσθετοι ώραι σχόλης θα διατεθούν εις την ανάπτυξιν του κομμουνισμού».

Αμέσως έσπευσαν οι δορυφόροι των φυγάδες συμμορίται εις το παραπέτασμα, να προβάλουν ως καθήκον εις τα κομματικά όργανα τα κάτωθι:

«Τα κομματικά όργανα και οι οργανώσεις, οι διευθυντές εργοστασίων, οι μαστόροι, όλοι οι οργανωτές της παραγωγής να κατανοήσουν βαθιά πόσο υπεύθυνα καθήκοντα έχουν, για τη κομμουνιστική διαπαιδαγώγηση των εργαζομένων, σε δραστήριους οικοδόμους της Κομμουνιστικής κοινωνίας και διαπαιδαγώγησης όλων των εργαζομένων στο πνεύμα της Μαρξιστικο-Λενινιστικής κοσμοθεωρίας».

(Εφημ. «Αγωνιστής» 22-9-62).

Διεθνιστικός ρόλος των συνδικάτων.

Υπάρχει «παγκόσμιος συνδικαλιστική ομοσπονδία» υπό κομμουνιστικόν έλεγchon με έδραν την Πράγαν. Το 1951 είχε έδραν τους Παρισσίους, εξ ων απεβλήθη δια υπονομευτικής ενεργείας. Εν συνεχεία εγκατεστάθη εις τον σοβιετικόν τομέα της υπό κατοχήν Βιέννης, μέχρι το 1956, μετά δε την ανεξαρτησίαν, η Αυστρία διέταξε την διάλυσίν της, διότι παρεβίαζε το καταστατικόν, εν συνεχεία δε ωχυρώθη εις Πράγαν, όπου πλέον δρα ανενοχλήτως. Εκδίδει και περιοδ. «Παγκόσμιον Συνδικαλιστικόν κίνημα». Ασχολείται με θέματα πολιτικής, όπως: κατάργησις αποικιοκρατικών καθεστώτων, κατάργησις οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών, αλλά τα θέματα αυτά, μόνον όσον αφορά τας ελευθέρας χώρας. Των κομμουν. συνδικαλιστικών οργανώσεων αποστολή, εις μεν τας «καπιταλιστικές» χώρας είναι: «σχολαί ταξικού αγώνος και προλεταρικής αλληλεγγύης και καλούνται να διεξάγουν έντονον πολιτικόν αγώνα», εις δε τας κομμουνιστικές χώρας, «Μόλις η εξουσία περιέλθει εις χείρας, «ταξική διαπαιδαγώγηση δια να καταργηθούν τα απομεινάρια των καπιταλιστικών αντιλήψεων παραγωγής».

ς) Η σοσιαλιστική διαπαιδαγώγησις εις τα εργοστάσια.

Η εργασία εις το εργοστάσιον εχρησιμοποιήθη κατ' αρχήν υπό του ΚΚΕ ως σωφρονιστικόν μέσον και μέθοδος πολιτικής διαπαιδαγωγήσεως, δια εξαγνισμόν πολιτικών αμαρτημάτων. Ούτω, τη εντολή τούτου, διήλθον εκ της καμίνου της εργοστασιακής δοκιμασίας, ο Παρτσαλίδης, ο Μάρκος, ο Ζωγράφος, ο Αποστόλου, ο Βασβανάς και πολλοί άλλοι, τελευταίως δε διέρχονται συνεχώς την κάμινον της δοκιμασίας ταύτης και οι επινοήσαντες την «σωτηρίαν μέθοδον», (Ζαχαριάδης, Βλαντάς Μπαρτζώτας, Γούσιας κ.λ.π.).

Εις τα εργοστάσια ερρίφθη το περισσότερον μέρος των εις το παραπέτασμα διαβιούντων συμμοριτών, ευθύς ως εγκατεστάθησαν ούτοι οριστικώς εις μίαν χώραν. Οι ενήλικες διήλθον βασανιστικήν περίοδον, μέχρις ότου προσαρμοσθώσιν εις τας εργοστασιακάς συνθήκας και τους σοσιαλιστικούς όρους εργασίας και ζωής, λόγω της μεγάλης ηλικίας, αλλά το χειρότερον διότι κατά το περισσότερον μέρος δεν είχαν ιδέαν τι εστί εργοστάσιον. Δια τούτο ευθύς εξ αρχής, ετέθη το θέμα τούτο με μεγάλην οξύτητα, τόσο εις τας προσπάθειάς των «καταδικασθέντων» δια τα εργοστάσια, όσον και της κομμουν. καθοδηγήσεως, η οποία επί αρκετά έτη, έθετεν εις το επίκεντρον των συζητήσεων, των αποφάσεων και των ενεργειών της, το θέμα της προσαρμογής κατ' αρχήν και εν συνεχεία της ειδικεύσεως των ανιδέων χωρικών, εις διαφόρους εργοστασιακούς τομείς.

Δια τους νέους, το πράγμα ήτο εύκολον. Ούτοι αμέσως προσηρμόσθησαν προς το οργανωτικόν μέρος, τον σοσιαλιστικόν τρόπον εργασίας και την ειδίκευσιν εις μίαν τέχνην, κατόπιν όμως πιεστικών παρωθήσεων του ΚΚΕ. Εις την εργοστασιακήν ζωήν συντόμως, άπαντες έγιναν κάτοχοι της οργανοτεχνικής διαρθρώσεως και των σοσιαλιστικών μεθόδων εργασίας, πολλοί έφθασαν και εις σημείον να επιδείξουν πρωτοτυπίας εις το σύστημα της σοσιαλιστικής εργασίας. Απέκτησαν σοβαράν πείραν του εφηρμοσμένου κομμουνισμού εις τον τομέα των εργοστασίων και των επιχειρήσεων, είναι έτοιμοι εν δεδομένη στιγμή να θέσουν εις εφαρμογήν εντός μιας ώρας την οργανοτεχνικήν μιας επιχειρήσεως κατά τα σοσιαλιστικά πρότυπα, κατέχουν τους κανονισμούς καλώς, υπέστησαν την σοσιαλιστικήν διαφώτισιν, ευρέθησαν πολύ πλησίον εις τον κομμουνισμόν και ανταπεκρίθησαν πλήρως εις τας «προσδοκίας» του ΚΚΕ.

Εις την πορείαν της εν τοις εργοστασίοις ζωής των, ανέπτυξαν πλείστοι ιδία της τάξεως των νέων, σοβαράν δράσιν εις την «Νόρμαν», την «άμιλλαν» και τας «εθελοντικές» εργασίας, αυτά τα «ισχυρά μέσα προς ανάπτυξιν της σοσιαλιστικής οικοδομήσεως» τα «στηρίγματα και εγγυήσεις, την καρδίαν επιτυχίας των σχεδίων παραγωγής», πάντοτε πλειοδοτούντες εις πρωτοπορείαν και δράσιν συναδέλφων των των κομμουν. χωρών, δι' ο και πλείστοι ετιμήθησαν και ημείφθησαν με παράσημα και διαφόρους ηθικάς αμοιβάς κατακτήσαντες τίτλους δια την σοσιαλιστικήν των δράσιν εις τας επιχειρήσεις.

Εκ συνδικαλιστικών σχολών εξήλθον ουκ ολίγοι, σήμερον δε είτε ως διαφωτισταί, είτε ως «ακτιβίσται» (προπαγανδισταί) είτε ως καθηγηταί, είτε ως μέλη επιτροπών, είτε ως προϊστάμενοι εργοστασιακών αστυνομικών τμημάτων, δρουν εις διαφόρους τομείς των συνδικαλιστικών οργανώσεων και ελέγχουν τα φρονήματα των εργατών εις μεγάλην κλίμακα.

Κατ' αρχάς αδιαμαρτυρήτως αντεπεξήλθον εις τας δυσκολίας αίτινες εξ αντικειμενικών και υποκειμενικών λόγων εγεννήθησαν, μάλιστα πρώτοι μεταξύ

των ξένων εδικαιολόγουν ταύτας, ως πλέον «ευσυνείδητοι», δια των δυνάμεών των δε αρκετά εβοήθησαν εις την «σοσιαλιστικήν ανοικοδόμησιν». Δεκάδες χιλιάδες, ιδία νέοι, διήλθον την «κάμινον της σοσιαλ. διαπαιδαγωγήσεως» εις τα εργοστάσια, ακολουθούντες το υπ' αυτών θεσπισθέν δόγμα ότι «η σοσιαλιστική δουλιά στις επιχειρήσεις αποτελεί βασικόν σχομείον διαπαιδαγωγήσεως» (εφημ. «Δημοκράτης» 21-12-61, Πολωνία) είναι απολύτως ώριμοι δια εφαρμογήν του κομμουνισμού εις την «πατρίδα» των, εις την οποίαν νοσταλγούν να επανέλθουν δια να μεταφέρουν τα «φώτα» των ταύτα. Έχουν επίγνωσιν της αποστολής των ως εργάται του σοσιαλισμού και ως μέλη συνδικαλισμού ερυθράς μορφής, δια μίαν «έντονον πολιτικήν δράσιν εις την σχολήν ταξικού αγώνος» όπως αποκαλούν τας συνδικαλιστικές οργανώσεις.

ΙΗ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

α) Έντονοι προπαρασκευαί δι' έτερον επαναστατικόν «γύρον».

Τον Αύγουστον το 1949 τα ελληνικά όπλα έθεσαν τέρμα εις τον υπό του διεθνούς κομμουνισμού δια μέσου των συμμοριτών εξαπολυθέντα κατά της Ελλάδος πόλεμον και απώθησαν άμεσον κίνδυνον δια την Ελλάδα. Αλλά οι συμμορίται, αν και συνετρίβησαν εις το Βίτσι - Γράμμον, δεν απεθαρρύνθησαν. Αντιθέτως, εσυνέχισαν τούτον με άλλας μορφάς, άνέτως και εν πλήρει ελευθερία εις τας χώρας του παραπετάσματος εις τας οποίας κατέφυγον.

Εκ των χωρών του παραπετάσματος και αμέσως μετά την αποχώρησιν εκ της Ελλάδος, μας ειδοποίησαν σαφώς, ότι ο αγών των θα συνεχισθή· ότι η διαμονή των εκεί είναι προσωρινή και το όπλον δεν το κατέθεσαν, αλλά το έθεσαν «παρά πόδα», πράγμα το οποίον μας ωδήγει εις το υποχρεωτικόν συμπέρασμα, ότι ανέμενον νέον σύνθημα εκ του διεθνούς κομμουνισμού, να ανάψουν πάλιν νέον σπινθήρα, πράγματα τα οποία εις την Ελλάδα περιεφρονήθησαν ή υπετιμήθησαν ή ελησμονήθησαν ή εσυγχωρήθησαν, ενώ εκείνοι, ασυγκίνητοι και ανάλγητοι εκαυχώντο ανερευθιάστως, ότι «ήντλησαν διδάγματα» από το αίμα το οποίον εχύθη, τα πτώματα τα οποία εσωριάστηκαν, τας καταστροφάς τας οποίας επροκάλεσαν, τα δεινά άτινα επεσώρρευσαν και εκ τούτων κατέστρωσαν νέα σχέδια δια την υποδούλωσιν της Ελλάδος.

Εις την Ελλάδα δεν εσυγχωρείτο το γεγονός να πιστεύουν ότι εξέλιπεν ο κίνδυνος από τους συμμορίτας μετά την συντριβήν των εις το Βίτσι - Γράμμον. Ούτε να αμφιβállουν περί των προθέσεων δια νέας ανατροπάς. Ούτε να αγνοούν τας μεθόδους των κομμουνιστών ή ότι ήλλαξαν αι επαναστατικά διαθέσεις και η αθεράπευτος νοοτροπία, διότι πλειστάκις εξηπατήθησαν. Ούτε να παρασυρθούν από τα προσφιλή τροπάρια της «λήθης» και της «συμφιλίωσης» τα γνωστά φάρμακα αφιονισμού, τα οποία μετεχειρίσθησαν κατά κόρον οι κομμουνισταί, διότι αυτοί ποτέ δεν κρατούν εις το ένα χέρι την ελαίαν και εις το άλλο το όπλον, αλλά και εις τα δύο τον δαυλόν του εμπρησμού. Ούτε να πιστεύουν και εις τα πλέον «φιλειρηνικά» συνθήματα, διότι κάτωθεν αυτών κρύπτεται η θρυαλλίς της ανατινάξεως, πράγματα άλλως τε τα οποία έχουν δοκιμασθή κατ' επανάληψιν, αφού μάλιστα όλοι διατελούν ακόμα υπό το κράτος των εφιαλτικών καταστάσεων τας οποίας εγέννησεν ο συμμοριτισμός. Ούτε να αναζητούν μακράν τας προθέσεις των διότι τας έβλεπον καθημερινώς εις τον τύπον, τας ήκουον εκ του ραδιοφώνου ή απευθείας εκ του στόματός των, ακόμη και εξ αυτού του βήματος της βουλής. Τας έβλεπον καθημερινώς εις τας οργανώσεις και το πεζοδρόμιον, τα κατασκοπευτικά δίκτυα και εις τας υποθέσεις με τας οποίας πολλάκις ησχολήθησαν τα ελληνικά στρατοδικεία, αλλά και εις τους αριθμούς των απολογισμών της δράσεώς των, ως τους προέβαλε κατ' επανάληψιν η δραστηριότης της «Αυγής», επιμένουσα ότι εις το παραπέτασμα διέρχονται «ειρηνικήν» περίοδον και καταγίνονται με «εθνικήν» δραστηριότητα!

β) Ανάπτυξις και προετοιμασία των συμμοριτών.

Μετά την νίκη του εθνικού στρατού και την συντριβήν του συμμοριτισμού, αι καταφυγούσαι εις το παραπέτασμα συμμοριτικάί δυνάμεις, εν πρώτοις προέβησαν εις ηθικήν και υλικήν θεραπείαν των επιδειξάντων μαχητικήν ικανότητα και άλλας επαναστατικές «αρετάς»:

1. Προέβησαν εις προαγωγάς επί τη βάσει μεταγενεστέρων προτάσεων (κατήρτισαν στρατιωτικήν επετηρίδα, δια δημοσιεύσεων εις την εφημερίδα της «Προσωρινής Δημοκρατικής Κυβερνήσεως»), παραλλήλως δε παρασημοφόρησαν τους επιδείξαντας εξαιρετικήν συμμοριακήν δράσιν.

2. Αποκατέστησαν υλικώς δια παροχής συντάξεων, εις βάρος του προϋπολογισμού των χωρών του παραπετάσματος. Συντάξεις δεν ελαβον οι πραγματικώς ανάπηροι, αλλά και πάντες οι παρουσιάσαντες οιαδήποτε βλάβην ή πάθησιν. Όλα εδικαιολογήθησαν ως συνέπειαι του πολέμου, αλλά τοιαύτας συντάξεις ως αι τελευταίαι, έλαβον μόνον πρόσωπα τα οποία πρόσκεινται εις την ηγεσίαν του ΚΚΕ. Οι άλλοι, εκρίθησαν αποδιοπομπαίοι.

3. Επί τη ασφαλή προόψει επαναλήψεως του συμμοριτοπολέμου και μάλιστα συντόμως, προέβησαν εις εσπευσμένον καταρτισμόν εφέδρων αξιωματικών δι' όλα τα όπλα. Ούτω: Εντός νησίδος παρά το Δέλτα του ποταμού Οδέρου εις την πόλιν «Κάμενι» της περιφερείας «Στεττίνο» Πολωνίας, ένθα υπήρχε νοσοκομείον, ίδρυσαν σχολήν εφέδρων αξιωματικών, εκβαλλόντες τους ασθενείς κατά μυστικόν τρόπον.

Η σχολή αυτή ελειτούργησεν εις δύο σειράς, το 1950 - 1951 και 1951 -1952, εξ ων η πρώτη περιέλαβε άνω των 300 υποψηφίων και η δευτέρα περί τους 400. Εις αυτάς, υπό την «ελληνικήν» διεύθυνσιν και καθοδήγησιν στελεχών του συμμοριτικού στρατού ως ο Κίτσος, Κουτρούκης, Ραυτόπουλος, Κωστούδης, Διπλαράκος και άλλοι, προσήλθον και εξεπαιδεύθησαν κομματικοί και εξωκομματικοί εκ διαφόρων χωρών, ιδία εκ Βουλγαρίας, ένθα ως φαίνεται υπήρχε «κατάλληλον» υλικόν ή ενδιαφέρθηκε αύτη να «βοηθήση» περισσότερο το «αδελφόν» κόμμα. Εις τας σχολάς ταύτας εδίδαξαν θέματα πολέμου και Πολωνοί αξιωματικοί.

4. Εις το «Τσιρτσίκ» πολιτείαν της Τασκένδης εις την Σοβιετικήν Ένωσιν, ιδρύθη ετέρα σχολή εφέδρων δι' όλα τα όπλα. Και απεφοίτησαν ταύτης, άνω των 1400 εφέδρων αξιωματικών.

5. Αλλά και ανώτατα γνωστά στρατιωτικά στελέχη, συνταγματάρχαι και στρατηγοί, όπως ο Γιώτης, ο Παπαγιάννης, ο Υψηλάντης κ.λ.π. «επεσκέφθησαν» την στρατιωτικήν ακαδημίαν της Μόσχας.

Εκ των σχολών τούτων, κατωτέρων και ανωτέρων απεφοίτησαν άνω των 2100 αξιωματικών. Το εσπευσμένον δε της λειτουργίας των σχολών τούτων, μαρτυρεί, ότι το όπλον το μετέθεσαν εκ της «παρά πόδα» θέσεώς του, εις θέσιν ετοιμότητος. Και θα ετίθετο δε «επί σκοπόν» εάν δεν προσεχώρει η Ελλάς εις το ΝΑΤΟ, οπότε, επιταγή της Μόσχας, το όπλον ετέθη εις άλλην θέσιν, δι' άλλον χρόνον.

6. Παραλλήλως προς την ετοιμασίαν εφέδρων αξιωματικών, ενέταξαν εις τους στρατούς των κομμουνιστικών χωρών σοβαρόν αριθμόν βαθμοφόρων του

συμμοριτοπολέμου. Ούτοι, κατ' αρχήν ενετάχθησαν ως «δόκιμοι» δια περίοδον ενός έτους, μεθ' ο κατόπιν κρίσεως υπό της ηγεσίας των στρατιωτικών δυνάμεων των χωρών του παραπετάσματος, ενετάχθησαν οριστικώς ως μόνιμοι με αναλόγους βαθμούς ή μάλλον με τους βαθμούς τους οποίους έφερον κατά τον συμμοριτοπόλεμον.

Εις τον Ρουμανικόν, Αλβανικόν και ιδία Βουλγαρικόν στρατόν υπηρετούν άνω των 500 μονίμων αξιωματικών της τάξεως των συμμοριτών, σήμερον δε φέρουν ανωτάτους βαθμούς, δεδομένου ότι, όταν το 1951-1952 ενετάχθησαν εις τους κομμουνιστικούς στρατούς ήσαν μεταξύ αυτών λοχαγοί, ταγματάρχαι, και αντισυνταγματάρχαι.

7. Εις τα «μουλωχτά», εφοίτησαν νεαροί Έλληνες και εις σχολάς εφέδρων ή μονίμων αξιωματικών του παραπετάσματος, τας οποίας διηύθυνον Ρώσοι αξιωματικοί. Αλλά η φοίτησις εκεί ήτο τόσον μυστική, ώστε αμφιβάλλω αν γνωρίζουν τούτο, στελέχη του ΚΚΕ εκτός της ηγεσίας. Και ο γράφων γνωρίζει τούτο, από εντελώς τυχαία περιστατικά, όπως τα κάτωθι: Εις την Κραγιόβαν της Ρουμανίας ένθα διέμενον, διέμενε ρωσική στρατιωτική μονάς, πλησίον της οποίας ελειτούργει σχολή εφέδρων αξιωματικών, υπό την ηγεσίαν της ρωσικής στρατιωτικής διοικήσεως, δια Ρουμάνους, Ρώσσους, αλλά και Έλληνας. Μεταξύ των Ελλήνων νέων, υπήρχε και ο «Αντωνάκης», παλαιός φίλος μου, ο οποίος δεν εγνώριζε, ο δυστυχής, ότι ήμουν εργάτης, αλλά εξακολουθώ να είμαι επιθεωρητής των σχολείων, ιδιότητα με την οποίαν με είχε γνωρίσει παλαιότερον. Με την αφελή λοιπόν σκέψιν του «εμπίστου», διέφυγε του κλοιού των συνομωτικών μέτρων και με συναναστράφη ολόκληρον απόγευμα. Το γεγονός αυτό επλήρωσε πολύ ακριβά ο αφελής «φίλος» μου, διότι το αντελήφθη το ζεύγος Βασβανά και το κατήγγειλεν εις την κομματικήν ηγεσίαν.

Έτερον περιστατικόν συνέβη εις το «Πόζναν» της Πολωνίας ένθα υπήρχε σχολή αεροπόρων, εις την οποίαν εφοίτουν, «δια να ανέλθουν ασφαλώς κάποτε εις τους αιθέρας και να επισκεφθούν τον ουρανόν της πατρίδος των» και νεαροί της τάξεως του παιδομαζώματος. Δύο λοιπόν εκ τούτων εστάλησαν μετά Πολωνού εις παρακειμένην θερινήν ανάπαυσιν. Ο Πολωνός εξεφράσθη εις παρατυχόντα Έλληνα φίλον μου, ότι ο εις εκ των δύο νεαρών, ήτο έξοχος και ηγγυάτο πολλά δια το μέλλον.

8. Εις την Γδύνιαν της Πολωνίας, υπάρχει μεγάλη ναυτική βάσις. Εις την βάσιν αυτήν εστάλησαν ως «απλοί εργάται», διάφορα επίλεκτα στελέχη, τα οποία υπηρέτησαν εις εμπορικόν ναυτικόν ή κατήγοντο εκ νήσων. Ουδείς λόγος συνέτρεχε να αποσπασθούν από τας εργασίας διαφόρων εργοστασίων ένθα είχαν τακτοποιηθή και να σταλούν εις Γδύνιαν να «εργασθούν». Εκ του τρόπου επιλογής των υποψηφίων τούτων δια την Γδύνιαν, (πολύ γνωστόν μου πρόσωπον απεκλείσθη διότι δεν ενέπνεε εμπιστοσύνην περί «προόδου» εις Γδύνιαν, αν και 3 έτη επιμόνως εζήτει τούτο) συμπεραίνεται, ότι γίνεται έμμεσος προετοιμασία δια τας «μητρικάς» θάλασσας. Οι συμμορίται μας δίδουν τα εξής στοιχεία, περί της προόδου τούτων εις το εμπορικόν Ναυτικόν: «Σήμερα στην ένωσή μας (σημ. Γδύνια Πολωνίας) υπάρχουν 42 αξιωματικοί του εμπορικού στόλου και 6 της αλιείας» (εφημερίς «Δημοκράτης» 10-5-62 Πολωνία). Η δε πάντα ενήμερος «Αυγή» εις το φύλλον της της 27-7-62 μας διαβεβαιώνει, ότι εις Γδύνιαν «υπάρχουν 150 ναυτικοί, πλοίαρχοι, αξιωματικοί καταστρώματος, μηχανικοί, ηλεκτρολόγοι, και ραδιοηλεγραφεταί». («Αυγή» 21-7-62).

9. Παραλλήλως προς τας ετοιμασίας ταύτας, το ΚΚΕ προετοίμασεν αμέσως εις ειδικάς σχολάς κατασκοπείας σοβαρόν αριθμόν πιστών και θαρραλέων

κομμουνιστών και τους προώθησε δια των Βουλγαροελληνικών και Αλβανο-ελληνικών συνόρων εντός του ελληνικού εδάφους καθ' ομάδας, να συλλέξουν πληροφορίας και να διοχετεύσουν τούτας εις τους στρατούς των ομόρων κρατών, να εκτελέσουν τρομοκρατικές ενεργείας και να εγκαταστήσουν κλιμάκια κατασκοπείας. Να κρατούν εις επαναστατικόν παλμόν τους εναπομείναντας εις Ελλάδα συμμορίτας και συνοδοιπόρους των. Να διαδοθή η φήμη, ότι «υπάρχουν αντάρται», να προλάβουν την μεταστροφήν του λαού, να τονώνουν και εμψυχώνουν τους έχοντας χαλαρωμένα νεύρα και λιποψύχους.

Μέχρι του 1961 απεστάλησαν εις Ελλάδα 227 κατάσκοποι Έλληνες και Βούλγαροι.

γ) Συμμετοχή εις παραστρατιωτικές οργανώσεις.

Εις όλας τας χώρας του παραπετάσματος, θα εύρη τις αρκετούς συμμορίτας, ενηλίκους και ανηλίκους να υπηρετούν εις τα σώματα ασφαλείας (πολιτικήν και μυστικήν ασφάλειαν). Το 1951, πρώτος πράκτωρ της ρουμανικής ασφαλείας εγένετο ο Γκρόζος· εις συνεδρίασιν φυγάδων εις λέσχην παρά την οδόν «Άννα Ιπατέσκου», έδωσεν σαφείς οδηγίας, ότι «παν επιλήψιμον εκ μέρους των Ελλήνων ή Ρουμάνων να καταγγέλλεται εις την ρουμανικήν ασφάλειαν». Εις την ιδίαν χώραν ο άλλοτε αξιωματικός του ΕΛΑΣ ταγματάρχης Ζούλας, ο δολοφόνος του αειμνήστου συνταγματάρχου Ψαρρού, ήτο κράκτωρ και πληροφοριοδότης της μυστικής ασφαλείας Ρουμανίας δια ζητήματα τόσων των Ρουμάνων όσον και των φυγάδων συμμοριτών. Εις την Ουγγαρίαν μετά την καταστολήν της επαναστάσεως υπό των ρωσικών τανκς, εγεννήθη σοβαρόν πρόβλημα, επανδρώσεως των ουγγρικών σωμάτων ασφαλείας εκ μη προσελεύσεως ανδρών. Αμέσως έσπευσαν τη προτροπή του ΚΚΕ κατά εκατοντάδες νέοι και επλήρωσαν τα κενά, εκ των πλέον μαχητικών στοιχείων, ώστε να δίδεται η εντύπωσις ότι η ασφάλεια του κομμουν. καθεστώτος της Ουγγαρίας στηρίζεται εις τους ελληνόπαιδας.

Ιδού τώρα και μερικαι απλαί «σιωπηραί και αφανείς» παραστρατιωτικάί οργανώσεις των κομμουν. χωρών, εις τας οποίας συμμετέχουν ενεργώς συμμορίται, των οποίων ο αριθμός λόγω της μυστικότητος της λειτουργίας, είναι άγνωστος: Εις την Ρουμανίαν υπάρχει παραστρατιωτική οργάνωσις, η Α.Υ.Σ.Α.Π. (εθελοντικός σύλλογος προς υπεράσπισιν της πατρίδος). Εις την Βουλγαρίαν η Δ.Ο.Σ.Ο. (εθελοντική οργάνωσις δια την άμυναν της χώρας). Εις την Ουγγαρίαν η Α.Υ.Η. (Άλαμ - Βίντελμ - Χάτοβάγκ) εις τας λοιπάς χώρας του παραπετάσματος με παρόμοιον τίτλον και αποστολήν. Εις τας παραστρατιωτικές αυτάς οργανώσεις μυστικώς είναι εγγεγραμμένοι σχεδόν όλοι όσοι εργάζονται, άλλοι δε το γνωρίζουν άλλοι όμως όχι. Εις τας οργανώσεις αυτάς υπάρχουν ειδικότητες ασυρματιστών, τηλεφωνητών και κλάδων μεταβιβάσεων. Μοτοσυκλεττισταί, νοσοκόμοι και τραυματιοφορείς, οδηγοί και πληροφοριοδότη, διερμηνείς και ό,τι «αγαθόν» παρέχει η Ε' φάλαγξ. Προπονούνται ιδιαιτέρως εις την σκοποβολήν, κινητοποιούνται νύκτωρ, και εξασκούνται εις πρακτικές εφαρμογάς. Ειδικαί ομάδες, δια την αντιμετώπισαν αλεξιπτωτιστών και καθοδηγηταί προφυλάξεως του κοινού από αέρια, εξασκούνται με περισσοτέραν μυστικότητα. Το μυστικόν δε το οποίον υπάρχει μεταξύ όλων των συμμετεχόντων εις αυτάς, είναι τούτο: ότι έκαστος εργάτης, γνωρίζει μόνον ότι ανήκει εις μίαν των ανωτέρω κατηγοριών, χωρίς να γνωρίζη που είναι ο διπλανός του και χωρίς καθόλου να υποψιάζεται, ότι όλοι οι εργαζόμενοι ανήκουν εις μίαν την ιδίαν οργάνωσιν, την Δ.Ο.Σ.Ο. λόγου χάριν της Βουλγαρίας, ήτις φέρει ως είπομεν τον «ειρηνικόν» τίτλον, «οργάνωσις δια την άμυναν της χώρας».

Και έπεται συνέχεια δυνάμεων ασφαλείας! Εις τας κομμουνιστικές χώρας, υπάρχουν εν δράσει εκ του αφανούς — ελάχισται εκ του εμφανούς — αι οποίαι φέρουν τον τίτλον και έχουν την εξής αποστολήν:

α) «Τάγματα εργασίας» (εξαρτήματα των εργοστασίων) με στρατιωτικήν στολήν, οπλισμόν και εξάρτησιν, έχοντα ως αποστολήν την φύλαξιν των εργοστασίων, ιδίως των της βαρείας βιομηχανίας,

β) «Μονάδες αμέσου επεμβάσεως», αφανείς αλλά τρομακτικά, με αφοσίωσιν, ετοιμότητα, άμεσον εκτέλεσιν, έχουσαι ως αποστολήν την καταστολήν «ανταρσίας». Λέγεται, ότι εις το Πανεπιστήμιον της πόλεως Τιμισοάρας της

Ρουμανίας, όταν εξερράγη η Ουγγρική επανάσταση, ήσαν έτοιμοι οι φοιτηταί του Πανεπιστημίου τα κηρυχθούν αλληλέγγυοι με τους συμφοιτητάς των της Ουγγαρίας, κηρύσσοντες και αυτοί το ίδιο. Και καθ' ον χρόνον συνεκεντρώθησαν εις το προαύλιον αυτού δια την πρώτην εκδήλωσιν, «ομάδες της αμέσου επεμβάσεως» εκ των κόλπων των φοιτητών, συνέλαβον τους πρωταιτίους και εματαίωσαν την κίνησιν.

γ) ενόπλους «κομματικές μαχητικές ομάδας», προς κατάληψιν των εργοστασίων. Αύται ήσαν εν δράσει κυρίως τα πρώτα έτη της εφαρμογής του τυραννικού συστήματος. Εις την Βουδαπέστην το 1949, «μπροστά στα μάτια μας» είδομεν να καταλαμβάνεται εν τοιούτον εργοστάσιον και να παραδίδεται εις καθαρώς κομμουνιστικήν διοίκησιν!

δ) Ομάδες «αγροτικών φρουρών». Ένοπλα τμήματα πραγματικοί κέρβεροι της υπαίθρου, προς φύλαξιν των «κολλεκτίβ». Αυτοί πληρώνονται υπό το πρόσχημα προφυλάξεως της σοσιαλιστικής περιουσίας, εις την ουσίαν όμως έχουν ως αποστολήν να εξασκούν πιέσεις, ώστε να εισέρχονται υποχρεωτικώς οι δυστυχείς γεωργοί εις τον «κολλεκτιβισμόν». Αλλά και άλλαι μαχητικαί ομάδες υπάρχουν, όπως «Σώμα επαναστατικών φρουρών» εις την Ρουμανίαν, «Τάγματα ουγγαρίδων εθελοντών» εις την Ουγγαρίαν κ.ο.κ. ων η αποστολή δεν είναι δύσκολον να χαρακτηρισθή.

Άπασαι αι οργανώσεις αύται είναι καθαρώς παραστρατιωτικοί. Έχουν τυφέκια και ωρισμένην αποστολήν, εκπαιδεύονται δε υπό αξιωματικών. Δι' αυτών επιμελώς αποκρύπτεται η μάχιμος δύναμις των κομμουν. χωρών. Λέγονται συνήθως εθελοντικάί, αλλά εις την ουσίαν είναι υποχρεωτικάί, συμβάλλουν δε αποφασιστικώς εις τας κυρίως ενόπλους δυνάμεις της χώρας και την εφαρμογήν κομμουνιστικών επιταγών, όσον αφορά την εσωτερικήν τάξιν.

Εις άπάσας τας οργανώσεις αυτάς συμμετέχουν ουκ ολίγοι εκ των εις το παραπέτασμα εργαζομένων συμμοριτών, ιδίως εις τας λεγομένας «εθελοντικάς» χωρίς ίσως και οι ίδιοι να το γνωρίζουν. Εάν λ.χ. ερωτήση τις έναν εξ αυτών, εάν εις το εργοστάσιον εις το οποίον ειργάζετο, εξησκήθη πώς να προφυλάσσεται ή να προφυλάττη άλλους από αέρια, θα απάντηση ότι «ναι, έμαθα» ή ότι «έκαμα σκοποβολήν». Αλλά δεν θα γνωρίζη ότι τούτο αποτελεί ειδικότητα ην απέκτησε αθорύβως, και ότι αύριον θα κληθή να «τιμήση» την επίδοσιν εις μίαν κατάστασιν ανάγκης!

Εκ των ανωτέρω καταφαίνεται ότι το ΚΚΕ όχι μόνον τον πόλεμον δεν κατέπαυσεν, όταν μετά την συντριβήν του διεκήρυττε «την ανάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενον», ότι «εσταμάτησε ο πόλεμος», αλλά προετοιμάζεται δι' άλλον, αγριώτερον, ίνα αποπλύνει την εντροπήν του, εάν έχη τοιαύτην, εκ των επανειλημμένων του αποτυχιών και κορέση το μίσος του εκ της στρατιωτικής του συντριβής εις τον Γράμμον - Βίτσι.

Η ψυχολογική ετοιμότης των συμμοριτών, ο καταρτισμός αξιωματικών, τα συνθήματα περί προσωρινότητος εις το παραπέτασμα, απετέλουν σαφή ένδειξιν, ότι ανέμενε εκ της Μόσχας νέαν Γραμμήν περί επαναλήψεως του τυχοδιωκτισμού εις την Ελλάδα. Εάν δε ανεκόπη ο έντονος ρυθμός της προετοιμασίας, τούτο οφείλεται εις το γεγονός ότι η Ελλάς εισήλθεν εις την Συμμαχίαν του ΝΑΤΟ και η Σοβ. Ένωσις το εσκέφθη πολύ να ανάψη νέαν πυρκαϊάν εις την Ελλάδα! και ας ίδωμεν τώρα, ποία η δραστηριότης των ευρισκομένων εις τα θρανία μικρών στρατιωτών.

δ) Πώς προπαρασκευάζονται οι «μικροί» στρατιώται.

Εν πρώτοις το ΚΚΕ αμέσως μετά την απαγωγή των ελληνοπαίδων, εφήρμωσε σύστημα στρατολογίας και επί των ανηλίκων νέων, όχι μόνον των εν Ελλάδι εναπομεινάντων, αλλά και επ' αυτών των απαχθέντων, τα οποία ανέτως επροπαίδευσεν εις Ρουμανίαν, Ουγγαρίαν, Τσεχοσλοβακίαν κ.λ.π. μεθ' ο απέστειλεν εις συγκροτημένα τάγματα — παιδιά 15-16 χρονών! — εις Βίτσι -Γράμμον ως πρόβατα επί σφαγὴν, να πολεμήσουν εναντίον των γονέων των! Εξ αυτών άλλα εφονεύθησαν, άλλα παρεδόθησαν εις τον εθνικόν στρατόν, τα δε διασωθέντα απέστειλεν η ηγεσία των συμμοριτών εις το παραπέτασμα να «καλοταϊστούν» μέχρις ότου καταστούν ικανά δια έτερον εξοντωτικόν περίπατον!

Απαντες οι διερχόμενοι εκ των σχολικών θρανίων νέοι, τόσοι οι απαχθέντες όσον και οι μετέπειτα εις το παραπέτασμα γεννηθέντες, υφίστανται την πίεσιν της κομμουνιστικής κοινωνίας και της διδασκαλίας εις τα σχολικά θρανία εξ ων αποκομίζουν γνώσεις εχθρικής προς την πατρίδα, αναπτύσσονται με μισελληνικά αισθήματα, εγείρεται το μίσος και καλλιεργείται η μνησικακία. Εις τας κοινωνικάς εκδηλώσεις πλουτίζεται με τας εννοίας της υψωμένης γροθιάς, της κόκκινης γραββάτας και κόκκινης σημαίας, των ομοιωμάτων του Κρεμλίνου, των εννοιών τας οποίας προσδίδουν τα αστέρια, οι κονκάρδες, τα δίκροχα, αι σάλπιγγες, τα εμβατήρια, ο ρυθμός των παρελάσεων, οι όρκοι προς τας σημαίας, ο επαναστατικός τόνος εις τας εκδηλώσεις, τα διακεκομμένα συνθήματα, αι συνεδριάσεις και αι κατ' αυτάς θορυβώδεις εκδηλώσεις, τα επαναστατικά είδωλα, αι διακοσμήσεις, οι αριθμοί, τα πλακάτ και τα πανώ με τας «επιτυχίας», αι προσφωνήσεις εις τους «συντρόφους» ή «συναγωνιστάς». Οι χάρται με τας φυλακάς των εν Ελλάδι συντρόφων» των, αι εκθέσεις και τα επαναστατικά σταυρόλεξα, η επαναστατική αλληλογραφία, οι επαναστατικοί ύμνοι, οι χοροί, η τέλεσις των εορτών, ο επαναστατικός τύπος με τους σοβ. πυραύλους, ο κατακλυσμός του προπαγανδιστικού βιβλίου, το ραδιόφωνον, ο κινηματογράφος με τα κατορθώματα των «κόκκινων φαντάρων» το θέατρον με τα σκετς κωμωδίας και αναπαραστάσεις εκ των κατορθωμάτων των «αετόπουλων» της ΕΠΟΝ, των συμμοριτών δια εξόντωσιν τμημάτων του εθνικού Στρατού ή σταθμών χωροφυλακής!

Ιδού τώρα τι διδάσκεται εις το θρανίον εκ των συμμοριτών διδασκάλων:

α) Πειθαρχία από τα «γενοφάσκια»! «Πρέπει να διαπαιδαγωγήσουμε τα παιδιά μας μέσα στο πνεύμα της συνειδητής πειθαρχίας, κι αυτό πρέπει να αρχίση απ' την πιο μικρή ηλικία. Η πειθαρχία να τους γίνη φύση» (Διδακτική Παιδομαζώματος, σελίς 12).

β) Ανάπτυξις αρετών εκ της ομαδικής συμβίωσης:

«Η κομμουνιστική ηθική ζητάει να αναπτύξουμε στα παιδιά το πνεύμα της ομαδικής συμβίωσης, τη συνεργασία, τη συντροφικότητα» (η ίδια διδακτική σελίς 6).

γ) Αφοσίωσιν εις την υπόθεσιν του σοσιαλισμού. «Τα παιδιά, οι νέοι που μορφώνονται, πρέπει να είναι αφοσιωμένα μ' όλη τους την ψυχή στην υπόθεση του σοσιαλισμού» (η ίδια διδακτική σελίς 10).

δ) «Γενιά» με χαρακτήρα ατρόμητον. «Πρέπει να μορφώσουμε μια γενιά νέα,

γενιά που να έχει συνείδηση της δύναμής της, να μη φοβάται δυσκολίες, να είναι ετοιμη για να τσακίση όλα τα εμπόδια». Να έχει ξεκαθαρισμένο μπροστά στα μάτια της το σκοπό που επιδιώκει: Νάχει θάρρος αλύγιστο, να μην ξαίρει τι θα πει φόβος στον αγώνα, ενάντια στον εχθρό, καρποφόρα δουλειά και επαναστατικήν ορμήν, αυτά τα γνώρίσματα του μπολσεβίκικου χαρακτήρα, πρέπει να αναπτυχθούν στη νέα γενιά απ' τα σχολικά θραμιά». (Διδακτική του Παιδομαζώματος σελίς 12).

ε) Καλλιέργεια της ψυχολογίας της εκδικήσεως:

«Δεν πρέπει να λησμονώμεν ότι είναι αδύνατον να νικήσωμεν τον εχθρόν, εάν δεν τον μισούμεν βαθύτατα» (Παιδαγωγική του Εσίποφ, έκδοσις 1946).

ς) Προπαρασκευή δια παιδιά επαναστάτες, όπως: «ερωτά ο δάσκαλος, απαντά ο μαθητής:

*«Διδάσκαλος: Στην επανάσταση τον Φλεβάρη ανατράπηκε η δύναμη του Τσάρου.
Απελευθερώθηκαν όμως οι εργάτες απ' την καταπίεση;*

Μαθητής: όχι, η καταπίεση έμεινε.

Διδάσκαλος: ποιος καταπίεζε τους εργάτες;

Μαθητής: Οι Τσιφλικάδες και οι καπιταλιστές.

*Διδάσκαλος: Τι νομίζετε; τι έπρεπε να κάνουν για να ελευθερωθούν, απ' το ζυγό των
καπιταλιστών και των τσιφλικάδων;*

Μαθητής: Να ανατρέψουν τη δύναμη των καπιταλιστών.

(Εκ της Διδακτικής του παιδομαζώματος, έκδοσις 1952, σελίς 130).

Όλα λοιπόν τα προβλήματα πρέπει να τίθενται έτσι, ώστε να απομένη ως διέξοδος η επανάστασις. Και να αχθεί ο μαθητής εις το συμπέρασμα, ότι μόνη διέξοδος είναι η επανάστασις!

ΙΘ' ΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

α) Θέσις των συμμοριτών έναντι των εθνικών ζητημάτων.

Το Κ.Κ.Ε. ανέπτυξεν ελευθέρως και εφήρμοσεν εμπράκτως τας θέσεις του επί των εθνικών ζητημάτων εις τας κομμουνιστικές χώρας εις τας οποίας κινείται και δρα εν πλήρει ανέσει. Εις τα σχολεία, τας οργανώσεις και την κοινωνίαν των φυγάδων, τα οποία κρατεί υπό τον απόλυτον έλεγχόν του, εκαλλιεργήθη επιμελώς το πνεύμα και αι θέσεις τας οποίας πρέπει να λαμβάνουν μικροί και μεγάλοι, εναντι των εθνικών ζητημάτων, μετά φανατισμού δε υποστηρίζουν τας απόψεις των ταύτας.

Κατ' αρχήν, όπως και όλα τα κομμουνιστικά κόμματα, τοποθετεί τα συμφέροντα της σοβιετικής ενώσεως υπεράνω οιασδήποτε άλλης χώρας και αυτών των δορυφόρων ακόμη. Μάλιστα το ζήτημα τούτο, έκλεισε άπαξ δια παντός με την ρήσιν: «Όσα λέει το Κομμουνιστικόν Κόμμα της Σοβ. Ενώσεως, είναι νόμος για το Κ.Κ.Ε.». («Νέος Κόσμος» αριθ. 10 του 1952), Και επί των βημάτων της αρχής ταύτης βασιζόμενον, καταδικάζει κάθε ιδέαν αντιτιθεμένην προς το συμφέρον της Σοβιετ. ενώσεως ως «αντισοβιετικήν» ή «αντισοβιετικήν δήλωσιν» και δεν είναι ολίγοι εκείνοι οι οποίοι επλήρωσαν πολύ ακριβά το πολιτικόν των τούτο αμάρτημα, προς την «Μάννα και πρώτη πατρίδα», την Σοβ. ένωσιν!

Την Εθνικήν ιδέαν. Πλαστογραφούν δολίως και διαστρέφουν τα ιδανικά, εν γνώσει των, ότι αι απόψεις των αύται δυνατόν να συγκρούωνται και να ανατρέπωνται υπό της ιστορικής αληθείας. Αγνοούνται αι περίοδοι της ιστορίας και αι ανθρώπιναι αξίαι του ελληνικού πολιτισμού. Αρνούνται την πνευματικήν παράδοσιν του έθνους. Αντί των ελληνοχριστιανικών παραδόσεων, καλλιεργούν τα ιδανικά και χρησιμοποιούν δια την λύσιν των προβλημάτων τας αξίας αι οποίαι είναι εναποθηκευμένοι εις το μαρξιστικόν «θησαυροφυλάκιον.

Προς το 1821. Είναι εχθροί της εθνικής ιδέας η οποία κρυφόκαιγε εις τα στήθια των ελλήνων 400 χρόνια και εθέρμαινε τους αγωνιστάς του 1821.

Ιδέας και συστήματα μεταγενεστέως δημιουργηθέντα, μεταθέτουν αναδρομικώς και τας συνταυτίζουν με τας ιδέας του 1821. Τα αισθήματα, τας παραδόσεις και την ψυχολογίαν της ελληνικής φυλής που πάντα εθέρμαινον τα στήθια των Ελλήνων τα τοποθετούν εις τας συνειδήσεις των συμμοριτών. Υπερηφανεύονται ότι τάχα είναι συνεχισταί του 1821. Και δίπλα εις την «λερή φουστανέλα» του κλέφτη, τοποθετούν το αιματωβαμμένον από τα εγκλήματα ένδυμά των. Τα λημέρια της κλεφτουριάς του 21, παραβάλλουν με το «κλαρί» των συμμοριτών, των σφαγέων, των ληστών και των εμπρηστών. Το καρυοφίλι και το λιανοτούφεκο τα οποία συμβόλιζαν την αθάνατη κλεφτουργιά, παραβάλλουν με το χατζάρι και τα σαρδελοκούτια που συμβολίζουν τον σαδισμόν. Ο Κολοκοτρώνης και ο Καραϊσκάκης παραβάλλονται με τους κατασκόπους Μπελογιάννη και Γλέζο, ο δε ιερός λόχος, «βρήκε συνεχιστές στους λόχους της ΕΠΟΝ.

Το «όχι» του 1940. Τον πέραν των ελληνικών συνόρων πόλεμον, χαρακτηρίζουν ως ιμπεριαλιστικήν πάλην και συμπληρώνουν: «αφού εδιώξαμε τους Ιταλούς απ' την Ελλάδα, πρέπει να κάνουμε ξεχωριστή ελληνοϊταλική ειρήνη με τη μεσολάβηση της Ρωσίας», γιατί ο πόλεμος πέραν των συνόρων, είναι «κατακτητικός και ιμπεριαλιστικός».

Το «Όχι» του εθνικού τότε κυβερνήτου, του Βασιλέως, του Δαβάκη, του ελληνικού λαού και στρατού μεταφέρουν εις την εποχήν της ΕΑΜοκρατίας και

κομμουνιστοκρατίας όπου, τάχα, ως γράφει η «Αυγή» 27-9-62, «θαρραλέοι άνδρες» — οι κομμουνισταί — «εκήρυξαν εθνικό συναγερμό, χωρίς στρατηγούς και Βασιληάδες, κυβερνήτες και άρχοντες, οι οποίοι ελάκισαν, αλλά εργάτες, αγρότες, κάλεσαν το λαό στάρματα... οραματίστηκαν ως εκείνοι (του 1821) μια Ελλάδα λεύτερη, δημοκρατική...».

Η Κύπρος. Ο Ζαχαριάδης τον Μάιον 1955 εχαρακτήρισε την ένοπλον αντίστασιν του Κυπριακού λαού ως «πασχαλινές τρακατρούκες», τον δε Διγενή, τον οποίον απεκάλυψε από τον Ρ.Σ. του ΚΚΕ εις το παραπέτασμα, αποκαλεί «βαρελότο Διγενή»! Παρεσιώπησαν να ανακοινώσουν τας δια προκηρύξεων της 8-10-57 και 2-2-58 καταγγελίας του Διγενή.

Το ΚΚΕ δεν εσυγχώρει να ελευθερωθή η Κύπρος και να ενωθή μετά της «μοναρχοφασιστικής» Ελλάδος. Δια τούτο έρριξε το σύνθημα, το οποίον επιίλιζαν εις το παραπέτασμα ενήλικες και ανήλικες συμμορίται, ότι «μόνον λεύτερη Κύπρος σε λεύτερη Ελλάδα» συγχωρείται. Δηλαδή να γίνη η Κύπρος «λεύτερη» (Κομμουνιστική), αφού γίνη και η Ελλάς «λεύτερη» (δηλ. κομμουνιστική).

Επανορθώσεις της Βουλγαρίας. Η διαγωγή των Βουλγάρων και ως φασιστών και ως αντιφασιστών (κομμουνιστών) είναι η ίδια· πολλάκις μετεβλήθησαν τα καθεστώτα των, αλλά αι επιδιώξεις των επί της Μακεδονίας -Θράκης μένουν αι ίδιαι. Εις διάστημα 40 ετών, υπέστημεν 4 βουλγαρικής επιθέσεις, εκτός δε του παιδομαζώματος, ευθύνεται και δια τας επανειλημμένας εκ του εδάφους της εισβολάς εις την Ελλάδα κατασκόπων. Και όμως ο Ρ.Σ. της Μόσχας της 10-10-61 έλεγε: «Ως τώρα με καμμιά λέξη, με καμμιά πράξη, η Βουλγαρία δεν έδειξε, ότι έχει τέτοιες προθέσεις. Μα και δεν υπάρχουν τέτοιες στην ουσία. Τα σημερινά σύνορα με την Ελλάδα είναι απολύτως σεβαστά για τους Βουλγάρους. Και μοναδική επιθυμία των είναι να βρίσκεται από την άλλη μεριά των συνόρων ένα φιλειρηνικό κράτος».

Εκ της συνηγορίας αυτής παρά σλαυοφώνου, ως «φίλης» δήθεν της Ελλάδος, καταβάλλεται προσπάθεια να δημιουργηθή μεταξύ Ελλήνων ψευδής εντύπωσις, ότι η Βουλγαρία δεν τρέφει δήθεν διεκδικήσεις εδαφικάς εις βάρος της Ελλάδος και ότι οι σλαύοι δεν είναι εχθροί των Ελλήνων.

Το ΚΚΕ τρέφει υπέρ της Βουλγαρίας την πλέον θερμήν συμπάρασιν, τους δε εν τη Βουλγαρία ελληνόπαιδας κατέχει η ιδέα, των βουλγαροπαίδων. Ομιλούν οι βουλγαρόπαιδες περί βουλγαρικής Μακεδονίας ή πιστεύουν εις την Μ. ιδέαν της Βουλγαρίας (έξοδος εις Αιγαίον, προσάρτησις Μακεδονίας) ομιλούν κι εκείνα περί Μακεδονίας του Αιγαίου και ουχί ελληνικής Μακεδονίας.

Η Βουλγαρία ήγειρε τερατώδεις αξιώσεις να αναγνωρισθή, ότι άφισαν έργα, εις Θράκην - Μακεδονίαν, κατά την αποχώρησίν των. Ζητεί δηλαδή επανορθώσεις δια τας σφαγάς και τους σωρούς των σκελετών.

Ιδού η ερμηνεία των αξιώσεων της: Έχει απαίτησιν 90.000.000 δολλαρίων ως αποζημιώσιν. Αύριον ασφαλώς θα ζητήσουν αποζημιώσεις, διότι «περιέθαλψαν» το παιδομαζώμα, ακόμη και τα έξοδα συντηρήσεως των κατασκοπευτικών σχολών τίποτε δεν είναι απίθανον εκ της χώρας ταύτης.

Ακόμη διετύπωσεν θρασεείς δηλώσεις, ότι συνετέλεσεν εις την απελευθέρωσίν μας «συμπολεμούσα» δήθεν μετά των Ρώσων κατά των Γερμανών. Κάμνει

ιταμάς προκλήσεις, ότι όταν γυμνάζομεν στρατόν εμείς, την απειλούμεν. Διατυπώνουν ασυστάτους κατηγορίας, ότι λόγω συμμετοχής μας εις το ΝΑΤΟ, τηρούμεν πάντοτε εχθρικήν στάσιν εναντίον της, ενώ είναι γνωστόν, ότι οι Βούλγαροι εβοήθησαν τους συμμορίτας και κάθε απεργαζόμενον την ανατροπήν του ελληνικού καθεστώτος, η δε ΕΔΑ συνηγορούσα υπέρ της Βουλγαρίας διατυπώνει ότι: «Δεν είναι τα αμφισβητούμενα δολλάρια των επανορθώσεων που εμποδίζουν την έναρξιν διαπραγματεύσεων Ελλάδος και Βουλγαρίας δια την ρύθμισιν των διαφορών, αλλά η στείρα πολιτική των ελλην. κυβερνήσεων, που δεν εννοεί να προχωρήση βήμα πέρα απ' τα όρια που χάραξαν οι «σύμμαχοι» και «προστάται» τους και «δύσκολο να εκτιμηθούν οι ζημιές της χώρας μας από την άρνησιν ρυθμίσεως των ελληνοβουλγαρικών σχέσεων» («Αυγή» 8-9-63).

Βόρειος Ήπειρος.

«Κάθε κρούσις περί Β. Ηπείρου αποτελεί τυχοδιωκτισμόν και σωβινισμόν». (Κ.Κ.Ε. 6η ολομέλ.) «Το κόμμα μας έχει ξεκαθαρίσει, ότι είναι απαράδεχτο για μας ένα πρόγραμμα που στρέφεται κατά της εδαφικής ακεραιότητος των λαϊκών Δημοκρατιών, Βουλγαρίας και Αλβανίας, που θα έχει την ελαχίστην έστω αιχμήν κατά των Λ. Δημοκρατιών και της Σοβ. Ενώσεως, που θα υιοθετεί το σχέδιον Μάρσαλ και που δεν παίρνει θέση απέναντι στην Αμερικανοαγγλική κατοχή».

(Βλάντας, 7η ολομέλεια ΚΚΕ, Μάιος 1950).

«Κατάληψη εδάφους ενός Λαϊκοδημοκρατικού κράτους που στην εξουσία βρίσκεται Κομμουν. κόμμα και προσάρτησι σε κράτος που στην εξουσία βρίσκεται η τάξη των καπιταλιστών θέση αντίθετη προς τα Μαρξισμό - Λενινισμό. Ταξική προδοσία, ξέφρενος σωβινισμός, άρνηση αρχών κόμματος, επίθεση εναντίον Δημοκρατικού κράτους, το οποίον σημαίνει επίθεσιν εναντίον της Σοβ. ενώσεως, θέση αντιδιεθνιστική». (Θέσις του Μάρκου Βαφειάδη, κατά την κριτικήν εναντίον του Ζαχαριάδη).

«Ολόκληρος ο Ελληνικός λαός αντιτάσσεται εναντίον πάσης ενεργείας των εξτρεμιστών για τη μείωση της ακεραιότητας και της ανεξαρτησίας της Αλβανίας»

(Ιανουάριος 1960. Χαιρετιστήριο Τηλ/μα του ΚΚΕ προς τον Χότζα).

Έτοιμοι λοιπόν οι Έλληνες κομμουνισταί να θυσιαστούν, για να μείνη η Β. Ήπειρος τσιφλίκι του Χότζα! ευρισκόμεθα ενώπιον επανειλημμένων θέσεων του ΚΚΕ κατά της διεκδικήσεως της Β. Ηπείρου. Επικροτεί και ψηφίζει την εκάστοτε πολιτικήν της Σοβ. Ενώσεως, είναι ο καλύτερος υποστηρικτής των συμφερόντων των κομμουν. κομμάτων και ποτέ υποστηρικτής της Ελλάδος.

Επίθεσις του ΚΚΕ κατά της Ελλάδος. Το ΚΚΕ κατά την περίοδον της κατοχής έθεσεν εις φοβεράν δοκιμασίαν το έθνος. Δια πανούργων μεθόδων έκλεψε τας πατριωτικάς διαθέσεις του λαού και επαγίδευσεν τα περί ελευθερίας αισθήματα σημαντικής μερίδος τούτου. Τον ωργάνωσεν με το πρόσχημα της απελευθερώσεώς του από τον χιτλεροφασιστικόν ζυγόν, αλλά εις την ουσίαν τον έρριξεν υπό τον ζυγόν μιας ερυθράς τυραννίας.

Αποκορύφωμα της δοκιμασίας ταύτης υπήρξεν η τραγωδία του Δεκεμβρίου, κατά τον οποίον ο ελληνικός λαός εδοκίμασε την αγριότητα, την βαρβαρότητα, την αιμοβορίαν, τα αιμοσταγή ένστικτα και τον σαδισμόν της ερυθράς τυραννίας.

Ένα έτος μετά την απελευθέρωσιν των λαών (1946 - 1949) και πάλιν η Ελλάς εκινδύνευσεν να χάση την αυτοτέλειάν της, διότι της επετέθη συγκεκριμένων ολόκληρος ο ερυθρός φασισμός, εάν δε δεν είχε βοήθειαν από φιλελεύθερα έθνη,

εάν δεν υπήρχε η απόφασις ολοκλήρου του έθνους, όπως αγωνισθή μέχρις εσχάτων, ίνα μη τεθή τέρμα οριστικόν εις την ιστορίαν του, εάν δεν υπήρχε ένας στρατός με μέγαν πατριωτισμόν και μεγάλην δύναμιν χαρακτήρος, η Ελλάς θα εκινδύνευε να χάση την αυτοτέλειάν της.

Το ΚΚΕ πάντοτε ήτο δουλικώς προσηλωμένον εις τα σοβιετικά συμφέροντα, και υποχείριον του Δημητρώφ και του Κολάρωφ, όταν επαζάρευε την εκχώρησιν της Μακεδονίας εις «σοσιαλιστικήν Βαλκανικήν ένωσιν», πράγμα το οποίον απέρριπτον άλλα κομμουν. κόμματα. Το γιουγκοσλαβικόν κομμουν. κόμμα απέρριπτε, ενώ το αποχαυνωμένον ΚΚΕ ανεδεικνύετο θερμότερος υποστηρικτής και υπερεψήφιζε υπέρ της εκχωρήσεως της Μακεδονίας.

Δι' επανειλημμένων θέσεών του ετέθη κατά πάσης διεκδικήσεως της Β. Ηπείρου. Και επιτίθεται συνεχώς εναντίον της εξωτ. πολιτικής της Ελλάδος, του δόγματος Τρούμαν, του σχεδίου Μάρσαλ, του ΝΑΤΟ, της ΕΚΑ, των ελληνοαμερικανικών συμφωνιών, της ιστορίας της Ελλάδος, των ελληνοαχριστιανικών παραδόσεων και του ελληνικού πολιτισμού, συκοφαντών, πολεμών και υπονομεύων παν πνευματικών και υλικόν αγαθόν της Ελλάδος, έτοιμον να θέση υπό τον ερυθρόν εναγκαλισμόν ολόκληρον την Ελλάδα.

β) Η εθνότης των «Σλαυομακεδόνων».

Τρίτον εγκληματικόν σταθμόν εις την ιστορίαν του θλιβερού παιδομαζώματος, αποτελεί το γεγονός της διαχωρίσεως των απαχθέντων ελληνοπαίδων εις σλαύους και Έλληνας και η οργάνωσις των πρώτων εις ιδίαν ομάδα, των «σλαυομακεδόνων», υπαγομένων εις το εξής φυλετικώς και εθνολογικώς εις ανύπαρκτον εθνότητα, την εθνότητα των «σλαυομακεδόνων». Εις την ομάδα ταύτην των «σλαυομακεδόνων», το ΚΚΕ προσέδωκε υποχρεωτικώς — τους έλεγε: «εκεί ανήκετε σεις...»— ιδίαν εθνικὴν συνείδησιν, και μετ' ενδιαφέροντος ειργάσθη να επινοηθούν και αναπτυχθούν εθνολογικά στοιχεία (γλώσσα, ιστορία, ήρωες...) δια να δικαιολογηθή εθνισμός και να δημιουργηθεί μελλοντικώς κράτος, το κράτος των «σλαυομακεδόνων».

Με την πάροδον του χρόνου η ομάς ηνδρώθη και απετέλεσε οργανωμένην δύναμιν αρκετά σοβαράν, συντόμως δε απέβη κράτος εν κράτει εις τους φυγάδας, ώστε μόνη της να κανονίζει τα του οίκου της, ρυθμίζουσα όχι μόνον τα της εσωτερικής της ζωής, αλλά και εξωτερικά τινά ζητήματα, αφού απηυθύνθη εις τον Ο.Η.Ε. δια «εθνολογικήν» τινά υπόθεσίν του. Η μόνη συγγένεια, ήτις υφίσταται μετά των άλλων Ελλήνων φυγάδων, είναι ότι αμφότεροι υπάγονται κομματικώς υπό το ΚΚΕ (οι «σλαβομακεδόνες» έχουν αντιπρόσωπον) και θεωρούνται «συμπολεμισταί» και «συναγωνισταί» εις τον «απελευθερωτικόν» αγώνα!

γ) Η προπαγάνδα επί του ανυπάρκτου «Μακεδονικού».

Η επί του ανυπάρκτου «Μακεδονικού» προπαγάνδα εκ μέρους της Βουλγαρίας και Γιουγκοσλαβίας, στηρίζει επιχειρήματα εις το γεγονός της υπάρξεως εις την ελληνικήν Μακεδονίαν ασημάντου αριθμού σλαυοφώνων. Η Γιουγκοσλαβία εκμεταλλεύεται δια ίδιον λογαριασμόν το «Μακεδονικόν» με σκοπόν να ενταχθή τούτο εις τα Σκόπια, εντός της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας. Η δε Βουλγαρία, ακολουθούσα διεθνή θέσιν του κομμουνισμού επιδιώκει να γίνη «ανεξάρτητον σλαβικόν κράτος» κατ' αρχήν, ως πρώτος σταθμός, μεθ' ο προβάλλουσα το «ατού» της γλώσσης διότι συγγενεύει με την βουλγαρικήν — προϊόν προπαγάνδας των κομιτατζήδων— να ενσωματωθή εις την Βουλγαρίαν. Αξιοσημείωτον ότι, οι εν Μακεδονία σλαυόφωνοι, χαρακτηρίζονται εν Βουλγαρία, εν τω πλαισίω της «Μ. ιδέας» των, ως «αλύτρωτοι» αδελφοί. Την ανεξαρτησίαν των «Σλαβομακεδόνων» επεχείρησε να εκμεταλλευθεί το ΚΚΕ ως εξής:

Την άνοιξιν του 1949 και μετά το σάρωμα του συμμοριτισμού εις την Πελοπόννησον, η ηγεσία του ΚΚΕ προβλέπouσα το ίδιον τέλος και δια την Στερεάν και Μακεδονίαν, εσκόπευε να ανακηρύξη την περιοχὴν ένθα εκυριάρχει το στοιχείον των σλαβοφώνων, εις αυτόνομον κράτος, δια να προκληθῇ ανοικτή στρατιωτική βοήθεια υπό των ομόρων κρατών. Αλλά ο εθνικός στρατός, άνέτρεψε δια της δράσεώς του το κακόβουλον σχέδιον, προτού εκδηλωθεί τούτο.

Το στήριγμα της εξορμήσεως ταύτης εκ μέρους των κομμουνιστών, ευρίσκεται εις υποθήκην του Δημητρώφ, όστις επί της εποχής του σταλινισμού, εδέσποζε σχεδόν ως παγκόσμιος, μετά τον Στάλιν, κομμουνιστική φυσιογνωμία. Ιδού αύτη: «Η Μακεδονία στους Μακεδόνες: Πιστοί στη Μακεδονική παράδοση, πιστεύουμε σταθερά, πως ο μακεδονικός λαός θα πραγματοποιήσῃ την Εθνική του ενότητα και θα εξασφαλίσῃ το μέλλον του σα λεύτερο έθνος, μονάχα μέσα στα πλαίσια μιας ομοσπονδίας των Σλαύων του Νότου, δηλαδή Βουλγάρων και Γιουγκοσλάβων, που συμφώνησαν να σχηματίσουν μια ομοσπονδία των σλαύων του Νότου» (λόγος του Δημητρώφ εις το 5ον κομμουνιστικόν συνέδριον της Βουλγαρίας την 19-12-1948).

Το «Μακεδονικόν» αποτελεί πραγματικήν διελκυστίνδα μεταξύ κυρίως Γιουγκοσλαβίας και Βουλγαρίας και το τραβούν πότε ο ένας προς το μέρος του, πότε ο άλλος προς το ιδικό του. Αμφότεροι όμως «γλίσουν» ορεκτικά και προβάλλουν τους οδόντας των, ερήμην της Ελλάδος! Προς τον σκοπόν τούτον καταβάλλουν ενεργείας και εις παγκόσμιον μάλιστα κλίμακα, να επιστρατεύσουν την κοινήν γνώμην, δια να γίνουν σταθεραί και πιστευταί αι απόψεις των. Ίδρυσαν συλλόγους εις το εξωτερικόν και επεστράτευσαν «μαρτυρίας» εξ όλου του κόσμου, εδημιούργησαν διπλωματικά «ατού», έχουν ετοίμους «πειστικές» αποδείξεις και θέσεις, εξασκούν εκβιασμούς και εκτοξεύουν απειλάς και ύβρεις, προκλήσεις και υπαινιγμούς, διατυπώνουν κατηγορίας εναντίον της Ελλάδος, ότι ενεργεί γενοκτονίαν, πιέζουσα και εξανδραποδίζουσα και ότι προσήρτισε την Μακεδονίαν βιαίως εις την Ελλάδα.

Δια το ζήτημα κυρίως της γλώσσης επικαλούνται «σλαβολόγους» προς εξακρίβωσιν της αληθείας, οργανώνουν φροντιστήρια περί της γνώσεως της γλώσσης κ.ο.κ. και εκμαιεύουν γενικώς εκ των προτέρων διαφόρους δικαιολογίας δια να επιτεθούν όταν επιστεί η ώρα. Αποκορύφωμα δουλικής προσφοράς εις τους κομμουνιστάς τούτους, αποτελούν αι ενέργειαι του ΚΚΕ από τα «γενοφάσκια» του, αι οποίαι εν τω συνόλω αποτελούν πρωτοφανές και εις

αυτά τα χρονικά των κομμουνιστών φαινόμενον, κομμουνισταί να πλειοδοτούν περισσότερο των άλλων κομμουνιστικών κομμάτων, εις τον διαμελισμόν και ακρωτηριασμόν του τόπου, όπου τουλάχιστον εγεννήθησαν!

δ) Αι αντεθνικού θέσεις του ΚΚΕ επί της Μακεδονίας.

Το ΚΚΕ από της συστάσεώς του μέχρι τέλους 1948 ετάσσετο πότε υπέρ της απόψεως, ότι οι σλαυόφωνοι της Μακεδονίας αποτελούν «μειονότητα εθνικήν», πότε υπέρ «ενιαίας και ανεξαρτήτου Μακεδονίας» (μεταβατικός σταθμός μέχρις ενσωματώσεως της Μακεδονίας εις Βουλγαρίαν), πότε επανήρχετο εις το σύνθημα «ισοτιμία και ισοπολιτεία στις μειονότητες», εκ του υπολογισμού, ότι μετά τον Β' παγκόσμιον πόλεμον, θα επεκράτει ο κομμουνισμός όχι μόνον εις την Γιουγκοσλαβίαν και Βουλγαρίαν, αλλά και Ελλάδα, οπότε ελευθέρως πλέον θα ελύοντο υπό του Στάλιν δια «μονοκοντυλιάς» τα ζητήματα των εθνοτήτων και τα όρια των κομμουν. κρατών εις τα Βαλκάνια. Την 30ήν όμως Ιανουαρίου 1949, το ΚΚΕ εις την 5ην ολομέλειάν του, επανήλθεν εις παλαιάν θέσιν και ετάχθη επισήμως υπέρ της ανεξαρτησίας μετά τον συμμοριτοπόλεμον, διακηρύξαν το «δικαίωμα αυτοδιαθέσεως» ως έπαθλον των αγώνων των «συντρόφων σλαυομακεδόνων», τους οποίους διεξήγαγε μετά των λοιπών συμμοριτών κατά της Ελλάδος. Τον Νοέμβριον πάλιν του 1949, η 6η ολομέλεια της Κεντρ. Επιτροπής και εις εκδοθείσαν απόφασιν επί του θέματος των «σλαυομακεδόνων», ως εδημοσιεύθη εις το «καινούργια κατάσταση καινούργια καθήκοντα», επανέρχεται εις το σύνθημα της «ισοτιμίας των μειονοτήτων», δικαιολογήσαν την υποχώρησιν εκ του συνθήματος της ανεξαρτησίας εις το της ισοτιμίας, ότι η απόφασις της 5ης ολομέλειας της 30-1-49, ήταν αποτέλεσμα της «υπονομευτικής και διασπαστικής δράσεως του Τίτο» δια των πρακτόρων του Μητρόφσκυ -Κεραμιτζήφ. Βραδύτερον πάλιν, το 1956, άλλη ολομέλεια (6η ολομέλεια του ΚΚΕ μετά την 2α συνδιάσκεψιν) προσεπικυρώνει την απόφασιν της 6ης ολομελείας του 1949 περί «ισοτιμίας των μειονοτήτων» και κατακρίνει μάλιστα τον Ζαχαριάδη, ότι η θέσις του «δικαιώματος αυτοδιαθέσεως» εις το πλαίσιον «ανεξαρτήτου Μακεδονίας ήτο λάθος εκείνου, ο οποίος δια να κολακεύση τους σλαυοφώνους να πολεμήσουν φανατικώς, τους υπεσχέθη την τελείαν ανεξαρτησίαν των μετά το τέλος του συμμοριτοπολέμου, του οποίου το αποτέλεσμα προεξώφλουν ως απολύτως «νικηφόρον». Σημειωτέον ότι, το νέον σύνθημα, αλλαγή δηλαδή της θέσεως από «αξεξαρτησία» εις «ισοτιμία», δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά απώθησιν του σκοπού της ανεξαρτησίας δι' εύθετον χρόνον.

Ιδού τώρα και μερικά εύσημα των «σλαυομακεδόνων» προς το ΚΚΕ, δια τας υπηρεσίας τας οποίας προσέφερε τούτο εις τούτους κατά διαφόρους περιόδους:

«Το Κ.Κ.Ε. υπήρξε το πρώτον και μοναδικόν κόμμα εν Ελλάδι, το οποίον ανεγνώρισε τους Μακεδόνας, ως χωριστόν λαόν και αντέστη ερρωμένως εις την αφομοιωτικήν πολιτικήν όλων των αντιδραστικών ελληνικών Κυβερνήσεων. Κατά τον πολυετή σταθερόν αγώνα του υπέρ των συμφερόντων των εργαζομένων και ολόκληρου του Ελληνικού λαού και εναντίον της εντόπιας και ξένης αντιδράσεως, δεν υπήρξε περίπτωσις, καθ' ην το Κ.Κ.Ε. να μη σταθή παρά το πλευρόν του μακεδονικού πληθυσμού και των λοιπών μειονοτήτων εν Ελλάδι. Ιδιαιτέρως δέον, να τονισθή ο αγών του Κ.Κ.Ε. εναντίον των διωγμών των οργανωθέντων υπό της αντιφάσεως εναντίον των Μακεδόνων, προ και κατά την περίοδον της φασιστικής δικτατορίας και οι οποίοι συνεχίσθησαν κατά του πληθυσμού μας με αφάνταστον θηριωδιαν μετά τον παγκόσμιον πόλεμον... Καλύτερη απόδειξις της συνεπούς εθνικής πολιτικής του Κ.Κ.Ε. είναι η ισοτιμία την οποίαν έζησαν οι Μακεδόνες κατά την περίοδο τον ΕΑΜ και ΕΛΑΣ».

(Άρθρον της εφημερίδος των Μακεδόνων συμμοριτών «Μπορέτς» (αγωνιστής) της 23-11-1962).

ε) Ο εκσλαυισμός των απαχθέντων ελληνοπαίδων.

Τον Ιανουάριον λοιπόν του 1949 η ηγεσία του ΚΚΕ ανεγνώριζε το δικαίωμα να ιδρυθεί ίδιον «Μακεδονικόν κράτος». Το σχέδιον τούτο, παλαιόν φυσικά, ετέθη εις εφαρμογήν και εκ του γεγονότος, ότι απεσχίσθη της κομινφόρμ η Γιουγκοσλαβία, η δε λοιπή «ορθόδοξος» κομμουνιστική παράταξις επετάχυνε την πρόθεσιν περί ανεξαρτήτου Μακεδονικού κράτους προς υπερφαλάγγισιν και απομόνωσιν της Γιουγκοσλαβίας, μεθ' ης αι σχέσεις ήσαν τότε πολύ οξυμένοι και ως πιστεύω, ολιγώτερον ως αντάλλαγμα υπέρ των σλαυοφώνων, δια τας δήθεν θυσίας και τους αγώνας των κατά της «μοναρχοφασιστικής» Ελλάδος, ως την απεκάλουν.

Εις εκτέλεσιν λοιπόν της αποφάσεως ταύτης της Κομινφόρμ και οι ελληνοπαίδες εις το παραπέτασμα μίαν ωραίαν πρωίαν διεχωρίσθησαν εις δύο εθνότητας. Εις την ελληνικήν και εις την «σλαβομακεδονικήν».

Εκ των πρώτων μέτρων άτινα ελήφθησαν δια την περιποίησην της νεοϊδρυθείσης εθνότητος, ήσαν: Διαχωρισμός εις ιδιαιτέρας παιδουπόλεις, διορισμοί σλάβων παιδαγωγών και εντατική προσπάθεια, να εξευρεθούν τα απαραίτητα στοιχεία, άτινα θα εδικαιολόγουν την ύπαρξιν της εθνότητος ταύτης, επί των διαχωρισθέντων Μακεδονοπαίδων, αποκαλουμένων υπό των κομμ. «σλαβομακεδόνων».

Προς τούτο εδημιούργησαν μίαν ιστορίαν με συρραφήν γεγονότων και εξεύρεσιν φυσιογνωμιών εκ των αγώνων των κομητατζήδων, ανήρτησαν τας μορφάς τούτων εις τα δια την ξεχωριστήν πλέον εθνότητα σχολεία, ίδρυσαν τυπογραφεία προς εκτύπωσιν βιβλίων εις την βουλγαρικήν γλώσσαν, συνεκρότησαν διοικητικόν και παιδαγωγικόν μηχανισμόν, εφωδιάσθησαν εκ Βουλγαρίας λεξικά και επεδόθησαν εις συρραφήν στοιχείων δια την διαμόρφωσιν της νέας «σλαβομακεδονικής γλώσσης» ιδρύσαντες γλωσσολογικόν τμήμα με εκ Βουλγαρίας κληθέντας ειδικούς γλωσσολόγους και εξεπαίδευσαν εις ταύτην διδασκάλους εις την γλωσσολογίαν, ιστορίαν, σλαβικήν φιλολογίαν και την γραπτήν γλώσσαν.

Έκτοτε τα ιδεολογικά πλαίσια των νέων, προσεδέθησαν με αυτόνομον Μακεδονίαν, ο δε «εθνικός» των ούτος πόθος εξεφράζετο εις όλας τας εκδηλώσεις της ζωής των.

19 έτη τώρα αφ' ης ερρίφθη ο αντεθνικός σπόρος εις τας συνειδήσεις των ελληνοπαίδων της Μακεδονίας και με τας ανετωτέρας των ανέσεων και ευκολιών διαμορφώνουν ιδίαν «συνείδησιν» διαστρεβλώνοντες την πραγματικήν συνείδησιν των παιδιών, εμφανίζοντες αυτά ως τέκνα «Μακεδόνων του Αιγαίου» με προσδιορισμένα μάλιστα γεωγραφικά όρια (μέχρι σχεδόν του Ολύμπου).

Το ΚΚΕ παρέσχεν όλα τα μέσα δια να κατασκευασθούν «στοιχεία» και να επινοηθούν θεωρίαι, δικαιολογούσαι την ύπαρξιν της δήθεν ιδιαιτέρας εθνότητος.

Έκτοτε τα παιδιά αυτά εις το παραπέτασμα εις κάθε εκδήλωσίν των ομιλούν περί δύο λαών, του ελληνικού και του εφευρεθέντος «σλαβομακεδονικού».

Εις την ιστορίαν των αναφέρουν λ.χ. «όταν έγινε η προσάρτησις της Μακεδονίας μας εις το ελληνικόν έθνος».

Ούδεμίαν κοινήν καταγωγήν με τους άλλους ελληνόπαιδας αναγνωρίζουν, και ότι ουδέν κοινόν αίμα τους συνδέει, ει μη μόνον κοινοί αγώνες, κοιναί θυσίαι, κοιναί αναμνήσεις από τον συμμοριτοπόλεμον καθώς και κοιναί προσπάθειαι και επιδιώξεις εις τον αγώνα κατά της Ελλάδος προς κοινήν απολύτρωσιν από τον «μοναρχοφασιστικόν» ζυγόν και ανεξαρτησίαν των εθνολογικώς.

ς) Η ζωή εις τας οργανώσεις των αποκαλουμένων «Σλαυομακεδόνων».

Μετά την κατάρρευσιν του συμμοριτισμού εις το Βίτσι - Γράμμοι, οι εκ των καταφυγόντων εις το παραπέτασμα σλαυόφωνοι ηνώθησαν μετά των σλαυοφώνων παίδων και απετέλεσαν ιδιαιτέραν πολιτικήν οργάνωσιν, την οργάνωσιν «Ήλιντεν», εις αντικαταστασιν της οργανώσεως ΝΟΦ - ΑΦΖ, ήτις συνεκέντρωνε όλα τα σλαυόφωνα στοιχεία εις την Ελλάδα και κατηργήθη, κατηγορηθείσα ως «Τιτοϊκή».

Η «Ήλιντεν» απεσκόπει, όπως ασφαλώς και η καταργηθείσα ΝΟΦ, να καλύπτει ιδεολογικώς όλας τας εκδηλώσεις των εν τω παραπετάσματι αποκαλουμένων «σλαυομακεδόνων». Είχε ιδικόν της συμβούλιον, δια δε τα γενικά ζητήματα της ζωής των, συμμετείχε δι' αντιπροσώπων της εις μικτήν διοίκησιν εις τας ομάδας συμβιώσεως, ένθα υπήρχε μικτόν στοιχείον εξ ελληνοφώνων και σλαυοφώνων.

Η «Ήλιντεν» συμμετείχε πνευματικώς εις όλας τας κοινάς μετά των ελληνοφώνων κομμουνιστών εκδηλώσεις της επαναστατικής κυρίως ζωής, πλην όμως ανέπτυσσε δραστηρίως την «εθνικήν» της ζωήν, τελείως ανεξαρτήτως· ούτω, ως υπερηφανεύονται οι ίδιοι, «εδημιούργησαν πνευματικήν ζωήν, εξυψώθησαν πολιτικώς και ιδεολογικώς, ανέπτυξαν τα εθνολογικά των στοιχεία, γλώσσαν, λογοτεχνίαν ιστορίαν, εθνικάς εορτάς, ήθη, έθιμα και παραδόσεις, θέατρον, σχολεία και διδασκάλους, εφημερίδας, βιβλία και λέσχας, εθνικόν πολιτισμόν και ήρωες (Γκάτσε Ντέλτσεφ, Ντίνο Χατζηντίμωφ, Νικόλα Κάρεφ, Γιάνε Σαντάσκυ, Τερπόφσκυ και Γκίνοβα). Το δε τα τελευταία έτη (1963) εκδοθέν φιλολογικόν των περιοδικόν «Μακεδόνσκι ζηβότ» (Μακεδονική ζωή) προσδιώρισεν ως αποστολήν του «να γνωρίσουν οι σλαυομακεδόνες το ιστορικόν τους παρελθόν, να καλλιεργήσουν τας επαναστατικάς παραδόσεις, να εκλαϊκευση τους κοινούς μετά των ελλήνων συντρόφων αγώνας εναντίον της Ελλάδος, να συμβάλη εις την πατριωτικήν και αγωνιστικήν διαπαιδαγώγησιν κ.λ.π. (Ιδέ εφημερίδα των εν Πολωνία συμμοριτών «Δημοκράτης» της 3-7-63).

Και ας δώσωμεν καλύτερον τον λόγον εις αυτό το «Ήλιντεν» να μας περιγράψει πώς αναπτύσσει την αυτόνομον πολιτικήν, την πνευματικήν της ζωήν, τον εθνικόν της πολιτισμόν, τας παραδόσεις, την γλώσσα κ.λ.π. εις όλας τας εθνοτοπικάς εστίας των «σλαυομακεδόνων» του παραπετάσματος:

Το έτος 1954 έγινε εις την Πολωνίαν συνέδριον των «σλαυομακεδόνων» υπό την σκέπην της οργανώσεως «Ήλιντεν». Εις αυτό εγένοντο εισηγήσεις, ανελύθη το καταστατικόν της οργανώσεως, ετέθησαν καθήκοντα και εχαράχθη η προοπτική. Ιδού τι περιλαμβάνει η εισήγησις του Βαϊνά, προς τους συνέδρους:

«Η οργάνωσις Ήλιντεν συσπειρώνει το τμήμα της προσφυγιάς της Σλαυομακεδονικής εθνότητος, διοικείται υπό κεντρικού Συμβουλίου και αναπτύσσει κατά ανεξάρτητον τρόπον την δράσιν του όσον αφορά την ανάπτυξιν των εθνολογικών της στοιχείων. Το Ήλιντεν εκφράζει τους βαθείς πόθους για την εθνική του απελευθέρωση, με σωστο προσανατολισμό, ξεκάθαρους σκοπούς, κάνει πάλη για την απελευθέρωση της Ελλάδος από την Αμερικανική κατοχή και την εγκαθίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας στην Ελλάδα, για την πλέρια εθνική ισοτιμία, για την εθνική αποκατάσταση του Σλαυομακεδονικού λαού. Διαμαρτύρεται ενάντια στην Παπαγική επίθεση του παπαγικού συναγερμού ενάντια στο Σλαυομακεδονικό λαό της Ελλάδος με την ψήφισή του νόμου 2536 (Αύγουστος 1953) «περί επαναποικισμού των παραμεθορίων περιοχών» και άλλα εξοντωτικά μέτρα ενάντια στον ειρηνόφιλο και Δημοκρατικό σλαυομακεδονικό λαό, που παν να αλλάξουν ολοκληρωτικά την εθνολογικήν σύνθεση του πληθυσμού της

Ιδού τώρα πώς διαγράφεται ο τομέυς των παιδιών:

«Η μόρφωση, διαπαιδαγώγηση των χιλιάδων σλαβομακεδονόπουλων είναι η διαρκής φροντίδα των Κυβερνήσεων στις Λ. Δημοκρατίες. Στη μοναρχοφασιστική Ελλάδα σε διάστημα 40 χρόνων από την προσάρτηση(!) της Μακεδονίας του Αιγαίου στο ελληνικό κράτος, οι σλαβομακεδόνες που μπόρεσαν να σπουδάσουν είναι μετρημένοι στα δάκτυλα, ενώ στις Λαϊκές Δημοκρατίες έχουν όλες τις δυνατότητες να μορφώνονται ολόπλευρα εθνικά, πολιτικά. Για πρώτη φορά στην ιστορία των λαών μας απ' τα παιδιά μας αυτά διαμορφώνονται στελέχη των πιο διαφορετικών ειδικοτήτων για όλους τους τομείς της κοινωνικής δράσης. Τα παιδιά μας στις Λ. Δημοκρατίες διαπαιδαγωγούνται κατά το πρότυπο της κομσομόλ και των νεολαιών των Λ. Δημοκρατιών, σε αγνούς πατριώτες, διεθνιστές, στο πνεύμα της απεριόριστης αγάπης και αφοσίωσης στη μάννα μας Σοβ. ένωση και στις Λ. Δημοκρατίες, που εξησφάλισαν άριστες συνθήκες διαβίωσης και μόρφωσης σε αγωνιστές, έτοιμους να δώσουν τις δυνάμεις τους για τη λευτεριά του λαού μας, άξιους συνεχιστές του ήρωα του λαού μας Ν. Μπελογιάννη. Για πρώτη φορά στην ιστορία του ο λαός μας έχει δεκάδες εκδόσεις στα σλαβομακεδόνικα, τιράζ δε εκατοντάδων χιλιάδων βιβλίων, αντιτύπων, βοηθάν το σλαβομακεδονικό λαό στην ανάπτυξη της γραπτής γλώσσας και λογοτεχνίας του. Για πρώτη φορά εκδόθηκε Γραμματική σλαβικής γλώσσας που αποτελεί την βάση για την ανάπτυξη του Μακεδονικού γραπτού λόγου σοβαρή προσπάθεια πρέπει για ανάδειξη στελεχών από τα παιδιά, ιδιαίτερα από κείνα που τελείωσαν τις διάφορες πολιτικές σχολές και ανάδειξη καινούργιων στελεχών από μαχήτριες του Δημ. Στρατού Ελλάδος και από κοπέλλες που τελείωσαν διάφορες σχολές και είναι ικανές να αναδειχτούν σε στελέχη. Επαγρύπνηση εναντίον των πραχτόρων του Τίτο που προπαγανδίζουν να φύγη κόσμος στη Γιουγκοσλαβία-Ελλάδα» Να σταλούν και άλλα παιδιά σε κλάδους γλωσσολογίας, ιστορίας, σλαβικής φιλολογίας για δε την ενοποίηση της γλώσσας να προσαρμόζονται στη γλώσσα του κεντρικού οργάνου του Κεντρικού Συμβουλίου του περιοδικού "Ήλιντεν" και στη γλώσσα της Μακεδονικής εκπομπής του Ραδιοφ. Σταθμού Ελεύθερης Ελλάδας και Διαπαιδαγώγηση της νεολαίας στο πνεύμα του αγνού πατριωτισμού και διεθνισμού, της απεριόριστης αγάπης και αφοσίωσης στη Σοβ. πατρίδα, στη μεγάλη μας μάννα».

Υποθέτομεν, ότι ουδεμία επεξήγησις και ερμηνεία απαιτείται δια τους σκοπούς της «Ήλιντεν». Το καταστατικόν τούτο, ομιλεί ειλικρινώς περί των σκοπών της αποστολής και των προθέσεων των «σλαβομακεδόνων» και του ΚΚΕ, το οποίον ήτο ο δημιουργός και πάτρων της οργανώσεως ταύτης. Η οργάνωσις της «Ήλιντεν» κατηργήθη το 1957, τη απαιτήσει των κομμουν. κομμάτων του παραπετάσματος, διότι εις τους κόλπους της ανεπτύχθησαν ρεύματα φιλοτιτικά, δια τούτο δε και εις την εισήγησιν του Βαϊνά, ως εξετέθη ανωτέρω, αλλά και εις μετέπειτα συνεδριάσεις επανειλημμένως γίνεται λόγος περί «διασπαστικών στοιχείων», «πρακτόρων», «Να γίνη αγών εναντίον των διασπαστικών τάσεων», «επαγρύπνησις και ιδεολογική εργασία εναντίον των προσπαθειών των Γιουγκοσλάβων ρεβιζιονιστών, και της εφημερίδος των Σκοπίων «Νόβα Μακεντόνια», πράγμα εκ του οποίου εξάγεται, ότι η προπαγάνδα της κυβερνήσεως των Σκοπίων εσημείωσε διείσδυσιν εις τας τάξεις των βουλγαρομακεδόνων φυγάδων ευρισκομένων εις τας χώρας του παραπετάσματος, δι' ο και συνιστάτο επαγρύπνησις επί των Γιουγκοσλαύων ρεβιζιονιστών και των ενεργειών των ηγετών των Σκοπίων.

Εις την θέσιν της οργανώσεως «Ήλιντεν» παρουσιάσθη η «Διοίκησις του συλλόγου», αλλά με την ιδίαν ζωήν, ως μάλιστα λέγει και η Κεντρ. Επιτροπή του ΚΚΕ, έγινε ειδικόν τμήμα εις τους κόλπους της ενώσεως των συλλόγων, «που να ασχολήται με τα ζητήματα των σλαβομακεδόνων».

Είναι αδιανόητον να πιστέψουν οι νέοι αυτοί, κατόπιν 20ετούς «ελευθέρου» βίου

ότι θα υπαχθούν υπό «μοναρχοφασιστικών» καθεστώς επαναπατριζόμενοι· και αδιανόητον δια τους Έλληνες, ότι δυνατόν να προσαρμοστούν οι άνθρωποι ούτοι επαναπατριζόμενοι και ως κομμουνιστάι και προ παντός ως σλάβοι. Πώς θα παραδεχθούν, ότι δεν αποτελούν ούτε μειονότητα; να δεχθούν πιέσεις, σχολεία; Πώς «θα θάψουν τα κεκτημένα δικαιώματα»; Με το ΚΚΕ υπάρχει ενότης, ιερά σύμπνοια εις τας κοινάς επιδιώξεις και την αντιμετώπισιν των κοινών προβλημάτων, ως δύο λαοί. Με αυτό έχουν κοινήν συμμαχίαν, ως προς κοινόν εχθρόν την Ελλάδα. Κοινοί αγώνες και κοινοί κίνδυνοι, δια την υπερνίκησιν των δυσκολιών, αμοιβαία υποστήριξις έναντι του κοινού εχθρού (της Ελλάδος).

Με την διαγωγήν των αυτήν οι ελληνόφωνες κομμουνιστάι, προσδώσαντες ιδίαν εθνικήν συνείδησιν εις ανίδεους σλαυοφώνους, εκτύπησαν το ελληνικόν έθνος εκ των ένδον και εκαλλιέργησαν τούτο ακριβώς εκεί όπου εχρειάζετο!

Εδημιούργησαν το μεγαλύτερον «ατού» εις την μεγάλην ιδέαν των μνηστήρων της Μακεδονίας και των μεγαλυτέρων πρακτόρων των εποφθαλμιούντων τα Μακεδονικά εδάφη. Αντί να εξελληνίζουν, προσέφεραν τους ελληνόπαιδας να εκσλαβισθούν. Έπαιξαν πράγματι γνήσιον ρόλον κομιτατζή, όστις, προς αλλοίωσιν των εθνολογικών στοιχείων των αθών υπάρξεων, και εξόντωσιν της ελλην. φυλής, μετεχειρίσθη βάρβαρα μέσα. Από εικονικόν κατασκεύασμα το οποίον παρουσιάσθη κατ' αρχήν, το ενεσάρκωσαν σιγά - σιγά εις τας συνειδήσεις των παιδων ως πραγματικόν· είναι λυπηρόν να σκέπτεται κανείς, πώς οι μικροί ούτοι, ενώ έχουν ελληνικόν αίμα, πώς αντέχουν εις αυτήν την τραγωδίαν! και απύθμενον το βάθος της πωρώσεως αυτών των ανθρώπων, τον αφελληνισμόν του ελληνικού στοιχείου, να παρουσιάζουν ως ιδιαιτέραν φροντίδα «πατριωτικής αγωγής» των αθών αυτών πλασμάτων. Και να σκέπτεται κανείς, ότι οι νέοι ούτοι, τώρα, κάθε νύξιν και υπαινιγμόν κατά της Μακεδονικής των πατρίδος εκ μέρους της Ελλάδος την θεωρούν ως «προσβλητικήν ανάμιξιν», «ανόητους υπαινιγμούς», «σωβινισμόν και γενοκτονίαν» άλλου λαού!

ς) Το ΚΚΕ υπόδικον έναντι του Έθνους.

Είναι αλήθεια, ότι οι κομμουνισταί ποτέ δεν απέκρυψαν τας προθέσεις των δια τον διαμελισμόν της Μακεδονίας. Τας επιθέσεις των κάμνουν εναντίον αυτής άλλοτε συγκεκαλυμμένως και άλλοτε φανερά. Ούτε απλώς ηνέχθησαν τοιούτον ζήτημα, αλλ' αντιθέτως εμόχθησαν προς υποστήριξιν των απόψεών των δια την ύπαρξιν μακεδονικής μειονότητας και ενεργώς εδημιούργησαν προϋποθέσεις, δια τον λόγον ότι επίστευσαν εις τοιούτον ζήτημα.

Το ΚΚΕ ανεδείχθη πρωταγωνιστής εις την διάσπασιν συμπαγούς ελληνικού πληθυσμού εις την εθνολογικήν σύνθεσίν του. Εδημιούργησε και πατρωνάρι ανύπαρκτον εθνότητα, δια να φέρη εις δύσκολον θέσιν την Ελλάδα, και το ζήτημα τούτο θα αποτελέ η εις το μέλλον την μεγαλύτεραν απειλήν κατά της ακεραιότητάς της και απειλήν μάλιστα προερχομένην εκ των ένδον.

Εις τας χώρας όπου ζουν, ποτέ δεν ετέθη υπό αμφισβήτησιν τοιούτον ζήτημα· αντιθέτως ανέτως εδόθη εις αυτούς η ευκαιρία να δημιουργηθούν όλες οι προϋποθέσεις πέριξ του ανυπάρχοντος ζητήματος, ώστε «όταν ωριμάση το απίδι», να βρεθή το μεγαλύτερον «ατού». Ανενοχλήτως λοιπόν και υπό απόλυτον πολιτικήν ελευθερίαν εβοήθησε δια να αναπτυχθή εις το τμήμα αυτό των σλαυοφώνων «εθνισμός» ιδιαίτερος, κατηγορών την Ελλάδα, ότι απέναντι αυτού εφήρμοσε πολιτικήν γενοκτονίας.

Η δύναμις αυτή, όπως μάλιστα εξεπαιδεύθη, είναι σοβαρά και οργανωμένη, ανεπτύχθη δε εις αυτήν επικίνδυνος εθνισμός. Απέκτησαν συνείδησιν της ιστορικής των αποστολής· κι επέτυχον πλήρη ανάπτυξιν εθνολογικών στοιχείων (Γλώσσα, βιβλία, ιστορία, ηρωικάς μορφάς, όπως, εκτός των κομιτατζήδων Σαντάσκυ, Γκότσε κ.λ.π. και τους Τερπόφσκυ (Αναστασιάδη), Γκίνοβα (διδασκάλισαν Γκίνη) κ.λ.π. Με υπερηφάνειαν διακηρύττουν ότι έχουν Μακεδονικήν — όχι ελληνικήν — συνείδησιν. Ο νέος του 1948, όστις «δεν εδέχετο βουλγάρους διδασκάλους» αλλά Έλληνας, σήμερα ούτε διανοείται να πιστεύση, ότι δυνατόν να είναι ή να ήτο ποτέ Έλλην. Η εκμάθησις της ελληνικής γλώσσης υπό τούτων, θεωρείται πρόσθετον βάρος, μετά την εκμάθησιν της μητρικής των (σλαβικής). Έχουν ανεγνωρισμένους ήρωας τους Γκότσε Ντέλτσεφ, Σαντάσκι, ενώ ο Μελάς παρίσταται ως «κομιτατζής» προσπαθών να εξελληνίση τους σλαύους, ότι προπαγάνδισε περί του ιμπεριαλισμού και βιαίας προσαρτήσεως της μακεδονίας εις την Ελλάδα.

Το πρόβλημα τούτο, πρόβλημα μεταξύ προβλημάτων, αποτελεί εκ των μεγαλύτερων εθνικών προβλημάτων, το οποίον υποβόσκει και θα παρουσιασθή και θα εξερυγνύετο αμέσως, άμα ετύγχανον ομαδικού επαναπατρισμού και συνθηκών οχλοκρατίας και εθνικής ασυδοσίας· από εσωτερική περιπλοκή θα περιήρχετο εις εξωτερικήν υπό των γειτόνων, οι οποίοι θα ωμίλουν εκ χαρακωμάτων τα οποία οι ίδιοι εδημιούργησαν, περί γενοκτονίας, πιέσεων και εξοντώσεων ομοαίμων και ό,τι άλλο· Θα απετέλει θρυαλλίδα εκ των ένδον, ην θα έσπευδον να οικειοποιηθούν αι όμοροι χώραι, θα το καθίστων άλλωστε αι ίδιαι επίμαχον ζήτημα, τότε θα είχομεν «έγερσιν εθνικών διεκδικήσεων» και οι ίδιοι πλέον θα ανελάμβανον να το υπερασπίσουν, διότι ανεδείχθησαν στελέχη να υπερασπίσουν αποδεικτικώς την προέλευσίν των, όπως το κατωτέρω άρθρον, νεαρού συμμορίτου, δημοσιευθέντος εις το Μακεδόνσκι Ζηβότ «με τον τίτλο: «Αντιλαϊκές θεωρίες και κακόβουλος θόρυβος» που είναι απάντηση στις «ψευδοθεωρίες τις οποίες διαδίδει η προπαγάνδα της ελληνικής αντίδρασης σχετικά με το ότι δεν υφίσταται δήθεν σλαυομακεδόνικη μειονότητα στην Ελλάδα». (Άρθρον του «σλαυομακεδόνα» συμμορίτου Καραμέσκοφ Θεοδώρου εκ

Μοσχοχωρίου Καστοριάς).

Το ΚΚΕ επί του θέματος τούτου, έπαιξε τον ατιμωτικότερον ρόλον βαρύνεται με την κατηγορίαν του εθνοπροδότου. Υπερφορτωμένον είναι άλλωστε με προδοσίας, αλλά ταύτης αι συνέπειαι δεν δύναται να προβλεφθούν. Υπερέβαλε και αυτών των βουλγάρων εις ανθελληνισμόν, αναδειχθείς ο πρώτος συνήγορος, ο εμπιστότερος πράκτωρ, ο καλύτερος δορυφόρος της σοβιετικής πολιτικής επί της Μακεδονίας.

Κ'. ΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΝ

α) Προπαγάνδα και κατασκοπεία.

Ο συμμοριτισμός φεύγων δια το παραπέτασμα μετά την συντριβήν του εις το Βίτσι - Γράμμον, εχάρισεν εις την Ελλάδα το «χατζάρι» και την «γενειάδα» του ελασίτη, τον Δεκέμβριον, τον συμμοριτοπόλεμον, το παιδομάζωμα.

Ο ίδιος χρεωκοπημένος και απομονωμένος ηθικώς, από τας λεηλασίας, τας αρπαγάς, την στρατολογίαν αθώων, τα τερατώδη εγκλήματα, την πρόκλησιν των αισθημάτων από τας εκτελέσεις και την βάρβαρον συμπεριφοράν, την καταπάτησιν των ηθικών αρχών, το καθεστώς της βίας και αυθαιρεσίας, την καπηλείαν και προδοσίαν των εθνικών ζητημάτων, πράγματα μη ανεκτά και εις μερίδα των αριστερών ακόμη, κατέφυγεν εις το παραπέτασμα ως δορυφόρος των δορυφόρων ανεδείχθη πειθήνιον όργανον των θελήσεων τούτων, ο πιστότερος διερμηνεύς των αισθημάτων, ο καλύτερος εκφραστής και θερμότερος υποστηρικτής των επιδιώξεων και των επιθυμιών της Σοβιετικής πολιτικής και των δορυφόρων κρατών.

Εν πρώτοις διευθύνει εκ των χωρών τούτων ανέτως και διεξάγει επιμελώς προπαγάνδαν υπέρ αυτών. Προβάλλει υπέρ του παραπετάσματος κάθε σύνθημα με το απατηλόν κάλυμμα «ειρηνική πρότασις» και «ευγενική χειρονομία» και επισείει προς αποθάρρυνσιν συνθήματα εκφοβισμού. Είναι έτοιμοι να προσφέρουν παν στοιχείον χρήσιμον δια την πολιτικήν, οικονομικήν και στρατιωτικήν εξυπηρέτησιν των δορυφόρων, μέχρι παραχωρήσεως εις αυτούς κατασκόπων, πράγμα εντελώς απίθανον εάν θα ευρεθεί άλλο κόμμα ή οργάνωση εις τον κόσμον, να πράξη το ίδιον εις βάρος της πατρίδος του. Είναι έτοιμοι να θυσιασθούν, όταν προβάλωνται αξιώσεις των δορυφόρων, ενώ σφραγίζουν τα στόματά των όταν προβάλωνται τα δίκαια της Ελλάδος.

Αντιθέτως κατά της Ελλάδος δεν αφήνουν ουδεμίαν ευκαιρίαν ανεκμετάλλευτον, χωρίς να εκτοξεύσουν τας βαρυτέρας και προσβλητικωτέρας ύβρεις και κατηγορίας και να εξυφάνουν συκοφαντίας, είτε δια του τύπου και του ραδιοφώνου, είτε δια των εν Ελλάδι πρακτοριακών των οργανώσεων, διεξάγοντες αχαλίνωτον προπαγάνδαν, εφ' όλων των τομέων της κοινωνικής ζωής. Τα βέλη των κατευθύνουν κυρίως κατά των δυνάμεων ασφαλείας, με τον σκοπόν να διαβρώσουν το κύρος των, να επιτύχουν την άμβλυνσιν της εθνικής επαγρυπνήσεως και την μείωσιν της εθνικής προσπάθειας, δια να καταστή ευνοϊκόν κλίμα δια μίαν νέαν επίθεσιν προς υποδούλωσιν της Ελλάδος.

Εις το παραπέτασμα εύρον εγκαταστάσεις με όλην την μεγαλοπρέπειαν, μέγαρα και επιπλώσεις, πρακτορεία και λέσχας προς στέγασιν των υπηρεσιών των, θεραπείαν και περίθαλψιν· έτυχον ειδικής μεταχειρίσεως δια χαριστικών νόμων υλικής υποστηρίξεως με μισθούς, επιδόματα, συντάξεις, συνάλλαγμα δια τους φυλακισμένους και διεξαγωγήν προπαγάνδας εις την Ελλάδα, υγειονομικής περιθάλψεως των ασθενών, τραυματιών και αναπήρων, ηθικής υποστηρίξεως δια συμπαραστάσεως εφ' όλων των ζητημάτων εις τον Ο.Η.Ε., και των πάσης φύσεως διαμαρτυριών και ελιγμών εις παγκόσμιον κλίμακα. Έλαβον ενισχύσεις δια διεξαγωγήν πάσης φύσεως προπαγάνδας, δια εκδοτικόν μηχανισμόν, πληρωμάς προσωπικού, ραδιοφωνικών εκπομπών, διάδοσιν τύπου, βιβλίων, κ.λ.π. Έτυχον όλων των ανέσεων και των μέσων δια την λειτουργίαν κατασκοπευτικών σχολών δια υλικών μέσων, διδακτικού προσωπικού και μέσων προωθήσεως και υποδοχής των κατασκόπων. Έλαβεν από όλας τας χώρας τα μέσα δι' άνετον αγωγήν και μόρφωσιν εις τα σχολεία, τας πολιτικές και στρατιωτικές σχολάς, ως και θέσεις αξιωματικών εις στρατιωτικές μονάδας. Ουδαμού συνήντησαν εχθρότητα. Αντιθέτως φιλικώτατον πνεύμα, διακρίσεις, προτιμήσεις,

προαγωγάς, τιμάς επί ζώντων και νεκρών, τον τίτλον «παρτιζάνος» ως έννοιαν ιεράν, άφθονα δε πολιτικά μέσα, μέχρι του σημείου ώστε, ωςάν να ήσαν καλοί «νοικοκυραίοι» ερρύθμιζον τα αναφυόμενα ζητήματα, κατεκράτουν αιχμαλώτους, ήνοιγον φυλακάς δια τα ανεπιθύμητα πρόσωπα, συνεκρότουν στρατοδικεία, διείσδυνον εις μηχανισμούς, εξήσκον κηδεμονίαν πολιτικήν. Ούτω, μετά την συντριβήν του εις το Βίτσι - Γράμμον, ενώ εις την Ελλάδα επηκολούθησε περίοδος φαιδρών αισιοδοξιών, αν και οι κομμουνισταί μάς ειδοποίησαν ότι το όπλον δεν το κατέθεσαν αλλά το έθεσαν «παρά πόδας», δι' εκείνους ήτο σκληρός αγών ανακτήσεως των απωλεσθέντων. Ούτω ο χθεσινός αποτυχημένος και νικημένος συμμορίτης σήμεραν είναι ενισχυμένος. Εξήλθε τελείως της απομονώσεως εκ των αποτυχιών του, υπερεκάλυψε την κρίσιν την οποίαν διήλθεν, ανέκτησε το απωλεσθέν έδαφος και εδημιούργησε νέαν κατάστασιν, αφού κατώρθωσε να προσεταιρισθή μάλιστα ολόκληρον πολιτικήν μερίδα.

β) Η προπαγάνδα εναντίον της Ελλάδος.

Η Ελλάς είναι μεταξύ των πρώτων και άμεσων στόχων επιθέσεως υπό του διεθνούς κομμουνισμού, εξ αλληλεγγύης δε προς τον φυγάδα συμμοριτισμόν ως επιλέκτου τμήματος κρούσεως, εναντίον της βάλλουν τα κομμουν. κόμματα πότε μεμονωμένα και πότε κεχωρισμένως (η επίθεσις κατά της Ελλάδος είναι κοινή υπόθεσις του κομμουνισμού) χωρίς φυσικά να αφίστανται της κεντρικής γραμμής την οποίαν καθορίζει η εκάστοτε σοβιετική πολιτική, η οποία κανονίζει τον τόνον της φωνής, προστατεύει και παροτρύνει, ρυθμίζει τας σκέψεις και τας ενεργείας, καθορίζει τα αισθήματα και τον παλμόν και δεσμεύει αποδεσμεύει τας ενεργείας του. Εναντίον της Ελλάδος βάλλουν παράνομοι και νόμιμοι ραδιοσταθμοί του παραπετάσματος, αφού και εις τα μικρά παιδιά του παιδομαζώματος παρεχωρήθη ώρα του ελληνόπουλου» ή του «σλαυομακεδονόπουλου». Ο κομμουν. τύπος, πράκτορες και κατάσκοποι, άτομα, σύλλογοι και οργανώσεις και παν ό,τι έχει επιστρατεύσει η προπαγανδιστική μηχανή των κομμουνιστών, με πρώτον και τελειότερον μεταφραστήν των απόψεων, και ευσυνείδητον πληροφοριοδότην της σοβιετικής Ενώσεως και του «συλλόγου των δορυφόρων», το ΚΚΕ. Η επίθεσις κατά της Ελλάδος αρχίζει από την επίδειξιν «καλών προθέσεων» μέχρις ανοικτής επιθετικότητας και απειλής και από «φιλειρηνικά» διαβήματα μέχρις απειλής δια καταστροφής της Ακροπόλεως.

Εξ όλων των κομμουνιστικών κομμάτων το πλέον ειδικευμένον εις διεξαγωγήν προπαγάνδας εναντίον της Ελλάδος είναι αυτό τούτο το ΚΚΕ. Το ειδίκευσαν άλλωστε τα επανειλημμένα γεγονότα, άτινα συνδέονται με την δράσιν του εναντίον της. Τώρα μάλιστα που εκπαιδεύεται και μετεκπαιδεύεται εις την καρδίαν του κομμουνισμού, τούτο πρέπει να κρατά τον τίτλον, ότι είναι το πρώτον κομμουν. κόμμα εις τον κόσμον, το οποίον εκ μιας θέσεως απελπιστικής ηθικώς εις ην ευρέθη μετά την συντριβήν του εις το Βίτσι - Γράμμον, κατώρθωσε διά της προπαγάνδας του, όχι μόνον να ανακτήση τα απωλεσθέντα, αλλά να προσεταιρισθή εις τας επιδιώξεις και τους σκοπούς του, μέγα μέρος του πολιτικού κόσμου της Ελλάδος, πράγμα το οποίον αποτελεί δια την κομμουνιστικήν τακτικήν, μέγαν άθλον. Το ΚΚΕ ως προς την προπαγάνδαν του, απέβη δύναμις ισχυρά. Μετά την συντριβήν του έβαλε όλους τους άλλους εις τον ύπνον και αυτό εκ του παραπετάσματος βυσσοδομεί σκότια εναντίον της Ελλάδος. Εις δε το εσωτερικόν αυτής, έφθασεν εις το σημείον να καταφέρη, ώστε να πληρώνεται από το δημόσιον ταμείον αρκετά χρήματα δια τους αντεθνικούς μόχθους του, να υποστηρίζη και να ρυθμίζη εκ του βήματος της Βουλής και αρκετά ζητήματα αφορώντα την ασφάλειαν της Ελλάδος, αφού κατέθεσε δια της ΕΔΑ (ιδέ εφημ. «Ελευθερία» 11-1-62) επερώτησιν εις την Βουλήν, δια της οποίας εκκαλείτο η κυβέρνησις «να απαντήσει ρητώς εάν εις την χώραν υπάρχουν ή όχι εναποθηκευμένα πυρηνικά όπλα»!!

Το ΚΚΕ έμαθε να σιωπά όταν «το καρφώνουν στον τοίχο» τα γεγονότα, αλλά να «κουλουριάζεται» ως έχιδνα δια να μας πλήξη εις άλλο μέρος. Είναι ικανή πέννα προς δημιουργίαν θρύλλων, μεταβάλλουσα τα πράγματα εις παράδεισον, ενώ ευρίσκονται εις τα όρια ή εντός της κολάσεως, ισχυριζομένη (ιδέ απεσταλμένον της — τον Τραχανήν — εις Τσεχ/κίαν) ότι «εκεί στις φυλακές οι άνθρωποι πηγαίνουν μόνοι των, δια να εκτίσουν την ποινήν των»! Ότι «τα εισιτήρια βγάζουν μόνοι των». Ότι αι περιοχαί του παραπετάσματος είναι υπόδειγμα νομιμοφροσύνης και άλλα πολλά πρωτότυπα παραμύθια. Μεταβάλλεται εις «Μαγδαληνήν» και σχίζει τα ιμάτιά της, όταν τα πράγματα βοούν εναντίον της, επινοούσα ψεύδη αναγκαία προς μετάθεσιν της υποθέσεως εις άλλο μέρος προς παραπλάνησιν. Μεταφέρει τον αγώνα από τα πράγματα εις τα πρόσωπα

(τακτικήν της σπιλώσεως). Εντέχνως μετατοπίζει τα πράγματα εις άλλα σημεία προς παραπλάνησιν του λαού. Εκδηλώνεται και βγάζει φωνήν, αναλόγως του πλήκτρου το οποίον θα κτυπήσῃ ἡ Σοβιετική Ἐνωσις. Ἡ βιτρίνα του με τὰ συνθήματα, τοὺς ἀριθμοὺς, τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ λοιπὰ «πολιτικά ἐκθέματα» πάντοτε στίλβει. Μεταχειρίζεται ἐθνικά ἐνδύματα νὰ καλύψῃ τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του καὶ νὰ ἀποκρύψῃ τὰς δολίαις ἐπιδιώξεις του. Μεταχειρίζεται δημοκρατικοὺς ὅρους ὡς κάλυμμα υπερασπίσεως τῶν ἀντιδημοκρατικῶν ἐνεργειῶν του καὶ ἐν γνώσει του ὅτι ἡ δημοκρατία εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς του, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀποδείξῃ «Δημοκρατικότητα». Εργάζεται ἐκεῖ ἐνθὰ λείπει ὁ δόλος, τὸ σπέρμα τῆς ἀνατροπῆς, ὅπου επικρατεῖ πνεῦμα ἡσυχίας καὶ εἰρήνης. Κάμνει ἐντυπωσιακὰς ἐμφανίσεις καὶ ἐπιδεικτικὰς προβολὰς. Θεοποιεῖ ζωντανούς καὶ πεθαμένους καὶ τοὺς ἐξυψώνει ὡς «κεφάλαια», ἔστω καὶ ἐὰν τοὺς διαπόμευσαν καὶ τοὺς συνώδευσαν ἀπειράκις με χυδαίους χαρακτηρισμούς, ὅταν ἐννοήσουν, ὅτι τούτο θὰ τοὺς προσπορίσῃ πολιτικά οφέλη. Προβαίνει εἰς θαυματικάς προτάσεις, ἀπιθάνους διαδόσεις καὶ υποσχέσεις, ἐπιδεξίους ἐλιγμούς, προκαλεῖ κλίμα συμπαθειῶν, δημιουργεῖ σύγχισιν καὶ φοβίαν, προβαίνει εἰς ἀνοικτάς συκοφαντίας καὶ δυσφημίσεις, ἐπιστρατεύει τὸ ψεῦδος, ἀθετεῖ, παραβιάζει, διαστρεβλώνει, τὸν εαυτὸν του πάντοτε, ἔστω καὶ ἂν εἶναι βουτηγμένον εἰς τὸν βούρκον τὸν βγάζει στεγνόν καὶ καθαρόν. Διὰ τὸ ΚΚΕ ἔχουν ἀρκετὴν πείραν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὡς πρὸς τὸν τρόπον δράσεώς του. Ἐνθυμούνται πῶς ἐδέχθη τὰ δολοφονικά πυρά εἰς τὸ Λιτόχωρον, μία ομὰς χωροφυλάκων. Πόσοι ἦσαν, ὅταν ἐδημιούργησαν τὸ ΕΑΜ - ΕΛΑΣ. Πόσοι οἱ ἀναστατώσαντες τὴν Μέσην Ἀνατολήν, πόσοι οἱ προκαλέσαντες τὸν Δεκέμβριον, τὸν συμμοριτοπόλεμον. Ἐκκινοῦν με πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν νὰ επικρατήσουν, ὅσας ἀποτυχίας καὶ ἂν ἐδοκίμασαν. Υπολογίζουν πολὺ εἰς τὴν ἀφέλειαν, τὴν ἀγνοίαν, τὴν ἀθλιότητα, τὴν πτώχεια. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν βαρβαρότητα, τὰς ἀνελεήτους ἐκτελέσεις καὶ σφαγὰς ἀθῶων καὶ ἀνυπερασπίστων. Οἱ ἐλληνόφωνες κομμουνισταί, μόνον ἓνα πράγμα τρέμουν: Τὴν ἰσχύν τῶν ὀπλῶν τοῦ ἀντιπάλου του.

γ) Στόχοι προπαγάνδας του ΚΚΕ.

Άπασαι αι ενέργειαι του ΚΚΕ κατατείνουν να επανακτήσουν δικαίωμα νομίμου υπάρξεως δια επαναπατρισμού και αμνηστείας. Να θέσουν υπό την επιρροήν και τον έλεγχόν των τον ελληνικόν λαόν, να αδυνατίσουν την πολιτικήν, οικονομικήν και στρατιωτικήν ζωήν της χώρας, να μεταβληθή η εσωτερική και εξωτερική πολιτική της χώρας, να σχηματισθή ενιαίον μέτωπον, να ανατρέψουν το ελεύθερον καθεστώς και να επιβάλουν την κομμουνιστικήν τυραννίαν.

Η δραστηριότης αυτών κατευθύνεται, εφ' όλων των τομέων της ζωής. Ασκούν τεραστίαν δολιοφθοράν κατά του έθνους.

Επί συνεχή έτη εξαπολύουν εκ του παραπετάσματος οχετόν συκοφαντιών δια να δηλητηριάσουν την κοινήν γνώμην, θρασεΐς απαιτήσεις και αξιώσεις, επιδιώκουν διάβρωσιν της εθνικής ιδέας και του εθνικού αισθήματος, υπεισέρχονται εις την πολιτικήν, οικονομικήν και στρατιωτικήν ζωήν ως ρυθμισταί των ζητημάτων, ομιλούν εξ ονόματος του λαού, επιδιώκουν ανατροπήν κυβερνήσεων, αλλαγήν πολιτικής και προσώπων, συκοφαντούν και διαστρεβλώνουν, ενσπείρουν απαισιοδοξίαν, καλλιεργούν δυσαρέσκειαν, υποδαυλίζουν απεργίας, ταραχάς και αναστατώσεις, προς δημιουργίαν κλίματος ευνοϊκού, να εξαρθρωσουν την αμυντικήν οργάνωσιν της χώρας και να επιβάλουν την ερυθράν τυραννίαν.

Καταφέρονται εναντίον του «Δόγματος Τρούμαν» (12-3-47), το οποίον εξ αφορμής του κινδύνου να υποδουλωθή η Ελλάς εκ της ερυθράς τυραννίας, απετέλεσε την ανάσχεσιν της σοβιετ. πολιτικής, του σχεδίου Μάρσαλ. (Ιούνιος 1947) προγράμματος ευρείας ανορθώσεως εκ των δεινών του πολέμου, ιδιαιτέρως δε του NATO (Η Ελλάς εισήλθεν εις αυτό την 18-2-52) το οποίον αποτελεί την προάσπισιν της ειρήνης, της κοινής κληρονομιάς και του πολιτισμού των κρατών - μελών, βάσει των αρχών της Δημοκρατίας, της ατομικής ελευθερίας και της κυριαρχίας του νόμου. Εναντίον κυρίως του NATO στρέφονται πυρά και εκτοξεύονται μύδροι. (Πυραυλικαί βάσεις, γυμνάσια NATO, απύραυλοι ζώναι, προτάσεις Στόικα και Ζίφκωφ, επισκέψεις μιλιταριστών γερμανών κ.λ.π. είναι οι τίτλοι των επιθέσεων).

«Το NATO.» ισχυρίζονται οι κομμουνισταί, «αποτελεί επιθετικόν συνασπισμόν, απειλήν κατά της παγκόσμιας ειρήνης... είναι όργανον των μιλιταριστών της Βόννης και των στρατοκρατών του πενταγώνου, όργανον των ιμπεριαλιστών, οι οποίοι προετοιμάζουν έναν νέον πόλεμον, και όργανον καταπίεσεως των μικρών λαών, αποτελεί κέντρον συνομοσιών εναντίον των Δημοκρατικών καθεστώτων, της ανεξαρτησίας των μικρών λαών και της παγκοσμίου ειρήνης, ότι η συμμετοχή εις το NATO δύναται να παρασύρη μίαν Χώραν εις επικινδύνους και τυχοδιωκτικές περιπετείας, και ότι ο καλύτερος τρόπος να διαφυλάξη μία μικρά χώρα την ανεξαρτησίαν της, είναι να αποχωρήση του NATO».

Αυταί και άλλαι είναι αι υστερικά κραυγαί και τα πικρόχολα σχόλια του ΚΚΕ. εναντίον της «ασπίδος της ειρήνης» του NATO, ούτε λέξιν δεν προφέρουν δια το στρατιωτικόν σύμφωνον της Βαρσοβίας.

Εξ αιτίας αυτού μεταφέρουν την επίθεσιν, εναντίον των ενόπλων δυνάμεων, των βάσεων πυραύλων, γυμνασίων του NATO, εξόδων του στρατού, της μειώσεως των στρατιωτικών δαπανών, της διαρκείας της στρατιωτικής θητείας, διότι φθονούν και ζηλεύουν, τους κατατρώγει η παρουσία του, το βλέπουν ως μέγα εμπόδιον, εις τους επιδιωκομένους σκοπούς. Δι' ο ερρίφθησαν να υποσκάψουν την ακεραιότητα και το μέλλον της Ελλάδος. Ευσεβής των πόθος είναι να

αποχωρισθώμεν του NATO (πρώτον βήμα προς υποδούλωσιν) μεθ' ο να προσδεθώμεν προοδευτικώς εις τον ανατολικόν συνασπισμόν. Αι στρατιωτικάί δυνάμεις της χώρας και κυρίως η ετοιμότης αυτών, είναι εκείνα τα οποία θέτουν οριστικώς διαχωριστικήν γραμμήν μεταξύ των πόθων του ΚΚΕ και της ελευθερίας του ελληνικού λαού, διότι στρατόν έχουν και οι ομόαιμοι και μάλιστα πολύ υπέρτερον του υπό των διεθνών συμφωνιών καθορισθέντος αριθμού. Εκείνοι διατηρούν επί πλέον και παρακρατικόν στρατόν, ου ο αριθμός είναι άγνωστος. Δια τούτο εκβάλλουν υστερικές κραυγάς, «Να μειωθούν αι δαπάναι των ενόπλων δυνάμεων και να διατεθούν δια παραγωγικούς σκοπούς». Δηλαδή, όπως λέγει η «διεθνής», «να γίνουν τα κανόνια αλέτρια»! Τα ΤΕΑ «πρέπει να διαλυθούν, είναι κομματικός στρατός, και αποτελούν όργανα κυβερνητικής προπαγάνδας, τρομοκρατίας, εστία αναταραχής εις την ύπαιθρον και δεν χρειάζονται»! «Να μειωθή η διάρκεια της στρατιωτικής θητείας εις 12 μήνας»! «Αι πυραυλικαί βάσεις θα σημάνουν τον όλεθρον της Ελλάδος, δια τούτο δεν πρέπει να εγκατασταθούν ποτέ επί ελληνικού εδάφους»! «Αι πειθαρχικαί διμοιρίαι Κολυνδρού και Εράτυρας αποτελούν νέα Μακρονήσια και πρέπει να διαλυθούν αμέσως»! «Η παραμονή εις το NATO δεν διασφαλίζει την χώραν, αλλά αντιθέτως εγκυμονεί κινδύνους δι' αυτήν»! «Ουδείς απειλεί έξωθεν την Ελλάδα και συνεπώς δεν υφίσταται ανάγκη δια τόσον μεγάλην αμυντικήν προσπάθειαν»! «Η Ελλάς πρέπει να προσχωρήσῃ εις την απύραυλον ζώνην της Βαλκανικής»! και «πρέπει να συναφθῇ σύμφωνον αμοιβαίου αφοπλισμού μετά της Βουλγαρίας» (sic) αι δε ένοπλοι δυνάμεις «να εκκαθαρισθούν» διότι «κομματίζονται και διεξάγουν προπαγάνδαν» κ.ο.κ. Ακόμη και εις τους υπαξιωματικούς επιχειρούν να δημιουργήσουν δυσaréσκεϊαν από ζητήματά των, (ιδέ άρθρον της κομμουν. «Αυγής» 10-1-60 δια τους υπαξιωματικούς).

Εναντίον της ΕΟΚ. Το ΚΚΕ φθονεί την ανασυγκρότησιν της Ελλάδος και την αναγέννησιν και την βελτίωσιν των όρων της ζωής των Ελλήνων. Δι' ο κατηγορεί την σύνδεσιν της Ελλάδος μετά της Ε.Ο.Κ. ως «απρογραμμάτιστον, σκανδαλώδη οικονομίαν, καταστροφήν της βιομηχανίας» αποβλέπον να μας δέσῃ αποκλειστικώς εις την οικονομίαν των χωρών του ανατολικού συνασπισμού. Συκοφαντεί την Ελλάδα, προβάλλουσα «επιτεύξεις» των κομμουν. χωρών, ότι είναι οπισθοδρομική, προσποιούμενον άγνοιαν του γεγονότος, ότι εις την Ελλάδα επεσώρευσεν ερείπια κατά τον συμμοριτοπόλεμον, βυθίσας τον λαόν εις αθλιότητα με τας τεραστίας πληγάς, τας οποίας επέφερεν εις την οικονομίαν, καταστρέψας τον τεχνικόν εξοπλισμόν, γεγονός το οποίον ανέστειλε δια πολλά έτη την ανόρθωσιν της χώρας μας. Κατηγορούν την Ελλάδα, ότι «απορρίπτει προτάσεις», «Τορπιλίζει συνεργασίαν», ότι «παρεμβάλλει προσκόμματα και αρνήσεις», εις τας «ευγενείς χειρονομίας» και «Ειρηνικάς προτάσεις» του Ζίφκωφ και Στόικα, στα σύμφωνα μη επιθέσεως μεταξύ Βαλκανικών χωρών, Παμβαλκανικήν συνδιάσκεψιν και απύραυλον ζώνην εις τα Βαλκάνια. Το Κ.Κ.Ε. περιφρονεί εκπληκτικώς την νοημοσύνην των ελλήνων πατριωτών, υποστηρίζον αυτάς τας «ευγενείς χειρονομίας». Ο λαός τον οποίον υπολογίζουν οι κομμουνισταί, ότι είναι ακατατόπιστος από την πολιτικήν του Κ.Κ.Ε., γνωρίζει καλώς, ότι κάτωθεν των φαινομενικώς φιλειρηνικών αυτών προτάσεων, κρύπτεται αρκετή δόσις αφιονιού και κομμουνιστικής δυναμίτιδος να εγκαταλείψῃ κάθε αμυντικήν στρατιωτικήν ασφάλειαν, δια να καταστή εύκολος η ανατίναξις της χώρας από τους «φιλειρηνιστάς» γείτονας! Ποίας θετικής λύσεις προσφέρουν άλλως τε οι πάτρωνές των εις την Γενεύην, επί παρομοίων προσπαθειών από τας Δυτικές δυνάμεις;

Εξαπέλυσαν λίαν παραπλανητικά συνθήματα, με αποκάλυπτον μάλιστα δραστηριότητα, «περί Ειρήνης», «υφέσεως εις τα Βαλκάνια», «Ειρηνικής συνυπάρξεως», «Βαλκανικής συνεννοήσεως», «αφοπλισμού», «απυράυλου

ζώνης» και «ουδετερότητας». Μεθ' ο εκ της γενικής ταύτης γλώσσης, εισπηδούν αμέσως εις τον Ελληνικόν χώρον εις τον οποίον τα ευρίσκομεν ως «Λήθην» «αμνηστείαν» «επαναπατρισμόν» «νομιμοποίησιν του Κ.Κ.Ε.» κ.ο.κ. Αλλά ταύτα είναι ενδύματα του ιδίου «κυρίου» και αποβλέπουν εις τον ίδιον σκοπόν: Να προετοιμάσουν και να προλειαίνουν το έδαφος. Να επιτύχουν χαλάρωσιν της επαγρυπνήσεως, άρσιν των μέτρων προστασίας και μείωσιν της αμυντικής προστασίας. Εξασθένισιν της αντιστάσεως και παράλυσιν της στρατιωτικής οργανώσεως, δια να δρουν ανενοχλήτως και ασυδότης δια να ανατινάξουν το έθνος. Ο κομμουνισμός ακριβώς είναι ο μεγαλύτερος εμπρηστής της Ειρήνης, και εις την μίαν χείρα και εις την άλλην κρατούν τον δαυλόν του εμπρησμού. Τι υποκρύπτεται άλλωστε εις τα συνθήματα «συνασπισμός δυνάμεων αλλαγής», «κοινή πάλη πατριωτικών δυνάμεων», «προσέγγισιν προς ανατολήν»; Τι ειρηνική συνύπαρξιν ζητούν, όταν λέγουν: «Ειρηνική ιδεολογική συνύπαρξις δεν υπήρξε, δεν υπάρχει, και δεν θα μπορεί να υπξάρξη· υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρχει όσο υπάρχουν ανταγωνιστικάί τάξεις, ανειρήνευτος ταξικός αγώνας» (Ιλιτσώφ, εις ολομέλειαν του Κ.Κ.Σ.Ε., 1963 Μόσχα) ή όπως τονίζει ο Χρουστσώφ «τασσόμαστε αποφασιστικά κατά της ιδεολογικής συνύπαρξης της σοσιαλιστικής και της αστικής ιδεολογίας. Η Ειρηνική συνύπαρξη στη σφαίρα της ιδεολογίας είναι προδοσία του Μαρξισμού -Λενινισμού» (εφημερ. των εν Τσεχοσλοβακία συμμοριτών «Αγωνιστής» της 15-3-63). ή όπως επαναλαμβάνει εις ίδιον τόνον τσεχοσλοβακική εφημερίς, ότι: «Υπάρχουν ωρισμένοι αφελείς, οι οποίοι πιστεύουν ότι εις εποχήν κατά την οποίαν η διεθνής κατάστασις ευρίσκεται εις ύφεσιν και κατά την οποίαν ωρισμένοι αστικοί πολιτικοί κατανοούν τα λάθη της παλαιάς πολιτικής των, τείνει επίσης να μειωθή η έντασις και η σημασία του ιδεολογικού αγώνος. Οι άνθρωποι αυτοί κάνουν σύγχισιν των μορφών του αγώνος και της σημασίας των σκοπών του» (εφημ. «Ρούντε - Πράβο» Τσεχοσλοβακία 12-3-1960), πράγματα τα οποία σημαίνουν, ότι ποτέ δεν εγκαταλείπεται η επαναστατική προοπτική, την δε ειρήνην θέλουν, μόνον δι' όσον χρόνον εξυπηρετεί τους κομμουνιστικούς σκοπούς. Εκείνοι οι «οπαδοί της Ειρήνης», οι «Ειρηνόφιλοι διανοούμενοι» και η «επιτροπή της Ειρήνης», διατί δεν διεμαρτυρήθησαν, όταν η Σοβιετική Ένωσις προέβαινε εις πυρηνικάς δοκιμάς, παρά παρασιωπούν τα γεγονότα, μεταφέρουν αυτά εις άλλα σημεία ή σφραγίζουν τα στόματά των; Τι άλλο σημαίνει η σιωπή αύτη, παρά δολιότητα...

Μετεχειρίσθησαν τον Μαραθώνα, οργανώσαντες «πορείας», δια να αποκοιμίσουν το έθνος. Αλλά τα σύμβολα «Τύμβος» και «Μαραθών» σημαίνουν προσήλωσιν εις την ελευθερίαν και Δημοκρατίαν, ισχύν και μέγαν πατριωτισμόν, σημείον εκκινήσεως των ελευθέρων λαών προς συσπείρωσιν, δια να αναχαιτήσουν την επιθετικήν πολιτικήν του κομμουνισμού, όπως ταύτα κάποτε αναχαίτησαν μέγαν κίνδυνον, όστις ηπείλει τότε τον κόσμον εξ επιδρομής βαρβάρων, ακριβώς όπως και τώρα. Αντί να γίνη «Μαραθώνιος Ένωσις των φιλελευθέρων δυνάμεων» και σάλπισμα προς υπεράσπισιν της Ειρήνης, της προόδου και της ελευθερίας, αφέθη να αντιστραφή η ιερά έννοια των συμβόλων «Τύμβος» και «Μαραθών» και να γίνη ένωσις των δολιοφθορέων και των ανατροπένων.

Επιζητούν και κόπτονται υπέρ της «αλλαγής», ακριβώς δια να ανατινάξουν την γέφυραν της συνδέσεώς μας με τον Δυτικόν Κόσμον, δια να μας συνδέσουν με το παραπέτασμα και να μας εγκλωβίσουν εις τον σλαυικόν συνασπισμόν.

Κατηγορούν την Ελλάδα, ότι διατηρεί «έντασιν και ανωμαλίαν εις τα Βαλκάνια», και «τρέφει επιθετικούς σκοπούς», εν γνώσει των, ότι αύτη ουδεμίαν βλέψιν τρέφει πέραν των προς βορράν συνόρων της, αρκουμένη εις την ησυχίαν της. Όταν δε και απλήν νύξιν κάμνει περί των υποδούλων ελλήνων της Β. Ηπείρου,

δέχεται από όλον το κομμουνιστικόν στρατόπεδον ομοβροντίας. Εις την ουσίαν ο θόρυβος γίνεται μόνον δια να καλύψουν ύπουλους σκοπούς.

Επιζητούν «λήθην» του παρελθόντος, χωρίς πουθενά να φαίνεται εγγύησις περί μη επαναλήψεως των ανατροπών, και ουδεμία πειστική απόδειξις περί μεταβολής των διαθέσεων, και του επαναστατικού χαρακτήρος των. Αντιθέτως το Κ.Κ.Ε. προβαίνει εις ενεργείας όχι δια συνθημάτων απλών, αλλά δια πράξεων συγκεκριμένων, καταρτίζον αξιωματικούς και στελέχη, το δε όπλον το έχει «επί σκοπόν» πλέον και ουχί «πάρα πόδας», ως μας ειδοποίησαν εγκαίρως, δια να τραβήξη την σκανδάλην, εις την πρώτην ευκαιρίαν.

Προβαίνουν εις θρασεείς αξιώσεις, προς νομιμοποίησιν του Κ.Κ.Ε., αμνηστείαν, αποφυλακίσεις, άρσιν νόμων 509 και εκτάκτων μέτρων, περί επαναπατρισμού «με το κεφάλι ψηλά», να τεθούν εκτός νόμου «νεοφασιστικάί» οργανώσεις, να σταματήση ο «αντικομμουνισμός», δια να δρουν ασυδότης οι «Λαμπράκηδες», να ετοιμάζουν τας αλυσίδας δια τον ελληνικόν λαόν, δι' ανεμποδίστου εισβολής του Ερυθρού ζυγού. Συκοφαντούν την Ελλάδα, ότι έχει «αστυνομικόν κράτος», ήτις όχι μόνον ηνέχθη τους ανατροπείς, αλλά τους ακριβοπλήρωσε να την πολεμούν από του βήματος της Βουλής και των Δημοσίων ταμείων. Διαμαρτύρονται εκείνοι, ακριβώς, οι οποίοι θα έπρεπε να σφραγίζουν τα στόματά των, διότι εις τα κράτη ένθα επεκράτησαν οι ομογάλακτοί των, επικρατεί όχι αστυνομικόν κράτος απλώς, αλλά αδυσώπητος τυραννία, και αστυνόμευσις του πνεύματος και όλης της ζωής.

ε) Προπαγάνδα υπέρ της Σοβ. Ενώσεως και των δορυφόρων.

Το Κ.Κ.Ε. δια να εξαπατήσει την κοινήν Ελληνικήν γνώμην στρέφει την προπαγάνδαν υπέρ της Σοβιετικής Ενώσεως και των δορυφόρων χωρών. Κατ' αρχήν προσπαθεί να δημιουργήση υπέρ αυτών κλίμα θαυμασμού, προβάλλων τας επιτεύξεις των δια να αποδείξη «καθυστέρησιν» της Ελλάδος. Αντλούν στοιχεία εκ διαφόρων αντιξοοτήτων, «ελληνικάς πηγάς» και μεταβάλλει αυτά εις επιχειρήματα προς κατασυκοφάντησιν. Άλλοτε μεταφράζει εις γλώσσας του παραπετάσματος ό,τι επαναστατικόν υλικόν έχει, ή προκαλούν ομιλίας, συνεντεύξεις, ανταποκρίσεις. Το Κ.Κ.Ε. είναι ο καλύτερος ενημερωτής και πληροφοριοδότης της πολιτικής, οικονομικής, στρατιωτικής και κοινωνικής καταστάσεως, εις τους δορυφόρους και την Σοβιετικήν ένωσιν. Μας λένουν, ό,τι «οι Ρώσσοι ήσαν ανέκαθεν οι καλύτεροι φίλοι του ελληνικού λαού. Απαντώντες: Οι Ρώσσοι του 1821 ίσως. Εν αντιθέσει προς τους κομμουνιστάς, οι οποίοι είναι οι ασπονδότεροι εχθροί της Ελλάδος, του Ελληνικού πνεύματος, της ιστορίας της, της φυλής και του έθνους της. Κέντρον των επιδιώξεών τους είναι να μας καταποντίσουν, ως έθνος και ως φυλήν.

Μας λένουν ό,τι «είναι στυλοβάται της Ειρήνης, πρωταγωνισταί της πάλης δι' αποτροπήν πολέμου, εδραίωσιν της Ειρήνης» Απαντώντες: Ως εκ της φύσεως του συστήματός των και εκ της μέχρι τώρα διαγωγής των, αποδεικνύεται, ό,τι είναι οι εμπρησταί της Ειρήνης, οι υποκινηταί ταραχών, οι καταπιεσταί λαών, οι πλέον φιλοπόλεμοι και ιμπεριαλισταί. (Βιετνάμ, Κορέα, Ουγγαρία, Ανατολική Γερμανία, Τσεχοσλοβακία και τα δορυφόρα κράτη, άτινα κρατούν υπό τον ζυγόν των). Μας «διαβεβαιούν», ό,τι «ο από βορρά κίνδυνος είναι ανύπαρκτος και αποτελεί εφεύρεσιν αντιδραστικών». Απαντώντες, ό,τι ο κίνδυνος αυτός είναι υπαρκτός, από τότε που εγκαταστάθησαν οι σλαύοι· και τας συνεπείας των επιθέσεων τούτων υφιστάμεθα από χιλίων ετών. Είναι πραγματικός και ουχί μύθος. Μύθον αποτελεί η «διαβεβαίωσις» ό,τι δεν κινδυνεύομεν. Ο κίνδυνος αυτός απορρέει από τον πόθον των σλαύων να κατέλθουν εις το Αιγαίον και από το κέντρον της Εθνικής ιδέας των σλάβων να αποσπάσουν την Μακεδονίαν και Θράκην, είναι εγγεγραμμένος εις το εθνικόν συμβόλαιον του Δημητρώφ - Κολάρωφ, εξ ου δεν παρεκκλίνουν ούτε μοίραν οι γείτονες.

Μας λένουν, ό,τι «η Ελλάς φυσιολογικώς πρέπει να είναι ενταγμένη εις τον Βαλκανικόν χώρον και ουχί εις την Δύσιν». Απαντώντες: Τα γεωγραφικά όρια ήσαν και θα είναι εις τον ίδιον χώρον. Τα ιδεολογικά όμως τοποθετούν την Ελλάδα πλησίον των ελευθέρων λαών, είτε Αμερική λέγονται ούτοι, είτε Κορέα, είτε Βιετνάμ. Αυτός ο Γεωγραφικός χώρος δυστυχώς επέτρεψεν εις τους συμμορίτας να εξαπολύσουν την θύελλαν του 1946 - 1949 και εις αυτόν οφείλεται η σωτηρία των τον Αύγουστον του 1949! Αυτό το θάρρος και την θρασύτητα επιδεικνύουν, διότι πατούν επί ασφαλούς εδάφους. «Η Σοβιετική Ένωσις» μας διαβεβαιώνουν οι ελληνόφωνες κομμουνισταί, μας προσφέρει πραγματικήν και ανιδιοτελή οικονομικο-τεχνικήν βοήθειαν, χωρίς πολιτικούς όρους». Απαντώντες: Εκ μέρους της Σοβιετικής Ενώσεως και εξ οιουδήποτε κράτους εκ των δορυφόρων, δεν δίδεται ούτε μιας δεκάρας βοήθεια, εάν δεν έχουν εξησφαλισμένον εις το πολλαπλάσιον το πολιτικόν συμφέρον. Παν κίνητρον προς αυτήν την κατεύθυνσιν υπαγορεύεται αυστηρώς από πολιτικά συμφέροντα. Αι έννοιαι «ανιδιοτέλεια» και «φιλανθρωπία» είναι άγνωστα εις τα λεξικά των κομμουνιστών. (Ουχί εις τους λαούς ους καταπιέζουν, αλλ' εις το σύστημα).

Ζητούν να επικαλούμεθα τους Σοβιετικούς ως «διαιτητάς» και «δίκαιον κριτήν». Απαντώντες: ό,τι εν πρώτοις γνωρίζομεν παρομοίαν σύστασιν του Κ.Κ.Ε. κατά τον

Ελληνο - Ιταλικόν πόλεμον, καθ' ον μετά την απώθησιν των φασιστών πέραν των συνόρων, «εκλήθη» ο ελληνικός στρατός από το Κ.Κ.Ε. να σταματήσει τον πόλεμον, ως «ιμπεριαλιστικός» πλέον, και να ζητήσει μεσολάβησιν της Σοβιετικής Ενώσεως, ως του πλέον «δικαίου κριτού»! Η Σοβιετική ενωσις κατ' αρχήν είναι η μόνη εις τον κόσμον χώρα, η οποία εις μεγάλα συνέδρια Ειρήνης ή αφολισμού, ποτέ δεν δίδει θετικήν λύσιν. Είναι γνωστή η διαγωγή της εις τα ανώτατα πολιτικά σώματα, όταν επί πέντε συνεχή έτη, εις πέντε συνεδριάσεις του Ο.Η.Ε. συνεζητείτο το ζήτημα της επιστροφής των απαχθέντων παιδιών, ουδέποτε έδιδεν έστω και απλούν σημείον καλής ή «δικαίας» ως μεταχειρισθώμεν την λέξιν λύσεως! Πάντοτε στρεψοδικίας και υπεκφυγάς. Άλλως τε είναι γνωστόν πόσον «δικαίως» συμπεριφέρθη έναντι και αυτών των δορυφόρων, δια αποσπάσεως και συγχωνεύσεως εις αυτήν ξένων εδαφών ή καταποντίσεως ολοκλήρων κρατών (Βεσσαραβία, Ανατολ. Πολωνία, Λετονία, Εσθονία, Λιθουανία). Αλλά και πόσον «δικαίως» εκανόνισε τας μεταξύ των δορυφόρων διαφοράς: Εκ της Ρουμανίας απέκοψε την Δομβρουτσάν. Εκ της Ουγγαρίας την Τρανσυλβανίαν. Εκ της Ρουμανίας την Βουκοβίναν και Βεσσαραβίαν. Εκ της Ανατολ. Γερμανίας την Σιλεσίαν. Εκ της Πολωνίας την Ανατολ. Πολωνίαν κ.ο.κ.. Δύναται τις να συμπεράνη, οποία δυνατόν θα είναι η «κρίσις» αυτής, εις «ιμπεριαλιστικά» κράτη! Το «δίκαιον» τότε θα απορρέει υποχρεωτικώς από το ιδεολογικόν συμφέρον. Ας ρωτήσωμεν το Κ.Κ.Ε. να μας απαντήσει λ.χ. «ποία θα είναι η κρίσις της Σοβιετικής ενώσεως επί του θέματος της Κύπρου»!!

«Η νέα Βουλγαρία» μας λέγει το Κ.Κ.Ε. «Δεν έχει καμμίαν σχέσιν με την πάλαιάν. Έχει μετατραπεί εις φιλειρηνικήν δύναμιν, παράγοντα Ειρήνης και σταθερότητος των Βαλκανίων και... δεν τρέφει (!) καμμίαν επεκτατικήν τάσιν εις βάρος της χώρας μας». Απαντώνμεν: «Η νέα Βουλγαρία» εξεδήλωσε πολύ ηυξημένην την βουλιμίαν της, δια την Μακεδονίαν και Θράκην. Το γνωρίζουν όλοι, από τας δηλώσεις του Δημητρώφ και Κολάρωφ εις τας παραμονάς της διεθνούς διασκέψεως δια τα μεταπολεμικά εις Παρισσίους, καθώς και από τα καθήκοντα, άτινα έθεσεν εις τους Βουλγάρους Κομμουνιστάς εις το 5ον συνέδριον του Κ. Κ. Βουλγαρίας. Αλλά και εκ της απανθρώπου στάσεως έναντι των αποζημιώσεων, προβάλλουσα αξιώσεις επί των νεκροταφείων και των κρεματορίων άτινα έκαμνον οι μελλοθάνατοι έλληνες πατριώται κατά την ωμήν Βουλγαρικήν κατοχήν. Έλληνες οίτινες διέφυγον εκ της Βουλγαρικής ζώνης κατοχής, διηγούνται ότι, πολλοί μελλοθάνατοι υπεβάλλοντο εις καταναγκασμόν «να καθαρίζουν τους τοίχους των κρατητηρίων από τα κολλημένα μυαλά προηγουμένως εξοντωθέντων συναδέλφων των δια να είναι καθαροί δι' άλλας αγριότητος ή να προετοιμάσουν σταυρούς και νεκροταφεία, δια τον εαυτόν των. Δεν πρέπει να υπάρχη εις την ιστορίαν της ανθρωπότητος προηγούμενον αγριότητος. Και όμως η «νέα Βουλγαρία» ζητά αποζημιώσιν!! Έπειτα η «νέα Βουλγαρία» έκαμε και κάμνει την αλλοίωσιν της συνειδήσεως χιλιάδων ελληνοπαίδων, άτινα κατεκράτησεν εις την χώραν της! Δεν δύναται το «πονεμένον» δια τα Ελληνικά ζητήματα Κ.Κ.Ε. να μας συστήση την Βουλγαρίαν ως «νέαν Βουλγαρίαν», με καλās διαθέσεις. Δεν είναι καθόλου υπερβολή να την παραβάλη τις προς ύαιναν προβάλλουσιν τους οδόντας της έναντι της Μακεδονίας και Θράκης!

«Ο Ανατολικός συνασπισμός τρέφει αισθήματα φιλίας προς την Ελλάδα και επιθυμεί ειλικρινώς την Ειρήνην και ολόκληρον συνεργασίαν», επαναλαμβάνει το Κ.Κ.Ε., δια να μας αφιονίσει. Και απαντώνμεν, ότι είναι ο μόνος εξ αιτίας του οποίου υποχρεωνόμεθα να έχωμεν τον δάκτυλον επί της σκανδάλης και να ευρισκώμεθα εν διαρκή ετοιμότητι. Ο «φιλελληνισμός» αυτός φθάνει μέχρι αδυνατίσεως της αμύνης της χώρας μας.

Ακόμη «η κατασκοπολογία θέτει εις κίνδυνον τας σχέσεις της Ελλάδος μετά των γειτονικών χωρών», τονίζουν εν χωρώ Κ.Κ.Ε. - Ε.Δ.Α. και όλη η κομμουνιστική συντροφιά, όταν συνελλαμβάνοντο κατάσκοποι και εδικάζοντο εις τα ελληνικά στρατοδικεία, όταν εξέθαπτον εκ της κρύπτης του κατασκόπου Δαμουτσίδη τα κατασκοπευτικά μηχανήματα ασυρμάτους και όπλα, και παρουσιάζοντο ταύτα εις το κατάπληκτον Ελληνικόν κοινόν, εγράφετο ως εκ συνθήματος εις τον κομμουνιστικόν τύπον του εσωτερικού και εξωτερικού και επαναλαμβάνετο κατά κόρον από τα ραδιόφωνα του παραπετάσματος, ότι επρόκειτο περί κατασκοπολογίας και ουχί περί πραγματικού γεγονότος. Μέχρις εκεί έφθασε το θράσος των κομμουνιστών.

ε) Μέσα διεξαγωγής της προπαγάνδας.

Ο συμμοριτισμός διαθέτει σήμερα άπειρα μέσα προς άνετον διεξαγωγή της προπαγάνδας του εναντίον της Ελλάδος. Ραδιοφ. εκπομπάς εις την ελληνικήν με εκφωνητάς ενηλίκους και ανηλίκους. Παράνομον ραδιοσταθμόν, ως όργανον της κεντρικής επιτροπής του ΚΚΕ. Εκδοτικόν οίκον. Τύπον εις όλας τας χώρας του παραπετάσματος. Διεθνείς συνοδοιποριακάς οργανώσεις. Επισκέπτας και «αγγελιαφόρους» είτε εκ της Ελλάδος προς το παραπέτασμα είτε και τανάπαλιν. Προσωπικότητας, οργανώσεις και συνδέσμους, εκείνους τους οποίους επηρεάζει αποφασιστικώς ο κομμουνισμός. Τέλος κατασκοπευτικάς σχολάς, προς καταρτισμόν κατασκόπων και προπαγανδιστών επί οικονομικών, πολιτικών και στρατιωτικών θεμάτων προς τροφοδότησιν των επιτελείων των κομμουν. στρατών.

Ραδ. Εκπομπαί. Εκ του παραπετάσματος εκπέμπονται εις ελληνικήν γλώσσαν, 23 εκπομπαί ημερησίως (5 εκ της Σόφιας, 6 εκ της Μόσχας, 3 εκ των Τυράννων, 1 εκ Βουδαπέστης(;), 3 εκ Βουκουρεστίου, 2 εκ Πράγας, 3 εκ του σταθ. «Ελεύθερη Ελλάδα»).

Εκδοτικοί οίκοι. Εις το παραπέτασμα λειτουργεί εκδοτικός οίκος «Νέα Ελλάς», εκ του οποίου εξεδόθησαν εις ελληνικήν γλώσσαν, εκατοντάδες εκδόσεις όλων των Σοβιετικών βιβλίων κατ' αρχήν και έπειτα των δορυφόρων.

Εφημερίδες: Εις την Βουλγαρίαν κυκλοφορεί η «Λευτεργιά». Εις την Ρουμανίαν η «Νέα Ζωή». Εις την Ουγγαρίαν ο «Λαϊκός Αγώνας». Εις Τσεχοσλοβακίαν ο «Αγωνιστής». Εις Πολωνίαν ο «Δημοκράτης» και εις Τασκένδην ο «Νέος Δρόμος». (Όλα «νέα» και όλα «αγωνιστικά»!) Εις την έδραν της ΚΕ του ΚΚΕ εκδίδεται η επιθεώρησις του Κόμματος «Νέος Κόσμος» και η εφημερίς της κομινφόρμ εν μεταφράσει εις την Ελληνικήν, με τίτλον «Προβλήματα ειρήνης και σοσιαλισμού».

Κυκλοφορούν εις όλους τους φυγάδας τα φιλολογικά περιοδικά «Ανταίος» και «Πυρσός» καθώς και η «Εθνική αντίστασις». Η «Αυγή» εμελετάτο υποχρεωτικώς και ατομικώς και ομαδικώς εις τας λέσχας, όταν ο αριθμός των φύλλων δεν επήρκει. Εις τους «σλαβομακεδόνας» κυκλοφορεί ειδική στήλη εις σλαβικήν γλώσσαν, εφ' όλων των εφημερίδων. Επίσης περιοδικά τινά, εγκυρότερον των οποίων η «Μακεδόνσκι - Ζιβότ = Μακεδονική ζωή», δια τα φιλολογικά ζητήματα των «σλαβομακεδόνων». Κυκλοφορεί επί πλέον πληθώρα κομμουνιστικών εγχειριδίων και βιβλίων, είτε γραφέντων απ' ευθείας υπό συγγραφέων κομμουνιστών του παραπετάσματος ή εισαχθέντων εξ Ελλάδος και επανεκδοθέντων εκεί. Το παραπέτασμα έχει εις την διάθεσίν του παγκόσμιον προπαγανδιστικόν μηχανισμόν, τον οποίον διαθέτει κατά κύριον λόγον εναντίον της Ελλάδος.

Διεθνείς οργανώσεις. Το ΚΚΕ μεταχειρίζεται τας διεθνείς κομμουνιστικάς ή συνοδοιποριακάς οργανώσεις, προς καθολικόν επηρεασμόν της διεθνούς κοινής γνώμης. Αύται αποτελούν χρυσήν γέφυραν προς προσεταιρισμόν και προσέλκυσιν δια δελεαστικών μεθόδων. Σπουδαίαι οργανώσεις διεθνούς χαρακτήρος υπό κομμουν. έλεγχον είναι: Η Διεθνής ομοσπονδία αγωνιστών αντιστάσεως. Παγκόσμια Συμβούλια Ειρήνης. Παγκόσμιος ομοσπονδία εργατικών συνδικάτων. Διεθνής οργάνωσις δημοσιογράφων. Παγκόσμιος ομοσπονδία ενώσεως διδασκάλων. Συμβούλιον Αλληλεγγύης Αφρο-ασιατικών λαών. Διεθνής ενωσις σπουδαστών. Επίσης εις την Βαλκανικήν, με αληθοφανείς διαθέσεις υπάρχουν, η

Βαλκανική συνεννόηση. Απύραυλος Βαλκανική, Ειρηνική συνύπαρξις, Ειρήνη, υφεις και αφοπλισμός. Εις τα συνέδρια αυτά συμπαρίστανται πάντοτε απεσταλμένοι του Κ.Κ.Ε. ως «απεσταλμένοι του ελληνικού λαού». Εκθέτουν τα «δίκαια» αιτήματά των, εκδηλούται συμπαραστάσις, ψηφίζονται διαμαρτυρίαι, γίνονται και κινητοποιήσεις, δια επεμβάσεις. Εις όλην τας χώρας ιδία της Ευρώπης, ένθα λειτουργούν κομμουν. οργανώσεις, υπάρχουν επιστρατευμένα μονίμως στελέχη και ομάδες των ξένων κομμάτων, αίτινες ενεργούν δια λογαριασμόν του ΚΚΕ.

Απεσταλμένοι και «αγγελιαφόροι» εξ Ελλάδος. Είναι οι κατά καιρούς ειδικώς απεσταλμένοι υπό της ΕΔΑ κομμουνισταί με διαφόρους ιδιότητας και δια διαφόρους αιτίας, οι οποίοι είναι δια τους συμμορίτας «αληθινά Χρυσόστομοι» διά την έκθεσιν της ελληνικής ζωής. Τους λόγους των δέχονται οι κομμουνισταί, όπως η σκασμένη γη τας πρώτας σταγόνας της βροχής. Επί ώρας λ.χ. έμειναν άναυδοι κομμουνισταί συμμορίται, προς τους οποίους ωμίλει ο Λουντέμης ή ο Κύρκος! Τα «χρυσά» αυτά στόματα εχρωμάτιζον με όλην την κομμουνιστικήν μεγαλοπρέπειαν την ζωήν της Ελλάδος.. Διάχυτος αφ' ετέρου είναι ο ζήλος με τον οποίον διαφωτίζουν εκ του παραπετάσματος, οι εκεί διαβιούντες συμμορίται, τους εν Ελλάδι συγγενείς ή φίλους.

Ιδού πώς εκδηλούται η δράσις των: «Ας κατακλύσουμε τους συγγενείς και φίλους μας στην Ελλάδα, τα σωματεία και τις οργανώσεις, τις προσωπικότητες και τον τύπο με όλα τα στοιχεία και τα ντοκουμέντα των αγώνων και των θυσιών μας, για το καλό της πατρίδος και του λαού, για την καλλιέργεια του εθνικού μας (sic) πολιτισμού, για την Εθνική πατριωτική αγωγή που δίνουμε στα παιδιά μας, για την κρυστάλλινη σε καθαρότητα πατριωτική δράση μας στο εξωτερικό, που τιμά το ελληνικό όνομα». (Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 11-8-62, Ουγγαρία). Τα μέσα αφ' ετέρου τα οποία ίδρυσαν εν Ελλάδι προς διάδοσιν της προπαγάνδας, ήτοι: τεράστιος μηχανισμός της ΕΔΑ, με όλα τα μέσα της συνδέσεως και ανταλλαγής πληροφοριών και ιδεών, δίδουν τεραστίας δυνατότητας να συνεγείρουν εις πάσαν στιγμήν τας λαϊκάς μάζας, και να κρατούν τον παλμόν των, ώστε εντός ελαχίστου χρόνου από του παραπετάσματος να κινούν τας μάζας εις Αθήνας, εντός λεπτών και να κατακλύζουν τα πεζοδρόμια των πόλεων.

ς) Κατασκοπευτικά σχολαί.

Την ύπαρξιν κατασκοπευτικών σχολών εις τας χώρας του παραπετάσματος, ένθα διαβιούν συμμορίται, ηρνήθησαν διαρρήδη, δια λόγους ευνοήτους, τόσο το ΚΚΕ, όσον και αι χώραι εις τας οποίας ελειτούργησαν αύται. Αλλά τα γεγονότα δεν είναι δυνατόν να διαψευσθούν εκ των αναγκαίων ψευδών, άτινα επιστρατεύει η κομμουνιστική προπαγάνδα, προς «κατοχύρωσιν της τιμής των κομμουν. κομμάτων». Τας σχολάς ταύτας ίδρυσεν, συνετήρουν και επλήρωνον τα έξοδα της λειτουργίας, αι χώραι εις τας οποίας ελειτούργησαν. Επί πλέον ανελάμβανον την υποχρέωσιν να προωθούν τας κατασκοπευτικάς ομάδας, αίτινες προορίζοντο δια την Ελλάδα, μέσω ασυτηροτάτων συνομωτικών μέσων μέχρι των ελληνικών συνόρων, να παρακολουθούν δια την τύχην, καθώς και δια την υποδοχήν των τυχόν επιστρεφόντων.

Η λειτουργία κατασκοπευτικών σχολών κατέστη αναγκαία, ευθύς αμέσως μετά την συντριβήν των, δια να αποσταλούν στελέχη εις την Ελλάδα, αφ' ενός μεν να εξουδετερώσουν το κλιμάκιον Πλουμπίδη, όστις εχακτηρίσθη ως πράκτωρ και προδότης και αφ' ετέρου να αναστήσουν νέον μηχανισμόν κατά τα ειωθότα του ΚΚΕ.

Αμέσως μετά την κατάρρευσιν κατέφθασαν εις την Ελλάδα ομάδες κατασκοπευτικάί, με αποστολήν συλλογής πληροφοριών, αλλά και περισυλλογής περιπλανωμένων και τόνωσιν του ηθικού των συνοδοιπόρων, οίτινες μετά την συντριβήν των εις το Βίτσι - Γράμμον απεγοητεύθησαν και διέρρεον προς τας τάξεις των εθνικοφρόνων. Αλλά και εις τρομοκρατικής ενεργείας προέβησαν, λίαν περιωρισμένως, λόγω τεραστίων δυσκολιών τας οποίας συνήντων. Ούτω, ανεκοίνωσαν εις το παραπέτασμα ότι εξετελέσθη «τρομοκράτης» τις εις περιφέρειαν Κατερίνης, αμέσως δε εσηματίσθη η εντύπωσις, ότι ήρχισαν πάλιν «να βροντούν τα παληοσίδερα».

Περί του αριθμού των σχολών, αίτινες ελειτούργησαν με σκοπόν να χρησιμοποιηθούν οι εξερχόμενοι δια ενεργείας κατασκοπευτικάς υπάρχει συγκεκριμένος αριθμός των 34 σχολών. Πλην όμως σχολαί με παρομοίαν σχεδόν αποστολήν έστω και προς χρήσιν δια το εσωτερικόν των χωρών του παραπετάσματος, ελειτούργησαν πάρα πολλάί. Εις αυτάς εφοίτησαν μέχρι του 1960 περί τους 850 έως 900. Εν συνεχεία φοιτούν και εξέρχονται κατά εκατοντάδας, εις τρόπον ώστε εάν ήτο δυνατόν να περάσουν όλοι οι δυνάμενοι, ασχέτως εάν εργάζωνται εις άλλους τομείς. Ο τίτλος «απόφοιτος σχολής» προσδίδει πολλά υλικά και ηθικά οφέλη.

Εξ όλων των καθαρώς «ελληνικών σχολών», εκείνη ήτις ήτο σχολή περιωπής, με αποστολήν να προπαρασκευάση στελέχη ώστε να διευθύνουν δίκτυα, ήτο η αποκληθείσα «Σχολή Μπελογιάννη» η οποία ελειτούργη ως διετής, υπό την άμεσον διεύθυνσιν της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, βορείως της Σινάιας της Ρουμανίας. Εις αυτήν εδίδασκον, λόγω της αποστολής της, ο Ζαχαριάδης, ο Μπαρτζώτας, ο Ζωγράφος, ο Ζάχος, ο Πεταλωτής και άλλα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ.

Εις όλας τας κατασκοπευτικού χαρακτήρος σχολάς, εδιδάσκοντο μεταξύ άλλων και τα εξής:

1. Συμπεριφορά και στάσις εν περιπτώσει συλλήψεως εις τον ανακριτήν, το Στρατοδικείον ακόμη και κατά την εκτέλεσιν (κατά το πρώτυπον του

- Δημητρώφ, εις την δίκην της Λειψίας επί Χίτλερ).
2. Χρήσιν ασυρμάτου.
 3. Χρήσιν των όπλων.
 4. Προβλήματα αντιμετώπισεως κατά την σύνδεσιν. Ίδρυσιν δικτύου, στεγάσεως, αποκρύψεως και εξασφαλίσεως και αντιμετώπισεως κινδύνου.
 5. Προβλήματα μεταβιβάσεων και συλλογής πληροφοριών.
 6. Τρόπους και μεθόδους εισόδου και εξόδου.
 7. Χρήσιν και εξοικονόμησιν οικονομικών.

Κατά τα φροντιστήρια ανεπτύσσοντο διάφοραι γνώμαι και προσδιωρίζετο η στάσις μέχρι λεπτομερειών εις πολλά ζητήματα, όπως να έχουν λ.χ. λελογισμένον θάρρος, ουχί όμως και απόλυτον ελευθερίαν εις τας ενεργείας των, να μην υποτιμούν τον εχθρόν, ιδιαιτέρως επέμεινον εις τα ζητήματα της στάσεως ενώπιον των δικαστηρίων, ώστε να μη διαρρεύσουν μυστικά και προσβληθή «η τιμή του κόμματος». Πρέπει να μιλά εις τον πληθυντικόν, να γνωρίση αμέσως την ψυχολογίαν των δικαστών, να περάση εις την επίθεσιν και «να υπερασπίζεται μίαν προς μίαν τα αρχάς του κόμματος». Υπάρχουν περιπτώσεις κατά τας οποίας εξεδιώχθησαν της σχολής τρόφιμοι, διότι δεν ηδύναντο να επιδείξουν πανουργίαν κατά την συζήτησιν, εφόδιον απαραίτητον δια να φέρουν εις πέρας τας «υψηλάς αποστολάς»! Μαθηταί αποβληθέντες της «σχολής Μπελογιάννη», δι' έλλειψιν «προσόντων», εξεφράζοντο μετά πικρίας εναντίον του εαυτού των, διότι εστερούντο βασικών προσόντων, όπως πανουργίας, πνεύματος συνομωτικότητος, ευελιξίας κ.ο.κ. Τρόφιμοι σχολής κατασκόπων μεταβάντες εις Ελλάδα και επιστρέψαντες ανωμάλως, είτε διότι επροδόθη το δίκτυον, και ηναγκάσθησαν να επιστρέψουν δια να διασωθούν, είτε ανεκλήθησαν δια πλημμελή εκτέλεσιν της αποστολής, εξεφράζοντο μετά πικρίας εναντίον του εαυτού των, «θα ήτο προτιμότερον» έλεγαν, «να συνελαμβάνοντο, να εισήγοντο εις δίκην δια να υπερασπισθούν τας αρχάς του κόμματος» υπολογίζοντες εις ηθικάς αμοιβάς, παρά να υφίστανται τας τύψεις της συνειδήσεως, τα ταπεινωτικά σχόλια εις βάρος των και την «κρίσιν του κομματικού δικαστηρίου»!

Ειδική διαδικασία διεξήγετο κατά την επιλογήν της αποστολής δια την Ελλάδα. Επροτιμώντο οι πλέον αφοσιωμένοι εν πρώτοις, αλλά και εξ αυτών εκείνοι, οι οποίοι άφινον εις το παραπέτασμα εις χείρας του ΚΚΕ προσφιλή των μέλη της οικογενείας, ώστε να είναι δεσμευμένοι με αυτό. Εξητάζετο δε προσεκτικώς και η αντίδρασις την οποίαν πιθανόν θα εξεδήλωνεν η σύζυγος λ.χ. του υποψηφίου, οπότε εματαιούτο η αποστολή! Υποψήφιος «υψηλής» αποστολής, επέστρεψεν από την πορείαν προς τα σύνορα, διότι η σύζυγός του ολίγας ώρας μετά την αναχώρησιν, κατελήφθη υπό λυγμών, δια την τύχην του ανδρός της.

Ετέρου, του οποίου η σύζυγος «έκαμε τραπέζι, ευχηθείσα ευόδωσιν εις την αποστολήν», η οικογένεια έτυχε μεγάλης περιποιήσεως από της πρώτης στιγμής, όταν δε εφονεύθη — διότι εφονεύθη κατά την «εξάσκησιν των καθηκόντων του» — έτυχε πλουσίας συντάξεως και ειδικών υλικών περιποιήσεων τα τέκνα του.

Τοιαύτη ήτο η «θαυματουργός» επίδρασις εκ της διδασκαλίας των καθηγητών της σχολής και η ψυχική δύναμις την οποίαν απέκτων εκ της «μεγαλοδυνάμου»! («μεγαλοδύναμον» αποκαλούσαν τας συζητήσεις των φροντιστηρίων κατά την διεξαγωγήν των οποίων ηκούοντο απίθανοι γνώμαι, ερωτήσεις και προτάσεις).

Εις την Ελλάδα εστάλησαν αρκεταί αποστολαί κατασκόπων. Ούτω κατά το α' ήμισυ του 1950, 20μελής αποστολή, διελύθη και εξοντώθη, μόλις εισήλθεν εις το

ελληνικόν έδαφος. (Μέλη τούτης διασωθέντα και επιστρέψαντα εις το παραπέτασμα απέδωσαν τα αίτια της αποτυχίας, εις τον πλημμελή καταρτισμόν. Πράγματι ήτο τοιούτος, διότι συνεκροτήθη και εξεπαιδεύθη βεβιασμένως λόγω επειγούσης ανάγκης, ίνα μη εγκαταλειφθή ο τόπος χωρίς καδοθήγησιν και «κομματικόν οξυγόνον»). Εν συνεχεία και κατά διαστήματα εστάλησαν ομάδες ολκής, όπως υπό τον Μπελογιάννην, Γιώτην, Πεταλωτήν, Κωτσάκην, Παπαγιάννην, Βέταν, Ερυθριάδην κ.λ.π. την τύχην των οποίων παρηκολούθησεν ο ελλην. λαός κατά τας δίκας των εις τα ελληνικά στρατοδικεία, πολλάί συζητήσεις των οποίων επέσυρον την προσοχήν και του έξω της Ελλάδος κόσμου επί των κομμουνιστικών μυστικών ενεργειών.

Το όπλον της κατασκοπείας και προπαγάνδας κατά της Ελλάδος εχρησιμοποιήθη υπό του ΚΚΕ ως όπλον μάχης πρώτης γραμμής και απέδωσε πολλούς καρπούς. Εκ των πραγμάτων απεδείχθη, ότι η αποστολή των κατασκόπων ήτο έργον σύνθετον, πολιτικόν και στρατιωτικόν (ασύρματοι, πομποί και δέκται, κώδικες, πλασταί ταυτότητες, δολλάρια, πυξίδες, πιστόλια, χειροβομβίδες κλπ. ήσαν τα όπλα, άτινα εχρησιμοποίησαν δια την διεξαγωγήν της «μάχης»). Έχει να επίδειξη τούτο αξιόλογον παραγωγήν κατασκόπων δια λογαριασμόν των κομμουνιστικών κυβερνήσεων και επιτελείων, ασφαλώς δε θα είναι η πρώτη χώρα ήτις θα κινδυνεύση να κατηγορηθεί, ότι παράγει πολλούς κατασκόπους, αφού παρήχθησαν πλέον χιλιάδες τοιούτοι, εισήλθον δε εις το ελληνικόν έδαφος εκατοντάδες.

Τα στελέχη αυτά, τα οποία το ΚΚΕ αποκαλεί «Χρυσούν κεφάλαιον», ανεδείχθησαν όχι απλώς οργανωταί και διευθυνταί κατασκοπευτικών δικτύων, αλλά και σχολαί εκπαιδεύσεως κατασκόπων, μετακαλουμένων και εκ της Ελλάδος ατόμων προς εκπαίδευσιν, όπως απεδείχθη κατά την δίκην του κατασκόπου Δαμουτσίδη, όστις εκλήθη εκ της Ελλάδος εις Βουλγαρίαν, εκεί δε εξεπαιδεύθη υπό «Ελλήνων» και Βουλγάρων ειδικών περί το θέμα τούτο, έτυχεν φιλοξενείας και περιποιήσεως υπό πρώην απαχθέντων ελληνοπαίδων, μεθ' ο συνοδευόμενος υπό νεαρού «Έλληνο» καθηγητού εις την κατασκοπείαν, έφθασεν εις την Ελλάδα ένθα εγένετο και πλήρης εγκατάστασις τούτου.

ΚΑ' ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

α) Ο «πατριωτισμός» των φυγάδων συμμοριτών.

Την 7-7-62 η εν Ελλάδι εφημερίς του ΚΚΕ «Αυγή» έκαμε μίαν πρώτης τάξεως εντυπωσιακήν εμφάνισιν του έργου των συμμοριτών και του τρόπου διαπαιδαγωγήσεως των νέων, δια να κατασυσκινήση την κοινήν γνώμην και να προλειάνη τον δρόμον της επιστροφής. Έγραφε λοιπόν και επέμενε να μας πείσει, ότι οι εν τω παραπετάσματι διαβιούντες συμμορίται κατέχονται από «αμείωτον εθνικόν αίσθημα», «άκρατον πατριωτισμόν» και «κοχλάζοντα ελληνικόν παλμόν». Ότι το έργον των το διακρίνει «εθνικός χαρακτήρ» και ότι τα παιδιά διαπαιδαγωγήθηκαν εις «υψηλόν πατριωτικόν πνεύμα» και «αναστήθηκαν σαν ελληνόπουλα». Αλλ' ας εξετάσωμεν κάπως λεπτομερέστερον το είδος του πατριωτισμού και το «αμείωτον εθνικόν αίσθημα» τα οποία κατατρώνουν αυτούς τους ανθρώπους:

Την 19-1-1952, επιφανές στέλεχος του ουγγρικού κομμουν. κόμματος, ο Γιόσεφ Ντάρβας, εις λόγον του εν τη πολιτική ακαδημία του Κ.Κ. Ουγγαρίας με θέμα: «Η πατριωτική μόρφωσις εις τα σχολεία», (εδημοσιεύθη εις την εφημερίδα Ζάμπατ νεπ την 19-1-52), διέγραφεν ως εξής το είδος του πατριωτισμού το οποίον πρέπει να καλλιεργήται εις τα σχολεία:

«Ένα από τα σοβαρότερα καθήκοντα των σχολείων μας είναι να εμπνεύσωμεν στη νέα γενιά βαθύ αίσθημα Σοσιαλιστικού Πατριωτισμού και να χαράξουμε με τρόπο Ανεξίτηλο στις τρυφερές καρδιές, των μαθητών και μαθητριών, την άσβεστη αγάπη προς το κόμμα και όλως ιδιαιτέρως τη βαθυτάτη στοργή προς τη Μεγάλη Σοβιετική Ένωση και το Μεγάλο Στάλιν»

Και παρακάτω:

«Πατριωτισμός είναι η διάδοσις της Σοβ. πολιτικής, του Σοβιετικού τροπου ζωής και η εφαρμογή των Σοβιετικών μεθόδων και της Σοβιετικής εμπειρίας»

Και συνεχίζει:

«Στα Σοβιετικά σχολεία η διδασκαλία του πατριωτισμού αποτελεί το κέντρον της εκπαιδεύσεως εργασίας· πρέπει λοιπόν και ημεείς να ακολουθήσωμεν το παράδειγμα της Σοβιετικής ενώσεως που είναι ο φύλαξ και οδηγός μας και να καταστήσωμεν τον πατριωτισμόν κέντρον της εκπαιδευτικής εργασίας μας».

Αργότερον, η εφημερίς «Χαγνού - Βιχάρι - Νάπλο» του Ντέμπρετσεντής Ουγγαρίας, της 20-9-59, επαναλάμβανε, χωρίς το όνομα ασφαλώς του Στάλιν, ότι «ο σοσιαλιστικός πατριωτισμός είναι το ύψιστον ιδεώδες και πρέπει πάση θυσία να τον ασπασθή η νεολαία μας».

Εκ των ανωτέρω, εξάγεται ότι οι σπουδάζοντες νέοι, ουγγαρέζοι και Έλληνες μαζί, έχουν την υποχρέωσιν να αγαπούν την Σοβιετικήν πατρίδα κατά κύριον λόγον και κατά δεύτερον την ιδικήν των. (Σημ. Εις την προκειμένην περίπτωσιν δευτέρα πατρίς δια τους ελληνόπαιδας θεωρείται η Ουγγαρία). Να διαδίδουν την σοβιετικήν πολιτικήν και να προσαρμόζωνται με τον σοβιετικόν τρόπον ζωής. Αναγκαστικώς δηλαδή να προσαρμοσθούν προς ξένας ιδέας και συστήματα, ξένον τρόπον ζωής, να υποταγούν τυφλώς εις την Σοβ. ένωσιν, εις βάρος της εθνικής των ανεξαρτησίας. Κέντρον λοιπόν της εκπαιδευτικής εργασίας, εις τα ουγγρικά σχολεία τα οποία εμόρφωναν τα απαχθέντα ελληνόπουλα, είναι ο πατριωτισμός, καθώς ούτος διεγράφη από τον υψηλόν «σύντροφον» Ντάρβας.

Τον Φεβρουάριον του 1952, η εφημερίς της κομμουνιστικής Νεολαίας της Σοβιετ. ενώσεως «Νεαρός μπολσεβίκος» έγγραφεν επί του ιδίου θέματος:

«Καλλιεργούντες στα Σοβιετικά αγόρια και κορίτσια το ευγενές αίσθημα του Σοβιετικού πατριωτισμού οι οργανώσεις της Κομσομόλ (Κομμουνιστικής Οργάνωσης Νεολαίας) πρέπει συγχρόνως να προκαλούν μεταξύ αυτών και το ιερό αίσθημα του μίσους προς τους εχθρούς της».

Τον ορισμόν τούτον ακολουθούντες οι ελληνόπαιδες, διότι κατά το ΚΚΕ «ό,τι λέγει η Σοβ. ένωσις είναι νόμος δια το ΚΚΕ», πρέπει να αισθάνωνται και αυτοί ιερόν αίσθημα μίσους κατά των εχθρών της Σοβ. ενώσεως, κατά των χωρών δηλαδή εις τας οποίας δεν επεκράτησεν ο κομμουνισμός και εις την πρώτην γραμμήν κατά της πατρίδος των Ελλάδος, εκ της οποίας ο διεθνής κομμουνισμός εισέπραξε πολλές πικρίας.

β) Πατριωτισμός από «ελληνικής» πλευράς.

Ιδού τώρα πώς αναπτύσσεται εις τας συνειδήσεις των ελληνοπαίδων εκ μέρους των «ελληνικών» σχολείων, ο πατριωτισμός προς την Ελλάδα, την πραγματικήν τους πατρίδα.

«Τα παιδιά και οι νέοι που μορφώνονται, πρέπει να είναι αφοσιωμένοι μ' όλη τους την ψυχή στην υπόθεση τον σοσιαλισμού»

(Διδακτική Παιδομαζώματος, σελίς 10).

«Εννοούμε πως πρέπει να μορφώσουμε τα παιδιά με τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν αποφασιστικά στην απελευθέρωσι και στην ανοικοδόμησιν της πατρίδος μας».

(Διδακτική παιδομαζώματος, σελ. 7).

«Τα παιδιά πρέπει, να τρέφουν ξεχωριστή αγάπη προς τους λαούς της Σοβιετικής ενώσεως που κράτησαν και κρατούνε πρωτόπορο και καθοδηγητικό ρόλο στους αγώνες, να τρέφουν βαθύ σεβασμό και την πιο θερμή αγάπη για τους δασκάλους και καθοδηγητάς των λαών».

(Διδακτική παιδομαζώματος, σελίς 7).

«Ο αληθινός πατριωτισμός πρέπει να συνδυάζεται αρμονικά με ένα βαθύ αίσθημα διεθνιστικής αλληλεγγύης όλων των λαών»

(Διδακτική παιδομαζώματος σελίς 10).

«Ξυπνούμε μέσα στα παιδιά, δυνατές και βαθειές συγκινήσεις. Να παρακολουθήσουν με συγκίνηση τη ζωή και τις πράξεις των ηρώων, παιδιών και μεγάλων. Να θέλουν και οι ίδιοι να πάρουν αυτά τα χαρίσματα. Τα ηρωικά κατορθώματα του λαού μας φωτίζουν το δρόμο της νέας γενιάς. Μέσα σε αυτά τα αναγνώσματα, πολλά αναφέρονται σε πράξεις παιδιών και νέων της Ε.Π.Ο.Ν. που παρουσίασαν άπειρα δείγματα ηρωισμού και αυτοθυσίας».

(Διδακτική παιδομαζώματος, σελίς 49).

«Με τη διδασκαλία της Γεωγραφίας τα παιδιά μαθαίνουν, ποιος είναι ο πλούτος της γης, ο πλούτος και οι ομορφιές της πατρίδος μας. Ποίοι εκμεταλλεύονται τον πλούτο και τη δουλειά των ανθρώπων σήμερα. Έτσι τα παιδιά μορφώνονται μέσα στο πνεύμα του σωστού πατριωτισμού, μαθαίνουν να αγαπούν αληθινά και βαθιά την πατρίδα μας, να ενεργούν αποφασιστικά για το συμφέρον της»

(Διδακτική παιδομαζώματος περί της διδασκαλίας της Γεωγραφίας).

«... Τον πατριωτισμό τους θα τον δείχνουν από τώρα τα παιδιά με ζήλο, με τον οποίο θα ρίχνονται στην μόρφωσι και την άσκησι, θα ετοιμάζονται, όσο μπορεί καλύτερα, για να εκπληρώσουν αυτά τα καθήκοντά τους... Αλλά θα δώσουμε στα παιδιά να καταλάβουν πως η σημερινή αστική τάξι (της Ελλάδος) δεν έχει καμιά σχέσι μ' αυτό το αίσθημα, που λέγεται πατριωτισμός. Πατρίδα ονομάζει το συμφέρο της».

(Διδακτική παιδομαζώματος σελίς 107 και 108).

«Οι σκοποί και οι επιδιώξεις των εκπαιρισμένων είναι: να μορφώνονται και να αναπτύσσονται πολύπλευρα συμβάλλοντες εις το χτίσιμο του σοσιαλισμού και να

παλεύουν να γυρίσουν στην πατρίδα για να ξαναπάρουν τη θέση τους στον αγώνα».

(Εφημ. «Λαϊκός αγώνας» 17-1-62, Ουγγαρία).

«Να γίνονται προκηρύξεις διαγωνισμών με πατριωτικό περιεχόμενο, όπως: Να γνωρίσουμε την ιστορία του σλαβομακεδονικού λαού, αλληλογραφία με φυλακισμένους αγωνιστές, θέματα που αποτελούν αρκετά δυνατή μορφή πατριωτικής και αγωνιστικής καλλιέργειας».

(Απόφασις εκπαιδ. συσκέψεως τον Ιούνιο του 1962, δημοσιευθείσα εις την εφημερίδα «Αγωνιστής» της 31-8-62, στην Τσεχοσλοβακία).

«Προς το σκοπό της πατριωτικής διαπαιδαγώγησης των νέων μας, προτείνεται, όπως οργανωθούν συναντήσεις με τους παλαίμαχους αγωνιστές μας, που θα τους αφηγούνται τους αγώνες του Κ.Κ.Ε.»

(Εφημ. «Δημοκράτης» 21-2-61).

Ο «σύντροφος» Σκσίπτσακ, μέλος της Κεντρ. Επιτρ. του κομμουν. κόμματος Πολωνίας, σε ομιλία του προς τους συμμορίτας, συνεπλήρωσε και αυτός ότι:

«Θα ήτο καλόν για την πατριωτική διαπαιδαγώγηση των νέων σας, να καλείτε Πολωνούς βετεράνους του απελευθερωτικού κινήματος που θα αφηγούνται στους νέους σας...»

(Εφημ. «Δημοκράτης» 21-12-1961).

Και εξακολουθούν αι εκδηλώσεις και «πατριωτικά» εξάρσεις όπως:

«Ηλέκτρα μας, Μίρκα μας! Φωτίζετε το δρόμο μας. Σας υποσχόμαστε να συνεχίσουμε τον αγώνα πιστές στις αποφάσεις του 8ου συνεδρίου του Κόμματός μας».

(Από αναφώνησιν νέου κατά το 8ον συνέδριον του ΚΚΕ εφημερίς «Λαϊκός Αγώνας» 28-7-62, Ουγγαρία).

«... Πατριωτικός συναγερμός! Κινητοποίηση των πολιτικών προσφύγων από την Ελλάδα στη Λαϊκή Δημοκρατία της Πολωνίας στον έρανο, υπέρ των ηρώων δεσμοτών αγωνιστών μας της εθνικής Αντίστασης, της Δημοκρατίας και Ειρήνης».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 3-7-63, Πολωνία).

«Τα παιδιά μας» είπε ο καθηγητής «σ» Γ. Οικονόμου, διευθυντής τον σχολείου, «λατρεύουν την πατρίδα. Η προετοιμασία για τον πανηγυρικό γιορτασμό των 20 χρόνων της ΕΠΟΝ, βοήθησε σημαντικά στο ανέβασμα της δουλειάς στον τομέα της πατριωτικής διαπαιδαγώγησης των παιδιών και της νεολαίας. Στον πνευματικό διαγωνισμό που προκηρύχτηκε προς τιμήν των 20 χρόνων της ΕΠΟΝ, πήραν μέρος όλοι οι μαθηται του 8ξίου σχολείου. Με την ευκαιρία αυτή πλούτισαν τις γνώσεις τους γύρω από την ιστορία της πατρίδος»

(Εφημ. «Λ. Αγώνας 31-7-63, Ουγγαρία).

γ) Πατριωτισμός προδοτικός - αντεθνικός.

Εκ των παρατεθέντων στοιχείων διαφαίνονται καθαρώς τα στοιχεία τα οποία συγκροτούν τον «πατριωτισμόν» τον οποίον καλλιεργούν οι συμμορίται εις τους απαχθέντας νέους.

Δικαιολογούν ψυχολογικώς και παιδαγωγικώς, ότι πραγματικός πατριωτισμός είναι αυτός τον οποίον επέδειξαν οι διαπράξαντες εγκλήματα και προέβησαν εις πράξεις προδοσίας συμμορίται και αυτούς καλούνται να μιμηθούν οι νέοι, δια να γίνουν καλοί «πατριώται»!

Οι κομμουνισταί έχουν υποχρέωσιν να αγαπούν κατά κύριον λόγον την σοσιαλιστικήν των πατρίδα, την «μεγάλη Μάννα των λαών» την Σοβ. Ένωσιν! Οι κομμουνισταί δεν έχουν το δικαίωμα να αναγνωρίζουν ως πατρίδα χώραν εις την οποίαν δεν επεκράτησεν ο κομμουνισμός. Ο κομμουνιστής δεν αγαπά κανέναν τόπον, έστω και ιδιόν του, εάν δεν υπάρχουν έργα δημιουργημένα από τους κομμουνιστάς και ποτέ δεν δύνανται να αποδεσμευθούν από τας υποχρεώσεις αυτάς.

Αι βάσεις εφ' ων εστηρίχθησαν οι συμμορίται και τα μέσα, άτινα μετεχειρίσθησαν δια τον εθνικόν φρονηματισμόν των νέων, είναι δανεισμένα από το μαρξιστικόν «θησαυροφυλάκιον» το οποίον είναι ο μέγας φορέυς αλλοπρόσαλλων ιδεών. Και όλα αυτά τα διδάγματα περί πατριωτισμού, εκπορεύονται εκ μιας μόνον πηγής, της μαρξιστικής, επί των βάσεων της οποίας διεπλάσθη ο πατριωτισμός των.

Η συνείδησις αυτών των δυστυχών πλασμάτων, είναι συνυφασμένη με τα συμφέροντα άλλης πατρίδος. Όλα τα κίνητρα δραστηριότητος αυτών εις το σχολείον, την κοινωνίαν, εκκινούν από μαρξιστικάς εμπνεύσεις. Όταν ομιλούν περί προσηλώσεως εις την Ελλάδα, αυτή εννοείται όσον αφορά τας κομμουνιστικάς υποθέσεις και λογαριασμούς μετ' αυτής. Ποτέ δεν θα την αγαπήσουν, εάν δεν γίνη κομμουνιστική εάν δεν χρησιμοποιηθούν κομμουν. μέθοδοι εργασίας, ως εκείναι τας οποίας εδιδάχθησαν και έζησαν, εάν δεν υπάρξει κομμουνιστική αντίληψις ζωής. Και ουδεμία ιστορική παράδοσις, ουδέν ιδεώδες, ουδέν έθιμον και εθνική ιδιομορφία της πατρίδος τους συγκινούν, εάν δεν επικρατήση εις αυτήν ο κομμουνισμός. Πατριωτισμόν θεωρούν εκείνον, όστις αναφέρεται εις τας επιτεύξεις του ΚΚΕ και εις την σφαίραν των συμφερόντων της Σοβ. ενώσεως, εις την πολεμικήν εναντίον της αστικής τάξεως και του «καπιταλισμού». Τον κομμουνιστικόν πατριωτισμόν τον διακρίνει το αίσθημα του ταξικού και ιδεολογικού δεσμού, προς παν ό,τι ενδιαφέρει τας χώρας του κομμουνισμού.

Υπό των φυγάδων επενοήθη νέον είδος πατριωτισμού, εκείνο δηλαδή το οποίον προέκυψεν εξ ειδικών λόγων και συμφερόντων. Και το νέον τούτο είδος ήρχισε αφ' ης απεφασίσθη να επιδιώξουν τον επαναπατρισμόν των. Προς τούτο μεταχειρίζονται παν μέσον να αποδείξουν τον πατριωτισμόν των. Τον λέγουν «άκρατον πατριωτισμόν», «κοχλάζοντα ελληνικόν παλμόν», «ανάστασιν των ελληνόπουλων» και τι να πρωτοθαυμάση κανείς!! Προσποιούνται, ότι τον τοποθετούν εις το κοινωνικόν σύνολον των Ελλήνων, ενώ αυτοετοποθετήθησαν εις ξένα σύνολα, έξω της Ελλάδος. Το σύνολον των στοιχείων, άτινα κυριαρχούν εις την σκέψιν και την συνείδησίν των, αναφέρονται εις τον σοβιετικόν πατριωτισμόν.

Ομιλούν περί πατριωτισμού — κωμικού πατριωτισμού — ο οποίος είναι αναθρεμμένος εις τας συνειδήσεις των επάνω εις τα κομμουνιστικά θρανία, από το γάλα του μαρξισμού. Πατριωτισμού, διαπνεομένου από τα ιδανικά με πολιτικά ενδύματα. Όταν ομιλούν διά προσήλωσιν εις την Ελλάδα, έμπροσθέν των έχουν το ΚΚΕ. Όταν λέγουν «δυνάμωμα με την πατρίδα» εννοούν την σύνδεσιν και την επανάληψιν των αγώνων των συμμοριτών. Όταν ομιλούν με «σύνδεσιν μετά της πατρίδος», περισσότερο αποβλέπουν, να μεταφέρουν τα πολιτικά των φώτα και ουχί την τέχνην των. Όπου γίνεται λόγος περί «μορφώσεως» εννοείται η κομμουνιστική μόρφωσις, αι πραγματικά των πεποιθήσεις και οι πολιτικοί σκοποί, τα οποία συγκαλύπτουν με κάποιον ένδυμα «εθνικόν». Δεν τους συγκινεί — αντιθέτως τους λυπεί κατάκαρδα — η πρόοδος του τόπου, αι φυσικάί καλλοναί, η ιστορία, αλλά οι αγώνες τους οποίους έκαμαν και έμειναν άκαρποι και καλούνται να ολοκληρώσουν. Άλλως τε και οι ίδιοι ομολογούν όταν λέγουν, ότι λατρεύουν την Ελλάδα, όταν η λατρεία των αύτη αναφέρεται εις τους εορτασμούς αντεθνικών οργανώσεων ή εις μνημόσυνα επιφανών κομμουνιστών ή εις εγκληματικούς σταθμούς της δράσεως των συμμοριτών, όπως Λιτόχωρον κ.ο.κ. Τα πρώτα δείγματα άλλωστε του «πατριωτισμού» αφάνησαν αφ' ης ήρχισαν να εισέρχωνται εις το ελλην. έδαφος κατά κύματα αι κατασκοπευτικάί ομάδες, διά να συλλέξουν στοιχεία χρήσιμα διά τα επιτελεία των κομμουν. χωρών, προς εξόντωσιν της πατρίδος των, διά την οποίαν κόπτονται ότι την υπεραγαπούν! Ο πατριωτισμός των φαίνεται όταν πλειοδοτούν των άλλων εις αποδείξεις περί υπάρξεως ξένων εθνοτήτων εντός της Ελλάδος, όταν ομιλούν περί «σλαβομακεδονικού» ή Μακεδονίας του Αιγαίου» αντί ελληνικής Μακεδονίας, όταν εκσλαβίζουν τους ελληνόπαιδας, αντί να εξελληνίζουν τους βαρβάρους!

Οι νέοι ούτοι έζησαν εις την κομμουν. κοινωνίαν με έξαρσιν των γεγονότων. Έγιναν οι καλύτεροι εκφρασταί ξένων συμφερόντων. Έκαμον «συναγερμούς» υπέρ των κομμουν. υποθέσεων. Μετά την εκτέλεσιν Μπελογιάννη — την πλατείαν Ομονοίας ωνόμασαν «πλατείαν Μπελογιάννη».

Τι είδους πατριωτισμός είναι αυτός όστις καλλιεργείται και αναπτύσσεται με τα διδάγματα βετεράνων του ΚΚΕ ή παλαιμάχων του κομμουν. κόμματος Πολωνίας; Ή από τις αναφωνήσεις «Μίρκα μας, φώτισέ μας το δρόμο»!! (Μίρκα = η εκτελεσθείσα κομμουνίστρια Ειρήνη Γκίνη).

Τι πατριωτισμός και ποία εθνική συνείδησις δύναται να υπάρχη εις αυτά τα στήθη, άτινα έχουν υποχρέωσιν να αγαπούν κατά κύριον λόγον την σοσιαλιστικήν πατρίδα»; Πώς να αποσπασθούν εκ των συναισθημάτων τούτων, να αποδεσμευθούν από τας ιδεολογικάς των υποχρεώσεις, εις στιγμήν κατά την οποίαν εχαράχθησαν ανεξίτηλα εις την μνήμην των και εις τας συνειδήσεις των ηγετικάί φυσιογνωμιαί του Διεθνούς κομμουνισμού, τα παραγγέλματα των οποίων εμψυχώνουν και παρορμούν εις πράξεις συμφώνους προς το πνεύμα των; Άνθρωποι οι οποίοι τρέφονται από τα «γενοφάσκια» των με ό,τι εθνικώς ανθυγιεινόν και οι οποίοι ντρέπονται διά την καταγωγήν των. Πώς θα ανέβουν εις την σφαίραν των ιδεών αυτοί οι νέοι, οι οποίοι ενεπνεύσθησαν τον ιστορικόν υλισμόν; Πώς δύναται να γίνη ο διαχωρισμός της συνειδήσεως αυτών, από το ένα μέρος να προπαγανδίζουν και να κατασκοπεύουν την πατρίδα των και μάλιστα να κάμνουν τούτο με την συναίσθησιν, ότι εκτελούν πατριωτικόν καθήκον, και από το άλλο να ισχυρίζονται ότι αγαπούν την Ελλάδα; Πώς είναι δυνατόν να υπηρετούν ξένους στρατούς και να είναι συγχρόνως και Έλληνες;

δ) Τι απαιτεί ο ελληνικός πατριωτισμός και πώς τον καταπατούν οι συμμορίται.

Η ιστορική έννοια της φιλοπατρίας «αναγνωρίζει φιλόπατριν εκείνον, ο οποίος δεν ανέχεται την καταστροφήν και υποδούλωσιν της πατρίδος του, τα αγαθά της οποίας θεωρεί ως ιδικόν του δημιουργήμα. Εκείνον όστις δοκιμάζει αισθήματα χαράς δια την ευημερίαν και ελευθερίαν της πατρίδος του. Εκείνον που πιστεύει εις τας δημιουργικάς δυνάμεις και υποστηρίζει τα συμφέροντά της. Εκείνον ο οποίος αναμιμνήσκεται ημερών χαλεπών, όστις κατέχεται από αισιοδοξίαν προόδου και προσδοκά ελπιδοφόρον μέλλον δια την ευημερίαν της πατρίδος του. Εκείνον ο οποίος λατρεύει τας εθνικάς της εικόνας και τα μνημεία. Εκείνον του οποίου σκιρτά η καρδιά και αισθάνεται ιερόν ρίγος, όταν βλέπη την σημαίαν ή ακούει την σάλπιγγα, ή βλέπει ή φορεί ο ίδιος την εθνικήν στολήν εις ιερούς χώρους.

Αλλά τούτο είναι ασυμβίβαστον με την έννοιαν του κομμουνιστικού πατριωτισμού, τον οποίον διοχετεύει αριστοτεχνικώς το ΚΚΕ πότε δια της «Αυγής», πότε δια του Ραδιοφώνου. Οι μικροί και οι μεγάλοι αυτοί τρόφιμοι του μαρξισμού, υποφέρουν από τας θυσίας του σοβιετικού στρατού. Καταλαμβάνονται από παραλήρημα ενθουσιασμού δια τας σοβιετικάς επιτυχίας. Θερμαίνονται από ρίγος, όταν παρελαύνουν έμπροσθέν των σοβιετικά κανόνια ή πύραυλοι ή όταν είναι σημαιοφόροι ή επισείουν κομμουνιστικά σημαίας. Όταν ορκίζονται εις τας κομμουν. οργανώσεις. Όταν άδουν κομμουνιστικά θούρια. Όταν συμμετέχουν εις θορυβώδεις κομμουν. εκδηλώσεις. Όταν εμψυχώνονται από αποτροπαίας πράξεις και φρικτά εγκλήματα.

Αυτοί συνδέονται με ιδανικά εκπορευόμενα από τον πηγαίον μαρξισμόν. Κάθε άλλο, έξω τούτου, είναι «αντίδρασις, φασισμός, εθνικισμός» και οφείλουν να τα καταπολεμήσουν λυσσωδώς, μέχρις ότου τα αντικαταστήσουν με τα ιδικά των, τα μαρξιστικά.

Δυστυχώς δια το έθνος, τα αθώα πλάσματα άτινα ανηρπάγησαν μίαν ωραίαν πρωίαν και τα εκ τούτων γεννηθέντα τέκνα, είναι αποστερημένα κάθε πραγματικού πατριωτισμού και εθνικής συνειδήσεως. Η συνειδήσις των είναι κλειδωμένη εις τα συρτάρια του μαρξισμού. Και η προσπάθεια του ΚΚΕ να μας αποδείξη ότι είναι «πατριώται» αποτελεί καθαράν ύποκρισιν.

ΚΒ'. ΤΟ «ΔΥΝΑΜΙΚΟΝ» ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

α) Η ελληνική νεολαία «κεφάλαιον» δια τας υποθέσεις του κομμουνισμού.

Κατά τα τελευταία έτη παρατηρήθη μία ασυνήθης δραστηριότης και επίσπευσις προς καταρτισμόν στελεχών, επί τη προόψει ασφαλώς επαναπατρισμού των, δια να μη ευρεθούν άνετοιμοι, κατερχόμενοι εις το ελληνικόν έδαφος.

Η δραστηριότης των νέων ιδιαιτέρως, κατόπιν της προσκλήσεως του ΚΚΕ να ενταχθούν εις τα ξένα κομμουν. κόμματα, υπήρξε πρωτοφανής εις όλας τας οργανώσεις του ΚΚΕ εις το εξωτερικόν, ως διαφαίνεται από διάφορους αποφάσεις - κρίσεις, εις τον τύπον των φυγάδων, το δε ΚΚΕ εκφράζεται λίαν ικανοποιητικώς δια τα αποτελέσματα των προσπαθειών του τούτων. Ομολογεί απεριφράστως ότι «η μεθοδική πολιτικο-ιδεολογική εργασία, «ετράβηξε» τους νέους εις τα κομμουν. προβλήματα, ότι ούτοι απέκτησαν σοσιαλιστικήν συνείδησιν, και αφομοίωσαν εις αρκετόν βαθμόν τας αρχάς του Μαρξισμού - Λενινισμού» εις λίαν δε ικανοποιητικόν τόνον ομολογεί, ότι «η νεολαία πλέον αποτελεί κεφάλαιον δια την υπόθεσιν της Ελλάδος».

Εικόνα περί της επιτυχούς εκβάσεως της μεγάλης κομμουνιστικής εκστρατείας προς πλήρη σλαβοποίησιν των νέων, μας δίδουν μερικά δημοσιεύσεις εις τον κομμουνιστικόν τύπον του εξωτερικού, εξ ου παραλαμβάνομεν αποσπάσματα τινά:

«Στο κέντρο της προσοχής πρέπει να είναι πάντα η δουλειά να γνωρίσωμε καλύτερα στη νεολαία μας, τους σκληρούς, ένδοξους και δίκαιους αγώνες που έκανε και κάνει ο λαός μας, έτσι που να μεγαλώνει και να δυναμώνει η αγάπη προς τους ήρωες της εθνικής αντίστασης».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 23-6-62. Ουγγαρία).

«Η πατριωτική διαπαιδαγώγηση της νεολαίας πρέπει να συνδυασθή με την διεθνιστική διαπαιδαγώγηση και αυτό πρέπει να γίνεται μέσα από τις γραμμές της κομμουν. οργάνωσης νέων Τσεχ)κίας».

(Εφημ. «Δημοκράτης» 8-6-62, Τσεχ)κία)

«Το κύριο καθήκο στη νεολαία είναι η διεθνιστική διαπαιδαγώγηση της νεολαίας, σε στενή σύνδεση με το λαϊκό κίνημα της χώρας μας και με τους αγώνες του λαού μας. Μόνιμο καθήκο της δουλιάς μας στη νεολαία είναι η ξεχωριστή δουλιά, να γίνονται άξιοι να στρατολογούνται στο κόμμα».

(Εφημ. «Λ. Αγώνας» 28-9-62 Ουγγαρία)

«Είναι γνωστή η σημασία που έχει η νεολαία για τους σημερινούς και αυριανούς αγώνες του κόμματός μας. Γι' αυτό δεν πρέπει να λυπηθούμε δυνάμεις ώστε να κάνουμε τη νεολαία μας ικανότερη, καλύτερη...»

(15-6-62, Τσεχοσλοβακία)

«Πολλοί επιστήμονες βγήκαν και θα αποφοιτήσουν περισσότεροι· πρέπει να τους αξιοποιήσουμε. Τα θέματα που θα διαλέγουν — κατά τας διαφωτίσεις — να έχουν σχέση με τον αγώνα του λαού μας, με την πάλη του κόμματός μας. Πρέπει να προσέξωμε τη νεολαία. Είναι ένα κεφάλαιο για το κίνημα».

(8-6-62, Τσεχοσλοβακία)

«Στη Λαϊκή δημοκρατία της Βουλγαρίας, στις 7-8 Ιούλη 1962 στη Σόφια, συνήλθε η ιδρυτική συνδιάσκεψη της οργάνωσης, μόρφωσης και εκπολιτισμού των πολιτικών προσφύγων της Ελλάδος στη Λ.Δ. της Βουλγαρίας. Ο Εισηγητής τόνισε τα ζητήματα της σπουδαζούσης νεολαίας. Σοβαρή προσοχή — λέγει — πρέπει να δώσει η οργάνωση για την ανάπτυξη της ιδεολογικής - πολιτικής διαφωτιστικής δουλιάς. Στροφή πρέπει να κάνει η οργάνωση στην νεολαία και ιδιαίτερα στη φοιτητική».

(2-8-62, Πολωνία. Ανταπόκριση από Σόφια)

«Η νεολαία μας ιδεολογικά - πολιτικά, στέκεται καλά. Αγαπάει το σοσιαλιστικό καθεστώς. Είναι ενήμερη με τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Λ. Δημοκρατία. Παίρνει δραστήριο μέρος στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη χώρα που τους μεγάλωσε σαν παιδιά της και τους μόρφωσε. Η βαθεία ιδεολογική - πολιτική δουλιά που γίνεται τράβηξαν το ενδιαφέρον τους».

(23-6-62, Ουγγαρία)

«Η εκπατρισμένη νεολαία αναπτύσσεται ολόπλευρα. Με τη βοήθεια του ΚΚΕ και τη στοργική φροντίδα των αδελφών κομμάτων των χωρών, οι εκπατρισμένοι νέοι και νέες, συμβάλλουν ολόψυχα στην πρόοδο των χωρών που τους φιλοξενούν».

(17-11-62, Ουγγαρία)

Αλλά καλύτερον πληροφορείται τις την θλιβεράν κατάντιαν των δυστυχών ελληνοπαίδων από την σλαβικήν κυρίως μεταχείρισιν, από τα κατωτέρω στοιχεία, τα οποία θα δώσωμεν εις την δημοσιότητα, μολονότι είναι τούτο λίαν οδυνηρόν δια την Ελλάδα. Το πράττομεν μόνον και μόνον δια την ιστορικήν αλήθειαν.

Τα στοιχεία ελήφθησαν από εφημερίδας των συμμοριτών αι οποίαι εκδίδονται εις το παραπέτασμα και τας οποίας κατάρθωσαν να μεταφέρουν εις την Ελλάδα επαναπατρισθέντες από 1960 - 1963, αναφέρονται δε εις δράσιν μέχρι του 1963. Τώρα, ασφαλώς θα πρέπει να υπολογίζη τις, ότι επήλθε πλήρης κομμουνιστικοποίησις της δυστυχούς νεολαίας.

Ο αναγνώστης θα ίδη πώς εκαλλιεργήθη εις τους δυστυχείς αυτούς νέους το πνεύμα της δουλικότητος εις τας επιταγάς του κομμουνισμού, πώς εκθέτουν εις «δημοπρασίαν» την ζωτικότητά των πλειοδοτούντες εις προσφοράν ταύτης άλλων συναδέλφων των του παραπετάσματος, πώς διαθέτουν όλας των τας δυνάμεις, ποίον υψηλόν πνεύμα αφοσιώσεως και υποταγής έχουν προς την Σοβ. Ένωσιν, τας δορυφόρους χώρας και το ΚΚΕ και ποία αγωνία τους κατέχει να κατέλθουν εις την Ελλάδα δια να μεταφέρουν τας κτηθείσας κομμουνιστικές ικανότητας. Θα ίδη, ότι αι διακριτικάί θέσεις κατακτώνται εις την κομμουν. ιεραρχίαν κατόπιν επιπόνου αγώνος. Ότι αι κομμουνιστικάί χώραι δημιουργούν μεγάλα κίνητρα δια να ελκύσουν τους νέους εις τας κομμουν. οργανώσεις με παράσημα, μετάλλια, προαγωγάς, εγκώμια, εντυπωσιακάς προβολάς δια του τύπου, τιμητικές διακρίσεις, οργάνωσιν εορτών και άλλας «ηθικάς» αμοιβάς και περιποιήσεις, ως έπαθλον των κόπων και των αγώνων εις τας κομμουν. χώρας. Ιδιαιτέρως μεγάλην σημασίαν δίδουν εις την απονομήν του επαισχύντου τίτλου, «μέλος του κομμουν. κόμματος», ο εφοδιασμός δηλαδή του δυστυχούς νέου με γενιτσαρικήν ταυτότητα, κατά την επίδοσιν της οποίας «επικρατούν στιγμαί επαναστατικού παλμού», αντί οργής και αναθεματισμού ως θα έπρεπε, διότι ακριβώς η στιγμή αύτη σημαίνει απαρχήν δεινών δια την πατρίδα και την μάννα ήτις τα εγέννησε και δι' αυτόν τον ίδιον, διότι εξωθείται να γίνη γενίτσαρος, προδότης, εγκληματίας, σαδιστής, σφαγιαστής των αδελφών του.

Η εισδοχή των νέων τούτων εις τα κομμουν. ξένα κόμματα, χαρακτηρίζεται υπό τούτων «ως γεγονός μεγάλης σημασίας», οι δε εισερχόμενοι, ιδία εις τα ξένα κόμματα, ως «σύντροφοι ανωτέρου επιπέδου»! Και απολαμβάνουν οι δυστυχείς εξαιρετικών τιμών και καταλαμβάνουν, ως έπαθλον των κόπων των, ηγετικές θέσεις, ίνα δι' αυτών σφυρηλατήσουν πιο γερά τα δεσμά της πατρίδος των.

β) Νέοι διαπρέψαντες εις τας Κομμουν. χώρας.

Των νεαρών Μ. Πατσιώρα και Ν. Βλάχου μαθητών Α' τάξεως γυμνασίου, εξαίρεται το παράδειγμά των, διότι «συμμετέχουν δραστήρια στη ζωή της κομμουνιστικής οργανώσεως νέων Ουγγαρίας σαν υπεύθυνοι» («Λαϊκός Αγώνας» Ουγγαρία 27-1-63).

Οι Μαυρόπουλος Θ. και Μισαούκας Αργύριος, διότι «βοηθούν δραστήρια την οργάνωση και συμμετέχουν στην άμιλλα προς τιμήν του ογδόου συνεδρίου του κομμουνιστικού κόμματος Ουγγαρίας». («Λ. Αγώνας» Ουγγαρία 11-7-61).

Η Μαρία Τασούλα και η Ελευθερία Τσάρα, μέλη της κομμουνιστικής οργανώσεως Νέων Τσεχοσλοβακίας, διότι «υπόσχονται όταν γυρίσουν στην Ελλάδα να διαθέσουν όλες τις δυνάμεις των για το καλό του λαού» («Αγωνιστής» Τσεχοσλοβακία 16-3-62).

Η Ε. Κοκκίδου διότι «συμμετέχει δραστήρια στην οργάνωση νέων και είναι υπεύθυνη ομάδας» («Αγωνιστής» Τσεχοσλοβακία 2-2-62).

Η Αυγή Κεσίδου «μέλος της κομμουνιστικής οργάνωσης νέων, διότι παλεύει να μπου οι νέοι και νέες στην κομμουνιστική οργάνωση νέων» (σημ. συντάξεως: είναι δηλαδή στρατολόγος). («Αγωνιστής» Τσεχοσλοβακία 9-3-62).

Οι Μ. Κεκέφσκυ και Μ. Ματσέφσκυ, (σημ. συντάξ.: Μακεδονόπουλα τα οποία ήλλαξαν τα επώνυμά των, διότι θέλουν να είναι σλαβικά), «διότι είναι δραστήρια μέλη της κομμουνιστικής οργάνωσης Νέων στο εργοστάσιο και μέλη του γραφείου αυτής». («Αγωνιστής» Τσεχοσλοβακία 13-4-62).

Οι Γ. Παρθενόπουλος και Καρακώστας διότι είναι «δραστήρια μέλη της κομμουνιστικής οργάνωσης νέων, των συνδικάτων και του συνδέσμου Τσεχοσλοβακο-σοβιετικής φιλίας». («Αγωνιστής» Τσεχοσλοβακία 16-3-62).

Ο Ν. Καλέας διότι «είναι γραμματέας του γραφείου της κομμουνιστικής οργάνωσης νέων Πολωνίας». («Δημοκράτης» Πολωνία 1-3-62).

Ο Γεώργιος Γκουνταντίδης, διότι «είναι δραστήριο μέλος της κομμουνιστικής οργανώσεως νέων Πολωνίας» («Δημοκράτης» Πολωνία 1-3-62).

Ο Δημητρόφσκυ Κώστα (σημ. και αυτός σλαβοποίησε το όνομά του), «διότι είναι δραστήριο μέλος της Κομμουνιστικής Οργάνωσης Νέων» («Δημοκράτης» Πολωνία 16-2-61).

Η Τρύφων Ελευθερία και η Βενέτη Βικτώρια, «διότι είναι δραστήρια μέλη της Κομμουνιστικής Οργάνωσης νέων». («Δημοκράτης» Πολωνία 1962).

Ο Τάκης Τσάντος «διότι είναι νέο μέλος του κόμματος και πρόθυμα βοηθάει την οργάνωση» («Αγωνιστής» 26-1-62, Τσεχοσλοβακία).

Η Ελένη Τσιλιγκαρίδου «διότι είναι δραστήριο μέλος της κομμουνιστικής οργανώσεως νέων. Δι' αυτό η οργάνωση βάσης ενέκρινε ομόφωνα την αίτησή της να γίνη μέλος του ΚΚΕ». («Αγωνιστής» 2.2.62 Τσεχοσλοβακία).

Ο Σταύρος Γαργάλας «διότι αν και νέο μέλος του κόμματος, βοηθάει πρόθυμα

την οργάνωσή μας». («Αγωνιστής» 26-1-62, Τσεχοσλοβακία).

Ο Μ. Φασουλής «έδειξε μεγάλη δραστηριότητα σαν μέλος και στέλεχος της κομμουνιστικής οργάνωσης νέων Τσεχοσλοβακίας και σπουδαστής ακόμη έγινε και μέλος του ΚΚΕ. («Αγωνιστής» 13-4-62 Τσεχοσλοβακία).

Οι Αναστασόφσκυ Μ. απ' το χωριό Ντρομπρίστα Πρέσπας και ο Τσοκρέφσκυ Α. από το χωριό Σέττινα Φλωρίνης: «η κομμουνιστική οργάνωση απεφάσισε να δεχθή ως τακτικά μέλη του ΚΚΕ πέντε νεαρούς. Η χαρά αυτών των νέων ήτο μεγάλη όταν τους εδόθησαν τα κομματικά βιβλιάρια, διότι δια πρώτην φοράν έπαιρναν τέτοια έγγραφα και κατετάσσοντο εις τας τάξεις της μαχητικής προφυλακής της αγαπημένης τάξεως του ΚΚΕ. Μεταξύ αυτών είναι και δύο Μακεδόνες νέοι ο Αναστασόφσκυ και Τσοκρέφσκυ...». («Αγωνιστής» 22-6-62, Τσεχοσλοβακία).

Ο Γιάννης Καμπούρογλου «νεολαίος καινούργιο μέλος του κόμματος. Παίρνει για πρώτη φορά κομματικά βιβλιάρια. Συνεχής προσπάθειά του είναι να το τιμήση». («Αγωνιστής» 13-4-62, Τσεχοσλοβακία).

Ο Α. Γιακουσίδης «Είναι δραστήριο μέλος της κομμουνιστικής οργανώσεως νέων του εργοστασίου. Υπέβαλε αίτηση για να γίνει μέλος του ΚΚΕ» («Αγωνιστής» 13-4-62, Τσεχοσλοβακία).

Ο Παύλος Γαργάλας «είναι νέο μέλος του κόμματος και πρόθυμα βοηθάει την οργάνωσή μας». («Αγωνιστής» 26-1-62, Τσεχοσλοβακία).

Ο Π. Τσιλιγκαρίδης «εργάζεται σαν μέλος γραφείου κομμουνιστικής οργανώσεως και με το παράδειγμά του συμβάλλει για την πραγματοποίηση των αποφάσεων της κομματικής οργάνωσής μας». («Αγωνιστής» 1962, Τσεχοσλοβακία).

Ο Στέργιος Λιούρας «Απ' το Μαυρέλι Θεσσαλίας, μέλος, της κομματικής επιτροπής του εργοστασίου Πορέμπα». («Δημοκράτης» 24-6-62 Πολωνία).

Ο Ν. Γεωργιάδης απ' τη Μεταμόρφωσι Κιλκίς, «είναι μέλος του συμβουλίου της ένωσης και της επιτροπής Νεολαίας της πόλης Μπρότσλαβ, μέλος και στέλεχος της επιτροπής του εργοστασίου. Η κομματική οργάνωση του ΠΑΦΑΒΑΓΚ εκτιμώντας τη στάση του, αποδέχτηκε αίτησή του και ο Γεωργιάδης έγινε μέλος του κομμουνιστικού κόμματος Πολωνίας» («Δημοκράτης» 24-5-62, Πολωνία).

Ο Βαΐτσης Ηλίας. Απ' το Αμπελικό Καρδίτσης, «είναι μέλος του γραφείου της κομματικής οργάνωσης στο Εργοστάσιο ΠΟΡΕΜΠΑ». («Δημοκράτης» 24-5-62, Πολωνία).

«Ο Βασίλης Παλαουτσίδης δόκιμο μέλος του κόμματος. Οι νεολαίοι Κ. Γιαταγαντζίδης και Ανέστης Σαμπλής, που υπέβαλε να γίνει μέλος του κόμματος, ανάμεσα στα άλλα γράφει: Μεγάλωσα και σπούδασα στη σοσιαλιστική χώρα με την φροντίδα του κόμματος. Μέσα από τις γραμμές του θα δουλέψω με όλες μου τις δυνάμεις για το σοσιαλισμό». («Αγωνιστής» 4.5.61, Τσεχοσλοβακία).

Παντελής Φωτιάδης. «Δόκιμο μέλος του ΚΚΕ εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του. Παίρνει μέρος στα μαθήματα κομματικής μόρφωσης. Δραστήριο μέλος των συνδικάτων και του συνδέσμου Τσεχοσλοβακο-σοβιετικής φιλίας». («Αγωνιστής» 13-4-62, Τσεχοσλοβακία).

«Του Ηλία Λιόντοφσκυ η κομματική συνέλευση ομοφώνως απεδέχθη την αίτησή του να γίνη μέλος του ΚΚΕ». («Αγωνιστής» 2-3-52, Τσεχοσλοβακία).

Ο νεολαίος Βασίλης Φωραρίδης γράφει: «Είμαι νέο μέλος του ΚΚΕ. Καλώ τους νεολαίους να συγκροτήσουμε μια ομάδα με το όνομα «Μανώλης Γλέζος» («Αγωνιστής» 18-5-62, Τσεχοσλοβακία).

Έκκλησις: «Οι νεολαίοι και νεολαίσσες, να στρατολογήσουν καινούργιους νεολαίους στο κόμμα, να εκλαϊκεύσουν τους ηρωικούς αγώνες του λαού μας, να εμπνέονται και οι ίδιοι από τους αγώνες αυτούς» (Αγωνιστής Μάιος 1962 Τσεχοσλοβακία).

«Στην Κάρβινα Τσεχοσλοβακίας 10 νεολαίοι δόκιμοι και νέα μέλη του κόμματος σημειώνουν επιτυχίες». (Αγωνιστής 20-4-62, Τσεχοσλοβακία).

Ο Γεώργιος Δημητρακόπουλος «εργάζεται δραστήρια στην οργάνωσή μας σαν μέλος γραφείου κομμουνιστικής οργάνωσης δια την πραγματοποίηση της γραμμής του κόμματος». (Αγωνιστής 26-1-62 Τσεχοσλοβακία).

Ο Γ. Τσολακίδης, διότι «είναι επιμελής, πειθαρχικός και δραστήριο μέλος της κομ. οργαν. Νεολαίας της Ουγγαρίας και τιμά το ελληνικό όνομα». (Ουγγαρία 12-12-62).

Η Φιλαρέτη Τσότσου, «που σαν μέλος της κομ. οργ. Νέων Ουγγαρίας παίρνει δραστήριο μέρος σ' όλες τις εκδηλώσεις της οργάνωσης». (Ουγγαρία 8-9-62).

Ο Αβλ. Γρηγοριάδης διότι «παίρνει δραστήριο μέρος στη δουλειά της κομ. οργ. νέων και στα συνδικάτα» (Τσεχοσλοβακία 16-6-62).

Η Ευδοκία, Παυλίνα και Κατίνα που «βοήθησαν στη δημιουργία καλής κολεκτίβας στο τμήμα, είναι μέλη της κομ. οργ. νέων και εργάζονται δραστήρια σαν μέλη επιτροπής της κομ. οργ. νέων του ιδρύματος ΟΠΑΧΑΣ» (Τσεχοσλοβακία 12-10-62).

Και εξακολουθούν εις διαφόρους εφημερίδας να δημοσιεύονται εκατοντάδες και χιλιάδες ονόματα ελληνοπαίδων, εκ των διαπρεψάντων εις τας υποθέσεις του κομμουνισμού.

γ) Ομαδικά επιδόσεις νέων εις τον Κομμουνισμόν.

Πολωνία: α) Από μίαν ομάδα στο Στεττίνο, εγγράφησαν 64 νέοι εις το κομμουν. κόμμα Πολωνίας. (Εφημ. «Δημοκράτης» 21-12-61). β) Εκ 350 νέων που φοιτούν σε σχολές μέσης εκπαίδευσεως, ένας μεγάλος αριθμός ανήκει στην κομμουν. οργάνωση νέων» (εφημ. «Δημοκράτης» 18-1-62).

«50 νέοι και νέες στο Στεττίνο, γράφτηκαν ομαδικά στη κομμ. οργ. Νέων, γεγονός που πρέπει να βάλη σε σκέψη σε άλλες οργανώσεις να γίνη ανάλογη δουλειά». (Πολωνία 12-1-61).

«Στο εργοστάσιο «Αρχιμήδης» στο Μπρότσαβ, από 20, ο ένας είναι μέλος κομματικής εργοστασιακής επιτροπής, ένας μέλος του κομματικού γραφείου, μία υπεύθυνη κομματικού πυρήνα, ένας μέλος συνδικαλ. επιτροπής, ένας υπεύθυνος τύπου και 10 άλλοι παρακολουθούν τα μαθήματα κομματικής μόρφωσης» (Πολωνία 20-11-61).

Τσεχοσλοβακία: «Στις Δ.Ε.Ε. (Διοικητ. Εκτελ. Επιτροπές) δουλεύουν 784 άτομα» (όπερ σημαίνει 784 στελέχη). «Το χρόνο αυτό έγιναν κομματικές διαλέξεις. Εις την οργάνωσιν κομμουνιστικής νεολαίας Τσεχοσλοβακίας, προσχώρησαν οι εξής νέοι:

1. Οστράβα : από 200 νέους, προσεχώρησαν εις κομμ. νεολ. 180

2. Κάρβινα : από 126 νέους, προσεχώρησαν εις κομμ. νεολ. 68

3. Σούμπεργκ: από 50 νέους, προσεχώρησαν εις κομμ. νεολ. 36

4. Γέσενικ: από 79 νέους, προσεχώρησαν εις κομμ. νεολ. 26

5. Γκότβαλτοφ : από 20 νέους, προσεχώρησαν εις κομμ. νεολ. 10

6. Γιάμπλονες : από 49 νέους, προσεχώρησαν εις κομμ. νεολ. 36

7. Ζλάτε Χόρι : από 29 νέους, προσεχώρησαν εις κομμ. νεολ. 10

8. Στο Κούντιτσε: 8 σύντροφοι έχουν υπεύθυνες δουλειές στην κομμουν. οργάνωση νέων και 11 σύντροφοι στρατολογήθηκαν δόκιμα μέλη στο ΚΚΕ.

9. Στο Κούντιτσε: 26 εργάζονται σε υπεύθυνες δουλειές εις την κομμουν. οργάνωση νέων.

10. Στο Πορούμπας: 20 σοσιαλιστικά συμβόλαια υπογράφηκαν προς τιμήν του 12ου συνεδρίου του Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας.

11. Στη Στάρα Οτσελάρνα: 63 σοσιαλιστικά συμβόλαια υπογράφηκαν.

12. Στο Βιτκόβυτσι: Όλοι οι εργαζόμενοι υπέγραψαν σοσιαλ. συμβόλαια στρατολογήθηκαν 7 δόκιμα μέλη του κόμματος.

13. Στην κομμουν. βάσιν ανθρακωρύχων: Στρατολογήθηκαν πάνω από 40 νέα μέλη και αποκατεστάθηκαν 38. (Εφημ. «Αγωνιστής» 30-5-62 και 22-6-62, Τσεχοσλοβακία).

«7 φοιτητές και αρκετοί επιστήμονες στο Μπρνω έγιναν μέλη των 3 ΚΟΒ...» (Τσεχοσλοβακία 1962).

«Οι νεολαίοι του Γέσενικ εκφράσανε τη μεγάλη επιθυμία να επιστρέψουν στην πατρίδα σε συνθήκες Δημοκρατικής ομαλότητας και να εφαρμόσουν τις γνώσεις και την πείρα που αποκτήσανε στη φιλόξενη χώρα» (Τσεχοσλοβακία 1-2-63).

«Οι Π. Συμεωνίδης, Θ. Γιαταγαντζίδης, Ι. Κετερτζίδης, εκλέκθηκαν μέλη του Επαρχιακού Συμβουλίου της κομ. οργ. νέων με πολύ υπεύθυνη δουλειά. Σήμερα στην οργάνωση ανήκουν το 75% των νεολαίων μας». (Τσεχ)κία 1962).

«Στο Βιτκοβίτσε 13 νεολαίοι σπουδαστές διότι είναι όλοι μέλη της κομ. οργαν. νέων, των συνδικάτων και του συνδέσμου Τσεχοσλοβακο-σοβιετικής φιλίας» (Τσεχοσλοβακία 16-3-62).

«Στο Ντβουρ- Κράλοβε 28 νέοι, μέλη της κομ. οργαν. νέων και 4 στελέχη, συμμετέχουν δραστήρια στα μαθήματα κομ. μόρφωσης» (Τσεχοσλ. 25-5-62).

«Στο Κρνωφ 9 από τους 11 νεολαίους, μέλη της κομ. οργαν. νέων, διότι είναι δραστήρια μέλη και παρακολουθούν τους κύκλους κομματικής μόρφωσης». «Τσεχοσλοβακία 2-3-62).

«Στην κομμουν. Οργάνωση Νέων Τσεχοσλοβακίας προσχώρησαν άλλοι 250 νεολαίοι. Καλή δουλειά για το πέραςμα έκαναν οι κοβάρχεις Γιάμπλονες, Ντβουρ, Κράλοβε, Κομάρνο, Κάρβινας (όπου συμμετέχουν στην κομ. οργ. νέων τα 75% της νεολαίας), της Οστράβας (πάνω από 75%). Η κομματική επιτροπή και οι κομματικές οργανώσεις σε συνεργασία με την κομμουν. Οργάνωση νέων πρέπει να συνεχίσουν και να δυναμώσουν τη δουλειά ώστε το ποσοστό συμμετοχής στην κομμουν. οργάνωση νέων να ανέβει». (Εφημ. «Αγωνιστής» 15-6-62, Τσεχοσλοβακία).

Ουγγαρία:

1. Τομέας νεολαίας. 668 είναι τα δρώντα μέλη της κομμουν. οργανώσεως νέων, (εκ των 1100 οι οποίοι υπήρχον εις την Ουγγαρία το 1962), και εκ τούτων 59 καθοδηγητικά στελέχη και 12 απόφοιτοι κομμουν. Σχολών Νεολαίας. 26 πήραν δίπλωμα «Οικονομολόγου του Παμεπιστημίου Καρλ - Μαρξ». (Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 13-1-62, Ουγγαρίας).

2. Τομέας γυναικών: «Τέλειωσαν 3χρονες, 2χρονες, 1χρονες, πολιτικές σχολές 31 γυναίκες και χρησιμοποιούνται ως στελέχη του κόμματος 80 γυναίκες. (Εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 23-6-62, Ουγγαρία).

3. Τομέας «Χωριού Μπελογιάνν».: «Λειτουργούν 1 σχολή Πολιτικής Οικονομίας, 3 σχολαί επικαίρων γεγονότων, 3 σχολαί Μαρξισμού -Λενινισμού» (εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 20-1-62, Ουγγαρία).

Βουλγαρία: «Σε 15 μαθητές και μαθήτριες της Ε' και ΣΤ' τάξης που με πρωτοβουλία της Σχολ. επιτροπής Ζάχαρνα Φ-κα Σόφιας, πήγαν στο κρατικό

μουσικό θέατρο «Στέφαν Μακεντόσκυ» για να παρακολουθήσουν το έργο «οι ασημένιες παντόφλες», έργο αφιερωμένο στο VIII συνέδριο του κομμ. κόμματος Βουλγαρίας. Δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε την επίδραση του θεάτρου αυτού στη σωστή διαπαιδαγώγηση των παιδιών μας αυριανών οικοδόμων του κομμουνισμού. Το σύνθημα είναι: Να δουλέψουμε, να μαθαίνουμε και να ζούμε κομμουνιστικά». (Εφημ. «Λευτεριά» 8-2-63, Βουλγαρία).

δ) Το «χρυσούν» απόθεμα του ΚΚΕ.

Υπάρχουν λοιπόν άπειρα στελέχη με πολλές ειδικότητες, τα οποία περιμένουν την ιδεολογική αξιοποίησίν των εις σοσιαλιστικήν Ελλάδα, στελέχη έτοιμα, να λειτουργήση αυτομάτως ο κομμουν. μηχανισμός. Αυτοί θα φέρουν την «επιστημονικήν αθείαν», την «Μαρξιστικήν φιλολογίαν», την «Μαρξιστικήν Οικονομίαν», το «κομμουν. δίκαιον», την «κομμουνιστικήν φιλολογίαν», και τας αντιλήψεις του επιστημονικού μαρξισμού.

Οι συμμορίται σήμερον δεν ομοιάζουν καθόλου προς τους παλαιούς έξαλλους τύπους, αλλ' ομιλούν από πηγάς, από «πρώτο χέρι». Είναι δυναμικοί, εφοδιασμένοι με τα εφηρμοσμένα —τα τελευταία — ιδεολογικά όπλα. Είναι επινοητικώτεροι, επιδεξιώτεροι, εμπειρότεροι και δολιότεροι. Έχουν υλικόν δι' άνετον πλασιώσιν με έμπειρα στελέχη του «καταληφθησομένου εδάφους», από το απλούστερον εργοστάσιον μέχρι του Γενικού Επιτελείου Στρατού. Εις οιανδήποτε κατάστασιν και αν ευρεθούν επαναπατριζόμενοι, το μεγαλύτερον μέρος θα επηρεάζη τας λαϊκάς μάζας επικινδύνως. Το μικρόβιον θα ευρίσκεται εις λανθάνουσαν πάντοτε κατάστασιν, δια να αναβιώση ίσως επικινδύνως εις την κατάλληλον υκαιρίαν.

Εκ των επανειλημμένων ανταρσιών, ανατροπών και αναστατώσεων, τα οποία αποκαλεί «διδάγματα», απεκόμισε σοβαράς επαναστατικές γνώσεις και πείραν. Σήμερον εις το εξωτερικόν, έχει κεφάλαιον έτοιμον, φανατισμένον, αρκετά καλλιεργημένον εις την κομμουνιστικήν κάμινον, οπαδούς με πολυτιμωτάτας γνώσεις δια τον κομμουνισμόν. Έχει στελέχη με άρτιον, πνευματικόν και ηθικόν μαρξιστικόν εξοπλισμόν, τόσον από την εμπειρίαν των επαναστάσεων, όσον και από την πείραν ην αποκομίζουν και προσπορίζονται από τον εφηρμοσμένον κομμουνισμόν, υπέρ του οποίου εργάζονται δραστηρίως. Τα στελέχη αυτά είναι ειδικευμένα και ικανά να καλύψουν επιτελικώς όλους τους τομείς της Ελλάδος, εν περιπτώσει καθ' ην ήθελον επικρατήσιν. Εις τους ξένους στρατούς υπάρχουν σήμερον στρατηγοί, στελέχη περιωπής, φάλαγξ χρήσιμος, αξιόλογοι» δυναμικόν, επίλεκτος μονάδα κρούσεως, χρησιμωτάτη και δια τον διεθνή και δια τον εγχώριον κομμουνισμόν.

Διαθέτουν μηχανισμόν ισοπεδώσεως και κατασκοπείας. Τα μυστικά δυνατόν να διαβιβαστούν από Αθήνας εις Μόσχαν ή τας πρωτεύουσας των δορυφόρων κρατών και τα επιτελεία στρατού, γρηγορώτερον από ό,τι ένα τηλεγράφημα από Αθήνας - Θεσσαλονίκην.

Το ΚΚΕ διατηρεί την πρωτοβουλίαν ως προς τα μέσα επιθέσεως, διότι ταύτα διέπονται από απροβλέπτους κανόνες της κομμουν. τακτικής. Είναι άγνωστον από που αρχίζουν, ενώ είναι γνωστόν μόνον το που αποβλέπουν και που θα τελειώσουν.

Διαθέτουν στρατηγικά σημεία και ασφαλή στρατηγικά ορμητήρια, διότι αι παραμεθόριοι βάσεις του δεν απομονούνται ευκόλως, ως άλλωστε εδίδαξεν η σκληρά πείρα εκ του συμμοριτοπολέμου, ότε εκινούνται άνέτως, διότι όπισθεν των είχαν άνετον πεδίον μετακινήσεως και έπληττον τον εθνικόν στρατόν από τις πλάτες. Έχουν οπλισμόν όσον χρειαστούν εκ της αστειρεύτου πηγής των δορυφόρων και της Σοβ. ενώσεως, αλλά και εφεδρείας εκ της ψυχικής συμμαχίας ήτις σφυρηλατείται εις την κομμουν. ζωήν επί μίαν 20ετίαν.

Το ΚΚΕ έχει διεθνώς εξησφαλισμένην συμπαράστασιν εκ κομμουνιστών,

συνοδοιπόρων, συλλόγων κομμουνιστοπνεύστων, προσωπικοτήτων και ψευτοφιλοσόφων τους οποίους επηρεάζουν, διότι διαθέτει μηχανισμόν οργανωμένης παραπλανήσεως εις παγκόσμιον κλίμακα. Εις το εξωτερικόν έχουν μονίμως επιστρατευμένα στελέχη, ομάδας και άτομα, άτινα ενεργούν δια λογαριασμόν του ΚΚΕ και επιτυγχάνουν διαφόρους συμπαραστάσεις, προκαλούν διαμαρτυρίας και κινητοποιήσεις, επηρεάζουν πολιτικές παρατάξεις και κυβερνήσεις, υπονομεύουν προγράμματα. Σήμερον οιαδήποτε ανακινήσις εις βάρος της Ελλάδος εις το εξωτερικόν, δέον να αναζητήται εις τον κομμουνισμόν.

Εκ των κομμουν. χωρών η Ελλάς δέχεται από τα ραδιόφωνα, τους πράκτορας και κατασκόπους ομοβροντίας και η δυσφήμησις αυτής γίνεται με παραστατικήν δύναμιν, αρκεί κάποιο κομμουν. κόμμα να υψώση την φωνήν.

Το ΚΚΕ αποτελεί σήμερον όχι μόνον δορυφόρον της Μόσχας, αλλά και δορυφόρον των δορυφόρων με απεριόριστον αφοσίωσιν, υψηλόν βαθμόν υποταγής και ευσυνείδητον απόκρισιν εις τας επιταγάς του κομμουνισμού.

Ο κομμουνισμός εγέννησε νέαν κατάστασιν. Είναι καλώς προετοιμασμένος και ενισχυμένος το παγκόσμιον κομμουν. στρατόπεδον εναντίον της Ελλάδος. Έχει μάλιστα πολύ εναποθηκευμένον μίσος κατά της Ελλάδος, ένεκα των επανειλημμένων αποτυχιών του εις αυτήν. Είναι συνησπισμένη οργάνωσις προδοτών, με δυναμισμόν. Ο κομμουνισμός ως κίνδυνος δια την Ελλάδα μπορεί να ανεχαιτίσθη, δεν έπαυσεν όμως υφιστάμενος. Βυσσοδομεί αδιακόπως εις τα σκότια. Αποτελεί το οξύτερον πρόβλημα, και απαιτεί ηυξημένην δραστηριότητα, ετοιμότητα και επαγρύπνησιν, ίνα μη κτυπώμεν αύριον τας κεφαλάς μας — όπως εξ ελλείψεως τούτων, εκινδυνεύσαμεν να πάθωμεν τελευταίως — διότι, μία μικρά αδιαφορία της σήμερον, δυνατόν να αποβή θρήνος την αύριον!

ε) Ο επαναπατρισμός των συμμοριτών.

Ο Επαναπατρισμός των συμμοριτών εκ του παραπετάσματος, είναι θέμα απόμεινον αυτής ταύτης της ησυχίας του έθνους και κατά την παρούσαν και κατά την μέλλουσαν γενεάν. Δεν πρόκειται περί επεισοδίου το οποίον απησχόλησε και συνετάραξε προς στιγμήν το έθνος έπειτα δε παρήλθεν, αλλά περί υποθέσεως, η οποία πιθανόν να αναταράξη εις το μέλλον την ησυχίαν του έθνους και θέματος πνευματικού το οποίον μάλλον θα οξύνεται παρά να αμβλύνεται. Πρόκειται εν ολίγοις περί πολιτικής μάχης τα αποτελέσματα της οποίας ίσως να αργήσουν να κριθούν και ιστορίας ήτις ελάχιστα αφορά το παρόν, πολύ όμως το μέλλον και ως πρόβλημα του μέλλοντος, δεν δύναται τις να προσδιορίση τας συνεπείας αυτού. Δια τούτο εκ προοιμίου τονίζομεν αδιαφορία ή πλημμελής χειρισμός εκ μέρους του κράτους περί το θέμα τούτο δεν είναι εθνικώς επιτρεπτή. Το κράτος πρέπει να εξετάση καλώς όχι μόνον ποίοι ήσαν επικίνδυνοι όταν εληξεν ο συμμοριτοπόλεμος το 1949, αλλά και πόσοι κατέστησαν τοιούτοι εις το παραπέτασμα· και όχι μόνον ποίοι είναι οι σημερινοί ένοχοι, αλλά και ποίοι θα καταστούν ως εκ της ιδεολογίας των τοιούτοι εις το μέλλον. Εκ των λυσσαλέων δε προσπαθειών να επαναπατρισθούν ομαδικώς, διαφαίνεται ότι εις τας προθέσεις των υπάρχει πολύς δόλος συσσωρευμένος παρά επιθυμία να συμβάλουν δια το καλόν της πατρίδος, εκτός φυσικά ελαχιστοτάτων εξαιρέσεων εις τας οποίας πιθανόν να διατηρήται εθνική συνείδησις μη δυναμένη όμως να εκδηλωθή διότι πατάσσεται άμειλίκτως.

1) Προπαγάνδα δια τον επαναπατρισμόν.

Τα τελευταία έτη το μεγαλύτερον μέρος της προπαγάνδας του Κ.Κ.Ε. καλύπτει το αίτημα του επαναπατρισμού, το οποίον συνεδυάσθη με μίαν άνευ προηγουμένου πατριδοκαπηλείαν και ελληνοκαπηλείαν. Με ηχηράς φράσεις, εντυπωσιακήν φρασεολογίαν, χρώμα συγκινήσεως, δόσιν «ανθρωπισμού» προσπαθούν να παρουσιάσουν το έργον των, ως έργον «προόδου», φθάνοντες μέχρι κυνικής ομολογίας, ότι «υπηρετούντες το σοσιαλισμό συγκεντρώνουν ανεκτίμητες γνώσεις και πείρα που τόσο χρειάζεται η πατρίδα» (εφημ. «Δημοκράτης» 3-7-63 Πολωνία), Ωσάν να είναι αναγκαίον συστατικόν δια την ανοικοδόμησιν της Ελλάδος η κομμουνιστική πείρα!

Ιδιαιτέρως τα τελευταία έτη η κομμουνιστική Ε.Δ.Α. επεδόθη εις συστηματικόν προπαγανδιστικόν αγώνα, δια να προλειάνη το έδαφος και να επιτύχη τον επαναπατρισμόν του φυγάδος συμμοριτισμού και μάλιστα «εντίμως»! Να θέση και πάλιν δηλαδή υπό τα θεμέλια της Ελλάδος τον μοχλόν της ανατροπής με «έντιμα» μέσα, τα οποία απέκτησεν ούτος εις το παραπέτασμα δια να συσσωρεύση δια μίαν ακόμη φοράν, συμφοράς εις την Ελλάδα.

Η Ε.Δ.Α. δια να αφιονίση περισσότερον την κοινήν γνώμην και να αμβλύνη την εθνικήν επαγρύπνησιν των σωμάτων ασφαλείας, εκτός των παλαιών και γνωστών τροπαίων της «λήθης» και «συμφιλίωσης», επενόησε μεταξύ άλλων μεθόδων παραπλανήσεως και το σύστημα των ανταποκρίσεων εκ του παραπετάσματος, τας οποίας δήθεν αποστέλλουν οι καταφυγόντες εις αυτό συμμορίται. Και πράγματι: υποβολιμαία ανταποκρίσεις προβάλλουν με μεθοδικότητα το έργον του φυγάδος συμμοριτισμού ως δήθεν «προοδευτικόν, δημιουργικόν και πολύ χρήσιμον «τάχα» δια την Ελλάδα», ενώ παραλλήλως καταβάλλεται προσπάθεια να αποδείξη ότι οι συμμορίται «δεν καταγίνονται με αντεθνικά έργα», προφανώς δια να καταρρίψη το δήθεν «σκηνοθετημένον

πλάσμα της ανταρσίας».

Αι συνηγορίες αυτές της Ε.Δ.Α. δεν περιορίζονται μόνον εις υπογράμμισιν των «προόδων» αλλά συνοδεύεται και με «διαβεβαιώσεις», ότι οι άνθρωποι αυτοί «φλέγονται από πατριωτισμόν» τόσον μεγάλον, ώστε «θυσιάζουν τα υλικά συμφέροντα που έχουν εκεί, μπροστά στον πατριωτισμό των», εις τας μελλοδραματικές δε περιγραφάς ταύτας τονίζουν, ότι «οι πρόσφυγες» δεν μετρούν την ιδέαν της πατρίδος ούτε με δείκτες εισοδημάτων, ούτε με βαθμούς καλοπέρασης». Το Κ.Κ.Ε μετεχειρίστηκε πολλούς «εισηγητάς» (όπως την Θάλειαν Κολυβά) πολλούς επισκέπτας και «εξερευνητάς» της ζωής των συμμοριτών (όπως τον Τραχανήν), και αρκετούς ευφάνταστους δημοσιογράφους, δια να αποδείξη ότι ενώ εκεί η ζωή «σφύζει κάτω από τους ήχους μουσικών ομίλων και χορωδιών, ορχήστρας, και μανδολινάτας», μερικοί μάλιστα «ορκίζονται ότι τα είδαν και τα άκουσαν» εν τούτοις όλα θέλουν να τα εγκαταλείψουν, δια να επιστρέψουν εις την πατρίδα των, δια «να αποτελέσουν τας δυνάμεις της κοινωνικής πρόόδου» ισχυριζόμενοι, ότι θα βοηθήση εις τούτο «η μόρφωσίς» των. Το Κ.Κ.Ε. επεστράτευσε πολλούς συνηγόρους υπέρ του επαναπατρισμού «ως εθνικώς οφελίμου» και πολλούς λογοτέχνας, οίτινες εξεμαίευσαν ευμενή σχόλια περί της ζωής των συμμοριτών, δια να κατασυγκινήσουν την κοινήν γνώμην και προλειάνουν το έδαφος του επαναπατρισμού.

Οι συμμορίται εις την προπαγάνδαν των άλλοτε μεταχειρίζονται πατριωτικόν τόνον δια να συγκινήσουν τον Ελληνικόν λαόν, άλλοτε αρχίζουν ως απλές μοιρολογίστρες και φθάνουν μέχρι γοερών κραυγών, άλλοτε επισημαίνουν ευθύνας, άλλοτε προβάλλουν θρασεείς αξιώσεις. Περιπίπτουν εις ευχάς και επικαλούνται ακόμη και χριστιανικά αισθήματα. Κόπτονται να αποδείξουν την «ελληνικότητά» των και να επιδείξουν πατριωτισμόν, αποφεύγουν όμως επιμελώς ότι οδηγούνται από πολιτικά ελατήρια.

Ίδρυσαν εν Ελλάδι συλλόγους δια να προκαλούν διαμαρτυρίας. Απηύθυναν γράμματα προς συγγενείς, συλλόγους, ενώσεις και οργανώσεις. Εχρησιμοποίησαν και τους Νόμους ως να ευρίσκωνται εν δικαίω. Ενθυμούνται το σύνταγμα και απευθύνουν γράμματα εις τας Κυβερνήσεις και το Συμβούλιον της Επικρατείας. Χρησιμοποιούν ως προπέτασμα την μη ένοχον νεολαίαν, την οποίαν άλλως τε κατέστησαν ένοχον οι ίδιοι. Προσπαθούν να διοχετεύσουν «τα μικρά ανήλικα ελληνόπουλα», «Να έρχωνται κατά καιρούς στην Ελλάδα, να επισκεφθούν τους παπούδες των» (Αυγή 21-7-63) και το αίτημά των τούτο συνοδεύουν με βαθείαν δόσιν ειρωνείας, λέγοντες «να εισβάλουν μικρά παιδιά και όχι ένοπλα τμήματα του Κ.Κ.Ε.» εις απάντησιν διατυπωθείσης κατηγορίας. Απηυθύνθησαν και εις τον Ο.Η.Ε.

Είναι δύσκολον να παρακολουθήση τις τας μεταμορφώσεις και να εξερευνήση τας προθέσεις των. Είναι τόση η προπαγάνδα των, ώστε κινδυνεύει τις να πιστέψη, ότι το έργον το οποίον έχουν ετοιμάσει είναι έργον δημιουργικόν, ενώ είναι καταστροφικόν, ανατρεπτικόν και αντεθνικόν.

2) Η «Λήθη».

Η Ελλάς, μολονότι θα υφίσταται επί πολύ, ιδία τας ηθικάς συνεπείας εκ του συμμοριτοπολέμου, εν τούτοις έδειξεν εμπράκτως τα σημεία της λήθης εις εφαρμογήν ανθρωπιστικών αρχών, καθ' ας αι εχθρότητες εξαφανίζονται, ακόμη και αυτά τα φάσματα της φρίκης διαλύονται, εφ' όσον επήλθεν αλλαγή

νοοτροπίας και κακών διαθέσεων και σεβασμός των συνταγματικών ελευθεριών τας οποίας ουδέποτε εγνώρισαν οι κομμουνισταί. Ούτω εις όσους εισέρχονται εξαγνισμένοι, τους τοποθετεί εις ίσην μοίραν, και τους περιβάλλει με συμπάθειαν ως προς ατυχήσαντας. Εκ μέρους της πατρίδος επεδείχθη αγάπη ήτις δεν ταπεινώνει τον ηττηθέντα αντίπαλον, αλλά τον εκτιμά και μαζί του θλίβεται δια την μοίραν του. Αφού επέτρεψε ακόμη και κηδείας, έστω και κατασκόπων, μετά τιμών, αντί ταμπέλας με τα θύματά των.

Εμφορούνται άραγε οι συμμορίται από αισθήματα να εργασθούν εποικοδομητικώς δια να διορθωθούν τα ερείπια; Πού υπάρχουν αποδείξεις πειστικά, ότι μετεβλήθησαν αι διαθέσεις των; Θα τεθεί άραγε διαχωριστική γραμμή μεταξύ παλαιών «συνηθειών» ή θα θεωρήσουν πρώτον καθήκον των επαναπατριζόμενοι να ανοίξουν τα βιβλία του λογαριασμού και να ανανεώσουν τας παλαιάς συνηθείας; Πού υπάρχουν έστω και ελάχιστα στοιχεία συγνώμης; Ποίος εγγυάται, ότι κάτωθεν του προσωπίου του «ειρηνοποιού» δεν κρύβεται η επανάστασις;

Εν πρώτοις οι ίδιοι δεν έχουν το δικαίωμα να προδώσουν τας αρχάς των, διότι είναι δύσκολος η αποδέσμευσίς των από τα δεσμά του Κ.Κ.Ε. Τους δεσμεύει ο όρκος ως ομφάλιος λώρος. Οι κομμουνισταί ουδέποτε ξεχνούν, έχουν καθήκον να μη ξεχνούν, ενώ ημείς κινδυνεύομεν να ξεχάσουμε το έργον των. Παρατηρείστε, μέχρι που έφθασε το θράσος των: Κάθε υπόμνησιν προς τα εγκλήματα, αποκαλούν «φρικαλέαν εκστρατείαν», «πτωματολογίαν», «αναμόχλευσιν παθών», ενώ τον Δεκέμβριον του 1944 αποκαλούν «Δεκεμβριανόν μεγαλείον».

Πιστεύουν ότι όλα τα κακώς διαπραχθέντα, ως καλώς έχοντα. Δεν αισθάνονται το βάρος της ενοχής, κάθε δε υπόμνησιν του παρελθόντος υπό του κράτους προς τιμήν εκείνων οίτινες εθυσιάσθησαν, το βλέπουν ως «ανάστασιν βρυκολάκων». Ουδέν στοιχείον συγνώμης υπάρχει εκ μέρους των δια τα θύματα. Αντιθέτως, εξ αυτών αντλούν «πείραν», «διδάγματα» και προβαίνουν εις αδίστακτον δικαιολόγησιν των εγκλημάτων, αφού τους σφαγείς του λαού κατά τον Δεκέμβριον αποκαλούν ως «καλύτερα παιδιά», ζητούν δηλαδή εν τη ουσία λήθην των προδοτικών πράξεων και των εγκλημάτων αυτών.

3) Αποκορύφωμα θρασύτητος.

Αποκορύφωμα θρασύτητος αποτελεί το γεγονός, ότι ζητούν να επανέλθουν ουχί υπό όρους. Επιζητούν «επαναπατρισμόν ομαλόν και ουχί υπό όρους». «Οι πρεσβείες» λένουν, «θέτουν απαραδέκτους όρους που θίγουν την αξιοπρέπειαν και το αίσθημα της ατομικής ελευθερίας των προσφύγων, ζητούν την εκ των προτέρων ανάληψιν υποχρεώσεως, ότι θα απόσχουν κάθε πολιτικής δράσεως όταν θα επιστρέψουν» (Δήλωσις του Παπαδημήτρη εις την «Αυγή» 21-7-1962). Ακόμη «και σκέψις ακόμη για επιβολή όρων για τον επαναπατρισμό των προσφύγων είναι απαράδεκτη». Ότι «αποτελεί προσπάθειαν μεσαιωνικού ελέγχου της συνειδήσεως του ατόμου». Ζητούν δηλαδή επαναπατρισμόν απολύτως «χωρίς κανένα πολιτικό όρο· έντιμο και ελεύθερον».

Οι κομμουνισταί όπως εξάγεται εκ των θρασέων αυτών απαιτήσεων, ενώ εξήλθον κατισχυμένοι, θέλουν να εισέλθουν εις την Ελλάδα «αξιοπρεπείς» ωσάν να ειργάσθησαν εθνικώς! Από υπερβολικόν θράσος μετεβλήθησαν από κατηγορούμενοι εις κατηγορούς, με την αξίωσιν επιστροφής «χωρίς όρους», «έντιμα» και «ελεύθερα»! Αντί των προδοτικών δράσεων, ζητούν να επανέλθουν «εντίμως»! Ζητούν το ολιγώτερο εξασφάλισιν ασυδοσίας. Από το ένα μέρος

βάλλουν εναντίον της Ελλάδος τα εξ αμάξης και βυσσοδομούν εις τα σκότια, από το άλλο προβάλλουν θρασεείς αξιώσεις! Καταλαμβάνονται υπό «ιεράς αγανακτήσεως», θίγεται η «αξιοπρέπεια» των, όταν τους τίθεται ως όρος να δηλώσουν, ως ελάχιστον να απόσχουν πολιτικής δράσεως επαναπατριζόμενοι.

Δι' αποφάσεων των Ελληνικών δικαστηρίων, υπ' αριθ. 992 του 1952, 1819 του 1952 και 724 του 1954, «εθεωρήθη ως συνεχιζόμενη η ανταρσία» διότι «η στρατιωτική δύναμις των ανταρτών δεν εσυνθηκολόγησε» και ότι «δεν επηκολούθησε πράξις της πολιτείας δι' ης να κηρύσσεται νομοθετικώς, η λήξις της ανταρσίας κ.λ.π.».

Το Κ.Κ.Ε. εις ανακοίνωσίν του την 9-10-54, «εξορκίζεται», ότι «ο εμφύλιος πόλεμος εσταμάτησε από το 1949». «Πώς είναι δυνατόν κ. Πρόεδρες» λέγουν εις υπόμνημά των προς το Συμβούλιον της Επικρατείας την 2-4-62, «Να υποστηριχθή σταθερώς, ότι εκείνοι που χαρακτηρίζονται ως αντάρται και έχουν σταματήσει λόγω και έργω από Σεπτέμβριον 1949 την ανταρσίαν εις την πατρίδα των, την συνεχίζουν εις ξένην γην;» Δεν λέγει τίποτε όμως δια τους ετοιμαζομένους αξιωματικούς, την παραγωγήν κατασκόπων και την ανάπτυξιν της δραστηριότητος αυτών και των χιλιάδων στελεχών. Δεν μας απαντούν εις την ερώτησιν: «αυτό το οποίον σκέπτεσθε και ετοιμάζετε ελευθέρως να εφαρμόσητε εις δεδομένην στιγμήν, αποτελεί ή όχι αντεθνικήν δράσιν;

Οι Εκπαιδευτικοί «πρόσφυγες» απηύθυναν προς τους διδασκάλους της Ελλάδος την εξής «διαβεβαίωσιν»: «Οι υπογεγραμμένοι εκπαιδευτικοί πολιτικοί πρόσφυγες από την Ελλάδα, συνεχίζομεν να καλλιεργούμεν εις τα εκπατρισμένα Ελληνόπουλα, τον εθνικόν μας πολιτισμόν και την φλογερήν αγάπην προς την ένδοξον και ηρωικήν πατρίδα μας». Οι ίδιοι όμως εκπαιδευτικοί εις γενικόν «συνέδριον δασκάλων» εις Πολωνίαν (εφημ. «Λαϊκός Αγώνας» 18-7-62 της Ουγγαρίας) διετύπωνον ως απόφασιν, ότι: «εκτός της σοσιαλιστικής αγωγής, πρέπει να καλλιεργείται και ο πατριωτισμός των παιδιών προς την πατρίδα». Το δε «περιεχόμενον της πατριωτικής διαπαιδαγώγησής θα πρέπει να είναι: Τα παιδιά να γίνουν άνθρωποι ικανοί να πάνε στην πατρίδα τους την Ελλάδα, να πάρουν μέρος στην πάλη του Ελληνικού Λαού για την Κοινωνική του απελευθέρωση!» (Λαϊκός Αγώνας» 18-7-62 Ουγγαρία).

Ιδού τώρα εξ όσων γράφουν προς το Συμβούλιον της Επικρατείας, τι δήθεν, λέγει, ένα παιδάκι: (το αντιγράφομεν ως έχει).

«Δέκα χρόνια μετρώ τις συλλαβές της ζωής μου μακριά σου» Γράφει σ' ένα εξαίρετο ποίημά του αφιερωμένο στην πατρίδα ένας νεαρός ποιητής, που ήταν παιδάκι 8 χρονών όταν έφυγε από το χωριό του: «Δέκα χρόνια λέω την Προσευχή της αγάπης σου σαν πέφτω να κοιμηθώ με το όνομα του γυρισμού. Θα γυρίσω, να με περιμένεις, θα γυρίσω τον Απρίλη. Τα ρολόγια, θα δείχνουν άνοιξη. Ηλιόλουστη άνοιξη σαν εκείνη που σου τραγούδησα στα όνειρά μου. Θα γυρίσω να με περιμένεις, θα γυρίσω με τον Απρίλη· με φώναξεις, έρχομαι».

Σε ένα άλλο όμως παιδάκι, πραγματικό αυτό, του έμαθαν οι συμμορίται να απαγγέλλη το εξής ποίημα, για την πατρίδα του:

«Στην Πατρίδα μου»

*Κι αν βρίσκομαι μακριά σου, το βλέπω ν' αψηλώνει,
το δένδρο, το Χρυσόδενδρο, πελώριο, γεμάτο ανθούς της λευτεριάς
που τόσα χρόνια το ποτίζουμε μ' αίμα και δάκρυα...*

*Που κάτω απ' τον ίσκιο του τον δροσερό, θ' αγκαλιαστούμε
λαός, δεσμώτες και ξενιτεμένοι...
με μπροστάρη το χιλιάκριβό του Κόμμα
τον πωτεργάτη σου, το πιο ακριβό σου σπλάχνο
ΤΟ ΚΟΥ - ΚΟΥ - Ε...*

(εφημ. «Αγωνιστής» Τσεχοσλοβακία).

Ιδού λοιπόν ποίον είναι «το σπλάχνο» των «πατριωτών»! Νοσταλγούν να επιστρέψουν, δια να ξανακαθήσουν εις την σκιάν του «αιματοβρέκτου δένδρου» — εις την σκιάν τοιούτων δένδρων αναπαύονται οι κομμουνισταί — να αντλήσουν δύναμιν από τα αιμοσταγή εγκλήματα, να δημιουργήσουν νέα θύματα. Όταν λέγουν οι συμμορίται «αμείωτον εθνικόν αίσθημα», «άκρατον πατριωτισμόν», «κοχλάζοντα Ελληνικόν παλμόν» και ομιλούν περί «εθνικού χαρακτήρος του έργου των», σημαίνει ότι έχουν προσήλωσιν εις Ελλάδα, αλλά δια τους κομμουνιστικούς λογαριασμούς, διότι αι πράξεις των χαρακτηρίζονται από πρωτοτύπους περιπτώσεις αντεθνικών ενεργειών, προσφοράν αντεθνικών πράξεων. «Πολύτιμον δε δυναμικόν» σημαίνει απόθεμα δραστηριότητος προς ανατροπήν. Είναι χρήσιμον υλικόν πραγματικώς, αλλά δια τον κομμουνισμόν. Και υλικόν εφοδιασμένον και εξησκημένον με τρομερά ιδεολογικά όπλα. Και εύχονται «να γυρίσουν ζωντανοί». Κι εμείς αντευχόμεθα, ότι προτιμώτερον να μείνουν έστω ζωντανοί, αλλά να πεθάνουν εις τας Κομμουνιστικάς χώρας, όπου είναι η πατρίδα των!

4) Κίνδυνος πραγματικός και ουχί υποθετικός.

Το ζήτημα του επαναπατρισμού των συμμοριτών αποτελεί την μεγαλυτέραν εκδήλωσιν του κομμουνισμού μετά τον συμμοριτοπόλεμον, διότι όπισθεν τούτου κρύπτεται ελιγμός δια νέαν επίθεσιν, επιτυχία δε αυτού καθ' ον τρόπον αποπειράται να εισέλθη εις την Ελλάδα, σημαίνει ότι κατέκτησε το πρώτον βήμα επικρατήσεως. Η προπαγάνδα και η προσπάθεια προς επαναπατρισμόν, διεξάγεται από δεκαετίας πλέον με λύσσαν και εξαντλητικήν υπομονήν, κατά τα 2 - 3 δε τελευταία έτη, είχε διαφανή πρόθεσις εκ μέρους του πολιτικού κόσμου να ανοίξη την θύραν δια να εισβάλουν καθ' ομάδας και ανεξελέγκτως, οι οικοδόμοι του κομμουνισμού, χωρίς να υπολογισθή διόλου ο κίνδυνος δια την ελευθερίαν της Ελλάδος, όστις κρύπτεται όπισθεν των θεωριών, των ηχηρών φράσεων και των προβαλλομένων προσόντων υπό των συμμοριτών.

Είναι πράγματι εκ πρώτης όψεως οδυνηρόν να μη συσταίνη τις τον επαναπατρισμόν ανθρώπων οι οποίοι κάποτε ήσαν πραγματικοί Έλληνες και τους κατέστησεν εχθρούς της Ελλάδος ο κομμουνισμός· πλην όμως είναι εθνικώς επιβεβλημένον να λάβωμεν αυτήν την σκληράν θέσιν, διότι γνωρίζομεν πολύ καλώς τον κίνδυνον όστις κρύπτεται όπισθεν της υπό ανάπτυξιν μεγάλης εφόδου του Κομμουνισμού, δια την ελευθερίαν της Ελλάδος. Εις τον ισχυρισμόν μας τούτον δεν υπάρχει στοιχείον αδιαλλαξίας, το οποίον υπαγορεύει αυτήν την θέσιν, αλλά συναίσθησις του καθήκοντος προς το έθνος, ενώπιον της διαγγραφομένης απειλής Και είμεθα της απολύτου γνώμης, ότι, όσοι συνηγορούν ελαφρά τη συνειδήσει, ή από νοσηράν νοοτροπίαν, εκτός εκείνων οι οποίοι εκκινούν από κακόβουλα αισθήματα και μολυσμένας συνειδήσεις, αυτοί συνηγορούν υπέρ νέας δοκιμασίας του ελληνικού λαού. Και είμεθα πεπεισμένοι, ότι θα κριθούν πολύ αυστηρώς υπό της ιστορίας οι πνευματικοί ίδια άνθρωποι, οι οποίοι δια σειράς συλλογισμών προσπαθούν να πείσουν ως εθνικώς χρήσιμον τον επαναπατρισμόν τοιούτων εχθρών της Ελλάδος. Είναι ανεπίτρεπτον εθνικώς να

μεταβάλωμεν τον εθνικόν κίνδυνον εις εθνικήν ανάγκην! Πλανώνται εις βαθμόν απίστευτον όσοι νομίζουν ότι αι προθέσεις των κομμουνιστών ήλλαξαν!

Υπάρχουν ασφαλώς, ιδία μεταξύ των υπερηλίκων και οι ειλικρινώς μεταμεληθέντες είτε διότι μετά την κατάρρευσιν ήλθον εις σύγκρουσιν με τας συνειδήσεις των, έναντι των διαπραχθέντων εγκλημάτων ή αηδίασαν εκ της συμπεριφοράς της ηγεσίας του συμμοριτοπολέμου, είτε διότι απεγοητεύθησαν εκ της αντιθέσεως της πραγματικότητος εις την κομμουνιστικήν ζωήν με ό,τι επίστευον ή ηγωνίσθησαν και προ παντός εκ της εις βαθμόν απίστευτον ελλείψεως της ελευθερίας.

Η Ελλάς ποτέ δεν πρέπει να επιτρέψη να εισέλθουν εις αυτήν ανθέλληνες, αλλά μόνον Έλληνες. Οι ανθέλληνες να μείνουν όπου η πατρίς των και τα συμφέροντά των. Εις τους εισερχομένους αφού πρώτον ελεγχθή καλώς το εισιτήριον, ας τους δίδη τα μέσα θεραπείας, είτε υλικά θα είναι τάυτα είτε ηθικά, ιδιαιτέρως οι νέοι πρέπει να τύχουν ιδιαιτέρας προσοχής, διότι τα εν Ελλάδι υποκατάστατα του Κ.Κ.Ε. αυτούς θα σπεύσουν να υποδεχθούν πρώτον και ουχί τα «δέντρα» — τους υπερήλικες— «με τις σάπιες ρίζες».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Επειδή ηνάλωσα 13 έτη της ζωής μου εις 8 χώρας του παραπετάσματος και εγνώρισα καλώς και τας δύο όψεις του κομμουνιστικού νομίσματος αφ' ενός και αφ' ετέρου την μοχθηρίαν, τον δυναμισμόν, τας διαθέσεις και τας προθέσεις του Κ.Κ.Ε., επειδή έζησα πολύ πλησίον εις αυτό, πιστεύω, ότι οι αναγνώσται του παρόντος πονήματος θα μου παραχωρήσουν το δικαίωμα να εκφέρω τας κρίσεις μου δια την δραστηριότητα την οποίαν ανέπτυξε το Κ.Κ.Ε. εν Ελλάδι, ιδιαιτέρως κατά τα τελευταία έτη, με το ίδιον θάρρος με το οποίον ήνοιξα το βιβλίον της δράσεως τούτου έξω των ορίων της Ελλάδος, δηλούντες ότι εις τούτο προβαίνομεν χωρίς ουδεμίαν εξωτερικήν υπόδειξιν, παρά εις την υπόδειξιν της φωνής της συνειδήσεώς μας εις την οποίαν και μόνον πειθαρχούμεν, μη υποχρεώνοντες άλλως τε ουδένα να συμφωνήση με τας απόψεις μας αυτάς.

Εγνώρισα πολύ καλά ότι το Κ.Κ.Ε. ευθύς μετά την ήτταν του εις το Βίτσι -Γράμμον, δεν απεθαρρύνθη εκ της αποτυχίας του ταύτης, αλλά ειργάσθη δραστηρίως, επιδοθέν εις σκληρόν αγώνα ανασυγκροτήσεως δια να αναπτύξη τας δυνάμεις του και εις το εξωτερικόν και εις το εσωτερικόν της χώρας. Και εκ μιας απελπιστικής θέσεως εις την οποίαν ευρίσκετο το 1949, κατώρθωσε να εξέλθη της ηθικής κρίσεως ήτις το εμάστιζε και εντός ολίγων ετών να ευρεθεί τόσον ενισχυμένον, ώστε παρ' ολίγον να γίνη εις την Ελλάδα ολοκληρωμένη κατάστασις.

Ποτέ όμως δεν υπελόγιζα ότι τον Ελληνικόν λαόν κατέλαβε τόση αισιοδοξία, να νομίζη ότι οι κομμουνισταί ηττήθησαν ολοσχερώς, ότι δεν επρόκειτο να σηκώσουν κεφάλι αποτελούντες πλέον μειοψηφίαν, υπολογίζοντες προφανώς την δύναμίν του με αριθμούς ψήφων. Και επέτρεψαν εις το ΚΚΕ, αν και ήτο πολύ γνωστή η διαγωγή του, να εξασφαλίση συμμάχους και βάσεις εξορμήσεως, δια να φθάση εις σημείον, ώστε σιγά - σιγά να προσεταιρισθή πολιτικήν μερίδα — πρωτοφανή επιτυχίαν της τακτικής του Κ.Κ.Ε. — και δια της πολιτικής του να επηρεάξη τας τύχας της Ελλάδος!

Εν πρώτοις κατώρθωσε να αποκτήση το δικαίωμα νομίμου υπάρξεως, με κατάργησιν ή ατονίαν νόμων και διατάξεων, τα οποία ημπόδιζον την ανάπτυξιν του. Ειργάσθη εις ευάλωτα στρώματα, εξεμεταλλεύθη τας αντιξοότητας και τας δυσारेσκείας, εδημιούργησε θύματα από ανυπόπτους και αφελείς, προσεταιρίσθη εργαζομένους, διείσδυσεν εις την οικονομικήν, στρατιωτικήν, πολιτικήν, κοινωνικήν και συνδικαλιστικήν ζωήν. Του προσεφέρθησαν άλλωστε ευνοϊκοί όροι ανάπτυξεως, η δυστυχία, η συναλλαγή, ο παρασιτισμός, ο παραγοντισμός η διαίρεσις, η φαυλότης και πλείσται όσαι βάσεις εφ' ων εδράζεται ο κομμουνισμός.

Του προσεφέρθη το βήμα της Βουλής δια να ελέγχη τας εθνικάς υποθέσεις, το δημόσιον ταμείον, να πληρώνεται, ωσάν να εκτελούσε έργον εθνικόν, ελευθερία τύπου δια να εκθέτη την δραστηριότητά του. Άδεια, χώρος, αίθουσαι, δια να αναπτύσση ελευθέρως τα προγράμματά του. Το πεζοδρόμιον δια να εκδηλώνεται οχλοκρατικώς και μάλιστα κάπου - κάπου με συνοδείαν από όργανα της ασφαλείας. Του παρεχωρήθησαν ιεροί Τύμβοι, ουχί ως αφετηρία πορείας ως θα έπρεπε, προς αφύπνισιν της βαρβαρότητος, αλλ' ως μέσον μολύνσεως των ιδεών τας οποίας συμβολίζουν ταύτα, και την Ελλάδα από λίκνον της δημοκρατίας, της ανδρείας και της φιλοσοφίας, να μεταβάλη εις κέντρον διεθνών συνομωσιών!

Δεν ηδύνατο κανείς ευκόλως να εννοήσει, ποίος έθετε πολιτική γραμμή εις τον τύπον, το κομμουν. κόμμα ή το κόμμα το οποίον εξεπροσώπει ούτος και η παράταξις της οποίας απήχει τας πεποιθήσεις. Με τους βαρείς δε χαρακτηρισμούς τουσ οποίουσ μετεχειρίζετο ούτος εναντίον προσώπων οίτινες ύψωνον το ανάστημά των, ουσιαστικώς αφηρέθη το δικαίωμα αμύνης! Η ζωή των πολιτών διεφθείρετο υπό των πολιτικών, παρετήρει κανείς ανθρώπουσ πτωχούσ να διαιρούνται, να κόπτονται, να στοιχηματίζουν για τα συμφέροντα των λαοπλάνων και τελευταία να πανηγυρίζουν δια την εξαθλίωσίν των και την υποδούλωσίν των εις την διαφθοράν.

Το «βέτο» επί της αγωγής των ελληνοπαίδων, περιήλθεν εις χείρας της αριστεράς· κάποτε μάλιστα η αριστερά ηνάγκασε το υπουργείον Παιδείας και αυτήν την Βασιλίσσαν ακόμη να ασχοληθούν με τας επιθέσεις της αριστεράς, επειδή απεβλήθη ένας μαθητής γυμνασίου, όστις ηρνήθη - συνεπής εις την ιδεολογίαν του - να γράψη έκθεσιν δια τον συμμοριτοπόλεμον!

Αλλά το χειρότερον πάντων να ευρίσκωνται τα εθνικά φρονήματα της νεολαίας εις σοβαρόν βαθμόν νοθευμένα. Το δένδρον αυτό της νεότητος, εκινδύνευε να απομαρανθή από μίαν ζωήν χωρίς νόημα, χωρίς δημιουργικήν πνοήν, χωρίς δόνησιν και συγκίνησιν, χωρίς φιλοδόξουσ ανησυχίας, από έλλειψιν εθνικής πνοής. γυμνόν από ιδανικά, εκυλίετο εις τον βόρβορον. Αφέθη να δηλητηριάζεται η γονιμωτέρα περίοδος της ζωής από τα κομμουνιστικά εμβόλια, άφηναν τας πικρίας και τας αδικίας να μεταβάλλωνται εις μίσος έναντι της πατρίδος και να πολεμά αύτη κατόπιν με λύσσαν όσα θα ώφειλε να σέβεται. Να μένη χωρίς προσδοκίας και φως προοπτικής, χωρίς σκοπούσ και ορίζοντας ελπίδων. Ενώ το πνεύμα των «Λαμπράκηδων» εκυριάρχει μονίμως πλέον εις τουσ δρόμους, ανενόχλητον, ασύδοτον, έξαλλον, προκλητικόν και θρασύ, εκβάλλον υστερικός κραυγάς. Πολλάκις, όταν ήκουον τας φωνάς των «Λαμπράκηδων», διηρωτήθην εάν ευρίσκωμαι πραγματικά εις την Ελλάδα, ή εις Σόφιαν, Βουκουρέστιον, Βουδαπέστην, Πράγαν ή Βαρσοβίαν, εις τας οποίας ευρέθην πολλάκις ενώπιον υστερικών κραυγών και θορυβωδών εκδηλώσεων της εκεί κομμουνιστικής νεολαίας!

Οι πολιτικοί μας επέτρεπον εις την φαντασίαν των να τουσ ξεγελά, ότι όλα πηγαίνουν καλά!

Σπουδαία εθνικά θέματα δεν τα εχειρίσθησαν με φρόνησιν και σαφή προοπτικήν, εις σοβαρά δε προβλήματα έδιδον την μικροτέραν σημασίαν.

Οι πολιτικοί μας αρκετά ηυνόησαν και προήγαγον τας υποθέσεις του Κομμουνισμού, και αρκετήν απήχησιν εύρισκον εις τα κεφάλια των τα αιτήματα του Κ.Κ.Ε. Παρεχώρησαν εις τουσ κομμουνιστάσ δωρεάν τα μέσα υποδουλώσεώς μας· θεωρητικολογίας μόνον, ρητορικά σχήματα και ατερμόνους συζητήσεις ήκουε κανείς, ωσάν να επρόκειτο περί αγνώστων θεωριών και προ παντός αγνώστου διαγωγής των κομμουνιστών.

Το Κ.Κ.Ε. ετοίμασε αξιόμαχον στρατόν, δια να ανατινάξη την Ελλάδα εις τον αέρα. Και τον εκινητοποιεί με ευχέρειαν εις πάσαν στιγμήν. Εκυριάρχει ως όχλος αλλά και ως οργανωμένη δύναμις και συντεταγμένος στρατός και με αυτόν έδιδε μάχας. Επροπηλάκιζε αξιωματικούς και έσπαζε τα κεφάλια των τουσ διέψευδε και τουσ ύβριζε και μέσα εις το στρατοδικείον ακόμη. Ενώ εις Μακεδονίαν ή Θράκην ο στρατός έκαμνε γυμνάσια, ο «προλεταριακός» στρατός του Κ.Κ.Ε. εν Αθήναις την 15 Ιουλίου 1965, έκαμνε μεγάλα γυμνάσια με θέμα «πώς καταλαμβάνεται μία πόλις»!

Το Κ.Κ.Ε. ήνοιξε πραγματικά τα βιβλία των λογαριασμών του μετά του Ελληνικού λαού.

Τελευταίως ευρέθη με τέλειον σύστημα μηχανισμού: Με οργανοτεχνικήν προετοιμασίαν, με διάρθρωσιν οργανώσεων, με ατελειώτους διοικούσας επιτροπάς, με δίκτυα συνδέσεων και κατασκοπείας, με μηχανισμόν οργανωμένης παραπλανήσεως, με τετραγωνισμόν της Ελλάδος όσον αφορά τους τομείς δραστηριότητος, με πραγματοποιήσιν ανέτων συσκέψεων και συνεδρίων, με γραφεία εις όλην την Ελλάδα, και μάλιστα με αρκετήν Κομμουνιστικήν μεγαλοπρέπειαν, εις τρόπον ώστε να παρέχεται η εντύπωσις ότι η Ε.Δ.Α. είναι το κυριαρχούν πολιτικόν κόμμα. Ανέπτυξε έντονον εσωτερικήν ζωήν με διαμαρτυρίας, επισκέψεις, συλλαλητήρια, μνημόσυνα, συνδέσμους, πορείας Ειρήνης, διαβαλκανικά συνέδρια, δωρεάν θεραπείας, ευπόρους θέσεις εις φυλακισμένους, εράνους, φεστιβάλ, συνεστιάσεις, θέατρα, εκθέσεις, εορτάς, εκδρομάς, χορούς, φιλολογικές βραδυές, διαλέξεις, συνεστιάσεις νέων, εκδοτικούς οίκους, βιβλία εις ογκώδεις τόμους και πάμφθυνα δια να ικανοποιή την δίψαν των νέων με ό,τι ανθυγιεινόν εθνικώς και εξησφάλισε παγκόσμιον κομμουνιστικήν και συνοδοιποριακήν συμπαράστασιν.

Εις τας παραμονάς της 21ης Απριλίου, το κράτος ευρίσκετο εν καθολική καταπτώσει. Παρέλυσαν αι δυνάμεις προς εργασίαν. Επεκράτει απ' άκρου εις άκρον αίσθημα πλήρους ανασφαλείας και αβεβαιότητος δια την αύριον. Οι άνθρωποι διησθάνοντο νέας δοκιμασίας και την σκέψιν των εβασάνιζε το κράτος του τρόμου, των απειλών, της αδυσωπήτου εκδικήσεως των αντιφρονούντων με κομμουνιστάς και επεκρέμματο ο φόβος της επαναλήψεως της γνωρίμου κομμουνιστικής τακτικής. Οι κυβερνώμενοι διησθάνοντο καλύτερον τον κίνδυνον από τους κυβερνώντας εις όλους υπέβασκε η ανησυχία, όλοι επίστευαν ότι βαδίζομεν προς την καταστροφήν και όλοι ανεζήτουν με τας σκέψεις και την φαντασίαν λύσεις δυναμικάς δια να βγούμε από το τρόπο, διότι εις όλους παρήχeto η εντύπωσις ότι το Κ.Κ.Ε. πλέον ελέγχει την ζωήν της χώρας, θέσας τον λαόν υπό τον απόλυτον έλεγchon και ότι πλησιάζει το τέλος της Ελλάδος και ετίθετο σαφώς το δίλημμα εάν θα ζήση ή όχι!

Η 21η Απριλίου συνέλαβε τον εχθρόν καθ' ην ώραν έθετεν τον δάκτυλον επί της σκανδάλης, καθ' ην ώραν ετοιμάζετο να θέση τελείαν και παύλαν εις την αναπνοήν του έθνους. Απέτρεψε μέγαν κίνδυνον! Έσωσε τον λαόν από απροσμετρήτους και απροσδιορίστους ψυχικάς και υλικάς καταστροφάς!

Πρέπει να χαιρετισθεί ως μέγας σταθμός εις την ιστορίαν, διότι ανέκοψε μεγάλην έφοδον του Κομμουνισμού και δεν είναι καθόλου υπερβολή να τονισθή, ότι ήταν τυχερή η Ελλάς να επιζήση.

Όσοι υποστηρίζουν ή προσποιούνται ότι δεν υπήρχε κίνδυνος, ή είναι ανθέλληνες και αρνηταί της πατρίδος, ή είναι δηλητηριασμένοι ως το κόκκαλο απ' τα προσωπικά συμφέροντα και κράζουν και ολολύζονται, διότι διεκόπη ο ιστός με τον οποίον ύφαινον τα όνειρά των ή κατέχονται υπό νοσηράς και αθεραπεύτου νοοτροπίας εκ της πολιτικής και πιστεύουν ότι χωρίς αυτούς θα πεθάνη η Ελλάς, ή είναι βυθισμένοι εις το έρεβος και την αιωνίαν νάρκην και δεν δύνανται ποτέ να διακρίνουν το φως!

Η 21η Απριλίου κατήργησε την ελευθερίαν της ασυδοσίας, των παρασίτων, του διασυρμού και βεβηλώσεως των θείων, την τάξιν του παραγοντισμού, των δημαγωγών, των τραπεζορητόρων και την θεωρίαν του διχασμού και του μίσους! Και ο εξ αυτής εκπορευθείς εθνικός σπινθήρ τείνει να μεταβληθή

πλήρως εις φλόγα, η ανταύγεια της οποίας θα φωτίση και αυτούς που καθεύδουν υπό βαρείαν σκιάν. Άλλως τε τα πράγματα ομιλούν μόνα των και δεν έχουν ανάγκην της ιδικής μας διαπιστώσεως και προβολής. Η Εθνική επανάστασις έχει να επιτελέση έργον επίπονον και επίμοχθον, να εξαρθρώση τον ερυθρόν πολύποδα και να κονιορτοποιήση το κομμουνιστικόν μωσαϊκόν. Να αποκόψη τους κακοήθους όγκους, οι οποίοι επεκάθησαν εις τον κορμόν της Ελλάδος. Να εξαγνίση τας συνειδήσεις, να κατοχυρώση τα ιερά και τα όσια από την βεβήλωσιν θέτουσαν το θείον ως αρχήν και τέλος, να δημιουργήση κατάστασιν με ηθικούς αρμούς, να καταργήση την άρνησιν της ηθικής παραδόσεως, να θέση φραγμούς εις την διάδοσιν καταλυτικών ιδεών που ημπόδιζαν το έθνος να πάη εμπρός, να ανανεώση τον ένα μετά τον άλλον τους σκοπούς του έθνους! Και να θέση σκοπούς, οι οποίοι εγγυώνται το αιώνιον και ουχί το παροδικόν, δια να αναπνέωμεν επί τέλους με την αύραν της εθνικής πνοής.

Γύρω μας δημιουργούνται πράγματα και δεν πλάθονται παραμύθια. Παντού επικρατεί πνεύμα περισυλλογής και δημιουργικότητος. Πραγματοποιούνται μεγάλοι καινοτομιαί, ως και σεισάχθειαι, επικρατεί απόλυτος ορθολογισμός, επέρχεται διαφορισμός των αξιών. Δημιουργούνται οργανισμοί υγιείς και απρόσβλητοι. Διανοίγεται προοπτική επιδιώξεων και βάθος ενατενίσεων, τα οποία κατασφαλίζουν την βεβαιότητα της αύριον. Προμετωπίδα το ιδανικόν της αγάπης της ενότητος και το καθολικόν συμφέρον.

—Και καλούν τους κηδομένους των ιερών και οσίων, να θέσουν εις την πλάστιγγα της εθνικής επαναστάσεως τον δυναμισμόν των, την αξιοσύνην των και παν απόθεμα ενεργητικότητος, δια μίαν συνειδητήν απόκρισιν εις το εθνικόν αυτής προσκλητήριον. Η νέα περίοδος θα πρέπη να υπολογίζεται περισσότερον με καθήκοντα και ολιγώτερον με δικαιώματα.

—Είναι εντροπή να εξακολουθώμεν να αποζώμεν με τους τόκους των αρχαίων κεφαλαίων και να ιστάμεθα ως απλοί φρουροί των αρχαίων ερειπίων, χωρίς να δημιουργούμεν. Και το χειρότερον όλων, προς Θεού, να μη προδώσωμεν όσα μας χρέωσαν τα πτώματα που σωριάστηκαν και οι σταυροί που εστήθησαν στο Βίτσι και Γράμμον δια να επιζώμεν ημείς ως ελεύθεροι.

—Ο Κομμουνισμός έχει πολύ μίσος συσσωρευμένον κατά της Ελλάδος, ένεκα των επανειλημμένων αποτυχιών του· και ασχολείται διαρκώς να σβύση την Ολυμπιακήν δάδα, την δόξαν, την ιστορίαν, και την πνευματικήν ακτινοβολίαν της πατρίδος μας, συνεπεία δε τούτου κατεδικάσθημεν υπό το κράτος των διαθέσεων του κομμουνισμού δι' ανατροπάς και αναστατώσεις, με την μόνιμον υποχρέωσιν να επαγρυπνούμεν, διότι μία μοιραία αδιαφορία της σήμερον, δυνατόν να αποβή θρήνος την αύριον.

Τελευταίως απεμακρύνθησαν εκ του δάσους —του λαού— μερικά μεμονωμένα δένδρα, με σάπιες ρίζες, μερικοί επίορκοι, τυχοδιώκται και καταλυταί αρχών, οι οποίοι έβαψαν τα βέλη των εις το μαρξιστικόν δηλητήριον και είναι και αυτοί έτοιμοι να εξαπολύσουν εναντίον της Ελλάδος τα βέλη, μόλις η Μόσχα υψώσει την φωνήν. Γυρίζουν οι αρνησιπάτρηδες, οι ιππίαι, σαν τους τρελλούς και υποφέρουν να εφεύρουν τρόπους δια να εξασφαλίσουν το μέλλον του κομμουνισμού:

Ας λαλούν οι κουκουβάγιες στα χαλασμένα κτίρια. Πάνω από τα κεφάλια τους κρέμμασε ο λαός μια ταμπέλα, η οποία φέρει το εξής επίγραμμα:

«Τα βαλτονέρια ξηραίνονται το ένα κοντά στο άλλο· και η τύχη των

τυχοδιωκτών θα ακολουθήση την τύχην των υδροβίων τα οποία ψοφούν και εξαφανίζονται μετά την αποξηράνσιν».